

VE RI
TAS

+

OFFICIA PROPRIA

ECCLESIASTICÆ PROVINCIÆ

SANCTÆ FIDEI NEO-GRANATENSIS

A

SACRA RITUUM CONGREGATIONE

ADPROBATA ANNO 1894.

RATISBONÆ, NEO EBORACI ET CINCINNATI.
SUMPTIBUS ET TYPIS FRIDERICI PUSTET,
S. SEDIS APOST. ET S. RIT. CONGR. TYPOGRAPHI.
MDCCCXCVI.

BERNARDUS HERRERA RESTREPO,

DEI ET APOSTOLICÆ SANCTÆ SEDIS GRATIA,

ARCHIEPISCOPUS BOGOTENSIS

SOLIO PONTIFICIO ASSISTENS.

fficia propria Ecclesiasticæ Provinciæ Sanctæ Fidei Neogranatensis a Sacra Rituum Congreg. adprobata, et a clarissimo equite Friderico Pustet, Ratisbonensi, Sanctæ Sedis Apostolicæ Typographo edita, utpote a Nobismetipsis revisa, et cum originalibus conformia, libenter ex parte nostra approbamus, atque Clero Provinciæ universo prout par est commendamus.

Datum, Romæ, extra Portam Flaminiam, die vigesima mensis Junii anno millesimo octingentesimo nonagesimo sexto.

+ Bernardus Archiepiscopus Bogotensis

KALENDARIUM PERPETUUM
IN USUM
ECCLESIASTICÆ PROVINCIÆ SANCTÆ FIDEI NEOGRANATENSIS
A SACRA RITUUM CONGREGATIONE ADPROBATUM ANNO 1894.

Januarius.

1. Circumcisio Domini. **dupl. 2. classis.**
2. **Dies Octava S. Stephani Protomart.** dupl., comm. **Octavar. S. Joann. Apost. et Ss. Innoc. Mm.**
3. **Dies Octava S. Joannis Apost. et Evang.** dupl., comm. **Oct. Ss. Innocentium Mm.**
4. **Dies Octava Ss. Innocentium Mm.** duplex.
5. **Vigilia Epiphaniæ.** semidupl., commem. **S. Telesphori Papæ et Mart.**
6. Epiphania Domini. **duplex 1. classis cum Octava.**
7. **De Octava.** semiduplex.
8. **De Octava.** semiduplex.
9. **De Octava.** semiduplex.
10. **De Octava.** semiduplex.
11. **De Octava.** semidupl., commem. **S. Hygini Pap. et Mart.**
12. **De Octava vel de Dom. infra Octav.** semiduplex.
13. **Dies Octava Epiphaniæ,** duplex.
14. **S. Hilarii Episc., Conf. et Eccl. Doct.** duplex, comm. **S. Felicis Presbyteri et Martyris.**
15. **S. Pauli primi Eremitæ Conf.** duplex, comm. **S. Mauri Abbatis.**
16. **S. Marcelli Papæ et Mart.** semiduplex.
17. **S. Antonii Abbatis.** duplex.
18. Cathedra S. Petri Romæ. **dupl. majus,** comm. **S. Pauli Apost. et S. Priscæ Virg. et Mart.**
19. **S. Fulgentii Episc. et Conf.** duplex, comm. **Ss. Marii et Soc. Mart.**
20. Ss. Fabiani Papæ et Sebastiani Mm. **duplex majus.**
21. **Ss. Fructuosi Episc. et Soc. Mm.** duplex.
22. **Ss. Vincentii et Anastasii Mm.** duplex.
23. **S. Ildefonsi Episc. et Conf.** duplex, comm. **S. Emerentianæ Virg. et Mart.**
24. **S. Timothei Episc. et Mart.** duplex.
25. Conversio S. Pauli Apostoli. **dupl. majus.** comm. **S. Petri Apost.**
26. **S. Polycarpi Episc. et Mart.** duplex.
27. **S. Joannis Chrysostomi Episc., Conf. et Eccl. Doct.** dupl.
28. **S. Juliani Episc. et Conf.** dupl. commem. **S. Agnetis secundo.**
29. **S. Valerii Episc. et Conf.** duplex.
30. **S. Martinæ Virg. et Mart.** semiduplex.
31. **S. Petri Nolasco Conf.** duplex.

Festa Mobilia.

Dom. II. post Epiphaniam. Sanctissimi Nominis Jesu. **duplex 2. class.** comm. **Dominicæ.**
Dom. III. post Epiphaniam. Sanctæ Familiæ Jesu, Mariæ, Joseph. **duplex majus.** comm. **Dominicæ.**
Feria III. post Dom. Septuagesimæ Orationis D. N. J. C. in Monte Oliveti. **duplex majus.**
Feria III. post Dom. Sexagesimæ. Commem. Passionis D. N. J. C. **duplex majus.**

Februarius.

1. **S. Ignatii Episc. et Mart.** duplex.
2. Purificatio B. Mariæ Virg. **duplex 2. classis.**
Medellii: Patronæ Civit. **duplex 1. classis cum Octava extra Quadrages.**
3. **S. Agnetis Virg. et Mart. (d. a. ex 21. Jan.)** dupl. commem. **S. Blasii Episc. et Mart.**
4. **S. Andreæ Corsini Episc. et Conf.** duplex.
5. **S. Agathæ Virg. et Mart.** duplex.
6. **S. Titi Episc. et Conf.** duplex, commem. **S. Dorotheæ Virg. et Mart.**
7. **S. Romualdi Abbatis.** duplex.
8. **S. Joannis de Matha Conf.** duplex.
9. **S. Cyrilli Episc. Alexandrini Conf. et Eccl. Doct.** duplex, comm. **S. Apolloniæ Virg. et Mart.**
Medellii: **Dies Octava Purificationis B. Mariæ Virg.** duplex, commem. **S. Apolloniæ Virg. et Mart.**
10. **S. Scholasticæ Virg.** duplex.
11. **Ss. Septem Fundatorum Ord. Servorum B. M. V.** dupl.
12. **S. Eulaliæ Virg. et Mart.** duplex.
13. **S. Francisci Salesii Episc. Conf. et Eccl. Doct. (d. a. ex 29. Jan.)** duplex.
14. **S. Canuti Regis Mart. (d. a. ex 19. Jan.)** semid. ad libit. commem. **S. Valentini Presb. et Mart.**
15. **S. Raymundi de Peñafort Conf. (d. a. ex 23. Januar.)** semidupl., commem. **Ss. Faustini et Soc. Mm.**
16.
Medellii: S. Cyrilli Alexandrini Episc. Conf. et Eccl. Doct. (d. a. ex 9. huj.) duplex.
17.
18. **S. Simeonis Episc. et Mart.** simplex.
19.
20.
21.
22. Cathedra S. Petri Antiochiæ. **duplex majus,** commem. **S. Pauli Apost.**
23. **S. Petri Damiani Episc., Conf. et Eccl. Doct.** duplex, commem. **Vigiliæ.**
24. vel **25.** S. Mathiæ Apost. **duplex 2. class.**
25. vel **26. Beati Sebastiani ab Apparicio Conf.** duplex.
26. vel **27.**
27. vel **28.**
28. vel **29.**

Februarius in anno bissextili habet dies **29.** et tunc de S. Mathia fit die **25.** etc.

Festa Mobilia.

Feria VI. post Cineres. Sacræ Spineæ Coronæ D. N. J. C. duplex majus, commem. Feriæ.
Feria VI. post Dom. I. Quadragesimæ. Lanceæ et Clavorum D. N. J. C. duplex majus, comm. Feriæ.
Feria VI. post Dom. II. Quadrages. Sacratissimæ Sindonis D. N. J. C. duplex majus, commem. Feriæ.

Martius.

1. S. Rudesindi Episc. et Conf. duplex.
2.
3. Ss. Hemetherii et Soc. Mm. duplex.
4. S. Casimiri Reg. Conf. semiduplex, comm. S. Lucii I. Papæ et Mart.
5.
6.
7. S. Thomæ de Aquino Conf. et Eccl. Doct. duplex, comm. Ss. Perpetuæ et Felicitatis Mm.
8. S. Joannis de Deo Conf. duplex.
9. S. Franciscæ Romanæ Viduæ. duplex.
10. Ss. Quadraginta Martyrum. semiduplex.
11.
12. S. Gregorii I. Papæ, Conf. et Eccl. Doct. duplex.
13. S. Leandri Episc. et Conf. duplex.
14. S. Florentinæ Virg. duplex.
15. S. Raymundi de Fitero Abb. duplex.
16.
17. S. Patritii Episc. et Conf. duplex.
18. S. Gabrielis Archangeli. duplex majus.
19. S. Josephi Conf., Sponsi B. Mariæ Virg. duplex 1. cl.
20. S. Braulii Episc. et Conf. duplex.
21. S. Benedicti Abbatis. duplex majus.
22. S. Cyrilli Episc. Hierosolymitani, Conf. et Eccl. Doct. (d. a. ex 18. huj.) duplex.
23.
24.
25. Annuntiatio B. Mariæ V. duplex 2. classis.
26. Boni Latronis (d. a. ex heri.) duplex.
27. S. Joannis Damasceni Conf. et Eccl. Doct. duplex.
28. S. Joannis a Capistrano Conf. semiduplex.
29.
30.
31.

Festa Mobilia.

Feria VI. post Dom. III. Quadrag. Sacrorum Quinque Vulnerum D. N. J. C. duplex majus, comm. Feriæ.
Feria VI. post Dom. IV. Quadrag. Pretiosissimi Sanguinis D. N. J. C. duplex majus, comm. Feriæ.
Feria VI. post Dominicam Passionis. Septem Dolorum B. Mariæ Virg. duplex majus, comm. Feriæ.

Aprilis.

1.
2. S. Francisci de Paula Conf. duplex.
3.

4. **S. Isidori Episc., Conf. et Eccl. Doct.** duplex.
5. **S. Vincentii Ferrerii Conf.** duplex.
6.
7.
8.
9.
10.
11. **S. Leonis I. Papæ, Conf. et Eccl. Doct.** duplex.
12.
13. **S. Hermenegildi Reg. et Mart.** semiduplex.
14. **S. Petri Gonzalez Conf.** dupl. commem. **Ss. Tiburtii, et Soc. Mart.**
15. **S. Justini Philos. Mart. (d. a. ex heri.)** duplex.
16. **S. Thuribii a Liebana Episc. et Conf.** duplex.
17. **Beatæ Mariæ Annæ a Jesu Virg.** duplex, commem. **S. Aniceti Papæ et Mart.**
18.
19.
20. **S. Agnetis a Monte Politiano Virg.** duplex.
21. **S. Anselmi Episc., Conf. et Eccl. Doct.** duplex.
22. **Ss. Soteris et Caji Pont. et Mm.** semidupl.
23. **S. Georgii Mart.** semiduplex.
24. **S. Fidelis a Sigmaringa Mart.** duplex.
25. S. Marci Evangelistæ. **duplex 2. classis.**
26. B. Mariæ Virg. Matris Boni Consilii. **duplex majus.**
27. **S. Thuribii de Mogrovejo Episc. et Conf.** duplex.
28. **S. Pauli a Cruce Conf.** duplex, comm. **S. Vitalis Mart.**
29. **S. Petri Mart.** duplex.
30. **S. Catharinæ Senensis Virg.** duplex.

Festum Mobile.

Domin. III. post Pascha. Patrocinii S. Joseph Conf. Sponsi B. M. V. **duplex 2. classis,** commem. **Dom.**

Majus.

1. Ss. Philippi et Jacobi Apost. **duplex 2. classis.**
2. **S. Athanasii Episc., Conf. et Eccl. Doct.** duplex.
3. Inventio S. Crucis. **dupl. 2. classis,** comm. **Ss. Alexandri I. Papæ, et Soc. Mm.,** ac **S. Juvenalis Episc. et Conf.**
4. **S. Monicæ Viduæ.** duplex.
5. **S. Pii V. Papæ et Conf.** duplex.
6. S. Joannis ante Portam Latinam. **duplex majus.**
7. **S. Stanislai Episc. et Mart.** duplex.
8. Apparitio S. Michaëlis Archangeli. **duplex majus.**
9. **S. Gregorii Nazianzeni Episc., Conf. et Eccl. Doct.** dupl.
10. **S. Antonini Episc. et Conf.** duplex, comm. **Ss. Gordiani et Soc. Martyrum.**
11. **S. Prudentii Episc. et Conf.** duplex.
12. **Ss. Nerei, Achillei et Domitillæ Virg., atque Pancratii Mm.** semiduplex.
13. **S. Petri Regalati Conf.** semiduplex.
14. **Ss. Cleti et Marcellini Pont. et Mm. (d. a. ex 26. Apr.)** semidupl. comm. **S. Bonifacii Mart.**
15. **S. Isidori Agricolæ Conf.** duplex.
16. **S. Joannis Nepomuceni Mart.** duplex.
Neo-Pampilone: Duplex 2. classis cum Octava.

17. **S. Paschalis Baylon Conf.** duplex.
18. **S. Venantii Mart.** duplex.
19. **S. Petri Cœlestini Papæ et Conf.** duplex, commem. **S. Pudentianæ Virg.**
20. **S. Bernardini Senensis Conf.** semiduplex.
21. **Ss. Torquati, Ctesiphontis, Secundi, Indaletii, Cæcilii, Hesychii et Euphrasii Epp. et Mm.** duplex.
22. **S. Ubaldi Episc. et Conf. (d. a. ex 16. huj.)** semidupl.
23. **S. Dominici Calceaten. Conf.** duplex.
Neo-Pampilone: Dies Octava S. Joann. Nepom. Mart. duplex.
24. B. Mariæ V. tit. Auxilium Christianorum. **dupl. maj.**
25. **S. Gregorii VII. Papæ et Conf.** duplex, comm. **S. Urbani I. Papæ et Mart.**
26. **S. Philippi Nerii Conf.** dupl., comm. **S. Eleutherii Pap. et Mart.**
27. **S. Mariæ Magdalenæ de Pazzis Virg.** semidupl., comm. **S. Joannis I. Papæ et Mart.**
28. **S. Augustini Episc. Cantuar. Conf.** duplex.
29.
Neo-Pampilone: S. Dominici Calceaten. Conf. (d. a. ex 23. huj.) duplex.
30. **S. Ferdinandi Reg. et Conf.** duplex, comm. **S. Felicis I. Papæ et Mart.**
Antiochiæ: Patr. Præc. Diœc. **duplex 1. classis cum Octava.**
31. **S. Angelæ Mericiæ Virg.** duplex, commem. **S. Petronillæ Virg.**

Junius.

1.
2. **Beatæ Mariæ Annæ de Paredes Virg.** duplex, comm. **Ss. Marcellini et Soc. Mart.**
3.
4. **S. Francisci Caracciolo Conf.** duplex.
5. **S. Bonifacii Episc. et Mart.** duplex.
6. **S. Norberti Episc. et Conf.** duplex.
Antiochiæ: Dies Octava S. Ferdinandi Reg. Conf. dupl.
7.
Antiochiæ: S. Norberti Episc. et Conf. (d. a. ex heri.) duplex.
8.
9. **Ss. Primi et Feliciani Mm.** simplex.
10. **S. Margaritæ Reginæ Scotiæ Viduæ.** duplex.
11. S. Barnabæ Apost. **dupl. majus.**
12. **S. Joannis a S. Facundo Conf.** duplex, commem. **Ss. Basilidis et Soc. Mm.**
13. **S. Antonii de Padua Conf.** duplex.
Neo-Pampilone: duplex majus.
14. **S. Basilii Episc., Conf. et Eccl. Doct.** duplex.
15. **Ss. Viti, Modesti atque Crescentiæ Mm.** simpl.
16. B. Mariæ Virg. de Succursu. **duplex majus.**
In Eccl. Cath. S. Fidei Bogotæ; duplex 2. classis.
17. **S. Joannis Francisci Regis Conf.** duplex.
18. **Ss. Cyriaci et Paulæ Mm.** duplex, commem. **Ss. Marci et Soc. Mm.**
19. **S. Julianæ de Falconeriis Virg.** duplex, comm. **Ss. Gervasii et Protasii Martyrum.**
20. **S. Silverii Papæ et Mart.** simplex.
21. **S. Aloisii Gonzagæ Conf.** duplex.
Neo-Pampilone: duplex majus.
22. **S. Paulini Episc. et Conf.** simplex.
23. **Vigilia.**

24. Nativitatis S. Joannis Baptistæ. **dupl. 1. classis cum Oct.**
Pasti: Patr. Princip. Civit. et Diœc.
25. **S. Gulielmi Abbatis.** duplex, commem. **Octavæ.**
26. **Ss. Joannis et Pauli Mm.** duplex, commem. **Octavæ.**
27. **De Octava.** semiduplex.
28. **S. Leonis II. Pap. et Conf.** semid., comm. **Oct.** et **Vigil.**
29. Ss. Petri et Pauli Apost. **duplex 1. classis cum Octava.**
30. Commemoratio S. Pauli Apost. **duplex majus,** comm. **S. Petri Ap.** et **Octavæ Nativit. S. Joannis Bapt.**

Festum Mobile.

Feria VI. post Octavam Corporis Christi. Sacratissimi Cordis Jesu. **duplex 1. classis.**

Julius.

1. **Dies Octava Nativitatis S. Joannis Baptistæ.** duplex, commem. **Octavæ Ss. Apostolorum.**
2. Visitatio B. Mariæ Virginis. **duplex 2. classis,** comm. **Ss. Processi et Martiniani Mart.**
3. **De Octava.** semiduplex.
4. **De Octava.** semiduplex.
5. **S. Michaëlis de Sanctis Conf.** duplex, commem. **Oct.**
6. **Dies Octava Ss. Petri et Pauli Apost.** duplex.
7. **S. Firmini Episc. et Mart.** duplex.
8. **S. Elisabeth Reginæ Portugalliæ Viduæ.** duplex.
9. B. Mariæ Virg. de Chiquinquira. **duplex majus.**
10. **Ss. Septem Fratrum Mm. et Ss. Rufinæ ac Secundæ Virg. et Mart.** semiduplex.
11. **Ss. Cyrilli et Methodii Epp. et Conf. (d. a. ex 5. huj.)** duplex, commem. **S. Pii I. Papæ et Mart.**
12. **S. Joannis Gualberti Abbatis.** duplex, commem. **Ss. Naboris et Soc. Mm.**
13. **S. Anacleti Papæ et Mart.** semiduplex.
14. **S. Bonaventuræ Episc., Conf. et Eccl. Doct.** duplex.
15. **S. Henrici Imperat. Conf.** semiduplex.
16. B. Mariæ Virg. de Monte Carmelo. **duplex 2. classis.**
17. **S. Alexii Conf.** semiduplex.
18. **S. Camilli de Lellis Conf.** duplex, commem. **Ss. Symphorosæ et septem Filiorum ejus Mm.**
19. **S. Vincentii a Paulo Conf.** duplex.
20. S. Liberatæ Virg. et Mart. **duplex majus.** commem. **S. Margaritæ Virg. Mart.**
21. **S. Hieronymi Æmiliani Conf. (d. a. ex heri.)** dupl. comm. **S. Praxedis Virg.**
22. **S. Mariæ Magdalenæ Pœnitent.** duplex.
23. **S. Apollinaris Episc. et Mart.** duplex, commem. **S. Liborii Episc. et Conf.**
24. **Ss. Justæ et Rufinæ Mm.** duplex commem. **Vigiliæ** et **S. Christinæ Virg. et Mart.**
25. S. Jacobi Apost. **duplex 2. classis,** comm. **S. Christophori Mart.**
Tunquæ: Tit. Eccl. Cath. duplex 1. classis cum Oct.
26. S. Annæ Matris B. Mariæ Virg. **duplex 2. classis.**
Sanctæ Marthæ: Tit. Eccl. Cath. et Patr. Princ. Diœc. dupl. 1. classis cum Octava.
27. **S. Pantaleonis Mart.** simplex.
28. **Ss. Nazarii, Celsi, Victoris I. Papæ Mm. ac Innocentii I. Papæ et Conf.** semiduplex.

29. **S. Marthæ Virg.** semid., commem. **Ss. Felicis II. Papæ et Soc. Mm.**
Sanctæ Marthæ: duplex 1. classis cum Octava.
30. **Ss. Abdon et Sennen Mm.** simplex.
31. **S. Ignatii de Lojola Conf.** duplex.

Festa Mobilia.

Dominica I. Julii. Pretiosissimi Sanguinis D. N. J. C. **duplex 2. classis,** commem. **Dominicæ.**

Dominica II. Julii. Anniversarium Dedicationis omnium Ecclesiarum Cathedralium Provinciæ. **dupl. 1. class, cum Octava.** commem. **Dominicæ.**

Dominica III. Julii. Dies Octava Anniversarii Dedicationis omnium Ecclesiarum Cathedral. Provinciæ. duplex, commem. **Dominicæ.**

Augustus.

1. S. Petri ad Vincula. **duplex majus,** commem. **S. Pauli Apost.** et **Ss. Machabæorum Mm.**
Tunquæ: Dies Octava S. Jacobi Apost. duplex, comm. **Ss. Machabæorum Mm.**
2. **S. Alfonsi Mariæ de Ligorio Episc., Conf. et Eccl. Doct.** duplex, commem. **S. Stephani I. Pap. et Mart.**
Sanctæ Marthæ: Dies Oct. S. Annæ Matris B. M. V. duplex, commem. **S. Stephani Papæ et Mart.**
3. **Inventio S. Stephani Protomartyris.** semiduplex.
4. S. Dominici Conf. **duplex majus.**
5. Dedicatio S. Mariæ ad Nives. **duplex majus.**
Neo-Pampilone: duplex 1. classis cum Octava.
Sanctæ Marthæ: Dies Octava S. Marthæ Virg. dupl.
6. Transfiguratio D. N. J. Chr. **duplex 1. class. cum Oct.**
7. **S. Cajetani Conf.** dupl., comm. **Oct.** et **S. Donati Ep. M.**
8. **Ss. Cyriaci, Largi et Smaragdi Mm.** semid., comm. **Oct.**
9. **S. Emygdii Episc. et Mart.** duplex, commem. **Octav., Vigiliæ** et **S. Romani Mart.**
10. S. Laurentii Mart. **duplex 2. classis cum Octava.**
11. **De Octava Transfigur.** semiduplex, commem. **Oct. S. Laurentii et Ss. Tiburtii et Soc. Mm.**
Tunquæ: S. Petri ad Vincula. **(d. a. ex 1. huj.) dupl. maj.** comm. **S. Pauli Apost., Octavar.** ac **Ss. Tiburtii et Soc. Mm.**
Sanctæ Marthæ: Dedicatio S. Mariæ ad Nives. dupl. majus. comm. **Octavar.** ac **Ss. Tiburtii et Soc. Mm.**
12. **S. Claræ Virg.** duplex, commem. **Octavar.**
Neo-Pampilone: Dies Octava Dedic. S. Mariæ **ad Nives.** dupl., commem. **Octavar.**
13. **Dies Octava Transfigur. D. N. J. C.** dupl., comm. **Oct. S. Laurentii** et **Ss. Hippolyti et Soc. Mm.**
14. **De Octava S. Laurentii** semidupl., commem. **Vigiliæ** et **S. Eusebii Conf.**
Neo-Pampilone: S. Claræ Virg. (d. a. **ex 12. huj.)** duplex, commem. **Oct., Vigil.** et **S. Eusebii Conf.**
Sanctæ Marthæ: S. Alfonsi Mariæ de Ligorio Episc. Conf. et Eccl. Doct. (d. a. ex 2. huj.) dupl. commem. **Oct., Vigil.** et **S. Eusebii Conf.**
15. Assumptio B. Mariæ Virg. **duplex 1. classis cum Oct.**
Panamæ: Patron. Princ. Diœc.
16. **S. Rochi Conf.** duplex, commem. **Octavar.**
Sanctæ Fidei Bogotæ: duplex majus.

17. **Dies Octava S. Laurentii Mart.** duplex, commem. **Oct. Assumpt.**
18. **S. Hyacinthi Conf. (d. a. ex 16. huj.)** duplex, commem. **Oct.** et **S. Agapiti Mart.**
19. **De Octava Assumptionis.** semiduplex.
20. **S. Bernardi Abb., et Eccl. Doct.** duplex, commem. **Oct. Assumpt.**
21. **S. Joannæ Franciscæ Fremiot de Chantal, Vid.** duplex, commem. **Oct. Assumpt.**
22. **Dies Octava Assumptionis B. M. V.** duplex, comm. **Ss. Timothei et Soc. Mm.**
23. **S. Philippi Benitii Conf.** duplex, comm. **Vigiliæ.**
24. S. Bartholomæi Apostoli. **duplex 2. classis.**
25. **S. Ludovici Francor. Regis Conf.** semiduplex.
26. **S. Zephyrini Papæ et Mart.** simplex.
27. **S. Josephi Calasanctii Conf.** duplex.
28. **S. Augustini Episc., Conf. et Eccl. Doct.** duplex, comm. **S. Hermetis Mart.**
29. Decollatio S. Joannis Baptistæ. **duplex majus,** comm. **S. Sabinæ Mart.**
30. S. Rosæ Limanæ Virg. Patr. Præc. Amer. **dupl. 1. cl. cum Oct.**
31. **S. Raymundi Nonnati Conf.** duplex, comm. **Oct.**

Festa Mobilia.

Dom. infra Oct. Assumpt. S. Joachim Conf. Patris B. M. V. **duplex 2. classis,** comm. **Dom.**

Domin. post Oct. Assumpt. Purissimi Cordis B. M. V. **duplex majus,** commem. **Dom.**

September.

1. **De Octava S. Rosæ Virg.** semid., commem. **S. Ægidii Abb.** et **Ss. Duodecim Fratrum Mm.**
2. **S. Antonini Mart.** duplex, commem. **Oct.**
3. **S. Stephani Hungar. Reg. Conf. (d. a. ex heri.)** semid. comm. **Oct.**
4. **De Octava S. Rosæ Virg.** semiduplex.
5. **S. Victorini Episc. et Mart.** duplex, commem. **Oct.**
   Sanctæ Fidei Bogotæ: duplex majus, commem. **Oct.**
6. **Dies Octava S. Rosæ Limanæ Virg.** duplex.
7. **S. Laurentii Justiniani Episc. et Conf. (d. a ex 5. huj.)** semiduplex.
8. Nativitas B. Mariæ Virg. **duplex 2. classis cum Octava,** commem. **S. Hadriani Mart.**
9. S. Petri Claver Conf. **dupl. 2. cl.** com. **S. Gorgonii Mart.**
10. **S. Nicolai de Tolentino Conf.** duplex, commem. **Oct.**
11. **De Octava Nativ.** semid. comm. **Ss. Prothi et Soc. Mm.**
12. **De Octava Nativ.** semiduplex.
13. **De Octava Nativ.** semiduplex.
14. Exaltatio S. Crucis. **duplex majus,** commem. **Oct.**
15. **Dies Octava Nativ. B. Mariæ Virg.** duplex, commem. **S. Nicomedis Mart.**
    Pasti: B. Mariæ Virg. de Rupe. **duplex 2. classis,** commem. **S. Nicomedis Mart.**
16. **Ss. Cornelii Papæ et Cypriani Episc. Mm.** semidupl., commem. **Ss. Euphemiæ et Soc. Mm.**
17. **Impressio Sacrorum Stigmatum S. Francisci Ass.** dupl.
18. **S. Josephi a Cupertino Conf.** duplex.
19. **Ss. Januarii Episc. et Sociorum Mm.** duplex.
20. **Ss. Eustachii et Sociorum Mm.** duplex, commem. **Vigil.**
21. S. Matthæi Apost. et Evang. **duplex 2. class.**

22. **S. Thomæ de Villanova Episc. et Conf.** duplex, comm. **Ss. Mauritii et Soc. Mm.**
23. **S. Lini Papæ et Mart.** semidupl., comm. **S. Theclæ Virg. et Mart.**
24. B. Mariæ Virg. de Mercede. **duplex majus.**
25. **S. Mariæ de Cervellione Virg.** duplex.
26. **Ss. Cypriani et Justinæ Mm.** simpl.
27. **Ss. Cosmæ et Damiani Mm.** semiduplex.
28. **Beati Simonis de Roxas Conf.** duplex.
29. Dedicatio S. Michaëlis Archangeli. **duplex 2. classis.**
30. **S. Hieronymi Presb. Conf. et Eccl. Doct.** duplex.

Festa Mobilia.

Dom. infra Octavam Nativitatis B. M. V. Ss. Nominis ejusdem B. M. V. **duplex majus,** commem. **Dom.**
Dom. III. Septembris. Septem Dolorum B. Mariæ Virg. **duplex majus,** comm. **Dom.**

October.

1. **S. Remigii Episc. et Conf.** semiduplex ad libitum, vel simplex de præcepto.
2. Ss. Angelorum Custodum. **duplex majus.**
3. **S. Wenceslai Ducis Mart. (d. a. ex 28. Sept.)** semidupl.
4. S. Francisci Assisien. Conf. **duplex majus.**
5. **S. Froylani Episc. et Conf.** duplex, comm. **Ss. Placidi et Sociorum Mart.**
6. **S. Brunonis Conf.** duplex.
7. **S. Marci Papæ et Conf.** simplex, commem. **Ss. Sergii et Soc. Mm.**
8. **S. Birgittæ Viduæ.** duplex.
9. **Ss. Dionysii Episc., et Soc. Mm.** semiduplex.
10. S. Ludovici Bertrandi Conf. Patr. Præc. Ditionis. **duplex 1. cl. cum Octava.**
11. **S. Francisci Borgiæ Conf. (d. a. ex heri.)** semidupl., comm. **Oct.**
12. B. Mariæ V. de Columna. **duplex majus.** comm. **Oct.**
13. **S. Eduardi Regis Conf.** semiduplex, comm. **Oct.**
14. **S. Callisti I. Papæ et Mart.** duplex, comm. **Oct.**
15. **S. Teresiæ Virg.** duplex, commem. **Oct.**
16. **De Octava.** semiduplex.
17. **Dies Octava S. Ludovici Bertrandi Conf.** duplex.
18. S. Lucæ Evangelistæ. **duplex 2. classis.**
19. **S. Petri de Alcantara Conf.** duplex.
20. **S. Joannis Cantii Conf.** duplex.
21. **Ss. Ursulæ et Soc. Virg. et Mm.** dupl. comm. **S. Hilarionis Abb.**
22. **S. Mariæ Salome Viduæ.** duplex.
23. **S. Petri Paschasii Episc. et Mart.** duplex.
24. S. Raphaëlis Archangeli. **duplex majus.**
25. **Ss. Servandi et Germani Mm. (d. a. ex 23. huj.)** dupl., commem. **Ss. Chrysanti et Soc. Mart.**
26. **S. Hedwigis Vid. (d. a. ex 17. huj.)** semiduplex, comm. **S. Evaristi Papæ et Mart.**
27. **S. Fructi Episc. Conf.** dupl., comm. **Vigiliæ.**
28. Ss Simonis et Judæ Apost. **duplex 2. classis.**
29. **S. Narcissi Episc. et Mart.** duplex.
30.
31. **Vigilia.**

Festa Mobilia.

Dom. I. Octobris. Sm̃i Rosarii B. Mariæ V. **duplex 2. classis,** commem. **Dominicæ.**
Dom. II. Octobris. Maternitatis B. Mariæ Virg. **duplex majus,** commem. **Dominicæ.**
Dom. III. Octobris. Puritatis B. Mariæ Virg. **duplex majus,** commem. **Dominicæ.**

November.

1. Omnium Sanctorum. **duplex 1. classis cum Octava.**
2. **De Octava.** semidupl. **Commem. omnium Fidelium Defunctorum** sub ritu duplici.
3. **Ss. Innumerabilium Mm. Cæsaraugustan.** dupl., comm. **Octavæ.**
4. **S. Caroli Episc. et Conf.** duplex, commem. **Octavæ** et **Ss. Vitalis et Soc. Mm.**
5. **Beati Martini de Porres Conf.** dupl., commem. **Oct.**
6. **De Octava.** semiduplex.
7. **De Octava.** semiduplex.
8. **Dies Octava Omnium Sanctorum.** duplex, commem. **Ss. Quatuor Coronatorum Mm.**
9. Dedicatio Archibasilicæ Ss. Salvatoris, **duplex majus,** commem. **S. Theodori Mart.**
10. **S. Andreæ Avellini Conf.** duplex, comm. **Ss. Tryphonis et Sociorum Mart.**
11. **S. Martini Episc. et Conf.** dupl., comm. **S. Mennæ Mart.**
12. **S. Martini I. Papæ et Mart.** semiduplex.
13. **S. Stanislai Kostkæ Conf.** duplex.
14. **S. Josaphat Episc. et Mart.** duplex.
15. **S. Gertrudis Virg.** duplex.
16. **S. Eugenii Episc. et Mart.** duplex.
17. **S. Gregorii Thaumaturgi Episc. et Conf.** semiduplex.
18. Dedicatio Basilicarum Ss. Petri et Pauli Apost. **dupl. majus.**
19. **S. Elisabeth Viduæ,** duplex, commem. **S. Pontiani Papæ et Mart.**
    Sanctæ Fidei Bogotæ: Patr. Præc. Diœc. **duplex 1. classis cum Octava.**
20. **S. Felicis de Valois Conf.** duplex.
21. Præsentatio B. Mariæ Virg. **duplex majus.**
22. **S. Cæciliæ Virg. et Mart.** duplex.
23. **S. Clementis I. Papæ et Mart.** duplex commem. **S. Felicitatis Mart.**
24. **S. Joannis a Cruce Conf.** duplex, commem. **S. Chrysogoni Mart.**
25. **S. Catharinæ Virg. et Mart.** duplex.
    Neo-Carthag.: Patr. Præc. Diœc. **duplex 1. classis cum Oct.**
26. **S. Silvestri Abb.** duplex, commem. **S. Petri Alexandrini Episc. et Mart.**
    Sanctæ Fidei Bogotæ: Dies Octava S. Elisabeth Vid. dupl., comm. **S. Petri Alexandrini Episc. et Mart.**
27. Desponsatio B. M. V. **dupl. maj.,** commem. **S. Joseph Conf.**
28. **S. Didaci Conf. (d. a. ex 13. huj.)** semiduplex.
    Sanctæ Fidei Bogotæ: S. Silvestri Abb. (d. a. ex 26. huj.) duplex.
29. **Sanctæ Fidei Bogotæ: S. Didaci Conf. (d. a. ex 13. huj.) comm. Vigiliæ et S. Saturnini Mart.**
30. S. Andreæ Apost. **duplex 2. classis.**

Festum Mobile.

Dom. II. Novembris. Patrocinii B. Mariæ Virg. **dupl. majus.** comm. **Dom.**

December.

1.
2. **S. Bibianæ Virg. et Mart.** semiduplex.
Neo-Carthag.: Dies Octava S. Catharinæ Virg. Mart. duplex.
3. **S. Francisci Xaverii Conf.** duplex.
4. **S. Barbaræ Virg. et Mart.** duplex.
Sanctæ Fidei Bogotæ: dupl. maj.
Antiochiæ, Medellii, Panamæ et Popayanæ: duplex 1. classis cum Octava.
5. **S. Petri Chrysologi Episc. Conf. et Eccl. Doct. (d. a. ex heri)** duplex, commem. **S. Sabbæ Abbatis.**
6. **S. Nicolai Episc. et Conf.** duplex.
7. **S. Ambrosii Episc., Conf. et Eccl. Doct.** duplex, comm. **Vigiliæ in Missa tantum.**
8. Immaculata Conceptio B. Mariæ Virg. **dupl. 1. classis cum Octava.**
9. **S. Leocadiæ Virg. et Mart.** duplex, comm. **Oct.**
10. Translatio Almæ Domus Lauret. B. M. V. **dupl. maj.** commem. **S. Melchiadis Papæ et Mart.**
11. **S. Damasi I. Papæ et Conf.** semidupl., comm. **Octavæ.**
Antiochiæ, Medellii, Panamæ et Popayanæ: Dies Octava **S. Barbaræ Virg. et Mart.** comm. **Oct.**
12. Beatæ Mariæ Virg. de Guadalupe. **duplex majus.**
13. **S. Luciæ Virg. et Mart.** duplex, commem. **Octavæ.**
14. **S. Eulaliæ Emeriten. Virg. et Mart.** duplex, comm. **Oct.**
15. **Dies Octava Immaculatæ Conceptionis B. M. V.** duplex.
16. **S. Eusebii Episc. et Mart.** semiduplex.
17.
Neo-Carthag.: S. Bibianæ Virg. Mart. (d. a. ex 2. huj.) semidupl.
Medellii, Panamæ et Popayanæ: S. Damasi Papæ et Conf. (d. a. ex 11. huj.) semiduplex.
18. Exspectatio Partus B. Mariæ Virg. **duplex majus.**
19.
20. **S. Dominici Silensis Conf.** dupl., comm. **Vigil. in Missa tantum.**
21. S. Thomæ Apost. **duplex 2. classis.**
22.
23. **Beati Nicolai Factoris Conf.** duplex.
24. **Vigilia Nativitatis.**
25. Nativitas D. N. J. C. **duplex 1. classis cum Octava.**
26. S. Stephani Protomart. **duplex 2. classis cum Octava,** commem. **Oct. Nativitatis.**
27. S. Joannis Apost. et Evang. **dupl. 2. classis cum Octava,** commem. **Octavarum.**
28. Ss. Innocentium Mart. **duplex 2. classis cum Octava,** commem. **Octavarum.**
29. **S. Thomæ Cantuarien. Episc. et Mart.** duplex, comm. **Octavarum.**
30. **De Octava vel de Dominica infra Oct. Nativ.** semid., commem. **Octavarum.**
31. **S. Silvestri I. Papæ et Conf.** duplex, comm. **Octavarum.**

ECCLESIASTICÆ PROVINCIÆ SANCTÆ FIDEI NEOGRANATENSIS.

Rmus Archiepiscopus Bogotensis, vota quoque depromens omnium Sacrorum Antistitum Provinciæ Sanctæ Fidei Neogranatensis, ab Apostolica Sede humillime expetivit, ut omnibus Diœcesibus Columbianæ Ditionis privilegium tribuere dignaretur, quo in divinis laudibus persolvendis et in Sacro peragendo unicum Kalendarium sequi valeant. Quod quidem Kalendarium juxta rubricas et recentiora Sacræ Rituum Congregationis decreta apte concinnatum quum a præfatis Rmis Ordinariis supremæ Ssmi Dñi Nostri Leonis Papæ XIII. sanctioni exhibitum fuerit, idem Ssmus Dñs Noster illud accurato Sacræ Rituum Congregationis examini comittere dignatus est. Postquam vero eadem Sacra Congregatio sibi commissum Kalendarium sedulo expenderit, et, ut huic præjacet Decreto, emendaverit et ordinaverit, ipsa Sanctitas Sua, referente suscripto Sacræ ipsius Congregationis Secretario, illud approbavit simulque concessit, ut a Clero non modo sæculari, verum etiam regulari Kalendario Diœcesano utente, totius Ditionis Columbianæ, tam in Officio recitando, quam in Missa celebranda in posterum adhibeatur. Contrariis non obstantibus quibuscumque.

Die 19. Septembris 1894.

Pro Emo et Rmo Dño **Card. C. Aloisi-Masella** Præfecto

L. M. Card. Parocchi.

(L. S.) **Al. Tripepi** Secretarius.

Concordat cum Originali.

Bogotæ, die 10. Januarii 1895.

✠ **Bernardus**

(L. S.) Archiepiscopus Bogotensis.

S. FIDEI NEOGRANATEN.

Rmus Dñs Bernardus Herrera Restrepo, Archiepiscopus S. Fidei Neogranaten., Cleri votis sibi commissi libenter obsecundans, Ssmum Dñm Nostrum Leonem Papam XIII. humillime rogavit, ut perpetuum privilegium pro Ecclesiis totius suæ Archidiœceseos benigne confirmare dignaretur, quo in Missis Defunctorum, seu de Requie, Præfatio propria adhiberi valeat, nonnullis Americæ Diœcesibus jampridem concessa. Sanctitas porro Sua, referente infrascripto Sacrorum Rituum Congregationis Secretario, petitum privilegium benigne indulgere dignata est. Contrariis non obstantibus quibuscumque.

Die 19. Septembris 1894.

Pro Emo et Rmo Dño **Card. C. Aloisi-Masella** Præfecto

L. M. Card. Parocchi.

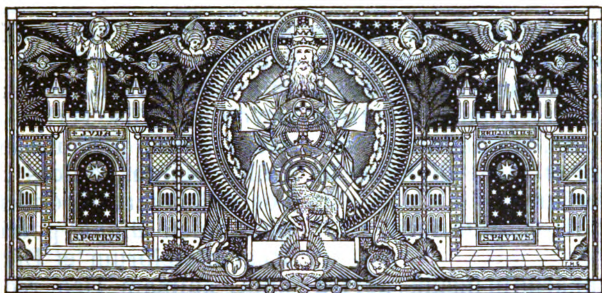
(L. S.) **Al. Tripepi** Secretarius.

Concordat cum Originali.

Bogotæ, die 10. Januarii 1895.

✠ **Bernardus**

(L. S.) Archiepiscopus Bogotensis.

OFFICIA PROPRIA
ECCLESIASTICÆ PROVINCIÆ
SANCTÆ FIDEI NEOGRANATENSIS.

PARS HIEMALIS.

FESTA NOVEMBRIS.

Die 28. Novembris.

S. Didaci Confessoris.

Semiduplex.

Omnia de Comm. Conf. non Pont., præter sequ. (m. t. v.)

Oratio.

Omnípotens sempitérne Deus, qui dispositióne mirábili infírma mundi éligis, ut fórtia quæque confúndas: concéde propítius humilitáti nostræ; ut piis beáti Dídaci Confessóris tui précibus, ad perénnem in cœlis glóriam sublimári mereámur. Per Dóminum nostrum.

Et fit commem. Feriæ.

In I. Nocturno Lectiones de Scriptura occurrente.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

Dídacus Hispánus, ex óppido sancti Nicolái de Portu diœcésis Hispalénsis, ab ineúnte ætáte pii sub sacerdótis disciplína, sanctióris vitæ solitária in ecclésia, tyrocínium exércuit. Deínde ut fírmius Deo se conjúngeret, in convéntu de Arizzáfa fratrum Minórum (quos Observántes vocant) sancti Francísci régulam in statu laicáli proféssus est. Magna ibi alacritáte húmilis obediéntiæ et reguláris observántiæ jugum súbiens,

contemplatióni in primis déditus, mira Dei luce perfundebátur, ádeo ut de rebus cœléstibus, litterárum expers, mirándum in modum et plane divínitus loquerétur.

℟. Honéstum fecit.

Lectio v.

Canáriis in ínsulis, ubi frátribus sui órdinis præfuit, multa perpéssus, martýrii æstuans desidério, plures infidéles verbo et exémplo ad Christi fidem convértit. Romam véniens anno jubilæi, Nicoláo quinto Pontífice, ægrotórum curæ in convéntu Aræ cœli destinátus, eo caritátis afféctu munus hoc exércuit, ut Urbe annónæ inópia laboránte, ægrótis tamen, quorum aliquándo úlcera étiam lambéndo abstergébat, nihil pénitus necessárii defécerit. Exímia quoque fides et grátia curatiónum in eo elúxit, cum lámpadis, quæ collucébat ante imáginem beatíssimæ Dei Genitrícis, quam summa devotióne colébat, óleo ægros inúngens, signo crucis imprésso, multórum morbos mirabíliter sanáverit.

℟. Amávit eum.

Lectio vi.

Demum Complúti finem sibi vitæ adésse intélligens, lácera et obsoléta indútus túnica, conjéctis in crucem óculis, singulári devotióne illis verbis ex sacro hymno pronuntiátis: Dulce lignum, dulces clavos, dúlcia ferens póndera, quæ fuísti digna portáre Regem cœlórum et Dóminum, ánimam Deo réddidit, prídie Idus Novémbris, anno Dómini supra millésimum quadringentésimo sexagésimo tértio. Ejus corpus cum menses non paucos (ut pio confluéntium desidério fíeret satis) insepúltum mansísset, quasi jam incorruptiónem indúerit, odórem suavíssimum efflávit. Illum multis et illústribus miráculis clarum Sixtus quintus Póntifex Máximus sanctórum número adscrípsit.

℟. Iste homo.

In III. Nocturno Homilia in Evangel. **Nolíte timére.** de eodem Communi 2. loco.

Eadem die.

Sanctæ Fidei Bogotæ.

S. Silvestri Abbatis.

Duplex.

Omnia de Comm. Conf. Pont., præter sequentia. **(m. t. v.)**

Oratio.

Clementíssime Deus, qui sanctum Silvéstrum Abbátem sæculi hujus vanitá-

tem in apérto túmulo pie meditántem ad erémum vocáre, et præcláris vitæ méritis decoráre dignátus es: te súpplices exorámus; ut ejus exémplo terréna despiciéntes, tui consórtio perfruámur ætérno. Per Dóminum nostrum.

Et fit commem. Feriæ.

In I. Nocturno Lectiones de Scriptura occurrente.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

Silvéster, Auxími in Picéno nóbili génere ortus, statim puerílem ætátem lítteris ac bonis móribus mirífice exornávit. Adoléscens Bonóniam ad stúdia jurisprudéntiæ missus a patre, cum sacris lítteris a Deo mónitus dedísset óperam, paréntis incúrrit indignatiónem, quam æquo ánimo toto decénnio pértulit. Ob egrégiam ejus virtútem a canónicis cathedrális Auximánæ ecclésiæ sócius honóris eléctus est; in quo múnere pópulo oratiónibus, exémplo et conciónibus opem tulit.

℟. Honéstum fecit.

Lectio v.

Inter funus nóbilis cujúsdam defúncti, in apérto túmulo formósi viri suíque propínqui defórme cadáver conspíciens: Ego, inquit, sum, quod hic fuit; quod hic est, ego ero. Et mox, perácto fúnere, illa sibi Dómini occurrénte senténtia: Qui vult veníre post me, ábneget semetípsum, et tollat crucem suam, et sequátur me, in solitúdinem majóris perfectiónis stúdio secéssit, ibíque vigíliis, oratiónibus jejuniísque déditus, crudas tantum herbas in cibum sæpius adhíbuit. Ut autem magis latéret hómines, várias mutávit sedes; ac demum pervénit ad montem Fanum, locum, quamvis prope Fabriánum, eo tamen témpore desértum, ibíque in honórem sanctíssimi patris Benedícti templum eréxit, congregationísque Silvestrinórum fundaménta jecit, sub régula et hábitu in visióne sibi ab eódem Sancto osténsis.

℟. Amávit eum.

Lectio vi.

At ínvidens sátanas váriis terróribus illíus mónachos turbáre nitebátur, noctu monastérii jánuas hostíliter invádens. Sed vir Dei hostis ímpetum ita représsit, ut mó-

nachi in sancto institúto magis confirmaréntur, ac patris sanctitátem agnóscerent. Spíritu prophetíæ aliísque donis enítuit. Quæ ut semper profúnda humilitáte conservávit, ita contra se dæmonis invídiam concitávit, a quo præceps actus per scalas oratórii, et prope interiméndus, præsentíssimo Vírginis benefício incolumitáti rédditus est. Quod benefícium perpétua et singulári in illam pietáte commendávit ad últimum usque vitæ spíritum, quem fere nonagenárius, sanctitáte et miráculis clarus, Deo réddidit anno salútis millésimo ducentésimo sexagésimo séptimo, sexto Kaléndas Decémbris. Ejus Offícium ac Missam Leo décimus tértius Póntifex Máximus ad univérsam exténdit Ecclésiam.

℟. Iste homo.

In III. Nocturno Homilia in Evangel. **Ecce nos relíquimus.** de Comm. Abbat. 1. loco.

Die 29. Novembris.

Sanctæ Fidei Bogotæ.

S. Didaci Confessoris.

Ut supra die 28. Nov.

Et fit com̃. Vigiliæ et S. Saturnini Mart. ut in Brev. hac die.

Eadem die.

Neo-Carthag.

Quinta die infra Octavam

S. Catharinæ Virg. et Mart.

Semiduplex.

In I. Nocturno Lectiones de Scriptura occurrente.

In II. Nocturno. Tres Lect. S. Cypriani. **Nunc nobis ad Vírgines.** ut in Brev. Romano de Communi Virg. 2. loco.

In III. Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndum Matthæum.

Lectio vii. Cap. 25.

In illo témpore: Dixit Jesus discípulis suis parábolam hanc: Símile erit regnum cœlórum decem virgínibus: quæ accipiéntes lámpades suas, exiérunt óbviam sponso et sponsæ. Et réliqua.

Homilía sancti Joánnis Chrysóstomi.

Homilia 79. in Matth.

Post ingéntes labóres, post incredíbiles sudóres et acérrimas pugnas, post trophǽa, quæ de natúræ rábie statuérunt, resúrgunt cum dedécore, et lampádibus eárum exstínctis, terram adspiciéntes recédunt. Nihil sane tenebrósius est, quam virgínitas óleo carens: unde sic vulgo multi

immisericórdes tenebrósos solent appelláre. Quid ígitur ex virginitáte lucrátæ sunt, quæ nec sponsum quidem vidérunt, nec saltem ad pulsándum usque pervenérunt, sed terríbile illud verbum audivére: Abíte, néscio vos?

℟. Hæc est.

Lectio viii.

Quod cum ipse díxerit, nihil áliud quam gehénna et intolerábilis cruciátus relínquitur: imo vero étiam, gehénna, istud verbum grávius est: hoc verbum operántibus étiam iniquitátem dixit: Viguláte, quia nescítis diem neque horam: crebro id répetit, ut ignorántiam éxitus ab hac vita útilem esse osténdat. Ubi sunt ergo qui per totam vitam desídia torpéscunt, et quando a nobis admonéntur, respondére non dúbitant, ómnia se paupéribus moriéndi témpore relictúros?

℟. Média nocte.

Lectio ix.

Aúdiant hæc verba, et eméndent se: multi enim abeúndi tempus expectántes, ita repénte rapti sunt, ut nec injúngere suis quidquam potúerint. Sed hæc quidem parábola ejus eleemósynæ grátia, quæ cum pecúnia confícitur, dicta est. Cur autem hæc parábola sponsum addúcit? Ut vídeas quantum virgínibus Christus affícitur iis, quæ sua paupéribus érogant, hæc enim et vera virgínitas est. Nam et Paulus huic rei hanc descriptiónem attríbuit dicens: Innúpta sollícita est de iis, quæ Dómini sunt, ut sit sancta córpore et spíritu.

Te Deum laudámus.

Et fit comm. Feriæ et S. Saturnini Mart. ut in Breviario hac die.

FESTA DECEMBRIS.

Die 1. Decembris.

Neo-Carthag.

Septima die infra Octav.

S. Catharinæ Virg. et Mart.

Semiduplex.

In I. Nocturno Lectiones de Scriptura occurrente.

In II. Nocturno.

Sermo sancti Fulgéntii Epíscopi.

Epistola 3. ad Probam, cap. 4.

Lectio iv.

Tam magnum Deus vóluit esse bonum virginitátis, ut illud non aliúnde, sed ex vocábulo dignarétur nomináre virtútis. Vírginis ítaque si

quis velit diligénter consideráre vocábulum, ex virtútis inveniet nómine derivátum. Virgo enim dícitur, quasi virágo. Virágínem vero Scriptúra sancta non ob áliud vocátam dicit, nisi quia de viro sumpta est. Dixítque Adam: Hoc nunc os ex óssibus meis, et caro de carne mea: hæc vocábitur virágo, quóniam de viro sumpta est. Itaque cum vírginis nomen ex nómine viri descénderit, quis dúbitet, quod vir a virtúte vocátus sit?

℟. Propter veritátem.

Lectio v.

Et quia, sicut Paulus docet, illa ómnia in figúra facta sunt nostri, profécto in illa vírgine, quæ ex viri fiébat costa, futúra jam tunc præfigurabátur Ecclésia, quæ vere de viro sumpta, et de quo sumpta, illi conjúncta, inde habet in veritáte virtútem, unde habet verum virágínis nomen. Propter quod hanc virágínem, idest vírginem, quæ de viro sumpta est, non solum vírginis, sed étiam viri nómine Paulus non dúbitat appelláre. Ait enim fidélibus: Despóndi enim vos uni viro vírginem castam exhibére Christo: Christus est quippe vir, de quo hæc virgo sumpta est.

℟. Dilexísti justítiam.

Lectio vi.

Týpice ítaque a viro dícitur Vírginis vocábulum, quia nomen a Christo dícitur Christiánum. Christus enim Dei virtus est et Dei sapiéntia, ex quo est Ecclésia, quæ virgo in fide et caritáte persístens, et sapiéntiam póssidet et virtútem. Quæ cum in divérsis membris suis hábeat donatiónes, secúndum grátiam quæ data est ei, differéntes, majórem tamen grátiam donatiónis in illis membris accépit, in quibus ita spirituáliter virgo dícitur, ut étiam corpóreæ virginitátis integritáte potiátur. In his enim, in quibus sic fidem custódit rectam, ut étiam carnem ab omni concúbitu resérvet intáctam, quanto plenióre habet virginitátem, tanto plénius et perféctius ejúsdem virginitátis póssidet nomen.

℟. Afferéntur Regi.

In III. Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndum Matthæum.

Lectio vii. Cap. 25.

In illo témpore: Dixit Jesus discípulis suis pará-

bolam hanc: Símile erit regnum cœlórum decem virgínibus: quæ accipiéntes lámpades suas, exiérunt óbviam sponso et sponsæ. Et réliqua.

Homilía sancti Augustíni Epíscopi.

Serm. 23. de Verbis Domini, cap. 4.

Alias dixit prudéntes, álias stultas. Unde intuémur? unde discérnimus? De óleo. Aliquid magnum signíficat óleum, et valde magnum. Putas non cáritas est? Quæréndo dícimus, non senténtiam præcipitámus. Unde mihi videátur per óleum cáritas significári, dicam vobis. Apóstolus dicit: Adhuc supereminentiórem vobis viam demónstro. Si linguis hóminum loquar et Angelórum, caritátem autem non hábeam, factus sum æraméntum sonans, aut cýmbalum tínniens. Ipsa est superéminens via, idest cáritas, quæ mérito óleo significátur: ómnibus enim humóribus óleum superéminet.

℟. Hæc est.

Lectio viii.

Quid ergo, fratres? Jam disceptámus de quinque virgínibus prudéntibus et quinque fátuis. Voluérunt óbviam ire sponso. Quid est, ire óbviam sponso? Corde ire, exspectáre ejus advéntum. Sed ille tardábat. Dum tardat ille, dormiérunt omnes. Quid est somnus iste? Ne forte tardánte sponso, quóniam abúndat iníquitas, refrigéscat cáritas multórum? Síccine intellectúri sumus istum somnum? Non mihi placet: quia sunt ibi prudéntes. Et útique quando dixit Dóminus: Refrigéscet cáritas multórum; subjécit et ait: Qui autem perseveráverit usque in finem, hic salvus erit. Non ergo eis obrépsit frigus caritátis, non in eis refríguit cáritas, sed fervet usque in finem.

℟. Média nocte.

Lectio ix.

Est álius somnus, quem nemo evádit. Non recordámini Apóstolum dicéntem: De dormiéntibus autem nolo vos ignoráre, fratres: idest, de his qui mórtui sunt? Fátua sit virgo, prudens sit virgo, somnum mortis omnes patiúntur. Ad novíssimam tubam surgent omnes. Prudéntes autem illæ tulérunt óleum secum in vasis suis:

stultæ vero illæ non tulérunt óleum secum. Ibi óleum, magnum óleum. De dono Dei est hoc óleum. Tu ergo tecum porta, intus porta. Ubi videt Deus, ibi porta testimónium consciéntiæ tuæ: qui autem ámbulat ad testimónium aliénum, óleum non portat secum.

Te Deum laudámus.

Et fit commem. Feriæ.

Die 2. Decembris.

Neo-Carthag.

Dies Octava

S. Catharinæ Virg. et Mart.

Duplex.

In I. Nocturno Lectiones de Scriptura occurrente.

In II. Nocturno.

De Epístola S. Hierónymi Presbýteri ad Eustóchium.

De custod. Virg. tom. 1. circa med.

Lectio iv.

De virgínibus, inquit Apóstolus, præcéptum Dómini non hábeo. Cur? quia et ipse ut esset virgo, non fuit impérii, sed própriæ voluntátis. Neque enim audiéndi sunt, qui eum uxórem habuísse confíngunt; cum de continéntia dísserens, et suádens perpétuam castitátem, intúlerit: Volo autem omnes esse sicut meípsum. Et infra: Dico autem innúptis et víduis: Bonum est illis, si sic permáneant, sicut et ego. Quare ergo non habet Dómini de virginitáte præcéptum? Quia majóris est mercédis, quod non cógitur et offértur: quia si fuísset virgínitas imperáta, núptiæ videbántur ablátæ; et duríssimum erat contra natúram cógere, Angelorúmque vitam ab homínibus extorquére.

℟. Propter veritátem.

Lectio v.

Alia fuit in véteri lege felícitas. Ibi dícitur: Beátus, qui habet semen in Sion, et domésticos in Jerúsalem; et: Maledícta stérilis, quæ non pariébat; et: Fílii tui sicut novéllæ olivárum in circúitu mensæ tuæ. Vácuus erat orbis, et, ut de týpicis táceam, sola erat benedíctio liberórum. Proptérea et Abraham jam senex Cethúræ copulátur, et Jacob mandrágoris redímitur, et conclúsam vulvam in Ecclésiæ figúram Rachel conquéritur. Paulátim vero increscénte ségete, messor immíssus est. Virgo Elías, Eli-

séus virgo, vírgines multi fílii Prophetárum. Jeremíæ dícitur: Et tu ne accípias uxórem. Sanctificátus in útero, captivitáte propínqua, uxórem prohibétur accípere. Aliis verbis idípsum Apóstolus lóquitur: Exístimo hoc bonum esse propter instántem necessitátem. Quæ est ista necéssitas, quæ aufert gaúdia nuptiárum? Tempus breviátum est, in próximo est Nabuchodónosor.

℟. Dilexísti justítiam.

Lectio vi.

Inveniebátur ergo, ut díximus, in viris tantum hoc continéntiæ bonum, et in dolóribus júgiter Heva parturiébat. Postquam vero virgo concépit in útero, et péperit nobis púerum, cujus principátus in húmeros ejus, Deum, fortem, patrem futúri sæculi, solúta maledíctio est. Mors per Hevam, vita per Maríam. Ideóque et dítius virginitátis donum fluxit in féminas, quia cœpit a fémina. Statim ut Fílius Dei ingréssus est super terram, novam sibi famíliam instítuit, ut qui ab Angelis adorabátur in cœlo, habéret Angelos et in terris. Tunc Holoférnis caput Judith cóntinens amputávit: tunc Aman, qui interpretátur iníquitas, suo combústus est igni: tunc primum audítum est: Quæ non est nupta, cógitat quæ sunt Dómini, ut sit sancta córpore et spíritu.

℟. Afferéntur Regi.

In III. Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndum Matthǽum.

Lectio vii. Cap. 25.

In illo témpore: Dixit Jesus discípulis suis parábolam hanc: Símile erit regnum cœlórum decem virgínibus: quæ accipiéntes lámpades suas, exiérunt óbviam sponso et sponsæ. Et réliqua.

De Homilía S. Augustíni Epíscopi.

Serm. 23. de Verbis Domini, cap. 8.

Inténdat ítaque cáritas vestra. Sapiéntium lámpades ardébant de óleo ætérno, de consciéntiæ securitáte, de interióre glória, de íntima caritáte. Ardébant tamen et illárum fatuárum. Quare tunc ardébant? quia non déerant laudes hóminum. Póstea vero quam surrexérunt, idest in resurrectióne a mórtuis, cœpérunt aptáre lámpades suas, id-

est paráre, Deo óperum suórum réddere ratiónem. Et quia tunc nemo est qui laudet, omnis homo causæ suæ vacat: non erant qui óleum vénderent, cœpérunt defícere lámpades.

℟. Hæc est.

Lectio viii.

Circa finem, cap. 10.

Clausum est óstium. Et quid illis dictum est: Non novi vos. Non illas novit, qui ómnia novit? Quid ergo est: Non novi vos? Improbo vos, réprobo vos: in arte mea non vos agnósco: ars mea nescit vítia. Hoc est autem magnum, et nescit vítia, et júdicat vítia: nescit faciéndo, júdicat arguéndo. Sic ergo non novi vos. Iérunt, intravérunt quinque prudéntes. Sint in vobis quinque prudéntes, ad istam prudéntiam quinárii número pertinéntes. Véniet enim hora, et quando nescímus, véniet. Sic clausit Evangélium: Vigiláte, quia nescítis diem neque horam.

℟. Média nocte.

Lectio ix.

Corde vígila, fide vígila, spe vígila, caritáte vígila, opéribus vígila: et quando córpore dormíeris, véniet tempus ut surgas. Cum autem surréxeris, prǽpara lámpades. Tunc non exstinguántur; tunc in interióre consciéntiæ óleo vegeténtur; tunc sponsus ille incorpóreis néxibus amplectátur; tunc te introdúcat in domum, ubi numquam dórmias, ubi numquam possit tua lampas exstíngui. Hódie vero laborámus, et lámpades nostræ inter ventos sǽculi hujus tentationésque flúctuant: sed árdeat in rubóre flamma nostra, ut ventus tentatiónis aúgeat ignem pótius, quam exstínguat.

Te Deum laudámus.

Et fit commem. Feriæ.

Die 4. Decembris.

S. Barbaræ Virg. et Mart.

Duplex.

Omnia ut inter festa pro aliqu. locis eadem die præter sequ.

Oratio.

Deus, qui inter cétera potentiæ tuæ mirácula étiam in sexu frágili victóriam martýrii contulísti: concéde propítius; ut qui beátæ Bárbaræ Vírginis et Mártyris tuæ natalítia cólimus, per ejus ad te exémpla gradiámur. Per Dóminum nostrum.

Sanctæ Fidei Bogotæ.

Duplex majus.

Antiochiæ, Medellii, Panamæ et Popayanæ.

Duplex 1. cl. cum Octava.

Omnia ut supra, sed in I. Noct. Lect. **De Virgínibus.** de Communi 1. loco.

Die 5. Decembris.

S. Petri Chrysologi

Episc., Conf. et Eccl. Doct.

Duplex.

Omnia ut in Breviario die 4. Decembris.

Et fit comm. Feriæ et S. Sabbæ Abbat. ut in Brev. hac die.

Die 8. Decembris.

Immaculatæ Concept. B. M. V.

Patron. princip. Indiarum.

Duplex 1. cl. cum Oct.

Omnia ut in Breviario Romano eadem die.

Die 9. Decembris.

S. Leocadiæ Virg. et Mart.

Duplex.

Omnia de Communi Virg. et Mart., præter sequ.

Oratio.

Beátæ Leocádiæ Vírginis et Mártyris tuæ, quǽsumus Dómine, précibus et méritis adjuvémur: ut, quæ pro tui nóminis confessióne cárceres et mortem pértulit, suo nos patrocínio ab ætérno cárcere deféndat. Per Dóminum.

Deinde fit commem. Octavæ Immacul. Concept. B. M. V. et Feriæ.

In I. Nocturno Lectiones de Scriptura occurrente.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

Ex Brev. Mart. et Hist. antiqu.

Leocádia, virgo Toletána, nóbilis génere, sed nobílior christiána pietáte, eo témpore martýrium passa est, quo Diocletiáno et Maximiáno imperatóribus tam dira in Dei ecclésiam persecútio commóta est, ut ubíque géntium conquisíti christiáni aut Christi fidem abnegáre aut mortem subíre cogeréntur. Ad quam crudelitátem exercéndam et veri Dei cultum in Hispánia exstinguéndum missus est ab imperatóribus Daciánus præses. Qui multis civitátibus ejus provínciæ mártyrum sánguine consecrátis, ubi Tolétum venit, Leocádiam ad se accersíri jubet, eámque blandítiis primum deliníre aggréditur, deínde étiam terróribus ac modis ómnibus de propósito coléndæ christiánæ religiónis dedúcere conátur. Cujus ímpiam oratiónem Leocádia detestáta in víncula conjícitur, ut aut senténtiam mutet, aut

vim im̃ánium tormentórum experiátur. ℟. Propter.

Lectio v.

Cum autem in custódiam virgo ducerétur, Deo húmili corde grátias egit, quod pro Christo fundéndi sánguinem sibi occasiónem obtulísset. Convérsaque ad eos, qui se lácrimis prosequebántur, plácido vultu: Eja, inquit, Christi mílites, congratulámini mihi, quóniam digna hábita sum pro nómine Jesu contuméliam pati. In tetro cárcere diu jácuit, donec audítis sævíssimis tormentórum genéribus, quibus Daciánus permúltos christiános excruciátos necáverat, pio dolóre commóta flexis humi génibus Deum precáta est, ut se (si ita expedíret) e custódia córporis edúceret ad confiténdum nómini ejus. Exaudítaque a Dómino, squalóre conf éc ta, impollútum spíritum in oratióne Deo réddidit.

℟. Dilexísti justítiam.

Lectio vi.

Leocádiæ ígitur corpus honorífice a christiánis in subúrbio Toletáno sepelítur. Ubi póstea, et in loco ubi mórtua est, duæ ecclésiæ collegiátæ, et tértia item parochiális in ǽdibus, in quibus habitávit, ejus nómine dedicátæ, étiam nunc exstant. Quibus tantus honor Gothórum témpore est hábitus, ut in eis potíssimum multa concília Toletána éaque frequentíssima hábita, et sanctíssimi archiepíscopi Toletáni, Eugénius tértius, Ildephónsus et Juliánus, in Leocádiæ basílica propter vírginis reveréntiam sepúlti sint. Hæc sanctíssima virgo post mortem e túmulo surréxit, et Recesvíntho rege præsénte et magna hóminum multitúdine beáto Ildephónso appáruit, ejúsque stúdium in gloriosíssimam vírginem Maríam com̃endávit. ℟. Afferéntur.

In III. Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndum Matthǽum.

Lectio i. Cap. 25.

In illo témpore: Dixit Jesus discípulis suis parábolam hanc: Símile erit regnum cœlórum decem virgínibus: quæ accipiéntes lámpades suas exiérunt óbviam sponso et sponsæ. Et réliqua.

Homilía S. Isidóri Archiepíscopi Hispalénsis.

Lib. Sentent. cap. 40.

Virgo carne, non mente, nullum prǽmium habet in repro-

missióne. Unde et insipiéntibus virgínibus Salvátor in judício véniens dicit: Amen dico vobis, néscio vos. Ubi enim júdicans mentem corrúptam invénerit, carnis procul dúbio incorruptiónem damnábit. Nihil prodest incorrúptio carnis, ubi non est intégritas mentis. Nihílque valet mundum esse córpore eum, qui pollútus est mente.

℟. Hæc est.

Lectio viii.

Multi sunt reprobórum, qui carnális corruptélæ contágium nésciunt. Qui sicut infœcúndi sunt córpore, ita stériles manent mente, operísque boni fœcunditáte. Qui recte de virginitáte gaudérent, si áliis pravis opéribus non inservírent. Qui continéntiam profitétur et ab áliis terrénis desidériis non subtráhitur, quamvis hunc luxúria carnis non pólluat, divérsa tamen mundánæ conversatiónis operátio máculat.

℟. Média nocte.

Lectio ix.

Vírgines de suis méritis gloriántes hypócritis comparántur, qui glóriam boni óperis foris áppetunt, quam intra consciéntiam húmiles habére debuérunt. Tales ígitur ad promíssa cœléstia non pervéniunt: quia ipsæ sibi virginitátis prǽmium per elatiónis vítium aúferunt. Hoc est enim in evangélio non habére vírgines in vasis óleum, id est non serváre intra consciéntiam boni óperis testimónium, sed in fácie gloriári apud hómines, non in corde apud Deum.

Te Deum laudámus.

In Laud. comm. Oct. et Fer. Vesperæ de sequ. cum com̃. S. Leocadiæ, Feriæ et S. Melchiadis Papæ et Mart.

Die 10. Decembris.

Translationis

Almæ Domus Lauret. B. M. V.

Duplex majus.

Omnia ut inter festa pro aliquibus locis in Breviario Romano eadem die.

Die 11. Decembris.

Medellii, Panamæ et Popayanæ.

Dies Octava

S. Barbaræ Virg. et Mart.

Duplex.

In I. Nocturno Lectiones de Scriptura occurrente.

In II. et III. Noct. Lect. ut supra die 2. Dec. in die Oct. S. Catharinæ Virg. et Mart.

Et fit commem. Oct. Immac. Concept. B. M. V. et Feriæ.

Die 12. Decembris.

B. M. V. de Guadalupe.

Duplex majus.

Omnia ut in festis B. M. V. per annum, præter sequ.

Ad Magnif. Ant. Elégi et sanctificávi locum istum, ut sit ibi nomen meum, et permáneant óculi mei et cor meum ibi cunctis diébus.

Oratio.

Deus, qui sub beatíssimæ Vírginis Maríæ singulári patrocínio constitútos perpétuis benefíciis nos cumulári voluísti: præsta supplícibus tuis; ut, cujus hódie comemoratióne lætámur in terris, ejus conspéctu perfruámur in cœlis. Per Dóminum.

Et fit commem. Feriæ.

In I. Nocturno.

De libro Ecclesiástici.

Lectio i. Cap. 24.

Ego ex ore Altíssimi prodívi, primogénita ante omnem creatúram. Ego feci in cœlis ut orirétur lumen indefíciens, et sicut nébula texi omnem terram. Ego in altíssimis habitávi, et thronus meus in colúmna nubis. Gyrum cœli circuívi sola, et profúndum abýssi penetrávi; in flúctibus maris ambulávi, et in omni terra steti: et in omni pópulo et in omni gente primátum hábui: et ómnium excelléntium et humílium corda virtúte calcávi: et in his ómnibus réquiem quæsívi, et in hæreditáte Dómini morábor. Tunc præcépit, et dixit mihi Creátor ómnium, et qui creávit me, requiévit in tabernáculo meo, et dixit mihi: In Jacob inhábita, et in Israël hæreditáre, et in eléctis meis mitte radíces.

℟. Vidi speciósam sicut colúmbam, ascendéntem désuper rivos aquárum: cujus inæstimábilis odor erat nimis in vestiméntis ejus: * Et sicut dies verni circúmdabant eam flores rosárum, et lília convállium. ℣. Quæ est ista quæ ascéndit per desértum sicut vírgula fumi, ex aromátibus myrrhæ et thuris? Et sicut.

Lectio ii.

Ab inítio, et ante sǽcula creáta sum, et usque ad futúrum sǽculum non désinam, et in habitatióne sancta coram ipso ministrávi. Et sic in Sion firmáta sum, et in civitáte sanctificáta simíliter requiévi, et in Jerúsalem potéstas mea. Et radicávi in pópulo honorificáto, et in

parte Dei mei hærēditas illíus, et in plenitúdine sanctórum deténtio mea. Quasi cedrus exaltáta sum in Líbano, et quasi cypréssus in monte Sion. Quasi palma exaltáta sum in Cades, et quasi plantátio rosæ in Jéricho. Quasi olíva speciósa in campis, et quasi plátanus exaltáta sum juxta aquam in platéis. Sicut cinnamómum et bálsamum aromatízans odórem dedi: quasi myrrha elécta dedi suavitátem odóris: et quasi storax et gálbanus et úngula et gutta, et quasi Líbanus non incísus vaporávi habitatiónem meam, et quasi bálsamum non mistum odor meus.

℟. Quæ est ista, quæ ascéndit sicut auróra consúrgens, pulchra ut luna, elécta ut sol? * Terríbilis ut castrórum ácies ordináta? ℣. Fília Sion, tota formósa et suávis es, pulchra ut luna, elécta ut sol. Terríbilis.

Lectio iii.

Ego quasi terebínthus exténdi ramos meos, et rami mei honóris et grátiæ. Ego quasi vitis fructificávi suavitátem odóris, et flores mei fructus honóris et honestátis. Ego mater pulchræ dilectiónis, et timóris et agnitiónis et sanctæ spei. In me grátia omnis viæ et veritátis: in me omnis spes vitæ et virtútis. Transíte ad me omnes qui concupíscitis me, et a generatiónibus meis impléмini. Spíritus enim meus super mel dulcis, et hærēditas mea super mel et favum. Memória mea in generatiónes sæculórum. Qui edunt me, adhuc esúrient, et qui bibunt me, adhuc sítient. Qui audit me, non confundétur: et qui operántur in me, non peccábunt. Qui elúcidant me, vitam ætérnam habébunt.

℟. Quæ est ista, quæ procéssit sicut sol, et formósa tamquam Jerúsalem? * Vidérunt eam fíliæ Sion, et beátam dixérunt, et regínæ laudavérunt eam. ℣. Et sicut dies verni circúmdabant eam flores rosárum et lília convállium. Vidérunt. Glória Patri. Vidérunt.

In II. Nocturno.

Sermo sancti Bernárdi Abbátis.

De verb. Apocal. c. 12.

Lectio iv.

Fidélis plane et præpotens mediátor Dei et hóminum homo

Christus Jesus. Nec ipsa múlier benedícta in muliéribus vidébitur otiósa: inveniétur équidem locus ejus in hac reconciliatióne. Opus est enim mediatóre ad mediatórem Christum, nec alter nobis utílior quam María. Quid ad Maríam accédere trépidet humána fragílitas? Nihil austérum in ea, nihil terríbile. Quod si (ut vere sunt) plena magis ómnia pietátis et grátiæ, plena mansuetúdinis et misericórdiæ, quæ ad eam pértinent, invéneris; age grátias ei qui talem tibi mediatrícem benigníssima miseratióne provídit. Omnibus ómnia facta est, ómnibus misericórdiæ sinum áperit, ut de plenitúdine ejus accípiant univérsi: captívus redemptiónem, æger curatiónem, tristis consolatiónem, peccátor véniam, justus grátiam, Angelus lætítiam, dénique tota Trínitas glóriam.

℟. Signum magnum appáruit in cœlo, múlier amícta sole, et luna sub pédibus ejus: * Et in cápite ejus coróna duódecim stellárum. ℣. Fundaménta ejus in móntibus sanctis, díligit Dóminus portas Sion super ómnia tabernácula Jacob. Et.

Lectio v.

Nimírum ea est, quæ velut álterum solem índuit sibi. Quemádmodum enim ille super bonos et malos indifferénter óritur, sic ipsa quoque prætérita non díscutit mérita; sed ómnibus sese exorábilem, ómnibus clementíssimam se præbet, ómnium dénique necessitátes amplíssimo quodam miserátur afféctu. Nam et deféctus omnis sub ea, et quidquid fragilitátis seu corruptiónis est, excellentíssima quadam sublimitáte præ céteris ómnibus excédit et supergréditur creatúris, ut mérito sub ejus pédibus luna esse dicátur. Amplectámur Maríæ vestígia, fratres mei, et devotíssima supplicatióne beátis illíus pédibus provolvámur. Teneámus eam, nec dimittámus, donec benedíxerit nobis. Virtus Altíssimi obumbrábit tibi. Nihil ítaque mirum, si sub tali umbráculo talis étiam a muliere sustineátur amíctus. Múlier amícta sole. Induímini Dóminum Jesum Christum. Quam familiáris ei facta es, Dómina! Quam próxima, imo quam íntima fíeri meruísti! Quantam invenísti grátiam apud

Deum! In te manet, et tu in eo; et vestis eum, et vestíris ab eo: vestis eum substántia carnis, et vestíris ab eo glória suæ majestátis.

℟. Quæ est ista quæ progréditur quasi auróra consúrgens: * Pulchra ut luna, elécta ut sol? ℣. Quasi arcus refúlgens inter nébulas glóriæ, et quasi flos rosárum in diébus vernis. Pulchra.

Lectio vi.

In cápite, inquit, ejus coróna stellárum duódecim. Dignum plane stellis coronári caput, quod et ipsis longe clárius micans ornet eas pótius quam ornétur ab eis. Quidni corónent sídera, quam sol vestit? Sicut dies verni circúmdabant eam flores rosárum et lília convállium. Quis illas æstimet gemmas? Quis stellas nóminet, quibus Maríæ régium diadéma compáctum est? Supra hóminem est corónæ hujus ratiónem expónere, indicáre compositiónem. In ea fere spécie anno millésimo quingentésimo trigésimo primo mirabíliter picta Deíparæ imágo Méxici apparuísse fertur: quæ ínibi loci prope Urbem, ubi pio neóphyto ædem sibi sacram prodígio dícitur designásse, magnífico excépta templo, ingénti cólitur populórum ac miraculórum frequéntia. Quam proptérea uti præsentíssimum advérsus públicas privatásque calamitátes præsídium, archiepíscopus Mexicánus, ut réliqui étiam illárum pártium antístites, ómnium órdinum consensióne, in primáriam adlégit Novæ Hispániæ Patrónam, ritéque eléctam Benedíctus décimus quartus auctoritáte apostólica declarávit, atque Offícium próprium et Missam sub título beátæ Vírginis Maríæ Guadalupénsis recitári concéssit.

℟. Elégi et sanctificávi locum istum: * Ut sit ibi nomen meum, et permáneant óculi mei et cor meum ibi cunctis diébus. ℣. Nec fecit táliter omni natióni, et judícia sua non manifestávit eis. Ut sit. Glória Patri. Ut sit.

In III. Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndum Lucam.

Lectio vii. Cap. 1.

In illo témpore: Exsúrgens María ábiit in montána cum festinatióne in

civitátem Juda. Et intrávit in domum Zacharíæ, et salutávit Elísabeth. Et réliqua.

Homilía sancti Bernárdi Abbátis.

De verb. Apocal. cap. 12.

Mirabátur Elísabeth persónam veniéntis, dicens: Unde hoc mihi, ut véniat mater Dómini mei ad me? Commendábat et vocem salutántis, adjíciens: Ut facta est vox salutatiónis tuæ in aúribus meis, exsultávit in gaúdio infans in útero meo. Et beatificábat fidem credéntis: beáta, ínquiens, quæ credidísti. Magna quidem præcónia; sed et devóta humílitas, nihil sibi passa retinére, in eum magis univérsa refúdit, cujus in se benefícia laudabántur.

℟. Felix namque es, sacra Virgo María, et omni laude digníssima: * Quia ex te ortus est sol justítiæ, Christus Deus noster. ℣. Ora pro pópulo, intérveni pro clero, intercéde pro devóto femíneo sexu: séntiant omnes tuum juvámen, quicúmque célebrant tuam sanctam festivitátem. Quia.

Lectio viii.

Tu, inquit, magníficas matrem Dómini; sed magníficat ánima mea Dóminum. In voce mea fílium pérhibes exsultásse in gaúdio: sed exsultávit spíritus meus in Deo salutári meo: et ipse quoque tamquam amícus sponsi gaudet ad vocem sponsi. Beátam esse dicis, quæ crédidi; sed credulitátis et beatitúdinis causa respéctus est supérnæ pietátis; ut ex hoc magis beátam me dicant omnes generatiónes, quia ancíllam húmilem et exíguam respéxit Deus. Verúmtamen numquid putámus, fratres, Elísabeth sanctam in eo, quod per Spíritum útique loquebátur, errásse? Absit. Beáta plane quam respéxit Deus, et beáta quæ crédidit. Hic enim magnus divínæ respectiónis éxstitit fructus.

℟. Beátam me dicent omnes generatiónes: * Quia fecit mihi Dóminus magna, qui potens est, et sanctum nomen ejus. ℣. Et misericórdia ejus a progénie in progénies timéntibus eum. Quia. Glória Patri. Quia.

Lectio ix.

Ineffábili síquidem artifício Spíritus supervéni-

ens tantæ humilitáti magnanímitas tanta in secretário virgínei cordis accéssit, ut quod vidélicet nec humílitas tanta mínuit magnanimitátem, nec magnanímitas tanta humilitátem. Sed cum in sua æstimatióne tam húmilis esset, nihilóminus et in promissiónis credulitáte magnánimis; ut quæ nihil áliud, quam exíguam sese reputábat ancíllam, ad inscrutábile sacraméntum nullátenus se dubitáret eléctam et veram Dei et hóminis genitrícem créderet mox futúram. Jam te, Mater misericórdiæ, per ipsum sinceríssimæ tuæ mentis affféctum, tuis jacens provolúta pédibus luna, mediatrícem sibi apud solem justítiæ constitútam devótis supplicatiónibus interpéllat; ut in lúmine tuo vídeat lumen, et solis grátiam tuo mereátur obténtu, quam vere amávit præ ómnibus, et ornávit stola glóriæ índuens, et corónam pulchritúdinis ponens in cápite tuo.

Te Deum laudámus.

Ad Bened. Ant. Non fecit táliter omni natióni, et judícia sua non manifestávit eis.

Et fit commem. Feriæ.

In II. Vesperis.

Omnia ut in I. Vesp. præter Ad Magnif. Ant. Leva in circúitu óculos tuos, et vide: Omnes isti congregáti sunt, venérunt tibi: fílii tui de longe vénient, et fíliæ tuæ de látere surgent.

Et fit commem. Feriæ.

Die 14. Decembris.

S. Eulaliæ Emeritensis

Virg. et Mart.

Duplex.

Omnia de Communi Virg. et Mart., præter sequentia.

Oratio.

Omnípotens sempitérne Deus, qui infírma mundi éligis, ut fórtia quæque confúndas: da nobis in festivitáte sanctæ Vírginis et Mártyris tuæ Euláliæ cóngrua devotióne gaudére; ut et poténtiam tuam in ejus passióne laudémus, et promíssum nobis percipiámus auxílium. Per Dóminum nostrum.

Et fit commem. Oct. et Feriæ.

In I. Nocturno Lectiones de Scriptura occurrente. In Quat. Temp. Lect. Confitébor. de eodem Communi 2. loco.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

Eulália virgo, Libérii nóbilis Emeriténsis civis fília, a presbýtero Donáto fidem Chri-

sti edócta, patérna cura ob metum persecutiónis sub Maximiáno imperatóre in loco, qui dicebátur Porcejána et paréntis posséssio erat, in fínibus provínciæ Bæticæ prope Eméritam milliário trigésimo, custodiebátur cum Felíce Confessóre, et Júlia vírgine, aliísque Deum timéntibus. Adeo síquidem ejus viri boni præcéptis Eulália sitiénter adhǽsit, ut non christiános solum exácte ritus serváret, verum dari sibi occasiónem expéteret, qua per martýrium posset ad cœlum evoláre. Aúdiens autem Daciánum multos christianórum torméntis affícere ob Christi nomen, egréssa domo nocte, pédibus per ínvia pergens, una cum Júlia sibi convirgináli (quæ étiam eódem die martýrium passa est) in civitátem devénit.

℟. Propter veritátem.

Lectio v.

Civitátem autem ingréssa, ad tribúnal Calphurniáni, quem legátum in urbe Emérita Daciánus relíquerat, accédens, increpáre cœpit illíus sævítiam et insániam, quod Deum verum colentes supplíciis vexáret et dæmonum simulácra cólere fáceret. Quam præses aúdiens primum verbis demulcére aggréditur, ne in tam ténera ætáte (tértium décimum enim annum agébat) vitam pérdere vellet, Adhortabátur étiam, ut diis incénsum adoléret. Quod beáta virgo rénuens fústibus cǽditur, et úngulis ab utróque látere usque ad ossa dilaniátur. In quo torménto virgo læto ore notas númerans, in hæc verba prorúpit: Scríberis ecce mihi, Dómine; quam juvat hos ápices légere, qui tua, Christe, trophǽa notant: nonénque tuum elíciti sánguinis púrpura lóquitur.

℟. Dilexísti justítiam.

Lectio vi.

Ad hæc insániens præses jussit eam collo tenus in vivam calcem immérgi, aqua super infúsa, ipsámque vírginem liquefácto plumbo perfúndi. Verum cum nec ardor ille Euláliæ nocéret, novíssime in equúleo exténditur, et ardéntibus fácibus lampadibúsque látera ejus adurúntur, quarum flammam in caput et fáciem involitántem virgo apérto ore hausit. Unde progrédiens colúmba candidíssima in cœlum spectántibus cunctis evolávit

quarto Idus Decémbris. Lictóribus autem fugiéntibus, sancto córpore in equúleo relícto, magna nivis cópia descéndit, quæ forum corpúsque virgíneum vice líntei cándidi tegébat. Inde clam a christiánis ablátum sepultúræ tráditum est, et in Hispaniárum devastatióne a Saracénis in Oveténsem ecclésiam translátum est: ubi magna cum veneratióne cólitur. Eámque Urbánus octávus, Póntifex Máximus, in patrónam perpétuam dicti episcopátus Oveténsis concéssit, anno incarnatiónis Dómini millésimo sexcentésimo trigésimo nono.

℟. Afferéntur Regi.

In III. Noct. Homil. in Evang. Símile erit regnum cœlórum. de Comm. 1. loco.

In Quatuor Temp. Lectio ix. de Homil. Feriæ.

In Laudibus commem. Oct. et Feriæ.

Die 17. Decembris.

Neo-Carthag.

S. Bibianæ Virg. et Mart.

Semiduplex.

Omnia ut in Breviario Romano die 2. hujus.

In Quatuor Temp. Lect. I. Noct. Confitébor. de eodem Communi 2. loco et Lect. ix. de Homilia Feriæ.

Medellii, Panamæ et Popayanæ.

S. Damasi I. Papæ et Confessoris.

Semiduplex.

Omnia ut in Breviario Romano die 11. hujus.

In Quatuor. Temp. Lect. I. Noct. Fidélis sermo. de eodem Comm. 1. loco et Lect. ix. de Homilia Feriæ.

Die 18. Decembris.

Exspectationis Partus B. M. V.

Duplex majus.

Omnia ut inter festa pro aliquibus locis in Breviario Romano eadem die.

Die 20. Decembris.

S. Dominici Silensis Abbatis.

Duplex.

Omnia de Comm. Conf. non Pont., præter sequ.

Oratio.

Deus, qui Ecclésiam tuam beáti Domínici Confessóris tui præclaris vitæ méritis decorásti, et in liberándis captívis gloriósis lætificásti miráculis: concéde nobis fámulis tuis; ut et ipsíus instruámur exémplis, et ab omni vitiórum servitúte ejus patrocínio liberémur. Per Dóminum nostrum.

Et fit commem. Feriæ.

In I. Nocturno Lectiones de Scriptura occurrente. In Quatuor Temp. Beátus vir. de Communi 2. loco.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

Domínicus, abbas, honéstis paréntibus natus est Cannis, oppídulo ad radíces Jubédæ montis in Cántabris. Quem ab ipsa pueritia mirus monásticæ vitæ ardor occupávit: ádeo ut relícta gregis patérni cura in solitúdinem secésserit. Sed cum parum ei tuta viderétur illa solitúdo, insígne sancti Æmiliáni cœnóbium ádiit, ubi cum diu sub hábitu et disciplína monástica vixísset, magna sanctitátis opinióne ecclésiæ Cannárum regéndæ præfícitur. Inde in cœnóbium sancti Æmiliáni revocátus, Prior effícitur. Verum dum Cantabrórum regi, quædam a cœnóbio injúste exigénti, constantíssime resístit, ab eódem in Jubédæ montis ínvia duóbus mónachis comítibus actus est. Qui ejus furóri cédere cúpiens ad Ferdinándum Castéllæ et Legiónis regem nóminis ejus primum se cóntulit. Qui viri Dei sanctitáte motus illum ad se adeúntem benígne et honorífice excépit, et cœnóbio sancti Sebastiáni præésse vóluit: áddito ab epíscopo diœcesáno abbátis título. ℟. Honéstum.

Lectio v.

Erat autem ipse locus ínfrequens, útpote qui sterílibus quibúsdam Jubédæ montis cóllibus subjáceat, qui mons ipse Celtíberos tangit. At claritáte miraculórum, quæ quotídie per servum suum Domínicum operabátur Deus, tam céleber ac frequens factus est, ut eo témpore per Hispániam nullus illústrior esset. Nulla enim ferme morbórum génera erant, quæ Domínici précibus ab hóminum corpóribus non pelleréntur. Unde cœnóbio in augustiórem formam eréсto, magno étiam monachórum número coáluit: régibus ac pópulis multa illi certátim offeréntibus. Quin étiam singulári privilégio servum suum insignívit Dóminus, ut christiáni, qui apud Mahometános vincti multis ferri pondéribus tenebántur, invocáto Domínico liberaréntur.

℟. Amávit eum.

Lectio vi.

Demum gravi morbo corréptus, ecclésiæ sacraméntis devotíssime suscéptis migrávit ad Dóminum anno Dómini millésimo septuagésimo quarto.

Eo autem die, quo migrávit a córpore, visa est a púeris quibúsdam illíus ánima tríplici coróna decoráta in cœlum subvoláre. Corpus vero ejus in eódem cœnóbio cónditum hódie cérnimus, quod sanctum Domínicum de Sylos appellámus. Ad cujus sepúlchrum orans Joánna, Felícis Guzmáni uxor, olim infœcúnda, fílium impetrávit, cui sancti hujus viri proptérea nomen impósuit. Quod quidem ipse mira vitæ sanctitáte sacróque Prædicatórum órdine institúto multo réddidit illústrius, quam accépit.

℟. Iste homo.

In III. Noct. Homilia in Evang. **Ecce nos relíquimus.** de Communi Abbat. 1. loco.

In Quat. Temp. Lect. ix. de Homil. Feriæ et commem. in Laudibus.

Die 23. Decembris.

Beati Nicolai Factoris

Confessoris.

Duplex.

Omnia de Communi Conf. non Pont., præter sequ.

Oratio.

Deus, qui beátum Nicoláum Confessórem tuum ineffábili caritátis tuæ igne succénsum te puro corde sectári fecísti: da nobis fámulis tuis; ut eódem spíritu repléti et caritáte ferventes, viam mandatórum tuórum inoffénso pede currámus. Per Dóminum nostrum.

Deinde fit comem. Feriæ.

In I. Nocturno Lectiones de Scriptura occurrente.

At si venerit in Sabbato Quatuor Temporum, Lectiones **Justus si morte.** de Comm. Conf. non Pont. 1. loco.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

Nicoláus, Valéntiæ Edenatórum piis paréntibus ortus, ab ineúnte ætáte præclára futúræ sanctitátis édidit documénta. Quinque enim annos natus, ter síngulis hebdómadis jejunábat, pane tantum et aqua conténtus. Obsónia sibi paráta aláeriter paupéribus elargiebátur; atque egenórum et leprosórum mánibus tibiísque, sánie licet manántibus, pia óscula dabat. Quibus sane aliísque christiánæ perfectiónis exémplis fámula domus Maura commóta, mahomédicam ejurávit superstitiónem. Adoléscens ægrótos in nosocomíis crebro invisébat, própriis ipse mánibus illis inserviébat, omníque stúdio nóbiles viros ac matrónas civitátis ad id ópe-

ris alliciébat. Quæ et ália miránda pietátis et caritátis ópera, in quibus mirífice enítuit, ad mortem usque numquam dimísit. Mundi suíque contémptor pecúniæ summam ei ad connúbium oblátam strénue recusávit: ac paréntum blandiméntis, ipsum in matrimónium collocáre adniténtium, invícta constántia réstitit. Exínde de reguléri áliquo institúto amplecténdo sério cogitáre cœpit. Itaque observántiæ sancti Francísci nomen dare decérnens, ad cœnóbium sanctæ Maríæ a Jesu Valéntiæ clánculum secéssit, ibíque non tam précibus quam lácrymis a superióre hábitum obtínuit. Tirocínio exácto, professiónem emísit sacrísque ordínibus initiátus, verbi Dei prædicatióni totum se dedit.

℟. Honéstum fecit.

Lectio v.

Elucébat in eo summa vitæ innocéntia, cómitas, verecúndia: ob quas egrégias ánimi dotes difficile dictu est quot ad meliórem frugem tradúxerit, quotque e vitiórum cœno ad viam salútis revocáverit. Ad hæc, priúsquam in conciónem ascénderet, ter flagris se cædere consuévit. Diris subínde cilíciis, flagéllis, ac jejúniis corpus suum contínue macerábat, nullíque umquam pepércit afflictatióni ad pravas affectiónes cohibéndas. Nudis semper pédibus incéssit: cogénte vero morbo, subjécta obtéctus sólea, ac símplici conténtus túnica. Noctes sæpe insómnes tradúxit: ac pro eo, quo erga Jesu Christi passiónem æstuábat, amóre binos íntegros annos ad crucifíxi pedes excubásse memóriæ est próditum. Vultus ejus, etsi pœniténtia attrítus, singulári tamen Dei grátia végetus semper et venústus appáruit. Obediéntia, paupertáte, et pudicítia emícuit: nitidámque consciéntiam suam, quam nulla mortáli labe umquam fœdásse perhibétur, non modo sartam tectam servávit; sed dæmonem étiam, spécie mulíeris formósæ indígnis modis ad eam labefactándam túrpiter ei insidiántem vimque faciéntem, vicit ac profligávit. Tiróncs, quibus præfuit, verbo atque exémplo ad perfectiónem evéhere sédulo curávit. Truculéntis desperatísque homínibus necem sibimetípsis suspéndio in-

férre conántibus supérno lúmine afflátus præsto ádstitit, e mortis límine faucibúsque dæmonis liberávit, et ad críminis confessiónem addúxit. Sanctis Ludovíco Bertrándo et Pascháli Baylon aliísque viris doctrína et sanctitáte conspícuis fuit acceptíssimus, et ab iísdem ob vitæ sanctimóniam summis laúdibus celebrátus.

℟. Amávit eum.

Lectio vi.

A Joánna Austríaca, Philíppi secúndi soróre, Matrítum accítus excalceatárum moniálium, quas vocant regálium, confessárii munus laudabíliter obívit. Oratióni et meditatióni júgiter addíctus, non semel a terra elevátus visus fuisse dícitur, ac frequéntes ádeo éxtases passus, ut intérdum vigínti quátuor horas in raptu déprehénsus diúque noctúque passim et ubíque locórum ejúsmodi delíciis perfruerétur, fácie ut plúrimum inflammáta, luce ex ea irradiánte, et uréntibus étiam cárnibus. Idque frequéntius ei contingébat in meditándis sacris fídei mystériis: potíssimum vero oriebátur ex ferventíssimo amóre, quo erga sacratíssimam eucharístiam flagrábat. Quare aliquándo inter eucharísticum panem distribuéndum non solum miris extásibus extra se rapi, verum et sacras formas ad dígitos suos saltáre, raro quidem prodígio, observátum perhibétur. Singulári in Deum amóre ac in Vírginem Matrem pietáte effúlsit; plurimísque supérnis charismátibus fuit exornátus. Méritis tandem et labóribus plenus in morbum íncidit, ac satis memorándo humilitátis exémplo in stábulo humári semel iterúmque efflagitávit; proximíque óbitus accépto núntio, hílari ánimo in illa verba prorúpit: Lætátus sum in his, quæ dicta sunt mihi. Sacraméntis item ecclésiæ rite munítus placidíssime óbiit Valéntiæ extra mœnia in convéntu Jesu. Defúncti cadáver flexíbile, végetum, ac suávem spirans odórem novem dies, ut fidélium concúrsui fíeret satis, insepúltum remánsit. Triénnio post exhumátum íntegrum adhuc fuit invéntum, ac Philíppo secúndo, Hispaniárum regi, conspiciéndum exhíbitum est. Postrémo Dei servum miráculis étiam clarum Pius sextus, Póntifex Máximus,

solémni ritu beatórum fastis adscrípsit.

℟. Iste homo.

In III. Nocturno Homilia in Evangel. **Sint lumbi.** de Comm. 1. loco.

In Quat. Temp. ix. Lect. de Homil. Feriæ.

In Laud. comem. Feriæ. Ant. **Ecce compléta.**

In II. Vesperis comm. Feriæ. Ant. **O Emmánuel.**

FESTA JANUARII.

Die 19. Januarii.

S. Fulgentii Episc. Conf. et Doct.

Duplex.

Omnia de Comm. Conf. Pont., præter sequ.

Ant. ad Magnif. **O Doctor.**

Oratio. **Deus, qui pópulo.**

Et fit commem. Ss. Marii et Soc. Mart. ut in Brev. hac die.

In I. Nocturno Lect. **Sapiéntiam.** de Comm. Doctorum.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

Fulgéntius, Hispánus ex nova Carthágine, Severiáno patre ejúsdem provínciæ duce génitus, sanctórum Leándri, Isidóri et Florentínæ germánus frater, a pueritia cum morum honestáte esset instrúctus, ætáte provéctior omni virtútum génere et sacrárum quoque litterárum eruditióne ádeo enítuit, ut doctóris illústris títulum apud Hispános fúerit assecútus. Cujus rei illud quoque arguméntum est, quod egrégius idem doctor Isidórus, qui ab eo fúerat educátus et piis documéntis imbútus, libros de ecclesiásticis offíciis, in quibus de univérsis mystériis, quæ in ecclésia celebrántur, ac de origínibus officiórum ecclesiasticórum disserúerat, ipsi sanctíssimo fratri sacræque disciplínæ amantíssimo dedicávit.

℟. Invéni David.

Lectio v.

Sed nihil ad Fulgéntii commendatiónem illústrius, quam ipsórum quoque hóstium gravíssimum de eo prolátum testimónium. Cum enim Leovigíldus, Gothórum rex, soróríus ejus, ariána hæresi inféctus, post patrátam fílii sui sancti Hermenegíldi cædem infirmitáte ácriter torquerétur, flagítii pœniténtia ductus, licet non ea, qua par erat ad salútem obtinéndam, Reccarédo fílio suo præcepísse dícitur, ut Leándrum et Fulgéntium, qui in doctrína ecclesiástica insígniter clarébant, tamquam patres audíret et eórum mónitis

obtemperáret. Id vero a Reccarédo cumuláte præstitum fuísse, tota Gothórum gens ad veram fidem perdúcta, et ariána perfídia in concílio Toletáno tértio ab univérso regno abjuráta luculentíssime testántur.

℟. Pósui adjutórium.

Lectio vi.

Epíscopus creátus, Astigitánam et Carthaginénsem miro zelo et exémplo gubernávit ecclésias. Toletánæ sýnodo intérfuit sub rege Gundemáro, itidémque Hispalénsi secúndæ, in cujus actis nonnúlla suæ ecclésiæ jura légitur vindicásse. Dénique ab incéptæ vitæ institúto non recédens et forma factus gregis ex ánimo, cum pietáte in Deum, pastorâli in súbditos vigilántia, aliísque sanctis opéribus vitam religiosíssime transegísset, virtútibus ac méritis plenus, nec sanctitáte minus quam doctrínæ fama illústris, obdormívit in Dómino. Eum diœcésis Carthaginénsis et Placentína ut primárium suum colunt patrónum. Sacræ ipsíus et Florentínæ soróris relíquiæ sub Alphónso undécimo in Berzocána óppido invéntæ, ac póstea divísæ, partim in eádem Placentína diœcési, partim Múrciæ magna pópuli veneratióne colúntur.

℟. Iste est, qui.

In III. Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndum Matthǽum.

Lectio vii. Cap. 5.

In illo témpore: Dixit Jesus discípulis suis: Vos estis sal terræ. Quod si sal evanúerit, in quo saliétur? Et réliqua.

Homilía sancti Gregórii Papæ.

Ex Hom. 17. in Luc. 10. ante med.

Considerándum nobis est, ut, qui una eadémque exhortatiónis voce non súfficit simul cunctos ádmonére, stúdeat síngulos in quantum váleat instrúere, privátis locutiónibus ædificáre. Debémus namque pensáre contínuo, quod sanctis Apóstolis dícitur, et per Apóstolos nobis: Vos estis sal terræ. Si ergo sal sumus, condíre mentes fidélium debémus. Vos ígitur, qui pastóres estis, pensáte quia Dei animália páscitis: de quibus profécto animálibus Deo per psalmístam dícitur: Animália tua habitábunt in ea.

℟. Amávit eum.

Lectio viii.

Et sæpe vidémus, quod petra salis brutis animálibus antepónitur, ut ex eádem salis petra lámbere débeant et melioràri. Quasi ergo inter bruta animália petra salis debet esse sacérdos in pópulis. Curáre namque sacerdótem necésse est, quæ síngulis dicat, unumquémque quáliter admóneat; ut, quisquis sacerdóti júngitur, quasi ex salis tactu ætérnæ vitæ sapóre condiátur. Sal étenim terræ non sumus, si corda audiéntium non condímus. Quod profécto condiméntum ille veráciter próximo impéndit, qui prædicatiónis verbum non súbtrahit. Sed tunc vere áliis recta prædicámus, si dicta rebus et exémplis osténdimus.

℟. In médio.

Lectio ix. de Ss. Mario et Sociis Martyr. et comm. in Laudibus ut in Breviario hac die.

Vesp. de sequ. comm. præc. Ant. O Doctor.

Die 20. Januarii.

Ss. Fabiani Papæ et **Sebastiani** Mart.

Duplex majus.

Omnia ut in Brev. Romano eadem die præter Lect. I. Noct. Fratres: Debitóres. de Comm. plurim. Martyrum.

In II. Vesp. comm. sequ.

Die 21. Januarii.

Ss. Fructuosi Episc. et **Soc.** Martyrum.

Duplex.

Omnia de Communi plurim. Mart., præter sequ.

Oratio.

Deus, qui beátum Fructuósum et ejus Diáconos Augúrium et Eulógium per ignem probátos martýrio decorásti: concéde nobis fámulis tuis; ut ipsórum intercessióne flamma divíni amóris succénsi cum illis páriter coronémur in cœlis. Per Dñm.

In I. Nocturno Lectiones de Scriptura occurrente.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

Fructuósus, civis et epíscopus Tarraconénsis, eo témpore martýrium súbiit, quo immánis illa Valeriáni et Galliéni persecútio in electíssima quæque Christi membra sæviébat. Jam præter innúmeros ubíque terrárum mártyres crudéliter occísos Romæ Lauréntium, Carthágine Cypriánum mactáverat. Cumque per Hispániam quoque nostram grassarétur, Æmiliánus præses Tarracónem pervénit urbem primáriam. Hic ergo, Fructuóso ejús-

que diáconis Augúrio et Eulógio in cárcerem primum conjéctis, post sex deínde dies se coram sístere jussis: Audísti, inquit Fructuóso, quid imperatóres præcepérunt, deos scílicet coléndos? Cui póntifex: Ego unum Deum colo, qui fecit cœlum et terram, mare et ómnia quæ in eis sunt. Numquid et tu, dixit præses Eulógio, Fructuósum colis? Ego, respóndit levíta Christi, Fructuósum non colo, sed ipsum colo, quem et Fructuósus. Simíliter Augúrio respondénte, paríque fortitúdine tribus constantíssime Christum prædicántibus, cum nec minis nec blandítiis Æmiliánus sacrum mártyrum pectus emollíre posset, flammis adjudicávit.

℟. Sancti tui.

Lectio v.

Cum ígitur sanctíssimus epíscopus cum diáconis suis ad amphitheátrum ducerétur, ádeo veheménti pópulus eórum amóre obstringebátur, ut plures étiam éthnici de iníqua morte lamentaréntur. Christiáni vero, si quo modo possent pastóris sui amantíssimi dolórem mortémque acerbíssimam deliníre, póculum aromátibus condítum propinábant. Sed ille abstinéntiæ rigidíssimus custos: Sínite, inquit; nondum est hora solvéndi jejúnii. Cum quidam christiánus, cui nomen Felix, apprehénsa manu Fructuósi eum eníxe rogáret, ut sui memor esset in cœlis: Fructuósus cunctis audiéntibus digne respóndit: In mente me habére necésse est ecclésiam cathólicam ab oriénte usque in occidéntem diffúsam. Quam responsiónem divus Augustínus in sermóne, quem de gloriósis martýribus hábuit, laudat, dicens: Néminem singulórum prǽterit, qui orat pro univérsis: ab eo nullum membrum prætermíttitur, cujus orátio pro córpore fúnditur. Acta martýrii sancti Fructuósi et sociórum ádeo veneránda apud fidéles erant, ut públice in ecclésia coram pópulo legeréntur, non in Hispánia tantum, sed in Africa étiam, ac proínde in áliis quoque occidentális orbis ecclésiis.

℟. Vérbera carníficum.

Lectio iv.

Postrémo Fructuósus fratres consolátus, et ex revelatióne divína numquam eis defutúrum pa-

stórem prædícens, álacer et secúrus cum sóciis suis flexis génibus super struem lignórum jam ardére incipiéntium sese præparat víctimam in odórem suavitátis Deo sacrificándam. Tunc hi tres quasi ex uno ore laudábant et glorificábant et benedicébant Deum in fornáce, donec per ignem probáti et sine mácula invénti puríssimas ánimas Deo reddidére, anno sexagésimo secúndo supra ducentésimum. Nec defuére magnália, quibus in terris glóriam sanctórum suórum patefíeri plácuit Altíssimo: Bábylon quippe et Migdónius, licet ex família præsidis, christiáni tamen, ipsa quoque fília Æmiliáni cœlos scándere egrégios Christi athlétas, angelórum choris stipátos coronísque redimítos, conspexérunt. Nocte superveniénte christiáni ad amphitheátrum curréntes mártyrum cíneres colléctos, prout quisque pótuit, sibi vindicávit. Sanctus vero Fructuósus appárens mónuit, ut, quod unusquísque pio furto de sacris cinéribus usurpáverat, restitúeret, unóque in loco simul condéndos curáret. Póstea in Lígures sacra pígnora transportáta sunt, servantúrque prope Génuam in Benedictinórum cœnóbio, ultra ea, quæ Manrésæ, et in ecclésiis Tarraconénsi et sanctæ Matrónæ Barcinonénsi pie colúntur.

℟. Tamquam aurum.

In III. Nocturno Homilia in Evang. **Cum audiéritis.** de Commune plurim. Mart. 1. loco.

Vesp. a cap. de sequ. comm. præced.

Die 22. Januarii.

Ss. Vincentii et Anastasii Martyrum.

Duplex.

Omnia ut in Brev. Romano eadem die.

Vesp. a cap. de sequ. comm. præced.

Die 23. Januarii.

S. Ildefonsi Ep. et Conf.

Duplex.

Omnia ut inter festa pro aliquibus locis eadem die. Oratio. **Deus, qui per gloriosíssimam.**

Et fit commem. et ix. Lectio S. Emerentianæ Virg. et Mart. ut in Brev. Rom. hac die.

Die 28. Januarii.

S. Juliani Episc. et Conf.

Duplex.

Omnia ut inter festa pro aliquibus locis eadem die.

Et fit commem. et Lectio ix. de S. Agnete Virg. Martyr. secundo.

Vesp. a cap. de sequ. comm. præced.

Die 29. Januarii.

S. Valerii Episc. et Conf.

Duplex.

Omnia de Comm. Conf. Pont., præter sequentia.

Oratio.

Omnípotens sempitérne Deus, qui sacram beáti Valérii Confessóris tui atque Pontíficis solemnitátem hodiérna die venerári voluísti: nos fámulos tuos ab omni culpa líberos esse concéde; ut ejus intercessióne ad vitam perveniámus ætérnam. Per Dóminum nostrum.

In I. Nocturno Lectiones de Scriptura occurrente.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

Ex Lect. jam approb. pro eccles. Cæsaraugust. et Valent. ex iis quæ habentur de S. Valerio in Brev. Rom. in festo S. Vincent. Mart.

alérius, pietáte et doctrína insígnis, ex consulári Valeriórum turba (teste Prudéntio) Cæsaraugústæ ortus est, talémque se in episcopátu gessit, qualem nec optáre quidem pópulus potuísset. Cum enim Diocletiáni et Maximiáni in christiános persecútio máxime sævíret, toto ánimo omníque stúdio ad propagándam Christi fidem incumbébat, certans nimírum juxta præcéptum Apóstoli bonum certámen fídei, apprehendénsque vitam ætérnam, in quam vocátus erat, et conféssus bonam confessiónem coram multis téstibus. Qui cum ob linguæ tarditátem in prædicándi evangélii exercitatióne minus versári posset, ne ex ea re áliquid detriménti pópulus accíperet, hanc curam Vincéntio, ejus discípulo et diácono, demandávit: ut hac ratióne nihil ad confirmándum in fide pópulum ipsúmque sancte docéndum desiderarétur. Utriúsque vero exémplo vitæ ac morum sanctitáte, Vincéntii étiam prædicatióne, res christiána in dies magis augebátur. Hæc intélligens Daciánus, qui in prædícta Diocletiáni et Maximiáni persecutióne in Hispániam præses missus christiános totis víribus insectabátur, Valérium una cum Vincéntio Cæsaraugústæ capi, et utrúmque Valéntiam vinctum post se duci ímpio suo institúto expedíre ádmodum ac necessárium étiam esse judicávit. ℟. Invéni David.

Lectio v.

Viros ítaque sanctíssimos Valérium et Vin-

céntium vínculis constríctos Cæsaraugústa Valéntiam Daciánus ad se duci jubet. Qui simul atque Valéntiæ in illíus conspéctum prodiérunt, cum Valérius ob senílem ætátem et eam, qua apud christiános valébat, existimatiónem, auctoritáte præcélleret, ad ipsum præses convérsus: Quid, inquit, tu, Valéri? An putas æquum esse religiónis prætéxtu príncipum decréta infríngere ac violáre? Tunc Valérius, quamvis córpore ob longǽvam ætátem infirmióre, ánimo tamen firmíssimo, religiónis et fídei causam suscípiens, mitióre licet ac tardióre sermóne Daciáno respóndit: Nos, o Daciáne, qui christiánam fidem profitémur et majórum nostrórum vestígiis insístimus, Deo pótius, cujus nutu ómnia sunt cóndita, quam homínibus obedíre oportére, in máximis ac sanctíssimis nostræ religiónis decrétis semper habúimus. Quo audíto Daciánus, quóniam ex Valérii morte nullum sibi triúmphum pollicebátur, quod summa ille senectúte, quam quovis torménto graviórem illi futúram esse existimábat, conféctus esset, exsílio duntáxat damnándum illum esse decrévit.

℟. Pósui adjutórium.

Lectio vi.

Cum ígitur exsílii causa Valério solum verténdum esset, relícta civitáte Valéntia in Aragóniæ províinciam sese cóntulit. Cui cum Cæsaraugústam redíre, aut ampla spatiósave loca incólere, edícto júdicis prohíbitum esset, Anétum ejúsdem províinciæ oppídulum ad habitándum sibi delégit: id étiam sibi præstítuens, ut separátus a turba, ac proínde ómnibus impediméntis liberátus, rebus divínis se totum déderet, suámque senectútem Deo prorsus consecráret. Quo in loco cum claríssima Vincéntii mors, quam Valéntiæ pro Christi fide ab ímpio Daciáno gloriosíssime perpéssus fúerat, sæpe ipsi in mentem veníret, eam veheménter illi gratulári solébat. Quin et ipse ex hac vita migráre summis votis optábat; ut, quem caríssimum sócium suíque múneris partícipem habuísset in terris, brevi étiam cómitem habéret in cœlis. Et, ut proclívis sui in Vincéntium ánimi significatiónem áliquam éderet,

templum eo in loco christianórum súmptibus erigéndum curávit: quod primum beáti Vincéntii nómine dedicátum est. Qui tandem vigíliis, jejúniis, oratiónibus, et sacris meditatiónibus inténtus, felícem ánimam Deo réddidit circa annum Dómini trecentésimum décimum quintum. Cujus corpus non longe ab eo loco in castro, cui nomen est Strada, christiáni pie sepeliérunt. Insígne vero nunc monuméntum, ejus relíquias cóntinens ac nomen réferens, in cœnóbio Roda vulgo nuncupáto conspícitur.

℟. Iste est.

In III. Nocturno Homilia in Evang. **Homo péregre.** de Communi 1. loco.

Domin. III. post Epiph.

Sanctæ Familiæ Jesu, Mariæ, Joseph.

Duplex majus.

Omnia ut inter festa pro aliquibus locis eadem Dom.

Feria III. post Dom. Septuagesimæ.

Orationis D. N. J. Chr. in monte Oliveti.

Duplex majus.

Omnia ut inter festa pro aliquibus locis eadem feria.

Feria III. post Dominicam Sexages.

Commemoratio

Passionis D. N. J. Chr.

Duplex majus.

Omnia ut inter festa pro aliquibus locis eadem feria.

FESTA FEBRUARII.

Die 2. Februarii.

Medellii.

In Purificatione B. Mariæ Virg.

Duplex 1. cl. cum Octava extra Quadragesimam.

Omnia ut in Brev Romano eadem die.

Die 3. Februarii.

S. Agnetis Virg. et Mart.

Duplex.

Omnia ut in Brev. Romano die 21. Januarii.

Et fit commem. et ix. Lectio S. Blasii Episc. et Mart. ut in Brev. Rom. hac die.

Die 9. Februarii.

Extra Quadrag. Medellii.

Dies Octava

Purificationis B. M. V.

Duplex.

Omnia ut in Festo.

In I. Nocturno Lectiones de Scriptura occurrente.

In II. Nocturno.

De Expositióne sancti Gregórii Papæ in libros Regum.

In I. Regum 1.

Lectio iv.

Fuit vir unus de Ramáthaim Sophim, de monte Ephraïm. Potest, hujus montis nómine, beatíssima semper virgo María, Dei Génitrix, designári. Mons quippe fuit, quæ omnem eléctæ creatúræ altitúdinem, electiónis suæ dignitáte transcéndit. An non mons sublímis María, quæ ut ad conceptiónem ætérni Verbi pertíngeret, meritórum vérticem supra omnes Angelórum choros, usque ad sólium Deitátis eréxit? Hujus enim montis præcellentíssimam dignitátem Isaías vatícinans, ait: Erit in novíssimis diébus præparátus mons domus Dómini in vértice móntium. Mons quippe in vértice móntium fuit, quia altitúdo Maríæ supra omnes sanctos refúlsit. ℟. Símeon justus.

Ex Epístola sancti Leónis Papæ ad Pulchériam Augústam.

Epist. 13. ante med.

Lectio v.

Sacraméntum reconciliatiónis nostræ ante témpora ætérna dispósitum, nullæ implébant figúræ, quia nondum supervénerat Spíritus sanctus in Vírginem, nec virtus Altíssimi obumbráverat ei, ut et intra intemeráta víscera, ædificánte sibi Sapiéntia domum, Verbum caro fíeret, et forma Dei ac forma servi in unam conveniénte persónam, Creátor témporum nascerétur in témpore, et per quem facta sunt ómnia, ipse inter ómnia gignerétur. Nisi enim novus homo, factus in similitúdinem carnis peccáti, nostram suscíperet vetustátem, et consubstantiális Patri, consubstantiális esse dignarétur et matri, naturámque sibi nostram solus a peccáto liber uníret, sub jugo diáboli generáliter tenerétur humána captívitas. ℟. Respónsum accépit.

De Expositióne S. Basilíi Epíscopi in Isaíam Prophétam.

In cap. 8. post initium.

Lectio vi.

Accéssi, inquit, ad Prophetíssam, et in útero accépit, et péperit fílium.

Quod María Prophetíssa fúerit, ad quam próxime accéssit Isaías per prænotiónem spíritus, nemo contradíxerit, qui sit memor verbórum Maríæ, quæ prophéticо affláta spíritu elocúta est. Quid enim ait? Magníficat ánima mea Dóminum, et exsultávit spíritus meus in Deo salutári meo: quia respéxit humilitátem ancíllæ suæ: ecce enim ex hoc beátam me dicent omnes generatiónes. Quod si ánimum accommodáveris univérsis ejus verbis, non útique per dissídium negáveris eam fuísse Prophetíssam, quod Dómini Spíritus in eam supervénerit, et virtus Altíssimi obumbráverit ei.

℟. Cum indúcerent.

In III. Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndum Lucam.

Lectio vii. Cap. 2. c.

In illo témpore: Postquam impléti sunt dies purgatiónis Maríæ secúndum legem Móysi, tulérunt Jesum in Jerúsalem, ut sísterent eum Dómino, sicut scriptum est in lege Dómini. Et réliqua.

Homilía sancti Joánnis Chrysóstomi.

Ex Orat. 7. inter 17. Declam. Patrum.

Lumen ad revelatiónem géntium. Cur lumen? quia gentes in ténebris versabántur, et quia rursum obscuráta, tetrísque peccatórum ténebris obdúcta, per illud illustránda et expiánda erant. Et glóriam plebis tuæ Israël. Hic glória, illic revelátio, hic doctrínæ inítium, illic disciplínæ prosecútio. Ast objécerit hic forte quíspiam: Dic, quæso, úbinam sunt Israëlítæ? Ecce habes Petrum, habes Paulum, habes Joánnem, habes tria míllia, habes quinque míllia, habes ecclésiam Jerosolymitánam, habes eos prætérea Judǽos, qui inter Gentes dispérsi fidem suscéperant.

℟. Suscípiens.

Lectio viii.

Itaque asservabátur in pópulo illo fídei semen, neque simul univérsus pessum ivit, absit: neque simul omnes Judǽi in intéritum ruérunt, sed plúrimi. Neque id mirum: nam et nunc quoque in felíci hac rerum constitutióne, beatáque vocatióne, multi

quidem sunt vocáti, pauci vero elécti. Non totus ítaque pópulus ille simul intériit, non totus depravátus est, non totus in infidelitáte permánsit, non totus persecútus est Apóstolos. Credidérunt enim per Apóstolos simul tria míllia, extra mulíeres et párvulos, et facta est Jerosólymis Ecclésia ádmodum numerósa.

℟. Senex púerum.

Lectio ix. et com̃em. S. Apolloniæ Virg. et Martyr. in Laudibus ut in Breviario Rom. hac die.

Die 12. Februarii.

S. Eulaliæ Virg. et Mart.

Duplex.

Omnia de Communi Virg. et Mart., præter sequ.

Oratio.

Deus, qui nos martýrii beátæ Euláliæ Vírginis et Mártyris tuæ solemnitáte lætíficas: concéde propítius; ut gloriosíssimis ejúsdem méritis et terréna nobis profíciant, et cœléstia desideráta provéniant. Per Dóminum nostrum.

In Quadrag. comm. Feriæ.

In I. Noct. Lect. in Quadr. De virgínibus. de Communi 1. loco. Extra Quadrages. de Script. occurr.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

Eulália virgo Barcinonénsis, nobílibus paréntibus nata et in Christi fide ac religióne educáta, cum décimum quartum suæ ætátis annum attíngeret et in eádem ténera ætáte desidério martýrii flagráret, divínitus inspiráta se ipsam sponte præsidi Daciáno, Barcinóne persecutiónem advérsus christiános exercénti, ad martýrium offérre decrévit. Cumque ruri tribus fere milliáribus procul a Barcinonénsi urbe manéret, inde paréntibus atque domésticis id ignorántibus clam recédens Barcinónem pervénit. Ubi prætoriánam domum ingrédiens, præsidem pro tribunáli sedéntem adit: et stans coram eo sic alta voce est elocúta: Ut quid, Daciáne, audes christianórum sánguinem injúste fúndere, et eósdem ad falsos venerándos deos cógere? Unus est solus verus Deus, omnípotens, ómnium creátor et dóminus, quem imperatóres Diocletiánus et Maximiánus, et tu et omnes hómines venerári obligántur. Quómodo ergo, homo cum sis, non times Deum unum omni-

poténtem offéndere? Aut cur christiános pervértere níteris, ut Deum verum déserant, et falsa dæmonum simulácra, ópera mánibus hóminum fabricáta, colant? Ad quam Daciánus rei novitáte turbátus dixit: Quænam es tu, quæ contra imperatóriam majestátem et ministrórum suórum débitam reveréntiam ausa es tália públice proférre verba? Cui virgo: Ego sum Eulália, ancílla Jesu Christi, qui et Dei Patris et Maríæ vírginis matris est fílius, qui solus est rex regum et dóminus dominántium; et cui divínus jure debet exhibéri honor et cultus, non autem idólis.

℟. Propter veritátem.

Lectio v.

Hac gloriósa fídei confessióne quasi splendénti luce excæcátus tyránnus, tum ódio in christiános commótus, tum ira contra vírginem concitátus, eam íllico alligári, et in custódiam dedúci, ibidémque crudéliter verberári ímperat. Quod torméntum cum constánti ánimo et læto vultu ténera virgo multis id vidéntibus atque mirántibus sustinéret, feróna rábie contra ancíllam Christi magis concitátus Daciánus omni tormentórum génere Euláliam christiánam debére excruciári decérnit. Igitur primum Eulália in equúleo pósita feróciter dilacerátur. Mox úngulis férreis tota excarnificátur: fácibus flammísque ardéntibus ad ejus virginále pectus lateráque admótis exúritur. Oleum super ejus exústum plagatúmque corpus infúnditur: quo totum perúnctum supra vivam calcem exténditur ac volutátur, ut ardóre calcis interióra vírginis víscera acerbíssime torqueréntur. Liquátum ac fervens plumbum supra virgíneum corpus effúnditur, ac totum ipsum corpus acútis testáceis fragméntis confricátur. Ne autem sensus áliquis próprio caréret dolóre, per ejus nares acétum cum attríta sinápi permíxtum immíttitur; et candélis dénique accénsis castíssimi vírginis óculi adurúntur. Quare nihil non tentat, nihil non facit ingeniósa sævaque tyránni malítia, ut a vero cultu Dei cultrícem abdúcat. Céterum quo magis crescit tortóris sævítia, eo magis augétur in sponsa Christi constántia, fortitúdo, et grátia. Etenim Eu-

lália in cruciátibus Deum orat, eidémque læta grátias agit. Dumque tortóres in inferéndis torméntis fatigántur, ipsa nec tristítia affécta nec moléstia fracta ómnia non solum æquo, verum étiam álacri ánimo perferébat.

℟. Dilexísti justítiam.

Lectio vi.

Nihil jam se posse vi tormentórum contra Euláliam sperábat Daciánus. Ad infámiam ergo et ignomíniam cállide suum vertit obstinátum ánimum, ut experiátur si hoc modo váleat triumpháre. Igitur castam et verecúndam vírginem, nudam córpore, exústam, dilacerátam, óleo, calce, et cruóre sánguinis conspérsam ac deformátam, per vicos et platéas civitátis públice coram ómnium óculis circumférri jubet. O acérbum crudéleque spectáculum! Sed qui animália terræ et volatília cœli vestit Deus, sponsam suam Euláliam mirabílibus ornávit induméntis. Nix enim íllico de cœlo cécidit, quæ sacræ vírginis corpus mirándum in modum contéxit: quæque cœ́litus suo contemperáto frígore vírgini esset refrigério, et suo splendénti candóre eídem simul esset ornaménto. Quam sponsa Christi cándida et rubicúnda, per loca pública gloriósa incédens, vere de tyránno triúmphans, ómnibus visa fuit admirábilis et speciósa! Fremébat Daciánus infráctum videns ánimum vírginis, et jam quasi de victória despérans eam cruci affígi ímperat. Verum in cruce pendens Eulália cœlésti recreátur gaúdio, quod se cruci affíxam Christóque simíllimam videt. Neque ibídem ómnium admiratióne Deum glorificáre cessat. Dénique jubénte præside prídie Idus Februárii secúri percútitur, et gemináta martýrii atque virginitátis coróna nóbile certámen exégit. Cujus ánima ad instar colúmbæ e córpore egrédiens cœlum a multis visa est conscéndere. Corpus vero a christiánis honorífice extra Barcinónis urbis mœ́nia sepelítur.

℟. Afferéntur Regi.

In III. Nocturno Homilia in Evang. **Símile erit regnum cœlórum.** de Comm. Virg. 1. loco.

In Quadrages. Lectio ix. et commem. Feriæ in Laud.

Vesp. a cap. de sequ.

Ant. **O Doctor.** com̃. præc.

Die 13. Februarii.

S. Francisci Salesii Episc. Conf. et Eccl. Doct.

Duplex. (m. t. v.)

Omnia ut in Brev. Romano die 29. Jan.

In II. Vesp. Ant. O **Doctor.** commem. sequ. et S. Valentini Mart. ut infra.

Die 14. Februarii.

S. Canuti Regis et Mart.

Semiduplex ad libitum.

Omnia ut in Brev. Romano die 19. Jan.

In Quadrages. Lect. I. Noct. **Fratres: Debitores.** de Comm. plur. Mart.

Et fit commem. S. Valentini Presb. et Mart.

In I. Vesperis. Ant. Qui **odit.** ℣. **Justus.**

Oratio.

Præsta, quǽsumus omnípotens Deus: ut qui beáti Valentíni, Mártyris tui, natalítia cólimus, a cunctis malis imminéntibus, ejus intercessióne, liberémur. Per Dóminum nostrum.

In Laudibus. Ant. Iste **sanctus.**

℣. **Glória et honóre.**

Vesp. a cap. de sequ. comm. præced. et Ss. Faustini et Jovitæ Mart.

Die 15. Februarii.

S. Raymundi de Peñafort Confessoris.

Semiduplex. (m. t. v.)

Omnia ut in Brev. Romano die 23. Jan.

In Quadrages. Lect. I. Noct. **Justus.** de eodem Communi 1. loco.

Lectio ix. et comem. Ss. Faustini et Jovitæ Mart. in Laud. ut in Brev. hac die.

Die 16. Februarii.

Medellii.

S. Cyrilli Episc. Alexandrini Conf. et Eccl. Doct.

Duplex. (m. t. v.)

Omnia ut in Brev. Romano die 9. hujus.

Die 25. vel 26. Februarii.

Beati Sebastiani ab Apparicio Conf.

Duplex.

Omnia de Communi Conf. non Pont., præter sequ.

Oratio.

Deus, qui beátum Sebastiánum Confessórem tuum in simplicitáte cordis ambuláre fecísti, ac cœléstibus donis cumulásti: concéde propítius; ut ejus intercessióne, et puris méntibus tibi servíre, et grátiæ tuæ múnera cónsequi valeámus. Per Dóminum.

In Quadrag. fit comem. Feriæ.

In I. Nocturno Lectiones de Scriptura occurrente.

In Quadrages. **Beátus vir.** de Comm. 2. loco.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

Sebastiánus Gudínæ, Galláeciæ óppidi diœcésis Auriénsis, ex honésta stirpe in Hispánia ortum hábuit. Ab infántia pie educátus ac puer pascéndis grégibus déditus, nihil pueríle gessit in ópere, statímque appáruit, eum ad magnum áliquid portendéndum peculiári Dei providéntia fuísse præservátum. Nam, ut constánti fertur fama, cum duodénnis ex lue contagiósa letháliter decúmberet et solus in semidíruto tugúrio esset derelíctus, morsu lupi e némore erumpéntis, qui léniter tumórem perrúpit pusque viruléntum plane abstérsit, a matre illuc redeúnte mirabíliter repértus fuit sanátus. Pueritia domi probe transácta, adoléscens e patérno solo egréssus, Salmánticam secéssit, ibíque aliéno servítio mancipátur. Tum rei agráriæ álibi addíctus, ut paréntum inópiam subleváret, vária hinc inde expértus est discrímina, in iísque ter mulíeres ejus virginitáti insidiántes invícte rejecísse perhibétur. Hisce vero perículis valde commótus, in novam Hispániam, quo evangélica fides nuper fúerat invécta, proficísci in ánimum sibi indúxit, navímque conscéndens cum áliis sóciis, quorum convícia æquanímiter in itínere tulit, próspera tandem navigatióne confécta, primo Angelópolim, deínde Méxicum áppulit.

℟. Honéstum fecit.

Lectio v.

Egrégiæ caritátis ejus in próximum íllico cœpit Méxici præbére arguménta. Cum enim ibi novo opifício construéndi plaustra, arduóque labóri aperiéndi vias rectas per impérvias silvas, præsértim eam quæ e México ducit ad Zacatécam, totum se daret, pingues opes, quas inde sibi comparábat, in víduis et órphanis aléndis, honéstis puéllis dotándis, aliísque hujus géneris misericórdiæ opéribus impendébat. Quocírca hóminem multo ære aliéno gravátum atque ádeo a lictóribus captum, toto débito generóse solúto, e vestígio ab eórum mánibus liberávit. Hinc tantam virtútis opiniónem adéptus fuit, ut étiam ab Indis, in-

génita ferocitáte depósita, obséquium sibi et famulátum præstári mererétur. Núptias, quas olim modéste abnúerat, póstmodum iníre decrévit. Itaque bis matrimónium cum honéstis virgínibus contráxit, quas tamen, iísdem consentiéntibus, intáctas relíquit. Quare dæmon váriis modis eum est aggréssus: nunc fœda spectra ferócis tauri, trucísque Mauri ei objíciens: nunc venústæ mulíeris impudíce gestiéntis formam índuens. Sed vir Dei signo crucis cuncta hostis molímina vicit. Postréma cónjuge defúncta órdini seráphico adscríbi pétiit, ac moniálibus sanctæ Claræ cunctis ópibus relíctis voti sui compos jam septuagenárius in statu láici éffici méruit. ℟. Amávit eum.

Lectio vi.

Solémnibus votis Deo nuncupátis in omni virtútum génere mirífice enítuit. Summa ei ínerat simplícitas, ánimi candor, mansuetúdo, obediéntia, paupértas, in advérsis item tolerándis exímia patiéntia. Témperans ádeo fuit et fortis, ut præter prolíxa jejúnia et córporis afflictatiónes noctes insómnes sæpe tradúxerit; dignus proptérea, cui, ut fertur, esuriénti in desérto et omni humána ope destitúto Angeli cibária ministrárint, lassitúdine conféctum recreárint, dormiéntem cœlésti splendóre circumfúlserint, itinerántem a plúvia et nívibus defénderint, ex via dévium in rectum trámitem dedúxerint, deque uno in álium locum transtúlerint. Futúros evéntus quoque prænóvit; secréta item cœléstia et córdium arcána penetrávit, et in ferocióres bélluas absolútum semper exércuit domínium. Eucharístiæ sacraméntum, quod in extrémo morbo ex vómitu præpedítus súmere non póterat, ad se deférri popóscit, et humi stratus lacrymísque perfúsus inenarrábili ánimi sensu cóluit. Sénio tandem conféctus prope centenárius últimum diem placidíssime Angelópoli clausit. Post mortem corpus ejus, quod ex pœniténtia attrítum squalidúmque erat, statim formósam índuit spéciem suavémque spirávit odórem. Virtútibus dénique et miráculis clarus a Pio sexto Pontífice Máximo in beatórum cœtum solémniter est relátus. ℟. Iste homo.

In III. Nocturno Homilia in Evang. Nolíte timére. de Communi 2. loco.

In Quadr. Lectio ix. et comm. Feriæ in Laud.

Feria VI. post Cineres.

Sacr. Spineæ Coronæ D. N. J. Chr.

Duplex majus.

Omnia ut inter festa pro aliquibus locis eadem feria.

FESTA MARTII.

Die 1. Martii.

S. Rudesindi Ep. et Conf.

Duplex.

Omnia de Comm. Conf. Pont., præter sequ.

Oratio.

Propitiáre, quǽsumus Dómine, nobis fámulis tuis per sancti Confessóris tui atque Pontíficis Rudesíndi mérita gloriósa: ut ejus pia intercessióne ab ómnibus semper protegámur advérsis. Per Dñm.

In Quadr. fit comm. Feriæ.

In I. Nocturno Lectiones de Scriptura occurrente.

In Quadrages. Fidélis sermo. de eodem Comm. 1. loco.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

Rudesíndus natióne Galláicus, paréntibus régii géneris Gutérrio et Ilduára, qualis esset futúrus, ejus concéptio satis osténdit. Multis enim ac largis in paúperes eleemósynis, oratiónibus, et lácrymis cum vacáret Ilduára, ab Angelo præmónita est, se conceptúram fílium, qui et apud Deum magni futúrus esset mériti, et apud hómines præcípuo sanctitátis nómine. Prídie ígitur solemnitátis sanctórum mártyrum Facúndi et Primitívi Rudesíndum péperit: qui dies proptérea semper illis sacer ac festívus, quámdiu vixérunt, fuit. Constrúxit prætérea Ilduára in honórem Archángeli Michaélis ecclésiam eo loco, ubi ab Angelo cértior facta est se conceptúram.

℟. Invéni David.

Lectio v.

Rudesíndus ítaque, ab ipsa puerítia Dómini legem méditans, brevi ádmodum in virum apostólicum crevit. Quaprópter ab ecclésiæ Mindoniénsis clero magno ómnium consénsu epíscopus elígitur, rege atque procéribus mire gaudéntibus: nota enim illis erat Rudesíndi sánctitas et erudítio. Præsul ergo Mindoniénsis factus multis virtútibus cláruit. Splenduére

certe in Rudesíndo præter céteras dotes profúsæ in paúperes eleemósynæ, ecclesiárum aut jam dirutárum aut ruínam minántium instaurátio aut novárum constrúctio, atque evangélicæ doctrínæ frequentíssima prædicátio. Assúmptus deínde urgénte rege ac pópulo ad regéndum Iriénsem episcopátum, ubi tunc Apóstoli Jacóbi corpus cónditum erat, majóre in dies fructu christiáno pópulo præerat. Dénique insígne monachórum cœnóbium in própriis cóndidit prǽdiis, quæ illi amplíssima et opulentíssima paréntum testaménto contígerant.

℟. Pósui adjutórium.

Lectio vi.

Nomen cœnóbio Cella nova, quod religióne et augústa structúra étiam hódie amplíssimum est. In quo monásticam sub beáti Benedícti régula vitam annos áliquot agens, migrávit ad Dóminum Kaléndis Mártii, éditis multis in vita et post óbitum miráculis. Ejus corpus usque ad hodiérnum diem in eódem cœnóbio quiéscit ac magna præcípue Gallaicórum et Lusitanórum frequéntia semper invísitur. Cláruit sanctus Rudesíndus anno Dómini nongentésimo trigésimo et sequéntibus. Quem Cœlestínus tértius, dum in minóribus esset, a terra levávit: deínde Póntifex factus in sanctórum catálogum rétulit, año salútis millésimo centésimo nonagésimo sexto.

℟. Iste est.

In III. Nocturno Homilia in Evangel. Sint lumbi. de Comm. Conf. non Pont. cum ℟℟. de Comm. Conf. Pont.

In Quadrag. ix. Lect. et comm. Feriæ in Laud.

Die 3. Martii.

Ss. Hemetherii et Celedonii Martyrum.

Duplex.

Omnia de Communi plurim. Mart., præter sequ.

Oratio.

Deus, qui gloriósos Mártyres Hemethérium et Celedónium in tui nóminis confessióne roborásti: concéde propítius; ut, quorum córpora venerámur in terris, eórum aspéctu perfruámur in cœlis. Per Dóminum nostrum.

In Quadrag. fit comm. Feriæ.

In I. Nocturno Lect. Fratres: Debitóres. de Comm. plurim. Martyr. Extra Quadrages. de Scriptura occurrente.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

Hemethérius et Celedónius fratres Legionénses, Marcélli centuriónis mártyris fílii, aliorúmque insígnium mártyrum, qui divérsis tempóribus et locis pro Christo passi sunt, germáni fratres, postquam diu fortitérque sub románis vexíllis meruérunt, mota in christiános sævíssima persecutióne, páribus votis constantíque ánimo semet ínvicem adhortántes decrevérunt relíctis gentílium castris ad Christi milítiam transíre. Ardóre ítaque fídei succénsi, dum álii veræ fídei cultóres in tentatióne deficiébant, illi ad martýrium properárunt: sciéntes ita ánimam servári, dum pérditur: sánguinem sacrári, dum fúnditur: et accéptis, non inflíctis vulnéribus, christiánam parári victóriam. ℟. Sancti tui.

Lectio v.

Christum ítaque palam twofessi et inánium deórum simulácra detestáti Deum verum líbere prædicáre cœpérunt. Quare ad mílitum tribúnal rapti, inde grávibus caténis onústi in tenebricósum fœtidúmque cárcerem protrahúntur. Ubi multis ærúmnis maceráti, cum nullis ártibus, sive verbórum blandítiis, sive beneficiórum promíssis, sæpiúsve repetítis supplíciis a sancto propósito dimovéri potuíssent, váriis cruciántur tormentórum genéribus, quæ vel ipsum tyránnum púduit publicári. Sevéro quippe prohíbuit edícto, gesta sacrórum virórum, sive quas passi sunt pœnas, sive quæ patrárunt mirácula, in apértum prodúci. Etsi vero gentílium versútia gloriósi agónis memóriam tentárit abolére, christianórum nihilóminus píetas stúduit conserváre. ℟. Vérbera carníficum.

Lectio vi.

Illud vero imprímis memorábile, quod lata in eos cápitis senténtia, ubi ad supplícii locum pervenérunt, ántequam lictóris ictum excíperent, suæ fídei pígnora eo præmisérunt, quo mox ipsi erant perventúri. Primus ánnulum, secúndus orárium in altum projecérunt, quæ lenis auræ obséquio, splendescénte auro et candénte línteo, cunctis intuéntibus ad cœlos evécta sunt. Vidit hæc ipse cárnifex, qui manum représsit hærens et stupens;

sed demum ictum perégit, ne períret mártyrum triúmphus. Secúri percússi juxta civitátem Calagurritánam prope torréntem Arenális tértio Nonas Mártii, ibídem sepúlti sunt. Unde póstea transláti ad ecclésiam cathedrálem prídie Kaléndas Septémbris, ea translatiónis die tamquam patróni, miráculis illústres, præcípua colúntur veneratióne. ℟. Tamquam aurum.

In III. Noct. Homil. in Evang. **Cum audiéritis.** ut in Com̃. 1. loc. ℟. viii. **Hæc est vera.**

Lectio ix. et com̃em. Feriæ in Laud. in Quadrag.

Die 13. Martii.

S. Leandri Episc. Conf.

Duplex.

Omnia de Com̃uni Conf. Pont., præter sequ.

Ant. ad Magnif. O Doctor óptime.

Oratio.

Deus, qui ariánam pravitátem doctrína sancti Confessóris tui atque Pontíficis Leándri ex Hispánia propulísti: da plebi tuæ; ut ejúsdem méritis et précibus ab omni errórum et vitiórum labe semper líbera consérvétur. Per Dóminum.

In Quadrag. fit com̃. Feriæ.

In I. Noct. Lect. **Sapiéntiam.** de Com̃. Doct. Extra Quadrag. de Script. occurr.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

Ex B. Isidoro et Sanctorum Hisp. historiis.

Leánder, Carthágine ex patre Severiáno viro claríssimo ejúsdem Cartháginis dómino ortus, fratres hábuit sanctos epíscopos Isidórum et Fulgéntium, sanctitáte et doctrína præstantíssimos, et Florentínam vírginem. In eo a téneris annis castíssimæ luxit intégritas vitæ et morum grávitas máxime venerábilis, quam incomparábilis ingénii cláritas illustrábat. Gliscénte eo témpore hæreticórum furóre sub Visigóthis princípibus, qui cum império ariánam impietátem in Hispániam invéxerant et ejus ecclésias mísere vexábant, públicæ vitæ pertǽsus adoléscens in religiósum monastérium se recépit, ut in propósito perfectióris institúti sánctius Deo inserviret, et piis stúdiis et meditatiónibus in tranquíllo sese exercéret. In eo sanctitáte et doctrína ádeo profécit et in omni génere virtútum diviníisque et humánis lítteris conspícuus evásit, ut Isidórus germánus suus ad Claúdium ducem, de quibúsdam artí-

culis ad fidem pertinéntibus ínstruens, scrípserit: Meménto commúnis nostri doctóris Leándri, et ejus fidem atque doctrínam pro víribus imitáre. Sed nóluit Deus tam splendéntem pietátis et doctrínæ lucérnam in occúlto delitéscere, sed in fastígio ecclésiæ pósitam Hispániæ prælucére. Nam clero et pópulo exposcénte, a monastério avúlsus, epíscopus Hispalénsis creátus est.

℟. Invéni David.

Lectio v.

Suscéptam ecclésiam omni cura ac sollicitúdine gubernávit; cleri et pópuli mores ad arctam disciplínam tradúxit: solémnia ecclésiæ offícia, hymnódiam, sacræ Missæ ritus precésque, quibus eo témpore omnes Hispániæ ecclésiæ utebántur, ordinávit et auxit. A persequénda ariána hæresi prædicatióne numquam déstitit. Monásticum órdinem Benedictínum amplificáre in Hispánia cœpit, ac soróri suæ Florentínæ régulam pro institutióne vírginum dedit. His et áliis mire gestis, Constantinópolim pro causis fídei Visigothórum legátus profectus est: ubi ob exímiam religiónem et doctrínam apud sanctum Gregórium, Románi pontíficis apocrisárium tunc ibi degéntem, tanti hábitus fuit tantáque amicítia illi conjúnctus, ut ad Románam sedem póstea promótus, cum Leánder in ecclésiam suam jam fuísset revérsus, pállii ornaméntum míserit, frequéntibus epístolis illum honoráverit, libros in Job, quos illi dicávit, una cum Pastoráli, his lítteris benevoléntia plenis ad ipsum transmíserit: Quanto ardóre vidére te sítiam, quia valde me diligis, in tui tábulis cordis leges. Sed, quia longo terrárum spátio disjúnctum te vidére néqueo, unum, quod mihi de te dictávit cáritas, fuit, ut librum régulæ pastorális, quem in episcopátus mei exórdio scripsi, et libros, quos in expositiónem beáti Job jam dudum me fecísse cognovísti, sanctitáti vestræ transmíttere curáverim.

℟. Pósui adjutórium.

Lectio vi.

Sancto ergo præsule suæ ecclésiæ restitúto, vix enarrári possunt, quæ pro glória Dei proque eliminánda hæresi ariána laborávit. Hermenegíldum enim, nepótem suum, Leovigíldi regis fílium, sermónibus

suis haud solum ad fídei confessiónem perdúxit, sed ut glorióso sánguinis testimónio illam confirmáret, adéptus fuit. Inflammátus furóre pater in Leándrum et in omnes adhuc ecclésias, exsílio eum mulctávit, et illas facultátibus et pastóribus orbátas relíquit. Nec tamen déstitit cum fídei hóstibus líbere decertáre. In ipso síquidem exsílio, ut frater suus Isidórus testátur, duos libros erudítíssime sanctárum scripturárum ditíssimos scripsit, quibus eórum perfídiam confutávit. Affúlsit tandem ecclésiæ post illam nubem optáta serénitas. Rex enim, cum in morbum incidísset, sub mortem in meliórem mentem (licet non ut oportébat) revérsus, Leándrum cum áliis epíscopis ab exsílio revocári jussit, eíque Reccarédi fílii curam dedit. Defúncto patre piíssimus rex Reccarédus, doctrínam, consília et exémpla Leándri secútus, ejus ópera Gothos ad fidem convérti mirabíliter fuit adéptus. Leánder ergo cum tam miram conversiónem vidísset, Hispániæ epíscopos in Toletánam sýnodum conveníre omni sollicitúdine promóvit, quod et Reccarédus máxime curávit. In eo enim concílio duóbus supra sexagínta epíscopis congregátis, et omni clero, primáriis regni, étiam et ipso rege assidéntibus, ariána hæresis fuit damnáta et abjuráta, et fides cathólica ab ómnibus unanímiter suscépta et uno ore laudáta. Leánder ígitur elegantíssima concióne pátribus de gentis conversióne congratulátus est; múltaque ad fidem et disciplínam ecclésiæ sanciéndam tum in eódem concílio, tum in álio, quod póstea Híspali celebrávit, constituéndo dispósuit. Demum religióne restitúta et ecclésiæ pace firmáta, jam octogenário major, cum ecclésiam quadragínta et ámplius annos rexísset admirábili vitæ ac sanctitátis exémplo, migrávit ad Dóminum. Sepúltus fuit in basílica sanctárum vírginum Justæ et Rufínæ: póstea ejus corpus in Hispalénsem ecclésiam translátum est.

℟. Iste est.

In III. Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndum Matthæum.

Lectio vii. Cap. 5.

In illo témpore: Dixit Jesus discípulis suis: Vos

estis sal terræ. Quod si sal evanúerit, in quo saliétur? Ad níhilum valet ultra, nisi ut mittátur foras et conculcétur ab homínibus. Et réliqua.

Homilía S. Isidóri Epíscopi Hispalénsis.

Ex lib. 3. Sent. 26. et 42.

Tam doctrína, quam vita claráre debet ecclesiásticus doctor. Nam doctrína sine vita arrogántem reddit, vita sine doctrína inútilem facit. Sacerdótis prædicátio opéribus confirmánda est, ita ut, quod docet verbo, ínstruat exémplo. Vera est illa doctrína, quam vivéndi séquitur forma. Nam nihil túrpius est, quam si bonum, quod quisque sermóne prædicat, explére ópere négligat. Tunc enim utíliter prædicátio præfértur, quando efficáciter adimplétur. Unusquísque doctor et bonæ actiónis et bonæ prædicatiónis habére debet stúdium. Nam álterum sine áltero non facit perféctum: sed præcédat justus bene ágere ut sequénter possit bene docére.

℟. Amávit eum.

Lectio viii.

Omnis útilis doctor plébibus subjéctis ita se præstáre debet atque insístere doctrínæ, ut, quanto claret verbo, tanto claréscat et mérito. Nam quod Apóstolus Timótheo præcipit cum omni império docére, non hortátur ad tumórem supérbiæ, sed ad bonam actiónem et vitæ auctoritátem: vidélicet ne libertátem pérderet prædicándi, si bene docéret et male víveret. Unde et Dóminus: Qui sólverit unum de mandátis istis mínimis et sic docúerit, mínimus erit in regno cœlórum. Vides, quod auctoritáte magistérii caret, qui, quod docet, non facit. Sicut in numísmate metállum, figúra, et pondus inquíritur, ita in omni doctóre ecclesiástico, quid sequátur, quid dóceat, quómodo vivat. Per qualitátem ígitur metálli doctrína, per figúram similitúdo patrum, per pondus humílitas designátur. Qui vero ab his tribus discrepáverit, non metállum, sed terra erit.

℟. In médio.

Lectio ix. et comem. Feriæ; alias erit sequens:

Lectio ix.

Qui præfícitur ad régimen, táliter erga disciplínam subjectórum præstáre se debet, ut non solum auctoritáte, verum étiam humili-

táte claréscat: Sed tamen ita erit in eo virtus humilitátis, ne dissolvátur vita subditórum in vítiis: atque ita auctóritas áderit potestátis, ne per tumórem cordis sevéritas exsístat im̃oderatiónis. Hæc est enim in Dei Sacerdótibus vera discrétio, qua nec per libertátem supérbi, nec per humilitátem remíssi sunt. Hinc est, quod Sancti cum magna constántia redarguérunt étiam Príncipum vítia, in quibus cum summa esset humílitas, loco tamen necessário líbere transgressóres justítiæ increpábant. Aliquándo súbditis nos opórtet ánimo esse humilióres, quóniam facta subditórum judicántur a nobis, nostra vero Deus júdicat. Agnóscat Epíscopus, se esse consérvum plebis non dóminum verum: Hoc cáritas, non condítio éxigit.

Te Deum laudámus.

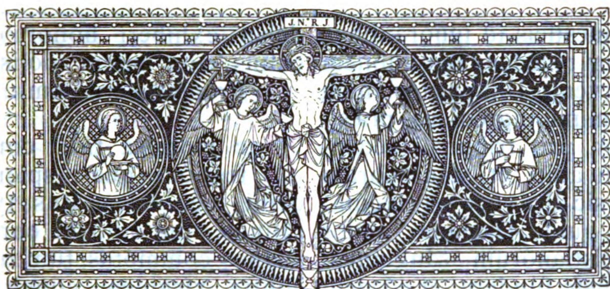

Concordant cum Originalibus.

Ratisbonæ, die 15. Januarii 1896.

Dr. **Fr. X. Leitner,** Vic. in Spirit. Gen.

Index alphabeticus.

OFFICIA PROPRIA
ECCLESIASTICÆ PROVINCIÆ
SANCTÆ FIDEI NEOGRANATENSIS.

PARS VERNA.

Die 12. Februarii.

S. Eulaliæ Virg. et Mart.

Duplex.

Omnia de Communi Virg. et Mart., præter sequ.

Oratio.

Deus, qui nos martýrii beátæ Euláliæ Vírginis et Mártyris tuæ solemnitáte lætíficas: concéde propítius; ut gloriosíssimis ejúsdem méritis et terréna nobis profíciant, et cœléstia desideráta provéniant. Per Dóminum nostrum.

Et fit commem. Feriæ.

In I. Nocturno Lectiones De virgínibus. de Communi 1. loco.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

Eulália virgo Barcinonénsis, nobílibus paréntibus nata et in Christi fide ac religióne educáta, cum décimum quartum suæ ætátis annum attíngeret et in eádem ténera ætáte desidério martýrii flagráret, divínitus inspiráta se ipsam sponte præsidi Daciáno, Barcinóne persecutiónem advérsus christiános exercénti, ad martýrium offérre decrévit. Cumque ruri tribus fere milliáribus procul a Barcinonénsi urbe manéret, inde paréntibus atque

doméstісis id ignorántibus clam recédens Barcinónem pervénit. Ubi prætoriánam domum ingrédiens, prǽsidem pro tribunáli sedéntem adit: et stans coram eo sic alta voce est elocúta: Ut quid, Daciáne, audes christianórum sánguinem injúste fúndere, et eósdem ad falsos venerándos deos cógere? Unus est solus verus Deus, omnípotens, ómnium creátor et dóminus, quem imperatóres Diocletiánus et Maximiánus, et tu et omnes hómines venerári obligántur. Quómodo ergo, homo cum sis, non times Deum unum omnipoténtem offéndere? Aut cur christiános pervértere níteris, ut Deum verum déserant, et falsa dǽmonum simulácra, ópera mánibus hóminum fabricáta, colant? Ad quam Daciánus rei novitáte turbátus dixit: Quænam es tu, quæ contra imperatóriam majestátem et ministrórum suórum débitam reveréntiam ausa es tália públice proférre verba? Cui virgo: Ego sum Eulália, ancílla Jesu Christi, qui et Dei Patris et Maríæ vírginis matris est fílius, qui solus est rex regum et dóminus dominántium; et cui divínus jure debet exhibéri honor et cultus, non autem idólis.

℟. Propter veritátem.

Lectio v.

Hac glorіósa fídei confessióne quasi splendénti luce excæcátus tyránnus, tum ódio in christiános commótus, tum ira contra vírginem concitátus, eam íllico alligári, et in custódiam dedúci, ibidémque crudéliter verberári ímperat. Quod torméntum cum constánti ánimo et læto vultu ténera virgo multis id vidéntibus atque mirántibus sustinéret, ferína rábie contra ancíllam Christi magis concitátus Daciánus omni tormentórum génere Euláliam christiánam debére excruciári decérnit. Igitur primum Eulália in equúleo pósita featrociter dilacerátur. Mox úngulis férreis tota excarnificátur: fácibus flammísque ardéntibus ad ejus virginále pectus lateráque admótis exúritur. Oleum super ejus exústum plagatúmque corpus infúnditur: quo totum perúnctum supra vivam calcem exténditur ac volutátur, ut ardóre calcis interióra vírginis víscera acerbíssime torqueréntur. Liquátum ac fervens plumbum supra

virgíneum corpus effúnditur, ac totum ipsum corpus acútis testáceis fragméntis confricátur. Ne autem sensus áliquis próprio caréret dolóre, per ejus nares acétum cum attríta sinápi permíxtum immíttitur; et candélis dénique accénsis castíssimi vírginis óculi adurúntur. Quare nihil non tentat, nihil non facit ingeniósa sævaque tyránni malítia, ut a vero cultu Dei cultrícem abdúcat. Céterum quo magis crescit tortóris sævítia, eo magis augétur in sponsa Christi constántia, fortitúdo, et grátia. Etenim Eulália in cruciátibus Deum orat, eidémque læta grátias agit. Dumque tortóres in inferéndis torméntis fatigántur, ipsa nec tristítia affécta nec moléstia fracta ómnia non solum æquo, verum étiam álacri ánimo perferébat.

℟. Dilexísti justítiam.

Lectio vi.

Nihil jam se posse vi tormentórum contra Euláliam sperábat Daciánus. Ad infámiam ergo et ignomíniam cállide suum vertit obstinátum ánimum, ut experiátur si hoc modo váleat triumpháre. Igitur castam et verecúndam vírginem, nudam córpore, exústam, dilacerátam, óleo, calce, et cruóre sánguinis conspérsam ac deformátam, per vicos et platéas civitátis públice coram ómnium óculis circumférri jubet. O acérbum crudéleque spectáculum! Sed qui animália terræ et volatília cœli vestit Deus, sponsam suam Euláliam mirabílibus ornávit induméntis. Nix enim íllico de cœlo cécidit, quæ sacræ vírginis corpus mirándum in modum contéxit: quæque cǽlitus suo contemperáto frígore vírgini esset refrigério, et suo splendénti candóre eídem simul esset ornaménto. Quam sponsa Christi cándida et rubicúnda, per loca pública gloriósa incédens, vere de tyránno triúmphans, ómnibus visa fuit admirábilis et speciósa! Fremébat Daciánus infráctum videns ánimum vírginis, et jam quasi de victória despérans eam cruci affígi ímperat. Verum in cruce pendens Eulália cœlésti recreátur gaúdio, quod se cruci affíxam Christóque simíllimam videt. Neque ibídem ómnium admiratióne Deum glorificáre cessat. Dénique jubénte præside prídie Idus Fe-

bruárii secúri percútitur, et gemináta martýrii atque virginitátis coróna nóbile certámen exégit. Cujus ánima ad instar colúmbæ e córpore egrédiens cœlum a multis visa est conscéndere. Corpus vero a christiánis honorífice extra Barcinónis urbis mœnia sepelítur.

℟. **Afferéntur Regi.**

In III. Nocturno Homilia in Evang. **Símile erit regnum cœlórum.** de Comm. Virg. 1. loco.

Lectio ix. et commem. Feriæ in Laud.

Vesp. a cap. de sequ. Ant. O **Doctor.** comm. præc. et Feriæ.

Die 13. Februarii.

S. Francisci Salesii

Episc. Conf. et Eccl. Doct.

Duplex. **(m. t. v.)**

Omnia de Comuni Conf. Pont., præter sequentia.

In utrisque Vesp. ad Magnif.

Ant. O **Doctor óptime, Ecclésiæ sanctæ lumen, beáte Francísce, divínæ legis amátor, deprecáre pro nobis Fílium Dei.**

Oratio.

Deus, qui ad animárum salútem beátum Francíscum Confessórem tuum atque Pontíficem ómnibus ómnia factum esse voluísti: concéde propítius; ut caritátis tuæ dulcédine perfúsi, ejus dirigéntibus mónitis, ac suffragántibus méritis, ætérna gaúdia consequámur. Per Dóminum.

Et fit commem. Feriæ.

In I. Noct. Lect. **Sapiéntiam.** ut in Comm. Doct.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

Francíscus in óppido Salésio, unde famíliæ cognómen, piis et nobílibus paréntibus natus, a téneris annis futúræ sanctitátis indícia præbuit, morum innocéntia et gravitáte. Adoléscens liberálibus disciplínis erudítus, mox philosophíæ ac theologíæ Parísiis óperam dedit: et ne quid sibi deésset ad ánimi cultúram, juris utriúsque laúream summa cum laude Patávii obtínuit. In sacra æde Lauretána perpétuæ virginitátis votum, quo pridem Parísiis se obstrínxerat, innovávit: a cujus virtútis propósito nullis umquam dæmonum fraúdibus, nullis sénsuum illécebris pótuit dimovéri.

℟. **Invéni David.**

Lectio v.

Recusáta in Sabaúdiæ senátu amplíssima dignitáte, clericáli milítiæ nomen dedit: tum sacerdótio initiátus, et Genevénsis ecclésiæ præpositúram adéptus, ejus múneris partes

ádeo perfécte explévit, ut eum Granérius epíscopus vindicándis ab hæresi Calviniána Chaballicénsibus, aliísque Genévæ finítimis pópulis, divíni verbi præcónem destinárit. Quam expeditiónem álacri ánimo suscípiens, aspérrima quæque perpéssus est, sæpe ab hæréticis conquisítus ad necem, variísque calúmniis et insídiis vexátus. Sed inter tot discrímina et agónes, insuperábilis ejus constántia semper enítuit; Deíque ope protéctus, septuagínta duo míllia hæreticórum ad cathólicam fidem reduxísse dícitur, inter quos multi nobilitáte et doctrína insígnes numeréntur.
℟. Pósui adjutórium.

Lectio vi.

Mórtuo Granério, qui eum sibi coadjutórem decérni curáverat, epíscopus consecrátus, sanctitátis suæ rádios circumquáque diffúdit, zelo ecclesiásticæ disciplínæ, pacis stúdio, misericórdia in paúperes, omníque virtúte conspícuus. Ad divíni cultus augméntum novum órdinem sanctimoniálium instítuit, a Visitatióne beátæ Vírginis nuncupátum, sub régula sancti Augustíni; cui áddidit constitutiónes sapiéntia, discretióne, et suavitáte mirábiles. Suis étiam scriptis cœlésti doctrína refértis Ecclésiam illustrávit, quibus iter ad christiánam perfectiónem tutum et planum demónstrat. Annum dénique agens quinquagésimum quintum, dum e Gállia Annésium regréditur, post Sacrum in die sancti Joánnis Evangelístæ Lugdúni celebrátum, gravi morbo corréptus, sequénti die migrávit in cœlum, año Dómini millésimo sexcentésimo vigésimo secúndo. Ejus corpus Annésium delátum, in ecclésia moniálium dicti órdinis honorífice cónditum fuit, cœpítque statim miráculis claréscere. Quibus rite probátis, ab Alexándro séptimo Pontífice Máximo in Sanctórum númerum relátus est, assignáta ejus festivitáti die vigésima nona Januárii, et a Summo Pontífice Pio nono, ex Sacrórum Rítuum Congregatiónis consúlto, universális Ecclésiæ Doctor fuit declarátus. ℟. Iste est.

In III. Nocturno Homilia in Evang. **Vos estis sal terræ.** de Comm. Doct. 1. loco.

Lect. ix. et com̄. Fer. in Laud. In II. Vesp. Ant. **O Doctor.** comm. sequ., Feriæ et S. Valentini Mart. ut infra.

Die 14. Februarii.

S. Canuti Regis et Mart.

Semiduplex ad libitum.

Omnia de Comm. unius Mart., præter sequentia.

Ant. Iste sanctus.

℣. Glória et honore.

Oratio.

Deus, qui ad illustrándam Ecclésiam tuam, beátum Canútum regem martýrii palma et gloriósis miráculis decoráre dignátus es: concéde propítius; ut, sicut ipse Domínicæ passiónis imitátor fuit, ita nos per ejus vestígia gradiéntes, ad gaúdia sempitérna perveníre mereámur. Per eúmdem Dóminum.

Et fit commem. Feriæ.

Deinde commem. S. Valentini Presb. et Mart.

Ant. Qui odit. ℣. Justus.

Oratio.

Præsta, quæsumus omnípotens Deus: ut qui beáti Valentíni, Mártyris tui, natalítia cólimus, a cunctis malis imminéntibus, ejus intercessióne, liberémur. Per Dñm.

In I. Noct. Lect. **Fratres: Debitóres.** de Comuni plur. Mart.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

Canútus quartus, Suenónis Esthrítii Danórum regis fílius, fide, pietáte et morum honestáte conspícuus, exímiæ sanctitátis a téneris annis spécimen dedit. Patérnum sceptrum summa ómnium acclamatióne adéptus, religióni promovéndæ sédulo incúmbere, ecclésias redítibus augére, et pretiósa supelléctili ornáre cœpit. Tum zelo propagándæ fídei succénsus, bárbara regna justo certámine aggréssus, devíctas subditásque natiónes christiánæ legi subjugávit. Victóriis autem plúrimis gloriósus, et divítiis auctus, regále diadéma ad Christi crucifíxi pedes abjécit, se et regnum illi subjíciens, qui Rex regum est et Dóminus dominántium, Corpus suum jejúniis, cilíciis et flagéllis castigávit. In oratióne et contemplatióne assíduus, erga paúperes profúsus, erga omnes benéficus semper fuit: nec umquam a justítiæ divinǽque legis sémita defléxit.

℟. Honéstum fecit.

Lectio v.

His aliísque virtútibus imbútus, ad suprémum perfectiónis ápicem sanctus rex properábat. Accidit autem ut Angliæ regnum a Wilhélmo Normannórum duce, formidábili exércitu invaderétur. An-

glis vero, Danórum opem implorántibus, cum succúrrere rex decrevísset, belli expeditiónem Oláo fratri commísit. Qui regnándi cupiditáte illéctus, arma vertit in regis perníciem, milítibus et pópulo contra illum concitátis. Nec defuérunt rebellióni foménta. Cum enim rex, éditis légibus, décimas ecclésiis solvi, Dei et Ecclésiæ præcépta servári, transgressóres puníri sanxísset, pleríque pervérsi ac sceleráti hómines exacerbáti, primum quidem tumultuári, tum plebem commovére, ac tandem sanctíssimo regi necem molíri cœpérunt.

℟. Desidérium ánimæ.

Lectio vi.

Sciens ígitur rex, futurórum præscius, mortem sibi propter justítiam imminére; ea prænuntiáta, ad ecclésiam sancti Albáni Mártyris Othóniæ, tamquam ad locum certáminis, proféctus est: et sacraméntis munítus, agónem suum Dómino comendábat. Mox ibi advéniens conjuratórum multitúdo, ecclésiæ ignem admovére, fores confríngere et in eam irrúmpere tentárunt. Quod cum perfícere non possent, ad fenéstras accedéntes, saxa et sagíttas in sanctum regem, flexis génibus pro inimícis orántem, magno ímpetu jaculári non cessárunt; donec lápidum et telórum íctibus, ac tandem láncea confóssus, glorióso martýrio, ante altáre exténsis bráchiis procúmbens, coronátus est, sedénte in apostólico throno Gregório séptimo. Multis póstea miráculis Mártyrem suum illustrávit Deus. Nam gravi penúria et divérsis calamitátibus oppréssa Dánia, patráti sacrilégii pœnas luit. Plures étiam váriis languóribus afflícti, ad ejus túmulum remédium et incolumitátem consecúti sunt. Cumque regína sacrum ejus corpus noctu clam surrípere, et álio transférre conarétur, emísso cœ́litus ingénti splendóre pertérrita, a propósito cessávit.

℟. Stola jucunditátis.

In III. Nocturno Homilia in Evang. **Si quis vult.** de eodem Communi 2. loco.

Lectio ix. et commem. Feriæ in Laudibus.

Postea de S. Valentino. Ant. **Iste sanctus.** ℣. **Glória et.** Oratio. **Præsta, quǽsumus.**

Vesp. a cap. de sequ. comm. præced., Feriæ et Ss. Faustini et Jovitæ Mart.

Die 15. Februarii.

S. Raymundi de Peñafort Confessoris.

Semiduplex. (m. t. v.)

Omnia de Comm. Conf. non Pont., præter sequentia.

Oratio.

Deus, qui beátum Raymúndum pœniténtiæ sacraménti insígnem minístrum elegísti, et per maris undas mirabíliter traduxísti: concéde; ut ejus intercessióne dignos pœniténtiæ fructus fácere, et ad ætérnæ salútis portum perveníre valeámus. Per Dóminum nostrum.

Fit commem. præc. et Feriæ.

Postea Ss. Faustini et Jovitæ Mart. ut in Brev. hac die.

In I. Noct. Lect. **Justus si morte.** de eodem Comm. 1. loco.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

Beátus Raymúndus Barcinonénsis, ex nóbili família de Péñafort, christiánæ religiónis rudiméntis imbútus, adhuc párvulus, exímia ánimi et córporis índole magnum áliquid porténdere visus est. Nam adoléscens humanióres lítteras in pátria profésssus, Bonóniam se cóntulit, ubi pietátis offíciis, ac pontifício civilíque juri sédulo incúmbens, et doctóris laúrea insignítus, ibídem sacros cánones magna cum hóminum admiratióne est interpretátus. Ejus virtútum fama percrebrescénte, Berengárius Barcinonénsis epíscopus, cum Roma suam ad ecclésiam redíret, eum conveniéndi causa Bonóniam iter instítuit, et tandem summis précibus, ut secum in pátriam reverterétur, obtínuit. Mox ejúsdem ecclésiæ canonicátu et præpositúra ornátus, univérso clero et pópulo, integritáte, modéstia, doctrína, et morum suavitáte præfúlsit, ac Deíparæ Vírginis, quam singulári pietátis afféctu venerabátur, honórem et cultum semper pro víribus auxit.

℟. Honéstum fecit.

Lectio v.

Annum círciter quintum supra quadragésimum agens, in órdine fratrum Prædicatórum solémni emíssa professióne, ut novus miles, in omni virtútum génere, sed præcípue in caritáte erga egénos, et máxime captívos ab infidélibus deténtos, se exércuit. Unde cum ejus hortátu sanctus Petrus Nolá-scus (cujus ipse confessió-

nes audiébat) suas opes piíssimo huic óperi conférret, tum eídem, tum beáto Raymúndo, et Jacóbo primo Aragóniæ regi appárens beatíssima Virgo, gratíssimum sibi, et unigénito Fílio suo fore dixit, si in suum honórem instituerétur ordo religiosórum, quibus captívos ex infidélium tyránnide liberándi cura incúmberet. Quare collátis inter se consíliis, órdinem beátæ Maríæ de Mercéde Redemptiónis Captivórum fundavérunt: cui beátus Raymúndus certas vivéndi leges præscrípsit ad ejúsdem órdinis vocatiónem accommodatíssimas: quarum approbatiónem áliquot post annos a Gregório nono impetrávit, et dictum sanctum Petrum primum Generálem órdinis magístrum suis ipse mánibus hábitu eódem indútum creávit.

℟. Amávit eum.

Lectio vi.

Ab eódem Gregório Romam accersítus, et capelláni, ac pœnitentiárii, et confessárii sui múnere decorátus, ejúsdem jussu Romanórum Pontíficum decréta, in divérsis concíliis et epístolis sparsa, in unum Decretálium volúmen redégit. Archiepiscopátum Tarraconénsem ab ipso Pontífice sibi oblátum constantíssime recusávit, et totíus órdinis Prædicatórum generále magistérium, quod per biénnium sanctíssime administráverat, sponte dimísit. Jacóbo Aragóniæ regi sacræ Inquisitiónis offícii suis in regnis instituéndi auctor fuit. Multa patrávit mirácula, inter quæ illud claríssimum, quod ex ínsula Baleári Majóri Barcinónem reversúrus, strato super aquas pállio, centum sexagínta milliária sex horis confécerit, et suum cœnóbium jánuis clausis fúerit ingréssus. Tandem prope centenárius, virtútibus et méritis cumulátus, obdormívit in Dómino, anno salútis millésimo ducentésimo septuagésimo quinto. Quem Clemens octávus in Sanctórum númerum rétulit.

℟. Iste homo.

In III. Nocturno Homilia in Evang. Sint lumbi. de eodem Communi 1. loco.

Lectio ix. de Homilia et commemor. Feriæ in Laud., postea comm. Ss. Faustini et Jovitæ Martyrum

Vesp. de sequ. comm. præc. et Feriæ.

Die 16. Februarii.

Medellii.

S. Cyrilli Episc. Alexandrini Conf. et Eccl. Doct.

Duplex. (m. t. v.)

Omnia ut in Brev. Romano die 9. hujus.

Die 25. vel 26. Februarii.

Beati Sebastiani ab Apparicio Conf.

Duplex.

Omnia de Communi Conf. non Pont., præter sequ.

Oratio.

Deus, qui beátum Sebastiánum Confessórem tuum in simplicitáte cordis ambuláre fecísti, ac cœléstibus donis cumulásti: concéde propítius; ut ejus intercessióne, et puris méntibus tibi servíre, et grátiæ tuæ múnera cónsequi valeámus. Per Dóminum.

Et fit commem. Feriæ.

In I. Noct. Lect. Beátus vir. de Comm. 2. loco.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

Sebastiánus Gudínæ, Gallǽciæ óppidi diœcésis Auriénsis, ex honésta stirpe in Hispánia ortum hábuit. Ab infántia pie educátus ac puer pascéndis grégibus déditus, nihil pueríle gessit in ópere, statímque appáruit, eum ad magnum áliquid portendéndum peculiári Dei providéntia fuísse præservátum. Nam, ut constánti fertur fama, cum duodénnis ex lue contagiósa letháliter decúmberet et solus in semidíruto tugúrio esset derelíctus, morsu lupi e némore erumpéntis, qui léniter tumórem perrúpit pusque viruléntum plane abstérsit, a matre illuc redeúnte mirabíliter repértus fuit sanátus. Puerítia domi probe transácta, adoléscens e patérno solo egréssus, Salmánticam secéssit, ibíque aliéno servítio mancipátur. Tum rei agráriæ álibi addíctus, ut paréntum inópiam subleváret, vária hinc inde expértus est discrímina, in iísque ter mulíeres ejus virginitáti insidiántes invícte rejecísse perhibétur. Hisce vero perículis valde commótus, in novam Hispániam, quo evangélica fides nuper fúerat invécta, proficísci in ánimum sibi indúxit, navímque conscéndens cum áliis sóciis, quorum convícia æquanímiter in itínere tulit, próspera tandem navigatióne confécta, primo Angelópolim, deínde Méxicum áppulit.

℟. Honéstum fecit.

Lectio v.

Egrégiæ caritátis ejus in próximum íllico cœpit Méxici præbére arguménta. Cum enim ibi novo opifício construéndi plaustra, arduóque labóri aperiéndi vias rectas per impérvias silvas, præsértim eam quæ e México ducit ad Zacatécam, totum se daret, pingues opes, quas inde sibi comparábat, in víduis et órphanis aléndis, honéstis puéllis dotándis, aliísque hujus géneris misericórdiæ opéribus impendébat. Quocírca hóminem multo ære aliéno gravátum atque ádeo a lictóribus captum, toto débito generóse solúto, e vestígio ab eórum mánibus liberávit. Hinc tantam virtútis opiniónem adéptus fuit, ut étiam ab Indis, ingénita ferocitáte depósita, obséquium sibi et famulátum præstári mererétur. Núptias, quas olim modéste abnúerat, póstmodum iníre decrévit. Itaque bis matrimónium cum honéstis virgínibus contráxit, quas tamen, iísdem consentiéntibus, intáctas relíquit. Quare dæmon váriis modis eum est aggréssus: nunc fœda spectra ferócis tauri, trucísque Mauri ei objíciens: nunc venústæ mulíeris impudíce gestiéntis formam índuens. Sed vir Dei signo crucis cuncta hostis molímina vicit. Postréma cónjuge defúncta órdini seráphico adscríbi pétiit, ac moniálibus sanctæ Claræ cunctis ópibus relíctis voti sui compos jam septuagenárius in statu láici éffici méruit.

℟. Amávit eum.

Lectio vi.

Solémnibus votis Deo nuncupátis in omni virtútum génere mirífice enítuit. Summa ei ínerat simplícitas, ánimi candor, mansuetúdo, obediéntia, paupértas, in advérsis item tolerándis exímia patiéntia. Témperans ádeo fuit et fortis, ut præter prolíxa jejúnia et córporis afflictatiónes noctes insómnes sæpe tradúxerit; dignus proptérea, cui, ut fertur, esuriénti in desérto et omni humána ope destitúto Angeli cibária ministrárint, lassitúdine conféctum recreárint, dormiéntem cœlésti splendóre circumfúlserint, itinerántem a plúvia et nívibus defénderint, ex via dévium in rectum trámitem dedúxerint, deque uno in álium locum transtúlerint. Futúros evéntus quoque prænóvit; se-

créta item cœléstia et córdium arcána penetrávit, et in ferocióres bélluas absolútum semper exércuit domínium. Eucharístiæ sacraméntum, quod in extrémo morbo ex vómitu præpedítus súmere non póterat, ad se deférri popóscit, et humi stratus lacrymísque perfúsus inenarrábili ánimi sensu cóluit. Sénio tandem conféctus prope centenárius último diem placidíssime Angelópoli clausit. Post mortem corpus ejus, quod ex pœniténtia attrítum squalidúmque erat, statim formósam índuit spéciem suavémque spirávit odórem. Virtútibus dénique et miráculis clarus a Pio sexto Pontífice Máximo in beatórum cœtum solémniter est relátus.

℟. Iste homo.

In III. Nocturno Homilia in Evang. **Nolíte timére.** de Communi 2. loco.

Lectio ix. et commem. Feriæ in Laud.

Feria VI.
post Domin. I. Quadrag.

Ss. Lanceæ et Clavorum D. N. J. C.

Duplex majus.

Omnia ut inter festa pro aliquibus locis eadem feria.

Feria VI.
post Domin. II. Quadrag.

Sacratissimæ Sindonis D. N. J. C.

Duplex majus.

Omnia ut inter festa pro aliquibus locis eadem feria.

Feria VI.
post Domin. III. Quadrag.

Sacror. V Vulnerum D. N. J. C.

Duplex majus.

Omnia ut inter festa pro aliquibus locis eadem feria.

Feria VI.
post Domin. IV. Quadrag.

Pretiosiss. Sanguinis D. N. J. C.

Duplex majus.

Omnia ut inter festa pro aliquibus locis eadem feria.

FESTA MARTII.

Die 1. Martii.

S. Rudesindi Ep. et Conf.

Duplex.

Omnia de Comm. Conf. Pont., præter sequ.

Oratio.

Propitiáre, quǽsumus Dómine, nobis fámulis tuis per sancti Confessóris tui atque Pontíficis Rudesíndi mérita gloriósa: ut ejus pia intercessióne ab

ómnibus semper protegámur advérsis. Per Dñm.

Et fit commem. Feriæ.

In I. Nocturno Lect. Fidélis sermo. de eod. Comm. 1. loco.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

Rudesíndus natióne Galláicus, paréntibus régii géneris Gutérrio et Ilduára, qualis esset futúrus, ejus concéptio satis osténdit. Multis enim ac largis in paúperes eleemósynis, oratiónibus, et lácrymis cum vacáret Ilduára, ab Angelo præmónita est, se conceptúram fílium, qui et apud Deum magni futúrus esset mériti, et apud hómines præcípuo sanctitátis nómine. Prídie ígitur solemnitátis sanctórum mártyrum Facúndi et Primitívi Rudesíndum péperit: qui dies proptérea semper illis sacer ac festívus, quámdiu vixérunt, fuit. Constrúxit prætérea Ilduára in honórem Archángeli Michaélis ecclésiam eo loco, ubi ab Angelo cértior facta est se conceptúram.

℟. Invéni David.

Lectio v.

Rudesíndus ítaque, ab ipsa pueritia Dómini legem méditans, brevi ádmodum in virum apostólicum crevit. Quaprópter ab ecclésiæ Mindoniénsis clero magno ómnium consénsu epíscopus elígitur, rege atque procéribus mire gaudéntibus: nota enim illis erat Rudesíndi sánctitas et erudítio. Præsul ergo Mindoniénsis factus multis virtútibus cláruit. Splenduére certe in Rudesíndo præter céteras dotes profúsæ in paúperes eleemósynæ, ecclesiárum aut jam dirutárum aut ruínam minántium instaurátio aut novárum constrúctio, atque evangélicæ doctrínæ frequentíssima prædicátio. Assúmptus deínde urgénte rege ac pópulo ad regéndum Iriénsem episcopátum, ubi tunc Apóstoli Jacóbi corpus cónditum erat, majóre in dies fructu christiáno pópulo præerat. Dénique insígne monachórum cœnóbium in própriis cóndidit prædiis, quæ illi amplíssima et opulentíssima paréntum testaménto contígerant.

℟. Pósui adjutórium.

Lectio vi.

Nomen cœnóbio Cella nova, quod religióne et augústa structúra étiam hódie amplíssimum est. In quo monásticam sub beáti Benedícti régula vitam annos áliquot agens, migrá-

vit ad Dóminum Kaléndis Mártii, éditis multis in vita et post óbitum miráculis. Ejus corpus usque ad hodiérnum diem in eódem cœnóbio quiéscit ac magna præcípue Gallaicórum et Lusitanórum frequéntia semper invísitur. Cláruit sanctus Rudesíndus anno Dómini nongentésimo trigésimo et sequéntibus. Quem Cœlestínus tértius, dum in minóribus esset, a terra levávit: deínde Pontífex factus in sanctórum catálogum rétulit, año salútis millésimo centésimo nonagésimo sexto.

℟. Iste est.

In III. Nocturno Homilia in Evangel. **Sint lumbi.** de Comm. Conf. non Pont. cum ℟℟. de Comm. Conf. Pont.

Lectio ix. et commem. Feriæ in Laud.

Die 3. Martii.

Ss. Hemetherii et **Celedonii** Martyrum.

Duplex.

Omnia de Communi plurim. Mart., præter sequ.

Oratio.

Deus, qui gloriósos Mártyres Hemethérium et Celedónium in tui nóminis confessióne roborásti: concéde propítius; ut, quorum córpora venerámur in terris, eórum aspéctu perfruámur in cœlis. Per Dóminum nostrum.

Et fit commem. Feriæ.

In I. Nocturno Lect. **Fratres: Debitóres.** de eodem Comuni.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

Hemethérius et Celedónius fratres Legionénses, Marcélli centuriónis mártyris fílii, aliorúmque insígnium mártyrum, qui divérsis tempóribus et locis pro Christo passi sunt, germáni fratres, postquam diu fortitérque sub románis vexíllis meruérunt, mota in christiános sævíssima persecutióne, páribus votis constantíque ánimo semet ínvicem adhortántes decrevérunt relíctis gentílium castris ad Christi milítiam transíre. Ardóre ítaque fídei succénsi, dum álii veræ fídei cultóres in tentatióne deficiébant, illi ad martýrium properárunt: sciéntes ita ánimam servári, dum pérditur: sánguinem sacrári, dum fúnditur: et accéptis, non inflíctis vulnéribus, christiánam parári victóriam. ℟. Sancti tui.

Lectio v.

Christum ítaque palam profféssi et inánium deórum simulácra detestáti

Deum verum líbere prædicáre cœpérunt. Quare ad mílitum tribúnal rapti, inde grávibus caténis onústi in tenebricósum fœtidúmque cárcerem protrahúntur. Ubi multis ærúmnis maceráti, cum nullis ártibus, sive verbórum blandítiis, sive beneficiórum promíssis, sæpiúsve repetítis supplíciis a sancto propósito dimovéri potuíssent, váriis cruciántur tormentórum genéribus, quæ vel ipsum tyránnum púduit publicári. Sevéro quippe prohíbuit edícto, gesta sacrórum virórum, sive quas passi sunt pœnas, sive quæ patrárunt mirácula, in apértum prodúci. Etsi vero gentílium versútia gloriósi agónis memóriam tentárit abolére, christianórum nihilóminus píetas stúduit conserváre.

℟. Vérbera carníficum.

Lectio vi.

Illud vero imprímis memorábile, quod lata in eos cápitis senténtia, ubi ad supplícii locum pervenérunt, ántequam lictóris ictum excíperent, suæ fídei pígnora eo præmisérunt, quo mox ipsi erant perventúri. Primus ánnulum, secúndus orárium in altum projecérunt, quæ lenis auræ obséquio, splendescénte auro et candénte línteo, cunctis intuéntibus ad cœlos evécta sunt. Vidit hæc ipse cárnifex, qui manum représsit hærens et stupens; sed demum ictum perégit, ne períret mártyrum triúmphus. Secúri percússi juxta civitátem Calagurritánam prope torréntem Arenális tértio Nonas Mártii, ibídem sepúlti sunt. Unde póstea transláti ad ecclésiam cathedrálem prídie Kaléndas Septémbris, ea translatiónis die tamquam patróni, miráculis illústres, præcípua colúntur veneratióne.

℟. Tamquam aurum.

In III. Noct. Homil. in Evang. **Cum audiéritis.** ut in Communi 1. loco.

℟. viii. **Hæc est vera.**

Lectio ix. et com̃em. Feriæ in Laud.

Die 13. Martii.

S. Leandri Episc. Conf.

Duplex.

Omnia de Com̃uni Conf. Pont., præter sequ.

Ant. ad Magnif. **O Doctor óptime.**

Oratio.

Deus, qui ariánam pravitátem doctrína sancti Confessóris tui atque Pontíficis Leándri ex Hispánia propulísti: da plebi tuæ; ut

ejúsdem méritis et précibus ab omni errórum et vitiórum labe semper líbera conservétur. Per Dóminum.

Et fit commem. Feriæ.

In I. Noct. Lect. **Sapiéntiam.** de Comm. Doct.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

Ex B. Isidoro et Sanctorum Hisp. historiis.

Leánder, Carthágine ex patre Severiáno viro claríssimo ejúsdem Cartháginis dómino ortus, fratres hábuit sanctos epíscopos Isidórum et Fulgéntium, sanctitáte et doctrína præstantíssimos, et Florentínam vírginem. In eo a téneris annis castíssimæ luxit intégritas vitæ et morum grávitas máxime venerábilis, quam incomparábilis ingénii cláritas illustrábat. Gliscénte eo témpore hæreticórum furóre sub Visigóthis princípibus, qui cum império ariánam impietátem in Hispániam invéxerant et ejus ecclésias mísere vexábant, públicæ vitæ pertǽsus adoléscens in religiósum monastérium se recépit, ut in propósito perfectióris institúti sánctius Deo inservíret, et piis stúdiis et meditatiónibus in tranquíllo sese exercéret. In eo sanctitáte et doctrína ádeo profécit et in omni génere virtútum divinísque et humánis lítteris conspícuus evásit, ut Isidórus germánus suus ad Claúdium ducem, de quibúsdam artículis ad fidem pertinéntibus ínstruens, scrípserit: Meménto commúnis nostri doctóris Leándri, et ejus fidem atque doctrínam pro víribus imitáre. Sed nóluit Deus tam splendéntem pietátis et doctrínæ lucérnam in occúlto delitéscere, sed in fastígio ecclésiæ pósitam Hispániæ prælucére. Nam clero et pópulo exposcénte, a monastério avúlsus, epíscopus Hispalénsis creátus est.

℟. Invéni David.

Lectio v.

Suscéptam ecclésiam omni cura ac sollicitúdine gubernávit; cleri et pópuli mores ad arctam disciplínam tradúxit: solémnia ecclésiæ offícia, hymnódiam, sacræ Missæ ritus precésque, quibus eo témpore omnes Hispániæ ecclésiæ utebántur, ordinávit et auxit. A persequénda ariána hǽresi prædicatióne numquam déstitit. Monásticum órdinem Benedictí-

num amplificáre in Hispánia cœpit, ac sorόri suæ Florentínæ régulam pro institutióne vírginum dedit. His et áliis mire gestis, Constantinópolim pro causis fídei Visigothórum legátus proféctus est: ubi ob exímiam religiónem et doctrínam apud sanctum Gregórium, Románi pontíficis apocrisárium tunc ibi degéntem, tanti hábitus fuit tantáque amicítia illi conjúnctus, ut ad Románam sedem póstea promótus, cum Leánder in ecclésiam suam jam fuísset revérsus, pállii ornaméntum míserit, frequéntibus epístolis illum honoráverit, libros in Job, quos illi dicávit, una cum Pastoráli, his lítteris benevoléntia plenis ad ipsum transmíserit: Quanto ardóre vidére te sítiam, quia valde me díligis, in tui tábulis cordis leges. Sed, quia longo terrárum spátio disjúnctum te vidére néqueo, unum, quod mihi de te dictávit cáritas, fuit, ut librum régulæ pastorális, quem in episcopátus mei exórdio scripsi, et libros, quos in expositiónem beáti Job jam dudum me fecísse cognovísti, sanctitáti vestræ transmíttere curáverim.

℟. Pósui adjutórium.

Lectio vi.

Sancto ergo præsule suæ ecclésiæ restitúto, vix enarrári possunt, quæ pro glória Dei proque eliminánda hæresi ariána laborávit. Hermenegíldum enim, nepótem suum, Leovigíldi regis fílium, sermónibus suis haud solum ad fídei confessiónem perdúxit, sed ut glorióso sánguinis testimónio illam confirmáret, adéptus fuit. Inflammátus furóre pater in Leándrum et in omnes adhuc ecclésias, exsílio eum mulctávit, et illas facultátibus et pastóribus orbátas relíquit. Nec tamen déstitit cum fídei hóstibus líbere decertáre. In ipso síquidem exsílio, ut frater suus Isidórus testátur, duos libros eruditíssime sanctárum scripturárum ditíssimos scripsit, quibus eórum perfídiam confutávit. Affúlsit tandem ecclésiæ post illam nubem optáta serénitas. Rex enim, cum in morbum incidísset, sub mortem in meliórem mentem (licet non ut oportébat) revérsus, Leándrum cum áliis epíscopis ab exsílio revocári jussit, eíque Reccarédi fílii curam dedit. Defúncto patre piíssimus rex Reccarédus, doctrí-

nam, consília et exémpla Leándri secútus, ejus ópera Gothos ad fidem convérti mirabíliter fuit adéptus. Leánder ergo cum tam miram conversiónem vidísset, Hispániæ epíscopos in Toletánam sýnodum conveníre omni sollicitúdine promóvit, quod et Reccarédus máxime curávit. In eo enim concílio duóbus supra sexagínta epíscopis congregátis, et omni clero, primáriis regni, étiam et ipso rege assidéntibus, ariána hǽresis fuit damnáta et abjuráta, et fides cathólica ab ómnibus unanímiter suscépta et uno ore laudáta. Leánder ígitur elegantíssima concióne pátribus de gentis conversióne congratulátus est; múltaque ad fidem et disciplínam ecclésiæ sanciéndam tum in eódem concílio, tum in álio, quod póstea Híspali celebrávit, constituéndo dispósuit. Demum religióne restitúta et ecclésiæ pace firmáta, jam octogenário major, cum ecclésiam quadragínta et ámplius annos rexísset admirábili vitæ ac sanctitátis exémplo, migrávit ad Dóminum. Sepúltus fuit in basílica sanctárum vírginum Justæ et Rufínæ: póstea ejus corpus in Hispalénsem ecclésiam translátum est. ℟. Iste est.

In III. Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndum Matthǽum.

Lectio vii. Cap. 5.

In illo témpore: Dixit Jesus discípulis suis: Vos estis sal terræ. Quod si sal evanúerit, in quo saliétur? Ad níhilum valet ultra, nisi ut mittátur foras et conculcétur ab homínibus. Et réliqua.

Homilía S. Isidóri Epíscopi Hispalénsis.

Ex lib. 3. Sent. 26. et 42.

Tam doctrína, quam vita clarére debet ecclesiásticus doctor. Nam doctrína sine vita arrogántem reddit, vita sine doctrína inútilem facit. Sacerdótis prædicátio opéribus confirmánda est, ita ut, quod docet verbo, ínstruat exémplo. Vera est illa doctrína, quam vivéndi séquitur forma. Nam nihil túrpius est, quam si bonum, quod quisque sermóne prǽdicat, explére ópere négligat. Tunc enim utíliter prædicátio præfértur, quando efficáciter adimplétur. Unusquísque doctor et bonæ actiónis et bonæ prædicatiónis habére debet stúdium. Nam álterum sine

áltero non facit perféctum: sed præcédat justus bene ágere ut sequénter possit bene docére.

℟. Amávit eum.

Lectio viii.

Omnis útilis doctor plébibus subjéctis ita se præstáre debet atque insístere doctrínæ, ut, quanto claret verbo, tanto claréscat et mérito. Nam quod Apóstolus Timótheo præcipit cum omni império docére, non hortátur ad tumórem supérbiæ, sed ad bonam actiónem et vitæ auctoritátem: vidélicet ne libertátem pérderet prædicándi, si bene docéret et male víveret. Unde et Dóminus: Qui sólverit unum de mandátis istis mínimis et sic docúerit, mínimus erit in regno cœlórum. Vides, quod auctoritáte magistérii caret, qui, quod docet, non facit. Sicut in numísmate metállum, figúra, et pondus inquíritur, ita in omni doctóre ecclesiástico, quid sequátur, quid dóceat, quómodo vivat. Per qualitátem ígitur metálli doctrína, per figúram similitúdo patrum, per pondus humílitas designátur. Qui vero ab his tribus discrepáverit, non metállum, sed terra erit.

℟. In médio.

Lectio ix. et com̃em. Feriæ; alias erit sequens:

Lectio ix.

Qui præfícitur ad régimen, táliter erga disciplínam subjectórum præstáre se debet, ut non solum auctoritáte, verum étiam humilitáte claréscat: Sed tamen ita erit in eo virtus humilitátis, ne dissolvátur vita subditórum in vítiis: atque ita auctóritas áderit potestátis, ne per tumórem cordis sevéritas exsístat im̃oderatiónis. Hæc est enim in Dei Sacerdótibus vera discrétio, qua nec per libertátem supérbi, nec per humilitátem remíssi sunt. Hinc est, quod Sancti cum magna constántia redarguérunt étiam Príncipum vítia, in quibus cum summa esset humílitas, loco tamen necessário líbere transgressóres justítiæ increpábant. Aliquándo súbditis nos opórtet ánimo esse humilióres, quóniam facta subditórum judicántur a nobis, nostra vero Deus júdicat. Agnóscat Epíscopus, se esse consérvum plebis non dóminum verum: Hoc cáritas, non condítio éxigit.

Te Deum laudámus.

Vesp. a cap. de sequ. comm. præced. et Feriæ.

Die 14. Martii.

S. Florentinæ Virginis.

Duplex.

Omnia de Comuni Virginum, præter sequentia.

Oratio.

Exaúdi nos Deus salutáris noster: ut sicut de beátæ Florentínæ Vírginis tuæ festivitáte gaudémus, ita piæ devotiónis erudiámur afféctu. Per Dóminum nostrum.

Et fit comm. præc. et Feriæ.

In I. Noct. Lect. De virgínibus. de Comm. 1. loco.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

Florentína virgo, quæ et Floréntia, Carthágine in Hispániis ex illústri prosápia nata est, paréntibus Severiáno Carthaginiénsis provínciæ duce, et ejus uxóre Túrtura, qui étiam Leándrum, Fulgéntium, et Isidórum, epíscopos doctrína et sanctitáte célebres, ac Theodóram, Leovigíldi regis uxórem, genuérunt. Hæc sancta virgo fídei dogmátibus imbúta, móribus et sanctitáte præclára ac singulári acúmine ingénii prædita, Leándro fratre magístro multum in divínis scriptúris profécit, quod ípsemet testátur, méthodum illi tradens, qua vetus testaméntum et cántica canticórum utíliter légeret. Quare digna evásit, ut de institutióne puéruli fratris sui Isidóri natu minóris curam suscíperet, quem lacte spíritus nutríre atque in omni dógmate fídei instrúere una cum Leándro diligénter curávit. Tanto autem alacrióri cura sanctíssime instituéndum putávit, quanto ad id ex eo magis excitabátur, quod, dum in cunábulis erat, viso exámine apum in os ejus íngredi atque exínde égredi in cœlúmque avoláre, térrita quid hoc esset, in oratióne pósita illum magnum ecclésiæ doctórem futúrum intelléxit, qui hæréticos ab Hespériæ fínibus erat propulsúrus. Cumque in conjúgium a plúrimis procéribus expeterétur, connúbia abhórrens, ac mundi illécebras et sǽculi mores despíciens, sanctimoniális effícitur; florémque virginitátis Christo Jesu dévovens, eum príncipem sibi elégit et sponsum.

℟. Propter veritátem.

Lectio v.

In monastério lectióni et oratióni júgiter vacans, omni génere virtútum, caritátis, humilitátis, pauper-

tátis et aliárum, ádeo flóruit, ut non solum quamplúrimæ vírgines in odórem ejus curréntes ipsi se súbderent, verum étiam plura vírginum monastéria ejus directióni et custódiæ se tráderent. Tanti sanctus Leánder ejus sanctitátem et oratiónis efficáciam habébat, ut duos libros in unum conflátos, quos pro ejúsdem et ipsíus sodálium majóri proféctu scripsit, unum de contémptu mundi, álterum vero de institutióne vírginum, ad illam mittens, tálibus eam verbis álloqui non dubitáverit: Postrémo caríssimam te germánam quæso, ut mei orándo memíneris, nec junióris fratris Isidóri obliviscáris. Certus sum, quod flectat pro nobis aures divínas tua virginális orátio. Nec minor fuit opínio, quam de ejus sanctitáte et doctrína sanctus Isidórus mérito hábuit: eam enim ex suímet educatióne et prima institutióne óptime recognóscens, voléns-que áliquem fructum retribúere pro eo, quod ab ipsa recéperat, duos ei libros dedicávit, unum de nativitáte Dómini, passióne et resurrectióne, regno atque judício, quem ipsa Florentína peténte se confecísse testátur; álterum de vocatióne géntium. Cui étiam pollicétur se missúrum fórmulas spirituális intelligéntiæ, quibus in omni scriptúra divína instruerétur.
℟. Dilexísti justítiam.

Lectio vi.

Tanta ígitur sanctitáte et doctrína florens, vidénsque in sancto Isidóro adimplétum, quod de ipso a Dómino intelléxerat, eum scílicet tam inságnem doctórem ab ómnibus prædicári, ejus stúdio et doctrína Arianísmum pénitus ab Hispánia expúlsum; Hermenegíldum consobrínum suum martýrio coronátum, et Reccarédum Hermenegíldi fratrem ad cathólicam fidem convérsum: Christi Jesu amóre languens, plena diérum, Astýgi, ut fertur, in monastério sanctæ Maríæ de Valle obdormívit in Dómino. Sacrum ejus corpus Híspalim ex eódem monastério translátum et in sanctórum fratrum monuménto répositum, ibi quiévit, quoad invadéntibus Saracénis Hispániam, ad Guadalupénses saltus una cum córpore sancti Fulgéntii est deportátum. Póstea tempóribus Alphónsi undécimi utrúmque sacrum pignus in pago Ber-

4

zocáno Placentínæ diœcésis repértum fuit. Ac demum regnánte Philíppo secúndo utriúsque relíquiæ divísæ, partim in magnífico marmóreo monuménto ibídem erécto fuérunt relíctæ, partim Múrciam translátæ et juxta aram máximam honoríﬁce collocátæ, ubi magna cum pópuli veneratióne colúntur.

℟. Afferéntur Regi.

In III. Nocturno Homilia in Evang. **Simile erit regnum cœlórum decem virgínibus.** de Communi.

Lectio ix. de Homil. Feriæ, et ejus commem. in Laud.

Vesp. a Capit. de sequ., commemor. præced. et Feriæ.

Die 15. Martii.

S. Raymundi de Fitero

Abbatis.

Duplex. (m. t. v.)

Omnia de Comm. Conf. non Pont., præter sequ.

Oratio.

Deus, qui beáto Raymúndo Abbáti præliári prǽlia tua, et fídei inimícos superáre dedísti: concéde; ut ejus nos intercessióne muníti, ab hóstibus mentis et córporis liberémur. Per Dóminum nostrum.

Et fit comem. præc. et Feriæ.

In I. Noct. Lectiones. **Justus si morte.** de Communi. 1. loco.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

Raymúndus, canónicus ecclésiæ Turiasonénsis in regno Aragóniæ, quo divína procul a mundi strépitu libérius contemplarétur, supérno spíritu afflánte in solitúdinem se recépit. Deínde, cum Cisterciénsium monachórum fama undequáque diffunderétur, illud ampléxus est institútum, ac longe latéque evulgáta ejus vitæ sanctimónia abbas monastérii beátæ Maríæ de Fítero constitútus est. Postquam verbo et exémplo ad omne opus pietátis suos induxísset, copiósum exércitum fidélium collégit, castrum de Turrúngen et Calatrávam a Mauris tuéndam de manu Sánctii Castéllæ regis suscépit, ac perítia rei militáris mirabíliter pollens Saracénos fugávit multásque urbes expugnávit. Novo et usque ad ea témpora inaudíto exémplo Raymúndus monachátui milítiam conjúnxit. Ordinem militárem de Calatráva nuncupátum, et in tota Európa celebérrimum ac a plúribus summis pontifícibus approbátum instítuit sub régula, légibus, et visitatióne Cisterciénsium, ex

quo álii órdines militáres de Alcántara, de Christo, de Avibus, de Montésia, de Montefránco, de Montegaúdio, et de Truxíllo eídem religióni Cisterciénsi subjécti prodiérunt.

℟. Honéstum fecit.

Lectio v.

Hæc fuére prima sémina ínclytæ milítiæ sub qua tot viri, tot príncipes, tot duces, tot étiam áliæ religiósæ milítiæ profiteréntur. Hujus novi órdinis mílites, quámdiu a prælio abstinébant, adamússim observábant victum, vestítum, psalmódiam, contemplatiónem, opus mánuum, siléntium, vigiliásque, ac dénique mútuam quotidianórum deféctuum proclamatiónem, ut nihil minus a mónachis effícerent. Hinc præcéptum est commúni asséñsu et deliberatióne capítuli generális Cisterciénsis, ut illíus órdinis mílites essent fílii monastérii Morimúndi, utque abbas et domus éadem in eos jus illud filiatiónis habéret, quale in Morimúndo nóscitur habére Cistércium. Eídem milítiæ beátus Raymúndus, ultra ipsam Calatrávæ arcem et óppidum, plura ália loca et castra acquisívit.

℟. Amávit eum.

Lectio vi.

Tandem vir sanctus, utriúsque milítiæ, cœléstis et terrénæ, suprémus ductor, post multas victórias partas de Saracénis, plures de dæmone, post caputiátas gáleas orbi indúctas cunctis fídei inimícis formidábiles, post hómines aptátos utriúsque armis, qui et ad sónitum búccinæ leónes, et ad týmpani ictum agnos, illud in prælio, hoc in claustris, imitaréntur, plenus diérum et virtútum, anno salútis millésimo centésimo sexagésimo tértio, et sexto regíminis órdinis a se inchoáti, ánimam emísit, multis post mortem miráculis illústris. Sacræ ejus córporis exúviæ Tolétum translátæ in monastério montis Sion, auctoritáte Pauli Papæ secúndi, lítteris datis die décima quinta mensis Mártii anno millésimo quadringentésimo sexagésimo octávo, super altáris aram ad Epístolæ cornu decénter collocáta fuérunt, ádditis a summo Pontífice indulgéntiis iis, qui eum locum devóte visitáverint.

℟. Iste homo.

In III. Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndum Lucam.

Lectio vii. Cap. 3.

In illo témpore: Dicébat Joánnes ad turbas, quæ exíbant, ut baptizaréntur ab ipso: Genímina viperárum, quis osténdit vobis fúgere a ventúra ira? Et réliqua.

Homilía sancti Bernárdi Abbátis.

In Exhort. ad Milites Templi.

Si percútere in gládio omníno fas non est christiáno, cur ergo præco Salvatóris conténtos fore suis stipéndiis milítibus indíxit, et non pótius omnem eis milítiam interdíxit? Sed secúre dissipéntur gentes, quæ bella volunt, et abscindántur, qui nos contúrbant. Exserátur gládius utérque fidélium in cervíces inimicórum, ad destruéndam omnem altitúdinem extolléntem se advérsus sciéntiam Dei, quæ est christianórum fides; nequándo dicant gentes: Ubi est Deus eórum? Porro imminénte bello, intus fide, foris ferro, non auro se múniant, quátenus armáti, et non ornáti, hóstibus metum incútiant, non próvocent avarítiam. Deínde non turbulénti, aut impetuósi et quasi ex levitáte præcípites, sed consúlte atque cum omni cautéla et providéntia seípsos ordinántes et disponéntes in áciem, juxta quod de pátribus scriptum est: Veri proføcto Israëlítæ procédunt ad bella pacífici.

℟. Iste est.

Lectio viii.

At vero ubi ventum fúerit ad certámen, tum demum prístina lenitáte postpósita, tamquam si dícerent: Nonne qui odérunt te, Dómine, óderam, et super inimícos tuos tabescébam? írruunt in adversários, hostes velut oves réputant, nequáquam, etsi paucíssimi, vel sævam barbáriem vel numerósam multitúdinem formidántes. Novérunt síquidem non de suis præsúmere víribus, sed de virtúte Dómini Sábaoth speráre victóriam: cui nimírum fácile esse confídunt, juxta senténtiam Machabæi, conclúdi multos in manus paucórum, et non esse differéntiam in conspéctu Dei cœli liberáre in multis et in paucis: quia non in multitúdine exércitus est victória belli, sed de cœlo fortitúdo est. ℣ Ita dénique miro quodam ac singulári modo

cernúntur et agnis mitióres et leónibus ferocióres: ut pene dúbitem, quid pótius cénseam appellándos, mónachos vidélicet an mílites, nisi quod utrúmque forsan congruéntius nominárem, quibus neutrum deésse cognóscitur, nec mónachi mansuetúdo nec mílitis fortitúdo. De qua re quid dicéndum, nisi quod a Dómino factum est istud, et est mirábile in óculis nostris? Tales sibi elégit Deus et collégit a fínibus terræ minístros ex fortíssimis Israël, qui veri léctulum Salomónis vigilánter fidelitérque custódiant, omnes tenéntes gládios et ad bella doctíssimi.

℟. Sint lumbi.

Lectio ix. de Homilia Feriæ et ejus commem. in Laudibus.

Si Lectio ix. dicenda est, dividatur viii. ad signum ℣.

Die 18. Martii.

S. Gabriëlis Archangeli.

Duplex majus.

Omnia ut inter festa pro aliquibus locis eadem die.

Die 20. Martii.

S. Braulii Episc. et Conf.

- Duplex.

Omnia de Comuni Conf. Pont., præter sequ.

Oratio.

Ecclésiam tuam, Dómine, perpétuis tuére præsídiis, quam beáti Braúlii Confessóris tui atque Pontíficis muníre voluísti zelo, eruditióne et exémplis. Per Dóminum.

Et fit comm. Feriæ.

In I. Noct. Lectiones **Fidélis sermo.** de Comm. 1. loco.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

Ex propria manu Bened. XIV. Pontificis.

Braúlius epíscopus Cæsaraugustánus, quanta futúrus esset sanctitáte et doctrína, egrégium ab ineúnte ætáte spécimen dedit. Ab óptimis enim paréntibus pie et liberáliter institútus ádeo in excolénda virtúte brevi profécit, ut morum gravitáte et castimónia virum jam perféctum exhibéret. Lítteris vero informándus sancto Isidóro epíscopo Hispalénsi tráditus id primum est assecútus, ut ab eo caríssimi fílii loco haberétur; tanti deínceps illum fécerit, ut libros ei suos ad emendándum atque ordinándum comendáret. Aucta in dies virtútis ejus opinióne, ad archidiaconátus gradum provéctus est; quod ille munus, ut epíscopi vices

agéntem decébat, strénue ádeo ac sapiénter implévit, ut sacerdótio dignus ómnibus viderétur.

℟. Invéni David.

Lectio v.

Itaque defúncto Joánne fratre, qui ex monachórum patre Cæsaraugústæ factus epíscopus lítteris ac pietáte clarúerat, mira totíus cleri populíque divínitus excitáti consensióne in ejus locum sufféctus est. Primas inter suscépti ministérii curas servándæ tuendǽque fídei ac disciplínæ exímium fuit illi stúdium et cura. Concílio Toletáno quarto, a quo in pósterum celebrandórum forma constitúta est, inter illustrióres patres ádfuit una cum Isidóro magístro olim suo egrégie allabórans, cui deínde supérstes in Toletáno quinto et sexto præ céteris patrum fulsit, digniórque est hábitus, cui actiónum et cánonum dirigendórum cura mandarétur. Quare cum áliis opéribus tum sacris canónibus clarus, a sancto Ildefónso celebrátus est.

℟. Pósui adjutórium.

Lectio vi.

Ecclésiæ vero suæ non minus exémplo prófuit, quam doctrína. Sui nempe sevérus exáctor, et corpus jugi maceratióne subégit, et a vítiis ánimum prorsus contínuit, elatióne præsértim, quam tanta humilitáte fregit, ut, cum summa virtútum laude apud omnes claréret, bellórum tamen et famis et pestiléntiæ aliásque suórum témporum calamitátes véluti pœnas sibi ómnium nequíssimo débitas profiterétur. Inter gravíssimas curas et angústias semper invíctus, numquam a divíni verbi prædicatióne, a labóre numquam cessávit. Difficíllimis quoque tempóribus vetus templum, sanctárum olim Massárum nuncupátum, a fundaméntis restítuit. Tandem sénio conféctus, et magnus in ecclésiam méritis, migrávit in cœlum, cum sedísset annos fere vigínti. Ejus corpus, post sexcéntos ab óbitu annos sancto Valério epíscopo indicánte repértum, in basílica sanctæ Maríæ, quam de Colúmna vocant, ad aram máximam translátum, magna pópuli religióne servátur et cólitur.

℟. Iste est.

In III. Noct. Homil. in Evang. Homo **péregre.** de eodem Communi 1. loco.

Lectio ix. de Homilia et com̃. Feriæ in Laudibus.

———— ————

Die 22. Martii.

S. Cyrilli Ep. Hierosol. Conf. et Eccl. Doct.

Duplex. (**m. t. v.**)

Omnia ut in Breviario die 18. hujus.

Die 26. Martii.

S. Boni Latronis Conf.

Duplex.

In I. Vesperis.

Ant. et Capit. de Laud. **32***
Ps. ut in I. Vesp. de Communi Apost.

Hymnus.

Jesu coróna célsior,
Et véritas sublímior,
Qui confiténti sérvulo
Reddis perénne prǽmium.

Da supplicánti cœ́tui,
Hujus rogátu, nóxii
Remissiónem críminis,
Rumpéndo nexum vínculi.

Anni revérso témpore,
Dies refúlsit lúmine,
Quo Sanctus hic de córpore
Migrávit inter sídera.

Proínde te piíssime
Precámur omnes súpplices:
Nobis ut hujus grátia
Pœnas remíttas débitas.

Patri perénnis glória,
Natóque Patris único,
Sanctóque sit Paráclito
Per omne semper sǽculum.
Amen.

℣. **Amávit eum Dóminus, et ornávit eum.** ℟. **Stolam glóriæ índuit eum.**

Ad Magnif. Ant. **Ait latro ad latrónem: Nos quidem digna factis recípimus: hic autem quid fecit? Meménto mei Dómine, dum véneris in regnum tuum.**

Oratio ut ad Laud. **33***
Et fit commem. Feriæ occurr.

Ad Matutinum.

Invitat. **Christum Regem crucifíxum, qui latróni in cruce paradísum donat, * Veníte adorémus.**

Ps. **Veníte, exsultémus.**

Hymn. **Jesu coróna.** ut supra.

In I. Nocturno.

Ant. **Beátus iste sanctus, qui confísus est in Dómino, et exaudítus est de monte sancto ejus.**

Psalmi trium Nocturnorum de Comm. Conf. non Pont.

Ant. **Póstula a me, et dabo tibi hæreditátem tuam.**

Ant. **Voce mea ad Dóminum clamávi, et exaudívit me de monte sancto suo.**

℣. **Amávit eum Dóminus, et ornávit eum.** ℟. **Stolam glóriæ índuit eum.**

Extra Quadrages. Lectiones de Scriptura occurrente.

De **Isaía Prophéta.**

Lectio i. Cap. 55.

Omnes sitiéntes veníte ad aquas, et qui non habétis argéntum, properáte, émite, et com-

édite: veníte, émite absque argénto, et absque ulla commutatióne vinum et lac. Quare appénditis argéntum non in pánibus, et labórem vestrum non in saturitáte? Audíte audiéntes me, et comédite bonum, et delectábitur in crassitúdine ánima vestra. Inclináte aurem vestram, et veníte ad me: audíte, et vivet ánima vestra, et fériam vobíscum pactum sempitérnum, misericórdias David fidéles. Ecce testem pópulis dedi eum, ducem ac præceptórem géntibus. Ecce gentem, quam nesciébas, vocábis: et gentes, quæ te non cognovérunt, ad te current propter Dóminum Deum tuum, et sanctum Israël, quia glorificávit te. Quǽrite Dóminum, dum inveníri potest, invocáte eum, dum prope est.

℟. Pósui adjutórium super poténtem,* Manus enim mea auxiliábitur ei, et bráchium meum confortábit eum. ℣. Nihil profíciet inimícus in eo, et fílius iniquitátis non nocébit ei. Manus.

Lectio ii.

Derelínquat ímpius viam suam, et vir iníquus cogitatiónes suas, et revertátur ad Dóminum, et miserébitur ejus, et ad Deum nostrum: quóniam multus est ad ignoscéndum. Non enim cogitatiónes meæ, cogitatiónes vestræ: neque viæ meæ, viæ vestræ, dicit Dóminus. Quia sicut exaltántur cœli a terra, sic exaltátæ sunt viæ meæ a viis vestris, et cogitatiónes meæ a cogitatiónibus vestris. Et quómodo descéndit imber, et nix de cœlo, et illuc ultra non revértitur, sed inébriat terram, et infúndit eam, et germináre eam facit, et dat semen seréndi, et panem comedénti: Sic erit verbum meum, quod egrediétur de ore meo: non revertétur ad me vácuum, sed fáciet quæcúmque vólui, et prosperábitur in his, ad quæ misi illud.

℟. Iste cognóvit justítiam, et vidit mirabília, et exorávit Altíssimum: * Ipse intercédat pro peccátis ómnium populórum. ℣. Iste invéntus est in número sanctórum. Ipse.

Lectio iii. Cap. 59.

Ecce non est abbreviáta manus Dómini ut salváre néqueat, neque aggraváta est auris ejus ut non exaúdiat: Sed iniquitátes vestræ divisérunt inter vos et Deum vestrum, et pec-

cáta vestra abscondérunt fáciem ejus a vobis ne exaudíret. Manus enim vestræ pollútæ sunt sánguine, et dígiti vestri iniquitáte: lábia vestra locúta sunt mendácium, et lingua vestra iniquitátem fatur. Non est qui ínvocet justítiam, neque est qui júdicet vere: sed confídunt in níhilo, et loquúntur vanitátes: concepérunt labórem, et pepérérunt iniquitátem.

℟. Amávit eum Dóminus, et ornávit eum: stolam glóriæ índuit eum, * Et ad portas paradísi coronávit eum. ℣. Induit eum Dóminus loricam fídei, et ornávit eum. Et. Glória Patri. Et.

In II. Nocturno.

Ant. Invocántem exaudívit Dóminus sanctum suum: Dóminus exaudívit eum, et constítuit eum in pace.

Ant. Dómine inténde voci oratiónis meæ, Rex meus et Deus meus.

Ant. Eleváta est magnificéntia tua super cœlos.

℣. Induit eum Dóminus loricam fídei, et ornávit eum. ℟. Et ad portas paradísi coronávit eum.

Sermo sancti Joánnis Chrysóstomi.

Hom. 2. de Cruce et Latr. t. 3.

Lectio iv.

cio et ante me dixísse de latróne, sed habet divérsas intelligéntias Dei sermo. Iste latro de ligno mercátur salútem; hic latro furátur cœléste impérium. Vim facit majestáti, non virtúte própria, sed fide vincens. Ipsíus Dómini vox est, Regnum cœlórum vim pátitur, et violénti dirípiunt illud. In cruce duo latrónes imágo Judæórum et Gentílium. Latro quem pœnitet, imáginem óbtinet pópuli ex Géntibus congregáti, qui prius in erróre ambuláverat, et post hoc veritátem agnóvit. Imáginem vero latro ille óbtinet Judæórum, qui usque in finem persevérat latro. Et usque ad tempus quidem crucis viam malignitátis iérunt: crux autem divísit utrúmque.

℟. Velum templi scissum est, * Et omnis terra trémuit: Latro clamábat de cruce, dicens: Meménto mei Dómine, dum véneris in regnum tuum. ℣. Petræ scissæ sunt, et monuménta apérta sunt, et multa córpora sanctórum, qui dormíerant, surrexérunt. Et.

Lectio v.

Viam namque cæcitátis et perditiónis, qui non crédidit, ingréssus est: viam autem salútis, qui crédidit, ingréssus est: viam salútis, qui crédidit, adéptus est. In cruce dídicit latro differéntiam viárum, quóniam novit Dóminus viam justórum: via autem impiórum períbit. Et vide Dei justum judícium, ut dicas et tu cum prophéta: Justus es Dómine, et rectum judícium tuum. Propter unum peccátum damnátur Adam, et propter unam fídei vocem latro salvátur. Unum peccátum ejécit illum, et una justítia introdúxit istum; et latro habitátor factus est paradísi. O admiránda rerum matéries! Nec Abrahæ data est per vocem repromíssio paradísi. Hæreditátur quidem per fidem: repromissiónem autem paradísi nemo ante latrónem accépit.

℟. Nemo repromissiónem paradísi ante latrónem accépit, cui Dóminus in cruce dixit: *Hódie mecum eris in paradíso. ℣. Dómine meménto mei, cum véneris in regnum tuum. Hódie.

Lectio vi.

Iste ergo vidit Salvatórem non super throno regáli, non adorári in templo, non loquéntem de cœlis, non per Angelos disponéntem, sed in pœna sociátum latróni; videt in torméntis, et tamquam in glória adórat; videt in cruce, et rogat quasi in cœlis sedéntem; videt condemnátum, et Regem ínvocat, dicens: Dómine meménto mei, cum véneris in regnum tuum. Crucifíxum vides, et Regem prædicas! In ligno pendére cernis, et cœlórum regna meditáris! O admiránda latrónis convérsio!

℟. O admiránda latrónis convérsio! * Crucifíxum videt, et Regem prædicat. ℣. In ligno pendéntem cernit, et cœlórum regna meditátur. Crucifíxum. Glória Patri. Crucifíxum.

In III. Nocturno.

Ant. Dómine, iste sanctus habitábit in tabernáculo tuo, requiéscet in monte sancto tuo.

Ant. Vitam pétiit a te, et tribuísti ei longitúdinem diérum in sæculum, et in sæculum sæculi.

Ant. Hic ascéndet in montem Dómini, et stabit in loco ejus.

℣. Hic accípiet benedictiónem a Dño. ℟. Et misericórdiam a Deo salutári suo.

Léctio sancti Evangélii secúndum Lucam.

Lectio vii. Cap. 23. f.

In illo témpore: Unus de his qui pendébant latrónibus, blasphemábat Jesum, dicens: Si tu es Christus, salvum fac temetípsum et nos. Et réliqua.

Homilía sancti Ambrósii Epíscopi.

Serm. 49. de S. Latrone.

Quóniam hódie Evangélii léctio de latróne fecit mentiónem, videámus quis ille latro sit, qui in cruce Dómino constitúto non solum peccatórum suórum véniam conséquitur, sed étiam paradísi amœnitáte donátur; ut qui propter scélera damnátus fúerat ad pœnam, propter fidem transferrétur ad glóriam; fuerítque illi crux quam pértulit, non tam supplícii damnátio, quam salútis occásio. In cruce enim pósitus in Christum Dóminum nostrum crédidit crucifíxum. Et ídeo qui consórtio passiónis útitur, consórtio paradísi condonátur. Beátus enim latro, dum supplícium pátitur, regnum cœléste conséquitur. Ecce reus dícitur, sicut cui damnári illud tempus expetívit. Non enim perveníret ad glóriam, si non contráditus esset ad pœnam. Videámus, inquam, cur tantórum críminum reus tam cito a Salvatóre paradísum promerétur, cum álii multórum témporum lácrimis frequentibúsque jejúniis vix delictórum suórum véniam consequántur.

℟. Iste est beátus latro, qui in cruce pósitus Christum Dóminum nostrum crédidit crucifíxum: * Et dum supplícium pátitur, regnum cœléste conséquitur. ℣. Quem Judas Iscariótes in hórtulo paradísi distráxerat, iste in patíbulo confitétur. Et.

Lectio viii.

Magna, fratres, et múltiplex causa est. Primum, quod iste latro devotióne fídei tam repénte mutátus est, ut præséntem pœnam despíceret, ac de futúra véniam precarétur; et magis créderet útile sibi esse de ætérno judício pétere, quam de temporáli supplício postuláre. Reminíscens enim scélerum suórum, et pœnitúdinem gerens, plus íncipit dolére quod sperat, quam sentíre quod pátitur. Pótuit enim, nisi de futúris ámplius cogitásset, qui in Christum semel credíderat, de præ-

sénti magis supplício deprecári. Deinde illud ad grátiam ejus majóris est mériti, quod in Christum in cruce pósitum crédidit, et pássio, quæ áliis scándalum fecit, illi ad fidem profécit. Crucis enim pássio multis scándalum fuit, sicut dicit Apóstolus: Nos autem prædicámus Christum crucifíxum, Judǽis quidem scándalum, Géntibus autem stultítiam. Recte ergo merétur paradísum, qui crucem Christi non putávit esse scándalum, sed virtútem. Dicit enim idem Apóstolus: Ipsis autem vocátis Judǽis atque Græcis, Christum Dei virtútem, et Dei sapiéntiam.

℟. Iste est qui crucem Christi non putávit esse scándalum, sed virtútem; ideóque paradísum merétur: * Ipse intercédat pro peccátis ómnium populórum. ℣. Iste est qui honoríficat patiéntem, quem Judas pródidit osculántem. Ipse. Glória Patri. Ipse.

Lectio ix. de Homil. Feriæ occurr.; alias

Lectio ix.

Recte plane et Dóminus huic donat paradísum, quia quem Judas Iscariótes in hórtulo paradísi distráxerat, hic in crucis patíbulo confitétur. Mira res! confitétur latro quem discípulus abnegávit. Mira, inquam, res! Latro honoríficat patiéntem, quem Judas pródidit osculántem. Ab hoc pacis blandiménta vendúntur, ab illo crucis vúlnera prædicántur. Ait enim: Meménto mei Dómine, cum véneris in regnum tuum. Hæc est fídei plena devótio, ut, cum de vulnéribus Dómini prófluens sanguis cérnitur, tunc de potestáte ejus vénia postulétur; cum vidétur ejus humílitas, tunc magis timeátur ejus divínitas; cum morti addíctus putátur, tunc Regis illi honorificéntia deferátur. Iste enim fidélis latro non crédidit moritúrum, quem annúntiat regnatúrum; non putat subdéndum ínferis, quem dominatúrum confitétur in cœlo; non arbitrátur eum apud tártarum detinéri, a quo se étiam póstulat liberári. Cernat licet ejus hiántia vúlnera, spectet ipsíus sánguinem profluéntem, Deum tamen credit, quem reum nescit; justum fatétur, quem non méminit peccatórem. Te Deum.

Ad Laudes

et per Horas.

Ant. 1. Latro Christum * crucifíxum vidébat, et

Regem invocábat, dicens: Dómine meménto mei, cum véneris in regnum tuum.

Ps. Dóminus regnávit.

2. Qui me conféssus * fúerit coram homínibus, confitébor et ego eum coram Patre meo.

3. Cum conturbáta fúerit * ánima mea Dómine, misericórdiæ memor eris.

4. Salvum me fecit * Christus Redémptor, qui dixit: Hódie mecum eris in paradíso.

5. Ille qui talis * ad crucem venit ex culpa, ecce qualis a cruce recédit ex grátia.

Capitulum. Is. 59.

Ecce non est abbreviáta manus Dómini, ut salváre néqueat: neque aggraváta est auris ejus, ut non exaúdiat.

Hymnus.

Jesu Redémptor ómnium,
Coróna confiténtium,
In hac die cleméntius
Indúlgeas precántibus.

Tui sacri qua nóminis
Conféssor almus cláruit,
Hujus celébrat ánnua
Devóta plebs solémnia.

Hujus benígnus ánnue
Confessiónem nos sequi:
Hujus precátu, sérvulis
Dimítte noxam críminis.

Sit Christe Rex piíssime
Tibi, Patríque glória,
Cum Spíritu Paráclito,
Nunc et per omne sæculum. Amen.

℣. Vitam pétiit a te, et tribuísti ei Dómine. ℟. Glóriam et magnum decórem imposuísti super eum.

Ad Bened. Ant. Ait latro ad latrónem: Nos quidem digna factis recípimus; hic autem quid fecit? Meménto mei Dómine, dum véneris in regnum tuum.

Oratio.

Omnípotens et miséricors Deus, qui justíficas ímpios, te súpplices exorámus: ut nos benígno intúitu, quo Unigénitus tuus beátum traxit latrónem, ad dignam pœniténtiam próvoces; et illam, quam ei promísit, tríbuas nobis glóriam sempitérnam. Per eúmdem Dóminum.

Et fit commem. Feriæ occurr.

Ad Tertiam.

Cap. Ecce non. ut supra.

℟. br. Amávit eum Dóminus, * Et ornávit eum. Amávit. ℣. Stolam glóriæ índuit eum. Et. Glória Patri. Amávit.

℣. Induit eum Dóminus lorícam fídei, et ornávit eum. ℟. Et ad portas paradísi coronávit eum.

Ad Sextam.

Capitulum. Is. 58.

Tunc invocábis, et Dóminus exaúdiet: clamábis, et dicet: Ecce adsum.

℟. br. Induit eum Dñs lorícam fídei, * Et ornávit eum. Induit. ℣. Et ad portas paradísi coronávit eum. Et. Glória Patri. Induit.

℣. Hic accípiet benedictiónem a Dómino. ℟. Et misericórdiam a Deo salutári suo.

Ad Nonam.

Capitulum. Is. 38.

Tu autem Dómine eruísti ánimam meam, ut non períret: projecísti post tergum tuum ómnia peccáta mea.

℟. br. Hic accípiet * Benedictiónem a Dómino. Hic. ℣. Et misericórdiam a Deo salutári suo. Benedictiónem. Glória Patri. Hic.

℣. Vitam pétiit a te, et tribuísti ei Dómine. ℟. Glóriam et magnum decórem imposuísti super eum.

In II. Vesperis.

Omnia ut in I. Vesperis. ℣. **Amávit.**

Ad Magnif. Ant. **Impíetas ímpii non nocébit ei: in quacúmque die convérsus fúerit ab impietáte sua.**

Et fit commem. Feriæ occurr.

FESTA APRILIS.

Die 14. Aprilis.

S. Petri Gonzalez Conf.

Duplex.

Omnia de Communi Conf. non Pont., præter sequ.

Oratio.

Deus, qui in maris perículis constitútis beáti Petri opem singulárem osténdis: ejus nobis intercessióne concéde; ut in hujus vitæ procéllis tuæ grátiæ lumen semper affúlgeat, quo ætérnæ salútis portum inveníre valeámus. Per Dñm.

Et fit commem. præced.

Postea com. Feriæ in Quadr. et Ss. Tiburtii etc. Mart.

Ant. **Istórum est enim.**

℣. **Lætámini.**

Tempore Paschali.

Ant. **Lux perpétua.**

℣. **Sancti et justi.**

Oratio.

Præsta, quæsumus omnípotens Deus: ut qui sanctórum Mártyrum tuórum Tibúrtii, Valeriáni et Máximi solémnia cólimus; eórum étiam virtútes imitémur. Per Dóminum.

In I. Noct. Lect. **Beátus vir.** de Comm. 2. loco.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

Petrus Gónzalez, sanctus Telmus vulgo appellátus, Fromé-

stæ in Hispánia apud Paléntiam piis ac nobílibus paréntibus ortus est. Adoléscens sub epíscopi Palentíni avúnculi sui cura ingénuis ártibus et philosophíæ óperam dedit, ingénio ad præclára quæque aptíssimo. Sed ejúsdem ecclésiæ canonicátus et mox étiam decanátus dignitáte auctus, honórum ac diviitiárum illécebris juveníliter abréptus, sæculi vanitáti paulo libérius indúlsit. Accidit vero, ut, cum ipso domínicæ nativitátis die equo spléndide phaleráto æquálium comitátu totam urbem lascíviens circumcursáret, equo in profúndum lutum repénte prolápso, dejéctus ipse multóque cœno inquinátus, spectántium risu sannísque excéptus sit. Quo insígni pudóre suffúsus et mundi, cui placére studúerat, contuméliam réputans, se vicíssim, a quo sprétus esset, spretúrum constítuit. Igitur paulo post magna ómnium admiratióne in prædicatórum órdinem sese recépit, ubi véterem hóminem cum áctibus suis éxuens novúmque índuens exímiæ pósuit tirocínia sanctitátis.

℟. Honéstum fecit.

Lectio v.

Ad céteras autem virtútes, quibus brevi magnópere excélluit, caritátem áttulit proximórum salútis cupidíssimam. Quare absolúto sacrárum litterárum stúdio, sancto patre Domínico ad imitándum sibi propósito, prædicatióni se totum dedit, nihil a Deo impénsius flágitans, quam ut revocándis in viam salútis animábus pérditis idóneus efficerétur. Severíssimam apostólico more in eo múnere paupertátem exércuit. Quocúmque exciperétur hospítio, non inde prius exíbat, quam íncolas omnes sacra exomologési expiásset. Sermo illi vivus et éfficax, quo audiéntium corda ádeo pervadébat, ut per eas, quas apostólico zelo peragrávit, Hispániæ províncias innúmeros fere peccatóres ad pœniténtiam addúxerit. Ferdinándum regem, cognoménto sanctum, in várias advérsus Mauros expeditiónes eúntem secútus, consíliis, exémplo, et oratiónibus mirífice juvit. Venústas féminas ejus amóre captas aliásque procacióres ad eum immíssas, ut pudicítiæ ejus insídias strúerent, non solum strénue répulit, sed

étiam ad meliórem vitæ frugem convértit.
℟. Amávit eum.

Lectio vi.

Mínio flúmini prope Ribadáviam longe rápido atque effúso pública transeúntium utilitáte pontem amplíssimum fere miráculo impósuit, accíta ad óperis molitiónem ingénti structórum manu; quibus cum cibus aliquándo defíceret, evocátos quotquot iis reficiéndis suffícerent pisces manúque prehénsos iísdem præbuit. Sed et sócios, labóre itíneris atque inédia fere deficiéntes, pane et vino cœ́litus suppeditátis recreávit. Adhuc vivens in sævíssima maris procélla a nautis invocátus, eísdem sese conspícuum exhibuísse fertur, tempestatémque sedásse. Prophético spíritu futúra multa prænuntiávit, atque in primis extrémum vitæ suæ diem, quo adventánte in Tudénsem sese urbem recépit, ubi méritis et labóribus plenus sancto fine quiévit. Ejus corpus honorífico sepúlchro, unde mira fragrántia óleum emanásse tráditur ægris salubérrimum, ab epíscopo Tudénsi in cathedráli ecclésia cónditum est, ubi asservátur et cólitur. Ejus miraculórum fama ad remótas usque Americæ regiónes pervagáta, ingénti populórum veneratióne invocári et coli cœpit, a nautis cumprímis, qui ejus opem in maris tempestátibus præsentíssimam expérti eum sub appellatióne sancti Telmi in tutelárem sibi adscivérunt. Urbs étiam et diœcésis Tudénsis eum sibi patrónum principálem nuncupavérunt. Illíus cultum continénter propagátum approbávit Benedíctus décimus quartus, ejúsque festum cum Offício et Missa primum ab univérso Prædicatórum órdine, necnon a clero Palentíno et Tudénsi, deínde ab ómnibus Hispaniárum diœcésibus celebrári concéssit. ℟. Iste homo.

In III. Nocturno.

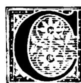
Léctio sancti Evangélii secúndum Matthæum.

Lectio vii. Cap. 10.

In illo témpore: Dixit Jesus discípulis suis: Eúntes prædicáte, dicéntes: quia appropinquávit regnum cœlórum. Et réliqua.

Homilía sancti Joánnis Chrysóstomi.

Homilia 33. in Matthæum.

Consídera, quáliter Dóminus non minórem curam ha-

bet, ut mores eórum in mélius redúcat, quam ut signórum præbeat potestátem. Nam ut osténdat absque nobilitáte morum nihil signa valére, utque in nullum fastum ánimi atque tumórem incíderent: Gratis, inquit, accepístis; deínde, ne cupiditáte pecuniárum moveréntur, íntulit: Gratis date. Nam ne quasi sua ipsórum potestáte mirácula faciéntes inde superbírent: Gratis, dixit, accepístis: nihil largímini iis, qui vos recípiunt. Non enim tamquam mercédem vestris labóribus débitam ista accepístis; mea enim est grátia. Sic ígitur áliis quoque hæc benefícia, quorum nullum potest condígnum præmium inveníri, gratis date.

℟. Iste homo.

Lectio viii.

Post hæc, cum radícem ómnium malórum volúerit evéllere vitiorúmque fundaméntum dirúere: Non possideátis, inquit, aurum, nec argéntum nec pecúniam in zonis vestris; non peram in via, nec duas túnicas, nec calceaménta, nec virgam. Non dixit: Non accipiátis vobíscum, sed: Non possideátis, ut, si et aliúnde recípere possent, recusárent tamen, ac perniciósam hanc ægritúdinem fúgerent. Quo deínde præcépto multa profécto compléctitur cómmoda. Primum, ut nulla de discípulis possit esse suspício: deínde ab omni sæculári cura sic ipsos líberos reddit, ut prædicatióni solum vacáre possint: demum imménsam suam poténtiam ipsis patefácit. Quod et póstea commemorávit, dicens: Numquid vobis tunc áliquid défuit, quando vos nudos absque cálceis misi?

℟. Sint lumbi.

In Quadrages. Lectio ix. de Homil. Feriæ: extra Quadrages. de sanctis Mart. Tiburtio, Valeriano et Maximo ut in Brev. hac die.

Ubi alia die celebrandum sit, ix. Lect. erit sequens:

Lectio ix.

Illud étiam consideratióne dignum est, quod non incípiens statim dixit: Non possideátis aurum nec argéntum, sed cum prius mundándi leprósos, ejiciéndi dæmónia potestátem eis déderit, tunc íntulit: Nihil possideátis; gratis accepístis, gratis date. Sic rebus ipsis dócuit, utília se et honésta et facília factu eis præcípere. Sed, ínquies,

cétera quidem non absque ratióne certa dicta esse: quid autem, ut peram non hábeant in via, nec duas túnicas, nec virgam, nec calceaménta, quanam de causa eis injúnxit? Exactíssime certe sublimióris vitæ fundaménta vóluit jácere: sic et in superióribus nullam de crástina die curam ipsos habére dócuit.

Te Deum laudámus.

Ad Laud. post comm. Feriæ in Quadrag. fit com̃. Ss. Mart.

Ant. Vestri capílli.

℣. Exsultábunt.

Tempore Paschali.

Ant. Fíliæ Jerúsalem.

℣. Pretiósa.

Oratio. **Præsta. 34***

Die 15. Aprilis.

S. Justini Martyris.

Duplex.

Ut in Breviario die 14. Apr.

Die 16. Aprilis.

S. Thuribii a Liebana

Episc. et Conf.

Duplex.

Omnia de Com̃. Conf. Pont., præter sequentia.

Oratio.

Exaúdi, quæsumus Dómine, preces nostras, quas in beáti Thuríbii Confessóris tui atque Pontíficis solemnitáte deférimus: et, qui tibi digne méruit famulári, ejus intercedéntibus méritis ab ómnibus nos absólve peccátis. Per Dóminum nostrum.

In Quadrag. comm. Feriæ.

In I. Nocturno Lectiones de Scriptura occurrente.

In Quadrages. **Fidélis sermo.** de eodem Comm. 1. loco.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

Thuríbius, vir sanctíssimus, peregrinatiónis causa in Palæstínam proféctus, a Jerosolymórum antístite sacrórum custos designátur. Suscépto in Hispániam itínere, Leónem primum summum Pontíficem venerátus, a Suevórum rege Gallæciæ imperánte honorífice suscéptus, postquam régiam puéllam aliósque infírmos mirabíliter sanávit et templum Christo Salvatóri dicávit, invítus ad episcopátum Asturicénsem promovétur. Ab archidiácono sedem illam ambiénte adultérii accusátus, in sacro línteo pénitus illæso prunas ardéntes ad altáre portávit: eóque miráculo ac repentína morte calumniatóris, áliam étiam inferéntis injúriam, suam innocéntiam comprobávit.

℟. Invéni David.

Lectio v.

Cathólicæ veritátis ardóre Hispánias Priscillianistárum erróribus inféctas cœpit lustráre, epíscopos serpéntis monére contágii, et sedis apostólicæ imploráre subsídium. Misso ítaque ad Leónem Pontíficem diácono, commonitórii ad epíscopos sériem et errórum libéllum adjúnxit. A quo per gravíssimam epístolam defénsæ fídei laudem et grassántis hǽresis antídotum reportávit. Ejus auctoritáte duo cogi curávit concília, unum Toléti, álterum in Gallǽcia apud Ullenénse municípium, in quibus perniciosíssima hǽresis condemnáta est, errantésque epíscopi cathólicæ fídei subscripsérunt.

℟. Pósui adjutórium.

Lectio vi.

Cujus doctrínam magno Deus confirmávit miráculo. Urbem quippe Palentínam, his erróribus pertináciter adhæréntem et sancti viri prædicatiónibus adversántem, ad labéntis flúvii insperátam excursiónem pene totam submérsit; quo supplício melióres cives effécti Thuríbii doctrínam suscepérunt. Multos pro fide Christi labóres passus, virtútibus et miráculis clarus quiévit in pace. Ejus corpus translátum est ad ecclésiam sancti Martíni montis Liebánæ a se constrúctam, et pretiósis, quas Jerosólymis asportávit, relíquiis decorátam; ubi eum finítimi pópuli summa colunt veneratióne.

℟. Iste est.

In III. Noct. Homil. in Evang. Homo péregre proficíscens. de Communi 1. loco.

In Quadrages. Lectio ix. de Homilia et commem. Feriæ in Laudibus.

Vesp. a Capit. de sequ. cum commem. præced. et Feriæ in Quadragesima, et S. Aniceti, Papæ et Mart.

Die 17. Aprilis.

Beatæ Mariæ Annæ a Jesu Virginis.

Duplex.

Omnia de Communi Virg., præter sequ.

Oratio.

Dómine virtútum, clementíssime Deus, qui beátam Maríam Annam Vírginem tuam innúmeris grátiæ tuæ munéribus cumulásti: ejus nobis précibus concéde; ut, quam solémni veneratióne cólimus, étiam actiónibus imitémur. Per Dóminum.

Comm. S. Aniceti Papæ Mart. ut in Breviario hac die.

In I. Nocturno Lectiones de Scriptura occurrente.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

María Anna a Jesu Matríti, Hispanórum regum aula et exímio cathólicæ religiónis cultu celebérrima urbe, a piis honestísque paréntibus in lucem est édita. A primis usque ætátis suæ annis satis certa futúræ sanctitátis dedit indícia. In ipsa enim puerítia divínis, quibus abundábat, charismátibus cœlo pótius quam mundo se natam osténdit. Rejectísque non sine mirábili ánimi constántia núptiis, atque acerbíssima pugna, hanc ipsam ob rem intus exteriúsque commóta, divínitus superáta, uni cœlésti sponso se totam lubens devóvit: utque promíssis stare facílius posset, mundi illécebris carnísque oblectaméntis ómnibus núntium remíttens, sacrum institútum moniálium discalceatárum beátæ Maríæ Vírginis de Mercéde redemptiónis captivórum, cujus propagatiónem mirífice adjúvit consíliis orationibúsque suis, solémni ritu proféssa, nihil ómnium rerum omísit, quæ vel sui spíritus perfectióni, vel aliórum salúti inservírent. Ad quam rem ne sibi umquam vires deficerent, Deíparam ipsam, cujus aspéctu sæpenúmero recreabátur, peculiárem patrónam suorúmque óperum ac consiliórum ómnium adjutrícem adhíbuit.

℟. Propter veritátem.

Lectio v.

Voluntáriam paupertátem ad extrémum usque constantíssime cóluit. Castitátis vero atque innocéntiæ laudem tantam adépta est, ut cœléstem vitam in terris ágere ab omni córporis contagióne sejúncta viderétur. In loquéndo ádeo parca, ut nullum plane verbum, nisi consúlto et meditáto, proférret; et tale obediéntiæ stúdium contínuo osténdit, ut prǽsidum non modo vócibus, sed ipsis nútibus obtemperáret. In his autem ánimi dótibus maceratióne carnis, vigíliis jejuniísque tamquam vallo muniéndis curam omnem adhíbuit suam, ac inaudíta eáque perénni non minus quam áspera tormentórum vi corpus in absolútam spíritus servitútem redégit. De se enim ádeo humíliter demisséque sentiébat, ut, quo majóri cœléstium donórum cópia perfundebátur, eo viliórem sese ac

omni pœna contemptúque digníssimam existimáret.

℟. Dilexísti justítiam.

Lectio vi.

Credi vix potest, qua in Deum caritáte María Anna flagráret: ómniaque præ illo máximo habens in spretu divíni amóris voluptáte ádeo plúrima afficiebátur, ut, quantíslibet pressa curis ac moléstiis fatigáta, in unius Dei ampléxu, quem vivíssimæ fídei ope præséntem sibi assídue intuebátur, per summam delectatiónem acquiésceret; nec áliud jucúndius habúerit, quam assídue oratióni majestatísque divínæ contemplatióni vacáre; cujus cœlésti dulcédine perfundebátur ita, ut a corpóreis abstrácta sénsibus in frequéntes éxtases raperétur. Ex hoc autem tam incénso in Deum amóre egrégia non solum illa oriebátur volúntas unumquémque consíliis, ópere, monitísque juvándi ad bene piéque vivéndum; sed firmíssima étiam spes summúmque desidérium, quo corpóreis vínculis solvi et esse cum Christo veheménter optábat. Optáta autem diu felicíssima tandem advénit dies: anno enim millésimo sexcentésimo vigésimo quarto, ætátis suæ quinquagésimo nono, extrémi morbi dolóribus patientíssime tolerátis, sacraméntis ómnibus sum̃a cum pietáte suscéptis, grave suárum virtútum Matriténsi pópulo univérso desidérium relínquens, meritórum pleníssima migrávit ad sponsum. Quam Pius sextus Póntifex máximus multis insígnem miráculis ac prophetíæ dono illústrem ritu solémni beatárum Vírginum número adscrípsit.

℟. Afferéntur Regi.

In III. Nocturno Homilia in Evang. **Símile erit regnum cœlórum.** de Communi 1. loco.

Lectio ix. et comm. S. Aniceti in Laudibus.

Die 20. Aprilis.

S. Agnetis a Monte Politiano Virg.

Duplex.

Omnia de Communi Virg., præter sequentia.

Oratio.

Deus, qui beátam Agnétem Vírginem tuam cœlésti rore sæpe perfúndere, et oratiónis ejus loca divérsis enátis flóribus decoráre dignátus es: concéde propítius; ut, ejus précibus, perpétuo tuæ benedictiónis rore conspérsi,

æternitátis fructus percípere mereámur. Per Dóminum nostrum.

In I. Nocturno Lectiones de Scriptura occurrente.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

Agnétis de Monte Politiáno órdinis sancti Domínici vírginis integérrimæ, nativitátem faces divínitus accénsæ in cubículo matris illustrárunt. Claustrále institútum ampléxa est nono ætátis anno: et quintumdécimum necdum egréssa, Summi Pontíficis jussu moniálibus invíta præfícitur. Ejus léctulus nuda humus, cervícal saxum fuit: et quíndecim annos in pane et aqua jejunávit. Sæpe inter orándum, nec major añis quatuórdecim, a terra cúbito tollebátur: ejúsque pállium roris cándidi guttis, quæ crucis effígiem síngulæ referébant, respergebátur: ac locus, ubi génua fixísset, súbito pulchérrimis flóribus ornabátur.

℟. Propter veritátem.

Lectio v.

A sacra Deípara Jesum forma lacténtis púeri orans excépit: eúmque aliquámdiu sinu compléxa, párvulam crucem ténui filo nexam ab ejúsdem collo detráxit. Terram quoque Christi sánguine in passióne fuso cruentátam divínitus accépit, ac frustum pelvis, ubi ipse infántulus Jesus a Vírgine Matre fuit ablútus. Sed et sancti Apóstoli Petrus et Paulus partículis suárum véstium eámdem pro magno múnere donárunt. Sæpius eídem Angelus Eucharístiam sua manu porréxit.

℟. Dilexísti justítiam.

Lectio vi.

Virtútibus et miráculis illústris, ac pretiósa virginitátis coróna redimíta, migrávit in cœlum, anno millésimo trecentésimo décimo séptimo. Cum sancta Catharína Senénsis, quæ a Deo præmónita jam ántea fúerat, parem se glóriam cum sancta Agnéte in cœlis habitúram, ejus corpus íntegrum atque incorrúptum sepúlchro servátum invíseret, ac ejus pedes deosculári vellet, Agnes álterum pedem éxtulit ad os usque Catharínæ: quæ cum álio étiam témpore revérsa, se ad caput Agnétis demisísset, manna instar nivis toto illo loco plúere cœpit. Dénique ipsam beátam Vír-

ginem Agnétem miráculis claram, Benedíctus décimus tértius, órdinis Prædicatórum, sanctárum Vírginum número adscrípsit.

℟. Afferéntur Regi.

In III. Nocturno Homilia in Evangel. **Símile erit regnum ... decem virgínibus.** de Communi 1. loco.

Die 26. Aprilis.

B. M. V. de Bono Consilio.

Duplex majus.

Omnia ut inter festa pro aliquibus locis eadem die.

Die 27. Aprilis.

S. Thuribii de Mogrovejo Episc. et Conf.

Duplex. **(m. t. v.)**

Omnia de Comm. Conf. Pont., præter sequ.

Ant. **Sacérdos et Póntifex.**
℣. **Amávit eum.**

Oratio.

Ecclésiam tuam, Dómine, beáti Thuríbii Confessóris tui atque Pontíficis contínua protectióne custódi: ut, sicut illum pastorális sollicitúdo gloriósum réddidit; ita nos ejus intercéssio in tuo semper fáciat amóre ferventes. Per Dóminum nostrum.

In I. Nocturno Lectiones de Scriptura occurrente.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

Thuríbius Alphónsus, ex nóbili Mogrovéja gente Majórgæ in regno Legiónis natus, liberálibus disciplínis et juri canónico Vallisoléti primum, deínde Salmánticæ in majóri collégio Oveténsi sancti Salvatóris ita óperam dedit, ut tamen potiórem témporis partem oratióni aliísque piis et christiánis exercítiis impénderet. Id comprobátum est, cum immíssam in ejus cubículum impudícam mulíerem præcípuus virginitátis sectátor constánti ánimo extémplo éxpulit. Inde jejúniis, vigíliis et próprii córporis castigatióne contínuo vitam exércuit, et nudis quoque pédibus Compostéllam ad sancti Jacóbi sepúlchrum peregrinátus est. ℟. Invéni David.

Lectio v.

A Gregório décimo tértio Limánæ ecclésiæ ex quæstóre fídei invítus præfícitur. Quo in múnere apostólicam sollicitúdinem in nova christianitáte vel solidánda vel ampliánda ádhibens perfécti præsulis partes explévit. Quare síngulis domínicis diébus vel in ecclésia vel in hospitáli do-

mo, in parvis étiam oppídulis et súbdiu concionabátur plebémque catechísmo instruébat. Sýnodos étiam diœcesánas et provinciália concília juxta Tridentíni statúta hábuit, et in eis complúra decréta, pósteа a sede apostólica confirmáta, cóndita sunt, quibus modo ecclésia Americána régitur. Hinc morum emendátio, cleri disciplína, júvenum seminária, vírginum ac male nuptárum cœnóbia, ægrotórum xenodochía, aliǽque ædes et templa, ejus étiam sumptu constrúcta, emanárunt.

℟. Pósui adjutórium.

Lectio vi.

Diœcésim suam, amplíssimam quidem, incredíbili labóre totam sæpe visitávit, omnésque pene ecclésiæ suæ provéntus in paúperum usus, quos creditóres suos vocábat, erogávit, octingéntis, ut ferunt, hóminum míllibus sacro chrísmate unctis. Innúmeras contradictiónes, sive ab iis, qui foris sunt, propter fidem, sive ab iis, qui intra, propter ecclésiæ libertátem, summa patiéntia sústinens, ácriter defféndit, martýrii cupidíssimus. Tandem sacerdótio et miráculis clarus, quæ étiam post mortem ipsíus sanctitátem comprobárunt, dum própriæ diœcésis visitatióni incúmberet, anno millésimo sexcentésimo sexto, ætátis suæ sexagésimo octávo, sumpto in ecclésia sacro viático, ad mortis núntium exclámans: Lætátus sum in his, quæ dicta sunt mihi: in domum Dómini íbimus, die vigésima tértia Mártii obdormívit in Dómino: quem Innocéntius undécimus in beatórum númerum rétulit, assignáta ejus festivitáti die vigésima séptima Aprílis. Deínde novis quamplúribus fulgéntem signis Benedíctus décimus tértius Póntifex Máximus quarto Idus Decémbris anno salútis millésimo septingentésimo vigésimo sexto sanctórum fastis adscrípsit.

℟. Iste est.

In III. Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndum Matthǽum.

Lectio vii. Cap. 25.

In illo témpore: Dixit Jesus discípulis suis parábolam hanc: Homo péregre proficíscens, vocávit servos suos, et trádidit illis bona sua. Et réliqua.

Homilía sancti Bernárdi Abbátis.

Ex Serm. 23. in Cant.

Accípiunt in promissióne, qui bene præsunt, constítui super ómnia bona Dómini sui: at pauci profécto, qui utíliter, paucióres qui et humíliter præsint. Fácile tamen utrúmque adímplet, qui matrem virtútum discretiónem perfécte adéptus, vino nihilóminus caritátis usque ad contémptum própriæ glóriæ, usque ad sui ipsíus obliviónem, et non ad quæréndа, quæ sua sunt, ebriátur, quod solo ac miro Spíritus sancti magistério obtinétur.

℟. Amávit eum.

Lectio viii.

Virtus autem discretiónis absque caritátis fervóre jacet, et fervor véhemens absque discretiónis temperaménto præcípitat. Ideóque laudábilis, cui neutrum deest, quátenus et fervor discretiónem érigat, et discrétio fervórem regat. Ergo táliter opórtet esse morátum eum qui præest. Optimum autem in móribus díxerim, et summam disciplínæ hujus perféctæ apprehendísse, qui in nullo prorsus aut resístat prióribus, aut invídeat páribus, aut subjéctis vel desit in cura, vel in supérbia præsit, prælátis obédiens, sóciis cóngruens, súbditis utíliter condescéndens.

℟. Sint lumbi.

Lectio ix.

Tímeant clérici, tímeant minístri Ecclésiæ, qui in terris sanctórum, quas póssident, tam iníqua gerunt, et stipéndiis, quæ sufфícere debent, mínime conténti, supérflua, quibus egéni sustentándi forent, ímpie, sacrilegéque sibi retíneant, et in usus suæ supérbiæ, atque luxúriæ victum paúperum consúmere non vereántur, dúplici profécto iniquitáte peccántes, quod et aliéna dirípiunt, et sacris in suis vanitátibus et turpitudínibus abutúntur. Te Deum.

Vesp. a Cap. de sequ., comm. præced. et S. Vitalis, Mart.

FESTA MAJI.

Die 11. Maji.

S. Prudentii Ep. Conf.

Duplex.

Omnia de Comm. Conf. Pont., præter sequ.

Oratio.

Deus, largítor pacis, qui beáto Prudéntio Confessóri tuo atque Pontífici

miríficam dissidéntes ánimos componéndi grátiam tribuísti: da, quæsumus; ut ejus méritis et intercessióne veram cum tua voluntáte concórdiam júgiter servémus. Per Dóminum.

In I. Nocturno Lectiones de Scriptura occurrente.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

Prudéntius, natióne Hispánus, piis paréntibus natus, ut vetustíssima acta tradunt, in Arméntia, urbe quondam provínciæ Alabénsis, ab ipsa pueritia magna sanctitátis præbuit arguménta; et simplex, rectus, et timens Deum, ætáte simul et virtútibus crevit. In prima ipsa juventúte, ut ánimum a mundi illécebris custodíret, in erémum secéssit, ubi aspérrimo vivéndi génere corpus in servitútem redégit, jugi cœléstium rerum contemplatióni et sacrárum litterárum stúdio vacans. Defúncto Satúrio, quo usus fúerat eremíticæ vitæ sócio atque magístro, voce divína admónitus ad civitátem Calaguritánam proféctus est.

℟. Invéni David.

Lectio v.

Ea in urbe pœniténtis hábitu indútus in cínere et cilício ita insectátus est pravos populórum mores increpándo, admonéndo, concionándo, ut collápsam in illis pietátem in prístinum restitúerit, contumélias, injúrias et vérbera propter Christum pátiens. Ejus sanctitátis bonus odor cum univérsam illam natiónem perváserit, Prudéntius abhórrens celebritátem sui nóminis clam Turiasónem aufúgit, et inter minóres ejus ecclésiæ cléricos adscítus, támdiu delítuit, donec cógnita viri sanctimónia atque doctrína ab illo epíscopo présbyter ordinátus est, et archidiáconus deínde constitútus. Quo in múnere cum præclarióra in dies éderet virtútum exémpla, concréditum ei fuit régimen vacántis ecclésiæ Turiasonénsis, atque relúctans et nolens in ejus cáthedra ómnium votis collocátus est.

℟. Pósui adjutórium.

Lectio vi.

Episcopáli auctus dignitáte, commíssum sibi gregem pascens mónitis, consíliis, sciéntia, verbo et exémplo innúmeros peccatóres ad viam salútis revocávit. Exímia fuit ejus prudéntia, cáritas, mansue-

túdo et misericórdia, præsértim in paúperes, erga quos ut lárgior esset, necessária sibi detráxit. Peculiári, qua pollébat, grátia dissidéntes ánimos sedándi Oxómam accítus, ut ea dissídia compóneret, quæ inter clerum et cives jámdiu exárserant, ad pacem et concórdiam statim illos addúxit, divínis étiam, ut fertur, accedéntibus prodígiis. Ibídem gravi morbo corréptus, magnis labóribus exantlátis, qua prædíxerat hora obdormívit in Dómino, máxima sanctimóniæ fama et miráculis clarus. Ejus corpus delátum ad montem Latúrcium, eo loco públicæ fidélium veneratióni expósitum fuit, in quo nunc ab ejus nómine ecclésia sancti Prudéntii nuncupátur.

℟. Iste est.

In III. Nocturno Homilia in Evang. **Homo péregre proficíscens.** de Comm. 1. loco.

Die 13. Maji.

S. Petri Regalati Conf.

Semiduplex.

Omnia de Communi Conf. non Pont., præter sequ.

Oratio.

Deus, qui diléctum fámulum tuum Petrum carne mortificátum ad delícias glóriæ tuæ assúmere dignátus es: concéde propítius; ut ad delectatiónes, quæ in déxtera tua sunt usque in finem, méritis ejus et intercessióne perveníre valeámus. Per Dóminum.

In I. Nocturno Lectiones de Scriptura occurrente.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

Petrus cognoménto Regalátus, Vallisoléti in Hispánia nobílibus æque ac piis paréntibus ortus, ab ipsa pueritia non lévia dedit futúræ sanctitátis indícia. In illa namque ætáte nihil pueríle sápiens coæquálium abstinébat consórtio, et in solitáriis latitándo recéssibus uni vacábat rerum cœléstium contemplatióni, jam tum a Deo in benedictiónibus dulcédinis prævéntus. Flagéllis, jejúniis, aliísque pœnárum genéribus se júgiter mácerans carnem intra subjectiónem spíritus continébat, virginitátis, quam ad mortem usque servávit, sollícitus cultor. His ítaque exercítiis ad strictiórem vivéndi formam se cómparans ea brevi jecit fundaménta, quæ in heróica virtútum mox consurrexére fastígia. Minó-

rum régulam primum in pátria proféssus est, deínde in Aquileriáno cœnóbio restitútæ observántiæ præcípuus adjútor et promótor fuit: cujus tam rígidi institúti primórdia ávide compléxus fírmiter ténuit et plene consummávit.

℟. Honéstum fecit.

Lectio v.

Siléntium illi perpétuum, somnus brevíssimus, juges ex dono lácrymæ, quibus præcípue in sacro conficiéndo mystério perfundebátur, flagellatiónes cruéntæ, incéssus nudis pédibus, vestis túnica una lácera et híspida, lectus vel pálea vel humus: jejúnium juxta sui institutóris exémplum ad novem quadragésimas usque protráctum, cibúsque ut plúrimum panis et aqua. Evangélicæ paupertátis miríficus propugnátor et custos, ob cujus exquisítam observántiam in graves étiam et frequéntes offéndit injúrias, quas immóto alacríque ánimo súbiens divínam pro calumniántibus et oppugnatóribus exorábat cleméntiam. Quanto in Deum exardésceret amóre, ex eo potíssimum appáruit, quod, si áliquos invenísset leprósos, domum addúceret, eorúmque úlcera lingua étiam detérgeret. Fratrum régimen subíre coáctus, ómnibus húmeris explévit offícium, et, quos priváto jamprídem informárat, público deínde confirmábat exémplo.

℟. Amávit eum.

Lectio vi.

Aspérrimum vitæ genus, Aquilériæ incéptum, in convéntu de Scala cœli, ad Dúrii ripam prope Vallisolétum fundáto, fírmiter stabilívit: unde ad divérsas Hispániæ Indiarúmque províncias exténsum est. Añum dénique agens sexagésimum sextum, austeritáte vitæ conféctus et mortem sibi vicínam præséntiens, Aquilériam perréxit, ut ibi Deo spíritum rédderet, ubi rigorósi institúti sumpsit exórdium. Febri corréptus, alúmnis ad exáctam régulæ observántiam cohortátis suáque benedictióne munítis, ad illa verba: In manus tuas, Dómine, comméndo spíritum meum, migrávit in cœlum prídie Kaléndas Aprílis anno reparátæ salútis millésimo quadringentésimo quinquagésimo sexto. Cujus viri sanctitátis fama, quæ ubíque jam percrebú-

erat, regína cathólica Elísabeth permóta, solémni indícta processióne, et adstántibus nonnúllis epíscopis et clero, ejus corpus, quod in commúni fratrum repósitum fúerat sepultúra, in decentióri et nobilióri túmulo reponéndum curávit. Quare ex confluéntium multitúdine, multis inde obténtis benefíciis recedéntium, servi Dei cultus mirífice propagátus est. Quo solémniter a sacra Rítuum Congregatióne approbáto Innocéntius Papa undécimus de ipso Missam et Offícium die décima tértia Maji celebrári concéssit. ℟. Iste homo.

In III. Nocturno Homilia in Evang. **Sint lumbi vestri præcíncti.** de Comm. 1. loco.

Die 14. Maji.

Ss. Cleti et Marcellini

Pont. et Mart.

Semiduplex.

Ut in Breviario die 26. April. Et fit comm. et ix. Lect. (ex duabus una) de S. Bonifacio Mart. ut ibid. hac die, præter Ant. et ℣., quæ in I. Vesperis sumuntur e Laudib., in Laud. autem e I. Vesperis.

Die 15. Maji.

S. Isidori Agricol. Conf.

Duplex.

Omnia ut inter festa pro aliquibus locis eadem die.

Die 16. Maji.

S. Joañis Nepomuceni

Martyris.

Duplex.

Neo-Pampilone:

Duplex 2. cl. cum Octava.

Omnia ut inter festa pro aliquibus locis eadem die 2. loco.

Die 21. Maji.

Ss. Torquati et Socior.

Episc. et Mart.

Duplex.

Omnia de Communi plurimor. Mart., præter sequentia.

Oratio.

Deus qui nos post beatíssimum Jacóbum Apóstolum per beátos Mártyres tuos atque Pontífices Torquátum, Ctesiphóntem, Secúndum, Indalétium, Cæcílium, Hesýchium et Euphrásium ad agnitiónem tui nóminis veníre tribuísti: concéde propítius; ut quos festívo venerámur obséquio, eórum intercedéntibus méritis, ætérna gaúdia consequámur. Per Dóminum nostrum.

In I. Nocturno Lectiones de Scriptura occurrente.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

Quo témpore primam in christiános persecutiónem Nero immaníssimus imperátor excitávit, beatíssimi Apóstoli

Petrus et Paulus Torquátum, Ctesiphóntem, Secúndum, Indalétium, Cæcílium, Hesýchium et Euphrásium, beáti Jacóbi Apóstoli discípulos, epíscopos Romæ ordinárunt, et ad prædicándum Christi evangélium in Hispániam misérunt. Cum autem ad eam províncíam perveníssent, prope Accitánam urbem, in víridi campo, ut longitúdine itíneris lassáti aliquántulum quiéscerent, constitérunt. Cumque ad civitátem victus eméndi causa áliquos misíssent, pagáni, qui tunc forte deórum suórum festa debacchántes peragébant, visis divérsi hábitus, ac religiónis peregrínis homínibus, in eos furéntes prosíliunt: et ad sanctos perveniéntes, omnes páriter in fugam actos, usque ad flumen prosequúntur.

℞. Lux perpétua.

Lectio v.

Sed ut viri Dei pontem pertransiérunt, pons, qui miræ magnitúdinis et firmíssimus erat, cóncidit, et gentílium multitúdinem, sanctos persequéntem, páriter oppréssit ac demérsit in aquas. Quo miráculo áccolæ térriti eos póstea revocáre, et in honóre habére cœpérunt. In primis Lupária quædam præclára múlier benígne illos suscépit, atque ab his fidem edócta, in oratório, quod ipsa construxerat, baptizáta est. Cujus exémplo quam plúrimi in Christum credéntes, relíctis idólis, baptísmi sacraméntum suscepérunt.

℞. In servis suis.

Lectio vi.

Hujus ígitur urbis, quæ tunc prima Christi Dómini fidem in Hispánia recépit, beátus Torquátus epíscopus designátus est: ac céteris ad álias Hispániæ terras abeúntibus, ipse Acci remánsit, ubi multis pro Christo perfúnctus labóribus, demum martyr occúbuit. Ejus corpus in eádem urbe (quæ nunc Guádix appellátur) primo sepúltum est. Juxta cujus sepúlchrum olim arbor olívæ erat, quæ in natáli mártyris florébat, simúlque fructus úberes emittébat: e quibus óleum expréssum, ad vários morbos curándos adhibebátur. Inde in Gallæciam translátum, in quodam cœnóbio órdinis sancti Benedícti, condígno honóre asservátur. Sodáles sancti Torquáti, et ipsi in váriis úrbibus epíscopi constitúti

Christi evangélium prædicárunt, et in eis quievérunt: Ctésiphon Vérgii, Secúndus Abulæ, Indalétius Urci, Cæcílius Illíberi, Hesýchius Cartéjæ, Euphrásius Illitúrgi; quorum córpora ad álias póstea Hispániæ urbes transláta sunt.

℟. Fíliæ Jerúsalem.

In III. Nocturno Homilia in Evang. **Ego sum vitis.** de Com̃. Mart. temp. Pasch.

Die 22. Maji.

S. Ubaldi Episc. et Conf.

Semiduplex.

Omnia ut in Breviario die 16. hujus.

Die 23. Maji.

S. Dominici Calceatensis Confessoris.

Duplex.

Omnia de Com̃uni Conf. non Pont., præter sequ.

Oratio.

Clementíssime Deus, qui beátum Domínicum Confessórem tuum egrégiis virtútibus illustráre dignátus es: concéde, quæsumus; ut, cujus (hódie) natalítia celebrámus, ejus intercessióne a peccatórum nostrórum néxibus liberári, et illíus consórtio in cœlis pérfrui mereámur. Per Dóminum nostrum.

In I. Nocturno Lectiones de Scriptura occurrente.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

Domínicus Calceaténsis, Villóriæ in fínibus Cantábriæ illústri génere natus, qualis adúlta futúrus esset ætáte, in juvenílibus annis plúrima virtúte et pietáte monstrávit. Itaque ante annum ætátis vigésimum divíno succénsus ardóre, mundána cuncta contémnens, Deo adhærére ejúsque fírmiter obedíre mandátis secum studióse constítuit. Id vero sub reguári disciplína se facílius consecutúrum exístimans, primum ad abbátem vallis Venáriæ órdinis sancti Benedícti, deínde ad monastérium sancti Æmiliáni ejúsdem institúti supplex accéssit, ut in monachórum consórtium admitterétur. Passus tamen utróque loco repúlsam, Deo illum ad majóra disponénte, in oratióne assídua variísque córporis cruciátibus per quinquénnium vitam duxit eremíticam in desérto Burébæ, constrúcto húmili tugúrio et Deíparæ Vírgini sacéllo.

℟. Honéstum fecit.

Lectio v.

Audíta porro fama sanctíssimi viri Gregórii, car-

dinális epíscopi Ostiénsis, sedis apostólicæ legáti, qui suis apud Deum précibus et salutáribus ad pópulum mónitis univérsam Cantábriæ et Navárræ regiónem a multis liberávit ærúmnis, ad eum Lucrónii hæréntem accéssit, sub cujus disciplína mirum in modum profécit, numquam ab eo passus divélli, donec vir sanctus e vivis excéssit. Tanto destitútus magístro dénuo ad vitam regréssus eremíticam eo cónstitit loco, quo nunc requiéscit, haud procul a via régia, qua iter erat ad sancti Jacóbi Compostellánam peregrinatiónem, densis silvis et latrónum incúrsibus periculósum, palúdibus et cœnósis anfráctibus nimis moléstum, transvérsi flúminis alluvióne frequénter impérvium.

℟. Amávit eum.

Lectio vi.

Compássus ítaque vir sanctus tot tantísque peregrinórum incómmodis, Deo multis modis mirabíliter propitiánte, silvam, némora, lucos succídit, viam régiam longe latéque stravit, flúminis ímpetus nóbili superindúcto ponte, qui étiam nunc cérnitur, superávit. Domum amplam peregrínis et egénis excipiéndis ædificávit, et Christo Salvatóri templum, quod póstea, confluéntibus vicínis pópulis urbémque a sancti viri nómine nuncupátam construéntibus, cáthedra insignítum est episcopáli. Multis demum virtútibus et miráculis illústris, superátis annis nonagínta, obdormívit in Dómino, anno millésimo centésimo nono, cónditus in túmulo, quem ipse ante annos septem sibi præparávit.

℟. Iste homo.

In III. Nocturno Homilia in Evangel. Sint lumbi. de eodem Comm. 1. loco.

Eadem Die.

Neo-Pampilone:

Dies Octava

S. Joannis Nepomuceni Martyris.

Duplex.

Officium ut in festo.

In I. Nocturno Lectiones de Scriptura occurrente.

In II. Nocturno.

Sermo sancti Joánnis Chrysóstomi.

De peccatis non evulg. Serm. 57.

Lectio iv.

Non hæc medicamentórum istórum præcípua laus est, quod ánimas sanent, quod témporis longinquitáte non cor-

rumpántur, quod a morbis non vincántur, quod eórum utílitas gratis propósita sit, quod ex æquo divítibus et paupéribus páteat medicína; sed et áliud quídpiam níhilo minus his boni habent. Quodnam illud tandem est? quod nos ad hanc médici officínam veniéntes non divulgámus. Nam illi quidem, qui ad profánas medicórum officínas ábeunt, multos habent vúlnerum spectatóres; hic vero non ita fit, sed cum innúmeros videámus ægrótos, occúlte illos curámus. Neque enim in médium addúctis peccatóribus, eórum deínde peccáta divulgámus. ℟. Instans oratióni.

Lectio v.

Hoc vero non mediócriter illis prodest. Nam cum vulgi existimatióni simus addícti, quámdiu quidem latére nos putámus, qui mali sumus, fíeri melióres studémus: postquam autem ómnibus iñotúimus, et solátium illud ex occultatióne perdídimus, eo magis imprudéntes ac negligéntes evádimus. Et quemádmodum, quæ detegúntur úlcera, sempérque frígido áëri exponúntur, acerbióra fiunt: ita quoque ánima peccáti rea, si coram multis ob ea, quæ delíquit, reprehendátur, imprudéntior evádit. Ne ígitur hoc accíderet, clam vos sermo curávit. ℟. Dispérsit, dedit.

Lectio vi.

Atque ut intelligátis, ádmodum útilem hanc occúltam esse medéndi ratiónem, audíte, quid Christus dicat: Si peccáverit in te frater tuus, córripe eum. Et non dixit: Inter te et civitátem, neque inter te et pópulum: sed inter te et ipsum solum. Sit sine téstibus accusátio, inquit, ut facílior fiat mutátio in mélius. Magnum ergo bonum est, si non públice fiat cohortátio: súfficit consciéntia, súfficit incorrúptus ille judex. Non ita tu peccatórem reprehéndis, ut ipsíus consciéntia (quippe quod aspérior illa sit accusátor), neque delícta ejus accurátius nosti. Noli ergo vulnus vulnéribus áddere, dum auctórem peccáti divúlgas: sed semótis árbitris admonitiónem adhibéto. ℟. Ego scio.

In III. Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndum Matthæum.

Lectio vii. Cap. 11.

In illo témpore: Cum audísset Joánnes in vín-

culis ópera Christi, mittens duos ex discípulis suis, ait illi: Tu es, qui ventúrus es, an álium exspectámus? Et réliqua.

Homilía sancti Joánnis Chrysóstomi.

In var. Matth. loc. Hom. 16.

Ténuit, inquit, Joánnem et álligans pósuit eum in cárcere. Heródes, te petit causa, te árguunt víncula, te carcer accúsat, te divúlgat prodúcta in públicum pœna. Joáñes injuriátur: causam custódiæ qui requírit, in te ínvenit, quod púniat, et in Joánne, quod dóleat. Joánnes orbi notus, fama virtútis cógnitus, celebratíssimus sanctitáte, dum áttrahit ad se inquisitóres injúriæ, facit, ut tuus cunctis innotéscat incéstus: agit, ut te hábeat confúsio pública, quam corrígere non váluit secréta corréptio et priváta. Heródem Joánnes mónitis, non accusatióne pulsávit, útpote amátor castitátis, quem corrígere vóluit, non períre. Sed Heródes, fácibus libídinis ardens, períre máluit, quam redíre.

℟. Cum corriperétur.

Lectio viii.

Odiósa fit semper libértas. Nam virtus contrária vitiósis, sacrílegis exósa sánctitas, inimíca cástitas impudícis, corrúptis intégritas pœna, luxuriósis advérsa frugálitas, crudélibus dura semper misericórdia, ímpiis píetas non ferénda. Probat hoc Evangelísta, cum dicit: Dicébat Joánnes: Non licet tibi accípere uxórem Philíppi fratris tui. Ecce unde Heródes furit: malos qui monet, offéndit, incúrrit ódium, qui árguit criminósos. Dicébat Joánnes, quod erat legis, quod justítiæ, quod erat salútis: certe quod erat non ódii, sed amóris. Ecce qualem consecútus est ab ímpio pro pietáte mercédem.

℟. Réddidit Deus.

Lectio ix.

Volens, inquit, occídere eum, tímuit pópulum. Fácile déviat a justítia, qui in causis non Deum, sed hómines formídat. Hic timor peccándi differt facultátem, non aufert voluntátem. Unde étiam, quos suspéndit a crímine, avidióres reddit ad crimen: et æstuat ánimo, quoúsque perfíciat, quod cógitat malum. Solus enim Dei est timor, qui nocéntes córrigit, fugat crímina, innocéntiam servat,

pérpetem tribuit facultátem. Te **Deum.**

Vesp. de sequenti commem. diei Octavæ S. Joannis Nepomuceni.

Die 24. Maji.

B. Mariæ V. Auxilium Christianorum.

Duplex majus.

Omnia ut inter festa pro aliquibus locis eadem die.

Die 26. Maji.

S. Philippi Nerii Conf.

Duplex.

(Ex decreto S. R. C. diei 12. Junii 1896.)

Omnia de Communi Conf. non Pont., præter sequ.

Oratio.

Deus, qui beátum Philíppum Confessórem tuum sanctórum tuórum glória sublimásti: concéde propítius; ut cujus solemnitáte lætámur, ejus virtútum proficiámus exémplo. Per Dóminum nostrum.

Et fit commem. præced., Ant. **Dum esset.** ℣. **Justum dedúxit.** Oratio. **Deus in te.** ut in Breviario hac die.

Postea S. Eleutherii Pap. M. Ant. **Lux perpétua lucébit.** ℣. **Sancti et justi.**

Oratio.

Infirmitátem nostram réspice omnípotens Deus: et quia pondus própriæ actiónis gravat, beáti Eleuthérii Mártyris tui atque Pontíficis intercéssio gloriósa nos prótegat. Per Dóminum.

In I. Nocturno Lectiones de Scriptura occurrente.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

Philíppus Nérius, piis honestísque paréntibus Floréntiæ natus, ab ipsa ineúnte ætáte non obscúra dedit futúræ sanctitátis indícia. Adoléscens, ampla pátrui hæreditáte dimíssa, Romam se cóntulit; ubi philosophía ac sacris lítteris erudítus, totum se Christo dicávit. Ea fuit abstinéntia, ut sæpe jejúnus tríduum permánserit. Vigíliis et oratiónibus inténtus, septem Urbis ecclésias frequénter vísitans, apud cœmetérium Callísti in cœléstium rerum contemplatióne pernoctáre consuévit. Sacérdos ex obediéntia factus, in animárum salúte procuránda totus fuit; et in confessiónibus audiéndis ad extrémum usque diem persevérans, innúmeros pene fílios Christo péperit; quos verbi Dei quotidiáno pábulo, sacramentórum frequéntia, oratiónis assiduitáte, aliísque piis exercitatiónibus enutríri cúpiens,

Oratórii congregatiónem instítuit.
℟. Honéstum fecit.

Lectio v.

Caritáte Dei vulnerátus languébat júgiter, tantóque cor ejus æstuábat ardóre, ut cum intra fines suos continéri non posset, illíus sinum, confráctis atque elátis duábus cóstulis, mirabíliter Dóminus ampliáverit. Sacrum vero fáciens, aut fervéntius orans, in äëra quandóque sublátus, mira úndique luce fulgére visus fuit. Egénos et paúperes omni caritátis offício prosequebátur: dignus, qui et Angelo in spécie paúperis eleemósynam erogáret; et dum egéntibus noctu panem deférret, in fóveam lapsus, inde páriter ab Angelo incólumis eriperétur. Humilitáti addíctus, ab honóribus semper abhórruit, atque ecclesiásticas dignitátes, étiam primárias, non semel ultro delátas, constantíssime recusávit. ℟. Amávit eum.

Lectio vi.

Prophetíæ dono fuit illústris, et in animórum sénsibus penetrándis mirífice enítuit. Virginitátem perpétuo illibátam servávit: idque assecútus est, ut eos, qui puritátem cólerent, ex odóre, qui vero secus, ex fœtóre dignósceret. Abséntibus intérdum appáruit, iisque periclitántibus opem tulit. Ægrótos plúrimos et morti próximos sanitáti restítuit. Mórtuum quoque ad vitam revocávit. Cœléstium spiríttuum, et ipsíus Deíparæ Vírginis frequénter fuit apparitióne dignátus, ac plurimórum ánimas splendóre circumfúsas in cœlum conscéndere vidit. Dénique anno salútis millésimo quingentésimo nonagésimo quinto, octávo Kaléndas Július, in quem diem incíderat festum Córporis Christi, Sacro máxima spíritus exsultatióne perácto, ceterísque functiónibus explétis, post médiam noctem, qua prædíxerat hora, octogenárius obdormívit in Dómino. Quem Gregórius décimus quintus miráculis clarum in sanctórum númerum rétulit. ℟. Iste homo.

In III. Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndum Lucam.

Lectio vii. Cap. 12. c.

In illo témpore: Dixit Jesus discípulis suis: Sint lumbi vestri præcíncti, et lucérnæ ardéntes in mánibus vestris. Et réliqua.

Homilía sancti Gregórii Papæ.

Homilia 13. in Evangelia.

Sancti Evangélii, fratres caríssimi, apérta vobis est léctio recitáta. Sed ne alíquibus ipsa ejus planíties alta fortásse videátur, eam sub brevitáte transcúrrimus, quátenus ejus exposítio ita nesciéntibus fiat cógnita, ut tamen sciéntibus non sit onerósa. Dóminus dicit: Sint lumbi vestri præcíncti. Lumbos enim præcíngimus, cum carnis luxúriam per continéntiam coarctámus. Sed quia minus est, mala non ágere, nisi étiam quisque stúdeat, et bonis opéribus insudáre, prótinus ádditur: Et lucérnæ ardéntes in mánibus vestris. Lucérnas quippe ardéntes in mánibus tenémus, cum per bona ópera próximis nostris lucis exémpla monstrámus. De quibus profécto opéribus Dóminus dicit: Lúceat lux vestra coram homínibus, ut vídeam ópera vestra bona, et glorífícent Patrem vestrum, qui in cœlis est.

℟. Iste est qui.

Lectio viii.

Duo autem sunt, quæ jubéntur, et lumbos restríngere, et lucérnas tenére: ut et mundítia sit castitátis in córpore, et lumen veritátis in operatióne. Redemptóri étenim nostro unum sine áltero placére nequáquam potest: si aut is qui bona agit, adhuc luxúriæ inquinaménta non déserit: aut is qui castitáte præéminet, necdum se per bona ópera exércet. Nec cástitas ergo magna est sine bono ópere, nec opus bonum est áliquod sine castitáte. Sed et si utrúmque ágitur, restat, ut quisquis ille est, spe ad supérnam pátriam tendat, et nequáquam se a vítiis pro mundi hujus honestáte contíneat.

℟. Sint lumbi.

Pro S. Eleutherio Papa Mart.

Lectio ix.

Eleuthérius, Nicópoli in Græcia natus, Anicéti Pontíficis diáconus, Cómmodo imperatóre præfuit Ecclésiæ. Huic inítio pontificátus súpplices lítteræ venérunt a Lúcio Britannórum rege, ut se ac suos in Christianórum númerum recíperet. Quamóbrem Fugátium et Damiánum, doctos et pios viros, misit in Británniam, per quos rex et réliqui fidem suscíperent. Hoc Pontífice Irenæus Polycárpi

discípulus Romam véniens, ab eo benígne accéptus est. Quo témpore summa pace et quiéte fruebátur Ecclésia Dei: ac per totum orbem terrárum, máxime Romæ, fides propagabátur. Vixit Eleuthérius in pontificátu annos quíndecim, dies vigínti tres. Fecit ordinatiónes tres mense Decémbri, quibus creávit presbýteros duódecim, diáconos octo, epíscopos per divérsa loca quíndecim: sepultúsque est in Vaticáno prope corpus sancti Petri. Te Deum laudámus.

In Laudib. pro commemor. S. Eleutherii.

Ant. Fíliæ Jerúsalem, veníte. ℣. Pretiósa.

In II. Vesp. fit comm. sequ. ac S. Joannis Papæ et Mart.

Die 29. Maji.

Neo-Pampilone:

S. Dominici Calceatensis Confessoris.

Duplex.

Ut supra die 23. hujus.

Die 30. Maji.

S. Ferdinandi Reg. Cf.

Extra diœcesim Antioch. Duplex.

Antiochiæ: Patr. Præc. Diœc. Duplex 1. classis cum Oct.

In I. Vesperis.

Ant. et Capit. de Laud. 75*; Ps. ut in I. Vesp. de Com. Apost.

Hymnus.

Quale, cum cœlum tonat atque densæ
Fúlgurant nubes, ruit et vagátur
Fulmen in partes várias agénte
Núminis ira:

Arcium prodest nihil alta moles
Túrbinem contra volucrésque flammas,
Missus e cœlo ruit ultor ignis
Súmmaque tangit:

Non secus circum metuénda ducens
Arma Fernándus premit acer hostes,
Pérsonant late loca militári
Pulsa fragóre.

Quid ducem contra válidum phalánges
Pérfidi Mauri potuére? quanta
Strage vexíllum vólitans crucísque
Téssera vicit?

Agminum ductor, Deus unus, una
In tribus virtus, tibi corda semper
Glóriam cantent, tibi nostra soli
Arma triúmphent.
Amen.

℣. Amávit eum Dóminus, et ornávit eum, allelúja.

℟. Stolam glóriæ índuit eum, allelúja.

Ad Magnif. Ant. Agaréni et alienígenæ dixérunt: Hæreditáte possideámus sanctuárium Dei. Deus meus, pone illos ut rotam, et sicut stípulam ante fáciem venti, et cognóscant, quia nomen tibi Dóminus: tu solus altíssimus in omni terra, allelúja.

Oratio ut in Laud. 65*

Extra Antiochiam fit comm. S. Felicis I. Papæ et Martyr. Ant. Lux perpétua. ℣. Sancti. Oratio. Infirmitátem.

Ad Matutinum.

Invit. Regem regum, et dóminum dominántium, * Veníte, adorémus, allelúja.

Ps. Veníte, exsultémus.

Hymnus.

Non decus vanum vel iníqua laudis
Aura Fernándum neque cæcus ardor
Impium Maurum mérita domáre
Cæde coégit.

Cáritas movit pátriæ fidésque
Cordis accénsis animáta flammis,
Pulchra virtútum comitánte longo
Ordine virtus.

Sub jugo Mauræ ditiónis olim
Híspalis longum genuísse docta
Prístinæ demum reparávit altos
Legis honóres.

Inde vicínas éadem beávit
Faústitas urbes, píetas revíxit,
Et salus et pax et ubíque moris
Cultus honésti.

Agminum ductor, Deus unus, una
In tribus virtus, tibi corda semper
Glóriam cantent, tibi nostra soli
Arma triúmphent.
Amen.

In I. Nocturno.

Ant. Quæsívit Dóminus sibi virum juxta cor suum: et præcépit ei, ut esset dux super pópulum suum, allelúja.

Psalmi et ℣℣. de Communi Conf. non Pont.

De libro Sapiéntiæ.

Lectio i. Cap. 6. et 8.

Audíte, reges, et intellígite; díscite, júdices fínium terræ. Præbéte aures vos, qui continétis multitúdines, et placétis vobis in turbis natiónum: quóniam data est a Dómino potéstas vobis, et virtus ab Altíssimo, qui in-

6.

terrogábit ópera vestra, et cogitatiónes scrutábitur. Ad vos ergo, reges, sunt hi sermónes mei, ut discátis sapiéntiam, et non excidátis. Qui enim custodíerint justa juste, justificabúntur: et qui didícerint ista, invénient, quid respóndeant. Concupíscite ergo sermónes meos, dilígite illos, et habébitis disciplínam. Clara est, et quæ numquam marcéscit, sapiéntia, et fácile vidétur ab his, qui díligunt eam, et invenítur ab his, qui quærunt illam. Præóccupat, qui se concupíscunt, ut illis se prior osténdat.

℟. Dómine Deus, tu regnáre fecísti servum tuum pro patre meo; ego autem sum puer párvulus ignórans egréssum et intróitum meum. * Dabis ergo servo tuo cor dócile, ut pópulum tuum judicáre possit, allelúja. ℣. Quis enim póterit judicáre pópulum istum, pópulum hunc tuum multum? Dabis.

Lectio ii.

Qui de luce vigiláverit ad illam, non laborábit: assidéntem enim illam fóribus suis invéniet. Cogitáre ergo de illa sensus est consummátus: et qui vigiláverit propter illam, cito secúrus erit. Quóniam dignos se ipsa círcuit quærens, et in viis osténdit se illis hiláriter, et in omni providéntia occúrrit illis. Inítium enim illíus veríssima est disciplínæ concupiscéntia. Cura ergo disciplínæ diléctio est: et diléctio custódia legum illíus est: custodítio autem legum consummátio incorruptiónis est: incorrúptio autem facit esse próximum Deo. Concupiscéntia ítaque sapiéntiæ dedúcit ad regnum perpétuum.

℟. Benedíctio peritúri super me veniébat, et cor víduæ consolátus sum: * Pater eram paúperum: et causam, quam nesciébam, diligentíssime investigábam, allelúja. ℣. Rex, qui júdicat in veritáte paúperes, thronus ejus in ætérnum firmábitur. Pater.

Lectio iii.

Si ergo delectámini sédibus et sceptris, o reges pópuli, dilígite sapiéntiam, ut in perpétuum regnétis. Dilígite lumen sapiéntiæ omnes, qui præéstis pópulis. Habébo propter hanc claritátem ad turbas: et honórem apud senióres júvenis. Et acútus invéniar in judício, et in conspéctu po-

téntium admirábilis ero, et fácies príncipum mirabúntur me. Tacéntem me sustinébunt, et loquéntem me respícient, et sermocinánte me plura manus ori suo impónent. Prætérea habébo per hanc immortalitátem: et memóriam ætérnam his, qui post me futúri sunt, relínquam. Dispónam pópulos, et natiónes mihi erunt súbditæ. Timébunt me audiéntes reges horréndi: in multitúdine vidébor bonus, et in bello fortis.

℟. Quando procedébam ad portam civitátis, et in platéa parábant cáthedram mihi: * Príncipes cessábant loqui, et dígitum superponébant ori suo, vocem suam cohibébant duces, allelúja. ℣. Rex, qui sedet in sólio judícii, díssipat omne malum intúitu suo. Príncipes. Glória Patri. Príncipes.

In II. Nocturno.

Ant. In quo liberábo Israël? Ecce família mea ínfima est: et ego mínimus in domo patris mei, allelúja.

℣. Os justi meditábitur sapiéntiam, allelúja. ℟. Et lingua ejus loquétur judícium, allelúja.

Lectiones II. Noct. ut inter festa pro aliqu. locis hac die.

℟. iv. Leváte signum, exaltáte vocem, leváte manum: vox multitúdinis in móntibus, vox géntium congregatárum. * Dóminus exercítuum præcépit milítiæ belli, allelúja. ℣. Prǽlia Dómini tui præliáris, et inimicórum tuórum ánima rotábitur quasi in ímpetu et círculo fundæ. Dóminus.

℟. v. Cum audísset Gédeon sómnium et interpretatiónem ejus, adorávit: et revérsus est ad castra: * Et ait: Súrgite, trádidit enim Dóminus in manus nostras castra Mádian, allelúja. ℣. Advénerat vigília matutína, et ecce respíciens Dóminus super castra, interfécit exércitum, et subvértit rotas cúrruum. Dixérunt ergo: Fugiámus. Et.

℟. vi. Jéricho clausa erat atque muníta, et nullus égredi audébat aut íngredi. Dixítque Dóminus ad Jósue: Ecce dedi in manu tua Jéricho et regem ejus omnésque fortes viros: * Clamáte et vociferámini, ite et circuíte civitátem armáti, præcedéntes arcam Dómini, allelúja. ℣. Omni pópulo vociferánte, et clangéntibus tubis, cepérunt civitátem. Clamáte. Glória Patri. Clamáte.

In III. Nocturno.

Ant. Egréssæ sunt mulíeres de univérsis úrbibus Israël, cantántes choròsque ducéntes in occúrsum regis, in týmpanis lætítiæ et in sistris, allelúja.

℣. Lex Dei ejus in corde ipsíus, allelúja. ℟. Et non supplantabúntur gressus ejus, allelúja.

Léctio sancti Evangélii secúndum Matthǽum.

Lectio vii. Cap. 22.

In illo témpore: Pharisǽi consílium iniérunt, ut cáperent Jesum in sermóne. Et réliqua.

Homilía sancti Leónis Papæ.

Sermo 10. de Passione Domini.

Cum multis modis, dilectíssimi, judáica impíetas laboráret, ut occasiónem áliquam perpetrándi in Dóminum Jesum scéleris inveníret, hoc quasi insuperábile reperérunt, ut dóminum mundi affectáti regni invídia perurgérent. Calumnióse et mináciter conclamárunt: Si hunc dimíttis, non es amícus Cǽsaris: omnis enim, qui se regem facit, contradícit Cǽsari. Sed formidábile fúerit nomen régium, ut pro império Cǽsaris óppimi debúerit novæ molítio potestátis, si dominándi consílium tyránnicus tibi pródidit apparátus, si provísio armórum, si divitiárum congregátio, si præsídia delécta sunt mílitum. Quid eum gravári sinis de affectáta poténtia, cujus speciális fuit de humilitáte doctrína? Románis légibus non contradíxit, censum súbiit, didráchma solvit, vectigália non inhíbuit, quæ Dei sunt, Deo, et quæ sunt Cǽsaris, Cǽsari reddénda constítuit. Paupertátem elégit, obediéntiam suásit, mansuetúdinem prædicávit. Hoc est vere non impugnáre Cǽsarem, sed juváre.

℟. Congregávit omnes sacerdótes de civitátibus Juda, et contaminávit excélsa: * Præcepítque rex pontífici et sacerdótibus secúndi órdinis, ut projícerent de templo ómnia vasa, quæ facta fúerant Baal, allelúja. ℣. Ascéndit rex templum Dómini, et omnes viri Juda cum eo, sacerdótes et prophétæ. Præcepítque.

Lectio viii.

Ad Marc. August. Ep. 89.

Unde ineffabíliter Deo grátias ago, qui eo témpore, quo oboritúra hæreti-

córum scándala præsciébat, in impérii vos fastígio collocávit, in quibus ad totíus mundi salútem et régia poténtia et sacerdotális vigéret indústria. Multa mihi in ómnibus causa gaudéndi est, dum ex magna divínæ providéntiæ misericórdia præstitútum humánis rebus expérior, quod ecclesiásticam pacem, quæ nónnisi unitáte prædicatiónis evangélicæ custodítur, piíssimo stúdio juváre dignámini: ut fídei vestræ glória non solum utilitáte reipúblicæ, sed étiam religiónis proféctibus augeátur, gloriosíssime Augúste. Mihi autem multum fidúciæ, Deo per vos operánte, collátum est, quod probásse vos observántiam de custódia cánonum paternórum pietátis vestræ affátibus indicástis. Et mérito geminátur gaúdium meum, cum vobis religiosíssime placére cognósco, ut et fides suam téneat firmitátem, et privilégia ecclesiárum illibáta permáneant.

℟. Manet invíctus rex in ætérnum. Quis súfficit enarráre ópera illíus? Quis investigávit magnália ejus? * Magna et mirabília sunt ópera tua, rex sæculórum. Quis non timébit te? allelúja. ℣. Timénti Dóminum bene erit in extrémis, et in die defunctiónis suæ benedicétur. Magna. Glória Patri. Magna.

Extra Antioch. Lect. ix. de S. Felice Papa et Mart. ut in Breviario hac die; Antiochiæ vero erit

Lectio ix.

Ad Leon. August. Ep. 125.

Apud christianíssimum ígitur príncipem et inter Christi prædicatóres digno honóre numerándum utor cathólicæ fídei libertáte, et ad consórtium te apostolórum et prophetárum secúrus exhórtor: ut constánter despícias ac repéllas eos, qui ipsi se christiáno nómine privavére: nec patiáris ímpios parricídas sacrílega simulatióne de fide ágere, quos constat fidem velle evacuáre. Cum enim cleméntiam tuam Dóminus tanta sacraménti sui illuminatióne ditáverit, debes incunctánter advértere, régiam potestátem tibi non solum ad mundi régimen, sed máxime ad ecclésiæ præsídium esse collátam, ut ausus nefários compriméndo et quæ bene sunt statúta deféndas, et veram pacem his, quæ sunt turbáta, restítuas, depelléndo scílicet invasóres juris aliéni, ut

correctiónibus tuis Dei iracúndia mitigáta régiæ civitáti non retríbuat, quæ admíssa sunt, sed remíttat. Constítue ante óculos cordis tui, venerábilis imperátor, omnes qui per totum orbem sunt Dómini sacerdótes pro ea tibi fide, in qua totíus mundi est redémptio supplicáre.

Te Deum laudámus.

Ad Laudes
et per Horas.

Ant. 1. Clamábunt ad Dóminum * a fácie tribulántis, et mittet eis propugnatórem, qui líberet eos, allel.

Psalmi de Dominica.

2. Vindicábo gentem meam * et sancta, quia congregátæ sunt gentes contérere nos inimicítiæ grátia, allelúja.

3. Et accénsus est * spíritus pópuli, dicéntis: Tu es dux noster, pugna prælium nostrum, et ómnia, quæcúmque díxeris nobis, faciémus, allelúja.

4. Animæquióres estóte, * fílii, clamáte ad Dóminum, et erípiet vos de manu príncipum inimicórum, allelúja.

5. Sanctificáte bellum, * suscitáte robústos, accédant, ascéndant omnes viri bellatóres. Infírmus dicat: Quia fortis ego sum, allel.

Capitulum. 1. Machab. 3.

Fácile est conclúdi multos in manus paucórum: et non est differéntia in conspéctu Dei cœli, liberáre in multis et in paucis, quóniam non in multitúdine exércitus victória belli, sed de cœlo fortitúdo est.

Hymnus.

Bella gestúrus pia Ferdinándus,
Non timet fatum dubiámve sortem:
Spem fovet certam, Súperum benígna
Luce vocátus.

Férreos nexus ratis acta venti
Impetu frangit; stupet atque vinci
Bætis exsúltat, placidásque volvit
Móllius undas.

Ipsa victríces veneránda Virgo
Anteit turmas, ope cujus urget
Rex pius bellum, superátque pugna
Victor in omni.

Vicit et mortem; super astra namque
Et super cœlos ánima recépta
Integrum corpus sine labe gratos
Spirat odóres.

Agminum ductor, Deus unus, una
In tribus virtus, tibi corda semper
Glóriam cantent, tibi nostra soli
Arma triúmphent. Amen.

℣. Justum dedúxit Dóminus per vias rectas, allelúja. ℟. Et osténdit illi regnum Dei, allelúja.

Ad Bened. Ant. Rex lætátus est gaúdio magno, benedixítque Dómino et ait: Benedíctus es, Dómine Deus Israël: tua est magnificéntia et poténtia, et glória atque victória; tu domináris ómnium, et tu es super omnes príncipes. Allelúja.

Oratio.

Deus, qui beáto Confessóri tuo Ferdinándo præliári prælia tua et fídei inimícos superáre dedísti: concéde; ut ejus nos intercessióne muníti, ab hóstibus mentis et córporis liberémur. Per Dóminum.

Extra Antioch. fit commem. S. Felicis I., Pap. Mart. Ant. Fíliæ Jerúsalem. ℣. Pretiósa.

Ad Tertiam.

Capit. Fácile est. 64*

℟. br. Amávit eum Dóminus, et ornávit eum, * Allelúja, allelúja. Amávit. ℣. Stolam glóriæ índuit eum. Allelúja, allelúja. Glória Patri. Amávit.

℣. Os justi meditábitur sapiéntiam, allelúja. ℟. Et lingua ejus loquétur judícium, allelúja.

Ad Sextam.

Capitulum. Prov. 16.

In hilaritáte vultus regis vita: et cleméntia ejus quasi imber serótinus. Pósside sapiéntiam, quia auro mélior est: et acquíre prudéntiam, quia pretiósior est argénto.

℟. br. Os justi meditábitur sapiéntiam, * Allelúja, allelúja. Os. ℣. Et lingua ejus loquétur judícium. Allelúja, allelúja. Glória Patri. Os.

℣. Lex Dei ejus in corde ipsíus, allelúja. ℟. Et non supplantabúntur gressus ejus, allelúja.

Ad Nonam.

Capitulum. 2. Reg. 22.

Quis est Deus præter Dóminum: et quis fortis præter Deum nostrum? Deus, qui accínxit me fortitúdine, et complanávit perféctam viam meam.

℟. br. Lex Dei ejus in corde ipsíus, * Allelúja, allelúja. Lex. ℣. Et non supplantabúntur gressus ejus. Allelúja, allelúja. Glória Patri. Lex.

℣. Justum dedúxit Dóminus per vias rectas, alle-

lúja. ℟. Et osténdit illi regnum Dei, allelúja.

In II. Vesperis.

Omnia ut in I. Vesp., præt. sequ.

℣. Justum dedúxit Dóminus per vias rectas, allelúja. ℟. Et osténdit illi regnum Dei, allelúja.

Ad Magnif. Ant. Benedíxit Deum cœli, et locútus ait: Sit nomen Dómini benedíctum a sæculo et usque in sæculum: quia sapiéntia et fortitúdo ejus sunt. Et ipse mutat témpora et ætátes: transfert regna atque constítuit. Tibi, Deus patrum nostrórum, confíteor teque laudo: quia sapiéntiam et fortitúdinem dedísti mihi, allelúja.

FESTA JUNII.

Die 1. Junii.

Antiochiæ:

Tertia die infra Octavam

S. Ferdinandi.

Semiduplex.

In I. Nocturno Lectiones de Scriptura occurrente.

In II. Nocturno.

De Sermóne sancti Joánnis Chrysóstomi.

De S. Philogonio, ante med.

Lectio iv.

Ad hanc beátam réquiem tránsiit beátus Ferdinándus. Quænam ígitur orátio par sit viri laúdibus, quem Deus tam felíci sorte dignátus est? Non est ulla. Sed age, dic mihi, num idcírco silébimus? et cujus rei grátia convénimus? An dicémus non haud posse magnitúdinem gestórum oratióne cónsequi? Atqui ob hoc ipsum necésse est dícere; quandóquidem hæc est præcípua laudum illíus pars, quod factis verba æquiparári non possint. Nam quorum benefácta natúram étiam súperant mortálem, perspícuum est, quod horum laudes excédunt linguam humánam. Haud tamen ob id aspernábitur offícium nostrum, quod pro víribus præstámus, sed suum imitábitur Dóminum; síquidem et ille víduæ duos tantum óbolos dejiciénti in gazophylácium non tantum duórum obolórum mercédem, sed multo ámplius réddidit.

℟. Leváte signum. 61*

Lectio v.

Proínde quamvis nostræ facultátes exíguæ sint minimíque prétii, áttamen, quæ póssumus, offérimus. Et licet non respóndeant magnitúdini meritórum ánimæ præclári justíque Fer-

dinándi, tamen hoc ipsum celsitúdinis illíus máximum fúerit arguméntum, quod nec pusílla repéllat, sed idem fáciat, quod solent dívites. Síquidem illi, cum accéperint a tenúibus exígua, quibus non egent, sua vicíssim appónunt remunerántes eos, qui, quod póterant, obtúlerint. Itidem et hic, cum accéperit a nobis laudem verbis peráctam, qua nequáquam eget, redonábit nobis per ipsa facta benedictiónem, qua semper uti possímus.

℟. Cum audísset. 61*

Lectio vi.

Unde ígitur laudatiónem illíus auspicábimur? An a magistrátu, quem spíritus illi trádidit grátia? Nam mundáni magistrátus nequáquam possunt christianórum demonstráre virtútes, quin pótius frequénter habent accusatiónem malítiæ. Quam ob causam? quóniam et sollicitúdines amicórum et circumcursatiónes et adulatiónes áliaqua permúlta his fœdióra tales magistrátus solent conciliáre. Céterum ubi Deus suo suffrágio designárit áliquem, incorrúptum suffrágium, aliénum ab omni suspicióne judícium, indubitáta fúerit delécti comprobátio, propter ejus, qui delégit, auctoritátem.

℟. Jéricho clausa. 61*

In III. Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndum Lucam.

Lectio vii. Cap. 12.

In illo témpore: Dixit Jesus discípulis suis: Nolíte timére pusíllus grex, quia complácuit Patri vestro dare vobis regnum. Et réliqua.

Homilía sancti Petri Chrysólogi.

Ex Sermone 22.

Prǽmia statuúntur iis semper, quibus certámina dura proponúntur: ac pro magnitúdine certáminis, prǽmii propónitur magnitúdo. Hinc est, quod discípulis suis Christus regnum ponit in prǽmio, ut in certámine non cedant perículis, non timóri. Perícula déspicit, qui tendit ad regnum: victóriæ cúpidus nescit timére. Nolíte timére, inquit, pusíllus grex: quia complácuit Patri vestro dare vobis regnum. Grex pusíllus mundo, magnus Deo: pusíllus, quia gloriósos vocat eos, quos instítuit ad óvium innocéntiam, et mansuetúdinem christiánam.

℟. Congregávit. 62*

Lectio viii.

Adjécit quid faciéndum sit regnatúris: Véndite, quæ possidétis. Non potest dominári ómnibus, nisi is, qui própriis non tenétur. Dejéctæ mentis est, qui familiáris rei méminit, cum vocátur ad regnum; jacens ánimus plebéjus númmulum thesaúris regálibus antepónit. Pauper sensus parvis íncubans, perdit magna: et ínhians temporálibus, déserit sempitérna. Homo, tali mónitu Christus te ditáre vóluit, non nudáre: manére tibi tua vóluit, non períre: perpetuári, non vacuári sácculos imperávit: jussit te transférre, non pérdere.

℟. Manet. 63*

Lectio ix.

Plus consílio patris agit, quam jure dominántis. Inter insídias latrónum et tineárum morsus, quare tua recóndas, objúrgat: pervígiles noctes, dies ánxios, sollícita témpora ne tibi ipse fácias, commonéris. Auri custos, servátor argénti, securitátem non habet, nescit quiétem: et cui deest secúritas, quies perit: pœna dives est ille, non censu. Thesaúrum non deficiéntem in cœlo: hoc est dícere, Ubi ego sum, ibi pónite: date mihi, ego servo. Homo, da Patri, crede Deo: quia et hærédi Pater, et Deus hómini créditum non negábit: tenére tua non potest, quia sua dedit.

Te Deum laudámus.

Die 2. Junii.

B. Mariæ Annæ a Jesu de Paredes Virg.

Duplex.

Omnia ut inter festa pro aliquibus locis eadem die.

Et fit comm. et Lect. ix. (ex duabus una) de Ss. Marcellino et Soc. Martyr. ut in Breviario hac die.

Die 3. Junii.

Antiochiæ:

Quinta die infra Octavam

S. Ferdinandi.

Semiduplex.

In I. Nocturno Lectiones de Scriptura occurrente.

In II. Noct Lect.: Ex libro Morálium S. Gregórii Papæ. Deridétur. ut in Comm. Conf. non Pont. 2. loco.

In III. Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndum Lucam.

Lectio vii. Cap. 12.

In illo témpore: Dixit Jesus discípulis suis: Nolíte timére, pusíllus grex, quia complácuit Patri vestro dare vobis regnum. Et réliqua.

De Homilía sancti Petri Chrysólogi.

Ex Sermone 23.

Sed audiámus jam, quid pusíllo gregi talis promíserit pastor. Nolíte timére, inquit, pusíllus grex, quia complácuit Patri vestro dare vobis regnum. O bónitas effúsa! O inaudíta píetas! O ineffábilis afféctio! In societáte census pastor oves assúmit, atque ad consórtium dominatiónis servos Dóminus adscíscit; ad principátum regni Rex gregem pópuli totíus admíttit. Sic, sic dat, cui defícere census, cui regnum mínui, vacuári potéstas non potest largiéndo.

℟. Congregávit. 62*

Lectio viii.

Ecce, qui dat, dare lóquitur Patrem. Numquid largitátem suam dénegat sic dicéndo? Absit: non potestátem mínuit, sed pandit afféctum, sic dicéndo: non distántiam facit, sed Patris suámque voluntátem monstrat, firmat unitátem. Quod autem dixit: Complácuit; et non dixit: Plácuit; munus édocet Trinitátis, quia, quod erga nos Fílio plácuit, hoc complácuit Trinitáti.

℟. Manet invíctus. 63*

Lectio ix.

Post tantam ergo Dóminus largitátem, post suam grátiam tibi copiósius collátam, abjécta et vília pecúlia servitútis jubet abjícere regnatúrum. Véndite, quæ possidétis, et date eleemósynam. Plebéjum cultum régia non admíttit potéstas, augústus honor non nisi diadémate confértur et púrpura. Abjícere ergo debet hábitum servitútis, qui se regem credit divínitus consecrátum. Est consuetúdinis, est ánimi felícis, ut ascítus ad regnum, quod fuit próprium, quod privátum, mox paréntibus, mox propínquis, cívibus indigéntibus liberáliter prorogáret, ne sit mendícus ánimo, qui censu functus et honóre.

Te Deum laudámus.

Die 6. Junii.

Antiochiæ:

Dies Octava

S. Ferdinandi Reg. Conf.

Duplex.

Omnia ut in die festi, præter Lectiones quæ sequuntur.

In I. Nocturno Lectiones de Scriptura occurrente.

In II. Nocturno.
De Sermóne S. Bernárdi Abbátis.
Serm. 2. de S. Victore.
Lectio iv.

Gaudéte in Dómino, dilectíssimi, qui inter contínua suæ pietátis benefícia indúlsit hóminem mundo, cujus multi salvaréntur exémplo. Iterum dico: Gaudéte, quod factus de médio appropiávit Deo, ut multo plures ejus intercessióne salvéntur. In terris visus est, ut esset exémplo: in cœlum levátus est, ut sit patrocínio. Hic infórmat ad vitam, illic invítat ad glóriam: factus est mediátor ad regnum, qui fuit incitátor ad opus. Bonus mediátor, qui sibi jam póstulans nihil, totum in nos transférre desíderat et supplicántis afféctum, et supplicatiónis fructum: quid enim quærat sibi, qui nullíus eget?
℟. Leváte signum. 61*
Lectio v.

Hæc dies gloriósæ migratiónis ejus, dies lætítiæ cordis ejus, exsultémus et lætémur in ea: introívit in poténtias Dómini, gaudeámus, quia nunc poténtior est ad salvándum. Hódie Ferdinándus pósito córpore, tanto alácrior, quanto expedítior penetrávit in sancta, símilis factus in glória sanctórum. Hódie, despécto mundo, et mundi príncipe triumpháto, supra mundum vere victor ascéndit, accípiens de manu Dómini corónam victóriæ. Ascéndit autem cum imménsa supelléctili meritórum, clarus triúmphis, miráculis gloriósus: sedet veteránus miles, débita jam suavitáte et securitáte quiétus; secúrus quidem sibi, sed nostri sollícitus. O venerándam étiam ipsis Angelis sanctitátem! quam pari stúdio, etsi díspari voluntáte, et mali fúgitant, et frequéntant boni! Nec fácile díxerim, quid virum ádstruat sanctiórem, horum favor, aut pavor illórum.
℟. Cum audísset. 61*
Lectio vi.

O miles emérite, qui christiánæ milítiæ duris labóribus angélicæ felicitátis réquiem commutásti! réspice ad imbélles et imbecílles commilitónes tuos, qui inter hostíles gládios et spiritáles nequítias tuis laúdibus occupámur. Quam pium, quam dulce, quam suáve, o Ferdinánde, in hoc loco afflictiónis et in hoc córpore mortis te cánere, te cólere, te precári! No-

men tuum, et memoriále tuum favus distíllans in lábiis captivórum; mel et lac sub lingua eórum, qui tui memória delectántur. Eja ergo, fortis athléta, dulcis patróne, advocáte fidélis, exsúrge in adjutórium nobis; ut et nos de nostra ereptióne gaudeámus, et tu de plena victória gloriéris.

℟. Jéricho clausa. 61*

In III. Nocturno Lectiones ut in die festi.

Die 7. Junii.

Antiochiæ:

S. Norberti Episc. et Confessoris.

Duplex.

Ut in Breviario die 6. hujus.

Die 10. Junii.

S. Margaritæ Reginæ Scotiæ Viduæ.

Duplex.

Omnia ut in Brev. hac die.

Index alphabeticus.

Concordant cum Originalibus.

Ratisbonæ, die 30. Martii 1896.

Dr. **Fr. X. Leitner,** Vic. in Spirit. Gen.

Sumptibus Fr. Pustet, S. Sedis Apost. et S. Rit. Congr. Typogr.

OFFICIA PROPRIA
ECCLESIASTICÆ PROVINCIÆ
SANCTÆ FIDEI NEOGRANATENSIS.

PARS ÆSTIVA.

Die 15. Maji.

S. Isidori Agricol. Conf.

Duplex.

Omnia ut inter festa pro aliquibus locis eadem die.

Die 16. Maji.

S. Joañis Nepomuceni Martyris.

Duplex.

Neo-Pampilone:

Duplex 2. cl. cum Octava.

Omnia ut inter festa pro aliquibus locis eadem die 2. loco.

Die 21. Maji.

Ss. Torquati et **Socior.** Episc. et Mart.

Duplex.

Omnia de Coṁmuni plurimor. Mart., præter sequentia.

Oratio.

eus qui nos post beatíssimum Jacóbum Apóstolũ per beátos Mártyres tuos atque Pontífices Torquátum, Ctesiphóntem, Secúndum, Indalétium, Cæcílium, Hesýchium et Euphrásium ad agnitiónem tui nóminis veníre tribuísti: concéde propítius; ut quos festívo venerámur obséquio, eórum intercedéntibus méritis, ætérna gaúdia consequámur. Per Dóminum nostrum Jesum Christum Fílium tuum: Qui tecum.

In I. Nocturno Lectiones de Scriptura occurrente.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

Quo témpore primam in christiános persecutiónem Nero immaníssimus imperátor excitávit, beatíssimi Apóstoli Petrus et Paulus Torquátum, Ctesiphóntem, Secúndum, Indalétium, Cæcílium, Hesýchium et Euphrásium, beáti Jacóbi Apóstoli discípulos, epíscopos Romæ ordinárunt, et ad prædicándum Christi evangélium in Hispániam misérunt. Cum autem ad eam provínciam perveníssent, prope Accitánam urbem, in víridi campo, ut longitúdine itíneris lassáti aliquántulum quiéscerent, constitérunt. Cumque ad civitátem victus eméndi causa áliquos misíssent, pagáni, qui tunc forte deórum suórum festa debacchántes peragébant, visis divérsi hábitus, ac religiónis peregrínis homínibus, in eos furéntes prosíliunt: et ad sanctos perveniéntes, omnes páriter in fugam actos, usque ad flumen prosequúntur.

℟. Sancti tui.

Lectio v.

Sed ut viri Dei pontem pertransiérunt, pons, qui miræ magnitúdinis et firmíssimus erat, cóncidit, et gentílium multitúdinem, sanctos persequéntem, páriter oppréssit ac demérsit in aquas. Quo miráculo áccolæ térriti eos póstea revocáre, et in honóre habére cœpérunt. In primis Lupária quædam præclára múlier benígne illos suscépit, atque ab his fidem edócta, in oratório, quod ipsa construxerat, baptizáta est. Cujus exémplo quam plúrimi in Christum credéntes, relíctis idólis, baptísmi sacraméntum suscepérunt.

℟. Vérbera carníficum.

Lectio vi.

Hujus ígitur urbis, quæ tunc prima Christi Dómini fidem in Hispánia recépit, beátus Torquátus epíscopus designátus est: ac céteris ad álias Hispániæ terras abeúntibus, ipse Acci remánsit, ubi multis pro Christo perfúnctus labóribus, demum martyr occúbuit. Ejus corpus in eádem urbe (quæ nunc Guádix appellátur) primo sepúltum est. Juxta cujus sepúlchrum olim arbor olívæ erat, quæ in natáli mártyris florébat, simúlque fructus úberes emittébat: e quibus óleum expréssum, ad vários mor-

bos curándos adhibebátur. Inde in Gallæciam translátum, in quodam cœnóbio órdinis sancti Benedícti, condígno honóre asservátur. Sodáles sancti Torquáti, et ipsi in váriis úrbibus epíscopi constitúti Christi evangélium prædicárunt, et in eis quievérunt: Ctésiphon Vérgii, Secúndus Abulæ, Indalétius Urci, Cæcílius Illíberi, Hesýchius Cartéjæ, Euphrásius Illitúrgi; quorum córpora ad álias póstea Hispániæ urbes transláta sunt.

℟. Tamquam aurum.

In III. Nocturno Homilia in Evang. **Cum audiéritis.** de Com̃. plur. Mart. 1. loco.

Die 22. Maji.

S. Ubaldi Episc. et Conf.

Semiduplex.

Omnia ut in Breviario die 16. hujus.

Die 23. Maji.

S. Dominici Calceatensis Confessoris.

Duplex.

Omnia de Com̃uni Conf. non Pont., præter sequ.

Oratio.

Clementíssime Deus, qui beátum Domínicum Confessórem tuum egrégiis virtútibus illustráre dignátus es: concéde, quæsumus; ut, cujus (hódie) natalítia celebrámus, ejus intercessióne a peccatórum nostrórum néxibus liberári, et illíus consórtio in cœlis pérfrui mereámur. Per Dóminum nostrum.

In I. Nocturno Lectiones de Scriptura occurrente.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

Domínicus Calceaténsis, Villóriæ in fínibus Cantábriæ illústri génere natus, qualis adúlta futúrus esset ætáte, in juvenílibus annis plúrima virtúte et pietáte monstrávit. Itaque ante annum ætátis vigésimum divíno succénsus ardóre, mundána cuncta contémnens, Deo adhærére ejúsque fírmiter obedíre mandátis secum studióse constítuit. Id vero sub reguliári disciplína se facílius consecutúrum exístimans, primum ad abbátem vallis Venáriæ órdinis sancti Benedícti, deínde ad monastérium sancti Æmiliáni ejúsdem institúti supplex accéssit, ut in monachórum consórtium admitterétur. Passus tamen utróque loco repúlsam, Deo illum ad majóra disponénte, in oratióne assídua variísque córporis cruciátibus per quinquénnium vitam

duxit eremíticam in desérto Burébæ, constrúcto húmili tugúrio et Deíparæ Vírgini sacéllo.

℟. Honéstum fecit.

Lectio v..

Audíta porro fama sanctíssimi viri Gregórii, cardinális epíscopi Ostiénsis, sedis apostólicæ legáti, qui suis apud Deum précibus et salutáribus ad pópulum mónitis univérsam Cantábriæ et Navárræ regiónem a multis liberávit ærúmnis, ad eum Lucrónii hæréntem accéssit, sub cujus disciplína mirum in modum profécit, numquam ab eo passus divélli, donec vir sanctus e vivis excéssit. Tanto destitútus magístro dénuo ad vitam regréssus eremíticam eo cónstitit loco, quo nunc requiéscit, haud procul a via régia, qua iter erat ad sancti Jacóbi Compostellánam peregrinatiónem, densis silvis et latrónum incúrsibus periculósum, palúdibus et cœnósis anfráctibus nimis moléstum, transvérsi flúminis alluvióne frequénter impérvium.

℟. Amávit eum.

Lectio vi.

Compássus ítaque vir sanctus tot tantísque peregrinórum incómodis, Deo multis modis mirabíliter propitiánte, silvam, némora, lucos succídit, viam régiam longe latéque stravit, flúminis ímpetus nóbili superindúcto ponte, qui étiam nunc cérnitur, superávit. Domum amplam peregrínis et egénis excipiéndis ædificávit, et Christo Salvatóri templum, quod póstea, confluéntibus vicínis pópulis urbémque a sancti viri nómine nuncupátam construéntibus, cáthedra insignítum est episcopáli. Multis demum virtútibus et miráculis illústris, superátis annis nonagínta, obdormívit in Dómino, anno millésimo centésimo nono, cónditus in túmulo, quem ipse ante annos septem sibi præparávit.

℟. Iste homo.

In III. Nocturno Homilia in Evangel. **Sint lumbi.** de eodem Comm. 1. loco.

Eadem Die.

Neo-Pampilone:

Dies Octava

S. Joannis Nepomuceni Martyris.

Duplex.

Officium ut in festo.

In I. Nocturno Lectiones de Scriptura occurrente.

In II. Nocturno.

Sermo sancti Joánnis Chrysóstomi.

De peccatis non evulg. Serm. 57.

Lectio iv.

Non hæc medicamentórum istórum præcípua laus est, quod ánimas sanent, quod témporis longinquitáte non corrumpántur, quod a morbis non vincántur, quod eórum utílitas gratis propósita sit, quod ex æquo divítibus et paupéribus páteat medicína; sed et áliud quídpiam níhilo minus his boni habent. Quodnam illud tandem est? quod nos ad hanc médici officínam veniéntes non divulgámus. Nam illi quidem, qui ad profánas medicórum officínas ábeunt, multos habent vúlnerum spectatóres; hic vero non ita fit, sed cum innúmeros videámus ægrótos, occúlte illos curámus. Neque enim in médium addúctis peccatóribus, eórum deínde peccáta divulgámus.

℟. Instans oratióni.

Lectio v.

Hoc vero non mediócriter illis prodest. Nam cum vulgi existimatióni simus addícti, quámdiu quidem latére nos putámus, qui mali sumus, fíeri melióres studémus: postquam autem ómnibus iñotúimus, et solátium illud ex occultatióne perdídimus, eo magis imprudéntes ac negligéntes evádimus. Et quemádmodum, quæ detegúntur úlcera, sempérque frígido äëri exponúntur, acerbióra fiunt: ita quoque ánima peccáti rea, si coram multis ob ea, quæ delíquit, reprehendátur, imprudéntior evádit. Ne ígitur hoc accíderet, clam vos sermo curávit.

℟. Dispérsit, dedit.

Lectio vi.

Atque ut intelligátis, ádmodum útilem hanc occúltam esse medéndi ratiónem, audíte, quid Christus dicat: Si peccáverit in te frater tuus, córripe eum. Et non dixit: Inter te et civitátem, neque inter te et pópulum: sed inter te et ipsum solum. Sit sine téstibus accusátio, inquit, ut facílior fiat mutátio in mélius. Magnum ergo bonum est, si non públice fiat cohortátio: súfficit consciéntia, súfficit incorrúptus ille judex. Non ita tu peccatórem reprehéndis, ut ipsíus consciéntia (quippe quod aspérior illa sit accusátor), neque delícta

ejus accurátius nosti. Noli ergo vulnus vulnéribus áddere, dum auctórem peccáti divúlgas: sed semótis árbitris admonitiónem adhibéto. ℟. Ego scio.

In III. Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndum Matthǽum.

Lectio vii. Cap. 11.

In illo témpore: Cum audísset Joánnes in vínculis ópera Christi, mittens duos ex discípulis suis, ait illi: Tu es, qui ventúrus es, an álium exspectámus? Et réliqua.

Homilía sancti Joánnis Chrysóstomi.

In var. Matth. loc. Hom. 16.

Ténuit, inquit, Joánnem et álligans pósuit eum in cárcere. Heródes, te petit causa, te árguunt víncula, te carcer accúsat, te divúlgat prodúcta in públicum pœna. Joáñes injuriátur: causam custódiæ qui requírit, in te ínvenit, quod púniat, et in Joánne, quod dóleat. Joánnes orbi notus, fama virtútis cógnitus, celebratíssimus sanctitáte, dum áttrahit ad se inquisitóres injúriæ, facit, ut tuus cunctis innotéscat incéstus: agit, ut te hábeat confúsio pública, quam corrígere non váluit secréta corréptio et priváta. Heródem Joánnes mónitis, non accusatióne pulsávit, útpote amátor castitátis, quem corrígere vóluit, non períre. Sed Heródes, fácibus libídinis ardens, períre máluit, quam redíre. ℟. Cum corriperétur.

Lectio viii.

Odiósa fit semper libértas. Nam virtus contrária vitiósis, sacrílegis exósa sánctitas, inimíca cástitas impudícis, corrúptis intégritas pœna, luxuriósis advérsa frugálitas, crudélibus dura semper misericórdia, ímpiis píetas non ferénda. Probat hoc Evangelísta, cum dicit: Dicébat Joánnes: Non licet tibi accípere uxórem Philíppi fratris tui. Ecce unde Heródes furit: malos qui monet, offéndit, incúrrit ódium, qui árguit criminósos. Dicébat Joánnes, quod erat legis, quod justítiæ, quod erat salútis: certe quod erat non ódii, sed amóris. Ecce qualem consecútus est ab ímpio pro pietáte mercédem.

℟. Réddidit Deus.

Lectio ix.

Volens, inquit, occídere eum, tímuit pópulum. Fácile déviat a justítia, qui in causis non Deum, sed

hómines formídat. Hic timor peccándi differt facultátem, non aufert voluntátem. Unde étiam, quos suspéndit a crímine, avidióres reddit ad crimen: et æstuat ánimo, quoúsque perfíciat, quod cógitat malum. Solus enim Dei est timor, qui nocéntes córrigit, fugat crímina, innocéntiam servat, pérpetem tríbuit facultátem. Te Deum.

Vesp. de sequ. cum commem. diei Octavæ S. Joannis Nepomuceni.

Die 24. Maji.

B. Mariæ V. Auxilium Christianorum.

Duplex majus.

Omnia ut inter festa pro aliquibus locis eadem die.

Die 26. Maji.

S. Philippi Nerii Conf.

Duplex.

(Ex decreto S. R. C. diei 12. Junii 1896.)

Omnia de Communi Conf. non Pont., præter sequ.

Oratio.

Deus, qui beátum Philíppum Confessórem tuum sanctórum tuórum glória sublimásti: concéde propítius; ut cujus solemnitáte lætámur, ejus virtútum proficiámus exémplo. Per Dóminum nostrum.

Et fit commem. præced., Ant. **Dum esset.** ℣. **Justum dedúxit.** Oratio. **Deus in te.** ut in Breviario hac die.

Postea S. Eleutherii Pap. M. Ant. **Iste sanctus.** ℣. **Glória et honóre.** Oratio. **Infirmitátem.**

Oratio.

Infirmitátem nostram réspice omnípotens Deus: et quia pondus própriæ actiónis gravat, beáti Eleuthérii Mártyris tui atque Pontíficis intercéssio gloriósa nos prótegat. Per Dóminum.

In I. Nocturno Lectiones de Scriptura occurrente.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

Philíppus Nérius, piis honestísque paréntibus Floréntiæ natus, ab ipsa ineúnte ætáte non obscúra dedit futúræ sanctitátis indícia. Adoléscens, ampla pátrui hæreditáte dimíssa, Romam se cóntulit; ubi philosophía ac sacris lítteris erudítus, totum se Christo dicávit. Ea fuit abstinéntia, ut sæpe jejúnus tríduum permánserit. Vigíliis et oratiónibus inténtus, septem Urbis ecclésias frequénter vísitans, apud cœmetérium Callísti in cœléstium rerum contemplatióne pernoctáre consuévit. Sacérdos ex obediéntia factus, in ani-

márum salúte procuránda totus fuit; et in confessiónibus audiéndis ad extrémum usque diem persevérans, innúmeros pene fílios Christo péperit; quos verbi Dei quotidiáno pábulo, sacramentórum frequéntia, oratiónis assiduitáte, aliísque piis exercitatiónibus enutríri cúpiens, Oratórii congregatiónem instítuit. ℟. Honéstum.

Lectio v.

Caritáte Dei vulnerátus languébat júgiter, tantóque cor ejus æstuábat ardóre, ut cum intra fines suos continéri non posset, illíus sinum, confráctis atque elátis duábus cóstulis, mirabíliter Dóminus ampliáverit. Sacrum vero fáciens, aut fervéntius orans, in äëra quandóque sublátus, mira úndique luce fulgére visus fuit. Egénos et paúperes omni caritátis offício prosequebátur: dignus, qui et Angelo in spécie paúperis eleemósynam erogáret; et dum egéntibus noctu panem deférret, in fóveam lapsus, inde páriter ab Angelo incólumis eriperétur. Humilitáti addíctus, ab honóribus semper abhórruit, atque ecclesiásticas dignitátes, étiam primárias, non semel ultro delátas, constantíssime recusávit. ℟. Amávit eum.

Lectio vi.

Prophetíæ dono fuit illústris, et in animórum sénsibus penetrándis miríſice enítuit. Virginitátem perpétuo illibátam servávit: idque assecútus est, ut eos, qui puritátem cólerent, ex odóre, qui vero secus, ex fœtóre dignósceret. Abséntibus intérdum appáruit, iísque periclitántibus opem tulit. Ægrótos plúrimos et morti próximos sanitáti restítuit. Mórtuum quoque ad vitam revocávit. Cœléstium spiríttuum, et ipsíus Deíparæ Vírginis frequénter fuit apparitióne dignátus, ac plurimórum ánimas splendóre circumfúsas in cœlum conscéndere vidit. Dénique anno salútis millésimo quingentésimo nonagésimo quinto, octávo Kaléndas Júnias, in quem diem incíderat festum Córporis Christi, Sacro máxima spíritus exsultatióne perácto, ceterísque functiónibus explétis, post médiam noctem, qua prædíxerat hora, octogenárius obdormívit in Dómino. Quem Gregórius décimus quintus miráculis clarum in sanctórum númerum rétulit. ℟. Iste homo.

In III. Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndum Lucam.

Lectio vii. Cap. 12. e.

In illo témpore: Dixit Jesus discípulis suis: Sint lumbi vestri præcíncti, et lucérnæ ardéntes in mánibus vestris. Et réliqua.

Homilía sancti Gregórii Papæ.

Homilia 13. in Evangelia.

Sancti Evangélii, fratres caríssimi, apérta vobis est léctio recitáta. Sed ne alíquibus ipsa ejus planíties alta fortásse videátur, eam sub brevitáte transcúrrimus, quátenus ejus exposítio ita nesciéntibus fiat cógnita, ut tamen sciéntibus non sit onerósa. Dóminus dicit: Sint lumbi vestri præcíncti. Lumbos enim præcíngimus, cum carnis luxúriam per continéntiam coarctámus. Sed quia minus est, mala non ágere, nisi étiam quisque stúdeat, et bonis opéribus insudáre, prótinus ádditur: Et lucérnæ ardéntes in mánibus vestris. Lucérnas quippe ardéntes in mánibus tenémus, cum per bona ópera próximis nostris lucis exémpla monstrámus. De quibus profécto opéribus Dóminus dicit: Lúceat lux vestra coram homínibus, ut vídeant ópera vestra bona, et gloríficent Patrem vestrum, qui in cœlis est.

℟. Iste est qui.

Lectio viii.

Duo autem sunt, quæ jubéntur, et lumbos restríngere, et lucérnas tenére: ut et mundítia sit castitátis in córpore, et lumen veritátis in operatióne. Redemptóri étenim nostro unum sine áltero placére nequáquam potest: si aut is qui bona agit, adhuc luxúriæ inquinaménta non déserit: aut is qui castitáte præéminet, necdum se per bona ópera exércet. Nec cástitas ergo magna est sine bono ópere, nec opus bonum est áliquod sine castitáte. Sed et si utrúmque ágitur, restat, ut quisquis ille est, spe ad supérnam pátriam tendat, et nequáquam se a vítiis pro mundi hujus honestáte contíneat.

℟. Sint lumbi.

Pro S. Eleutherio Papa Mart.

Lectio ix.

Eleuthérius, Nicópoli in Græcia natus, Anicéti Pontíficis diáconus, Cómmodo imperatóre præfuit Ecclésiæ. Huic inítio pontificátus

súpplices lítteræ venérunt a Lúcio Britannórum rege, ut se ac suos in Christianórum númerum recíperet. Quamóbrem Fugátium et Damiánum, doctos et pios viros, misit in Británniam, per quos rex et réliqui fidem suscíperent. Hoc Pontífice Irenǽus Polycárpi discípulus Romam véniens, ab eo benígne accéptus est. Quo témpore summa pace et quiéte fruebátur Ecclésia Dei: ac per totum orbem terrárum, máxime Romæ, fides propagabátur. Vixit Eleuthérius in pontificátu annos quíndecim, dies vigínti tres. Fecit ordinatiónes tres mense Decémbri, quibus creávit presbýteros duódecim, diáconos octo, epíscopos per divérsa loca quíndecim: sepultúsque est in Vaticáno prope corpus sancti Petri.
Te Deum laudámus.

In Laudib. pro commemor. S. Eleutherii.

Ant. Qui odit. ℣. Justus ut palma. Oratio. Infirmitátem.

In II. Vesp. fit comm. sequ. ac S. Joannis Papæ et Mart.

Die 29. Maji.

Neo-Pampilone:

S. Dominici Calceatensis Confessoris.

Duplex.

Ut supra die 23. hujus.

Die 30. Maji.

S. Ferdinandi Reg. Cf.

Extra diœcesim Antioch.

Duplex.

Antiochiæ: Patr. Præc. Diœc.

Duplex 1. classis cum Oct.

In I. Vesperis.

Ant. et Capit. de Laud. 16*; Ps. ut in I. Vesp. de Com̃. Apost.

Hymnus.

Quale, cum cœlum tonat atque densæ
Fúlgurant nubes, ruit et vagátur
Fulmen in partes várias agénte
Núminis ira:

Arcium prodest nihil alta moles
Túrbinem contra volucrésque flammas,
Missus e cœlo ruit ultor ignis
Súmmaque tangit:

Non secus circum metuénda ducens
Arma Fernándus premit acer hostes,
Pérsonant late loca militári
Pulsa fragóre.

Quid ducem contra válidum phalánges
Pérfidi Mauri potuére? quanta
Strage vexíllum vólitans crucísque
Téssera vicit?

Agminum ductor, Deus unus, una
In tribus virtus, tibi corda semper
Glóriam cantent, tibi nostra soli
Arma triúmphent. Amen.

℣. Amávit eum Dóminus, et ornávit eum. ℟. Stolam glóriæ índuit eum.

Ad Magnif. Ant. **Agaréni et alienígenæ dixérunt: Hæreditáte possideámus sanctuárium Dei. Deus meus, pone illos ut rotam, et sicut stípulam ante fáciem venti, et cognóscant, quia nomen tibi Dóminus: tu solus altíssimus in omni terra.**

Oratio ut in Laud. **17***

Extra Antiochiam fit comm. S. Felicis I. Papæ et Martyr. Ant. **Iste sanctus.** ℣. **Glória et honóre.** Oratio. **Infirmitátem.** ut in Brev. hac die.

Ad Matutinum.

Invit. **Regem regum, et dóminum dominántium, * Veníte, adorémus.**

Ps. **Veníte, exsultémus.**

Hymnus.

Non decus vanum vel iníqua laudis
Aura Fernándum neque cæcus ardor
Impium Maurum mérita domáre
Cæde coégit.

Cáritas movit pátriæ fidésque
Cordis accénsis animáta flammis,
Pulchra virtútum comitánte longo
Ordine virtus.

Sub jugo Mauræ ditiónis olim
Híspalis longum gemuísse docta
Prístinæ demum reparávit altos
Legis honóres.

Inde vicínas éadem beávit
Faústitas urbes, píetas revíxit,
Et salus et pax et ubíque moris
Cultus honésti.

Agminum ductor, Deus unus, una
In tribus virtus, tibi corda semper
Glóriam cantent, tibi nostra soli
Arma triúmphent. Amen.

In I. Nocturno.

Ant. **Quæsívit Dóminus sibi virum juxta cor suum: et præcépit ei, ut esset dux super pópulum suum.**

Psalmi trium Nocturnorum de Comm. Conf. non Pont.

Ant. **Confirmávit Dóminus regnum in manu ejus:**

crevit et magnificátus est usque in sublíme.

Ant. Fui rex in Jerúsalem, ecce magnus efféctus sum, sapiéntia quoque persevérávit mecum.

℣. Amávit eum Dóminus et ornávit eum. ℟. Stolam glóriæ índuit eum.

De libro Sapiéntiæ.

Lectio i. Cap. 6. et 8.

udíte, reges, et intellígite; díscite, júdices fínium terræ. Præbéte aures vos, qui continétis multitúdines, et placétis vobis in turbis natiónum: quóniam data est a Dómino potéstas vobis, et virtus ab Altíssimo, qui interrogábit ópera vestra, et cogitatiónes scrutábitur. Ad vos ergo, reges, sunt hi sermónes mei, ut discátis sapiéntiam, et non excidátis. Qui enim custodíerint justa juste, justificabúntur: et qui didícerint ista, invénient, quid respóndeant. Concupíscite ergo sermónes meos, dilígite illos, et habébitis disciplínam. Clara est, et quæ numquam marcéscit, sapiéntia, et fácile vidétur ab his, qui díligunt eam, et invenítur ab his, qui quærunt illam. Præóccupat, qui se concupíscunt, ut illis se prior osténdat.

℟. Dómine Deus, tu regnáre fecísti servum tuum pro patre meo; ego autem sum puer párvulus ignórans egréssum et intróitum meum. * Dabis ergo servo tuo cor dócile, ut pópulum tuum judicáre possit. ℣. Quis enim póterit judicáre pópulum istum, pópulum hunc tuum multum? Dabis.

Lectio ii.

Qui de luce vigiláverit ad illam, non laborábit: assidéntem enim illam fóribus suis invéniet. Cogitáre ergo de illa sensus est consummátus: et qui vigiláverit propter illam, cito secúrus erit. Quóniam dignos se ipsa círcuit quærens, et in viis osténdit se illis hiláriter, et in omni providéntia occúrrit illis. Inítium enim illíus veríssima est disciplínæ concupiscéntia. Cura ergo disciplínæ diléctio est: et diléctio custódia legum illíus est: custodítio autem legum consummátio incorruptiónis est: incorrúptio autem facit esse próximum Deo. Concupiscéntia ítaque sapiéntiæ dedúcit ad regnum perpétuum.

℟. Benedíctio peritúri super me veniébat, et cor ví-

duæ consolátus sum: * Pater eram paúperum: et causam, quam nesciébam, diligentíssime investigábam. ℣. Rex, qui júdicat in veritáte paúperes, thronus ejus in ætérnum firmábitur. Pater.

Lectio iii.

Si ergo delectámini sédibus et sceptris, o reges pópuli, dilígite sapiéntiam, ut in perpétuum regnétis. Dilígite lumen sapiéntiæ omnes, qui præéstis pópulis. Habébo propter hanc claritátem ad turbas: et honórem apud senióres júvenis. Et acútus invéniar in judício, et in conspéctu poténtium admirábilis ero, et fácies príncipum mirabúntur me. Tacéntem me sustinébunt, et loquéntem me respícient, et sermocinánte me plura manus ori suo impónent. Prætérea habébo per hanc immortalitátem: et memóriam ætérnam his, qui post me futúri sunt, relínquam. Dispónam pópulos, et natiónes mihi erunt súbditæ. Timébunt me audiéntes reges horréndi: in multitúdine vidébor bonus, et in bello fortis.

℟. Quando procedébam ad portam civitátis, et in platéa parábant cáthedram mihi: * Príncipes cessábant loqui, et dígitum superponébant ori suo, vocem suam cohibébant duces. ℣. Rex, qui sedet in sólio judícii, díssipat omne malum intúitu suo. Príncipes. Glória Patri. Príncipes.

In II. Nocturno.

Ant. In quo liberábo Israël? Ecce família mea ínfima est: et ego mínimus in domo patris mei.

Ant. In Dómino Deo Israël sperávit: ítaque post eum non fuit símilis ei de cunctis régibus.

Ant. Abstulit cunctas abominatiónes de univérsis regiónibus filiórum Israël: et fecit omnes servíre Dómino Deo suo.

℣. Os justi meditábitur sapiéntiam. ℟. Et lingua ejus loquétur judícium.

Lectiones II. Noct. ut inter festa pro aliqu. locis hac die.

℟. iv. Leváte signum, exaltáte vocem, leváte manum: vox multitúdinis in móntibus, vox géntium congregatárum. * Dóminus excércituum præcépit milítiæ belli. ℣. Prǽlia Dómini tui præliáris, et inimicórum tuórum ánima rotábitur quasi in ímpetu et círculo fundæ. Dóminus.

℟. v. Cum audísset Gédeon sómnium et interpretatiónem ejus, adorávit: et revérsus est ad castra: * Et ait: Súrgite, trádidit enim Dóminus in manus nostras castra Mádian. ℣. Advénerat vigília matutína, et ecce respíciens Dóminus super castra, interfécit exércitum, et subvértit rotas cúrruum. Dixérunt ergo: Fugiámus. Et.

℟. vi. Jéricho clausa erat atque muníta, et nullus égredi audébat aut íngredi. Dixítque Dóminus ad Jósue: Ecce dedi in manu tua Jéricho et regem ejus omnésque fortes viros: * Clamáte et vociferámini, ite et circuíte civitátem armáti, præcedéntes arcam Dómini. ℣. Omni pópulo vociferánte, et clangéntibus tubis, cepérunt civitátem. Clamáte. Glória Patri. Clamáte.

In III. Nocturno.

Ant. Egréssæ sunt mulíeres de univérsis úrbibus Israël, cantántes chorósque ducéntes in occúrsum regis, in týmpanis lætítiæ et in sistris.

Ant. Qui conturbábant pópulum suum, eos succéndit flammis, et omnes operárii iniquitátes conturbáti sunt.

Ant. Fui tecum in ómnibus ubicúmque ambulásti, firmans regnum tuum: fecíque tibi nomen grande et réquiem dedi tibi ab ómnibus inimícis tuis.

℣. Lex Dei ejus in corde ipsíus. ℟. Et non supplantabúntur gressus ejus.

Léctio sancti Evangélii secúndum Matthǽum.

Lectio vii. Cap. 22.

In illo témpore: Pharisǽi consílium iniérunt, ut cáperent Jesum in sermóne. Et réliqua.

Homilía sancti Leónis Papæ.

Sermo 10. de Passione Domini.

Cum multis modis, dilectíssimi, judáica impíetas laboráret, ut occasiónem áliquam perpetrándi in Dóminum Jesum scéleris inveníret, hoc quasi insuperábile reperérunt, ut dóminum mundi affectáti regni invídia perurgérent. Calumniόse et mináciter conclamárunt: Si hunc dimíttis, non es amícus Cǽsaris: omnis enim, qui se regem facit, contradícit Cǽsari. Sed formidábile fúerit nomen régium, ut pro império Cǽsaris óp-

primi debúerit novæ molítio potestátis, si dominándi consílium tyránnicus tibi pródidit apparátus, si provísio armórum, si divitiárum congregátio, si præsídia delécta sunt mílitum. Quid eum graväri sinis de affectáta poténtia, cujus speciális fuit de humilitáte doctrína? Románis légibus non contradíxit, censum súbiit, didráchma solvit, vectigália non inhíbuit, quæ Dei sunt, Deo, et quæ sunt Cæsaris, Cæsari reddénda constítuit. Paupertátem elégit, obediéntiam suásit, mansuetúdinem prædicávit. Hoc est vere non impugnáre Cæsarem, sed juváre.

℟. Congregávit omnes sacerdótes de civitátibus Juda, et contaminávit excélsa: * Præcepítque rex pontífici et sacerdótibus secúndi órdinis, ut projícerent de templo ómnia vasa, quæ facta fúerant Baal. ℣. Ascéndit rex templum Dómini, et omnes viri Juda cum eo, sacerdótes et prophétæ. Præcepítque.

Lectio viii.

Ad Marc. August. Ep. 89.

Unde ineffabíliter Deo grátias ago, qui eo témpore, quo oboritúra hæreticórum scándala præsciébat, in impérii vos fastígio collocávit, in quibus ad totíus mundi salútem et régia poténtia et sacerdotális vigéret indústria. Multa mihi in ómnibus causa gaudéndi est, dum ex magna divínæ providéntiæ misericórdia præstitútum humánis rebus expérior, quod ecclesiásticam pacem, quæ nónnisi unitáte prædicatiónis evangélicæ custodítur, piíssimo stúdio juváre dignámini: ut fídei vestræ glória non solum utilitáte reipúblicæ, sed étiam religiónis proféctibus augeátur, gloriosíssime Augúste. Mihi autem multum fidúciæ, Deo per vos operánte, collátum est, quod probásse vos observántiam de custódia cánonum paternórum pietátis vestræ affátibus indicástis. Et mérito geminátur gaúdium meum, cum vobis religiosíssime placére cognósco, ut et fides suam téneat firmitátem, et privilégia ecclesiárum illibáta permáneant.

℟. Manet invíctus rex in ætérnum. Quis súfficit enarráre ópera illíus? Quis investigávit magnália ejus? * Magna et mirabília sunt ópera tua, rex sæculórum. Quis non timébit te? ℣. Ti-

ménti Dóminum bene erit in extrémis, et in die defunctiónis suæ benedicétur. Magna. Glória Patri. Magna.

Extra Antioch. Lect. ix. de S. Felice Papa et Mart. ut in Breviario hac die; Antiochiæ vero erit

Lectio ix.

Ad Leon. August. Ep. 125.

Apud christianíssimum ígitur príncipem et inter Christi prædicatóres digno honóre numerándum utor cathólicæ fídei libertáte, et ad consórtium te apostolórum et prophetárum secúrus exhórtor: ut constánter despícias ac repéllas eos, qui ipsi se christiáno nómine privavére: nec patiáris ímpios parricídas sacrílega simulatióne de fide ágere, quos constat fidem velle evacuáre. Cum enim cleméntiam tuam Dóminus tanta sacraménti sui illuminatióne ditáverit, debes incunctánter advértere, régiam potestátem tibi non solum ad mundi régimen, sed máxime ad ecclésiæ præsídium esse collátam, ut ausus nefários compriméndo et quæ bene sunt statúta defféndas, et veram pacem his, quæ sunt turbáta, restítuas, depelléndo scílicet invasóres juris aliéni, ut correctiónibus tuis Dei iracúndia mitigáta régiæ civitáti non retríbuat, quæ admíssa sunt, sed remíttat. Constítue ante óculos cordis tui, venerábilis imperátor, omnes qui per totum orbem sunt Dómini sacerdótes pro ea tibi fide, in qua totíus mundi est redémptio supplicáre.

Te Deum laudámus.

Ad Laudes
et per Horas.

Ant. 1. Clamábunt ad Dóminum * a fácie tribulántis, et mittet eis propugnatórem, qui líberet eos.

Psalmi de Dominica.

2. Vindicábo gentem meam * et sancta, quia congregátæ sunt gentes contérere nos inimicítiæ grátia.

3. Et accénsus est * spíritus pópuli, dicéntis: Tu es dux noster, pugna prælium nostrum, et ómnia, quæcúmque díxeris nobis, faciémus.

4. Animæquióres estóte, * fílii, clamáte ad Dóminum, et erípiet vos de manu príncipum inimicórum.

5. Sanctificáte bellum, * suscitáte robústos, accédant, ascéndant omnes viri bellatóres. Infírmus dicat: Quia fortis ego sum.

Capitulum. 1. Machab. 3.

Fácile est conclúdi multos in manus paucórum: et non est differéntia in conspéctu Dei cœli, liberáre in multis et in paucis, quóniam non in multitúdine exércitus victória belli, sed de cœlo fortitúdo est.

Hymnus.

Bella gestúrus pia Ferdinándus,
Non timet fatum dubiámve sortem:
Spem fovet certam, Súperum benígna
Luce vocátus.

Férreos nexus ratis acta venti
Impetu frangit; stupet atque vinci
Bætis exsúltat, placidásque volvit
Móllius undas.

Ipsa victríces veneránda Virgo
Anteit turmas, ope cujus urget
Rex pius bellum, superátque pugna
Victor in omni.

Vicit et mortem; super astra namque
Et super cœlos ánima recépta
Integrum corpus sine labe gratos
Spirat odóres.

Agminum ductor, Deus unus, una
In tribus virtus, tibi corda semper
Glóriam cantent, tibi nostra soli
Arma triúmphent. Amen.

℣. Justum dedúxit Dóminus per vias rectas. ℟. Et osténdit illi regnum Dei.

Ad Bened. Ant. Rex lætátus est gaúdio magno, benedixítque Dómino et ait: Benedíctus es, Dómine Deus Israël: tua est magnificéntia et poténtia, et glória atque victória; tu domináris ómnium, et tu es super omnes príncipes.

Oratio.

Deus, qui beáto Confessóri tuo Ferdinándo præliári prælia tua et fídei inimícos superáre dedísti: concéde; ut ejus nos intercessióne muníti, ab hóstibus mentis et córporis liberémur. Per Dóminum.

Extra Antioch. fit commem. S. Felicis I., Papæ et Mart. Ant. Qui odit. ℣. Justus. et Oratio. Infirmitátem. ut in Breviario.

Ad Tertiam.

Capit. Fácile est.

℟. br. Amávit eum Dóminus, * Et ornávit eum. Amávit. ℣. Stolam glóriæ índuit eum. Et ornávit. Glória Patri. Amávit.

℣. Os justi meditábitur sapiéntiam. ℟. Et lingua ejus loquétur judícium.

Ad Sextam.

Capitulum. Prov. 16.

In hilaritáte vultus regis vita: et cleméntia ejus quasi imber serótinus. Pósside sapiéntiam, quia auro mélior est: et acquíre prudéntiam, quia pretiósior est argénto.

℟. br. Os justi * Meditábitur sapiéntiam. Os. ℣. Et lingua ejus loquétur judícium. Meditábitur. Glória Patri. Os.

℣. Lex Dei ejus in corde ipsíus. ℟. Et non supplantabúntur gressus ejus.

Ad Nonam.

Capitulum. 2. Reg. 22.

Quis est Deus præter Dóminum: et quis fortis præter Deum nostrum? Deus, qui accínxit me fortitúdine, et complanávit perféctam viam meam.

℟. br. Lex Dei ejus * In corde ipsíus. Lex. ℣. Et non supplantabúntur gressus ejus. In. Glória Patri. Lex.

℣. Justum dedúxit Dóminus per vias rectas. ℟. Et osténdit illi regnum Dei.

In II. Vesperis.

Omnia ut in I. Vesp., præt. sequ.

℣. Justum dedúxit Dóminus per vias rectas. ℟. Et osténdit illi regnum Dei.

Ad Magnif. Ant. Benedíxit Deum cœli, et locútus ait: Sit nomen Dómini benedíctum a sæculo et usque in sæculum: quia sapiéntia et fortitúdo ejus sunt. Et ipse mutat témpora et ætátes: transfert regna atque constítuit. Tibi, Deus patrum nostrórum, confíteor teque laudo: quia sapiéntiam et fortitúdinem dedísti mihi.

In Festo

Corporis Christi.

Duplex 1. classis cum Octava privilegiata.

Omnia ut in Breviario.

Feria VI.

post Oct. Corporis Christi.

Ss. Cordis Jesu.

Duplex 1. classis.

Omnia ut inter festa pro aliquibus locis eadem feria in fine mensis Maji.

FESTA JUNII.

Die 1. Junii.

Antiochiæ:

Tertia die infra Octavam

S. Ferdinandi.

Semiduplex.

In I. Nocturno Lectiones de Scriptura occurrente.

In II. Nocturno.

De Sermóne sancti Joánnis Chrysóstomi.

De S. Philogonio, ante med.

Lectio iv.

Ad hanc beátam réquiem tránsiit beátus Ferdinándus. Quænam ígitur orátio par sit viri laúdibus, quem Deus tam felíci sorte dignátus est? Non est ulla. Sed age, dic mihi, num idcírco silébimus? et cujus rei grátia convénimus? An dicémus non haud posse magnitúdinem gestórum oratióne cónsequi? Atqui ob hoc ipsum necésse est dícere; quandóquidem hæc est præcípua laudum illíus pars, quod factis verba æquiparári non possint. Nam quorum benefácta natúram étiam súperant mortálem, perspícuum est, quod horum laudes excédunt linguam humánam. Haud tamen ob id aspernábitur offícium nostrum, quod pro víribus præstámus, sed suum imitábitur Dóminum; síquidem et ille víduæ duos tantum óbolos dejiciénti in gazophylácium non tantum duórum obolórum mercédem, sed multo ámplius réddidit.

℟. Leváte signum. 13*

Lectio v.

Proínde quamvis nostræ facultátes exíguæ sint minimíque prétii, áttamen, quæ póssumus, offérimus. Et licet non respóndeant magnitúdini meritórum ánimæ præclári justíque Ferdinándi, tamen hoc ipsum celsitúdinis illíus máximum fúerit arguméntum, quod nec pusílla repéllat, sed idem fáciat, quod solent dívites. Síquidem illi, cum accéperint a tenúibus exígua, quibus non egent, sua vicíssim appónunt remunerántes eos, qui, quod pótuerant, obtúlerint. Itidem et hic, cum accéperit a nobis laudem verbis peráctam, qua nequáquam eget, redonábit nobis per ipsa facta benedictiónem, qua semper uti possímus.

℟. Cum audísset. 14*

Lectio vi.

Unde ígitur laudatiónem illíus auspicábimur? An a magistrátu, quem spíritus illi trádidit grátia? Nam mundáni magistrátus nequáquam possunt christianórum demonstráre virtútes, quin pótius frequénter habent accusatiónem malítiæ. Quam ob causam? quóniam et sollicitúdines amicórum et circumcursa-

tiónes et adulatiónes áliaqua permúlta his fœdióra tales magistrátus solent conciliáre. Céterum ubi Deus suo suffrágio designárit áliquem, incorrúptum suffrágium, aliénum ab omni suspicióne judícium, indubitáta fúerit delécti comprobátio, propter ejus, qui delégit, auctoritátem.

℟. Jéricho clausa. 14*

In III. Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndum Lucam.

Lectio vii. Cap. 12.

In illo témpore: Dixit Jesus discípulis suis: Nolíte timére pusíllus grex, quia complácuit Patri vestro dare vobis regnum. Et réliqua.

Homilía sancti Petri Chrysólogi.

Ex Sermone 22.

Prǽmia statuúntur iis semper, quibus certámina dura proponúntur: ac pro magnitúdine certáminis, prǽmii propónitur magnitúdo. Hinc est, quod discípulis suis Christus regnum ponit in prǽmio, ut in certámine non cedant perículis, non timóri. Perícula déspicit, qui tendit ad regnum: victóriæ cúpidus nescit timére. Nolíte timére, inquit, pusíllus grex: quia complácuit Patri vestro dare vobis regnum. Grex pusíllus mundo, magnus Deo: pusíllus, quia glorióśos vocat eos, quos instítuit ad óvium iñocéntiam, et mansuetúdinem christiánam.

℟. Congregávit. 15*

Lectio viii.

Adjécit quid faciéndum sit regnatúris: Véndite, quæ possidétis. Non potest dominári ómnibus, nisi is, qui própriis non tenétur. Dejéctæ mentis est, qui familiáris rei méminit, cum vocátur ad regnum; jacens ánimus plebéjus núm̃ulum thesaúris regálibus antepónit. Pauper sensus parvis íncubans, perdit magna: et ínhians temporálibus, déserit sempitérna. Homo, tali mónitu Christus te ditáre vóluit, non nudáre: manére tibi tua vóluit, non períre: perpetuári, non vacuári sácculos imperávit: jussit te transférre, non pérdere.

℟. Manet. 15*

Lectio ix.

Plus consílio patris agit, quam jure dominántis. Inter insídias latrónum et tineárum morsus, quare tua recóndas, objúrgat: perví-

giles noctes, dies ánxios, sollícita témpora ne tibi ipse fácias, commonéris. Auri custos, servátor argénti, securitátem non habet, nescit quiétem: et cui deest secúritas, quies perit: pœna dives est ille, non censu. Thesaúrum non deficiéntem in cœlo: hoc est dícere, Ubi ego sum, ibi pónite: date mihi, ego servo. Homo, da Patri, crede Deo: quia et hærédi Pater, et Deus hómini créditum non negábit: tenére tua non potest, quia sua dedit.

Te Deum laudámus.

Die 2. Junii.

B. Mariæ Annæ a Jesu de Paredes Virg.

Duplex.

Omnia ut inter festa pro aliquibus locis eadem die.

Et fit comm. et Lect. ix. (ex duabus una) de Ss. Marcellino et Soc. Martyr. ut in Breviario hac die.

Die 3. Junii.

Antiochiæ:

Quinta die infra Octavam **S. Ferdinandi.**

Semiduplex.

In I. Nocturno Lectiones de Scriptura occurrente.

In II. Noct Lect.: Ex **libro Morálium S. Gregórii Papæ. Deridétur.** ut in Comm. Conf. non Pont. 2. loco.

In III. Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndum Lucam.

Lectio vii. Cap. 12.

In illo témpore: Dixit Jesus discípulis suis: Nolíte timére, pusíllus grex, quia complácuit Patri vestro dare vobis regnum. Et réliqua.

De Homilía sancti Petri Chrysólogi.

Ex Sermone 23.

Sed audiámus jam, quid pusíllo gregi talis promíserit pastor. Nolíte timére, inquit, pusíllus grex, quia complácuit Patri vestro dare vobis regnum. O bónitas effúsa! O inaudíta píetas! O ineffábilis affése! In societáte census pastor oves assúmit, atque ad consórtium dominatiónis servos Dóminus adscíscit; ad principátum regni Rex gregem pópuli totíus admíttit. Sic, sic dat, cui defícere census, cui regnum mínui, vacuári potéstas non potest largiéndo.

℟. Congregávit. 15*

Lectio viii.

Ecce, qui dat, dare lóquitur Patrem. Numquid largitátem suam dé-

negat sic dicéndo? Absit: non potestátem mínuit, sed pandit afféctum, sic dicéndo: non distántiam facit, sed Patris suámque voluntátem monstrat, firmat unitátem. Quod autem dixit: Complácuit; et non dixit: Plácuit; munus édocet Trinitátis, quia, quod erga nos Fílio plácuit, hoc complácuit Trinitáti.

℟. Manet invíctus. 15*

Lectio ix.

Post tantam ergo Dóminus largitátem, post suam grátiam tibi copiósius collátam, abjécta et vília pecúlia servitútis jubet abjícere regnatúrum. Véndite, quæ possidétis, et date eleemósynam. Plebéjum cultum régia non admíttit potéstas, augústus honor non nisi diadémate confértur et púrpura. Abjícere ergo debet hábitum servitútis, qui se regem credit divínitus consecrátum. Est consuetúdinis, est ánimi felícis, ut ascítus ad regnum, quod fuit próprium, quod privátum, mox paréntibus, mox propínquis, cívibus indigéntibus liberáliter prorogáret, ne sit mendícus ánimo, qui censu functus et honóre.

Te Deum laudámus.

Die 6. Junii.

Antiochiæ:

Dies Octava

S. Ferdinandi Reg. Conf.

Duplex.

Omnia ut in die festi, præter Lectiones quæ sequuntur.

In I. Nocturno Lectiones de Scriptura occurrente.

In II. Nocturno.

De Sermóne S. Bernárdi Abbátis.

Serm. 2. de S. Victore.

Lectio iv.

Gaudéte in Dómino, dilectíssimi, qui inter contínua suæ pietátis benefícia indúlsit hóminem mundo, cujus multi salvaréntur exémplo. Iterum dico: Gaudéte, quod factus de médio appropiávit Deo, ut multo plures ejus intercessióne salvéntur. In terris visus est, ut esset exémplo: in cœlum levátus est, ut sit patrocínio. Hic infórmat ad vitam, illic invítat ad glóriam: factus est mediátor ad regnum, qui fuit incitátor ad opus. Bonus mediátor, qui sibi jam póstulans nihil, totum in nos transférre desíderat et supplicántis afféctum, et supplicatiónis fructum: quid enim quærat sibi, qui nullíus eget?

℟. Leváte signum. 13*

Lectio v.

Hæc dies gloriósæ migratiónis ejus, dies lætítiæ cordis ejus, exsultémus et lætémur in ea: introívit in poténtias Dómini, gaudeámus, quia nunc poténtior est ad salvándum. Hódie Ferdinándus pósito córpore, tanto alácrior, quanto expedítior penetrávit in sancta, símilis factus in glória sanctórum. Hódie, despécto mundo, et mundi príncipe triumpháto, supra mundum vere victor ascéndit, accípiens de manu Dómini corónam victóriæ. Ascéndit autem cum imménsa supelléctili meritórum, clarus triúmphis, miráculis gloriósus: sedet veteránus miles, débita jam suavitáte et securitáte quiétus; secúrus quidem sibi, sed nostri sollícitus. O venerándam étiam ipsis Angelis sanctitátem! quam pari stúdio, etsi díspari voluntáte, et mali fúgitant, et frequéntant boni! Nec fácile díxerim, quid virum ádstruat sanctiórem, horum favor, aut pavor illórum.

℟. Cum audísset. 14*

Lectio vi.

O miles emérite, qui christiánæ milítiæ duris labóribus angélicæ felicitátis réquiem commutásti! réspice ad imbélles et imbecílles commilitónes tuos, qui inter hostíles gládios et spiritáles nequítias tuis laúdibus occupámur. Quam pium, quam dulce, quam suáve, o Ferdinánde, in hoc loco afflictiónis et in hoc córpore mortis te cánere, te cólere, te precári! Nomen tuum, et memoriále tuum favus distíllans in lábiis captivórum; mel et lac sub lingua eórum, qui tui memória delectántur. Eja ergo, fortis athléta, dulcis patróne, advocáte fidélis, exsúrge in adjutórium nobis; ut et nos de nostra ereptióne gaudeámus, et tu de plena victória gloriéris.

℟. Jéricho clausa. 14*

In III. Nocturno Lectiones ut in die festi.

Die 7. Junii.

Antiochiæ:

S. Norberti Episc. et Confessoris.

Duplex.

Ut in Breviario die 6. hujus.

Die 10. Junii.

S. Margaritæ Reginæ Scotiæ Viduæ.

Duplex.

Omnia ut in Brev. hac die.

Die 16. Junii.

B. M. V. de Succursu.

Duplex majus.

In Eccles. Cathedr. S. Fidei Bogotæ dupl. 2. classis.

Omnia ut in festis B. M. V. per annum, præter sequ.

Oratio.

Omnípotens et misericors Deus, qui ad succurréndum humáno géneri beátam Vírginem Maríam unigéniti Fílii tui Matrem esse voluísti: da nobis, quǽsumus; ut ea intercedénte, diabólica vitáre contágia et sincéra tibi mente servíre valeámus. Per eúmdem Dóminum.

In I. Nocturno Lectiones. Ego Sapiéntia. ut in festis B. M. V.

In II. Nocturno.

Sermo sancti Thomæ Epíscopi.

Conc. 1. de Assumpt. Virg.

Lectio iv.

María est turris fundáta supra firmam petram in móntibus sanctis immóbili fundaménto: síquidem Deus in médio ejus non commovébitur. De hac Vírgine in Cánticis légitur: Sicut turris David quæ ædificáta est cum propugnáculis, mille clýpei pendent ex ea, omnis armatúra fórtium. Vere turris David, illíus, inquam, David, qui supérbum Góliath, quinque lapídibus de torrénte, id est quinque vulnéribus, et crucis báculo gloriántem in Calváriæ monte prostrávit. Facta est hæc turris Ecclésiæ propugnáculum, et peccatórum únicum refúgium, ut ad ipsam confúgiant omnes rei, omnes mœsti, omnes afflícti, et ea protegénte, liberéntur ab hoste. O homo, in quacúmque tribulatióne ad Maríam fuge, sive peccátis afflíctus, sive persecutiónibus attrítus, sive tentatiónibus turbátus, hanc turrim pétito, ad Maríam confúgito. Mille enim clýpei pendent ex ea, et contra omnem æstum tribulántis, et ad omnem fáciem persequéntis dǽmonis tutíssimum in ea clýpeum invénies, quo te prótegas.

℟. Sicut cedrus.

Lectio v.

Ibi est enim omnis armatúra fórtium, ibi fides Apostolórum, ibi fortitúdo Mártyrum, ibi púritas vírginum, doctórum sapiéntia, Anachoretárum paupértas, devótio Confessórum; ibi dénique ómnium Sanctórum virtus agglomeráta reperítur. Nihil enim umquam alícui Sanctórum speciáli privilégio concéssum

est, quod non a princípio vitæ et cumulátius præfúlgeat in María. Ecce castéllum fortíssimum, ecce turrim inexpugnábilem, quæ numquam diábolo præstitit tribútum ac fidem. Hanc intrávit Jesus, quando Verbum caro factum est, et habitávit in nobis; ídeo inimícos expugnatúrus et regnum suum recuperatúrus, in quo ab inítio dæmon fúerat intrúsus.

℟. Quæ est ista.

Lectio vi.

Elécta est ut esset Advocáta nostra. Nam licet Advocátum habémus apud Patrem Fílium, ut ait Joánnes; opus étiam fuit habére Matrem Advocátam apud Fílium. Nam peccátis nostris non solum Deus offénditur, cujus præcépta violámus; sed et Fílius Dei. Cujus sánguinem peccándo conculcámus, rursus crucifigéntes Fílium Dei: et ídeo sicut apud Patrem interpéllat Mater, unde Fílius osténdit Patri latus et vúlnera, et Mater osténdit Fílio pectus et úbera: unde facta est idónea advocáta; idónea, quia puríssima, idónea, quia acceptíssima, idónea, quia piíssima: hæc enim ómnia ad Advocátam requirúntur. Eja ergo Advocáta nostra, illos tuos misericórdes óculos ad nos convérte; ad te in nostris necessitátibus accúrrimus, tuum offícium imple, tua ópera exérce.

℟. Ornátam monílibus.

In III. Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndum Joánnem.

Lectio vii. Cap. 19.

In illo témpore: Stabant juxta Crucem Jesu Mater ejus, et soror Matris ejus María Cléophæ, et María Magdaléne. Et réliqua.

Homilía sancti Augustíni Epíscopi.

Tract. 119. in Joannem.

Hæc nimírum est illa hora, de qua Jesus, aquam conversúrus in vinum, díxerat Matri: Quid mihi, et tibi est, múlier? Nondum venit hora mea. Hanc ítaque horam prædíxerat, quæ tunc nondum vénerat, in qua debéret agnóscere moritúrus, de qua fúerat mortáliter natus. Tunc ergo divína factúrus non divinitátis, sed infirmitátis Matrem velut incógnitam repellébat.

℟. Felix namque.

Lectio viii.

Nunc autem humána jam pátiens, ex qua fúerat

factus homo, afféctu commendábat humáno; morális ígitur insinuátur locus. Facit quod faciéndum ádmonet, et exémplo suo suos minístros instrúxit, præcéptor bonus, ut a fíliis impendátur cura paréntibus: tamquam lignum illud, ubi fixa erant membra moriéntis étiam cáthedra fúerit Magístri docéntis.

℟. Beátam me.

Lectio ix.

Ex hac sana doctrína didícerat Paulus Apóstolus quod docébat quando dicébat: Si quis autem suis, et máxime doméstícis non prόvidet, fidem negávit, et est infidéli detérior. Quid autem tam cuíque domésticum, quam paréntes fíliis, aut paréntibus fílii? Hujus ítaque salubérrimi præcépti ipse Magíster Sanctórum de seípso constituébat exémplum: quando non ut fámulæ Deus, quam creáverat et regébat, sed, ut Matri homo de qua creátus fúerat, et quam relinquébat álterum pro se quodámmodo fílium providébat.

Te Deum laudámus.

Die 17. Junii.

S. Joannis Francisci Regis Conf.

Duplex.

Omnia ut inter festa pro aliquibus locis die 16. Junii.

Die 18. Junii.

Ss. Martyrum **Cyriaci** et **Paulæ** Virginis.

Duplex.

Omnia de Comm. plurim. Mart. præter sequ.

Oratio.

Præsta, quǽsumus omnípotens Deus: ut família tua, quæ sanctórum Mártyrum tuórum Cyríaci et Paulæ triúmphis gloriátur, fiat in Christi tui amóre fervéntior; et, quos patrónos venerátur in terris, pios apud te intercessóres habére mereátur in cœlis. Per eúmdem Dóminum.

Et fit commem Ss. Marci et Marcelliani Mm.

Ant. Vestri capílli cápitis omnes numeráti sunt: nolíte timére: multis passéribus melióres estis vos.

℣. Exsultábunt sancti in glória. ℟. Lætabúntur in cubílibus suis.

Oratio.

Præsta, quǽsumus omnípotens Deus: ut, qui sanctórum Mártyrum tuórum Marci et Marcelliáni natalítia cólimus: a cunctis

malis imminéntibus eórum intercessiónibus liberémur. Per Dóminum nostrum.

In I. Nocturno Lectiones de Scriptura occurrente.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

Quo témpore immánis illa Diocletiáni et Maximiáni persecutiónis rábies in Christi quæque membra furens desǽviit, tanta Mártyrum éxstitit laureáta multitúdo, quo durávit decénnio, ut intra unum mensem decem et septem míllia christianórum martýrii palmam sint consecúti. Tunc Hispánia nostra strénuis Christi milítibus abúndat, fúlget Bǽtica sanctórum confessióne præclára, cárceres et ergástula repléntur mártyrum turmis, tribunália Christi confessiónem résonant, respuúntur idóla, sánguinem sacrum hómines Deo digni vitæ pródigi fundunt. Aspíceres tunc Híspali Rufínam et Justam cum Diogeniáno pugnáre: Cæsaraugústæ Encrátidem nobílibus sóciis stipátam crudéli Daciáno cervíces lætíssime trádere: innumerabílium mártyrum córpora illíus jussu ibídem igne cremári: Valérium aliósque sacros antístites dira pati, et exsuláre: Toléti Leocádiam custódia deténtam occúmbere: Complúti tenéllos Pastórem et Justum, tabéllis litteráriis, in schola abjéctis, sponte Daciánum adíre, mortem oppétere, jugulúmque carnífici exsultántes offérre: Córdubæ Acísclum et Victóriam fratres de Dióne triumpháre: Málacæ quoque Cyríacum et Paulam ánimas pro Christo libentíssime dare: álios dénique álibi dira supplícia et mortem pati: quod longum nimis esset enarráre.

℟. Sancti tui.

Lectio v.

Præclaríssimi ergo athlétæ Christi Cyríacus et Paula Virgo Málacæ pagáno júdici sistúntur, cui suæ fídei ratiónem dant: pro qua étiam tuénda innúmera suppliciórum cruciaménta perpéssi sunt. Et cum ab ea nullátenus dimovéri possent, ímpius judex, vitam illis adímere tentans, lapídibus ímpeti mandat. Mártyres sacri læti próperant ad pugnam, animósi lápides excípiunt, saxis sacra córpora tundúntur, lapídibus óbruti

occúmbunt. Et inter ipsa crepitántia saxa ánimas cœlo reddidérunt circa trecentésimum salútis annum, décimo quarto Kaléndas Júlii: sacróque Mártyrum sánguine nóbilis Malacitána cívitas est purpuráta. Quæ post sexcéntos septuagínta annos a pérfidis Mahumetánis posséssa in christianórum ditiónem rédiit décima nona die Augústi anno Dómini millésimo quadringentésimo octogésimo séptimo, cathólicis Ferdinándo et Elisabétha regnántibus, qui ipsa die nobilíssimam capiéntes civitátem ovántes sunt ingréssi.

℟. Vérbera carníficum.

Lectio vi.

Cum autem præfáti reges Mahuméti spurcítiam ab urbe Málaca expéllunt, lætántes pro parta victória grátias repéndunt Deo: ac Innocéntium octávum, Petri cáthedram tunc moderántem, victóriæ adéptæ cónscium fáciunt. Quibus pro capta victória fidéque ad domicílium antíquum restitúta lætus Románus Póntifex rescríbit, certos fáciens cathólicos príncipes, Malacitánam urbem sanctórum Cyríaci et Paulæ martýriis sacrátam: quodque Protomártyri Stéphano lapídibus óbruti fuérunt símiles. Quare sacri Mártyres in tuteláres et patrónos ab íncolis sunt ascíti, sacro illórum nómini templo structo. In quorum célebri festo clerus senatúsque solémni et frequénti cœtu ad sacram ipsórum ædem conveniéntes, sanctórum Mártyrum pretiosíssimæ in conspéctu Dómini mortis memóriam festívis gaúdiis quotánnis célebrant.

℟. Tamquam aurum.

In III. Nocturno Homilia in Evang. **Cum audiéritis prælia.** de Communi 1. loco.

Lectio ix. de Ss. Marco et Marcelliano, Mart. Pro eorum commem. in Laud :

Ant. Istórum est enim regnum cœlórum, qui contempsérunt vitam mundi, et pervenérunt ad præmia regni, et lavérunt stolas suas in sánguine Agni.

℣. Lætámini in Dómino, et exsultáte justi. ℟. Et gloriámini omnes recti corde.

Oratio. Præsta. 26*

Vesp. a Capit. de sequ. cum comm. praec. et Ss. Gervasii et Protasii Mm.

FESTA JULII.

Dominica II. Julii.

Anniversarium Dedicationis omnium Ecclesiarum Cathedralium Provinciæ.

Duplex 1. cl. cum Oct.

Omnia ut in Comm. Dedicat. Ecclesiæ. Et fit commem. et ix. Lectio Domin. occurr.

Dominica III. Julii.

Dies Octava

Anniversarii Dedicationis omnium Ecclesiarum Cathedralium Provinciæ.

Duplex.

Omnia ut in Comm. Dedicat. Eccl. cum comem. et ix. Lect. de Homil. Domin. occurr.

Die 5. Julii.

S. Michaëlis de Sanctis Confessoris.

Duplex.

Omnia ut inter festa pro aliquibus locis eadem die.

Die 7. Julii.

S. Firmini Ep. et Mart.

Duplex.

Omnia de Comm. unius Mart., præter sequentia.

Oratio.

Deus, qui per fídei præcónium et passiónis agónem beátum Firmínum Epíscopum et Mártyrem immortalitátis laúrea coronásti: concéde propítius; ut cujus celebrámus triúmphum, assequámur et præmium. Per Dóminum.

In I. Nocturno Lectiones de Scriptura occurrente.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

Firmínus, Pampelónæ nobílibus paréntibus Firmo et Eugénia natus, una cum illis a beáto Saturníno epíscopo Tolosáno baptizátus est, a quo et Honésto presbýtero, ut christiána religióne imbuerétur, tráditus tantum in ea profécit, ut regiónes circumquáque evangélicis documéntis et vitæ sanctitáte illustráret. Epíscopus Pampelonénsis creátus, terrénis facultátibus in paúperes erogátis, ad munus apostólicum se accíngens, cum intellígeret per univérsam Gálliam inférri sævam christiánis persecutiónem, Pampelóna discédens, multas Galliárum urbes perlustrávit, atque ab idolórum cultu innúmeram multitúdinem Agennénsium et Andegaviénsium ad Christi fidem convértit, Dómino ejus doctrínam multis miráculis confirmánte.

℟. Honéstum fecit.

Lectio v.

Inde Bellóvacum petens, cum pro exstirpánda idololatríæ superstitióne plúrimum laboráret, a Valério præside comprehénsus et flagéllis usque ad necem cæsus, in cárcerem conjéctus est. Sérgio autem Valérii successóri reservátus, eo loco inédiam et squalórem diu patiénter tulit: sed vi a pópulo liberátus, in ea civitáte diútius prædicávit. Ecclésiam in honórem Protomártyris Stéphani, aliásque nonnúllas constrúxit. Inde Ambiánum perréxit, ubi quadragínta diérum spátio multis éditis miráculis tria hóminum míllia ad Christi fidem convértit sacróque baptísmate ábluit. Porro Sebastiánus et Longínus præsides, cum certo scirent Fírmini prædicatióne multas suæ provínciæ urbes idólis contémptis Christum cólere, Tréviris Ambiánum quam celérrime advenérunt: et Firmínum gráviter objurgátum, quod contra imperiália edícta novam religiónem indúceret, in cárcerem detrúdunt. At pópuli seditiónem vériti intempéstæ noctis siléntio eum cápite plecti jussérunt, séptimo Kaléndas Octóbris.

℟. Desidérium ánimæ.

Lectio vi.

Ejus corpus Faustiniánus senátor, qui ab ipso Firmíno fúerat lavácro baptísmatis regenerátus, clam sepelívit. Quod ibi látuit usque ad Theodorícum regem; quo témpore Sálvius venerábilis Ambianénsium antístes assíduis précibus a Deo impetrávit (ingénti super sepúlchri locum lúmine radiánte, et ex eódem suavíssimo odóre ad vicína usque óppida fragránte) sancti Mártyris relíquias sibi revelári. In quarum translatióne eleménta étiam ipsa visa sunt ei obséquium præstitísse. Nam Idibus Januárii, cum hiems esset hórrida, súbito omnes regiónis árbores flóribus et fóliis viréntibus vestítæ, prata líliis ac rosis plena ómnibus arridébant. Dénique multi ægróti et infírmi ob mérita sancti Firmíni illa die íntegram sanitátem recuperárunt.

℟. Stola jucunditátis.

In III. Nocturno de Homil. in Evang. **Amen, amen dico vobis.** ut in festo S. Laurentii die 10. Aug. cnm ℟℟. de Comm. unius Mart.

Vesp. a Cap. de sequ. comm. præced.

Die 8. Julii.

S. Elisabeth Reginæ Portugalliæ Viduæ.

Duplex.

Omnia ut in Breviario eadem die.

Die 9. Julii.

B. M. V. de Chiquinquira.

Duplex majus.

In I. Vesperis.

Ant. et Capit. de Laudib. 35* Psalmi et Hymni ut in festis B. M. V. per annum.

Hymn. **Ave maris stella.**

℣. **Ora pro nobis, sancta Dei Génitrix.** ℟. **Ut digni efficiámur promissiónibus Christi.**

Ad Magnif. Ant. **Gloriósæ Vírginis Maríæ solemnitátem recolámus, quæ et Genitrícis dignitátem obtínuit, et virginálem pudicítiam non amísit.**

Oratio.

Bonórum ómnium largítor Deus, qui Genitrícis dilécti fílii tui speciósam imáginem mira apparitióne claréscere voluísti: concéde, quæsumus; ut ejúsdem beátæ Maríæ Vírginis intercessióne, ad cœléstem pátriam felíciter perducámur. Per eúmdem Dóminum.

Et fit commem. præced. ut in Breviario.

Ad Matutinum.

Invit. **Solemnitátem Vírginis Maríæ celebrémus: * Christum ejus fílium adorémus Dóminum.**

Ps. **Veníte exsultémus.**

Hymnus.

Quem terra, pontus, sídera
Colunt, adórant, prǽdicant,
Trinam regéntem máchinã,
Claustrum Maríæ bájulat.

Cui luna, sol, et ómnia
Desérviunt per témpora,
Perfúsa cœli grátia,
Gestant puéllæ víscera.

Beáta Mater múnere,
Cujus supérnus ártifex
Mundum pugíllo cóntinens,
Ventris sub arca clausus est.

Beáta cœli núntio,
Fœcúnda sancto Spíritu,
Desiderátus géntibus
Cujus per alvum fusus est.

Jesu, tibi sit glória,
Qui natus es de Vírgine,
Cum Patre, et almo Spíritu
In sempitérna sǽcula.
Amen.

Ant., Ps. et rel. in III. Noct. ut in festis B. M. V. per annum.

In I. Nocturno.

De libro Apocalýpsis beáti Joánnis Apóstoli.

Lectio i. Cap. 12.

Signum magnum appáruit in cœlo, múlier amícta sole, et

luna sub pédibus ejus, et in cápite ejus coróna stellárum duódecim: et in útero habens clamábat partúriens, et cruciabátur ut páriat. Et visum est áliud signum in cœlo, et ecce draco magnus rufus habens cápita septem et córnua decem, et in capítibus ejus diadémata septem, et cauda ejus trahébat tértiam partem stellárum cœli, et misit eas in terram, et draco stetit ante mulíerem, quæ erat paritúra; ut cum peperísset, fílium ejus devoráret.

℟. Sancta et immaculáta.

Lectio ii.

Et péperit fílium másculum, qui rectúrus erat omnes gentes in virga férrea, et raptus est fílius ejus ad Deum, et ad thronum ejus, et múlier fugit in solitúdinem, ubi habébat locum parátum a Deo, ut ibi pascant eam diébus mille ducéntis sexagínta. Et factum est prælium magnum in cœlo, Míchaël, et Angeli ejus præliabántur cum dracóne, et draco pugnábat et ángeli ejus, et non valuérunt, neque locus invéntus est eórum ámplius in cœlo. Et projéctus est draco ille magnus, serpens antíquus, qui vocátur diábolus, et sátanas, qui sedúcit univérsum orbem, et projéctus est in terram, et ángeli ejus cum illo missi sunt.

℟. Congratulámini mihi.

Lectio iii.

Et audívi vocem magnam in cœlo dicéntem: Nunc facta est salus, et virtus, et regnum Dei nostri, et potéstas Christi ejus, quia projéctus est accusátor fratrum nostrórum, qui accusábat illos ante conspéctum Dei nostri die ac nocte. Et ipsi vicérunt eum propter sánguinem Agni et propter verbum testimónii sui, et non dilexérunt ánimas suas usque ad mortem. Proptérea lætámini cœli, et qui habitátis in eis. Væ terræ, et mari, quia descéndit diábolus ad vos habens iram magnam, sciens quod módicum tempus habet. Et postquam vidit draco quod projéctus esset in terram, persecútus est mulíerem, quæ péperit másculum: et datæ sunt mulíeri alæ duæ áquilæ magnæ ut voláret in desértum in locum suum.

℟. Beáta es.

In II. Nocturno.

Sermo sancti Joánnis Chrysóstomi.

Apud Metaphrast.

Lectio iv.

Dei fílius non dívitem, aut locuplétem áliquam féminam sibi matrem elégit, sed beátam Vírginem illam, cujus ánima virtútibus ornáta erat. Cum enim beáta María supra omnem humánam natúram castitátem serváret, proptérea Christum Dóminum in ventre concépit. Ad hanc ígitur sanctíssimam Vírginem et Dei Matrem accurréntes, ejus patrocínii utilitátem assequámur. Itaque quæcúmque estis vírgines, ad Matrem Dómini confúgite: illa enim pulchérrimam, pretiosíssimam, et incorruptíbilem possessiónem patrocínio suo vobis conservábit.

℟. Sicut cedrus.

Lectio v.

Magnum revéra miráculum, fratres dilectíssimi, fuit beáta semper Virgo María. Quid namque illa majus aut illústrius ullo umquam témpore invéntum est, seu aliquándo inveníri póterit? Hæc sola cœlum ac terram amplitúdine superávit. Quidnam illa sánctius? Non Prophétæ, non Apóstoli, non Mártyres, non Patriárchæ, non Angeli, non Throni, non Dominatiónes, non Séraphim, non Chérubim; non dénique áliud quídpiam inter creátas res, visíbiles aut invisíbiles, majus aut excelléntius inveníri potest. Eadem ancílla Dei est et mater: éadem Virgo et Génitrix.

℟. Quæ est ista.

Lectio vi.

Sæpíssime Deípara Virgo auxílium suum Christi fidélibus osténdit, et ad rectam vitæ sémitam peccatóres revocávit, ita ut gratiárum mater est salutáta. Ejus éfficax patrocínium América quoque expérta est. Ibi enim in pago quodam vulgo Chiquinquíra sanctæ fídei Archidiœcéseos exstábat ædícula pene díruta, ubi beatíssimæ Maríæ Vírginis imágo, quasi absque ulla veneratióne et obséquio pósita erat, quando sǽculo décimo sexto labénte et postrídie ut fertur, diéi Natális Dómini, anni millésimi quingentésimi octogésimi sexti multis signis Dei mater monstrávit velle illa in imágine honorári, et coli, quum et aliquándo fulgóribus irradiáta, et di-

vérsis colóribus conspérsa fúerit visa imágo illa. Ex his venerátio incépit quæ de die in diem semper augétur ob insígnia prodígia et mirácula. Namque sæpíssime in infirmitátibus sanitátem, in angústiis solátium, in tentatiónibus auxílium, in necessitátibus opem obtinuérunt, et quum añuéntibus epíscopis transláta fúerit hæc beátæ Vírginis imágo, étiam pestis cessásse fertur. Nil mirum ígitur si piis largitiónibus ædícula pene desérta tractu témporis convérsa sit in sanctuárium, ubi fidéles ad implorándum auxílium cónfluant ex váriis dissitísque regiónibus, quibus permótus summus Ecclésiæ Póntifex Pius octávus ad humíllimas Emeriténsis epíscopi preces anno millésimo octingentésimo vigésimo nono, permísit, ut in honórem sanctíssimæ Genitrícis peculiáris solémnitas celebrarétur cum Offício et Missa própria in Diœcési Emeriténsi.

℟. Ornátam monílibus.

In III. Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndum Matthæum.

Lectio vii. Cap. 1.

Liber generatiónis Jesu Christi fílii David, fílii Abraham. Abraham génuit Isaac. Isaac autem génuit Jacob. Et réliqua.

Homilía sancti Bernárdi Abbátis.

Serm. in signum magnum.

Veheménter quidem nobis, dilectíssimi, vir unus, et múlier una nocuére: sed grátias Deo, per unum nihilóminus virum et mulíerem unam, ómnia restaurántur, nec sine magno fœnore gratiárum. Nec enim sicut delíctum ita et donum, sed excédit damni æstimatiónem benefícii magnitúdo. Sic nimírum prudentíssimus, et clementíssimus Artifex, quod quassátum fúerat non confrégit, sed utílius omníno refécit, ut vidélicet nobis novum formáret Adam ex véteri, Evam transfúnderet in Maríam. Et quidem suffícere póterat Christus, síquidem et nunc omnis sufficiéntia nostra ex eo est, sed nobis bonum non erat esse hóminem solum, cóngruum magis ut adésset nostræ reparatióni sexus utérque, quorum corruptióni neuter defuísset. ℟. Felix namque.

Lectio viii.

Fidélis plane et potens Mediátor Dei et hómi-

num, Homo Christus Jesus, sed divínam in eo reveréntur hómines majestátem. Absórpta vidétur in Deitátem humánitas, non quod mutáta sit substántia, sed afféctio deificáta. Non sola illi cantátur misericórdia, cantátur páriter et judícium: quia etsi dídicit ex iis quæ passus est compassiónem ut mísericors fíeret, habet tamen et judiciáriam potestátem. Dénique Deus noster ignis consúmens est. Quid ni vereátur peccátor accédere, ne quemádmodum fluit cera a fácie ignis, sic péreat ipse a fácie Dei? Jam nec ipsa Múlier ítaque benedícta in muliéribus vidébitur otiósa: inveniétur quidem locus ejus in hac reconciliatióne. Opus est enim Mediatóre ad Mediatórem istum, nec alter nobis utílior quam María. Crudélis nimírum Eva, per quam serpens antíquus pestíferum étiam ipsi viro virus infúndit: sed fidélis María, quæ salútis antídotum, et viris, et muliéribus propinávit: Illa enim minístra seductiónis, hæc propitiatiónis; illa suggéssit prævaricatiónem, hæc injécit redemptiónem.

℟. Beátam me dicent.

Lectio ix.

Mérito ígitur de Dei aréola flos ille speciósus præ fíliis Paradísi eléctus est, super quem requiéscit spíritus Dómini, et cui te assimilábimus Mater pulchritúdinis? Vere paradísus Dei tu es, quia lignum vitæ mundo protulísti, de quo qui manducáverit vivet in ætérnum. Fons vitæ qui ex altíssimo pródiit, de médio ventris tui exilívit, atque inde in quátuor cápita sese dispérgens ad irrigándam fáciem aréntis mundi emanávit, lætíficans civitátem Dei. Omnis enim qui bíberit ex eo non sítiet in ætérnum, et erit plus quam Paradísus hic de cujus aqua si quis bíberit sítiet íterum. O quanta mundo contulísti, quæ tam salúbris aquædúctus esse meruísti! O Lampas luculentíssima, quantos lætificásti, quanto splendóre Dei illustráta, desiderátum illud lumen quo invénta est drachma décima, sedéntibus in umbra mortis protulísti!

Te Deum laudámus.

Ad Laudes

et per Horas.

Ant. 1. Solémnitas * gloriósæ Vírginis Maríæ ex

sémine Abrahæ, ortæ de tribu Juda, clara ex stirpe David.

Ps. **Dóminus regnávit.** cum reliquis de Dominica.

2. Solémnitas est hódie * sanctæ Maríæ Vírginis, cujus vita ínclyta cunctas illústrat ecclésias.

3. Regáli ex progénie * María exórta refúlget: cujus précibus nos adjuvári mente et spíritu devotíssime póscimus.

4. Corde et ánimo * Christo canámus glóriam in hac sacra solemnitáte præcélsæ Genitrícis Dei Maríæ.

5. Cum jucunditáte * solemnitátem beátæ Maríæ celebrémus, ut ipsa pro nobis intercédat ad Dóminum Jesum Christum.

Capitulum. Eccli. 24. b.

Ab inítio et ante sǽcula creáta sum, et usque ad futúrum sǽculum non désinam, et in habitatióne sancta coram ipso ministrávi.

Hymnus. O glorióśa.

℣. Diffúsa est grátia in lábiis tuis. ℟. Proptérea benedíxit te Deus in ætérnum.

Ad Bened. Ant. Solemnitátem hodiérnam perpétuæ Vírginis Genitrícis Dei Maríæ solémniter celebrémus, qua celsitúdo throni procéssit, allelúja.

Oratio.

Bonórum ómnium largítor Deus, qui Genitrícis dilécti fílii tui speciósam imáginem mira apparitióne caléscere voluísti: concéde, quǽsumus; ut ejúsdem beátæ Maríæ Vírginis intercessióne, ad cœléstem pátriam felíciter perducámur. Per eúmdem Dóminum.

Ad Primam.

In ℟. br. ℣. Qui natus es de María Vírgine.

Ad Tertiam.

Capitulum. Eccli. 24. b.

Ab inítio et ante sǽcula creáta sum, et usque ad futúrum sǽculum non désinam, et in habitatióne sancta coram ipso ministrávi.

℟. br. Spécie tua * Et pulchritúdine tua. Spécie tua. ℣. Inténde, próspere procéde, et regna. Et. Glória Patri. Spécie tua.

℣. Adjuvábit eam Deus vultu suo. ℟. Deus in médio ejus non commovébitur.

Ad Sextam.

Capitulum. Eccli. 24. b.

Et sic in Sion firmáta sum, et in civitáte sanctificáta simíliter requiévi,

et in Jerúsalem potéstas mea. Et radicávi in pópulo honorificáto, et in parte Dei mei hæréditas illíus, et in plenitúdine sanctórum deténtio mea.

℟. br. Adjuvábit eam * Deus vultu suo. Adjuvábit. ℣. Deus in médio ejus non commovébitur. Deus. Glória Patri. Adjuvábit.

℣. Elégit eam Deus, et præelégit eam. ℟. In tabernáculo suo habitáre facit eam.

Ad Nonam.

Capitulum. Eccli. 24. b.

In platéis sicut cinnamómum et bálsamum aromatízans odórem dedi: quasi myrrha elécta dedi suavitátem odóris.

℟. br. Elégit eam Deus, * Et præelégit eam. Elégit. ℣. In tabernáculo suo habitáre facit eam. Et. Glória Patri. Elégit.

℣. Diffúsa est grátia in lábiis tuis. ℟. Proptérea benedíxit te Deus in ætérnum.

In II. Vesperis.

Omnia ut in primis, præter

Ad Magnif. Ant. Beáta Mater, et intácta Virgo, gloriósa Regína mundi, séntiant omnes tuum juvámen quicúmque célebrant tuam sanctam solemnitátem.

Et fit commem. sequ.

Die 11. Julii.

Ss. Cyrilli et Methodii

Pont. et Conf.

Duplex.

Omnia ut in Brev. die 5. Julii. Et fit comm. S. Pii Papæ et Mart. ut in Breviario hac die.

Die 16. Julii.

B. Mariæ V. de Monte Carmelo.

Duplex 2. classis.

In I. Vesperis.

Ant. 1. Glória Líbani * data est ei, decor Carméli et Saron.

Psalmi ut in festis B. M. V. per annum.

2. Induit nos * Génitrix Dómini vestiménto salútis: et induménto justítiæ circúmdedit nos.

3. In odórem * unguentórum tuórum cúrrimus: adolescéntulæ dilexérunt te nimis.

4. Benedícta fília * tu a Dómino, quia per te fructum vitæ communicávimus.

5. Speciósa facta es, * et suávis in delíciis tuis, sancta Dei Génitrix.

Capitulum. Eccli. 24.

Ego quasi fructificávi suavitátem odóris: et flores mei fructus honóris et honestátis. Ego mater pulchræ dilectiónis, et timóris, et agnitiónis, et sanctæ spei.

Hymnus.

Ave maris stella,
Dei Mater alma,
Atque semper Virgo,
Felix cœli porta.

Sumens illud Ave
Gabriélis ore,
Funda nos in pace,
Mutans Hevæ nomen.

Solve vincla reis,
Profer lumen cæcis,
Mala nostra pelle,
Bona cuncta posce.

Monstra te esse matrem,
Sumat per te preces,
Qui pro nobis natus,
Tulit esse tuus.

Virgo singuláris,
Inter omnes mitis,
Nos culpis solútos
Mites fac et castos.

Vitam præsta puram,
Iter para tutum,
Ut vidéntes Jesum,
Semper collætémur.

Sit laus Deo Patri,
Summo Christo decus,
Spirítui sancto,
Tribus honor unus.
Amen.

℣. Regína decor Carméli.
℟. Dedísti nobis signum protectiónis tuæ.

Ad Magnif. Ant. Caput tuum * ut Carmélus, et comæ cápitis tui sicut púrpura Regis vincta canálibus, allelúja.

Oratio.

Deus, qui beatíssimæ semper Vírginis et Genitrícis tuæ Maríæ singulári título Carméli Ordinem decorásti: concéde propítius; ut cujus hódie Commemoratiónem solémni celebrámus offício, ejus muníti præsídiis, ad gaúdia sempitérna perveníre mereámur. Qui vivis et regnas.

Ad Matutinum.

Invit. Dóminum glóriæ in nube Carméli mirábilem, * Veníte adorémus.

Ps. Veníte exsultémus.

Hymnus. Quem terra, pontus, sídera.

In I. Nocturno.

Ant. Eleváta est * magnificéntia tua super Cœlos, María Mater gratiárum.

Psalmi trium Nocturnorum ut in festis B. M. V. per añum.

Ant. In monte pósuit * tabernáculum suum: et in hoc Monte salvábor.

Ant. Quis ascéndet * ad Montem Dómini? aut quis

stabit in loco sancto isto? Innocens mánibus et mundo corde.

℣. Rigans Montem de superióribus suis. ℟. De fructu óperum suórum satiábitur terra.

In I. Noct. Lect. **Ego sapiéntia.** cum sequ. ℟℟.

℟. i. Vidi speciósam ascendéntem désuper rivos aquárum, cujus inæstimábilis odor erat nimis in vestiméntis ejus: * Ecce odor fílii mei quasi odor agri pleni, cui benedíxit Dóminus. ℣. Et ut sensit vestimentórum fragrántiam, dixit: Ecce odor.

℟. ii. Ego quasi terebínthus exténdi ramos meos, et flores mei * Fructus honóris et grátiæ. ℣. Sub umbra illíus, quem desideráveram, sedi; et fructus ejus dulcis gútturi meo. Fructus.

℟. iii. Ego in altíssimis habitávi: * Et thronus meus in colúmna nubis. ℣. Quasi cedrus exaltáta sum in Líbano, et quasi cypréssus in Monte Sion. Et. Glória Patri. Et.

In II. Nocturno.

Ant. Astitit Regína * a dextris tuis in vestítu deauráto, circúmdata varietáte.

Ant. Magnus Dóminus * et laudábilis nimis in civitáte Dei nostri, in Monte sancto ejus.

Ant. Gloriósa * dicta sunt de te, Cívitas Dei; amícta lúmine sicut vestiménto.

℣. Expándit nubem in protectiónem nostram. ℟. Et ignem, ut lucéret nobis.

Lectio iv.

Cum sacra Pentecóstes die Apóstoli cœlitus affláti, váriis linguis loqueréntur, et invocáto augustíssimo Jesu nómine, mira multa patrárent; viri plúrimi (ut fertur) qui vestígiis sanctórum Prophetárum Elíæ ac Eliséi instíterant, et Joánnis Baptístæ præcónio ad Christi advéntum comparáti fúerant, rerum veritáte perspécta atque probáta, Evangélicam fidem conféstim amplexáti sunt; ac peculiári quodam affectu, beatíssimam Vírginem (cujus collóquiis ac familiaritáte felíciter frui potuére) ádeo venerári cœpérunt, ut primi ómnium in eo Montis Carméli loco, ubi Elías olim ascendéntem nubéculam, Vírginis typo insígnem, conspéxerat, eídem puríssimæ Vírgini Sacéllum construxérint.

℟. Ego sapiéntia effúdi flúmina, et quasi aquædúctus exívi de Paradíso: * Rigábo hortum meum plantatiónum, et inebriábo prati mei fructum. ℣. Penetrábo inferióres partes terræ, et illuminábo omnes sperántes in Dómino. Rigábo.

Lectio v.

Ad novum ergo Sacéllum sæpe quotídie conveniéntes, rítibus piis, precatiónibus ac laúdibus, beatíssimam Vírginem, velut singulárem Ordinis tutélam colébant. Quamóbrem Fratres Beátæ Maríæ de monte Carmélo passim ab ómnibus appellári cœpérunt; eúmque títulum Summi Pontífices non modo confirmárunt, sed et Indulgéntias peculiáres iis, qui eo título vel Ordinem, vel Fratres síngulos nuncupárent, concessére. Nec vero nomenclatúram tantum munificentíssima Virgo tríbuit et tutélam: verum et insígne sacri Scapuláris, quod beáto Simóni Anglico prǽbuit, ut cœlésti hac veste Ordo ille sacer dignoscerétur, et a malis ingruéntibus protegerétur. Ac demum cum olim in Európa Ordo esset ignótus, et ob id apud Honórium tértium non pauci pro illíus exstinctióne instárent: ástitit Honório noctu piíssima Virgo María, planéque jussit, ut Institútum et hómines benígne complecterétur.

℟. Ego ex ore Altíssimi prodívi primogénita ante omnem Creatúram: * Et sicut nébula texi omnem terram. ℣. Feci in Cœlis, ut orirétur lumen indefíciens. Et sicut.

Lectio vi.

Non in hoc tantum sǽculo Ordinem sibi tam accéptum multis prærogatívis beatíssima Virgo insignívit; verum et in álio (cum ubíque et poténtia, et misericórdia plúrimum váleat) fílios in Scapuláris societátem relátos, qui abstinéntiam módicam, precésque paucas eis præscríptas frequentárunt, ac pro sui status ratióne castitátem coluérunt; matérno plane afféctu, dum igne Purgatórii expiántur, solári, ac in cœléstem pátriam obténtu suo quantócius pie créditur efférre. Tot ergo tantísque benefíciis Ordo cumulátus, solémnem Beatíssimæ Vírginis Comemoratiónem ritu perpétuo ad ejúsdem Vírginis

glóriam quotánnis celebrándam instítuit.

℟. Creátor ómnium, et qui creávit me requiévit in tabernáculo meo. * Et in hæreditáte Dómini morábor. ℣. Tunc præcépit et dixit mihi: In Jacob inhábita, et in Israël hæreditáre; et in eléctis meis mitte radíces. Et in. Glória Patri. Et in.

In III. Nocturno.

Ant. Mons, in quo beneplácitum est Deo * habitáre in eo: étenim Dóminus habitábit in finem.

Ant. Hæréditas mea * præclára est mihi; hæréditas mea super mel et favum.

Ant. Opéruit nubes * Montem, et habitávit Glória Dómini super eum, tegens illum nube.

℣. Fortitúdo et decor induméntum ejus. ℟. Byssus et púrpura vestis illíus.

Léctio sancti Evangélii secúndum Joánnem.

Lectio vii. Cap. 19.

In illo témpore: Stabant juxta crucem Jesu Mater ejus, et soror Matris ejus María Cléophæ, et María Magdaléne. Et réliqua.

Homilía sancti Ambrósii Epíscopi.

Ex Ep. 82. ad Vercell. Eccl. in fin.

María mater Dómini ante crucem Fílii stabat. Nullus me hoc dócuit, nisi sanctus Joánnes Evangelísta. Mundum álii concússum in passióne Dómini conscripsérunt, cœlum ténebris obdúctum, refugísse Solem, in Paradísum latrónem, sed post piam confessiónem, recéptum. Joánnes dócuit quod álii non docuérunt, quemádmodum in Cruce pósitus Matrem appelláverit, pluris putans, quod victor suppliciórum pietátis offícia matri exhibébat, quam quod regnum cœléste donábat. Nam si religiósum est, quod latróni donátur vénia; multo uberióris pietátis est, quod a fílio mater tanto afféctu honorátur. Ecce, inquit, fílius tuus: Ecce mater tua.

℟. Elégi et sanctificávi locum istum: * Ut sit ibi nomen meum, et permáneant óculi mei, et cor meum ibi cunctis diébus. ℣. Non fecit táliter omni natióni, et judícia sua non manifestávit eis. Ut.

Lectio viii.

Testabátur de Cruce Christus, et inter ma-

trem atque discípulum dividébat pietátis offícia. Condébat Dóminus non solum públicum, sed étiam domésticum testaméntum. Et hoc ejus testaméntum signábat Joánnes, dignus tanto testatóre testis. Bonum testaméntum non pecúniæ, sed vitæ ætérnæ; quod non atraménto scriptum est, sed spíritu Dei vivi, qui ait: Lingua mea cálamus scribæ velóciter scribéntis. Sed nec María minor, quam matrem Christi decébat. Fugiéntibus Apóstolis ante crucem stabat, et piis spectábat óculis Fílii vúlnera, quia exspectábat non pígnoris mortem, sed mundi salútem. Aut fortásse quia cognóverat per Fílii mortem mundi redemptiónem. Aula regális étiam sua morte putábat se áliquid público additúram múneri.

℟. Habitábit in solitúdine judícium, et justítia in Carmélo sedébit: et erit opus justítiæ pax, * Et cultus justítiæ siléntium, et secúritas usque in sempitérnum. ℣. Et sedébit pópulus meus in pulchritúdine pacis, et in tabernáculis fidúciæ. Et cultus. Glória Patri. Et cultus.

Lectio ix.

Sed Jesus non egébat adjutóre ad redemptiónem ómnium, qui omnes sine adjutóre servávit. Unde et dicit: Factus sum sicut homo sine adjutório inter mórtuos liber. Suscépit quidem afféctum paréntis, sed non quæsívit altérius auxílium. Hanc imitámini, matres sanctæ, quæ in único Fílio dilectíssimo tantum matérnæ virtútis exémplum édidit. Neque enim vos dulcióres líberos habétis, neque illud Virgo quærébat solátium, quod álium posset generáre fílium.

Te Deum laudámus.

Ad Laudes
et per Horas.

Ant. 1. Mirábiles * elatiónes maris Carméli: mirábilis in hoc monte Dóminus.

Ps. Dóminus regnávit, cum reliquis.

Ant. 2. Addúcam eos * in Montem sanctum meum: et lætificábo eos in Domo oratiónis meæ.

Ant. 3. In me grátia * omnis viæ et veritátis: in me omnis spes vitæ et virtútis.

Ant. 4. Spíritus enim meus * super mel dulcis:

et hæréditas mea super mel et favum.

Ant. 5. In ómnibus * réquiem quæsívi: et in hæreditáte Dómini morábor.

Capitulum. Eccli. 24.

Ego quasi vitis fructificávi suavitátem odóris: et flores mei fructus honóris et honestátis. Ego mater pulchræ dilectiónis, et timóris, et agnitiónis, et sanctæ spei.

Hymnus.

O gloriósa vírginum,
Sublímis inter sídera,
Qui te creávit, párvulum
Lacténte nutris úbere.

Quod Heva tristis ábstulit,
Tu reddis almo gérmine:
Intrent ut astra flébiles,
Cœli reclúdis cárdines.

Tu regis alti jánua,
Et aula lucis fúlgida:
Vitam datam per Vírginem
Gentes redémptæ plaúdite.

Jesu, tibi sit glória,
Qui natus es de Vírgine,
Cum Patre, et almo Spíritu
In sempitérna sǽcula.
Amen.

℣. Mitte nobis auxílium de sancto. ℟. Et de Sion tuére nos.

Ad Bened. Ant. Signum magnum * appáruit in cœlo: Múlier amícta sole, et luna sub pédibus ejus, et in cápite ejus coróna stellárum duódecim, allelúja.

Oratio.

Deus, qui beatíssimæ semper Vírginis et Genitrícis tuæ Maríæ singulári título Carméli Ordinem decorásti: concéde propítius; ut cujus hódie Commemoratiónem solémni celebrámus offício, ejus muníti præsídiis, ad gaúdia sempitérna perveníre mereámur. Qui vivis et regnas.

Ad Tertiam.

Capitulum. Eccli. 24.

Ego quasi vitis fructificávi suavitátem odóris: et flores mei fructus honóris et honestátis. Ego mater pulchræ dilectiónis, et timóris, et agnitiónis, et sanctæ spei.

℟. br. Rigans Montem * De superióribus suis. Rigans. ℣. De fructu óperum tuórum satiábitur terra. De. Glória Patri. Rigans.

℣. Expándit nubem in protectiónem nostram. ℟. Et ignem, ut lucéret nobis.

Ad Sextam.

Capitulum. Eccli. 24.

Spíritus meus super mel dulcis, et hæréditas mea

super mel et favum: Memória mea in generatiónes sæculórum.

℟. br. Expándit nubem * In protectiónem nostram. Expándit. ℣. Et ignem, ut lucéret nobis. In. Glória Patri. Expándit.

℣. Fortitúdo et decor induméntum ejus. ℟. Byssus et púrpura vestis illíus.

Ad Nonam.

Capitulum. Eccli. 24.

Qui audit me non confundétur; et qui operántur in me non peccábunt. Qui elúcidant me vitam ætérnam habébunt.

℟. br. Fortitúdo et decor * Induméntum ejus. Fortitúdo. ℣. Byssus et púrpura vestis illíus. Induméntum. Glória Patri. Fortitúdo.

℣. Regína decor Carméli. ℟. Dedísti nobis signum protectiónis tuæ.

In II. Vesperis.

Omnia ut in primis, præter sequentia.

℣. Regína decor Carméli. ℟. Dedísti nobis signum protectiónis tuæ.

Ad Magnif. Ant. In Sion firmáta sum * et in Civitáte sanctificáta simíliter requiévi: et radicávi in pópulo honorificáto, et in plenitúdine Sanctórum deténtio mea, allelúja.

Oratio. **Deus, qui beatíssimæ.** ut supra. 43*

Die 20. Julii.

S. Liberatæ Virg. et Mart.

Duplex majus.

Oratio.

Beátæ Liberátæ Vírginis et Mártyris tuæ, quǽsumus Dómine, précibus et méritis adjuvémur: ut, quæ pro tui nóminis confessióne et pudicítiæ defensióne in cruce pepéndit, ab inimicórum insídiis sua nos protectióne deféndat. Per Dóminum.

Et fit comm. præced., deinde S. Margaritæ Virg. et Mart.

Ant. Símile est regnum cœlórum hómini negotiatóri quærénti bonas margarítas: invénta una pretiósa, dedit ómnia sua, et comparávit eam.

℣. Diffúsa est grátia in lábiis tuis. ℟. Proptérea benedíxit te Deus in ætérnum.

Oratio.

Indulgéntiam nobis, quǽsumus Dómine, beáta Margaríta Virgo et Martyr implóret: quæ tibi grata semper éxstitit et mérito castitátis, et tuæ professióne virtútis. Per Dóminum.

In I. Noct. Lect. **Confitébor.** de Comm. Virg. 2. loco.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

Lúcius Catéllius Sevérus, præses Gallǽciæ et Lusitániæ, et ejus terræ régulus, idolórum cultor, ex Cálsia cónjuge, eídem falsæ religióni dédita, uno partu (ut multárum in Hispánia ecclesiárum fert tradítio) novem édidit fílias. Quæ cum existimáret, hoc posse contra eam áliquam violáti tori et intemperántis vitæ excitáre suspiciónem, obstetríci sevére indíxit, ut occúlte illam tot filiárum turbam in flumen projíceret. Illa vero consílium detestáta, in próximum vicum progréssa, novem puéllas tótidem nutrícibus aléndas trádidit, a quibus sacro fonte lustrátæ, Genivéra, Wilgefórtis seu Liberáta, Victória, Eumélia, Germána, Gemma, Mártia, Basilíssa, ac Quitéria nuncupátæ, totas se Deo concéptæ virginitátis voto consecrárunt.

℟. Propter veritátem.

Lectio v.

Intérea dira persecútio christiánum nomen urgébat, et ad Balchágiam Catéllii sedem progréssa (quæ hódie dícitur Bayóna Tudénsis) cultóres idolórum ímpulit, ut vírgines sacras comprehénderent et Catéllio patri sísterent puniéndas. Qui de génere et religióne sciscitátus, christiánas et fílias suas esse cognóvit. Cum autem ómnia illis régia liberalitáte promítteret ómniaque supplícia júdicis severitáte minarétur, ut eas a stúdio christiánæ religiónis abdúceret, et matérnæ preces et lácrimæ his ómnibus accéderent, nihilóminus sacræ vírgines omnes in ea, quam suscéperant, fide constántes permansérunt.

℟. Dilexísti justítiam.

Lectio vi.

Cum autem pater nil profíceret et in filiárum cædem raperétur furóre, illæ, tamétsi martýrii cúpidæ, patris tamen grave peccátum vitáre cupiéntes, ab ejus statuérunt sese potestáte subdúcere. Quod fecére non simul omnes, sed seórsum áliæ álio dilápsæ, ubi váriis locis martýrium subiérunt. Wilgefórtis vero seu Liberáta cum áliis christiánis in erémum secéssit, ubi aspérrime vivens silvéstri cibo semel ad vésperam quotídie reficiebátur; donec comprehénsa íterum ab ímpiis idolórum cultóribus ad sa-

crílegum idolórum cultum et impudicítiam fuit instigáta. Illa vero, nec sorórum nece percúlsa nec minis, aut cruciátibus detérrita, tortóribus se læta óbtulit. Et post vária tormentórum génera, in Lusitánia ad Castraleúca, pro fide et pudicítia decértans, in cruce méruit martýrii palmam adipísci, circa añum Dómini centésimum trigésimum nonum. Cujus corpus in amplíssimo templo Seguntíno honorífice cónditum summa cólitur religióne et populórum frequéntia.

℟. Afferéntur Regi.

In III. Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndum Matthǽum.

Lectio vii. Cap. 13.

In illo témpore: Dixit Jesus discípulis suis parábolam hanc: Símile est regnum cœlórum thesaúro abscóndito in agro. Et réliqua.

Homilía sancti Joánnis Chrysóstomi.

Homil. 48. super Matth. c. 13.

Sicut granum sinápis et ferméntum, sic duæ parábolæ istæ thesaúri atque margarítæ parum inter se dífferunt. Illud enim ambábus his denotátur, quóniam opórteat prædicatiónem evangélii ómnibus céteris antepónere. Et illis quidem (ferménti dico atque sinápis) magna evangélii virtus ostendebátur, quæ omníno totum orbem terrárum erat superatúra: hæ vero posterióres sumi esse prétii signíficant. Sicut enim sinápis exténditur, sic quasi margaríta pretiosíssimum est, ac infinítas éxhibet commoditátes ut thesaúrus.

℟. Hæc est virgo.

Lectio viii.

Nec illud solum dícimus, quia cétera abjiciénda sunt ómnia, et sola prædicátio evangélii retinénda; verum étiam magno id esse cum gaúdio faciéndum. Sane qui renuntiatiónem bonórum facit, is nullam jactúram, sed quæstuosíssimam facit mercatúram. Perpéndis quómodo in mundo ábdita atque celáta prædicátio est, et in prædicatióne summa felícitas recóndita? Nisi ergo cunctas res tuas venúmdabis, non emes: nisi curióse quæras, non invénies. Duo hæc quippe nobis ad salútem necessária sunt, sæcu-

lárium rerum contémptus, et jugis vigilántia.

℟. **Média nocte.**

Lectio ix.

Quærénti enim (inquit) bonas margarítas, et, cum invenísset unam pretiósam, véndidit quæcúmque habébat, ac emit eam. Una quippe véritas, nec in multas scínditur partes, ac véluti qui margarítam habet, novit se dívitem esse, etiámsi áliis ignótum nonnúmquam illud sit, cum parvo in lóculo margaríta recónditur, sic et in prædicatióne veritátis, qui ei adhærent totóque ánimo illam amplectúntur, opuléntos esse non ignórant; quamvis infidéles, thesaúri vim non agnoscéntes, fidélium opes contémnant.

Te Deum laudámus.

In Laudibus fit commemor. S. Margaritæ Virg. et Mart.

Ant. **Veni sponsa Christi: * áccipe corónam, quam tibi Dóminus præparávit in ætérnum.**

℣. **Spécie tua et pulchritúdine tua.** ℟. **Inténde, próspere procéde, et regna.**

Oratio ut in Vesp.

In II. Vesp. comm. sequ. et S. Praxedis Virg. (Antiph. ex Laud. ℣. **Spécie tua.**)

Die 21. Julii.

S. Hieronymi Æmiliani Conf.

Duplex.

Omnia ut in Brev. die 20. Julii. Et fit commem. S. Praxedis Virg. ut in Brev. hac die.

Die 24. Julii.

Ss. Justæ et Rufinæ Virg. et Mart.

Duplex.

Omnia de Communi Virginum et Mart., præter sequentia.

In utrisque Vesp. ad Magnificat et in Laud. ad Benedictus

℣. **Adducéntur Regi Vírgines post eam.** ℟. **Próximæ ejus afferéntur tibi.**

Ant. **Prudéntes Vírgines * aptáte vestras lámpades: ecce sponsus venit, exíte óbviam ei.**

Oratio.

Deus, qui virtútem tuam in vasis fictílibus étiam frágilis sexus recóndens sanctis Virgínibus et Martýribus tuis Justæ et Rufínæ mirábilem fídei constántiam tribuísti: da nobis eárum patrocíniis in tui amóre perseveráre, et ad cœléstem corónam perveníre. Per Dóminum.

Et fit com̃. præced. et S. Christinæ Virg. et Mart. ut in Breviario hac die.

In I. Nocturno Lectiones de Scriptura occurrente.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

Ex S. Isidoro et Brev. Hisp.

Justa et Rufína soróres, Hispalénses, vírgines castíssimæ, facultátibus paúperes, sed virtútibus locuplétes, cum Diocletiánus in christiános sævíret, fictílium mercimónio sese alébant, et tenuitáte egénos sustentábant. Religióse ítaque et in magna concórdia domus suæ curam geréntes vitam inculpátam transigébant. Accidit autem statúto quodam die Híspali Adónia celebrári. In quo festo muliérculæ quædam cum sólitis ejulátibus et clamóribus Salambónæ simulácrum (sic Vénerem Syri vocant) in pompa circumferébant, et ab ómnibus passim in ejus dæmonis cultum áliquid erogári efflagitábant. Quæ cum óbiter a sanctis soróribus stipem postulárent nec quidquam extorquérent, una ex eis, quæ idólum bajulábant, omnes fictílium merces indignabúnda confrégit. Sed sanctæ vírgines, non frívolæ rei detriménto commótæ, sed religiónis zelo succénsæ, nefárium simulácrum a se dejecérunt, quod terræ illísum et comminútum fíctile étiam se probávit.

℟. Propter veritátem.

Lectio v.

Re autem ad Diogeniánum provínciæ præsidem deláta, quasi impietátis reas capi et ad se addúci jubet. Quæ cum coram eo consísterent, de religióne interrogátæ, se Christi fámulas et pro ejus nómine mori parátas esse intrépide respondérunt. Admovéntur ergo vária et horribília cruciátus instruménta, ac vírgines hílares et Christum invocántes equúleo suspénsæ férreis úngulis exarántur. Sed cum in fídei confessióne constántes fessis étiam tortóribus persísterent, in cárcerem tradi et inde áliquot post dies éxtrahi jubéntur, ut se longo itínere in loca ad montes Mariános sita (quo sibi juris dicéndi causa eúndum erat) sequeréntur, exístimans ejus itíneris difficultáte eárum constántiam vinci posse. Sed divína virtúte imbecílli séxui vires suggerénte, rúpium et móntium prærúpta et áspera nudis pédibus magna animórum alacritáte superárunt et incólumi fide Híspalim rediérunt: ubi

cum sævíssimis íterum cruciátibus eárum fides frustra tentáta est. Quorum immanitáte et diutúrno cárceris situ et fame Justa enécta, Deo spíritum reddens, ad dúplicem corónam evolávit.

℟. Dilexísti justítiam.

Lectio vi.

Rufína vero ad ália certámina sanctíssimæ sorori supérstes, præsidis jussu in arénam prodúcta (ut sanctus Isidórus refert) ferocíssimo leóni objécta est. Qui quasi virtútem cœléstem agnósceret, illæsam eam et intáctam relíquit. Redúcta ergo in cárcerem, fractis a lictóre cervícibus gloriósum martýrium in vínculis consummávit. Cujus corpus a carnifícibus in eámdem arénam tractum combústum est. Ossa autem a Sabíno Hispalénsi epíscopo colléta et in suburbáno cœmetério honorífice sepúlta sunt cum soróris Justæ córpore, quod e profúndo púteo, in quem jussu Diogeniáni præcipitátum fúerat, idem sanctus epíscopus extráxit.

℟. Afferéntur Regi.

In III. Nocturno Homilia in Evang. **Símile erit regnum cœlórum.** de Comm 1. loco.

Lectio ix. de Vigilia S. Jacobi Apost. cujus commemor. fit in Laud. ac comm. S. Christinæ Virg. Mart. ut in Brev. hac die.

Die 25. Julii.

Tunquæ:

S. Jacobi Apostoli.

Tit. Eccles. Cathedral.

Duplex 1. cl. cum Oct.

In I. Vesperis.

Ant. et Cap. de Laud. **51***

Ps. ut in I. Vesp. de Comm. Apostolorum.

Hymnus.

Defénsor alme Hispániæ,
Jacóbe, vindex hóstium,
Tonítrui quem fílium
Dei vocávit Fílius:

Huc cœli ab altis sédibus
Convérte dexter lúmina,
Audíque læti débitas
Grates tibi quas sólvimus.

Grates refert Hispánia,
Felix tuo quæ nómine
Te gloriátur júgiter
Dignáta sacris óssibus.

Tu, cæca nox atque ímpia
Nos cum tenéret vánitas,
Lucem salútis prímitus
Oris Ibéris ímpetras.

Tu, bella cum nos cíngerent,
Es visus ipso in prœlio
Equóque et ense acérrimus
Mauros furéntes stérnere.

Freti tuo nos pígnore,
Largum tuo te múnere
Rogámus omnes, ut tuæ
Spe prótegas præséntiæ.

Deo Patri sit glória,
Ejúsque soli Fílio,
Cum Spíritu Paráclito
Et nunc, et omne in sæculum. Amen.

℣. In omnem terram exívit sonus eórum. ℟. Et in fines orbis terræ verba eórum.

Ad Magnif. Ant. Misit Heródes rex manus, ut afflígeret quosdam de ecclésia: occídit autem Jacóbum fratrem Joánnis gládio.

Oratio ut ad Laudes. 52*

Ad Matutinum omnia ut in Breviario præter ℟℟. sequ.

℟. i. Procédens Jesus juxta mare Galilǽæ, vidit duos fratres, Jacóbum Zebedǽi, et Joánnem fratrem ejus, in navi. * Et vocávit eos; qui statim relíctis rétibus et patre secúti sunt Dóminum. ℣. Erant Jacóbus et Joánnes fratres in navi cum Zebedǽo patre eórum, reficiéntes rétia sua. Et vocávit.

℟. ii. Vocávit ad se Dóminus Jacóbum Zebedǽi, et Joánnem fratrem Jacóbi, et fecit ut essent secum inter duódecim, et ut mítteret eos prædicáre; * Et impósuit eis nómina Boanérges, quod est fílii tonítrui. ℣. In omnem terram exívit sonus eórum, et in fines orbis terræ verba eórum. Et impósuit.

℟. iii. Cum venísset Jesus in domum príncipis synagógæ, * Non permísit intráre secum quemquam, nisi Petrum et Jacóbum et Joánnem, et patrem et matrem puéllæ. ℣. Et dixit: Nolíte flere, non est mórtua puélla, sed dormit. Non permísit. Glória Patri. Non permísit.

℟. iv. Assúmpsit Jesus Petrum et Jacóbum et Joánnem fratrem ejus, et duxit illos in montem excélsum seórsum: * Et transfigurátus est ante eos. ℣. Et ecce apparuérunt illis Móyses et Elías cum eo loquéntes. Et transfigurátus.

℟. v. Potéstis bíbere cálicem, quem ego bibo? aut baptísmo, quo ego baptízor, baptizári? dixit Jesus Jacóbo et Joánni fíliis Zebedǽi. * At illi dixérunt ei: Póssumus. ℣. Cálicem quidem, quem ego bibo, bibétis, et baptísmo, quo ego baptízor, baptizabímini. At illi.

℟. vi. Assúmpsit Jesus Petrum et Jacóbum et Jo-

ánnem secum, et cœpit pavére et tædére. * Et ait illis: Tristis est ánima mea usque ad mortem. ℣. Sustinéte hic et vigiláte mecum. Et ait. Glória Patri. Et ait.

℟. vii. Misit Heródes rex manus, ut afflígeret quosdam de ecclésia: * Occídit autem Jacóbum fratrem Joánnis gládio. ℣. Ecce ego mitto ad vos prophétas et sapiéntes et scribas, et ex illis occidétis. Occídit.

℟. viii. Iste est, qui ante álios Apóstolos primus plantávit ecclésiam sánguine suo: * Cujus corpus in Gallæciam delátum per totum orbem glória illustrátur. ℣. O sidus, o decus Hispániæ, sancte Jacóbe Apóstole, intercéde pro nobis ad Deum, qui te elégit. Cujus. Glória Patri. Cujus.

Ad Laudes

et per Horas.

Ant. 1. Accéssit ad Jesum * mater filiórum Zebedǽi cum fíliis suis, adórans et petens áliquid ab eo.

Psalm. Dóminus regnávit. cum reliquis.

2. Dic, ut sédeant * hi duo fílii mei, unus ad déxteram tuam et unus ad sinístram in regno tuo.

3. Potéstis bíbere * cálicem, quem ego bibitúrus sum? Dicunt ei: Póssumus.

4. Cálicem quidem * meum bibétis: sedére autem ad déxteram meam et ad sinístram, non est meum dare vobis, sed quibus parátum est a Patre meo.

5. Quicúmque volúerit * inter vos major fíeri, sit vester miníster.

Capitulum. 1. Cor. 4.

Fratres: Puto, quod Deus nos Apóstolos novíssimos osténdit, tamquam morti destinátos: quia spectáculum facti sumus mundo, et Angelis et homínibus.

Hymnus.

Jesu salus mortálium,
Nobis ades, dum dícimus
Laudes patróno Hispániæ,
Tuam canéntes glóriam.

Laudándus hic est único,
Quod primus in certámine
Apóstolis ex ómnibus
Pro te profúdit sánguinem.

Tui beátus plúribus
Notis amóris máximi:
Quod testis usque intérfuit
Recónditis mystériis:

Seu vi poténtis dédxteræ
Surgit Jaíri fília,

Quando in patérnis ædibus
Est excitáta ab ínferis.
Seu vultus ut sol spléndidus,
Et vestis ut nix cándida,
Thabóris alto in vértice
Signum tuæ dant glóriæ:
Seu monte olívis cónsito
Angóris est index tui
Sudor tuo de córpore
Ceu gutta manans sánguinis.
Deo Patri sit glória,
Ejúsque soli Fílio,
Cum Spíritu Paráclito,
Et nunc, et omne in sæculum. Amen.

℣. Annuntiavérunt ópera Dei. ℟. Et facta ejus intellexérunt.

Ad Bened. Ant. Visitávit nos * per sanctum suum Apóstolum, et fecit salútem de inimícis nostris, Dóminus Deus noster.

Oratio.

Esto, Dómine, plebi tuæ sanctificátor et custos: ut beáti Jacóbi Apóstoli tui muníta præsídiis, et conversatióne tibi pláceat, et secúra mente desérviat. Per Dóminum nostrum.

Ad Tertiam.

Capit. Fratres: Puto. 51*

℟. br. In omnem terram * Exívit sonus eórum. In omnem. ℣. Et in fines orbis terræ verba eórum. Exívit. Glória. In omnem.

℣. Constítues eos príncipes super omnem terram. ℟. Mémores erunt nóminis tui, Dómine.

Ad Sextam.

Capitulum. 1. Cor. 4.

Nos stulti propter Christum, vos autem prudéntes in Christo: nos infírmi, vos autem fortes: vos nóbiles, nos autem ignóbiles.

℟. br. Constítues eos príncipes, * Super omnem terram. Constítues. ℣. Mémores erunt nóminis tui, Dómine. Super. Glória Patri. Constítues.

℣. Nimis honoráti sunt amíci tui, Deus. ℟. Nimis confortátus est principátus eórum.

Ad Nonam.

Capitulum. 1. Cor. 4.

Nam si decem míllia pædagogórum habeátis in Christo, sed non multos patres. Nam in Christo Jesu per evangélium ego vos génui.

℟. br. Nimis honoráti sunt, * Amíci tui Deus. Nimis. ℣. Nimis confortátus est principátus eórum. Amíci. Glória Patri. Nimis honoráti.

℣. **Annuntiavérunt ópera Dei.** ℟. **Et facta ejus intellexérunt.**

In II. Vesperis.

Ant. et Capit. de Laud. **51***; Ps. ex II. Vesp. de Communi Apost. Hymnus ut in I. Vesp.

℣. **Annuntiavérunt ópera Dei.** ℟. **Et facta ejus intellexérunt.**

Ad Magnif. Ant. **O beátum Apóstolum, * qui inter primos eléctus, primus ómnium Apostolórum Dómini cálicem bíbere méruit! O gloriósum Hispániæ regnum, tali pígnore ac patróno munítum, per quem fecit illi magna, qui potens est, allelúja.**

Deinde fit commem. sequ.

Die 26. Julii.

S. Annæ Matris B. M. V.

Duplex 2. classis.

Sanctæ Marthæ: Tit. Eccles. Cathedr. et Patr. Princ. Diœc.

Duplex 1. cl. cum Oct.

Omnia ut in Brev. hac die.

Die 27. Julii.

Tunquæ:

Tertia die infra Octavam

S. Jacobi.

Semiduplex.

In I. Nocturno Lectiones de Scriptura occurrente.

In II. Nocturno.

Sermo sancti Augustíni Epíscopi.

Serm. 43. de Sanctis.

Lectio iv.

Si ómnium sanctórum Mártyrum grata nobis debet esse solémnitas, quanto grátior eórum, qui præséntem secúti sunt príncipem Mártyrum? Si agnórum, quanto magis aríetum? Illórum enim fílii non generatióne carnis, sed imitatióne virtútis facti sunt omnes, qui postérius usque ad mortem conféssi sunt Christum. His primum Dóminus, cum ad confessiónem sui nóminis hortarétur, non solum se promísit victóriæ coronatórem, sed et certáminis adjutórem: étiam in ipsis et pósteros admonébat, quóniam quod dicébat, scriptum pósteris relinquébat.

℟. **Assúmpsit... et duxit.**

Lectio v.

Illis ergo ait, exhórtans eos: Cum autem addúcent vos ad príncipes et potestátes, nolíte cogitáre quid respondeátis, vel quid loquámini: non enim vos estis qui loquímini, sed Spíritus Patris vestri, qui lóquitur in vobis. Meditári vétuit: et confitéri præcé-

pit. Máluit enim auférre præsumptiónem humánam, et grátiam dare divínam, ut in semetípsis tímidi, et mundo essent audáces. Unde et in Psalmo vox mártyrum dicit, quasi ex parte humánæ fragilitátis veréndo: Eripe me de inimícis meis, Deus meus, et ab insurgéntibus in me líbera me. Et paulo post de auxílio divíno confídens dicit: Fortitúdinem meam ad te custódiam. ℟. Potéstis.

Lectio vi.

Supra céteras enim turbas fidélium, nec non antiquórum justórum et Prophetárum eminéntes Apóstolos suos volens Dóminus osténdere, dixit ad eos: Beáti óculi, qui vident quæ vos vidétis, et aures quæ aúdiunt, quæ vos audítis: multi enim Prophétæ, et justi voluérunt vidére, quæ vos vidétis, et non vidérunt, et audíre quæ audítis, et non audiérunt. Item álibi: Jam, ait, non dicam vos servos, quia servus nescit quid fáciat dóminus ejus. Vos autem dixi amícos, quia ómnia, quæcúmque audívi a Patre meo, nota feci vobis. Item ait idem álio loco: Quæcúmque alligavéritis super terram, erunt ligáta et in cœlo: et quæcúmque solvéritis super terram, erunt solúta et in cœlo.

℟. Assúmpsit... et cœpit.

In III. Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndum Matthǽum.

Lectio vii. Cap. 20.

In illo témpore: Accéssit ad Jesum mater filiórum Zebedǽi cum fíliis suis, adórans et petens áliquid ab eo. Et réliqua.

Homilía S. Hilárii Epíscopi.

Cap. 20.

Non sine áliquo moménto rerum ita eféctum fuísse existimándum est, ut mater filiórum Zebedǽi Dóminum deprecarétur. Numquid et fíliis peténdi familiáritas non erat? sed erat gestórum efféctibus prophetándum. Itaque in matre filiórum Zebedǽi lex intellígitur, quæ confidéntia privilégii sui pro credéntibus ex se pópulis deprecátur: quæ quia supérius audíerat primos novíssimos et novíssimos primos futúros; deférri fíliis suis orat, ut in Dómini regno unus ad déxteram ejus sédeat, alter ad sinístram. Cui Dóminus respóndit, nescíre eam quid oret. Nihil quidem de glória Apo-

stolórum ambigebátur, et judicatúros eos sermo supérior expósuit.
℟. Misit Heródes.

Lectio viii.

Dénique in médio sermóne, an cálicem suum possent bíbere intérrogat. At illi, qui jam martýrii libertátem constantiámque retinébant, bibitúros se pollicéntur. Dóminus collaúdans eórum fidem ait, martýrio quidem eos secum cómpati posse; sed lævæ ejus ac déxteræ assídere, áliis a Deo Patre fuísse dispósitum. Et quidem, quantum arbitrámur, ita honor iste áliis est reservátus, quod tamen nec Apóstoli ab eo erunt aliéni, qui in duódecim patriarchárum sede consídéntes Israélem judicábunt. Céterum, ut rátio spirituális intelligéntiæ plena esset, pro duóbus Dóminum mater orávit. Duæ enim sunt vocatiónes ex Israël: una discipulórum Joánnis, áltera Apostolórum et pharisæórum. Ideo ígitur pro duóbus orávit, quia Evangélio Christi hæ vocatiónes géminæ credidérunt. ℟. Iste est.

Lectio ix. de S. Pantaleone Mart. et commemor. ejusdem in Laud. ut in Brev. hac die.

Eadem die.

Sanctæ Marthæ:

Secunda die infra Octavam

S. Annæ.

Semiduplex.

In I. Nocturno Lectiones de Scriptura occurrente.

In II. Nocturno.

Sermo sancti Gregórii Nazianzéni.

In Laud. Gorgoniæ circa med.

Lectio iv.

Beáta Anna pudicítiæ quidem laude ádeo præstitit, adeóque non modo omnes ætátis suæ mulíeres, sed étiam véteres, quæ eo virtútis génere floruísse dicúntur, antecélluit, ut, cum in duo hæc génera vita nostra omnis divísa sit, nimírum in matrimónium et cœlibátum (quorum álterum ut præstántius et divínius, ita majóris quoque labóris et perículi; álterum humílius quidem et abjéctius, céterum minóri perículo obnóxium); vitátis utriúsque status incómmodis, quidquid in utróque cómmodi erat, delégerit, in unúmque coégerit, altérius nempe sublimitátem, altérius securitátem: fuerítque citra supercílium pudíca, cœlibátus cōmoda matrimónio témperans, ac re ipsa osténdens, neutrum horum

suápte natúra tale esse, ut nos prorsus vel Deo vel mundo adstríngat, vel ab his pénitus nos séparet.

℟. Propter veritátem.

Lectio v.

Non enim quia carni conjúncta erat, idcírco a spíritu disjúncta est: nec quia pro cápite virum habébat, ídeo primárium caput ignorávit: sed mundo naturǽque háctenus obsecúta, ut carnis legi, vel ei pótius qui hanc carni legem indíxit, satisfáceret, totam se póstea Deo consecrávit. Enímvero divínus Sálomon in Provérbiis, féminam domi manéntem, virúmque amántem laudat, quæ honéste in domo versátur, ac muliébria offícia viríli et strénuo ánimo exséquitur, sempérque ad fusum et colum manus obfírmat, céteraque ómnia præstat, quæ ille de honésta et indústria matróna prædicávit. Ego vero si ab his rebus laudándæ Annæ arguménta péterem, simíliter fácerem, ac si ab umbra státuam laudárem, aut ab únguibus leónem, relíctis majóribus et excellentióribus.

℟. Dilexísti justítiam.

Lectio vi.

Quænam umquam dígnior fuit, quæ in públicum se inférret? quænam tamen rárius visa est, minúsque virórum óculis pátuit? quænam óculos æque frænávit? quænam risum ádeo irrísit, ádeo ut vel léviter subrisísse propémodum nímium ipsi viderétur? quænam aúribus suis jánuas magis impósuit? quænam rursus eas divíno sermóni magis apértas hábuit? imo quænam mentem linguæ moderatrícem magis præfécit ad pronuntiándas Dei justificatiónes? quænam modum ordinémque lábiis suis magis constítuit? Unus illi rubor placébat, quem gignit pudor: unus candor, quem parit abstinéntia.

℟. Fallax grátia.

In III. Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndum Matthǽum.

Lectio vii. Cap. 13.

In illo témpore: Dixit Jesus discípulis suis parábolam hanc: Símile est regnum cœlórum thesaúro abscóndito in agro. Et réliqua.

De Homilía sancti Gregórii Papæ.

Homilia 11. in Evangelia.

Rursum cœléste regnum negotiatóri hómini símile dícitur, qui bonas margarítas

quærit, sed unam pretiósam invénit, quam vidélicet invéntam, ómnia vendens, emit: quia, qui cœléstis vitæ dulcédinem, in quantum possibílitas admíttit, perfécte cognóverit, ea, quæ in terrénis amáverat, libénter cuncta derelínquit; in comparatióne ejus viléscunt ómnia, déserit hábita, congregáta dispérgit: inardéscit in cœléstibus ánimus, nihil in terrénis libet: defórme conspícitur, quidquid de terrénæ rei placébat spécie, quia sola pretiósæ margarítæ cláritas fulget in mente.

℟. Os suum.

Lectio viii.

Rursus símile esse regnum cœlórum sagénæ in mare missæ dícitur, ex omni génere píscium congregánti, quæ impléta ad litus edúcitur, et in vasis boni pisces eligúntur, mali autem projiciúntur foras. Sancta Ecclésia sagénæ comparátur, quia et piscatóribus est commíssa, et per eam quisque ad ætérnum regnum a præséntis sǽculi flúctibus tráhitur, ne in ætérnæ mortis profúndo mergátur. Quæ ex omni génere píscium cóngregat: quia ad peccatórum véniam sapiéntes et fátuos, líberos et servos, dívites et paúperes, fortes et infírmos vocat.

℟. Regnum mundi.

Lectio ix. de S. Pantaleone Mart. et commem. ejusdem in Laud. ut in Brev. hac die.

Die 29. Julii.

S. Marthæ Virg.

Semiduplex.

Sanctæ Marthæ:

Tit. Eccl. Cath. et Patr. Princ. Diœcesis.

Duplex 1. classis cum Oct.

Omnia ut in Brev. hac die.

Sanctæ Marthæ omittitur com̃. Ss. Felicis II. Pap. et Soc. Mm.

Die 30. Julii.

Tunquæ:

Sexta de infra Octavam

S. Jacobi.

Semiduplex.

In I. Nocturno Lectiones de Scriptura occurrente.

In II. Nocturno.

Ex Tractátu S. Augustíni Epíscopi super Psalmos.

Lectio iv. In Ps. 44.

Pro pátribus tuis nati sunt tibi fílii. Genuérunt te Apóstoli: ipsi missi sunt, ipsi prædicavérunt, ipsi patres. Sed numquid nobíscum corporáliter semper esse potuérunt? Etsi unus ipsórum dixit: Cúpio dissólvi, et es-

se cum Christo: multo magis óptimum est; manére autem in carne necessárium propter vos: dixit hoc quidem; sed quámdiu hic manére pótuit? Numquid usque ad hoc tempus? numquid usque in pósterum? Ergo illórum abscéssu desérta est ecclésia? Absit. Pro pátribus tuis nati sunt tibi fílii. Quid est: Pro pátribus tuis nati sunt tibi fílii? Patres missi sunt Apóstoli: pro Apóstolis fílii nati sunt tibi, constitúti sunt epíscopi.

℟. Assúmpsit... et duxit.

Lectio v.

Hódie enim epíscopi qui sunt per totum mundum, unde nati sunt? Ipsa ecclésia patres illos appéllat: ipsa illos génuit, ipsa illos constítuit in sédibus patrum. Non ergo te putes desértam, quia non vides Petrum, quia non vides Paulum, quia non vides illos, per quos nata es. De prole tua tibi crevit patérnitas. Pro pátribus tuis nati sunt tibi fílii: constítues eos príncipes super omnem terram. Vide templum regis quam late diffúsum est, ut nóverint vírgines, quæ non adducúntur in templum regis, non se ad istas núptias pertinére. ℟. Potéstis.

Lectio vi.

Pro pátribus tuis nati sunt tibi fílii: constítues eos príncipes super omnem terram. Hæc est cathólica ecclésia: fílii ejus constitúti sunt príncipes super omnem terram: fílii ejus constitúti sunt pro pátribus. Agnóscant, qui præcísi sunt: véniant ad unitátem: adducántur in templum regis. Templum suum Deus ubíque collocávit, fundaménta prophetárum et Apostolórum ubíque firmávit. Fílios génuit ecclésia: constítuit eos pro pátribus suis príncipes super omnem terram.

℟. Assúmpsit... et cœpit.

In III. Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndum Matthǽum.

Lectio vii. Cap. 20.

In illo témpore: Accéssit ad Jesum mater filiórum Zebedǽi cum fíliis suis, adórans et petens áliquid ab eo. Et réliqua.

De Homilía sancti Joánnis Chrysóstomi.

Homil. 66. in Matthæum.

Sedére autem a dextris et a sinístris non est meum dare, sed quibus parátum est a Patre meo. Quibus porro præparátum est? Illis vidélicet, qui fulgentíssimis opéribus

evasúri sunt. Idcírco vero dixit: Non est meum dare, sed Patris mei: ne quis infírmum atque impoténtem ad hanc ipsum fore retributiónem opinétur. Sed quonam modo? Non est meum, inquit, sed quibus parátum est. Verum, ut clárius fiat quod dícimus; exémplo id ante óculos ponámus. Ad editórem ígitur múnerum atque certáminis, quo multi ad præclári athlétæ cónfluant, duos quosdam ipsi præcípua familiaritáte conjúnctos accessísse fingámus, qui amicítia príncipis freti postuláre aúdeant, ut victóres ipsi præcónio declaráti coronéntur. Quibus ille respóndeat: Non est meum id dare, sed quibus labóre atque sudóre præparátum est. ℟. Misit Heródes.

Lectio viii.

Num ígitur quasi non poténtem illum id fácere condemnábimus? Nequáquam, sed justítiam ejus admirábimur: et, quóniam non persónam, sed rem réspicit, laudábimus. Quemádmodum ígitur editiónis múnerum atque certáminis príncipem, non quia non potest, sed quia non vult luctatiónis tránsgredi leges et justítiæ órdinem conturbáre, sic útique Christum id dixísse affirmámus. Ita úndique illos compellébat in grátia Dei primum, deínde in labóribus própriis omnem salútem et glóriæ spem repónere. Ideo dixit: Quibus parátum est. Nam si álii præstantióres videbúntur, si excellentióra quam vos ópera factúri sunt, quómodo illis expúlsis locum eórum vos occupábitis? An quia mei discípuli estis, idcírco étiam si non digni primátu éritis, prǽmia tamen quoque consecutúros vos arbitrémini? ℟. Iste est.

Lectio ix. de Ss. Abdon et Sennen Mm., et eorum comm. in Laud. ut in Brev. hac die.

Eadem die.

Sanctæ Marthæ:

Quinta die infra Octavam

S. Annæ.

Semiduplex.

In I. Nocturno Lectiones de Scriptura occurrente.

In II. Nocturno.

De Sermóne S. Augustíni Epíscopi.

Sermone 45. de Diversis, cap. 4.

Lectio iv.

Operátur viro suo bona, et non mala in omni témpore. In omni témpore operátur bonum et non malum: nec

sibi, sed viro: ut, quæ vivit, jam sibi non vivat, sed ei, qui mórtuus est pro ómnibus, et resurréxit. Viro ergo operátur bonum, coram Deo operátur bonum: illi servit, illi devóta est: illum díligit, illi placére semper studet et desíderat. Non se ornat, nec propter óculos suos, nec propter óculos aliénos. Non est de sibi placéntibus, non est de sua quæréntibus; operátur enim viro suo. Qui autem sibi operántur, omnes sua quærunt, non quæ Jesu Christi. ℟. Propter.

Lectio v.

Invéniens lanam et linum, fecit útile mánibus suis. Laníficam et linífìcam matrónam istam sanctus sermo descríbit. Quǽritur autem a nobis, quid sit lana, quid sit linum. Lanam carnále áliquid puto, linum spiritále: interióra sunt enim línea vestiménta, lánea exterióra. Quidquid carne operámur, in promptu est: quidquid spíritu, in secréto. Operári enim carne, et non operári spíritu, quamvis bonum videátur, útile non est: operári autem spíritu, et non operári carne, pigrórum est. Invenis hóminem porrigéntem manum vel eleemósynam paúperi, nec tamen de Deo cogitántem, sed homínibus placére cupiéntem: lánea vestis vidéri potest; interiórem líneam non habet. Invenis álium dicéntem: Súfficit mihi in consciéntia Deum cólere, quid mihi opus est visibíliter miscéri christiánis? Líneam vult habére sine túnica lánea: non novit, neque comméndat tália ópera mulíeris.
℟. Dilexísti justítiam.

Lectio vi.

Exsúrgit de nóctibus, et dedit escas dómui, et ópera ancíllis. Quid valent noctes? Non eam premunt, non eam in ténebris jacére cogunt. Noctes tribulatiónes sunt; sed cui hæc? Et de nóctibus consúrgit, et in tribulatiónibus próficit. Et dedit escas dómui, in nóctibus præbuit se imitándam; fáciens dócuit quod faciéndum dixit: et tunc dedit escas. Quis cómedat de nocte? Prorsus, et tunc dedit escas: quibus enim dedit, semper esúriunt. Beáti enim, qui esúriunt, et sítiunt justítiam, quia ipsi saturabúntur. A nocte spíritus meus vígilat ad te, Deus. Hæc aliménta noctúrna abúndant in domo mulíeris hujus.
℟. Fallax grátia.

In III. Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndum Matthæum.

Lectio vii. Cap. 13.

In illo témpore: Dixit Jesus discípulis suis parábolam hanc: Símile est regnum cœlórum thesaúro abscóndito in agro. Et réliqua.

Homilía sancti Joánnis Chrysóstomi.

Ex Homilia 48. in Matth. circa medium.

Perpéndis, quómodo in mundo ábdita, atque celáta prædicátio est, et in prædicatióne summa felícitas recóndita? Nisi ergo cunctas res tuas venúmdabis, non emes: nisi curióse quæras, non invénies. Duo hæc quippe nobis ad salútem necessária sunt, sæculárium rerum contémptus, et jugis vigiántia. Quærébat enim bonas margarítas; et cum invenísset unam pretiosíssimam, véndidit quæcúmque habébat, ac emit eam. Una quippe véritas est, nec in multas scínditur partes, ac véluti qui margarítam habet, novit se dívitem esse; sic et in prædicatióne veritátis, qui ei adhærent, opuléntos sese non ignórant. ℟. Os suum.

Lectio viii.

Deínde, ne confidámus plúrimum, quóniam Evangélium suscépimus, neque opinémur sufficere solum nobis fidem ad salútem: horróris plenam affert parábolam. Símile est, inquit, regnum cœlórum sagénæ missæ in mare, et cétera. Hanc autem parábolam non interrogátus, sed sponte atque a seípso ex parte interpretátur, et formídinem magis amplíficat. Nam ne, cum advértis pútrida foras ejécta esse, nullum aut parvum ejectiónis perículum credas, interpretándo subjúnxit: Quia in fornácem immíttent; et stridóre déntium, dolóris magnitúdinem expréssit. Animadvértis, quot perditiónis viæ? ℟. Regnum.

Lectio ix. de Ss. Abdon et Sennen Mm. et eorum comem. in Laudibus præmissa comem. Octavæ S. Marthæ Virginis (℣. Spécie tua.) ut in Brev.

FESTA AUGUSTI.

Die 1. Augusti.

Tunquæ:

Octava **S. Jacobi** Apost.

Duplex.

Officium ut in Festo.

In I. Nocturno Lectiones de Scriptura occurrente.

In II. Nocturno Lect. **Fundaménta ejus.** de Comm. Apost. 2. loco.

In III. Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndum Matthǽum.

Lectio vii. Cap. 20.

In illo témpore: Accéssit ad Jesum mater filiórum Zebedǽi cum fíliis suis, adórans et petens áliquid ab eo. Et réliqua.

Homilía sancti Ambrósii Epíscopi.

Lib. 2. de Fide ad Gratian., c. 3.

Potéstis bíbere cálicem, quem ego bibitúrus sum? Dicéntibus autem illis: Póssumus: ait illis Jesus: Cálicem quidem meum bibétis: sedére autem ad déxteram meam vel ad sinístram non est meum dare vobis, sed quibus parátum est a Patre meo. Quam pátiens et clemens Dóminus, quam alta sapiéntia, et bona cáritas! Volens enim osténdere, quod non perfunctóriam rem áliquam discípuli postulárent, sed eam, quam impetráre non possent, prærogatívam eis patérnæ honorificéntiæ reservávit, non métuens, ne quid juri próprio derogáret, qui non rapínam arbitrátus est esse se æquálem Deo. Simul díligens discípulos; quia, sicut habes: Usque in finem diléxit eos. Nóluit his, quos dilígeret, vidéri quod péterent denegásse sanctus et bonus Dóminus, qui mallet áliquid dissimuláre de jure, quam de caritáte depónere. Cáritas enim pátiens est, benígna est, non æmulátur, non inflátur, non quærit, quæ sua sunt.

℟. **Misit Heródes.**

Lectio viii.

Dénique ut agnoscátis, non infirmitátis, sed indulgéntiæ esse, quod dixit: Non est meum dare vobis, ubi sine matre fílii Zebedǽi rogant, nihil de Patre dixit. Sic enim habes: Non est meum dare vobis, sed quibus parátum est. Ita Marcus Evangelísta pósuit. Ubi vero mater pro fíliis rogat, hoc est secúndum Matthǽum: Non est, inquit, meum dare vobis, sed quibus parátum est a Patre meo. Hic áddidit, a Patre meo, quia majórem indulgéntiam matérnus poscébat afféctus. Quod si putant dicéndo: Quibus parátum est a Patre meo, quod aut Patri plus tríbuit, aut sibi áliquid derogávit, dicant, utrum et illic putent Patri áliquid derogátum, quia dixit in Evangélio Fílius de Patre:

Pater non júdicat quemquam. Quodsi sacrilégium putámus dícere quod Pater ita judícium détulit Fílio, ut ipse non hábeat (habet enim nec potest amíttere, quod habet naturáliter divína majéstas), sacrilégium útique æstimáre debémus, quod non potest Fílius dare quidquid aut hómines meréri possunt, aut quævis accípere creatúra, præsértim cum ipse díxerit: Ego ad Patrem vado, et quodcúmque ab eo petiéritis in nómine meo, hoc fáciam.

℟. Iste est.

Lect. ix. de Ss. Machabæis et eorum commem. in Laud.

Vesp. a Capit. de sequ., cum comem. præced. et S. Stephani.

Die 2. Augusti.

Sanctæ Marthæ:

Octava

S. Annæ Matris B. M. V.

Duplex.

In I. Nocturno Lectiones de Scriptura occurrente.

In II. Nocturno.

De Sermóne S. Augustini Epíscopi.

Lectio iv.

Sermone 45. de Diversis, cap. 9.

Duplícia pállia fecit viro suo. Jam acclamátis: Credo, quod agnóscitis, quæ sunt duplícia pállia. Laudes sunt, laudes fídei, laudes confessiónis, laudes prædicatiónis. Quare duplícia? Christum laudas, Deum laudas, et hóminem. Duplíciter lauda, simplíciter lauda. Duplíciter, quia homo est et Deus: simplíciter, ut non sis fictus. Confitére Deum, confitére hóminem: lauda Deum in hómine, lauda hóminem in Deo. Téxuit pretiosíssimum illud pállium laudis: In princípio erat Verbum, et Verbum erat apud Deum, et Deus erat Verbum: hoc erat in princípio apud Deum. Téxuit et áliud pállium, propter conversatiónem inter hómines quotidiánam: Verbum caro factum est, et habitávit in nobis.

℟. Propter veritátem.

Lectio v.

Hic ergo ista laborióśa, vígilans, sollícita, sevére castígans domum suam, surgens de nóctibus, íntuens lucérnam ne exstinguátur, in tribulatióne fortis, nondum recéptis promíssis pavens, bráchia sua in fusum confírmans, non pigrum panem mandúcans. Sed post labóres istos quasi paupertátis et necessitátis sæculáris, quid erit, quia in diébus novíssimis lætáta est? Quid erit? Audíte,

propter quam spem árdeat lucérna nostra tota nocte, nunc audíte: Surrexérunt fílii ejus, et ditáti sunt. Modo in paupertáte vívimus, in paupertáte vigilámus: et cum mórimur, in paupertáte dormímus: sed surgémus et ditábimur. Quæ illæ divítiæ sunt Angelórum? unam vestem habent lucis: numquam téritur, numquam sordidátur. Si fílius es mulíeris hujus, atténde quando tibi divítiæ promittántur. Surrexérunt fílii ejus, et ditáti sunt, paráti resurrectiónis divítias accípere. Noli has amáre, ut mereáris ad illas veníre.

℟. Dilexísti justítiam.

Lectio vi.

Et vir ejus laudávit eam. Multæ, inquit, fíliæ fecérunt poténtiam. Laudes sunt, quibus eam laudat vir ejus. Quæ fíliæ, quibus hæc comparátur? Non comparátur. Tu autem superásti. Atténdite, rogo vos, jam in fine lectiónis sumus. Multæ fíliæ fecérunt poténtias, multæ locútæ sunt linguis, sciérunt ómnia sacraménta, fecérunt virtútes multas, dæmónia exclusérunt, res suas paupéribus distribuérunt, córpora sua ígnibus tradidérunt: inflátæ sunt, quia caritátem non habuérunt. Tu autem superásti et superposuísti omnes, non solum flore, sed et fructu grávida abúndans. Date illi de frúctibus mánuum suárum. Quid date? Veníte benedícti Patris mei. De quibus frúctibus mánuum ejus? Esurívi enim, et dedístis mihi manducáre. Et quod illi deínde negótium erit, finítis labóribus? Et laudétur in portis vir ejus. Ipse erit portus labórum nostrórum, vidére Deum, laudáre Deum.

℟. Fallax grátia.

In III. Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndum Matthǽum.

Lectio vii. Cap. 13.

In illo témpore: Dixit Jesus discípulis suis parábolam hanc: Símile est regnum cœlórum thesaúro abscóndito in agro. Et réliqua.

De Homilía S. Augustíni Epíscopi.

Quæst. ex Matth. quæst. 16.

Ideo omnis scriba doctus in regno cœlórum símilis est hómini patrifamílias, qui profert de thesaúro suo nova et vétera. Utrum ista conclusióne expónere vóluit, quem díxerit thesaúrum in agro abscónditum? Quó-

niam sanctæ Scriptúræ intelligúntur, quæ nómine duórum testamentórum novi et véteris concludúntur: quemádmodum apud álium Evangelístam, gládium bis acútum tali conclusióne vidétur expónere.

℟. Os suum.

Lectio viii.

An quia in parábolis ista locútus est, et cum quæsísset ab eis, utrum intellexíssent, respondérunt, se intellexísse? Fortásse ista similitúdine última patrisfamílias proferéntis de thesaúro suo nova et vétera osténdere vóluit, eum doctum habéndum esse in Ecclésia, qui étiam scriptúras véteres parábolis explicátas intelléxit, ab istis novis accípiens régulas: quia et ista Dóminus per parábolas enuntiávit, quamvis ipse Christus esset finis illórum; idest, ut in eo illa vétera compleréntur.

℟. Regnum mundi.

Lectio ix. de S. Stephano Papa et Mart. et commemor. ejus in Laudibus præmissa commem. Octavæ S. Marthæ Virginis (℣. **Spécie tua.**) ut in Brev.

Die 5. Augusti.

S. Mariæ ad Nives.

Duplex majus.

Neo-Pampilone:

Duplex 1. classis cum Octav.

Eadem die.

Sanctæ Marthæ:

Octava S. Marthæ Virg.

Duplex.

In I. Nocturno Lectiones de Scriptura occurrente.

In II. Nocturno.

De Epístola S. Hierónymi Presbýteri ad Eustóchium.

De custodia Virginum tom. 1. circa medium.

Lectio iv.

De virgínibus, inquit Apóstolus, præcéptum Dómini non hábeo. Cur? quia et ipse ut esset virgo, non fuit impérii, sed própriæ voluntátis. Neque enim audiéndi sunt, qui eum uxórem habuísse confíngunt; cum de continéntia dísserens, et suádens perpétuam castitátem, intúlerit: Volo autem omnes esse sicut meípsum. Et infra: Dico autem innúptis et víduis: Bonum est illis, si sic permáneant, sicut et ego. Quare ergo non habet Dómini de virginitáte præcéptum? Quia majóris est mercédis, quod non cógitur et offértur: quia si fuísset virgínitas imperáta, núptiæ videbántur ablátæ; et duríssimum erat contra natúram cógere, Angelorúmque vitam ab homínibus extorquére. ℟. Propter.

Lectio v.

Alia fuit in véteri lege felícitas. Ibi dícitur: Beátus, qui habet semen in Sion, et domésticos in Jerúsalem; et: Maledícta stérilis, quæ non pariébat; et: Fílii tui sicut novéllæ olivárum in circúitu mensæ tuæ. Vácuus erat orbis, et, ut de týpicis táceam, sola erat benedíctio liberórum. Propterea et Abraham jam senex Cethúræ copulátur, et Jacob mandrágoris redímitur, et conclúsam vulvam in Ecclésiæ figúram Rachel conquéritur. Paulátim vero increscénte ségete, messor immíssus est. Virgo Elías, Eliséus virgo, vírgines multi fílii Prophetárum. Jeremíæ dícitur: Et tu ne accípias uxórem. Sanctificátus in útero, captivitáte propínqua, uxórem prohibétur accípere. Aliis verbis idípsum Apóstolus lóquitur: Exístimo hoc bonum esse propter instántem necessitátem. Quæ est ista necéssitas, quæ aufert gaúdia nuptiárum? Tempus breviátum est, in próximo est Nabuchodónosor.

℟. Dilexísti justítiam.

Lectio vi.

Inveniebátur ergo, ut díximus, in viris tantum hoc continéntiæ bonum, et in dolóribus júgiter Heva parturiébat. Postquam vero virgo concépit in útero, et péperit nobis púerum, cujus principátus in húmeros ejus, Deum, fortem, patrem futúri sǽculi, solúta maledíctio est. Mors per Hevam, vita per Maríam. Ideóque et dítius virginitátis donum fluxit in féminas, quia cœpit a fémina. Statim ut Fílius Dei ingréssus est super terram, novam sibi famíliam instítuit, ut qui ab Angelis adorabátur in cœlo, habéret Angelos et in terris. Tunc Holoférnis caput Judith cóntinens amputávit: tunc Aman, qui interpretátur iníquitas, suo combústus est igni: tunc primum audítum est: Quæ non est nupta, cógitat quæ sunt Dómini, ut sit sancta córpore et spíritu.

℟. Afferéntur Regi.

In III. Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndum Lucam.

Lectio vii. Cap. 10.

In illo témpore: Intrávit Jesus in quoddam castéllum: et múlier quædam, Martha nómine, excépit illum in domum suam. Et réliqua.

De Homilía S. Augustíni Epíscopi.

Serm. 27. de Verbis Dñi, t. 10.

Transit labor multitúdinis, et rémanet cáritas unitátis. Ergo quod elégit María, non auferétur ab ea: a te autem, Martha, quod elegísti (útique hoc séquitur, útique hoc subintellígitur) a te, quod elegísti, auferétur: sed bono tuo auferétur, ut quod mélius est detur. Auferétur enim a te labor, ut réquies detur. Tu návigas, illa jam in portu est.

℟. Hæc est.

Lectio viii.

Vidétis ergo, caríssimi, et quantum árbitror, jam intellígitis in his duábus muliéribus, quæ ambæ fuérunt Dómino gratæ, ambæ amábiles, ambæ discípulæ: vidétis ergo, et magnum áliquid intellígitis, quicúmque intellígitis, quod audíre et scire debétis étiam qui non intellígitis, in his duábus muliéribus duas vitas esse figurátas, præséntem et futúram, laboriósam et quiétam, ærumnósam et beátam, temporálem et ætérnam. ℟. Média nocte.

Lectio ix.

Duæ sunt vitæ: de illis vos copiósius cogitáte. Quid hábeat hæc vita, non dico mala, non iníqua, non nefária, non luxuriósa, non ímpia; sed laboriósa et ærúmnis plena, timóribus castigáta, tentatiónibus sollícita: hanc ipsam innocéntem vitam dico, qualem decébat habére Martham. Hanc ergo, quantum potéstis, inspícite, et de hac, ut dixi, copiósius, quam lóquimur, cogitáte. Vita vero iníqua áberat ab illa domo, nec cum Martha erat, nec cum María: et, si aliquándo fuit, Dómino intránte fugit.

Te Deum laudámus.

Die 6. Augusti.

Transfigurat. D. N. J. C.

Duplex 1. classis cum Octav.

Omnia ut in Breviario eadem die omissa commem. Ss. Xysti et Socior. Mart.

Die 9. Augusti.

S. Emygdii Episc. et Mart.

Duplex.

In I. Vesperis.

Ant. et Capit. de Laud. 73*

Ps. ut in I. Vesp. de Communi Apostolorum.

Hymnus.

Áudiat miras óriens cadénsque
Sol tuas laudes celebrésque palmas,
Præsul Emýgdi, cólumen, tuǽque
Glória gentis.

O jubar cœli rádiis decórum,
O potens signis, meritísque felix,
Quem Deus gestis adhibére suévit
Grándibus olim.

Ethnico primum génitus parénte,
Illico nomen súperis dedísti,
Pátriis spretis ópibus, beáta
Regna requírens.

Miles hinc scriptus Tríadis supérnæ
Italis infers sacra bella plagis,
Instruis verbo, tribuísque mira
Dona salútis.

Victor, et dives spóliis, deórum
Templa subvértis, simulácra et aras,
Mox feras gentes numerósa reddis
Agmina Christo.

Sit salus illi, decus atque virtus,
Qui super cœli sólio corúscans,
Totíus mundi sériem gubérnat
Trinus, et unus. Amen.

℣. Terra trémuit et quiévit. ℟. Dum pro nobis deprecarétur Emýgdius.

Ad Magnif. Ant. Emýgdius spíritu oris sui idolórum cultum et templa subvértit: quos in Christo génuit fílios, illos fidéliter a ruínis terræmótus servávit.

Oratio ut ad Laudes. 74*

Et fit comem. Octavæ Transfigurat., ac S. Romani Mart. ut in Brev.

Ad Matutinum.

Invit. Regem Mártyrum Dñm * Veníte adorémus.

Ps. Veníte, exsultémus.

Hymnus.

Imperas saxo, látitans repénte
Lympha consúrgit, flúitans salúbri
Fonte baptísmi, populósque lustras
Flúmine sacro.

Péctoris duros sílices repélle,
Sáxeum cordis túmidi rigórem
Cóntere, ut sordes lacrimósa manans
Abluat unda.

Non times sævi rábiem tyránni,
Sánguine effúso, generóse Martyr:
Quin tibi abscíssum caput usque ad aras
Mórtuus effers.

Nunc triumphátor super astra regnans,
Sémitam nobis aditúmque monstra:

Súpplices ductor génitos supérnis
Sédibus infer.

Annuat cœlo Pater atque Natus,
Annuat, compar utriúsque virtus,
Spíritus votis, Deus unus omni
Témporis ævo. Amen.

In I. Nocturno.

Ant. Circuívit terram, et perambulávit eam, ut notam fáceret in pópulis glóriam Dei.

Psalmi trium Nocturnorum de Communi unius Mart.

Ant. Virtúte magna reddébat testimónium summi Dei et Jesu Christi Dómini nostri.

Ant. Confúsi sunt, qui adorábant sculptília, et qui gloriabántur in simulácris suis.

℣. Glória et honóre coronásti eum Dómine. ℟. Et constituísti eum super ópera mánuum tuárum.

De libro Ecclesiástici.

Lectio i. Cap. 5.

Ne sequáris in fortitúdine tua concupiscéntiam cordis tui: et ne díxeris: Quómodo pótui? aut quis me subjíciet propter facta mea? Deus enim víndicans vindicábit. Ne díxeris: Peccávi, et quid mihi áccidit triste? Altíssimus enim est pátiens rédditor. De propitiáto peccáto noli esse sine metu, neque adjícias peccátum super peccátum. Et ne dicas: Miserátio Dómini magna est, multitúdinis peccatórum meórum miserébitur. Misericórdia enim et ira ab illo cito próximant, et in peccatóres réspicit ira illíus.

℟. Egréssus est de terra sua et de cognatióne sua: * Et venit in terram quam monstráverat illi Deus. ℣. Ut annuntiáret inter Gentes ópera ejus. Et venit.

Lectio ii. Cap. 10. b.

Inítium omnis peccáti est supérbia: qui tenúerit illam, adimplébitur maledíctis, et subvértet eum in finem. Proptérea exhonorávit Dóminus convéntus malórum, et destrúxit eos usque in finem. Sedes ducum superbórum destrúxit Deus, et sedére fecit mites pro eis. Radíces géntium superbárum arefécit Deus, et plantávit húmiles ex ipsis géntibus. Terras géntium evértit Dóminus, et pérdidit eas usque ad fundaméntum.

℟. Diréctus est in conversiónem Géntium, * Et tulit

abominatiónes impietátis. ℣. Zelo zelátus est pro Dómino Deo. Et tulit.

Lectio iii. Cap. 16. c.

Non dicas: A Deo abscóndar, et ex summo quis mei memorábitur? In pópulo magno non agnóscar: quæ est enim ánima mea in tam imménsa creatúra? Ecce cœlum, et cœli cœlórum, abýssus et univérsa terra, et quæ in eis sunt, in conspéctu illíus commovebúntur, montes simul, et colles, et fundaménta terræ; cum conspéxerit illa Deus, tremóre concutiéntur.

℟. Elégit abjéctus esse in domo Dei, * Magis quam habitáre in tabernáculis peccatórum. ℣. Et virtúte magna reddébat testimónium Jesu Christi Dómini nostri. Magis. Glória Patri. Magis.

In II. Nocturno.

Ant. Audiéntes autem Gentes gavísæ sunt, et glorificábant verbum Dei.

Ant. Et cantábant cánticum novum, carmen Deo nostro: Dóminus enim augébat quotídie, qui salvi fíerent.

Ant. Multitúdinis autem credéntium erat cor unum et ánima una.

℣. Posuísti Dómine super caput ejus. ℟. Corónam de lápide pretióso.

Lectio iv.

Emýgdius, e nóbili Francórum prosápia Tréviris natus, anno ætátis vigésimo tértio, paréntibus idolólatris frustra obstántibus, fidem Christi suscépit, et constantíssime proféssus est. Cum tribus discípulis Euplo, Germáno et Valentíno vitam duxit. Humánis spretis oblectaméntis, rebus divínis plénius incumbébat, erga próximum caritátis ardóre æstuábat; idcírco ad procurándam multórum salútem Romam se cóntulit. Hospítio excéptus in ínsula Tíberis, hóspitis fíliam per quinquénnium immedicábili morbo languéntem baptísmo sanávit.

℟. A fácie furóris tui Deus conturbáta est omnis terra: * Miserére, et ne fácias consummatiónem. ℣. Avertátur furor tuus a pópulo tuo. Miserére.

Lectio v.

Mox, óculis cæci coram pópulo signo crucis apértis, a multitúdine, eum fílium Apóllinis credénte, in templum Æsculápii rápitur. Ibi Christi servum

se proféssus, ejus invocatióne magnum númerum ægrórum, nequídquam idóli opem implorántium, valetúdini restítuit, aras díruit, Æsculápii signum confráctum in Tíberim projécit. Quibus rebus, et mille trecentórum Gentílium, præter Æsculápii sacerdótes, conversióne inde secúta, irritáti Posthúmii Titiáni præfécti Urbis minas, Angeli mónitu, declínans, sanctum Marcéllum Pontíficem ádiit, a quo epíscopus ordinátus, et Asculum missus est.

℟. Montes commovebúntur, et colles contremíscent: * Misericórdia autem mea non recédet a te. ℣. Et fœdus pacis meæ non movébitur. Misericórdia.

Lectio vi.

Multis in itínere miráculis, ingénti multitúdine Christo adjúncta, simul ac Asculum Emýgdius pervénit, dæmones, e simulácris idolórum per cuncta fana ejulátibus éditis, peregrínum dolóris sui causam indicárunt. Quem cum concitáta plebs ad cædem quæreret, excítus tumúltu Polýmius civitátis præses, eum ad se vocátum multis sed írritis verbis, ad Jovis et Angáriæ deæ Asculi patrónæ veneratiónem hortátur, promíssis étiam in præmium núptiis própriæ fíliæ Polýsiæ, quam Emýgdius ad Christum convérsam baptizávit, et post eam mille et sexagínta hómines, edúcta e saxo per ingens miráculum aquárum cópia. His in rábiem actus Polýmius sancto epíscopo caput abscídit; quo facto, truncus ejus mirabíliter eréctus abjéctum humo próprium caput attóllens mánibus, per spátium tercentórum pássuum ad oratórium portávit; inde ad templum máximum translátum est, ubi magna religióne Asculáni pópuli et concúrsu exterórum hanc usque in diem cólitur. Incidit ejus beáta mors persecutióne Diocletiáni duránte.

℟. Misericórdia tua Dómine non recédat a nobis: * Ut salvet nos, dum terra tremit. ℣. Eleva bráchium tuum: et déxtera tua glorificétur in nobis. Ut. Glória Patri. Ut.

In III. Nocturno.

Ant. Sicut pastor gregem suum pavit, et in bráchio suo congregávit agnos.

Ant. Trádidit corpus suum in mortem, ídeo coronátus póssidet palmam.

Ant. In vita sua fecit monstra, et in morte mirabília operátus est.

℣. Magna est glória ejus in salutári tuo. ℟. Glóriam et magnum decórem impónes super eum.

Léctio sancti Evangélii secúndum Lucam.

Lectio vii. Cap. 15.

In illo témpore: Dixit Jesus discípulis suis: Cum audiéritis prælia et seditiónes, nolíte terréri: opórtet primum hæc fíeri, sed nondum statim finis. Tunc dicébat illis: Surget gens contra gentem, et regnum advérsus regnum. Et terræmótus magni erunt per loca. Et réliqua.

Homilía sancti Gregórii Papæ.

Homilia 1. in Evang.

Dóminus ac Redémptor noster parátos nos inveníre desíderans, senescéntem mundum quæ mala sequántur denúntiat, ut nos ab ejus amóre compéscat. Appropinquántem ejus términum quantæ percussiónes prævéniant, innotéscit: ut si Deum metúere in tranquillitáte nólumus, saltem vicínum ejus judícium vel percussiónibus attríti timeámus.

℟. Hic est fratrum amátor, et pópuli Israël: * Hic est qui multum orat pro pópulo et univérsa sancta civitáte Jerúsalem. ℣. Ipse intercédat pro nobis ad Dóminum. Hic est qui.

Lectio viii.

Huic étenim lectióni sancti Evangélii, quam modo vestra fratérnitas audívit, paulo supérius Dóminus præmísit, dicens: Exsúrget gens contra gentem, et regnum advérsus regnum: et erunt terræmótus magni per loca, et pestiléntiæ et fames. Et quibúsdam interpósitis, hoc, quod modo audístis, adjúnxit: Erunt signa in sole, et luna, et stellis, et in terris pressúra géntium præ confusióne sónitus maris et flúctuum. Ex quibus profécto ómnibus ália jam facta cérnimus, ália in próximo ventúra formidámus.

℟. Iste sanctus gloriósum sánguinem fudit pro Dómino, amávit Christum in vita sua, imitátus est eum in morte sua: * Et ídeo glorificávit eum in cœlis. ℣. Iste sanctus conféssus est Jesum Christum coram homínibus. Et ídeo. Glória Patri. Et ídeo.

Lectio ix. de Homilia Vigiliæ S. Laurentii, si vero contigerit alia die celebrari, erit sequens

Lectio ix.

Nam gentem contra gentem exsúrgere, earúmque pressúram terris insístere plus jam in nostris tempóribus cérnimus, quam in codícibus légimus. Quod terræmótus urbes innúmeras óbruat, ex áliis mundi pártibus scitis quam frequénter audívimus. Pestiléntias sine cessatióne pátimur. Signa vero in sole, et luna, et stellis, adhuc apérte mínime vídimus; sed quia et hæc non longe sint, ex ipsa jam áëris immutatióne collígimus.

Te Deum laudámus.

Ad Laudes
et per Horas.

Ant. 1. Ut cognóvit * Emýgdius, quod magnus est Dóminus Deus noster præ ómnibus diis, státuit custodíre judícia justítiæ suæ.

Ps. Dóminus regnávit.

2. Exívit de domo sua, * et de cognatióne sua, et venit in terram, quam monstráverat illi Deus.

3. In hoc excitávit * illum Dóminus, ut osténderet in eo virtútem suam, et annuntiáret inter Gentes nomen suum.

4. Intelléctum dedit ei, * et instrúxit in via hac, qua graderétur, et firmávit super eum óculos suos.

5. Diréctus est * in conversiónem Géntium, et tulit abominatiónes eárum.

Capitulum. Jac. 1. b.

Beátus vir qui suffert tentatiónem: quóniam cum probátus fúerit, accípiet corónam vitæ quam repromísit Deus diligéntibus se.

Hymnus.

Jesu, coróna Mártyrum,
Qui post cruénta prælia
Ad sempitérna præmia
Sanctum vocásti Emýgdiũ:

Casti cruóris púrpura
Palmáque ovántem nóbili,
Inter choros cœléstium
Reples beáto lúmine:

Nunc ejus ad victórias
Nos somnoléntos éxcita:
Virtútis ad præcónia
Sopóre mersos líbera.

Ut invocátus réddidit
Membris salútem lánguidis,
Sic labe prorsus críminum
Arcána purget méntium.

Ut éditis miráculis,
Aras deórum díruit,
Sic damna præsens árceat,
Quæcúmque nobis ímminent.

Ut voce quondam sústulit
Cultus nefándos dæmonum,

Sic ímpetret precántibus
Ætérna cœli gaúdia.
Tu postulátis ánnue,
Rex magne Jesu Mártyrum,
Cum Patre, et almo Spíritu
Regnans per omne sæculum. Amen.

℣. Ora pro nobis sancte Emýgdi. ℟. Ut digni efficiámur promissiónibus Christi.

Ad Bened. Ant. O virum ineffábilem, per quem nobis antíqua prodígia Móysis corúscant, cujus nútibus e saxo aqua baptísmatis Asculáno pópulo emanávit: per quem evangélica lux effúlsit: quem triúmphans excépit cúria cœléstis; illic pro nobis intercédere dignétur, ut suo mereámur gaudére consórtio.

Oratio.

Deus, qui beátum Emýgdium Mártyrem tuum atque Pontíficem idolórum victória et miraculórum glória decorásti: concéde propítius: ut, eo interveniénte, malórum spiríttuum fraudes víncere, et coruscáre virtútibus mereámur. Per Dóminum nostrum.

Fit comm. Oct. Transfig., Vigil. ac S. Romani Mart.

Ad Horas.

Ant. de Laud. Cap. et ℟℟. br. de Comm. unius Mart.

In II. Vesperis.

Si dicendæ sint, omnia ut in I., et loco ult. Ps. dicitur Ps. 115. Crédidi.

Hymnus. Jesu coróna.

℣. Méritis et précibus beáti Emýgdii. ℟. Propítius esto Dómine clero et pópulo tuo.

Ad Magnif. Ant. O Emýgdi, Martyr glorióse, quos in Christo genuísti fílios, et veræ fídei lacte enutrísti, tua, quæsumus, orátio comméndet nos indesinénter Deo.

Die 11. Augusti.

Sexta die infra Octavam

Transfigur. D. N. J. Chr.

Semiduplex.

Omnia ut in festo præter sequentia.

Et fit comm. Oct. S. Laurentii et Ss. Tiburtii et Soc. Mm.

In I. Nocturno Lectiones de Scriptura occurrente.

In II. Nocturno.

Sermo sancti Augustíni Epíscopi.

Serm. 69. de divers.

Lectio iv.

Inspiciénda nobis, et tractánda est, caríssimi, vísio, quam Dóminus demonstrávit in monte. Ipsa est enim, de qua díxerat: Amen dico vobis, quia sunt hic quidam de circumstántibus,

qui non gustábunt mortem, donec vídeant Fílium hóminis in regno suo. Non parva quæstio est. Neque enim ille mons, regnum erat comprehénsum. Quid est mons ei, qui póssidet cœlum? Quod non solum légimus, sed étiam óculis cordis quodámmodo vidémus. Regnum suum dicit, quod multis locis appéllat regnum cœlórum: regnum autem cœlórum est regnum Sanctórum.

℟. Inebriáti.

Lectio v.

Hoc ut ostenderétur, vidéte, quid factum est. Dóminus ipse Jesus resplénduit sicut sol, vestiménta autem ejus facta sunt cándida sicut nix. Ipse Jesus quidem, ipse splénduit sicut sol, se lumen esse signíficans, quod illúminat omnem hóminem veniéntem in hunc mundum. Quod est iste sol óculis carnis, hoc ille óculis cordis: et quod iste cárnibus, hoc ille córdibus. Vestiménta autem ejus, Ecclésia ejus. Vestiménta enim, nisi ab indúto contineántur, cadunt. Horum vestimentórum quædam quasi novíssima fímbria Paulus fuit. Ipse enim dicit: Ego enim sum mínimus Apostolórum. ℟. Præcéptor.

Lectio vi.

Móyses et Elías, idest, lex et Prophétæ, quid valent, nisi cum Dómino colloquántur? Nisi Dómino perhíbeant testimónium, quis leget legem? quis Prophétas? Vidéte quam bréviter hoc Apóstolus ait: Per legem enim cognítio peccáti. Nunc autem sine lege, justítia Dei manifestáta est; ecce sol: testificáta a lege et Prophétis; ecce splendor. Videt hoc Petrus, et humána sápiens tamquam homo: Dómine, bonum est, inquit, nos hic esse. Ut quid inde discéderet ad labóres et dolóres? Habens in Deum sanctos amóres, et ídeo bonos mores, bene sibi volébat esse. Ad hæc nihil Dóminus respóndit.

℟. Si ministrátio.

In III. Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndum Matthǽum.

Lectio vii. Cap. 17.

In illo témpore: Assúmpsit Jesus Petrum, et Jacóbum, et Joánnem fratrem ejus, et duxit illos in montem excélsum seórsum: et transfigurátus est ante eos. Et réliqua.

Homilía sancti Hierónymi Presbýteri.

Lib. 3. Comm. in Matth. c. 17.

Quǽritur quómodo post dies sex assúmpserit eos et dúxerit in montem excélsum seórsum, cum Lucas Evangelísta octonárium númerum ponat. Sed fácilis respónsio est: quia hic médii ponúntur dies, ibi primus ádditur et extrémus. Non enim dícitur, post dies octo; sed, die octávo. Duxit illos in montem. Dúcere ad montána discípulos, pars regni est. Ducúntur seórsum, quia multi vocáti, pauci vero elécti. Et transfigurátus est ante eos. Qualis futúrus est témpore judicándi, talis appáruit Apóstolis. ℟. Vocávit.

Lectio viii.

Quod autem dicit, Transfigurátus est ante eos, nemo putet, prístinam eum formam et fáciem perdidísse, vel amisísse córporis veritátem, et assumpsísse corpus vel spiritále vel aéreum: sed quómodo transformátus sit, Evangelísta demónstrat, dicens: Et resplénduit fácies ejus sicut sol, vestiménta autem ejus facta sunt alba sicut nix. Ubi splendor faciéi osténditur, et candor descríbitur véstium, non substántia tóllitur, sed glória commutátur. Transformátio splendórem áddidit, fáciem non subtráxit. ℟. Deus, qui.

Lectio ix. de Ss. Martyribus Tiburtio et Susanna.

In Laudib. fit comm. Octav. S. Laurentii et Ss. Martyr. Tiburtii et Susannæ.

Eadem die.

Tunquæ:

S. Petri ad Vincula.

Duplex majus.

Omnia ut in Breviario die 1. hujus omissa commemor. Ss. Machabæorum Mart.

Lectio ix. de Ss. Martyr. Tiburtio et Susanna.

Post comm. S. Pauli Apost. commem. Octav. ac Ss. Mart. Tiburtii et Susannæ.

Eadem die.

Sanctæ Marthæ:

S. Mariæ ad Nives.

Duplex majus.

Omnia ut in Breviario die 5. hujus.

Lectio ix. de Ss. Martyribus Tiburtio et Susanna.

Et fit coñem. Octavarum ac Ss. Tiburtii et Susannæ Mart.

Die 12. Augusti.

Neo-Pampilone:

Octava Dedicationis

S. Mariæ ad Nives.

Duplex.

In I. Nocturno Lectiones de Scriptura occurrente.

In II. Nocturno.

De Expositióne S. Gregórii Papæ in libros Regum.

In I. Regum 1.

uit vir unus de Ramáthaim Sophim, de monte Ephraïm. Potest, hujus montis nómine, beatíssima semper virgo María, Dei Génitrix, designári. Mons quippe fuit, quæ omnem eléctæ creatúræ altitúdinem, electiónis suæ dignitáte transcéndit. An non mons sublímis María, quæ ut ad conceptiónem ætérni Verbi pertíngeret, meritórum vérticem supra omnes Angelórum choros, usque ad sólium Deitátis eréxit? Hujus enim montis præcellentíssimam dignitátem Isaías vatícinans, ait: Erit in novíssimis diébus præparátus mons domus Dómini in vértice móntium. Mons quippe in vértice móntium fuit, quia altitúdo Maríæ supra omnes sanctos refúlsit.

℟. Sicut cedrus.

Ex Epístola S. Leónis Papæ ad Pulchériam Augústam.

Epist. 13. ante med.

Lectio v.

Sacraméntum reconciliatiónis nostræ ante témpora ætérna dispósitum, nullæ implébant figúræ, quia nondum supervénerat Spíritus sanctus in Vírginem, nec virtus Altíssimi obumbráverat ei, ut et intra intemeráta víscera, ædificánte sibi Sapiéntia domum, Verbum caro fíeret, et forma Dei ac forma servi in unam conveniénte persónam, Creátor témporum nascerétur in témpore, et per quem facta sunt ómnia, ipse inter ómnia gignerétur. Nisi enim novus homo, factus in similitúdinem carnis peccáti, nostram suscíperet vetustátem, et consubstantiális Patri, consubstantiális esse dignarétur et matri, naturámque sibi nostram solus a peccáto liber uníret, sub jugo diáboli generáliter tenerétur humána captívitas.

℟. Quæ est ista.

De Expositióne S. Basilíi Epíscopi in Isaíam Prophétam.

In cap. 8. post initium.

Lectio vi.

Accéssi, inquit, ad Prophetíssam, et in útero accépit, et péperit fílium. Quod María Prophetíssa fúerit, ad quam próxime accéssit Isaías per prænotiónem spíritus, nemo contradíxerit, qui sit memor

verbórum Maríæ, quæ prophético affláta spíritu elocúta est. Quid enim ait? Magníficat ánima mea Dóminum, et exsultávit spíritus meus in Deo salutári meo: quia respéxit humilitátem ancíllæ suæ: ecce enim ex hoc beátam me dicent omnes generatiónes. Quod si ánimum accomodáveris univérsis ejus verbis, non útique per dissídium negáveris eam fuísse Prophetíssam, quod Dómini Spíritus in eam supervénerit, et virtus Altíssimi obumbráverit ei.

℟. Ornátam monílibus.

In III. Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndum Lucam.

Lectio vii. Cap. 11.

In illo témpore: Loquénte Jesu ad turbas, extóllens vocem quædam múlier de turba dixit illi: Beátus venter, qui te portávit. Et réliqua.

Homilía sancti Joánnis Chrysóstomi.

In Joann. c. 2. Homil. 20. circa finem.

Cum audíeris mulíerem illam dicéntem: Beátus venter, qui te portávit, et úbera, quæ tu suxísti; deínde Dóminum respondéntem: Quin imo beáti, qui aúdiunt verbum Dei, et custódiunt illud; ea senténtia dictum exístima, non quod matrem neglígeret, sed nihil ei utilitátis matris nomen allatúrum osténderet, nisi bonitáte et fide præstáret. Quod si Maríæ nihil sine virtúte matérna cáritas erat profutúra, longe minus nobis patris, fratris, matris, fílii bónitas, nisi áliquid nostrum afferámus.

℟. Felix namque.

Lectio viii.

In nullo namque álio, nisi in solis sui ipsíus virtútibus post divínam grátiam de salúte cuípiam sperándum est. Nam si id profutúrum erat per se Maríæ, profuísset étiam Judǽis, quorum consanguíneus erat Christus secúndum carnem; profuísset civitáti, in qua natus est; profuísset frátribus. Atqui dum fratres rerum suárum curam habuérunt, nihil eis propinquitátis nomen prófuit, sed cum réliquo mundo damnáti erant.

℟. Beátam me.

Lectio ix.

Tunc autem admiratióni esse cœpérunt, quando própria claruérunt virtúte: pátria vero nihil inde consecúta cécidit, et incéndio

absúmpta est; concíves mísere interémpti periére; consanguínei secúndum carnem nil ad salútem lucráti sunt, deficiénte virtútis patrocínio. Verum Apóstoli ante omnes claríssimi evasérunt, cum se ad veram et expeténdam ejus familiaritátem consuetudinémque per obediéntiam contulérunt. Hinc intellígimus, fide semper nobis opus esse, et vita, quæ virtútibus lúceat: hæc dumtáxat salvos nos fácere póterit.

Te Deum laudámus.

In Laud. fit comm. Octavar.

Die 13. Augusti.

Octava

Transfigurationis D. N. J. Chr.

Duplex.

Omnia ut in Festo, die 6. Aug. præter sequentia.

In I. Vesp. comm. S. Claræ, Virg.; deinde Octav. S. Laurentii, postea Ss. Hippolyti et Cassiani, Mm. ut in Brev.

In I. Nocturno Lectiones de Scriptura occurrente.

In II. Nocturno.

Sermo S. Cyrílli Epíscopi Alexandríni.

Apud Metaph. post med.

Lectio iv.

Arbitrátus fortásse beátus Petrus advenísse tempus regni Dei, in monte quidem versári déligit: dicit autem tria esse faciénda tabernácula, nésciens quid díceret. Non erat enim tempus consummatiónis sæculi, neque in præsénti témpore sunt sancti futúri partícipes spei eis promíssæ. Cum ergo dispensátio adhuc esset in princípio, et nondum esset finíta, quómodo erat consentáneum, Christum, qui vénerat propter caritátem in mundum, desínere pro eo velle pati? Nesciébat ergo Petrus quid díceret.

℟. Inebriáti sunt.

Lectio v.

Céterum, præter admirábile et arcánum Christi glóriæ spectáculum, áliquid quoque áliud factum est útile et necessárium, ad confirmándam in se fidem, non solis discípulis, sed étiam nobis ipsis. Désuper enim ex alto éxstitit vox Dei et Patris dicéntis: Hic est Fílius meus diléctus, in quo mihi bene complácui, ipsum audíte. Et dum facta est, inquit, vox, invéntus est solus Jesus. Ecce præsénte Móyse Pater jubet sanctis Apóstolis ut eum aúdiant; quod si eos voluísset sequi præcépta Móysis, dixísset: Serváte

legem. Nunc autem ne hoc quidem dicit Deus et Pater. Aberat quidem Móyses, Elías autem non áderat, solus vero erat Christus: jussit ergo ipsum audíre. Ipse est enim finis legis et prophetárum.

℟. Præcéptor.

Lectio vi.

Proptérea Judæórum pópulum allocútus est, dicens: Si crederétis Móysi, crederétis útique mihi: ille enim de me scripsit. Quóniam autem et per sapientíssimum Móysen datum præcéptum contémnere, et quæ per sanctos prophétas dicta sunt nihil dúcere, perpétuo perseverárunt, jure sunt abalienáti, et exturbáti a bonis quæ promíssa sunt ipsis pátribus. Obediéntia enim mélior est quam sacrifícium, et auscultátio quam adeps agnórum, sicut scriptum est, et ita quidem se habent res Judæórum. Nobis autem, qui ejus advéntum agnóvimus, ómnia omníno bona áderunt per ipsum, et in ipso Christo. Per quem, et cum quo, Deo et Patri glória et poténtia, cum sancto Spíritu, in sǽcula sæculórum. Amen.

℟. Si ministrátio.

In III. Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndum Matthǽum.

Lectio vii. Cap. 17.

In illo témpore: Assúmpsit Jesus Petrum, et Jacóbum, et Joánnem, fratrem ejus, et duxit illos in montem excélsum seórsum: et transfigurátus est ante eos. Et réliqua.

De Homilía S. Ambrósii Epíscopi.

Lib. 7. in Lucam cap. 9.

Hic est Fílius meus diléctus: hoc est, non Elías fílius, non Móyses fílius, sed hic est Fílius, quem solum vidétis; recessérunt enim illi, ubi cœpit Dóminus designári. Vides hanc non solum insipiéntium, sed étiam perfectórum, imo étiam cœléstium fidem esse perféctam, Fílium Dei scire. Sed quóniam hæc jam supra díximus, cognósce nubem istam non fumigántium esse móntium nebulóso humóre concrétam, et coácti äëris calígine píceam, quæ cœlum tenebrárum horróre subtéxat: sed lúcidam nubem, quæ nos non pluviálibus aquis et huméntis alluvióne imbris immádidet, sed de qua mentes hóminum, voce

Dei omnipoténtis emíssa, ros fídei rigávit.

℟. Vocávit nos.

Lectio viii.

Itaque cum tres essent, unus est factus. Tres in princípio vidéntur, unus in fine. Perfécta enim fide unum sunt. Dénique hoc étiam Dóminus Patrem orat, ut omnes unum simus. Nec solum Móyses et Elías in Christo unum sunt, sed étiam nos unum corpus sumus Christi. Ergo, et illi tamquam in uno córpore, recipiúntur in Christi corpus, quia et nos unum érimus in Christo Jesu. Aut fortássis, quia lex et prophétæ ex verbo: quæ autem ex verbo cœpérunt, in verbo désinunt. Finis enim legis est Christus, ad justítiam omni credénti. ℟. Deus, qui.

Lectio ix. de Ss. Hippolyto et Cassiano, ut in Brev.

In Laud. fit comem. Octavæ S. Laurentii; deinde Ss. Mart.

In II. Vesp. Commem. sequ., deinde Octavæ S. Laurentii, postea S. Eusebii.

Die 14. Augusti.

Sanctæ Marthæ:

S. Alfonsi M. de Ligorio

Ep. Conf. et Eccl. Doct.

Duplex.

Omnia ut in Brev. die 2. hujus omissa commem. S. Stephani Papæ et Mart.

Lect. ix. de Homil. Vigil.

Et fit comm. Octav. S. Laurentii, Vigiliæ Assumptionis B. M. V. et S. Eusebii Conf. (℣. **Amávit**) ut in Breviario hac die.

Eadem die.

Neo-Pampilone:

S. Claræ Virginis.

Duplex.

Omnia ut in Breviario die 12. hujus.

Lectio ix. de Homil. Vigil.

Et fit comm. Octav. S. Laurentii, Vigiliæ Assumptionis B. M. V. et S. Eusebii Conf. ut in Brev. hac die.

Die 16. Augusti.

S. Rochi Confessoris.

Duplex.

Sanctæ Fidei Bogotæ:

Duplex majus.

Omnia ut inter festa pro aliquibus locis eadem die.

Sanctæ Fidei Bogotæ tamen in I. Noct. Lect. **Beátus vir.** de Communi Conf. non Pont. 2. loco.

Die 18. Augusti.

S. Hyacinthi Conf.

Duplex.

Omnia ut in Breviario die 16. hujus.

Lectio ix. de S. Agapito Mart. ut in Brev. hac die.

In Laudibus comm. Octavæ Assumpt. et S. Agapiti Mart.

Die 30. Augusti.

S. Rosæ Limanæ Virg. Patr. Præc. Americ.

Duplex 1. classis cum Oct.

In I. Vesperis.

Antiph. de Laudib. 88*; Ps. de Comm. Virg.

Capitulum. Sap. 8.

Hanc amávi, et exquisívi a juventúte mea, et quæsívi sponsam mihi eam assúmere, et amátor factus sum formæ illíus, ait Dóminus omnípotens.

Hymnus.

Tellúris omnes íncolæ
Rosæ plaudant solémniis:
Ejúsque laudes cóncinant
A solis ortu ad Hésperum.

Hæc a paréntis úbere
Prævénta donis grátiæ,
Deóque plena, víndicem
Armávit in se déxteram.

Miris modis innóxios
Afflíxit artus, spíneis
Cinxit coróllis vérticem,
Cibósque felle pólluit.

Nunc læta, pœniténtiæ
Largo potítur præmio:
Novúmque psallit cánticum,
Agni sequens vestígia.

Horum Datóri múnerum
Sit laus, decúsque pérpetim:
Qui trinus unus ómnia
Regit Deus per sæcula.
Amen.

℣. Spécie tua, et pulchritúdine tua. ℟. Inténde, próspere procéde, et regna.

Ad Magnif. Ant. Benedícta tu a Deo tuo, Rosa, in omni tabernáculo Jacob: quóniam in omni gente, quæ audíerit nomen tuum, super te Deus Israël magnificábitur.

Oratio ut ad Laudes. 88*

Ad Matutinum.

Invitat. Regem sempitérnum, veníte adorémus: * Qui Rosam cordis sui digne pro méritis coronávit in cœlis.

Ps. Veníte, exsultémus.

Hymnus.

Limána regum cívitas
Regále munus édidit:
Rosam Deo gratíssimam,
Cœléstis oræ flósculum.

Vicit nitóre sídera,
Pulsa soli calígine:
Et par beátis méntibus,
Numen gerébat péctore.

Porténta, vel ludíbria
Sævæ stygis non hórruit:
Sedítque solitária
Turbam perósa, et sæculum.

Nos, o Beáta, réspice,
Tuis vacántes laúdibus:
Et, expiátis sórdibus,
Duc ad supérna gaúdia.

Sit, Christe, Sponse Vírginum,
Tibi, Patríque glória
Cum Spíritu Paráclito
In sæculórum sæcula.
Amen.

In I. Nocturno.

Ant. Rosam tuam, Dómine, minuísti paulo minus ab Angelis: quia glória, et honóre coronásti eam.

Psalmi trium Nocturnorum de Comm. Virg.

Ant. Tamquam sponsus, procédens de thálamo suo, in Rosa pósuit tabernáculum suum.

Ant. Rosa ínnocens mánibus, et mundo corde, ascéndet in montem Dómini, et stabit in loco sancto ejus.

℣. Spécie tua et pulchritúdine tua. ℟. Inténde, próspere procéde, et regna.

De Cánticis Canticórum.

Lectio i. Cap. 2.

Ego flos campi, et lílium convállium. Sicut lílium inter spinas, sic amíca mea inter fílias. Sicut malus inter ligna silvárum, sic diléctus meus inter fílios. Sub umbra illíus, quem desideráveram, sedi: et fructus ejus dulcis gútturi meo. Introdúxit me in cellam vináriam, ordinávit in me caritátem. Fulcíte me flóribus, stipáte me malis, quia amóre lángueo. Læva ejus sub cápite meo, et déxtera illíus amplexábitur me. Adjúro vos, fíliæ Jerúsalem, per cápreas, cervósque campórum, ne suscitétis, neque evigiláre faciátis diléctam, quoadúsque ipsa velit.

℟. Atténdite, pópuli, de longe: Dóminus ab útero vocávit me: de ventre matris meæ. * Recordátus est nóminis mei. ℣. Magnus Pastor óvium in sánguine testaménti ætérni próprias oves vocat nominátim, et edúcit eas. Recordátus.

De libro Proverbiórum.

Lectio ii. Cap. 8.

Ego diligéntes me díligo: et qui mane vígilant ad me, invénient me. Mecum sunt divítiæ et glória, opes supérbæ, et justítia. Mélior est enim fructus meus auro, et lápide pretióso, et genímina mea argénto elécto. In viis justítiæ ámbulo, in médio semitárum judícii, ut ditem diligéntes me, et thesaúros eórum répleam. Dóminus possédit me in inítio viárum suárum, ántequam quidquam fáceret a princípio. Ab ætérno ordináta

sum, et ex antíquis, ántequam terra fíeret.

℟. Datum est Rosæ nomen mélius a fíliis et filiábus, nomen novum. * Quod os Dóminæ nominávit. ℣. Dabo illi cálculum cándidum, et in cálculo nomen novum. Quod.

De libro Ecclesiástici.

Lectio iii. Cap. 39.

Obaudíte me divíni fructus, et quasi rosa plantáta super rivos aquárum fructificáte. Quasi Líbanus odórem suavitátis habéte. Floréte flores, quasi lílium, et date odórem, et frondéte in grátiam, et collaudáte cánticum, et benedícite Dóminum in opéribus suis. Date nómini ejus magnificéntiam, et confitémini illi in voce labiórum vestrórum, et in cánticis labiórum, et cítharis, et sic dicétis in confessióne: Opera Dómini univérsa bona valde.

℟. Ego quasi storax, et gálbanus, et quasi Líbanus non incísus vaporávit habitatiónem meam: * Quasi bálsamum non mixtum * Odor meus. ℣. Dedit Indica Rosa odórem suavitátis, et domus impléta est ex odóre unguénti. Quasi. Glória Patri. Odor.

In II. Nocturno.

Ant. Omnis glória Rosæ ab intus in vestítu deauráto, circumamícta varietáte: ídeo concupívit rex spéciem ejus.

Ant. Adjúvit Rosam Dóminus mane dilúculo, et in médio cordis ejus non commovébitur.

Ant. Fundaménta Rosæ in móntibus sanctis: et ipse fundávit eam Altíssimus super ómnia tabernácula Jacob.

℣. Adjuvábit eam Deus vultu suo. ℟. Deus in médio ejus, non comovébitur.

Lectio iv.

Ex Actis, et Bulla Beatif.

Primus Americæ Meridionális flos sanctitátis, virgo Rosa, christiánis paréntibus Limæ progénita, mox ab incunábulis cláruit futúræ sanctimóniæ indíciis. Nam vultus infántis, mirabíliter in rosæ effígiem transfigurátus, huic nómini occasiónem dedit, cui póstea Virgo Deípara cognómen adjécit, jubens, vocári deínceps Rosam a sancta María. Quinquénnis votum perpétuæ virginitátis emísit. Adúltior, ne a paréntibus ad núptias cogerétur, clam síbimet venustíssimam cápi-

tis cæsáriem præscídit. Jejúniis supra humánum modum addícta, íntegras Quadragésimas transégit pane ábstinens, ac diétim solis quinque gránulis mali citríni víctitans.

℟. Non conferétur hæc Rosa tinctis Indiæ colóribus, nec dábitur aurum obrízum pro ea: * Quóniam omne aurum in comparatióne illíus aréna est exígua. ℣. Glória, et divítiæ in domo ejus, et justítia ejus manet in sǽculum sǽculi. Quóniam.

Lectio v.

Hábitu tértii órdinis sancti Domínici assúmpto, prístinas vitæ austeritátes duplicávit. Oblóngo, asperrimóque cilício sparsim minúsculas acus innéxuit: sub velo corónam, densis acúleis intrórsus obarmátam, intérdiu noctúque gestávit. Sanctæ Catharínæ Senénsis árdua premens vestígia, caténa férrea, tríplici nexu circumdúcta, lumbos cinxit. Léctulum sibi e truncis nodósis compósuit, horúmque vácuas commissúras fragmínibus testárum implévit. Céllulam sibi angustíssimam struxit in extrémo horti ángulo: ubi cœléstium contemplatióni dédita, crebris disciplínis, inédia, vigíliis corpúsculum exténuans, at spíritu vegetáta, larvas dǽmonum, frequénti certámine victrix, impávide protrívit, ac superávit.

℟. Fecit sibi secrétum cubículum in quo clausa morabátur, et habens super lumbos suos cilícium. * Jejunábat ómnibus diébus vitæ suæ. ℣. Virgo Rosa cogitábat, quæ Dómini sunt: ut esset sancta córpore, et spíritu. Jejunábat.

Lectio vi.

Ægritúdinum torméntis, domesticórum insúltibus, linguárum mórsibus dire agitáta, nondum satis pro mérito se afflígi querebátur. Per quíndecim años ad plúsculas horas desolatióne spíritus et ariditáte misérrime contabéscens, forti ánimo tulit agónes omni morte amarióres. Exínde cœpit supérnis abundáre delíciis, illustrári visiónibus, colliquéscere seráphicis ardóribus. Angelo tutelári, sanctæ Catharínæ Senénsi, Vírgini Deíparæ inter assíduas apparitiónes mire familiáris, a Christo has voces audíre méruit: Rosa cordis mei, tu mihi

sponsa esto. Dénique Sponsi hujus paradíso felíciter invéctam, plurimísque ante et post óbitum miráculis corúscam, Clemens décimus Póntifex Máximus sanctárum Vírginum catálogo ritu solémni adscrípsit.

℟. Benedícta tu, Fília, a Deo excélso: quia non pepercísti ánimæ tuæ propter angústias, et tribulatiónem géneris tui: * Sed subvenisti ruínæ: * Ante conspéctum Dei nostri. ℣. Curásti gentem tuam, et liberásti eam a perditióne. Sed subvenísti. Glória Patri. Ante conspéctum.

In III. Nocturno.

Ant. Surgénte Rosa, gaudébant campi, et ómnia, quæ in eis sunt: exsultábant ómnia ligna silvárum.

Ant. Exsúltet terra, et læténtur ínsulæ multæ: quia vidérunt omnes pópuli glóriam sanctificatiónis ejus.

Ant. Moveátur mare et plenitúdo ejus, orbis terrárum, et qui hábitant in eo: quia Dóminus in Rosa mirabília fecit.

℣. Elégit eam Deus, et præelégit eam. ℟. In tabernáculo suo habitáre facit eam.

Léctio sancti Evangélii secúndum Matthǽum.

Lectio vii. Cap. 12.

In illo témpore: Dixit Jesus turbis parábolam hanc: Símile est regnum cœlórum grano sinápis, quod accípiens homo seminávit in agro suo. Et réliqua.

Homilía sancti Petri Chrysólogi.

In Cap. 13. Matth.

Audístis, fratres, quemádmodum grano sinápis tota regni cœléstis comparáta est magnitúdo. Quærens Christus in cœlo, et in terra, nihil invénit nisi granum sinápis, in quo poténtiam totam supérnæ dominatiónis inclúdat: et illud regnum singularitáte potens, æternitáte felix, divinitáte fulgens, diffúsum toto cœlo, tota terra dilatátum, in grano sinápis coárctat, et cogit angústias. Spes ista est credéntium? Exspectátio ista est fidélium summa? Ista est felícitas vírginum, longis continéntiæ labóribus comparáta? Fratres, non fácile Domínicis moveámur in dictis. Nam si infírmum Dei fórtius est homínibus; hoc mínimum Dei tota magnitúdine mundi magnifi-

céntius invenítur: si modo hoc granum sinápis nos sic nostris seminémus in méntibus, ut intelligéntiæ nobis magnam in árborem crescat.

℟. Diléxit Rosa decórem domus Dei, et locum habitatiónis glóriæ ejus: ídeo* Requiéscet in monte sancto ejus. ℣. Non discedébat de templo, jejúniis, et obsecratiónibus sérviens nocte et die. Requiéscet in monte.

Lectio viii.

Grani ergo sinápis instar est regnum Dei, quod de supérnis affértur verbo, suscípitur audítu, fide séritur, credulitáte radicátur, spe crescit, confessióne diffúnditur, virtúte ténditur, et dilatátur in ramos, ad quos vocat aves cœli, id est, spirituáles sensus, atque in ipsis eas quiéta súscipit mansióne. Véniat hæréticus, véniat, quia redeúntibus Ecclésiæ semper patéscit ingréssus. Véniat, aúdiat, et pietáti Domínicæ jam désinat oblatráre. Si cœléstis regni majéstas omnis ad grani sinápis similitúdinem venit, quid quǽritur, quod Deus ad hóminem, Dóminus servi descéndit ad formam? Sic enim venit, ut tibi totum per fidem crésceret, cui jam totum defécerat per natúram.

℟. Veni de Líbano, Rosa cordis mei, veni de Líbano, Sponsa: * Veni, coronáberis de vértice Sanír, et Hermon. ℣. Média nocte clamor factus est: Ecce Sponsus venit. Veni. Glória Patri. Veni.

Lectio ix.

Sed atténdite, quia Christus est regnum cœlórum, qui velut granum sinápis, in hortum virgínei córporis missus, orbe toto Crucis in árborem crevit, ac tantum dedit fructus sui sapórem, cum téritur passióne, ut quidquid est vitále, suo saporáret, et condíret attáctu. Nam sicut in integritáte grani sinápis virtus habétur occúlta; appáret vero virtus ejus vehementíssime si terátur: ita Christus córpore teri vóluit, qui suam nóluit latére virtútem. Et nos fratres, terámus istud granum sinápis ut ejus vim in hac similitúdine sentiámus. Terámus granum illud, ut ora nostra fervéntia vívida fructu sui sapóris succéndat, et flammétur in péctore: atque nostræ ignorántiæ totum nobis aúferat sua degustatióne fastídium. Te Deum laudámus.

Ad Laudes
et per Horas.

Ant. 1. Mirábilis in altis Dóminus, ut sponsam suam mirificáret, decórem indútus est, præcíngens se virtúte.

Ps. Dóminus regnávit.

2. In lætítia et exsultatióne sérviens Deo beáta Rosa, introívit in átria ejus.

3. Exsultávit Rosa in velaménto alárum tuárum, quia suscépit eam déxtera tua.

4. Benedícat omnis imber, et ros Dómino, qui Rosam benedictióne irrigávit de superióribus suis.

5. Laudant nomen Dómini aquæ omnes, quæ super cœlos sunt, ubi Rosa vernat, plantáta juxta rivos aquárum.

Capitulum. Sap. 8.

Hanc amávi, et exquisívi a juventúte mea, et quæsívi sponsam mihi eam assúmere, et amátor factus formæ illíus, ait Dóminus omnípotens.

Hymnus.

Auróra cœlum púrpurat,
Rosísque mane cóncolor,
Laudes sacrátæ Vírginis
Rosæ monet nos pángere.

Hanc ergo laudent Angeli,
Et omnis ordo Cœ́litum,
Laudent chori mortálium,
Ubíque gestis ínclytam.

Hanc primam amóris víctimam
Admóvit aris India,
Orbis juvámen prǽpotens,
Exémplar innocéntiæ.

Dat cæcis luce pérfrui,
Solvítque linguæ víncula,
Claudos jacéntes érigit,
Morbis medétur ómnibus.

Jugis tibi laus, Trínitas,
Reddátur omni témpore,
Et cum Rosa nos pértrahe
Ad nuptiále gaúdium.
Amen.

℣. Diffúsa est grátia in lábiis tuis. ℟. Proptérea benedíxit te Deus in ætérnum.

Ad Bened. Ant. O Rosa odorífera spargens ubíque virtútum odórem, fac nos ejus, qua frúeris, lucis, suavitatísque partícipes.

Oratio.

Bonórum ómnium largítor, omnípotens Deus, qui beátam Rosam, cœléstis grátiæ rore prævéntam, virginitátis et patiéntiæ decóre Indis floréscere voluísti: da nobis fámulis tuis; ut in odórem suavitátis ejus curréntes, Christi bonus odor éffici mereámur. Per eúmdem Dñm.

Ad Tertiam.

Capitulum. Sap. 8.

Hanc amávi, et exquisívi a juventúte mea, et quæsívi sponsam mihi eam assúmere, et amátor factus formæ illíus, ait Dóminus omnípotens.

℟. br. **Spécie tua * Et pulchritúdine tua. Spécie.** ℣. **Inténde, próspere procéde, et regna. Et. Glória Patri. Spécie.**

℣. **Adjuvábit eam Deus vultu suo.** ℟. **Deus in médio ejus, non commovébitur.**

Ad Sextam.

Capitulum. Eccli. 39.

Obaudíte me, divíni fructus, et quasi rosa plantáta super rivos aquárum fructificáte, quasi Líbanus odórem suavitátis habéte.

℟. br. **Adjuvábit eam * Deus vultu suo. Adjuvábit.** ℣. **Deus in médio ejus, non commovébitur. Deus. Glória Patri. Adjuvábit.**

℣. **Elégit eam Deus, et præelégit eam.** ℟. **In tabernáculo suo habitáre facit eam.**

Ad Nonam.

Capitulum. Eccli. 39.

Floréte, flores, quasi lílium, et date odórem, et frondéte in grátiam: collaudáte cánticum, et benedícite Dóminum in opéribus suis.

℟. br. **Elégit eam Deus,* Et præelégit eam. Elégit.** ℣. **In tabernáculo suo habitáre facit eam. Et præelégit. Glória Patri. Elégit.**

℣. **Diffúsa est grátia in lábiis tuis.** ℟. **Proptérea benedíxit te Deus in ætérnum.**

In II. Vesperis.

Omnia ut in I. Vesp., præter ℣. **Diffúsa est.** 88*

Ad Magnif. Ant. **Rosa soror nostra bene sit nobis propter te, et vivat ánima nostra ob grátiam tui.**

Deinde fit commem. sequ.

Domin. post Oct. Assumpt.

Purissimi Cordis B. M. V.

Duplex majus.

Omnia ut inter festa pro aliquibus locis eadem Domin.

FESTA SEPTEMBRIS.

Die 1. Septembris.

Tertia die infra Octavam **S. Rosæ** Virg.

Semiduplex.

Omnia ut inter festa præter sequ. Lectiones.

In I. Nocturno Lectiones de Scriptura occurrente.

In II. Nocturno.

Sermo sancti Ambrósii Epíscopi.

Liber 1. de Virgine.

Lectio iv.

Ego licet laudatiónem non suscéperim virginitátis, sed expressiónem; ad rem tamen pertinére árbitror, ut quæ sit ei pátria, quis auctor, appáreat. Ac prius ubi sit pátria, definiámus. Si enim ibi est pátria, ubi genitále domicílium; in cœlo profécto est pátria castitátis: ítaque hic ádvena, ibi íncola est. Quid autem est cástitas virginális, nisi expers contagiónis intégritas? Atque ejus auctórem quem póssumus existimáre, nisi immaculátum Dei Fílium, cujus caro non vidit corruptiónem, divínitas non est expérta contagiónem?

℟. Non conferétur.

Lectio v.

Vidéte ígitur, quanta virginitátis mérita sint. Christus ante vírginem, Christus ex vírgine; a Patre quidem natus ante sǽcula, sed ex vírgine natus ob sǽcula. Illud natúræ suæ, hoc nostræ utilitátis est. Illud erat semper, hoc esse vóluit. Spectáte áliud virginitátis méritum, Christus virgo vírginis sponsus, et si dici potest, Christus virgíneæ castitátis. Virgínitas enim Christi, non virginitátis est Christus. Virgo est ergo, quæ nupsit, virgo quæ nos suo útero portávit, virgo quæ génuit, virgo quæ próprio lacte nutrívit. Sed jam a matre descendámus ad fílias.

℟. Fecit sibi.

Lectio vi.

De virgínibus, inquit Apóstolus, præcéptum Dómini non hábeo, consílium autem do. Si Doctor Géntium non hábuit, habére quis pótuit? Et præcéptum quidem non hábuit, sed hábuit exémplum: non enim imperári potest virgínitas, sed optári. Nam quæ supra nos sunt, in voto magis quam in magistério sunt. Sed volo vos, inquit, sine sollicitúdine esse: nam qui sine uxóre est, sollícitus est quæ Dómini sunt, quómodo pláceat Deo. Et virgo cógitat, quæ Dómini sunt, ut sit sancta córpore et spíritu. Non ego quidem dissuádeo matrimónium, sed virginitátis attéxo benefícium.

℟. Benedícta.

In III. Noct. Homilia in Evang. ut in festo.

Lectio ix. de S. Ægidio Abb. ut in Brev. hac die.

In Laud. commem. S. Ægidii Abb. et Ss. Duod. Fratr. Mart. ut in Brev.

Vesp. de sequ., comem. Oct. S. Rosæ Virg.

Die 2. Septembris.

S. Antonini Martyris.

Duplex.

Omnia de Comm. unius Mart., præter sequ.

Oratio.

Omnípotens sempitérne Deus, qui hunc diem beáti Antoníni Mártyris tui solemnitáte claríficas: exaúdi preces pópuli tui, et præsta; ut, quæ fidéliter éxpetit, eo suffragánte cónsequi mereátur. Per Dóminum nostrum.

Et fit comem. Oct. S. Rosæ Virg. Ant. **Rosa soror. 89*** ℣. **Diffúsa est. 88*** Oratio. **Bonórum ómnium.** ibidem.

In I. Nocturno Lectiones de Scriptura occurrente.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

Antonínus regáli génere ortus, cum a prima ætáte christiánam religiónem cóleret, paréntibus orbátus, a Theodoríco pátruo, Tolósæ rege infidéli, Pámiæ (quod est Gálliæ Narbonénsis óppidum) educátus est. Deláto autem ad regem, quod christiánus esset, inde discédens Romam venit. Póstea Salérnum proféctus, ibi duodevigínti annos apud pios et doctos viros in secéssu eremítico mansit. Sacris deínde ordínibus initiátus diaconátum suscépit. Quo ex témpore cœpit quamplúrimis clarére miráculis, ita ut cæcis visum, surdis audítum, mutis loquélam restitúeret, váriis languóribus oppréssos sanáret, immúndos étiam spíritus ex hóminum corpóribus ejíceret. Hujúsmodi vero mirácula vitæ innocéntia et púritas comitabántur, nec a verbi Dei prædicatióne, étiam cum vitæ discrímine, quando se ei præbébat occásio (cum martýrii cupidíssimus esset) cessábat. In eo múnere cum aliquándo siti laboráret, elevátis ad cœlum óculis Deum precátus, báculo, cui innitebátur, terram percússit, ex qua íllico fons emanávit, quo ipse et álii multi sitim exstinxérunt.

℟. Honéstum fecit.

Lectio v.

Aliquot post annos ad natále solum revérsus et a pátruo suscéptus aliquámdiu cum eo vixit. Sed íterum, quod christiánus et régiæ majestátis reus esset,

accusátus, in tenebricósum cárcerem (qui spelúnca votíva dicebátur) compédibus ligátus, sine cibo et potu, conjícitur. Post septem dies rex cárcerem ádiit, exístimans júvenem jam inédia mórtuum fuísse. Quem cum incólumem invenísset, quinímo púerum nóbilem Almáchium pondus vinculórum ejus sustentántem comperísset, id mágicæ arti tríbuens, púerum e rupe præcipitári et beátum Antonínum gravióribus vínculis astríngi jussit. Interim rex in bello périit, puer vero præcipitátus illæsus repértus est, et beátus Antonínus, ab Angelo solútis compédibus (ut alter Petrus) liberátus, libérius cœpit christiános vinctos in cárcere et extra in fide cathólica confirmáre. Cum autem Theodoríco successísset in regnum Gallátius, Antoníni consanguíneus, et majóres in christiános persecutiónes excitáret, Antonínus a piis viris ab ira regis eréptus Pámiam in solitúdinem secéssit: ubi et Almáchium púerum réperit.

℟. Desidérium.

Lectio vi.

Ibi in spelúnca (quæ Orientális dicebátur) prope fontem simul in oratiónibus et jejúniis se exercéntes, ab omni hóminum conversatióne semóti, diu commoráti sunt. Illis paulo post quidam Joánnes présbyter divíno instínctu, simul futúrus martyr, adjúngitur. Nam cum venatóres régii ex insperáto eos reperíssent et Antonínum cognovíssent, ad regem déferunt. Qui ad se perdúctum Antonínum sic allóquitur: Quæ te deméntia, Antoníne, cepit, ut tui géneris oblítus tuis præstígiis hómines deméntes et regnum nostrum pertúrbes? Cui Antonínus: Non ego, Galláti, quemquam deménto; sed unum Deum, cujus est regnum et impérium, prædico; tuos autem, quos colis, deos lígneos et lapídeos ut falsos et inánes réspuo. His verbis ira inflammátus rex íllico eum cum sóciis cápite plecti et in flumen (cui nomen Arégia) prójici jubet. Eórum córpora, a christiánis invénta, honoríﬁce cóndita sunt. Et sancti Antoníni dexter húmerus cum bráchio, qui ínsimul étiam cum cápite, feróci ictu cum ferirétur, abscíssus fúerat, in ecclésia Palentína, cujus patrónus exsístit, ex multo témpore magna

cum veneratióne asservátur. Ad cujus tactum puer mórtuus, qui multitúdine pópuli, sanctas relíquias subsequéntis, in sinu matris oppréssus fúerat, statim revíxit. Cum étiam Sáncius, Castéllæ primus rex, dum venarétur aprum, qui in antrum confúgerat et cuídam ibídem imágini inhærébat, feríre vellet statímque ei bráchium obriguísset, compérto quod illa esset sancti Antoníni imágo, in cujus honórem locus habebátur, pœ́nitens facti rex vovit mártyri templum ibi erígere, et íllico bráchium prístinæ sanitáti restitúitur. Quare eo loco magnificentíssimam ecclésiam sancti Antoníni nómine ædificávit, ædículam vero antri, ut hódie vísitur, sub ipsa ecclésia intáctam relíquit.

℟. Stola jucunditátis.

In III. Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndum Joánnem.

Lectio vii. Cap. 12. d.

In illo témpore: Dixit Jesus discípulis suis: Amen, amen dico vobis, nisi granum fruménti cadens in terram mórtuum fúerit, ipsum solum manet. Et réliqua.

Homilía sancti Augustíni Epíscopi.

Tract. 51. in Joann. sub med.

Ipse Dóminus Jesus erat granum mortificándum, et multiplicándum: mortificándum infidelitáte Judæórum, multiplicándum fide populórum. Jam vero exhórtans ad passiónis suæ sectánda vestígia: Qui amat, inquit, ánimam suam, perdet eam. Quod duóbus modis intélligi potest. Qui amat, perdet: id est, si amas, perdes. Si cupis vitam tenére in Christo, noli mortem timére pro Christo. Item álio modo: qui amat ánimam suam, perdet eam: noli amáre, ne perdas: noli amáre in hac vita, ne perdas in ætérna vita.

℟. Coróna aúrea.

Lectio viii.

Hoc autem, quod postérius dixi, magis habére vidétur evangélicus sensus. Séquitur enim: Et qui odit ánimam suam in hoc mundo, in vitam ætérnam custódit eam. Ergo, quod supra dictum est, qui amat (subintellígitur in hoc mundo), ipse útique perdet: qui autem odit (útique in hoc mundo), in vitam ætérnam ipse custódit eam. Magna

et mira senténtia, quemádmodum sit hóminis in ánimam suam amor, ut péreat, ódium, ne péreat. Si male amáveris, tunc odísti: si bene óderis, tunc amásti. Felíces, qui odérunt custodiéndo, ne perdant amándo.

℟. Hic est vere.

Lectio ix.

Sed vide ne tibi subrépat, ut teípsum velis interímere, sic intelligéndo, quod debes odísse in hoc mundo ánimam tuam. Hinc enim quidam malígni atque pervérsi hómines, et in seípsis crudelióres et sceleratióres homicídæ, flammis se donant, aquis se præfócant, præcipítio se collídunt, et péreunt. Hoc Christus non dócuit: imo étiam diábolo præcipítium suggerénti respóndit: Redi retro, sátana: scriptum est: Non tentábis Dóminum Deum tuum. Petro autem dixit, signíficans qua morte clarificatúrus erat Deum: Cum esses június, cingébas te et ambulábas quo volébas: cum autem senúeris, alter te cinget et feret quo tu non vis. Ubi satis expréssit, non a seípso, sed ab álio debére occídi, qui vestígia séquitur Christi.

Te Deum laudámus.

In Laudib. commem. Octavæ S. Rosæ Virg. Antiph. O **Rosa odorífera.** ℣. **Diffúsa est. 88*** Oratio. **Bonórum ómnium largítor.** ibidem.

In II. Vesperis commemor. sequ. et Octavæ S. Rosæ Virg. Ant. **Rosa soror. 89*** ℣. **Diffúsa est. 88*** Oratio. **Bonórum ómnium largítor.** ibidem.

Die 3. Septembris.

S. Stephani Regis Conf.

Semiduplex.

Omnia ut in Brev. die 2. Sept. cum comm. Oct. S. Rosæ Virg.

Concordant cum Originalibus.

Ratisbonæ, die 6. Maji 1896.

Dr. Fr. X. Leitner, Vic. in Spirit. Gen.

Index alphabeticus.

Ratisbonæ. Typis Friderici Pustet.

OFFICIA PROPRIA
ECCLESIASTICÆ PROVINCIÆ
SANCTÆ FIDEI NEOGRANATENSIS.

PARS AUTUMNALIS.

FESTA AUGUSTI.

Die 30. Augusti.

S. Rosæ Limanæ Virg. Patr. Præc. Americ.

Duplex 1. classis cum Oct.

In I. Vesperis.

Antiph. de Laudib. 7*; Ps. de Comm. Virg.

Capitulum. Sap. 8.

Hanc amávi, et exquisívi a juventúte mea, et quæsívi sponsam mihi eam assúmere, et amátor factus sum formæ illíus, ait Dóminus omnípotens.

Hymnus.

Tellúris omnes íncolæ
Rosæ plaudant solémniis:
Ejúsque laudes cóncinant
A solis ortu ad Hésperum.

Hæc a paréntis úbere
Prævénta donis grátiæ,
Deóque plena, víndicem
Armávit in se déxteram.

Miris modis innóxios
Afflíxit artus, spíneis
Cinxit coróllis vérticem,
Cibósque felle pólluit.

Nunc læta, pœniténtiæ
Largo potítur præmio:
Novúmque psallit cánticum,
Agni sequens vestígia.

Horum Datóri múnerum
Sit laus, decúsque pérpetim:
Qui trinus unus ómnia
Regit Deus per sæcula.
Amen.

℣. Spécie tua, et pulchritúdine tua. ℟. Inténde, próspere procéde, et regna.

Ad Magnif. Ant. Benedícta tu a Deo tuo, Rosa, in omni tabernáculo Jacob:

quóniam in omni gente, quæ audíerit nomen tuum, super te Deus Israël magnificábitur.

Oratio ut ad Laudes. 8*

Ad Matutinum.

Invitat. Regem sempitérnum, veníte adorémus: * Qui Rosam cordis sui digne pro méritis coronávit in cœlis.

Ps. Veníte, exsultémus.

Hymnus.

Limána regum cívitas
Regále munus édidit:
Rosam Deo gratíssimam,
Cœléstis oræ flósculum.

Vicit nitóre sídera,
Pulsa soli calígine:
Et par beátis méntibus,
Numen gerébat péctore.

Porténta, vel ludíbria
Sævæ stygis non hórruit:
Sedítque solitária
Turbam perósa, et sæculum.

Nos, o Beáta, réspice,
Tuis vacántes laúdibus:
Et, expiátis sórdibus,
Duc ad supérna gaúdia.

Sit, Christe, Sponsæ Vírginum,
Tibi, Patríque glória
Cum Spíritu Paráclito
In sæculórum sæcula.
Amen.

In I. Nocturno.

Ant. Rosam tuam, Dómine, minuísti paulo minus ab Angelis: quia glória, et honóre coronásti eam.

Psalmi trium Nocturnorum de Comm. Virg.

Ant. Tamquam sponsus, procédens de thálamo suo, in Rosa pósuit tabernáculum suum.

Ant. Rosa ínnocens mánibus, et mundo corde, ascéndet in montem Dómini, et stabit in loco sancto ejus.

℣. Spécie tua et pulchritúdine tua. ℟. Inténde, próspere procéde, et regna.

De Cánticis Canticórum.

Lectio i. Cap. 2.

Ego flos campi, et lílium convállium. Sicut lílium inter spinas, sic amíca mea inter fílias. Sicut malus inter ligna silvárum, sic diléctus meus inter fílios. Sub umbra illíus, quem desideráveram, sedi: et fructus ejus dulcis gútturi meo. Introdúxit me in cellam vináriam, ordinávit in me caritátem. Fulcíte me flóribus, stipáte me malis, quia amóre lángueo. Læva ejus sub cápite meo, et déxtera illíus amplexábitur me. Adjúro vos, fíliæ Jerúsalem, per cápreas, cervósque campórum, ne suscitétis, neque evigiláre faciátis di-

léctam, quoadúsque ipsa velit.

℟. Atténdite, pópuli, de longe: Dóminus ab útero vocávit me: de ventre matris meæ. * Recordátus est nóminis mei. ℣. Magnus Pastor óvium in sánguine testaménti ætérni próprias oves vocat nominátim, et edúcit eas. Recordátus.

De libro Proverbiórum.

Lectio ii. Cap. 8.

Ego diligéntes me díligo: et qui mane vígilant ad me, invénient me. Mecum sunt divítiæ et glória, opes supérbæ, et justítia. Mélior est enim fructus meus auro, et lápide pretióso, et genímina mea argénto elécto. In viis justítiæ ámbulo, in médio semitárum judícii, ut ditem diligéntes me, et thesaúros eórum répleam. Dóminus possédit me in inítio viárum suárum, ántequam quidquam fáceret a princípio. Ab ætérno ordináta sum, et ex antíquis, ántequam terra fíeret.

℟. Datum est Rosæ nomen mélius a fíliis et fíliábus, nomen novum. * Quod os Dóminæ nominávit. ℣. Dabo illi cálculum cándidum, et in cálculo nomen novum. Quod.

De libro Ecclesiástici.

Lectio iii. Cap. 39.

Obaudíte me divíni fructus, et quasi rosa plantáta super rivos aquárum fructificáte. Quasi Líbanus odórem suavitátis habéte. Floréte flores, quasi lílium, et date odórem, et frondéte in grátiam, et collaudáte cánticum, et benedícite Dóminum in opéribus suis. Date nómini ejus magnificéntiam, et confitémini illi in voce labiórum vestrórum, et in cánticis labiórum, et cítharis, et sic dicétis in confessióne: Opera Dómini univérsa bona valde.

℟. Ego quasi storax, et gálbanus, et quasi Líbanus non incísus vaporávit habitatiónem meam: * Quasi bálsamum non mixtum * Odor meus. ℣. Dedit Indica Rosa odórem suavitátis, et domus impléta est ex odóre unguénti. Quasi. Glória Patri. Odor.

In II. Nocturno.

Ant. Omnis glória Rosæ ab intus in vestítu deauráto, circumamícta varietáte: ídeo concupívit rex spéciem ejus.

Ant. Adjúvit Rosam Dóminus mane dilúculo, et in médio cordis ejus non commovébitur.

Ant. Fundaménta Rosæ in móntibus sanctis: et ipse fundávit eam Altíssimus super ómnia tabernácula Jacob.

℣. Adjuvábit eam Deus vultu suo. ℟. Deus in médio ejus, non commovébitur.

Lectio iv.

Ex Actis, et Bulla Beatif.

Primus Americæ Meridionális flos sanctitátis, virgo Rosa, christiánis paréntibus Limæ progénita, mox ab incunábulis cláruit futúræ sanctimóniæ indíciis. Nam vultus infántis, mirabíliter in rosæ effígiem transfigurátus, huic nómini occasiónem dedit, cui póstea Virgo Deípara cognómen adjécit, jubens, vocári deínceps Rosam a sancta María. Quinquénnis votum perpétuæ virginitátis emísit. Adúltior, ne a paréntibus ad núptias cogerétur, clam síbimet venustíssimam cápitis cæsáriem præscídit. Jejúniis supra humánum modum addícta, íntegras Quadragésimas transégit pane ábstinens, ac diétim solis quinque gránulis mali citríni víctitans.

℟. Non conferétur hæc Rosa tinctis Indiæ colóribus, nec dábitur aurum obrízum pro ea:* Quóniam omne aurum in comparatióne illíus aréna est exígua. ℣. Glória, et divítiæ in domo ejus, et justítia ejus manet in sæculum sæculi. Quóniam.

Lectio v.

Hábitu tértii órdinis sancti Domínici assúmpto, prístinas vitæ austeritátes duplicávit. Oblóngo, asperrimóque cilício sparsim minúsculas acus innéxuit: sub velo corónam, densis acúleis intrórsus obarmátam, intérdiu noctúque gestávit. Sanctæ Catharínæ Senénsis árdua premens vestígia, caténa férrea, tríplici nexu circumdúcta, lumbos cinxit. Léctulum sibi e truncis nodósis compósuit, horúmque vácuas commissúras fragmínibus testárum implévit. Céllulam sibi angustíssimam struxit in extrémo horti ángulo: ubi cœléstium contemplatióni dédita, crebris disciplínis, inédia, vigíliis corpúsculum exténuans, at spíritu vegetáta, larvas dæmonum, frequénti certámine victrix, impávide protrívit, ac superávit.

℟. Fecit sibi secrétum cubículum in quo clausa morabátur, et habens super lumbos suos cilícium.

* Jejunábat ómnibus diébus vitæ suæ. ℣. Virgo Rosa cogitábat, quæ Dómini sunt: ut esset sancta córpore, et spíritu. Jejunábat.

Lectio vi.

Ægritúdinum torméntis, domesticórum insúltibus, linguárum mórsibus dire agitáta, nondum satis pro mérito se afflígi querebátur. Per quíndecim años ad plúsculas horas desolatióne spíritus et ariditáte misérrime contabéscens, forti ánimo tulit agónes omni morte amarióres. Exínde cœpit supérnis abundáre delíciis, illustrári visiónibus, colliquéscere seráphicis ardóribus. Angelo tuteIári, sanctæ Catharínæ Senénsi, Vírgini Deíparæ inter assíduas apparitiónes mire familiáris, a Christo has voces audíre méruit: Rosa cordis mei, tu mihi sponsa esto. Dénique Sponsi hujus paradíso felíciter invéctam, plurimísque ante et post óbitum miráculis coruscam, Clemens décimus Póntifex Máximus sanctárum Vírginum catálogo ritu solémni adscrípsit.

℟. Benedícta tu, Fília, a Deo excélso: quia non pepercísti ánimæ tuæ propter angústias, et tribulatiónem géneris tui: * Sed subvenísti ruínæ: * Ante conspéctum Dei nostri. ℣. Curásti gentem tuam, et liberásti eam a perditióne. Sed subvenisti. Glória Patri. Ante conspéctum.

In III. Nocturno.

Ant. Surgénte Rosa, gaudébant campi, et ómnia, quæ in eis sunt: exsultábant ómnia ligna silvárum.

Ant. Exsúltet terra, et læténtur ínsulæ multæ: quia vidérunt omnes pópuli glóriam sanctificatiónis ejus.

Ant. Moveátur mare et plenitúdo ejus, orbis terrárum, et qui hábitant in eo: quia Dóminus in Rosa mirabília fecit.

℣. Elégit eam Deus, et præelégit eam. ℟. In tabernáculo suo habitáre facit eam.

Léctio sancti Evangélii secúndum Matthæum.

Lectio vii. Cap. 12.

In illo témpore: Dixit Jesus turbis parábolam hanc: Símile est regnum cœlórum grano sinápis, quod accípiens homo seminávit in agro suo. Et réliqua.

Homilía sancti Petri Chrysólogi.

In Cap. 13. Matth.

Audístis, fratres, quemádmodum grano sinápis tota regni cœléstis comparáta est magnitúdo. Quærens Christus in cœlo, et in terra, nihil invénit nisi granum sinápis, in quo poténtiam totam supérnæ dominatiónis inclúdat: et illud regnum singularitáte potens, æternitáte felix, divinitáte fulgens, diffúsum toto cœlo, tota terra dilatátum, in grano sinápis coárctat, et cogit angústias. Spes ista est credéntium? Exspectátio ista est fidélium summa? Ista est felícitas vírginum, longis continéntiæ labóribus comparáta? Fratres, non fácile Domínicis moveámur in dictis. Nam si infírmum Dei fórtius est homínibus; hoc mínimum Dei tota magnitúdine mundi magnificéntius invenítur: si modo hoc granum sinápis nos sic nostris seminémus in méntibus, ut intelligéntiæ nobis magnam in árborem crescat.

℟. Diléxit Rosa decórem domus Dei, et locum habitatiónis glóriæ ejus: ídeo* Requiéscet in monte sancto ejus. ℣. Non discedébat de templo, jejúniis, et obsecratiónibus sérviens nocte et die. Requiéscet in monte.

Lectio viii.

Grani ergo sinápis instar est regnum Dei, quod de supérnis affértur verbo, suscípitur audítu, fide séritur, crudelitáte radicátur, spe crescit, confessióne diffúnditur, virtúte ténditur, et dilatátur in ramos, ad quos vocat aves cœli, id est, spirituáles sensus, atque in ipsis eas quiéta súscipit mansióne. Véniat hæréticus, véniat, quia redeúntibus Ecclésiæ semper patéscit ingréssus. Véniat, aúdiat, et pietáti Domínicæ jam désinat oblatráre. Si cœléstis regni majéstas omnis ad grani sinápis similitúdinem venit, quid quǽritur, quod Deus ad hóminem, Dóminus servi descéndit ad formam? Sic enim venit, ut tibi totum per fidem crésceret, cui jam totum defécerat per natúram.

℟. Veni de Líbano, Rosa cordis mei, veni de Líbano, Sponsa: * Veni, coronáberis de vértice Sanir, et Hermon. ℣. Média nocte clamor factus est: Ecce Sponsus venit. Veni. Glória Patri. Veni.

Lectio ix.

Sed atténdite, quia Christus est regnum cœlórum, qui velut granum sinápis, in hortum virgínei córporis missus, orbe toto Crucis in árborem crevit, ac tantum dedit fructus sui sapórem, cum téritur passióne, ut quidquid est vitále, suo saporáret, et condíret attáctu. Nam sicut in integritáte grani sinápis virtus habétur occúlta; appáret vero virtus ejus vehementíssime si terátur: ita Christus córpore teri vóluit, qui suam nóluit latére virtútem. Et nos fratres, terámus istud granum sinápis ut ejus vim in hac similitúdine sentiámus. Terámus granum illud, ut ora nostra fervéntia vívida fructu sui sapóris succéndat, et flammétur in péctore: atque nostræ ignorántiæ totum nobis aúferat sua degustatióne fastídium.

Te Deum laudámus.

Ad Laudes
et per Horas.

Ant. 1. Mirábilis in altis Dóminus, ut sponsam suam mirificáret, decórem indútus est, præcíngens se virtúte.

Ps. Dóminus regnávit. cum reliqu. de Domin.

2. In lætítia et exsultatióne sérviens Deo beáta Rosa, introívit in átria ejus.

3. Exsultávit Rosa in velaménto alárum tuárum, quia suscépit eam déxtera tua.

4. Benedícat omnis imber, et ros Dómino, qui Rosam benedictióne irrigávit de superióribus suis.

5. Laudant nomen Dómini aquæ omnes, quæ super cœlos sunt, ubi Rosa vernat, plantáta juxta rivos aquárum.

Capitulum. Sap. 8.

Hanc amávi, et exquisívi a juventúte mea, et quæsívi sponsam mihi eam assúmere, et amátor factus formæ illíus, ait Dóminus omnípotens.

Hymnus.

Auróra cœlum púrpurat,
Rosisque mane cóncolor,
Laudes sacrátæ Vírginis
Rosæ monet nos pángere.

Hanc ergo laudent Angeli,
Et omnis ordo Cœ́litum,
Laudent chori mortálium,
Ubíque gestis ínclytam.

Hanc primam amóris víctimam
Admóvit aris India,
Orbis juvámen præpotens,
Exémplar innocéntiæ.

Dat cæcis luce pérfrui,
Solvítque linguæ víncula,
Claudos jacéntes érigit,
Morbis medétur ómnibus.

Jugis tibi laus, Trínitas,
Reddátur omni témpore,
Et cum Rosa nos pértrahe
Ad nuptiále gaúdium.
Amen.

℣. Diffúsa est grátia in lábiis tuis. ℟. Proptérea benedíxit te Deus in ætérnum.

Ad Bened. Ant. O Rosa odorífera spargens ubíque virtútum odórem, fac nos ejus, qua frúeris, lucis, suavitatísque partícipes.

Oratio.

Bonórum ómnium largítor, omnípotens Deus, qui beátam Rosam, cœléstis grátiæ rore prævéntam, virginitátis et patiéntiæ decóre Indis floréscere voluísti: da nobis fámulis tuis; ut in odórem suavitátis ejus curréntes, Christi bonus odor éffici mereámur. Per eúmdem Dóminum nostrum.

Ad Tertiam.

Capitulum. Sap. 8.

Hanc amávi, et exquisívi a juventúte mea, et quæsívi sponsam mihi eam assúmere, et amátor factus formæ illíus, ait Dóminus omnípotens.

℟. br. Spécie tua * Et pulchritúdine tua. Spécie. ℣. Inténde, próspere procéde, et regna. Et. Glória Patri. Spécie.

℣. Adjuvábit eam Deus vultu suo. ℟. Deus in médio ejus, non commovébitur.

Ad Sextam.

Capitulum. Eccli. 39.

Obaudíte me, divíni fructus, et quasi rosa plantáta super rivos aquárum fructificáte, quasi Líbanus odórem suavitátis habéte.

℟. br. Adjuvábit eam * Deus vultu suo. Adjuvábit. ℣. Deus in médio ejus, non commovébitur. Deus. Glória Patri. Adjuvábit.

℣. Elégit eam Deus, et præelégit eam. ℟. In tabernáculo suo habitáre facit eam.

Ad Nonam.

Capitulum. Eccli. 39.

Floréte, flores, quasi lílium, et date odórem, et frondéte in grátiam: collaudáte cánticum, et benedícite Dóminum in opéribus suis.

℟. br. Elégit eam Deus, * Et præelégit eam. Elégit. ℣. In tabernáculo suo habitáre facit eam. Et præelégit. Glória Patri. Elégit.

℣. Diffúsa est grátia in lábiis tuis. ℟. Proptérea benedíxit te Deus in ætérnum.

In II. Vesperis.

Omnia ut in I. Vesp., præter ℣. Diffúsa est. 8*

Ad Magnif. Ant. Rosa soror nostra bene sit nobis propter te, et vivat ánima nostra ob grátiam tui.

Deinde fit commem. sequ.

FESTA SEPTEMBRIS.

Die 1. Septembris.

Tertia die infra Octavam

S. Rosæ Virg.

Semiduplex.

Omnia ut inter festa præter sequ. Lectiones.

In I. Nocturno Lectiones de Scriptura occurrente.

In II. Nocturno.

Sermo sancti Ambrósii Epíscopi.

Liber 1. de Vírgine.

Lectio iv.

Ego licet laudatiónem non suscéperim virginitátis, sed expressiónem; ad rem tamen pertinére árbitror, ut quæ sit ei pátria, quis auctor, appáreat. Ac prius ubi sit pátria, definiámus. Si enim ibi est pátria, ubi genitále domicílium; in cœlo profécto est pátria castitátis: ítaque hic ádvena, ibi íncola est. Quid autem est cástitas virginális, nisi expers contagiónis intégritas? Atque ejus auctórem quem póssumus existimáre, nisi immaculátum Dei Fílium, cujus caro non vidit corruptiónem, divínitas non est expérta contagiónem?

℟. Non conferétur.

Lectio v.

Vidéte ígitur, quanta virginitátis mérita sint. Christus ante vírginem, Christus ex vírgine; a Patre quidem natus ante sǽcula, sed ex vírgine natus ob sǽcula. Illud natúræ suæ, hoc nostræ utilitátis est. Illud erat semper, hoc esse vóluit. Spectáte áliud virginitátis méritum, Christus virgo vírginis sponsus, et si dici potest, Christus virgíneæ castitátis. Virgínitas enim Christi, non virginitátis est Christus. Virgo est ergo, quæ nupsit, virgo quæ nos suo útero portávit, virgo quæ génuit, virgo quæ próprio lacte nutrívit. Sed jam a matre descendámus ad fílias.

℟. Fecit sibi.

Lectio vi.

De virgínibus, inquit Apóstolus, præcéptum Dó-

mini non hábeo, consílium autem do. Si Doctor Géntium non hábuit, habére quis pótuit? Et præcéptum quidem non hábuit, sed hábuit exémplum: non enim imperári potest virgínitas, sed optári. Nam quæ supra nos sunt, in voto magis quam in magistério sunt. Sed volo vos, inquit, sine sollicitúdine esse: nam qui sine uxóre est, sollícitus est quæ Dómini sunt, quómodo pláceat Deo. Et virgo cógitat, quæ Dómini sunt, ut sit sancta córpore et spíritu. Non ego quidem dissuádeo matrimónium, sed virginitátis attéxo benefícium.

℟. Benedícta.

In III. Noct. Homilia in Evang. ut in festo.

Lectio ix. de S. Ægidio Abb. ut in Brev. hac die.

In Laud. commem. S. Ægidii Abb. et Ss. Duod. Fratr. Mart. ut in Brev.

Vesp. de sequ., comem. Oct. S. Rosæ Virg.

Die 2. Septembris.

S. Antonini Martyris.

Duplex.

Omnia de Comm. unius Mart., præter sequ.

Oratio.

Omnípotens sempitérne Deus, qui hunc diem beáti Antoníni Mártyris tui solemnitáte claríficas: exaúdi preces pópuli tui, et præsta; ut, quæ fidéliter éxpetit, eo suffragánte cónsequi mereátur. Per Dóminum nostrum.

Et fit comem. Oct. S. Rosæ Virg. Ant. **Rosa soror.** ℣. **Diffúsa est. 9*** Oratio. **Bonórum ómnium. 8***

In I. Nocturno Lectiones de Scriptura occurrente.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

Antonínus regáli génere ortus, cum a prima ætáte christiánam religiónem cóleret, paréntibus orbátus, a Theodoríco pátruo, Tolósæ rege infidéli, Pámiæ (quod est Gálliæ Narbonénsis óppidum) educátus est. Deláto autem ad regem, quod christiánus esset, inde discédens Romam venit. Póstea Salérnum proféctus, ibi duodevigínti annos apud pios et doctos viros in secéssu eremítico mansit. Sacris deínde ordínibus initiátus diaconátum suscépit. Quo ex témpore cœpit quamplúrimis clarére miráculis, ita ut cæcis visum, surdis audítum, mutis loquélam restitúeret, váriis languóribus oppréssos sanáret, immúndos étiam spíritus ex hóminum corpóri-

bus ejíceret. Hujúsmodi vero mirácula vitæ innocéntia et púritas comitabántur, nec a verbi Dei prædicatióne, étiam cum vitæ discrímine, quando se ei præbébat occásio (cum martýrii cupidíssimus esset) cessábat. In eo múnere cum aliquándo siti laboráret, elevátis ad cœlum óculis Deum precátus, báculo, cui innitebátur, terram percússit, ex qua íllico fons emanávit, quo ipse et álii multi sitim exstinxérunt.

℟. Honéstum fecit.

Lectio v.

Aliquot post annos ad natále solum revérsus et a pátruo suscéptus aliquámdiu cum eo vixit. Sed íterum, quod christiánus et régiæ majestátis reus esset, accusátus, in tenebricósum cárcerem (qui spelúnca votíva dicebátur) compédibus ligátus, sine cibo et potu, conjícitur. Post septem dies rex cárcerem ádiit, exístimans júvenem jam inédia mórtuum fuisse. Quem cum incólumem invenísset, quinímo púerum nóbilem Almáchium pondus vinculórum ejus sustentántem comperísset, id mágicæ arti tríbuens, púerum e rupe præcipitári et beátum Antonínum gravióribus vínculis astríngi jussit. Interim rex in bello périit, puer vero præcipitátus illæsus repértus est, et beátus Antonínus, ab Angelo solútis compédibus (ut alter Petrus) liberátus, libérius cœpit christiános vinctos in cárcere et extra in fide cathólica confirmáre. Cum autem Theodoríco successísset in regnum Gallátius, Antoníni consanguíneus, et majóres in christiános persecutiónes excitáret, Antonínus a piis viris ab ira regis eréptus Pámiam in solitúdinem secéssit: ubi et Almáchium púerum réperit.

℟. Desidérium.

Lectio vi.

Ibi in spelúnca (quæ Orientális dicebátur) prope fontem simul in oratiónibus et jejúniis se exercéntes, ab omni hóminum conversatióne semóti, diu commoráti sunt. Illis paulo post quidam Joánnes présbyter divíno instínctu, simul futúrus martyr, adjúngitur. Nam cum venatóres régii ex insperáto eos reperíssent et Antonínum cognovíssent, ad regem déferunt. Qui ad se perdúctum Antonínum sic allóquitur: Quæ te deméntia, Antoníne, cepit, ut tui géneris

oblítus tuis præstígiis hómines deméntes et regnum nostrum pertúrbes? Cui Antonínus: Non ego, Galláti, quemquam deménto; sed unum Deum, cujus est regnum et impérium, prædico; tuos autem, quos colis, deos lígneos et lapídeos ut falsos et inánes réspuo. His verbis ira inflammátus rex íllico eum cum sóciis cápite plecti et in flumen (cui nomen Arégia) prójici jubet. Eórum córpora, a christiánis invénta, honorífice cóndita sunt. Et sancti Antoníni dexter húmerus cum bráchio, qui ínsimul étiam cum cápite, feróci ictu cum ferirétur, abscíssus fúerat, in ecclésia Palentína, cujus patrónus exsístit, ex multo témpore magna cum veneratióne asservátur. Ad cujus tactum puer mórtuus, qui multitúdine pópuli, sanctas relíquias subsequéntis, in sinu matris oppréssus fúerat, statim revíxit. Cum étiam Sáncius, Castéllæ primus rex, dum venarétur aprum, qui in antrum confúgerat et cuídam ibídem imágini inhærébat, feríre vellet statímque ei bráchium obriguísset, compérto quod illa esset sancti Antoníni imágo, in cujus honórem locus habebátur, pœ́nitens facti rex vovit mártyri templum ibi erígere, et íllico bráchium prístinæ sanitáti restitúitur. Quare eo loco magnificentíssimam ecclésiam sancti Antoníni nómine ædificávit, ædículam vero antri, ut hódie vísitur, sub ipsa ecclésia intáctam relíquit.

℟. Stola jucunditátis.

In III. Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndum Joánnem.

Lectio vii. Cap. 12. d.

In illo témpore: Dixit Jesus discípulis suis: Amen, amen dico vobis, nisi granum fruménti cadens in terram mórtuum fúerit, ipsum solum manet. Et réliqua.

Homilía sancti Augustíni Epíscopi.

Tract. 51. in Joann. sub med.

Ipse Dóminus Jesus erat granum mortificándum, et multiplicándum: mortificándum infidelitáte Judæórum, multiplicándum fide populórum. Jam vero exhórtans ad passiónis suæ sectánda vestígia: Qui amat, inquit, ánimam suam, perdet eam. Quod duóbus modis intél-

ligi potest. Qui amat, perdet: id est, si amas, perdes. Si cupis vitam tenére in Christo, noli mortem timére pro Christo. Item álio modo: qui amat ánimam suam, perdet eam: noli amáre, ne perdas: noli amáre in hac vita, ne perdas in ætérna vita.

℟. Coróna aúrea.

Lectio viii.

Hoc autem, quod postérius dixi, magis habére vidétur evangélicus sensus. Séquitur enim: Et qui odit ánimam suam in hoc mundo, in vitam ætérnam custódit eam. Ergo, quod supra dictum est, qui amat (subintellígitur in hoc mundo), ipse útique perdet: qui autem odit (útique in hoc mundo), in vitam ætérnam ipse custódit eam. Magna et mira senténtia, quemádmodum sit hóminis in ánimam suam amor, ut péreat, ódium, ne péreat. Si male amáveris, tunc odísti: si bene óderis, tunc amásti. Felíces, qui odérunt custodiéndo, ne perdant amándo.

℟. Hic est vere.

Lectio ix.

Sed vide ne tibi subrépat, ut teípsum velis interímere, sic intelligéndo, quod debes odísse in hoc mundo ánimam tuam. Hinc enim quidam malígni atque pervérsi hómines, et in seípsis crudelióres et sceleratióres homicídæ, flammis se donant, aquis se præfócant, præcipítio se collídunt, et péreunt. Hoc Christus non dócuit: imo étiam diábolo præcipítium suggerénti respóndit: Redi retro, sátana: scriptum est: Non tentábis Dóminum Deum tuum. Petro autem dixit, signíficans qua morte clarificatúrus erat Deum: Cum esses júnior, cingébas té et ambulábas quo volébas: cum autem senúeris, alter te cinget et feret quo tu non vis. Ubi satis expréssit, non a seípso, sed ab álio debére occídi, qui vestígia séquitur Christi.

Te Deum laudámus.

In Laudib. commem. Octavæ S. Rosæ Virg. Antiph. O Rosa odorífera. ℣. Diffúsa est. et Oratio. Bonórum ómnium largítor. 8*

In II. Vesperis commemor. sequ. et Octavæ S. Rosæ Virg. Ant. Rosa soror. ℣. Diffúsa est. 9* Oratio. Bonórum ómnium largítor. 8*

Die 3. Septembris.

S. Stephani Regis Conf.

Semiduplex.

Omnia ut in Brev. die 2. Sept. cum comm. Oct. S. Rosæ Virg.

Die 4. Septembris.

Sexta die infra Octavam

S. Rosæ Virg.

Semiduplex.

Omnia ut in festo præter sequ. Lectiones.

In I. Nocturno Lectiones de Scriptura occurrente.

In II. Nocturno.

Sermo sancti Augustíni Epíscopi.

De sancta Virginit. cap. 2.

Lectio iv.

Cum univérsa Ecclésia virgo sit desponsáta uni viro Christo, sicut dicit Apóstolus, quanto digna sunt honóre membra ejus, quæ hoc custódiunt, étiam in ipsa carne, quod tota custódit in fide, quæ imitátur matrem viri et Dómini sui? Nam Ecclésia quoque et virgo et mater est. Cujus enim integritáti consúlimus, si virgo non est? aut cujus prolem allóquimur, si mater non est? María corporáliter caput hujus córporis péperit; Ecclésia spirituáliter membra illíus cápitis parit. In utráque virgínitas fœcunditátem non ímpedit, in utráque fœcúnditas virginitátem non ádimit.

℟. Non conferétur.

Lectio v. Cap. 13.

Virginális autem intégritas, et per piam continéntiam ab omni concúbitu immúnitas, Angélica pórtio est, et in carne corruptíbili incorruptiónis perpétuæ meditátio. Cedat huic omnis fœcúnditas carnis, omnis pudicítia conjugális. Illa non est in potestáte, ista non est in æternitáte. Fœcunditátem carnálem non habet líberum arbítrium, pudicítiam conjugálem non habet cœlum. Profécto habébunt magnum áliquid præter céteros in illa commúni immortalitáte, qui habent áliquid jam non carnis in carne.

℟. Fecit sibi.

Lectio vi. Cap. 27.

Sequímini Agnum quocúmque íerit, scripsit ille de vobis. Quo ire putámus hunc Agnum? quo nemo eum sequi vel aúdeat vel váleat, nisi vos vírgines. Quo putámus eum ire? in quos saltus et prata? Ubi, credo, sunt grándia gaúdia; non gaúdia sæculi hujus vana, insániæ mendáces, nec gaúdia, quália in ipso regno Dei céteris non virgínibus erunt, sed a ceterórum ómnium gaudiórum sorte distíncta. Gaúdium vírginum Christi, est de Christo, in Christo, cum Christo, post Christum, per

Christum, propter Christum. Gaúdia própria vírginum Christi non sunt éadem non vírginum, quamvis Christi; nam sunt áliis ália, sed nullis tália. Ite in hæc, sequímini Agnum, quia et Agni caro útique virgo. Sequímini virginitáte cordis et carnis, quocúmque íerit. Quid est eum sequi, nisi imitári?

℟. **Benedícta.**

In III. Nocturno Homilia in Evangel. ut in festo.

Vesp. de sequ., comm. Octavæ S. Rosæ.

Die 5. Septembris.

S. Victorini Ep. et Mart.

Duplex.

Sanctæ Fidei Bogotæ:
Patron. minus princ
Duplex majus.

Omnia de Comm unius Mart., præter sequ.

Oratio. **Deus qui nos.**

In I. Nocturno Lectiones de Scriptura occurrente.

Sanctæ Fidei Bogotæ: In I. Noct. Lect. **A Miléto.** de Communi.

In II. Noct. **Príncipes persecúti.** de Comm. 2. loco.

In III. Nocturno Lectiones de Homilia in Evang. **Si quis vult.** de Comm. unius Mart. 2. loco.

Et fit commem. Oct. S. Rosæ Lim. Virg.

Die 6. Septembris.

Octava S. Rosæ Virg.

Duplex.

Omnia ut in festo, præter sequentia.

In I. Nocturno Lectiones de Scriptura occurrente.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

Injúrias, et derisiónes a quocúmque illátas beáta Rosa non solum æquanímiter, et cum gaúdio excipiébat, sed, multo majóribus se dignam exístimans, culpas, quæ sibi imputabántur, extóllere et amplificáre solébat, ac si rea ómnium críminum foret, et ab ómnibus déspici atque afflígi mererétur. Nihil autem moléstius ferébat, quam próprias laudes, quas non solum innáta sibi modéstia, animíque demissióne, tamquam indébitas, respuébat, sed iis audítis, quasi acutíssimo gládio transverberáta, mísero ejulátu, ac lácrimis se gravíssime torquéri indicábat. Si qua advérsitas, si qua calámitas domi vel foris contingébat, hanc illa suis delíctis sério adscribébat, et se ómnium infelicíssimam peccatrícem íntimo cordis afféctu réputans, hoc íti-

dem ab áliis credi, ánxie desiderábat.

℟. Non conferétur.

Lectio v.

Morbos celábat, quibus assídue vexabátur, ne sibi remédia, vel solátia adhiberéntur. Noctúrno témpore, nec äëris intempériem timens, nec frígoris asperitátem, sæpe per hortum longam, magníque pónderis crucem húmeris ferens, nudis pédibus ambulábat. Vita Vírginis Rosæ contínuum martýrium, eo atrócius, quo magis prolíxum fuit. Quod si aliquándo superiórum império acérrimas sui castigatiónes, aut intermíttere, aut moderári cogebátur, illórum præcépto statim obédiens, ália sibi torménta inferébat, iis excogitándis ingeniósa, in tolerándis constantíssima.

℟. Fecit sibi.

Lectio vi.

Cilícium nacta, ex acútis equórum setis dense contéxtum, et infra génua proténsum, infíxis ácubus, diu gestávit, donec jussa illud depónere, saccum villósum, et crassum pro indúsio índuit, cujus póndere, et scabrítie graváta, ad síngulos membrórum motus incredíbili dolóre angebátur. Ut læsi Núminis iram placáret, pœnas, peccatóribus infligéndas, ab innóxio suo córpore exigébat, se flagéllis diríssime cædens, ut illis misericórdiam impetráret. Ne vero pédibus, ad quos nec cilícium, nec vérbera pertingébant, suum deésset supplícium, eos nudos succénsi clíbani flammis exponébat, et inde erumpénte ardóris vi, sævíssime excruciábat, ádeo, ut in ea a planta pedis usque ad vérticem cápitis nihil a pœnis vacáret.

℟. Benedícta tu.

In III. Nocturno Homilia in Evang. ut in festo.

In II. Vesp. comm. sequ.

Die 7. Septembris.

S. Laurentii Justiniani

Episc. et Confess.

Semiduplex.

Omnia ut in Brev. die 5. hujus.

Die 9. Septembris.

S. Petri Claver Conf.

Duplex 2. classis.

Omnia ut inter festa pro aliquibus locis eadem die, omissa comm. Oct. Nativ. B. M. V.

Lectio ix. de S. Gorgonio Mart. et ejusdem commem. in Laudibus tantum.

In II. Vesp. comm. sequ. tant.

Die 15. Septembris.

Pasti:

B. Mariæ V. de Rupe.

Duplex 2. classis.

Omnia ut in festis B. M. V. per annum.

Lectio ix. et comm. in Laud. tantum de S. Nicomede Martyre ut in Breviario hac die.

In II. Vesp. commem. sequ. et Ss. Euphemiæ et Soc. Mm.

Die 25. Septembris.

S. Mariæ de Cervellione Virginis.

Duplex.

Omnia ut inter festa pro aliqu. locis die 22. Sept.

Die 28. Septembris.

Beati Simonis de Roxas Conf.

Duplex.

Omnia de Comm. Conf. non Pont., præter sequ.

Oratio.

Deus, cujus cáritas in corde beáti Simónis diffúsa exímio in sanctíssimam Fílii tui Genitrícem cultu et assíduis misericórdiæ opéribus enítuit: illíus intercessióne concéde; ut eódem caritátis fervóre succénsi et beátæ Maríæ Vírginis tutéla protécti tuam misericórdiam consequámur. Per eúmdem Dóminum nostrum.

Et fit commem. præced.

In I. Nocturno Lectiones de Scriptura occurrente.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

allisoléti in urbe Castéllæ véteris natus est Simon paréntibus piis æque ac nobílibus. Ab ejus ortu statim lícuit vidére quoddam futúræ sanctitátis indícium. Puer namque infans ubi balbutíre cœpit, prima fere audítus est hæc verba proférre: Ave María. Quod ut audiéntibus mirum áccidit, ita arguménto fuit, exímium olim divínæ matris cultórem clientémque fore. Præságium affirmávit evéntus. Magna illi vel adolescéntulo píetas, mira in capesséndis exsequendísque religiónis officiis alácritas ac diligéntia: stúdium vero coléndæ Vírginis tantum, ut jam tum eas angélicæ salutatiónis voces, in quas primum sólverat linguam, sibi máxime familiáres rédderet et tértio quoque verbo usurpáret. Elucébat præsértim amor erga paúperes plane admirábilis, ut ipso eórum aspéctu commoverétur, nec continére se posset, quin cibos illis clam sibi detráctos et ipsa intérdum induménta tribúeret. Talis cum esset adoléscens jam-

que multum in litteris profecísset, incénsus sanctióris vitæ desidério Christi crucem inter fratres sanctíssimæ Trinitátis redemptiónis captivórum in eádem civitáte ampléxus est.

℟. Honéstum fecit.

Lectio v.

Tirocínii ac studiórum spátiis cum laude conféctis, vitam deínceps réliquam frátribus vel docéndis vel gubernándis impéndit. Magíster proínde appellátus, et tum plúribus provínciæ Castellánæ cœnóbiis, tum toti demum provínciæ rector impósitus. Suis porro ita præfuit, ut morum inter eos gravitátem sanctitatémque ad legum normam atque óptima quæque stúdia provéheret, patérnum alióquin exércens impérium, neque tam potestáte quam exémplo síngulos ad offícium impéllens. Quæ dum agit domi, nihil intérea minus proximórum salúti prospiciébat foris, idque tum divíni verbi tum sacrárum confessiónum ministério, actibúsque áliis caritátis, quibus náviter insístens incredíbile dictu est quam multos a vítiis ad frugem, vel étiam ad perfectiónem christiánæ vitæ perdúxerit. Præter hæc famélicos mendicórum greges quotídie ab ínsita misericórdia cogébat pascebátque, large ómnia subministránte providéntia cœlésti, cujus sæpe benefício insperátam accipiébat annónam. Eórum præcípuam sumébat curam, qui inter bárbaros Mahometános caténis onústi degunt, hisque rediméndis ampla pecuniárum subsídia corrogábat. At sibimetípsi vacábat imprímis, studebátque ut fíeret in dies sánctior. Ob id spíritum oratióne assídua rerúmque cœléstium meditatióne excolébat, corpus cilício, flagris, cibi potúsque parcitáte dirum in modum excruciábat.

℟. Amávit eum.

Lectio vi.

Philíppo tértio regi ejúsque cónjugi Margarítæ appríme carus ob sanctimóniæ opiniónem fuit. Datus regis líberis adolescéntiæ institútor, id munus gessit egrégie; sed oblátas a rege dignitátes constantíssime répulit. Isabéllæ regínæ a confessiónibus, eóque nómine magno apud aúlicos honóre hábitus. Nosocomía tamen carcerésque vinctórum frequen-

táre, ægrótis vocántibus diu noctúque præsto esse, egénis aliménta divídere, calamitósis ómnibus opitulári perréxit usque ad extrémum, ut vulgo pater paúperum vocitarétur. Multas vitiórum pestes e pópulo sústulit, et augéndo beátæ Vírginis cúltui assídue inténtus cum ália multa perfécit, cum celebérrimam sodalitátem, quam vocant ab Ave María, Matríti instítuit ac late propagándam curávit. Ejúsdem cura et indústria sanctíssimum Maríæ nomen inter Trinitários offício próprio celebrári cœptum est. Illum vicíssim Virgo beatíssima multis maximísque ornávit benefíciis. Inter quæ illud a Deo impetrásse fertur, ut multas post pugnas omnis tandem in eo, qui victor semper eváserat, pravæ libídinis sensus exstínctus manéret. Dono tandem prophetíæ, curatiónum grátia miraculísque plúribus clarus, qua prorsus prænuntiáverat die, súbita vi morbi oppréssus occúbuit, annos natus duos supra septuagínta. Elátus est fúnere honorificentíssimo, eumdémque illi honórem per dies continénter duódecim præcípui civitátis órdines præstitére. Cum vero crebri ad ejus sepúlchrum concúrsus fíerent et novis subínde miráculis venerábilis viri fama inclarésceret, illum Clemens décimus tértius beatórum fastis adscrípsit.

℟. Iste homo.

In III. Noct. Homil. in Evang. Nolíte timére. de Comm. 2. loco.

Vesp. de sequ. cum comem. præced.

FESTA OCTOBRIS.

Dominica II. Octobris.

Maternitatis B. M. V.

Duplex majus.

Omnia ut inter festa pro aliquibus locis eadem Domin.

Dominica III. Octobris.

Puritatis B. M. V.

Duplex majus.

Omnia ut inter festa pro aliquibus locis eadem Domin.

Die 3. Octobris.

S. Wenceslai Ducis et Martyris.

Semiduplex.

Omnia ut in Brev. die 28. Sept.

Die 5. Octobris.

S. Froylani Ep. et Conf.

Duplex.

Omnia de Comuni Conf. Pont., præter sequ.

Oratio.

Deus, qui beátum Froylánum monástici insti-

túti propagándi stúdio decorásti, et ex erémo ad episcopále munus cœlésti indício vocátum miráculis clarum effecísti: concéde propítius; ut, cujus patrocínio gloriámur, ejus instruámur exémplis. Per Dóminum nostrum.

Et fit comm. Ss. Placidi et Soc. Mm. ut in Brev. hac die.

In I. Nocturno Lectiones de Scriptura occurrente.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

Froylánus, Lucæ, quæ regni Gallæciæ nóbilis est cívitas, piis æque ac nobílibus paréntibus décimo nostræ redemptiónis sæculo natus, a prima ætáte futúræ sanctitátis spécimen dedit. Nam piæ matris ópera educátus, adhuc adoléscens, mundi illécebris contémptis majorísque perfectiónis desidério illéctus, vix octódecim annos natus monásticam vitam proféssus est. Quare primum in quemdam diœcésis Legionénsis abditiórem locum sese recípiens, deínde ad Sutríni montis radíces ædículam sibi éxstruens, ibíque oratióni, jejúniis, jugíque córporis castigatióni vacans, in cœléstium contemplatióne rerum dies noctésque suavíssime præteríbat. Brevi tanta ejus sanctitátis fama percrébuit, ut multis ad eum concurréntibus sub régula sancti Benedícti monastérium ædificáre compúlsus fúerit. Quos inter discípulos Attilánum monastérii a se ædificáti priórem instítuit, qui póstea, Zamorénsis factus epíscopus, eam diœcésim sanctíssime gubernávit: eúmque post mortem Urbánus secúndus in sanctórum númerum rétulit.

℟. Invéni David.

Lectio v.

Nec mirum Froyláni sanctitátem ab ómnibus agnósci et ubíque prædicári, quam vel bruta animália quodámmodo persensísse videbántur. Sævum síquidem lupum multis spectántibus coëgísse fertur juménti loco substítui, ut libros prædicatióni necessários deférret, sicque pœnas lúeret, quod aséllum eídem serviéntem ministério ferox dilaniásset. Idcírco Ramírus tértius, qui difficíllimis iis tempóribus Legionénse regnum administrábat, res suas pene excísas agnóscens, Froylánum accérsit, eíque ingéntem vim pecuniárum

elargítus, potestátem dedit erigéndi ubicúmque vellet monastéria in suo regno, ut inde mónachi pro ejúsdem regni liberatióne ab armis Saracenórum fervéntes ad Deum preces effúnderent. Tot tantísque ópibus tam pie oblátis Froylánus Tabarénse monastérium ædificávit, aliísque permúltis circa Æstólæ flúvium instaurátis demum célebre illud apud Morérolam excitávit, ubi ducéntis círciter mónachis congregátis ipse præfuit piúmque Ramíri regis desidérium explévit.

℟. Pósui adjutórium.

Lectio vi.

Veremúndo secúndo regnánte, qui Ramíro tértio succésserat, Froylánus ex mónacho, rénuens licet et invítus, Legionénsis epíscopus renuntiátus, dum consecrarétur, sub colúmbæ e cœlo veniéntis spécie Spíritum sanctum accípere visus est. Postquam autem séxdecim círciter añis concréditas sibi oves prædicatióne et exémplo sanctíssime gubernásset, prænuntiáto sui óbitus die ad cœléstem pátriam quinto Nonas Octóbris anno sexto post millésimum evolávit. Multæ ejus sacri córporis translatiónes ob témporum difficultátem fíeri debuérunt: quarum postréma, cum a Morérolæ cœnóbio máxima ejúsdem sacri córporis pars ad Legionénsem ecclésiam, cui præfúerat, transferrétur, insígni fuit miráculo illustráta; nam per totam viam hómines, animántes, ipsǽque árbores mélleo liquóre maduérunt. Itaque tam in Morérolæ monastério, quam in Legionénsi ecclésia usque ad nostram ætátem magna cum veneratióne dictum sacrum corpus sic divísum cólitur: ecclésia vero Legionénsis tantum pastórem, a quo innúmera accépit benefícia, ut præcípuum patrónum venerátur.

℟. Iste est, qui.

In III. Nocturno Homilia in Evang. Homo péregre. de Communi Conf. Pont. 1. loco.

Lectio ix. et commemor. de Ss. Placido et Soc. Mart. ut in Breviario.

Vesp. a cap. de sequ. comm. præced.

Die 10. Octobris.

S. Ludovici Bertrandi

Confessoris Patr. Princ. Ditionis.

Duplex 1. cl. cum Oct.

In I. Vesperis.

Ant. de Laud. 27* Ps. ut in I. Vesp. de Communi Apost.

Capitulum. Apoc. 14.

Vidi álterum Angelum volántem per médium cœli, habéntem Evangélium ætérnum, ut evangelizáret sedéntibus super terram, et super omnem gentem.

Hymnus.

Dum Ludovíci glória
Corúscat inter sídera,
Fecúnda Sanctórum parens
Det júbilos Valéntia.

Immo parens Ecclésia
Lætis canóra vócibus
Grates ubíque pérsonet
Pro Núminis cleméntia.

Hæc Ludovíci párvuli
Primam rigans infántiam,
Prævénit in dulcédine
Lacténtis innocéntiam.

Hæc jugis illi præfuit
Ad usque vitæ vésperam,
Armísque pœniténtiæ
Perdúxit ad victóriam.

Sit laus Patri cum Fílio,
Simúlque sancto Flámini:
Laus sit polórum cívibus
In týmpanis et cýmbalis.
Amen.

℣. Ora pro nobis, beáte Ludovíce. ℟. Ut digni efficiámur promissiónibus Christi.

Ad Magnif. Ant. O novi mundi lampas præfúlgida, sancte Ludovíce, qui Indis Evangélium Christi nuntiándo, Apostolórum glóriæ consors fíeri meruísti! semper pius exorátor adsis pro nobis apud Deum, qui te elégit.

Oratio. **Deus, qui.** ut ad Laud. 28*

Ad Matutinum.

Invit. Jubilémus magno Regi, conditóri sæculórum: * In quo vivit Ludovícus, consors glóriæ Sanctórum.

Ps. Veníte, exsultémus.

Hymnus.

Noctúrna cœli lúmina
Suspirióorum cónscia,
Quæ Ludovícus ætheri
Mittébat inter vérbera:

Plagas cruéntas dícite,
Flagélla, sulcos, vúlnera,
Quæ Sanctus ultro próprium
Vibrábat in corpúsculum.

Fluxit paviménto cruor,
Cellæ madébat ámbitus,
Postquam supína lígneus
Luxárat ossa léctulus.

Sed tunc flagéllis lívidum
Supérna lux circúmdabat:
Divǽque binæ débilem
Castis levábant bráchiis.

Laus et perénnis glória
Deo Patri cum Fílio,
Et utriúsque Spíritu,
In sempitérna sǽcula.
Amen.

In I. Nocturno.

Ant. Tamquam lignum secus decúrsus aquárum,

Ludovícus orbi novo fructum dedit in témpore suo.

Psalmi trium Nocturnorum ut in Comm. Conf.

Ant. Fremuérunt gentes, simulácra cadunt inánia, dum prædicans Indis pandit Christi magnália.

Ant. Non timébat míllia pópuli se circumdántis, non saxa, clavas, jácula, zelus evangelizántis.

℣. Amávit eum Dóminus et ornávit eum. ℟. Stolam glóriæ índuit eum.

De Epístola secúnda beáti Pauli Apóstoli ad Coríntthios.

Lectio i. Cap. 5.

Scimus enim quóniam si terréstris domus nostra hujus habitatiónis dissolvátur, quod ædificatiónem ex Deo habémus, domum non manufáctam, ætérnam in cœlis. Nam et in hoc ingemíscimus, habitatiónem nostram, quæ de cœlo est, superíndui cupiéntes: si tamen vestíti, non nudi inveniámur. Nam et qui sumus in hoc tabernáculo: ingemíscimus graváti: eo quod nólumus exspoliári, sed supervestíri, ut absorbeátur quod mortále est, a vita.

℟. Ecce servus meus, suscípiam eum: eléctus meus, complácuit sibi in eo ánima mea: * Dedi spíritum meum super eum. ℣. Bonum est viro, cum portáverit jugum Dómini ab adolescéntia sua. Dedi.

Lectio ii.

Audéntes ígitur semper, sciéntes quóniam dum sumus in córpore, peregrinámur a Dómino: (per fidem enim ambulámus, et non per spéciem) audémus autem, et bonam voluntátem habémus magis peregrinári a córpore, et præséntes esse ad Dóminum. Et ídeo conténdimus sive abséntes, sive præséntes placére illi. Omnes enim nos manifestári opórtet ante tribúnal Christi, ut réferat unusquísque própria córporis, prout gessit, sive bonum, sive malum.

℟. Omnis quidem disciplína in præsénti vidétur non esse gaúdii, sed mœróris: at póstea: * Fructum pacatíssimum reddit exercitátis per eam. ℣. Pósui vestiméntum meum cilícium, et opérui in jejúnio ánimam meam. Fructum.

Lectio iii.

Sciéntes ergo timórem Dómini homínibus suadémus, Deo autem manifésti sumus. Spero autem et in

consciéntiis vestris manifé-stos nos esse. Non íterum commendámus nos vobis, sed occasiónem damus vobis gloriándi pro nobis: ut habeátis ad eos, qui in fácie gloriántur, et non in corde. Sive enim mente excédimus, Deo: sive sóbrii sumus, vobis. Cáritas enim Christi urget nos.

℟. Ecce odor fílii mei sicut odor agri pleni, cui benedíxit Dóminus. * Incurvéntur ante te fílii matris tuæ. ℣. Deus odórem notítiæ suæ manifestat per nos: quia Christi bonus odor sumus Deo. Incurvéntur. Glória Patri. Incurvéntur.

In II. Nocturno.

Ant. Scitóte quia Dóminus Sanctum suum mirificávit: invocántis cor húmile in tribulatióne dilatávit.

Ant. Justi clamórem intélligens Rex ætérnæ majestátis, Ludovícum coronávit scuto bonæ voluntátis.

Ant. Dóminus, ut déstruat ultórem et inimícum, perfécit sui nóminis laudem per Ludovícum.

℣. Justum dedúxit Dóminus per vias rectas. ℟. Et osténdit illi regnum Dei.

Lectio iv.

Ludovícus Bertrándus, Valéntiæ in Hispánia Tarraconénsi honéstis piísque paréntibus natus, ab ipsa pene infántia, sanctitátis ac pœniténtiæ tirocínium inchoávit. Exácta pueritia, intérdum nuda cubábat humo, noctes sæpe ducébat insómnes, ac in pietátis et caritátis offícia sédulus incumbébat. Mundi contémptu, ac religiósæ vitæ ardóre succénsus, paréntum artes, quibus eum a sancto propósito dimovére conabántur, mira constántia superávit. Sui tandem voti compos efféctus, Prædicatórum Ordini nomen dedit: ubi brevi tantum profécit, ut vel provectióribus ipsis, quamvis tiro, fúerit exémplo. Emíssa professióne, mirum quot et quantis virtútum increméntis priórem vitæ ratiónem cumulárit. Jejúniis, flagéllis, cilíciis, vigiliísque carnem domans, mentem jugi oratiónis pábulo nutriébat: ex quo tantum intérnæ ánimi modéstiæ ac puritátis hauriébat, ut vel in ejus óculis ac vultu apparéret.

℟. Linguæ in signum sunt non fidélibus, sed infidélibus: grátias ago Deo meo,

quod * Omnium vestrum lingua loquor. ℣. Dedit mihi Dóminus linguam mercédem meam: in ipsa laudábo eum: apérui os meum, et locútus sum. Omnium.

Lectio v.

Adhuc júvenis, novitiórum præféctus institutióni, eos ad omnem verbo et exémplo sanctimóniam efformábat. Ad occidentáles Indos evangélicus prædicátor missus, quamvis uno tantum Hispánico uterétur idiómate, eum tamen divérsæ atque inter se díssitæ natiónes, sua véluti loquéntem lingua, síngulæ audiébant: ex quibus innúmeros ad christiánam fidem addúxit. Ibíque venénum, non semel sibi a Bárbaris propinátum, innóxie hausit. Públicam vitiórum objurgatiónem, tamquam in se unum diréctam, nóbilis quidam ultúrus, mortem Ludovíco inténtat, cum strictus in eum sclopus in Crucifíxi formam repénte convértitur. Quo miráculo nefárius aggréssor permótus, ad sancti viri pedes provolútus, tanti facínoris véniam eníxe deprecátur.

℟. Annuntiávit in géntibus, et audítum fecit: levávit signum crucis in pópulis: confúsa sunt sculptília, * Superáta sunt idóla eórum. ℣. Quod ergo tu signum facis ut videámus, et credámus tibi? Superáta.

Lectio vi.

Humilitáte ac patiéntia insígnis, illud idéntidem usurpábat: Dómine, hic ure, hic seca, hic non parcas, ut in ætérnum parcas. Prophético afflátus spíritu, multa prædíxit. Ignem signo crucis exstínxit, tempestátem sedávit, ferárum ímpetus cohíbuit, mórtuis vitam, cæcis visum, claudis gressum, surdis réddidit audítum. Tandem durióris pœniténtiæ labóribus fractus, in morbum íncidit, sacrísque mystériis rite expiátus, migrávit in cœlum, séptimo Idus Octóbris, año millésimo quingentésimo octogésimo primo, ætátis vero suæ quinquagésimo quinto. Quem multis étiam post óbitum miráculis clarum, Paulus Quintus Beatórum, Clemens vero Décimus Sanctórum número adscrípsit. Ejus demum festum Alexánder Octávus, instánte rege Cathólico, ab univérso ditiónis ipsíus clero sæculári, sub ritu Dúplici celebrándum decrévit, sanctúmque Confessórem

novi regni Granaténsis Patrónum Apostólica auctoritáte declarávit.

℟. Castígo corpus meum, et in servitútem rédigo: * Ne forte cum áliis prædicáverim, ipse réprobus effíciar. ℣. Dómine, hic ure, hic seca, hic non parcas, ut in ætérnum parcas. Ne forte. Glória Patri. Ne forte.

In III. Nocturno.

Ant. Ingréssus sine mácula, et operátus justítiam, in montis tabernáculo jam póssidet lætítiam.

Ant. In benedictiónibus dulcédinis prævéntus, nunc cordis desidério perfrúitur conténtus.

Ant. In dolo jurávit némini, cavens a culpárum sorde: ascéndit in montem Dómini, ínnocens mánibus et mundo corde.

℣. Justus ut palma florébit. ℟. Sicut cedrus Líbani multiplicábitur.

Léctio sancti Evangélii secúndum Marcum.

Lectio vii. Cap. 16.

In illo témpore: Dixit Jesus discípulis suis: Eúntes in mundum univérsum, prædicáte Evangélium omni creatúræ. Et réliqua.

Homilía sancti Gregórii Papæ.

Homilia 29. in Evang. post initium.

Potest omnis creatúræ nómine, omnis nátio Géntium designári. Ante enim dictum fúerat: In viam Géntium ne abiéritis: nunc autem dícitur: Prædicáte omni creatúræ: ut scílicet prius a Judǽa Apostolórum repúlsa prædicátio, tunc nobis in adjutórium fíeret, cum hanc illa ad damnatiónis suæ testimónium supérba repulísset. Sed cum discípulos ad prædicándum Véritas mittit, quid áliud in mundo facit, nisi grana séminis spargit? Et pauca grana mittit in sémine, ut multárum méssium fruges recípiat ex nostra fide.

℟. Consiliátus sum ut fácerem sapiéntiam, et in faciéndo eam confirmátus sum: * Zelátus sum bonum, et non confúndar. ℣. Si adhuc homínibus placérem, Christi servus non essem. Zelátus.

Lectio viii.

Neque étenim in univérso mundo tanta fidélium messis exsúrgeret, si de manu Dómini super rationálem terram illa elécta

grana prædicántium non veníssent. Séquitur: Qui credíderit, et baptizátus fúerit, salvus erit; qui vero non credíderit, condemnábitur. Fortásse unusquísque apud semetípsum dicat: Ego jam crédidi, salvus ero. Verum dicit, si fidem opéribus tenet. Vera étenim fides est, quæ in hoc, quod verbis dicit, móribus non contradícit. Hinc est enim, quod de quibúsdam falsis fidélibus Paulus dicit: Qui confiténtur se nosse Deum, factis autem negant.

℞. Non perímus, semper mortificatiónem Jesu circumferéntes, * Ut et vita Jesu manifestétur in córpore nostro. ℣. Da mihi, Dómine, ut ego móriar pro te, sicut tu dignátus es mori pro me. Ut et vita.

Lectio ix.

Signa autem eos, qui creditúri sunt, hæc sequéntur: In nómine meo dæmónia ejícient: linguis loquéntur novis: serpéntes tollent: et si mortíferum quid bíberint, non eis nocébit: super ægros manus impónent, et bene habébunt. Numquídnam, fratres mei, quia ista signa non fácitis, mínime créditis? Sed hæc necessária in exórdio Ecclésiæ fuérunt. Ut enim ad fidem crésceret multitúdo credéntium, miráculis fúerat nutriénda. Quia et nos, cum arbústa plantámus, támdiu eis aquam infúndimus, quoúsque ea in terra jam coaluísse videámus; et si semel radícem fíxerint, irrigátio cessábit. Hinc est enim, quod Paulus dicit: Linguæ in signum sunt non fidélibus, sed infidélibus.

℞. Indue te decóre ejus, quæ a Deo tibi est, sempitérnæ glóriæ: Deus enim osténdet splendórem suum in te, et impónet mitram cápiti * Honóris ætérni. ℣. Conscidísti saccum meum, et circumdedísti me lætítia: ut cantet tibi glória mea. Honóris. Glória Patri. Honóris.

Ad Laudes
et per Horas.

Ant. 1. Mirábilem in altis * Dóminum Ludovíce dum affáris, repénte silent mirábiles elatiónes maris.

Ps. Dóminus regnávit. cum reliquis.

2. In tali servo * Dóminum laudent grandes et pusílli: átria ejus in hymnis confitémini illi.

3. Ad te de luce vígilans; * sitívit ánima ejus, suspírans, et ingéminans: O Deus Deus meus!

4. Carmen trium puerórum * flamma camíni tímuit: flammas quoque vi signórum Ludovícus cohíbuit.

5. Ignis, grando, * nix, bélluæ, spiritúsque procellárum sæpe non ausa tángere Ludovícum Deo carum.

Capitulum. Apoc. 14.

Vidi álterum Angelum volántem per médium cœli, habéntem Evangélium ætérnum, ut evangelizáret sedéntibus super terram, et super omnem gentem.

Hymnus.

En Ludovíci laúdibus
Auróra laxat púrpuram:
Nox atra condit pállium,
Festívus albéscit dies.

Sic Ludovícus Indiis
Noctis tenébras díspulit,
Idóla fregit, et cruce
Stitit feróces tígrides.

Bis ob fidem sævíssimi
Hausit venéni pócula:
Sedávit undas æquóris,
Ignique fixit límitem.

Heróicis virtútibus
Idéa factus Ordini:
Efflans ad astra spíritum,
Exhálat ore lúmina.

Sit Trinitáti júgiter
Laus et perénnis glória,
Quæ Ludovíci fúlgida
Respléndet in victória.
Amen.

℣. Justus germinábit sicut lílium. ℟. Et florébit in ætérnum ante Dóminum.

Ad Bened. Ant. Dóminus Deus Israël visitávit plebem suam, in terris Indiárum mittens ei púerum suum, qui præíret ante fáciem Dómini paráre vias ejus.

Oratio.

Deus, qui beátum Ludovícum Confessórem tuum, per córporis mortificatiónem, et fídei præcónium Sanctórum glóriæ coæquásti: præsta; ut quod fide profitémur, pietátis opéribus júgiter impleámus. Per Dóminum.

Ad Tertiam.

Capit. Vidi álterum. ut supra.

℟. br. Amávit eum Dóminus, * Et ornávit eum. Amávit. ℣. Stolam glóriæ índuit eum. Et. Glória Patri. Amávit.

℣. Os justi meditábitur sapiéntiam. ℟. Et lingua ejus loquétur judícium.

Ad Sextam.

Capitulum. 2. Cor. 12.

Tamétsi nihil sum: signa tamen Apostolátus mei facta sunt super vos in omni

patiéntia, in signis, et prodígiis, et virtútibus.

℟. br. Os justi * Meditábitur sapiéntiam. Os. ℣. Et lingua ejus loquétur judícium. Meditábitur. Glória Patri. Os.

℣. Lex Dei ejus in corde ipsíus. ℟. Et non supplantabúntur gressus ejus.

Ad Nonam.

Capitulum. Rom. 1.

Pro Jesu Christo accépimus grátiam, et Apostolátum ad obediéndum fídei in ómnibus géntibus, in quibus estis et vos vocáti Jesu Christi.

℟. br. Lex Dei ejus * In corde ipsíus. Lex. ℣. Et non supplantabúntur gressus ejus. In. Glória. Lex.

℣. Justum dedúxit Dóminus per vias rectas. ℟. Et osténdit illi regnum Dei.

In II. Vesperis.

Omnia ut in I. Vesperis, 21* præter sequentia.

Ad Magnif. Ant. Respéxit Dóminus humilitátem servi sui, per quem esuriéntes Indos implévit bonis: et ex hoc beátum hunc dicent omnes generatiónes.

Infra Octavam pro comm. S. Ludovici.

Ad Bened. Ant. Laudábit ánimam suam, et in Deo honorábitur: in multitúdine electórum habébit laudem, et inter benedíctos benedicétur.

℣. Justus germinábit.

Ad Magnif. Ant. Dóminus Deus ejus erat cum eo, et magnificávit eum in excélsum: confortátus est in regno suo.

℣. Ora pro nobis.

Oratio ut supra. 28*

Die 11. Octobris.

S. Francisci Borgiæ

Confessoris.

Semiduplex.

Omnia ut in Breviario die 10. hujus cum comm. Octav. S. Ludovici, ut supra.

Vesp. de sequ., commemor. præced. et Octavæ S. Ludovici Conf. ut supra.

Die 12. Octobris.

B. M. V. de Columna.

Duplex majus.

Omnia ut in festis B. M. V. per annum, exceptis Lect. sequ.

In II. Nocturno.

De Sermóne S. Augustíni Epíscopi.

Serm. 18. de Sanctis.

Lectio iv.

Adest nobis, dilectíssimi, optátus dies commemoratiónis beátæ ac venerábilis semper Vírginis Maríæ: ídeo cum summa exsultatióne gaúdeat terra nostra, tantæ

Vírginis illustráta solemnitáte. Hæc est enim flos campi, de qua ortum est pretiósum lílium convállium, per cujus partum mutátur natúra protoplastórum, delétur et culpa. Præcísum est in ea illud Hevæ infelicitátis elógium, quo dícitur: In dolóre páries fílios tuos: quia ista in lætítia Dóminum péperit. Heva luxit, ista exsultávit. Heva lácrimas, María gaúdium in ventre portávit: quia illa peccatórem, ista édidit innocéntem.

℟. Sicut cedrus.

Lectio v.

O beáta Mater, quis tibi digna váleat jura gratiárum, ac laudum præcónia repéndere, quæ singulári tuo asséнsu mundo succurrísti pérdito? Accipe ítaque quascúmque exíles, quascúmque méritis tuis ímpares gratiárum actiónes: et cum suscéperis vota, culpas nostras orándo excúsa. Admítte nostras preces intra sacrárium exauditiónis, et repórta nobis antídotum reconciliatiónis. Accipe quod offérimus, redóna quod rogámus, excúsa quod timémus: quia tu es spes única peccatórum. Per te sperámus véniam delictórum, et in te, beatíssima, nostrórum est exspectátio præmiórum.

℟. Quæ est.

Lectio vi.

Et profécto sperándum nobis ac præcípue lætándum est, quibus insígni benefício peculiárem súimet obtinéndi patrocínii fidúciam clementíssima Virgo concéssit. Ut enim pia et antíqua tradítio habet, cum Jacóbus Apóstolus, Major nuncupátus, divíno consílio in Hispániam appulísset, et aliquámdiu Cæsaraugústæ substitísset, ipsi cum áliquot discípulis noctu ad Ibéri flúminis ripam oránti, beáta Virgo, dum adhuc in humánis ágeret, appáruit, ibíque ut sacéllum exstrúeret, eídem injúnxit. Quare nihil cunctátus Apóstolus, discípulis opem feréntibus, ædículam Deo in ipsíus Vírginis honórem dicávit. Huic autem procedéntibus sæculis ámplius et augústius templum accéssit, quod a simulácro Deíparæ, pilæ e mármore superstánte, atque ibídem máxima totíus regni pietáte, ac frequéntia veneráto, a Colúmna olim accéptum nomen hisce quoque tempóribus rétinet. Utque débitus Deo cultus, ac fervens

jam erga Vírginem populórum devótio ubérius in dies increméntum accípiat, Clemens duodécimus Póntifex Máximus per univérsas regi cathólico subjéctas ditiónes ejúsdem commemoratiónis offícium die duodécima Octóbris celebrári indúlsit.

℟. Ornátam monílibus.

In III. Noct. Lect. de Homil. in Evangel. Loquénte Jesu. ut in Festis B. M. V.

In Laudib. commemor. Octav. S. Ludovici.

In II. Vesp. comm. sequ. et Octavæ S. Ludovici Conf.

Die 15. Octobris.

S. Teresiæ Virginis.

Duplex.

(Juxta Decret. 21. Julii 1870.)

Si I. Vesperæ dicendæ sint integræ, Antiphonæ erunt

In I. Vesperis.

Ant. 1. Zelo zeláta sum pro honóre sponsi mei Jesu Christi, qui dixit mihi: ut vera sponsa meum zelábis honórem.

Ps. **Dixit Dóminus.** cum reliquis de Communi Virg.

2. Vulnerásti cor meum, Dómine, ardénti cúspide caritátis tuæ.

3. Clavo déxteræ tuæ subarrhásti me, Dómine: et tamquam sponsam decorásti me coróna.

4. Fulcíte me flóribus, stipáte me malis; quia amóre lángueo.

5. Mihi absit gloriári, nisi in cruce Dómini nostri Jesu Christi, per quem mihi mundus crucifíxus est, et ego mundo.

Capitulum. Sap. 7.

Optávi, et datus est mihi sensus: et invocávi, et venit in me spíritus sapiéntiæ: et præpósui illam regnis et sédibus, et divítias nihil esse duxi in comparatióne illíus.

Hymnus.

Regis supérni núntia,
Domum patérnam déseris,
Terris Terésa bárbaris
Christum datúra, aut sánguinem.

Sed te manet suávior
Mors, pœna poscit dúlcior:
Divíni amóris cúspide
In vulnus icta cóncides.

O caritátis víctima!
Tu corda nostra cóncrema,
Tibíque gentes créditas
Avérni ab igne líbera.

Sit laus Patri cum Fílio,
Et Spíritu Paráclito,
Tibíque, sancta Trínitas,
Nunc, et per omne sæculum. Amen.

℣. Oblivíscere pópulum tuum, et domum patris tui. ℟. Et concupíscet rex decórem tuum.

Ad Magnif. Ant. Quæsívi in sponsam mihi eam assúmere. Doctrix enim est disciplínæ Dei, et eléctrix óperum illíus.

Oratio.

Exaúdi nos, Deus salutáris noster: ut sicut de beátæ Terésiæ Vírginis tuæ festivitáte gaudémus; ita cœléstis ejus doctrínæ pábulo nutriámur, et piæ devotiónis erudiámur afféctu. Per Dóminum.

Et fit commem. præced. et Octavæ S. Ludovici Conf.

Ad Matutinum.

Invitat. Regem Vírginum Dóminum * Veníte adorémus.

Ps. Veníte, exsultémus.

Hymnus.

Hæc est dies qua cándidæ
Instar colúmbæ, cœlitum
Ad sacra templa spíritus
Se tránstulit Terésiæ.

Sponsíque voces aúdiit:
Veni, soror, de vértice
Carméli ad Agni núptias:
Veni ad corónam glóriæ.

Te, sponse Jesu, Vírginum
Beáti adórent órdines,
Et nuptiáli cántico
Laudent per omne sæculum. Amen.

In I. Nocturno.

Ant. Quæ est ista, quæ ascéndit per desértum, sicut vírgula fumi, ex aromátibus myrrhæ et thuris?

Psalmi de Communi Virg.

Ant. En diléctus meus lóquitur mihi: surge, própera amíca mea, colúmba mea, et veni.

Ant. Revértere, revértere Sunamítis: revértere, revértere ut intueámur te.

℣. Fiat cor meum immaculátum in justificatiónibus tuis. ℟. Ut non confúndar.

De libro Sapiéntiæ.

Lectio i. Cap. 7. et 8.

Optávi, et datus est mihi sensus: et invocávi, et venit in me spíritus sapiéntiæ: et præpósui illam regnis et sédibus, et divítias nihil esse duxi in comparatióne illíus. Nec comparávi illi lápidem pretiósum: quóniam omne aurum in comparatióne illíus, aréna est exígua, et tamquam lutum æstimábitur argéntum in conspéctu illíus. Super salútem et spéciem diléxi illam, et propósui pro luce

habére illam: quóniam inexstinguíbile est lumen illíus. Venérunt autem mihi ómnia bona páriter cum illa, et innumerábilis honéstas per manus illíus, et lætáta sum in ómnibus: quóniam antecedébat me ista sapiéntia, et ignorábam quóniam horum ómnium mater est. Quam sine fictióne dídici et sine invídia commúnico, et honestátem illíus non abscóndo. Infinítus enim thesaúrus est homínibus: quo qui usi sunt, partícipes facti sunt amicítiæ Dei, propter disciplínæ dona commendáti.

℟. Habitábit in solitúdine judícium, et justítia in Carmélo sedébit. Et erit opus justítiæ, pax, * Et cultus justítiæ siléntium, et secúritas usque in sempitérnum. ℣. Et sedébit pópulus meus in pulchritúdine pacis, et in tabernáculis fidúciæ. Et.

Lectio ii.

Omnium enim ártifex dócuit me sapiéntia: est enim in illa spíritus intelligéntiæ, sanctus, únicus, múltiplex, subtílis, disértus, móbilis, incoinquinátus, certus, suávis, amans bonum, acútus, quem nihil vetat, benefáciens, humánus, benígnus, stábilis, certus, secúrus, omnem habens virtútem, ómnia prospíciens, et qui cápiat omnes spíritus, intelligíbilis, mundus, subtílis. Omnibus enim mobílibus mobílior est sapiéntia: attíngit autem ubíque propter suam mundítiam. Vapor est enim virtútis Dei, et emanátio quædam est claritátis omnipoténtis Dei sincéra: et ídeo nihil inquinátum in eam incúrrit. Candor est enim lucis ætérnæ, et spéculum sine mácula Dei majestátis, et imágo bonitátis illíus. Et cum sit una, ómnia potest: et in se pérmanens, ómnia ínnovat et per natiónes in ánimas sanctas se transfert, amícos Dei et prophétas constítuit.

℟. Diffúsa est grátia in lábiis tuis. * Proptérea benedíxit te Deus in ætérnum. ℣. Spécie tua et pulchritúdine tua, inténde, próspere procéde, et regna. Proptérea.

Lectio iii.

Néminem énim díligit Deus, nisi eum qui cum sapiéntia inhábitat. Est enim hæc speciósior sole, et super omnem dispositiónem stellárum, luci comparáta invenítur prior. Illi enim succédit nox, sapiéntiam autem non vincit ma-

lítia. Attíngit ergo a fine usque ad finem fórtiter, et dispónit ómnia suáviter. Hanc amávi et exquisívi a juventúte mea, et quæsívi sponsam mihi eam assúmere, et amátor factus sum formæ illíus. Generositátem illíus gloríficat, contubérnium habens Dei: sed et ómnium Dóminus diléxit illam: doctrix enim est disciplínæ Dei, et eléctrix óperum illíus. Et si divítiæ appetúntur in vita, quid sapiéntia locuplétius, quæ operátur ómnia? Si autem sensus operátur; quis horum, quæ sunt, magis quam illa est ártifex? Et si justítiam quis díligit: labóres hujus magnas habent virtútes: sobrietátem enim et prudéntiam docet et justítiam, et virtútem, quibus utílius nihil est in vita homínibus.

℞. Audi fília, et vide, et inclína aurem tuam: * Quia deínceps ut vera sponsa meum zelábis honórem. ℣. Sponsábo te mihi in justítia, et judício, et in misericórdia, et in miseratiónibus. Quia. Glória Patri. Quia.

In II. Nocturno.

Ant. Vidi Dóminum, qui dedit corónam decóris in cápite meo.

Ant. Induit me Génitrix Dómini vestiméntis salútis: et datum est mihi, ut coopériar býssino splendénti et cándido.

Ant. Ego autem in Dómino gaudébo: et exsultábo in Deo Jesu meo.

℣. Sitívit in te ánima mea. ℞. Quam multiplíciter tibi caro mea.

Lectiones II. Nocturni ut in Breviario die 15. Octobris.

℞. iv. Dixit mihi Dóminus meus: ne tímeas fília: * Non rápiet te quisquam de manu mea. ℣. Neque mors, neque vita, neque creatúra ália póterit me seperáre a caritáte Dei. Non.

℞. v. Gaudens gaudébo in Dómino et exsultábit ánima mea in Deo meo; quia índuit me vestiméntis salútis: * Et induménto justítiæ circúmdedit me. ℣. Quasi sponsam decorátam coróna, et quasi sponsam ornátam monílibus suis. Et.

℞. vi. Regnum mundi et omnem ornátum sæculi contémpsi propter amórem Dómini mei Jesu Christi: * Quem vidi, quem amávi, in quem crédidi, quem diléxi. ℣. Eructávit cor meum verbum bonum: dico ego ópera mea Regi. Quem. Glória Patri. Quem.

In III. Nocturno.

Ant. Glória Líbani data est ei, decor Carméli et Saron, ipsi vidébunt glóriam Dómini, et decórem Dei nostri.

Ant. Dómine, prævenísti eam in benedictiónibus dulcédinis: posuísti in cápite ejus corónam de lápide pretióso.

Ant. Os suum apéruit sapiéntiæ, et lex cleméntiæ in lingua ejus.

℣. Deus præcínxit me virtúte. ℟. Et pósuit immaculátam vitam meam.

Léctio sancti Evangélii secúndum Matthǽum.

Lectio vii. Cap. 11.

In illo témpore: Respóndens Jesus, dixit: Confíteor tibi, Pater, Dómine cœli et terræ, quia abscondísti hæc a sapiéntibus et prudéntibus, et revelásti ea párvulis. Et réliqua.

Homilía sancti Ambrósii Epíscopi.

Ex libro 7. in Luc. cap. 10. prope fin.

Aperítur cœléste mystérium, quod placúerit Deo, ut párvulis magis quam prudéntibus istíus mundi suam grátiam reveláret. Quod Apóstolus Paulus stylo plenióre digéssit dicens: Nonne stultam fecit Deus sapiéntiam hujus mundi? Nam quóniam in Dei sapiéntia non cognóvit hic mundus per sapiéntiam Deum; plácuit Deo per stultítiam prædicatiónis salvos fácere credéntes. Párvulum ergo accipiámus, qui se exaltáre non nóverit, et phalerátis sermónibus artem suæ jactáre prudéntiæ: quod philósophi plerí que fáciunt.

℟. Habitáre fecit eam Deus stérilem in domo: * Matrem filiórum lætántem. ℣. Cibávit eam pane vitæ et intelléctus, et aqua sapiéntiæ salutáris potávit illam. Matrem filiórum.

Lectio viii.

Párvulus erat qui dixit: Dómine non est exaltátum cor meum, neque eláti sunt óculi mei; neque ambulávi in magnis, neque in mirabílibus super me. Et ut scires párvulum hunc non ætáte, non sensu fuísse, sed humilitáte sua, et quadam declinatióne jactántiæ, áddidit: Sed exaltávi ánimam meam. Vides quam excélsus fúerit hic párvulus, quanto virtútum sublímis vértice? Tales nos párvulos vult esse Apóstolus, cum dicit: Si quis vidétur sápiens esse inter vos in hoc sǽculo, stultus fiat, ut

sit sápiens. Sapiéntia enim hujus mundi stultítia est apud Deum.

℟. Tu glória Jerúsalem, tu lætítia Israël, tu honorificéntia pópuli nostri: quia fecísti viríliter, et confortátum est cor tuum: ídeo et manus Dómini confortábit te: * Et eris benedícta in ætérnum. ℣. Surrexérunt fílii ejus et beatíssimam prædicavérunt. Et eris benedícta. Glória Patri. Et eris benedícta.

Lectio ix.

Pulchérrimus coñéctitur de fide locus, quando ómnia sibi trádita dicit a Patre suo. Cum ómnia legis, omnipoténtem agnóscis: non decolórem, non degénerem Patris. Cum trádita legis, Fílium confitéris, cui per natúram ómnia uníus substántiæ jure sunt própria, non dono colláta per grátiam. Addidit: Nemo scit, quis est Fílius, nisi Pater: et quis est Pater, nisi Fílius, et cui volúerit Fílius reveláre. Ut scias autem, quia sicut Fílius Patrem, quibus vult revélat, étiam Pater revélat, quibus vult, Fílium: audi dicéntem ipsum Dóminum Jesum, cum laudáret Petrum, quod eum Fílium Dei esse conféssus sit: Beátus es Simon Bar-Jona: quia non caro et sanguis revelávit tibi, sed Pater meus, qui in cœlis est.

Te Deum laudámus.

Ad Laudes

et per Horas.

Ant. 1. Hæc est virgo sápiens * et una de número prudéntum.

Ps. Dóminus regnávit.

2. Date ei * de fructu mánuum suárum, et laudent eam in portis ópera ejus.

3. Sitívit in te, * Dómine, ánima sponsæ tuæ, et lætáta est in his, quæ dicta sunt illi.

4. Trahe me: * post te currémus in odórem unguentórum tuórum, óleum effúsum nomen tuum.

5. Lætáre Terésia * in eo, qui te fecit, quóniam benedíxit Dóminus fíliis tuis et ádipe fruménti sátiat te.

Capitulum. Sap. 7.

Optávi, et datus est mihi sensus: et invocávi, et venit in me spíritus sapiéntiæ: et præpósui illam regnis et sédibus, et divítias nihil esse duxi in comparatióne illíus.

Hymnus.

Regis supérni núntia,
Domum patérnam déseris,
Terris Terésa bárbaris
Christum datúra, aut sánguinem.

Sed te manet suávior
Mors, pœna poscit dúlcior:
Divíni amóris cúspide
In vulnus icta cóncides.

O caritátis víctima!
Tu corda nostra cóncrema,
Tibíque, gentes créditas
Avérni ab igne líbera.

Sit laus Patri cum Fílio,
Et Spíritu Paráclito,
Tibíque, sancta Trínitas,
Nunc, et per omne sæculum. Amen.

℣. Adjuvábit eam Deus vultu suo. ℟. Deus in médio ejus non commovébitur.

Ad Bened. Ant. Pone me ut signáculum super cor tuum, quia fortis est ut mors diléctio: dura sicut inférnus æmulátio: lámpades ejus, lámpades ignis atque flammárum.

Oratio.

Exaúdi nos, Deus salutáris noster: ut sicut de beátæ Terésiæ Vírginis tuæ festivitáte gaudémus; ita cœléstis ejus doctrínæ pábulo nutriámur, et piæ devotiónis erudiámur afféctu. Per Dóminum.

Et fit commem. Oct. S. Ludovici Conf.

Ad Tertiam.

Capit. Optávi, et datus est. ut supra. 36*

℟. br. Tibi dixit cor meum. * Exquisívit te fácies mea. Tibi dixit. ℣. Fáciem tuam Dómine requíram. Exquisívit. Glória Patri. Tibi dixit.

℣. Anima mea exsultábit in Dómino. ℟. Et delectábitur super salutári suo.

Ad Sextam.

Capitulum. Sap. 7.

Super salútem et spéciem diléxi illam, et propósui pro luce habére illam: quóniam inexstinguíbile est lumen illíus.

℟. br. Anima mea * Exsultábit in Dómino. Anima. ℣. Et delectábitur super salutári suo. Exsultábit. Glória Patri. Anima.

℣. Apud me orátio Deo vitæ meæ. ℟. Dicam Deo: suscéptor meus es.

Ad Nonam.

Capitulum. Sap. 7.

Venérunt autem mihi ómnia bona páriter cum illa, et innumerábilis honéstas per manus illíus, et lætáta sum in ómnibus:

quóniam antecedébat me ista sapiéntia.

℟. br. Apud me orátio * Deo vitæ meæ. Apud me. ℣. Dicam Deo: suscéptor meus es. Deo. Glória Patri. Apud me.

℣. Passer invénit sibi domum. ℟. Et turtur nidum sibi, ubi ponat fílios suos.

In II. Vesperis.

Ant. 1. Fíliæ Jerúsalem nuntiáte dilécto meo, quia amóre lángueo.

Psalmi de Comm. Virg.

2. Diléctus meus mihi, et ego illi, qui páscitur inter lília.

3. Floréte flores quasi lílium, et date odórem et frondéte in grátiam.

4. Fiat cor meum immaculátum in justificatiónibus tuis, ut non confúndar.

5. Gaudeámus, et exsultémus, et demus glóriam ei, quia venérunt núptiæ Agni.

Capitulum et Hymnus ut in I. Vesp. 31*

℣. Elégit eam Deus, et præelégit eam. ℟. In tabernáculo suo habitáre facit eam.

Ad Magnif. Ant. Sapiéntiam ejus enarrábunt gentes, et laudem ejus enuntiábit Ecclésia.

Et fit comem. Octavæ S. Ludovici Conf.

Die 16. Octobris.

Septima die infra Oct.

S. Ludovici Bertrandi

Confessoris.

Semiduplex.

Omnia ut in festo præter sequentia.

In I. Nocturno Lectiones de Scriptura occurrente.

In II. Nocturno.

Sermo sancti Bernárdi Abbátis.

Serm. 1. de S. Victore.

Lectio iv.

Sancti Ludovíci vita et glória speciális, non tam ad glóriam, quam ad virtútem próvocat omnes, qui recto sunt corde. Non recti plane, sed pervérsi est ánimi, ante quærere glóriam, quam exercére virtútem, et velle coronári, qui legítime non certáverit. Vanum est vobis, inquit, ante lucem súrgere. Ita est. Frustra ad celsitúdinem nítitur glóriæ, qui prius non cláruit virtúte. Frustra fátuæ vírgines sponso óbviam surgunt, quarum lámpades exstinguúntur; et ídeo fátuæ, quia vácuis gloriántur lampádibus, virtútis óleum non habéntes.

℟. Linguæ in signum. 24*

Lectio v.

Virtus, gradus ad glóriam; virtus mater gló-

riæ est. Fallax glória et vana est pulchritúdo, quam illa non parturívit. Sola est, cui glória jure debétur, et secúre impénditur. Sancto Ludovíco nec virtus, nec glória deest; sed quemádmodum ambæ res, et quo órdine in hómine processérunt, id óperæ prétium intuéri. Habémus enim, dilectíssimi, in vita Ludovíci et quod digne mirémur, et quod salúbriter imitémur. Tútius sane æmulánda solidióra, quam sublimióra, et quæ magis virtútem redóleant, glóriam minus. Studeámus proínde móribus conformári, cui in mirabílibus similári, etsi vólumus, non valémus.

℟. Annuntiávit. 25*

Lectio vi.

Æmulémur in viro sóbrium victum, devótum afféctum; æmulémur mansuetúdinem spíritus, castimóniam córporis, oris custódiam, ánimi puritátem, pónere frænum iræ et modum linguæ, dormíre párcius, oráre frequéntius, commonére nosmetípsos psalmis, hymnis et cánticis spirituálibus, diébus júngere noctes, et divínis laúdibus occupári, æmulémur charísmata melióra. Æmulémur, inquam, quod éxstitit liberális in paúperes, pátiens ad peccántes, benígnus ad omnes. Hoc enim mélius. In his forma est, cui imprimámur: in miráculis glória, a qua reprimámur. Illa lætíficent, ista ædíficent; móveant illa, iste promóveant.

℟. Castígo corpus. 26*

In III. Nocturno Lect. ut in die festi.

Die 17. Octobris.

Octava S. Ludovici Bertrandi Conf.

Duplex.

Omnia ut in die festi. 21*

In I. Nocturno Lectiones de Scriptura occurrente.

In II. Nocturno.

Ex Bulla Canonizationis.

Lectio iv.

Apostólico zelo succénsus beátus Ludovícus, ad occidentáles Indos repugnántibus licet frátribus et amícis, iter arrípuit, quod non absque miráculo confécit. Précibus a Deo obtínuit, ut pátria lingua usus, ab Indis sine intérprete intelligerétur. Vigílias, sitim, famem, æstum, et frígora in hoc ministério ferens, plúrimos vocávit ad fidem. Visus est sæpius in itínere a via secédens, duris se flagéllis cædere. Feras sibi óbvias

signo crucis mansuefécit. Stérilem árborem moménto pomíferam fecit, fontémque ex radíce ejus elícuit.

℟. Linguæ in signum. 24*

Lectio v.

Tubáram a Superióribus missus, ut gentes illas Dei cognitióne imbúeret, et sacris initiáret, eórum ómnium infidélium conversiónem fusis ad Deum précibus obtínuit. Dæmonem ibi mentíto hábitu eum a sancto ministério dehortántem detéxit, ac dedit in fugam. Idolórum lucos succéndit, státuas commínuit, profános sacerdótes sacro baptísmate tinxit. Tanta apud bárbaros illos grátia et auctoritáte váluit, ut furéntes illos sola præséntia sedárit; iíque vicíssim abeúntem illum amaríssime fléverint.

℟. Annuntiávit. 25*

Lectio vi.

In cœnóbio Valéntiæ Superiórum jussu, invítus licet, Prior constitútus in cella sancti Vincéntii Ferrérii, régimen ipsi commendans, ab ejus imágine, coram qua genufléxus orábat, se inclinánte méruit ampléxu honorári. Ut studiórum exercítia accuráte perficeréntur, sédulo invigilábat; cúpiens Religiósos in sanctis aut erudítis exercitatiónibus semper occupári: eorúmque proptérea e claustro éxitum, urgénte dumtáxat necessitáte permittébat. Ostio cubículi sui Apostólicam illam senténtiam, cujus observantíssimus fuit, inscríbi vóluit: Si homínibus placérem, servus Christi non essem.

℟. Castígo corpus. 26*

In III. Nocturno Lect. ut in die festi.

Die 21. Octobris.

Ss. Ursulæ et Soc.

Virg. et Mart.

Duplex.

Omnia ut inter festa pro aliquibus locis, eadem die.

Die 22. Octobris.

S. Mariæ Salome Vid.

Duplex.

Omnia de Comm. nec Virg. nec Mart., præter sequentia.

Oratio.

Dómine Jesu, pro cujus amóre beáta Salóme inter primas tibi fidéles ómnia dimísit et te sepúltum venerári curávit: concéde propítius; ut ejus imitatióne tecum consepúlti ætérnæ resurrectiónis partícipes éffici mereámur: Qui vivis et regnas.

Et fit commem. præced. Ant. Prudéntes. ℣. Adducéntur.

In I. Nocturno Lectiones de Scriptura occurrente.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

Salóme, uxor Zebedǽi, et perillústrium Apostolórum Jacóbi majóris et Joánnis Evangelístæ spectábilis mater, una fuit ex primis sanctis muliéribus devotíssimis Christi sequácibus, quæ tanta elúxit fide, ut ætáte licet longǽva, et omni destitúta solátio, libénter adhuc paterétur líberos illos, a quibus únicum sperábat auxílium, abésse sibi, ut Christo adhærérent, et témpore prædicatiónis suæ eídem astárent. Rogánte tamen ipsa Christum Jesum, ut fíliis suis primas sedes in regno daret, interrogávit Christus ejus fílios, num cálicem, quem bibitúrus esset, bíbere et ipsi potuíssent. Illísque parátos sese exhibéntibus Christus inquit: Cálicem meum bibétis; sedére autem ad déxteram meam vel sinístram non est meum dare vobis, sed quibus parátum est a Patre meo.

℟. Propter veritátem.

Lectio v.

Fuit étiam beáta Salóme una ex illis muliéribus, quæ insígne fídei suæ spécimen dedérunt, cum Jesum Christum ad Calvárium tendéntem et in patíbulum crucis elátum comitátæ sunt. Una étiam fuit, quæ comparátis aromátibus ad condiéndum corpus Christi sub auróram domínicæ diéi ad ejus monuméntum accédens Angelum ibi vidit fulgénti fácie et cándida veste super lápidem sepúlchri sedéntem, a quo primum audívit Jesum resurrexísse, et digna ínsuper fuit, ut ab Angelo una cum áliis duábus muliéribus eligerétur in núntiam mystérii resurrectiónis Christi, monitúra discípulos, ut in Galilǽam pérgerent, si eum vellent redivívum vidére.

℟. Dilexísti justítiam.

Lectio vi.

Proficiscénti beátæ Salóme una cum sóciis suis ad Angeli mandátum impléndum occúrrit Jesus in itínere redivívus, et benigníssimum eis Ave dixit. Cujus quidem glorióso aspéctu primum pertérrita, mox recreáta, se humi prostérnens eum adorávit, et quem flagrantíssimi amóris desidério paulo ante quæsíverat, sed non invénerat, non solum vidére tunc at-

que audíre, verum étiam et própriis mánibus pedes ejus tenére méruit. His cœléstibus donis ditáta, constans in fide, spe dives, caritáte potens, persecutiónes invícta súperans, usque in finem persevérans, ad cœléstia regna migrávit.

℟. Fallax grátia.

In III. Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndum Matthǽum.

Lectio vii. Cap. 20.

In illo témpore: Accéssit ad Jesum mater filiórum Zebedǽi cum fíliis suis, adórans et petens áliquid ab eo. Et réliqua.

Homilía sancti Fulgéntii Epíscopi.

Serm. de filiis Zebedæi.

Qui sedet super Chérubim, appáret coram Ephraïm et Bénjamin et Manásse. Hoc audíerat et legéndo didícerat beáta mater filiórum Zebedǽi, et intelléxit Dóminum super Chérubim sedéntem, quia magnam póssidet dignitátem. Accédit illuminánda: adórat ut ancílla. Póstulat non dona terréna, sed vota cœléstia. Dóminus est enim cœlórum, a quo cœléste flágitat desidérium. Dic, inquit, ut sédeant hi duo fílii mei, unus ad déxteram tuam, et alter ad sinístram tuam in regno tuo. Dic, inquit, in verbo tuo, et efféctus próficit voto meo. Dixísti, et factum est cœlum. Dic, et parábitur fíliis meis thronus, claritúdo thronórum. O múlier conditióne! Sed, quia mater es pietáte, humánam supergréssa es dignitátem. Christus de cruce prædicábat, et illa impérium cognoscébat. Ille dicébat: Ecce ascéndimus Jerosólymam, et fílius hóminis tradétur, ut crucifigátur: et illa interpellátrix accésserat dúlcium filiórum. O múlier filiórum beáta! Sanctórum méritum præcessísti beatórum, et honórem prætergréssa es Angelórum: non tibi súfficit, quia fílios tuos feci excélsos prædicatóres, quos ínopes nutríeras piscatóres? Post rétia cœlum, post hamum evangélium, post navicéllam póstulans thronum?

℟. Os suum.

Lectio viii.

Dómini étiam vox est monéntis, terréntis, idque firmántis. Vigiláte, inquit, et oráte, ut digni efficiámini effúgere ómnia, quæ ventúra sunt, et stetis ante Fílium hóminis. Et

tu fíliis tuis thronos póstulas majestátis! Da véniam, mater, admirántes ista dícimus, non culpántes. Noli, inquit beáta mater, noli tamquam impossibílium me cúpidam judicáre. Dóminus mihi tríbuit istam ávidam voluntátem, qui regni sui díligit violéntos; et solos odit, qui potentári cúpiunt super egénos. Regnum, inquit, cœlórum vim pátitur, et qui vim fáciunt dirípiunt illud. Quia hoc dignátur amáre, hoc ab eo ausa sum postuláre. Ab illo audívi: Pétite, et accipiétis; quærite, et inveniétis; pulsáte, et aperiétur vobis. Dum patet, pulso: dum accípere licet, peto: dum tempus est, quæro. Audívi étiam dictum: Quærite Dóminum, dum inveníri potest, ne tunc quærátis, quando inveníri non potest.

℟. Regnum mundi.

Lectio ix.

Modo, modo, dum in forma appáret servi, dum pátiens est usque ad mortem crucis: dum privátum gerit vultum, et necdum incénsæ sunt ab illo scintíllæ carbónum. Céterum, cum cœperint præcédere veniéntem Angelum tubæ, et voce magna quando virtútes cœli commovebúntur, interpellátio ibi quid fáciet mulíeris? Dum commovébitur ignis in circúitu ejus et tempéstas válida, mea quid præváleant desidéria? Pótero ad ígneum accédere thronum congregátis ad judícium legiónibus peccatórum? Ideo modo videns eum in ista humilitáte istam prærípere cúpio sponsiónem; sed Dóminum meum aúdiam respondéntem: Dic jam, Dómine, ut sédeant tecum fílii mei in latéribus regni tui.

Te Deum laudámus.

Vesp. a Capit. de sequ. commemor. præced.

Die 23. Octobris.

S. Petri Paschasii

Episc. et Mart.

Duplex.

Omnia de Comm. unius Mart., præter sequ.

Oratio.

Deus, humílium consolátor et fidélium fortitúdo, cujus caritátis ardóre Martyr et Póntifex beátus Petrus ætáte téneros et sexu frágiles ab impiórum captivitáte própria servitúte redémit: ejus, quæsumus, subsídiis ab omni nos absólve fragilitátis humánæ reátu; ut ad cuncta caritátis ópera reparémur,

et, quos vénia féceris innocéntes, auxílio fácias efficáces. Per Dóminum.

Et fit commem. præced.

In I. Nocturno Lectiones de Scriptura occurrente.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

Petrus, cognoménto Paschásius, Valéntiæ, dum sub Maurórum jugo tenerétur, christiánis paréntibus natus, liberálibus ártibus sacrísque disciplínis erudítus, inter canónicos ecclésiæ Valentínæ adscríbitur. Mox erogátis in paúperes amplíssimis redítibus, ut se totum pietáti convérteret, órdinem beátæ Maríæ de mercéde redemptiónis captivórum ingréditur, in quo sub ipso sancto Petro Nolásco magístro ádeo exáctam vivéndi ratiónem instítuit, ut jejúniis et mortificatiónibus exémplar ómnibus esset.

℟. Honéstum fecit.

Lectio v.

Deínde sacram theologíam magno auditórum proféctu públice dócuit. Quare Jacóbus primus, Arragóniæ rex, ejus doctrínæ fama permótus, illum in fílii sui Sánctii archiepíscopi Toletáni, qui et eídem órdini nomen dédérat, in præceptórem et directórem, colláto ab Urbáno quarto título episcopátus Granaténsis, delégit. Quo in múnere ita se gessit, ut órdinem suum Toléti et álibi mirífice propagáverit, donec defúncto Sánctio ad Giennénsem ecclésiam ómnibus votis præfícitur. In ejus vero regímine dum óvium sibi creditárum salúti sédulo invígilat, a Mauris captus in vínculis Granátæ jam septuagenárius detinétur.

℟. Desidérium ánimæ.

Lectio vi.

Verum in tanto vitæ discrímine, ærúmnis et calamitátibus pressus, suḿa constántia cathólicam religiónem tuéri fidelésque in ergástulis mísere deténtos ópibus et pecúniis in própriam libertátem plúries parátis juvit: ac púeros et féminas in ánimæ discrímen ob ætátis vel sexus imbecillitátem proclíves contémpta própria salúte redémit. Cumque inter infidéles ipsos non prætermítteret cathólicam religiónem propugnáre ac Saracenórum erróres doctíssimis commentáriis confutáre, ipsum Granátæ, dum sacra operátur, obtruncári rex mahometánus jubet.

Mártyris sui sanctitátem multis Deus miráculis illustrávit, diúque a fidélibus veneratióne hábitum Clemens décimus Póntifex Máximus ecclesiástici cultus decréto decorávit.

℟. Stola jucunditátis.

In III. Nocturno Homilia in Evang. Si **quis vult post me veníre.** de eodem Comm. 2. loco.

Vesp. de sequ., commemor. præced.

Die 24. Octobris.

S. Raphaëlis Archang.

Duplex majus.

Omnia ut inter festa pro aliquibus locis eadem die.

In II. Vesp. commem. sequ. et Ss. Chrysanthi et Dariæ Mm.

Die 25. Octobris.

Ss. Servandi et Germani Mart.

Duplex.

Omnia de Communi plurim. Mart., præter sequ.

Oratio.

Omnípotens sempitérne Deus, qui sanctis frátribus Servándo et Germáno mirábilem fídei constántiam tribuísti: concéde propítius; ut, qui tantórum Mártyrum patrocínio frúimur, eórum perpétua intercessióne roborémur. Per Dóminum.

Et fit comm. Ss. Chrysanthi et Dariæ Mm. Ant. **Vestri capílli.** ℣. **Exsultábunt.**

Oratio.

Beatórum Mártyrum tuórum Dómine Chrysánthi et Dáriæ, quǽsumus, adsit nobis orátio: ut, quos venerámur obséquio, eórum pium júgiter experiámur auxílium. Per Dóminum nostrum.

In I. Nocturno Lectiones de Scriptura occurrente.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

Ex Martyr. et Brev. Hisp.

Servándus et Germánus fratres patre Marcéllo Legionénsi, viro non solum martýrio, sed et felíci duódecim filiórum sóbole præcláro, matre Nona sanctíssima fémina nati sunt. Hi ab ipsis incunábulis christiánam religiónem cum sanctíssimis móribus a piis paréntibus alte imbibérunt. In ea ergo sanctísque ejus offíciis sese strénue exercéntes Christi glóriam noménque palam confitebántur. Sæviénte autem eo témpore persecutiónis in christiános procélla, comprehénsi et ad præsidem addúcti generósa libertáte christiános se proféssi sunt. Rogáti ut desísterent et thura diis offérrent, sic salvos et magnis honóribus auctos fore, re-

spondérunt: sibi in Christo satis honóris et divitiárum repósitum esse, eíque ut Deo vero, non falsis simulácris, cultum delatúros. Irátus judex eos váriis et exquisítis cruciátibus torquéri jubet. Sed non pótuit constántem júvenum índolem a propósito dimovére. Fundáti enim erant supra firmam petram, et invícti patris et tot domésticis exémplis confirmáti. Magna ergo cum glória ex eo certámine confessórum títulum reportárunt.

℟. Sancti tui.

Lectio v.

Pace ínterim ecclésiæ rédditа multo libérius Christum profitebántur. Multos ex impietáte ad fidem reducébant, álios in ea confirmábant. In idóla et nefária Géntium sacra apérte ac líbere invehebántur, ea ubicúmque inventa profligánda curábant: multis fortitúdinem fídei admirántibus, et eórum exémplum sequéntibus, quod viros sanctíssimos in Christi nómine dæmones e corpóribus obséssis ejícere, ægris sanitátem réddere, et multis áliis miráculis inclaréscere vidérunt. Novo autem imperatórum edícto íterum ecclésiæ pace turbáta, Christi athlétæ íterum ad provínciæ præsidem rapiúntur. Qui eos flagris sævíssimis cædi et férreis pectínibus excarnificári jubet. Nec sic tamen alte ínsitam fidem ex illórum ánimis evéllit; imo in média tormentórum acerbitáte magno cum gaúdio et Christi laudes et idolórum infámiam prædicábant.

℟. Vérbera carníficum.

Lectio vi.

Decrévit autem præses ejus causæ cognitiónem reférre ad vicárium præfécti prætórii, qui tunc erat in província Tingitána. Arrépto ergo longo et diffícili itínere sanctos fratres secum pérgere jubet, qui nudis pédibus, gravi catenárum ónere impedíti, moléstiis et contuméliis máximis affécti, fame sitíque pene enecáti eum sequúntur. Quas incommoditátes ærumnásque æquíssimis ánimis pro Christo feréndas duxérunt, et eo quidem libéntius, quod eas ipsas et Marcéllus pater et fratres Hemethérius et Celedónius, eo ipso itínere et eádem de causa ántea ducti, suo exémplo ipsis levióres fecíssent. Pervéntum tandem est ad vicum

Gaditáni convéntus, nómine Ursoniánum, in quo, cum alláta esset Viatóris vicárii senténtia, secúri percússi in cœlum migrárunt décimo Kaléndas Novémbris. Germáni corpus (ut refert sanctus Isidórus) Gádibus sepúltum, póstea Eméritam transportátum est. Corpus autem Servándi Híspalim translátum inter sanctas vírgines Justam et Rufínam recónditum est. Cujus relíquiæ in Hispalénsi ecclésia hódie religióse asservántur, et in hierothéca per anniversáriam ambórum celebritátem pópulo ostendúntur.

℟. **Tamquam aurum.**

In III. Nocturno Homilia in Evang. **Descéndens.** de eodem Communi 2. loco.

℟. viii. **Hæc est vera.**

Lectio ix. (ex duabus una) de Ss. Chrysantho et Daria Mart. ut in Brev. hac die et eorum comm. in Laud. Ant. **Istórum est.** ℣. **Lætámini.**

Oratio ut supra.

In II. Vesp. commem. sequ. et S. Evaristi Papæ et Mart.

Die 26. Octobris.

S. Hedwigis Viduæ.

Semiduplex.

Omnia ut in Brev. die 17. hujus.

Lectio ix. et comm. S. Evaristi Papæ et Mart., ut in Breviario hac die.

Vesp. de sequ. cum com. præc.

Die 27. Octobris.

S. Fructi Confessoris.

Duplex.

Omnia de Communi Conf. non Pont., præter sequ.

Oratio.

Adésto, Dómine, pópulo tuo: ut beáti Fructi Confessóris tui mérita præclára suscípiens, ad impetrándam misericórdiam tuam semper ejus patrocíniis adjuvétur. Per Dóminum.

Et fit commem. præced.

In I. Nocturno Lectiones de Scriptura occurrente.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

Fructus, civis Segoviénsis, mundi fúgiens illécebras, peccáta quibus implicáta erat Hispánia perhorréscens, amplíssimo património paupéribus distribúto in vastam erémum territórii Septempublicénsis secéssit. Ubi a sǽculi curis abstráctus angélicam vitam duxit, duobúsque frátribus Valentíno et Engrátia comítibus adhíbitis monásticam vitam mirífice excóluit. Vix dici potest, quæ et quanta sit loci aspéritas. Solum enim accipítribus pérvia, juníperis reférta, Oasim magnam vel Líbyæ solitúdines rédolet.

Ibi vigíliis, jejúniis et oratiónibus inténtus, pro suis et totíus pópuli peccátis assídue Dóminum deprecabátur. Corporéque longa inédia, cilício et chameúnia in servitútem spíritus redácto, in máximam cœléstium pervénit contemplatiónem.

℟. Honéstum fecit.

Lectio v.

Quibus et áliis præcláris virtútibus auctus, Deo diléctus, homínibus carus, Saracénis fídei inimícis inféνsus esse cœpit, quos ille zelo fídei accénsus a nefária Mahométi secta ópere et sermóne avértere conabátur. At illi, univérsa jam austráli Hispánia vastáta, réliquas civitátes, templa, ipsam religiónem, populabúndi, imménso eum occidéndi flagrántes desidério, ad paúperem ejus céllulam accessérunt. Ille autem divína fultus virtúte, martýrii cupidíssimus, illis óbviam factus (Deo sic voléente) non solum ictus impiórum evásit, sed rupis interruptióne, (quæ adhuc íntegra persevérat) elúsit; júreque cum prophéta occínuit: Non timébo míllia pópuli circumdántis me, quia Dóminus suscéptor meus. ℟. Amávit eum.

Lectio vi.

Multis ergo pro Christo exáctis labóribus, tandem plenus diérum provectǽque ætátis, añum agens septuagésimum tértium, octávo Kaléndas Novémbris, anno salútis septingentésimo décimo quinto obdormívit in Dómino. Cujus mors quamplúrimis est nobilitáta miráculis. Multi enim a váriis languóribus deténti ejus intercessióne prístinam salútem adépti sunt. Inter quæ illud est mirábile, quod múlier, quæ devotiónis ergo mónachis monastérii (quod ex céllula sancti viri munificéntia régia eréctum est) inserviébat, ob zelotýpiam viri ex altíssimo loco præceps data incólumis et illǽsa eváserit, magníficans Deum, qui gloriósus est in sanctis suis. Unde factum est, ut recépta ex Mauris ínclyta cívitas Segoviénsis et post multa témporum currícula quasi jure postlimínii in cathedrálem restitúta, sub Callíxto secúndo anno Dómini millésimo centésimo vigésimo tértio eum titulárem sibi ascíverit, de tantóque patróno gloriétur. Cujus auspíciis ingéntia a Dómino quo-

tídie percépit benefícia, quem decet glória et impérium in sæcula sæculórum. Amen.

℟. Iste homo.

In III. Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndum Matthæum.

Lectio vii. Cap. 19. d.

In illo témpore: Dixit Petrus ad Jesum: Ecce nos relíquimus ómnia, et secúti sumus te: Quid ergo erit nobis: Et réliqua.

Homilía sancti Bernárdi Abbátis.

Declaratio de evangelii hujus verbis.

Arbitror verba lectiónis hujus ea esse, de quibus ad immortálem sponsum a fínibus terræ clamat Ecclésia: Propter verba labiórum tuórum ego custodívi vias duras. Hæc nempe sunt verba, quæ contémptum mundi in univérso mundo et voluntáriam persuasére homínibus paupertátem. Hæc sunt, quæ mónachis claustra replent, desérta anachorétis. Hæc, inquam, sunt verba, quæ Ægýptum spóliant, et óptima quæque ejus vasa dirípiunt. Hic sermo vivus et éfficax, convértens ánimas felíci æmulatióne sanctitátis, et veritátis promissióne fidéli.

℟. Iste est qui.

Lectio viii.

Nam et mundus transit et concupiscéntia ejus; et relínquere hæc magis éxpedit quam relínqui. Ecce, inquit, relíquimus ómnia, et secúti sumus te: nimírum, quia exsultávit ut gigas ad curréndam viam, nec curréntem sequi póterat onerátus. Sed nec inútilis commutátio pro eo, qui super ómnia est, ómnia reliquísse. Nam et simul cum eo donántur ómnia, et, ubi apprehénderis eum, erit unus ipse ómnia in ómnibus, qui pro ipso ómnia reliquérunt. Omnia sane díxerim, non tantum possessiónes, sed étiam cupiditátes, et eas máxime. Plus enim concupiscéntia mundi, quam substántia nocet.

℟. Sint lumbi.

Lectio ix. de Vigilia Ss. Simonis et Judæ Apostol. ut in Brev. hac die.

Si alia die celebretur, ix. Lectio erit sequens.

Lectio ix.

Age ergo, qui relínquere univérsa dispónis, te quoque inter relinquénda narráre meménto. Imo vero máxime et principáliter ábnega temetípsum, si de

líberas sequi eum, qui exinanívit propter te semetípsum. Pone gravíssimam sárcinam, pone asináriam molam, terrénam molem. Pone illa quinque, non hóminum plane juga, sed boum, quæ tibi insipiénter emísti. Alióquin sequi sponsum et veníre ad núptias spirituáles, quinária hac pressus et oppréssus córporis sensualitáte, non póteris: sed etsi novíssime véneris et pulsáveris, mínime proféсto aperiétur tibi. Te Deum laudámus.

In Laud. fit commem. Vigil., Ant. ad Bened. et ℣. de Feria occurrente ut in Psalterio.

Oratio ut in Brev. hac die. Vesp. de sequ., comm. præc.

Die 29. Octobris.

S. Narcissi Episcopi et Martyris.

Duplex.

Omnia de Comm. unius Mart., præter sequentia.

Oratio.

Deus, qui beátum Narcíssum, Mártyrem tuum atque Pontíficem, illústri laúrea decorásti, ejúsque corpus admirábili integritáte claríficas: concéde propítius; ut ejus deprecatióne tuo muníti præsídio incorrúpta gaúdia felicitátis ætérnæ consequámur. Per Dóminum.

In I. Nocturno Lectiones de Scriptura occurrente.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

Sanctíssimus Pater, et Epíscopus noster Narcíssus, quo témpore fervébat Diocletiáni persecútio, in Rhǽtiam províneiam, divíno mónitu, cum Felíce diácono suo proféctus, Augústam Vindelicórum áppulit. Quo cum pervenísset, ad Afræ domicílium divértit. Afra vero, etsi méretrix, compérto tamen eum esse christianórum epíscopum, Dei spíritu commóta, resípuit, et ad illíus pedes se abjécit. Bono autem ánimo esse jussa, cum Narcísso et Felíce in oratióne pernoctávit. Circa autem noctis gallicínium, cum lumen candélæ exstínctum esset, oránte Narcísso, lux e cœlo delápsa diversórium occupávit. Orto jam sole, Narcíssum et Felícem occultávit Afra, et indagatóres ab infidélibus missos elúsit. Pulso póstea inde dǽmone, qui semel iterúmque se vidéndum præbúerat, multa patráta sunt a Narcísso mirácula, quibus Afram, et ejus ancíllas, Dignam, Eunómiam, et Eutrópiam, Hilariámque ejus matrem ad fi-

dem convértit, et salutári aqua perfúdit.
℟. Honéstum fecit.

Lectio v.

In ea urbe aliquámdiu cum Felíce commorátus Narcíssus, multos ad christiánam religiónem alléxit, et consecráta in Dei cultum Hiláriæ domo, et Dionýsio, ántea Zózimo, Afræ avúnculo, ad sacerdótium evécto, et epíscopo creáto, post novem menses in excoléndis íbibi ánimis consúmptos, revérsus est Gerúndam, atque ibi, tamquam in legítimo solo, íntegrum triénnium pósuit in amplificánda Christi fide. Quo ex labóre collégit ubérrimos fructus. Sed cum adhuc eo témpore Diocletiáni crudélitas ubíque terrárum in Ecclésiam sævíret, sanctíssimus póntifex, dum sacris operarétur, gráviter in gútture, húmero, ac sura vulnerátus, martýrii palmam obtínuit, quarto Kaléndas Novémbris, anno círciter ducentésimo nonagésimo séptimo.
℟. Desidérium ánimæ.

Lectio vi.

Ejus corpus a christiánis subdúctum, in eódem templo, ubi passus ipse est, religióse asservátur, quod olim sancta María extra muros dicebátur, póstea vero in honórem sancti Felícis Mártyris Africáni dicátum est. Cláruit multis miráculis, præsértim prodigiósa quadam integritáte ad hodiérnum usque diem, rubescénte étiam nunc circa talum eo cruóre, qui e vúlnere deflúxit. Fuit étiam illud celebérrimum, quando sub Petro Arragóniæ rege, capta per Philíppum, Gallórum regem, Gerúnda, emíssa sunt divínitus ex Narcíssi túmulo ultrícum muscárum exámina, quæ mortíferis acúleis, édita ingénti strage, violáti per summum nefas templi ac sepúlchri víndices exstitére. ℟. Stola jucunditátis.

In III. Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndum Joánnem.

Lectio vii. Cap. 12.

In illo témpore: Dixit Jesus discípulis suis: Amen, amen dico vobis, nisi granum fruménti cadens in terram mórtuum fúerit, ipsum solum manet. Et réliqua.

Homilía sancti Joánnis Chrysóstomi.

Homilia 65. in Joannem.

Quid signat granum fruménti, nisi cadens mórtuum fú-

erit? De cruce lóquitur, ne perturbaréntur. Cum gentíles accessérunt, tunc mórtuum esse hoc inquit, máxime pópulos addúcet, et mei augébit præcónium. Inde cum non ita verbis persuadéret, rerum experiéntia id aggréditur, ínquiens, hoc in fruménto contíngere, ut mórtuum majórem fructum ýfferat. Quod si hoc in semínibus evénit, multo magis in me. Sed non intellexérunt discípuli, quid díceret; ídeo frequénter idem répetit Evangelísta, excúsans quod póstmodum fugérunt.

℟. Coróna aúrea.

Lectio viii.

Talem de resurrectióne dísputans ratiónem Paulus étiam áttulit. Quam ígitur habébunt excusatiónem, qui resurrectiónem non credunt, cum in semínibus et in plantis quotídie hoc videámus, ac étiam in nostro género? Primum enim corrúmpi semen opórtet, inde fíeri generatiónem. Omníno autem, cum Deus áliquid facit, nulla opus est ratióne. Quómodo nos ex níhilo fecit? Hoc ad christiános dico, qui se dicunt crédere Scriptúris. Ego autem et áliud dicam ex humánis ratiónibus. Alii malítiam, álii virtútem sectántur: sed malítiæ sectatórum multi felíciter in últimam pervenérunt senectútem, virtútis autem e contra. ℟. Hic est vere.

Lectio ix.

Quómodo ergo pro méritis unusquísque accípiet? Quando? Certe, ínquiunt; sed córpora non resúrgent. Nonne aúdiunt Paulum dicéntem: Opórtet autem corruptíbile hoc indúere incorruptiónem? Neque ánimam intélligit, quippe quæ non corrúmpitur: et resurréctio de mórtuo dícitur: Cécidit autem corpus. Quare vero córporis resurrectiónem negas? An non possíbilis Deo est? Quod dícere, suṁæ executaméntiæ est. An non decet? Quamóbrem? Ut corruptíbile, quod et labóris est et mortis párticeps, in prǽmiis commúnicet.

Te Deum laudámus.

FESTA NOVEMBRIS.

Dominica II. Novembris.

Patrocinii B. Mariæ V.

Duplex majus.

Omnia ut inter festa pro aliquibus locis eadem Domin.

Die 3. Novembris.

Ss. Innumerabilium Mart. Cæsaraugustanorum.

Duplex.

Omnia de Communi plurim. Mart. præter sequentia.

Oratio.

Réspice, quæsumus Dómine, famíliam tuam: et præsta; ut sanctórum Innumerabílium Mártyrum intercessióne muníta ab omni sit culpa defénsa. Per Dóminum.

Deinde fit commem. Octavæ omnium Sanctorum.

In I. Nocturno Lectiones de Scriptura occurrente.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

Iñumerábiles Mártyres Cæsaraugustáni eo témpore passi sunt, quo ímpius Daciánus a Diocletiáno et Maximiáno imperatóribus in Hispániam missus est, ut christiánum nomen deléret. Qui Cæsaraugústam urbem ingrédiens tyránnicum edíctum promulgári jubet, ne quis Jesum cóleret: qui vero contra jussa fáceret, gravi supplício plecterétur.

℟. Sancti tui.

Lectio v.

Cum nec minis nec supplíciis mentes christianórum a veri Dei cultu avértere posset Daciánus, jubet christiános omnes ab urbe expélli, ut eos ex occúltis locis súbito prosiliéntes armatórum cúnei trucidárent. Facto præcónio sacer omnis christianórum convéntus ovánter exsílium ampléctitur, longe secum mélius agi putans, si in ferárum recéssibus, quam inter idóla vana cum ímpiis homínibus habitáret. Progrediénte dénique utriúsque sexus innúmera turba ab iníquis satellítibus trucidáta est. Verum nondum sánguine christianórum exsaturátus præses, jubet jacéntium córpora in unum cóngeri.

℟. Vérbera carníficum.

Lectio vi.

Et ut tamquam criminósi puníri videréntur, omnes diversórum scélerum reos, qui in cárcerum ergástulis tenebántur, intérfici jussit, et illórum córpora christianórum corpóribus congésta aggregári, et ómnia simul ígnibus cremári. Sed divíno nutu sic separáta sunt, ut mártyrum cíneres, velut fruménti cándida massa, in portiúnculas conglobáti fúerint: áliis vento spargéndis remanéntibus. Visuntúrque hódie

mártyrum cándidi globi nitórem sanguíneum sacrárum victimárum apérte demonstrántes.

℟. Tamquam aurum.

In III. Nocturno Homilia in Evangel. **Hæc mando vobis.** ut in Festo Ss. Apost. Simonis et Judæ die 28. Oct. cum ℟℟. de Comm. plurim. Mart.

In Laudib. fit comm. Octavæ omnium Sanctorum. ℣. **Lætámini.**

Vesp. a Capit. de sequ., commemor. præced. Oct. omnium Sanctorum.

℣. Exsúltent justi in conspéctu Dei. ℟. Et delectentur in lætítia.

Postea comm. Ss. Mart. Vitalis et Agricolæ ut in Breviario hac die.

Die 5. Novembris.

B. Martini de Porres

Confessoris.

Duplex.

Omnia de Communi plurimor. Mart., præter sequentia.

Oratio.

Deus, humílium celsitúdo, qui beátum Martínum Confessórem tuum ad cœléstia regna transíre fecísti: ejus méritis, et intercessióne concéde; nos ejus humilitátem ita imitári in terris, ut cum ipso exaltári mereámur in cœlis. Per Dóminum nostrum.

Et fit commem. præced. et Oct. omnium Sanctorum.

In I. Nocturno Lectiones de Scriptura occurrente.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

Martínus Mimæ in Americа meridionáli ex nóbili paréte Joánne de Porres, et Anna Velásquez, anno reparátæ salútis millésimo quingentésimo septuagésimo nono ortum hábuit. Ab ineúnte ætáte, miro morum candóre, futúræ exímiæ sanctitátis indícia præbuit. Virtútes enim modéstiæ, humilitátis, ac in paúperes liberalitátis, puerítiam ejus ómnibus admirábilem reddidérunt. Adoléscens vero, júgiter cum eo erga próximos, præsértim ægrótos, adolévit comiserátio: ideóque arti chirúrgicæ omne impéndit stúdium, ut absque ullo emoluménto sanitátem impertíret, quod ei sæpíssime pro voto cessit. Cáritas Dei ut magis magísque in corde suo diffunderétur, mundi honóres, et oblectaménta abhórrens, patérnæ domus oblítus, Tértium sancti Patriárchæ Domínici órdinem amplécti, ac inter láicos operários recenséri eníxe postulávit, quod ei ex senténtia páriter succéssit. Absolúto tyrocínio, summa ómnium ad-

miratióne, ac solémnibus votis nuncupátis, quis enarráre póterit quo stúdio, qua solértia omnígenas, quæ religiósum perféctum constítuunt, virtútes cólere, et prósequi conténderit? Humilitátem ádeo diligébat, ut vilióra, et abjectióra quæque cœnóbii offícia semper in delíciis habúerit obíre, peccatórem máximum se appellári, flexis génibus pedes eórum deosculári, qui maledíctis eum oneráre audébant.

℟. Honéstum fecit.

Lectio v.

Quamvis ab spontánea vel levi ánimæ mácula remótus, numquam désiit assíduis jejúniis carnem suam excruciáre, cilíciis, et caténis férreis diro modo cruentáre, ut rectíssime ásseri possit quod mortificatiónem Jesu in suo córpore circumférret. Tanto in divínum humánæ salútis Reparatórem æstuábat amóre, ut aliquándo visus sit ante imáginem Jesu Christi e cruce pendéntis précibus inténtus, sublátus a terra ad eum evoláre, tamquam plaga láteris ejus adhuc sánguinem scaturísset, admótis lábiis eam súgere, et máxima aviditáte satiári voluísset. Nil ígitur mirum si ex hoc perénni divíni amóris fonte inebriátus, nónnisi de cœléstibus loquerétur, quibus et suum et aliórum corda inflammáre ardentíssime exoptábat. Martýrii palmæ cupidíssimus, Japóni et Sinárum impéria pétere in optátis habébat, ut inter hostíles ethnicórum manus, profúso sánguine, Christi hóstia éffici mererétur. Hac vero inexplébili in Deum caritáte, síngulos cujúsque conditiónis hómines complectebátur, et máxime ægrótos, et præsértim moriéntes, quibus ómnia consolatiónis offícia ex corde præstáre studébat. Quum vero pátriæ suæ tam miránda caritátis arguménta præbéret, uno eodémque témpore compassívi amóris igne incénsus erga míseros captívos in Africa degéntes, miro prorsus prodígio sæpius illic adésse visus est, ut eos confortáret, providéret, eorúmque captivitátis caténas dissólveret. Accidit ut quum unus ex illis génere Hispánus, postquam Martíno auxiliánte, libertátem recuperávit Júliæ Cæsaréæ, non post multum témporis spátium, Limæ

eum vidísset, grati ánimi sensu commótus, ceu insígnem suum liberatórem salutáverit, et accéptum benefícium, Martíno reluctánte, ómnibus prædicáre non destíterit.

℟. Amávit eum.

Lectio vi.

Veheménter angebátur nothos vidére puérulos, aliósque líberos paréntibus orbátos máximis óbrui malis, quibus reparándis, Limæ, ut ad pietátem, et honestátem institueréntur, percélebre collégium ad hoc excitándum curávit. Eo quoque procéssit ejus humanitátis sensus, ut vel bruta ipsa animália suam óperam salutárem curámque continénter fúerint expérta. Deus vero tam excelléntem servi sui caritátem supérnis donis mirum in modum exornáre sibi complácuit. Divíno hinc lúmine collustrátus, et futúra prædíxit, et córdium abscóndita cognóvit, et dæmonum artes, furentésque ímpetus detéxit, ac profligávit, et licet rudis et ignárus, gravíssimas theológicas quæstiónes sic dirimébat, ut vel ipsi doctíssimi viri admiraréntur, ejúsque sapiéntiam divínitus haustam celebrárent. Dignus prætérea a Deo rédditus, ut cum cœlítibus collóquia habéret, multis coruscáret miráculis, et tandem extrémum ætérnæ suæ retributiónis diem appropinquáre cognósceret, quem plúries ei clare maniféstum fecit. Morbo ítaque diútino corréptus, ut omnes cœnóbii religiósi sibi moriénti adéssent eníxe postulávit, a quibus, de cunctis ab eo accéptis offénsis, véniam pétiit. Defíxis dein in Crucifíxi imágine óculis, quam præ mánibus tenébat, ad ea verba Sýmboli, quod astántes recitábant: Verbum caro factum est, imágine Crucifíxi in péctore depósita, seréna fronte, hilaríque vultu innocéntem ánimam réddidit Creatóri, anno millésimo sexcentésimo trigésimo nono, tértio Nonas Novémbris, anno ætátis suæ sexagésimo. Multis vivens, et post óbitum miráculis cláruit. Quibus rite ágnitis, ac probátis, Gregórius décimus sextus Póntifex Máximus illum beatórum albo accénsuit, ejúsque festum cum Offício et Missa in univérso Prædicatórum Ordine, et Limána diœcési celebrári concéssit.

℟. Iste homo.

In III. Nocturno Homilia in Evang. **Confíteor tibi Pater.** de Comm. Abbat. 2. loco.

In Laud. et II. Vesp. comm. Octavæ.

Die 13. Novembris.

Ss. Stanislai Kostkæ Confessoris.

Duplex.

Omnia ut inter festa pro aliquibus locis eadem die.

Die 15. Novembris.

S. Gertrudis Virginis.

Duplex.

Officium ut in Brev. hac. die. (Ex decret. S. R. C. die 12. Jun. 1896.)

Die 16. Novembris.

S. Eugenii Ep. et Mart.

Duplex.

Omnia de Comm. unius Mart., præter sequ.

Oratio.

Deus, qui præséntem diem beáti Eugénii Mártyris tui atque Pontíficis martýrio consecrásti: præsta propítius; ut, cujus ánnua celebritáte lætámur, ejus méritis donum tuæ grátiæ consequámur. Per Dóminum nostrum Jesum Christum Fílium tuum: Qui tecum vivit.

In I. Nocturno Lectiones de Scriptura occurrente.

In II. Nocturno.

Ex Brev. Mart. et Hist. antiqu. et vita Gerardi Abb. Brunon., in qua multa dic. de miraculis S. Eugenii.

Habetur apud Surium 1. 5.

Lectio iv.

Eugénius, Dionýsii Areopagítæ discípulus, primus Toletánus epíscopus fuit. Qui Dionýsio magístro suo ad Gálliam erudiéndam relícto, ipse ad Hispániam evangélii luce illustrándam proféctus, in íntima provínciæ delátus Tolétum venit. Ubi plúrimos fílios Jesu Christo péperit, parénsque ecclésiæ Toletánæ atque institútor fuit. Quam ecclésiam a se fundátam ut magis stabilíret et communicátis consíliis amplificáret, ad Dionýsium rédiit in Gálliam. Quo témpore Domitiáno imperatóre secúndam in christiános persecutiónem movénte, a Sisínii præfécti satellítibus comprehénsus, ad Díolum (quod óppidum non longe a Lutétia Parisiórum abest) de fide sua interrogátus, Christum verum et solum Deum se pia mente cólere magna libertáte proféssus est. Qua in confessióne ab impietátis minístris gládio percússus, martýrio coronátur

décimo séptimo Kaléndas Decémbris.

℞. Honéstum fecit.

Lectio v.

Corpus Eugénii, ne a christiánis honóre afficerétur, in lacum Marcásium, ei loco propínquum ubi occísus est, a gentílibus projéctum, multis sǽculis látuit: donec beátus Dionýsius Areopagíta Hercóldum quemdam virum nóbilem gravi morbo oppréssum per quiétem admónuit, ut fratris sui ac condiscípuli Eugénii corpus ex Marcásio lacu, ubi adhuc jacébat, extráctum honésto loco collocáret. Sanitáti restitútus Hercóldus conféstim divína jussa exséquitur: in ignóbili loco nóbile corpus invénit íntegrum prorsus atque incorrúptum: in Díolo óppido magnífice cóndidit, ubi étiam templum hac de causa consecrátum est. Inde novo item miráculo in ecclésiam sancti Dionýsii ad Lutétiam Parisiórum póstea translátum est.

℞. Desidérium ánimæ.

Lectio vi.

Nam cum pópuli ex Díolo solémni supplicatiónum pompa Dei placándi causa ad ædem divi Dionýsii aliquándo profécti essent, corpúsque Eugénii magna veneratióne secum detulíssent, ut eo vidélicet deprecatóre cómpotes voti a Deo fíerent, atque omni re divína confécta domum redíre et sacratíssimas Eugénii relíquias reférre vellent, divínitus factum est, ut immóbiles consísterent, nulláque vi de loco ubi erant dimovéri possent. Quocírca pro compérto hábitum est, Dei esse voluntátem, ut tunc quidem Eugénii corpus in eo potíssimum templo honorarétur, ubi Dionýsii corpus jacébat. Itaque Diolénsibus de amísso thesaúro mœróre afféctis, mónachi cœnóbii sancti Dionýsii, pro Dei múnere læti, fácile corpus Eugénii movérunt, et in sacéllo paráto honorífice collocárunt: ubi claríssimis célebre signis magna finitimórum populórum religióne támdiu cultum est, quoúsque singulári Dei benefício ecclésiæ Toletánæ, quam ipse fundáverat et primus epíscopus réxerat, post mille quingéntos ferme annos rédditum est.

℞. Stola jucunditátis.

In III. Noct. Homil. in Evang. Nisi **granum fruménti.** ut in Festo S. Antonini Martyr. die 2. Sept. **12***

In II. Vesp. comm. sequ.

Die 19. Novembris.

S. Elisabeth Viduæ.

Duplex.

Omnia ut in Brev. hac die.

Sanctæ Fidei Bogotæ:

Patr. princ. Archidiœc.

Duplex 1. classis cum Oct.

Omnia de Communi nec Virginum, nec Martyrum, præter sequentia.

Oratio.

Tuórum corda fidélium, Deus miserátor, illústra: et beátæ Elísabeth précibus gloriósis, fac nos próspera mundi despícere; et cœlésti semper consolatióne gaudére. Per Dóminum nostrum.

In I. Nocturno Lectiones **Mulíerem fortem.** de eodem Communi.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

Elísabeth, Andréæ regis Hungáriæ fília, ab infántia Deum timére cœpit, et crescens ætáte crevit étiam devotióne. Hæc póstea Ludovíco Lantgrávio Hássiæ et Thuríngiæ in cónjugem copuláta, etsi ea, quæ sui viri erant, curáret, non minus tamen, quæ Dei sunt, sédula exsequebátur. Noctúrno namque témpore a látere viri surgens oratiónibus et genuflexiónibus occupabátur, sicque, dum esset vir in accúbitu suo, nardus ejus dabat sanctitátis odórem. Et licet extérius induerétur regálibus, ne terréni viri óculos offéndere viderétur, intérius tamen sub cilícii tégmine cœléstem sponsum gerébat abscónditum. Diébus síngulis pietátis offício dédita, víduis, pupíllis, ægrótis, cárcerum inclúsis ergástulis, et egéntibus síngulis singulária subventiónis remédia ministrábat. Cujúsdam étiam paúperis, gravi cápitis languóre corrépti, quasi fílii curam gerens, capíllos ejus manu tondébat própria, caput frequénter in pomárii secréto lavans, ut óculos fúgeret ancillárum. Cum Teutóniam gravis urgéret inédia, captáta viri abséntia, domus suæ fruménta egéntibus erogávit.

℟. Propter veritátem.

Lectio v.

Postquam autem a lege viri solúta est, depósitis glóriæ sæculáris exúviis órdinem pœniténtium beáti Francísci ingréssa, vilis túnicæ decóre vestítur, ac divitiárum contémpta jactántia et generositáte paréntum, nobilíssimis orta natálibus se mundo facit

ignóbilem, ut nobilitarétur in cœlis, pro coróna suscípiens cínerem, et cilícium pro fáscia pectoráli. Pallébant ora jejúniis, abstinéntiæ tenuitáte confécta, et jam mártyrem adhuc vivéntem caro præmórtua testabátur. Dum autem die quadam defíxis in cœlum óculis contemplatióni vacáret, ut quasi de humánæ conversatiónis consórtio viderétur abstrácta, Dei Fílium dulcem Jesum ad se inclinátum cœlis paténtibus vidit, inter ália sibi consolatiónis leniménta dicéntem: Si tu vis esse mecum, ego ero tecum, et a te nullátenus separábor.

℟. Dilexísti justítiam.

Lectio vi.

Tunc súmptibus própriis nóbile hospitále constrúxit, ampla possessióne dotátum, suáque pretiósa monília et grandem pecúniæ quantitátem eídem loco liberáliter est elargíta. In quo recéptam multitúdinem paúperum corporáli visitábat obséquio, affluénter eis necessária subminístrans, pedes eórum et cápita incredíbili humanitáte lavándo, et leprosórum úlcera étiam adspéctu horribília cápitis sui velo mundándo. Deínde propinquórum destitúta suffrágio castris et possessiónibus céteris spoliátur. Sed ipsa miseratiónis sólitæ non oblíta lanam mánibus operabátur et linum, de sui labóris impéndio nudos paúperum húmeros vestitúra. Cumque in his ac plúrimis áliis sanctis opéribus usque ad finem vitæ perseverásset, doméstiсis suis prædícens óbitum suum, Deo spíritum réddidit, anno Dómini millésimo ducentésimo trigésimo primo, tertiodécimo Kaléndas Decémbris. Sacrum autem corpus ipsíus post sanctæ ánimæ separatiónem statim cœpit plúrimis et máximis coruscáre miráculis. Quibus audítis et certa fide compértis Dóminus Papa Gregórius nonus eam sanctórum collégio adnumerávit.

℟. Fallax grátia.

In III. Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndum Matthǽum.

Lectio vii. Cap. 13. f.

In illo témpore: Dixit Jesus discípulis suis parábolam hanc: Símile est regnum cœlórum thesaúro abscóndito in agro. Et réliqua.

Homilía sancti Gregórii Papæ.

Homil. 11. in Evang.

Cœlórum regnum, fratres caríssimi, idcírco terrénis rebus símile dícitur, ut ex his quæ ánimus novit, surgat ad incógnita quæ non novit: quátenus exémplo visibílium se ad invisibília rápiat, et per ea quæ usu dídicit, quasi confricátus incaléscat: ut per hoc quod scit notum dilígere, discat et incógnita amáre. Ecce enim regnum cœlórum thesaúro abscóndito in agro comparátur: quem qui ínvenit homo, abscóndit, et præ gaúdio illíus vadit, et vendit univérsa quæ habet, et emit agrum illum.

℟. Os suum apéruit sapiéntiæ et lex cleméntiæ in lingua ejus: considerávit sémitas domus suæ, * Et panem otiósa non comédit. ℣. Gustávit, et vidit quia bona est negotiátio ejus: non exstinguétur in nocte lucérna ejus. Et panem.

Lectio viii.

Qua in re hoc quoque notándum est, quod invéntus thesaúrus abscónditur, ut servétur: quia stúdium cœléstis desidérii a malígnis spirítibus custodíre non súfficit, qui hoc ab humánis laúdibus non abscóndit. In præsénti étenim vita quasi in via sumus, qua ad pátriam pérgimus. Malígni autem spíritus iter nostrum quasi quidam latrúnculi óbsident. Deprædári ergo desíderat, qui thesaúrum públice portat in via. Hoc autem dico, non ut próximi ópera nostra bona non vídeant, cum scriptum sit: Vídeant ópera vestra bona, et gloríficent Patrem vestrum, qui in cœlis est: sed ut per hoc quod ágimus, laudes extérius non quærámus. Sic autem sit opus in público, quátenus inténtio máneat in occúlto: ut et de bono ópere próximis præbeámus exémplum, et tamen per intentiónem, qua Deo soli placére quǽrimus, semper optémus secrétum.

℟. Regnum mundi et omnem ornátum sǽculi contémpsi propter amórem Dómini mei Jesu Christi: * Quem vidi, quem amávi, in quem crédidi, quem diléxi. ℣. Eructávit cor meum verbum bonum: dico ego ópera mea regi. Quem. Glória Patri. Quem.

Lectio ix.

Thesaúrus autem cœléste est desidérium: ager

vero, in quo thesaúrus abscónditur, disciplína stúdii cœléstis. Quem profécto agrum, vénditis ómnibus, cómparat, qui voluptátibus carnis renúntians, cuncta sua terréna desidéria per disciplínæ cœléstis custódiam calcat: ut nihil jam, quod caro blandítur, líbeat; nihil quod carnálem vitam trucídat, spíritus perhorréscat.

Te Deum laudámus.

Die 25. Novembris.

S. Catharinæ Virg. Mart.

Duplex.

Omnia ut in Brev. hac die.

Vesperæ a Cap. de Oct. comm. præced. et S. Petri Alexandr. Episc. Mart.

Neo-Carthag.
Patronæ Præc. Diœc.

Duplex 1. class. cum Oct.

Omnia ut in Breviario; at in I. Noct. Lect. **De virgínibus.** de Comm. Virg. 1. loco.

Die 26. Novembris.

Sanctæ Fidei Bogotæ:

Octava **S. Elisabeth** Vid.

Duplex.

Omnia ut in Festo, præter sequentia.

A Capitulo de Octava (ut in I. Vesp. festi). Et fit commem. præc. et S. Petri Alexandrini Ep. et Mart. ut in Brev. hac die.

In I. Nocturno Lectiones de Scriptura occurrente.

In II. Nocturno.

De Sermóne S. Augustíni Epíscopi.

Serm. 54. de divers. cap. 12.

Lectio iv.

Duplícia pállia fecit viro suo. Jam acclamátis: Credo, quod agnóscitis, quæ sunt duplícia pállia. Laudes sunt, laudes fídei, laudes confessiónis, laudes prædicatiónis. Quare duplícia? Christum laudas, Deum laudas, et hóminem. Duplíciter lauda, simplíciter lauda. Duplíciter, quia homo est et Deus: simplíciter, ut non sis fictus. Confitére Deum, confitére hóminem: lauda Deum in hómine, lauda hóminem in Deo. Téxuit pretiosíssimum illud pállium laudis: In princípio erat Verbum, et Verbum erat apud Deum, et Deus erat Verbum: hoc erat in princípio apud Deum. Téxuit et áliud pállium, propter conversatiónem inter hómines quotidiánam: Verbum caro factum est, et habitávit in nobis.

℟. Propter veritátem.

Lectio v.

Hic ergo ista laboriósa, vígilans, sollícita, sevére castígans domum suam, surgens de nóctibus,

íntuens lucérnam ne exstinguátur, in tribulatióne fortis, nondum recéptis promíssis pavens, bráchia sua in fusum confírmans, non pigrum panem mandúcans. Sed post labóres istos quasi paupertátis et necessitátis sæculáris, quid erit, quia in diébus novíssimis lætáta est? Quid erit? Audíte, propter quam spem árdeat lucérna nostra tota nocte, nunc audíte: Surrexérunt fílii ejus, et ditáti sunt. Modo in paupertáte vívimus, in paupertáte vigilámus: et cum mórimur, in paupertáte dormímus: sed surgémus et ditábimur. Quæ illæ divítiæ sunt Angelórum? unam vestem habent lucis: numquam téritur, numquam sordidátur. Si fílius es mulíeris hujus, atténde quando tibi divítiæ promittántur. Surrexérunt fílii ejus, et ditáti sunt, paráti resurrectiónis divítias accípere. Noli has amáre, ut mereáris ad illas veníre.

℟. Dilexísti justítiam.

Lectio vi.

Et vir ejus laudávit eam. Multæ, inquit, fíliæ fecérunt poténtiam. Laudes sunt, quibus eam laudat vir ejus. Quæ fíliæ, quibus hæc comparátur? Non comparátur. Tu autem superásti. Atténdite, rogo vos, jam in fine lectiónis sumus. Multæ fíliæ fecérunt poténtias, multæ locútæ sunt linguis, sciérunt ómnia sacraménta, fecérunt virtútes multas, dæmónia exclusérunt, res suas paupéribus distribuérunt, córpora sua ígnibus tradidérunt: inflátæ sunt, quia caritátem non habuérunt. Tu autem superásti et superposuísti omnes, non solum flore, sed et fructu grávida abúndans. Date illi de frúctibus mánuum suárum. Quid date? Veníte benedícti Patris mei. De quibus frúctibus mánuum ejus? Esurívi enim, et dedístis mihi manducáre. Et quod ille deínde negótium erit, finítis labóribus? Et laudétur in portis vir ejus. Ipse erit portus labórum nostrórum, vidére Deum, laudáre Deum.

℟. Fallax grátia.

In III. Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndum Matthǽum.

Lectio vii. Cap. 12.

In illo témpore: Dixit Jesus discípulis suis parábolam hanc: Símile est regnum cœlórum thesaúro abscóndito in agro. Et réliqua.

De Homilía S. Augustíni Epíscopi.

Quæstio ex Matth., quæst. 16.

Ideo omnis scriba doctus in regno cœlórum símilis est hómini patrifamílias, qui profert de thesaúro suo nova et vétera. Utrum ista conclusióne expónere vóluit, quem díxerit thesaúrum in agro abscónditum? Quóniam sanctæ Scriptúræ intelligúntur, quæ nómine duórum testamentórum novi et véteris concludúntur: quemádmodum apud álium Evangelístam, gládium bis acútum tali conclusióne vidétur expónere.

℟. Os suum.

Lectio viii.

An quia in parábolis ista locútus est, et cum quæsísset ab eis, utrum intellexíssent, respondérunt, se intellexísse? Fortásse ista similitúdine última patrisfamílias proferéntis de thesaúro suo nova et vétera osténdere vóluit, eum doctum habéndum esse in Ecclésia, qui étiam scriptúras véteres parábolis explicátas intelléxit, ab istis novis accípiens régulas: quia et ista Dóminus per parábolas enuntiávit, quamvis ipse Christus esset finis illórum; idest, ut in eo illa vétera compleréntur.

℟. **Regnum mundi.**

Lectio ix. et commemor. in Laudibus de S. Petro Episc. Mart. ut in Breviario.

Vesp. de sequ., comm. S. Joseph Sponsi B. M. V. et præc.

Die 27. Novembris.

In Desponsat. B. M. V.

cum S. Joseph.

Duplex majus.

Ant. de Laudib. **67***: Psalmi, Capitul., Hymnus et reliqua hic non propria ut in Festis B. M. V.

℣. **Desponsátio est hódie sanctæ Maríæ Vírginis.** ℟. **Cujus vita índlyta cunctas illústrat ecclésias.**

Ad Magnif. Ant. **Glorlósæ Vírginis Maríæ Desponsatiónem digníssimam recolámus, quæ et Genitrícis dignitátem obtínuit, et virginálem pudicítiam non amísit.**

Oratio ut infra ad Laud. **68***

Et fit commemor. S. Joseph Sponsi B. M. V.

Ant. **Exsúrgens Joseph a somno, fecit sicut præcépit ei Angelus Dómini, et accépit cónjugem suam.**

℣. **Constítuit eum dóminum domus suæ.** ℟. **Et príncipem omnis possessiónis suæ.**

Oratio.

Sanctíssimæ Genitrícis tuæ Sponsi, quæsumus

Dómine, méritis adjuvémur: ut quod possibílitas nostra non óbtinet, ejus nobis intercessióne donétur.

Deinde fit commem. præced. In fine Hymn. dicitur:

Jesu, tibi sit glória,
Qui natus es de Vírgine.

Ad Matutinum.

Invitat. Desponsatiónem Vírginis Maríæ celebrémus, * Christum ejus Fílium adorémus Dóminum.

Ps. Veníte exsultémus.

Hymn. Quem terra.

In I. Noct. Lect. **Osculétur me.** ut in Brev. in festo Nativ. B. M V. die 8. Sept. cum ℟℟. sequ.

℟. i. Hódie desponsáta est beáta Virgo María ex progénie David: * Per quam salus mundi credéntibus appáruit, cujus vita gloriósa lucem dedit sǽculo. ℣. Desponsatiónem beátæ Maríæ Vírginis cum gaúdio celebrémus. Per quam.

℟. ii. Beatíssimæ Vírginis Maríæ Desponsatiónem devotíssime celebrémus: * Ut ipsa pro nobis intercédat ad Dóminum Jesum Christum. ℣. Cum jucunditáte Desponsatiónem beátæ Maríæ Vírginis devotíssime celebrémus. Ut.

℟. iii. Gloriósæ Vírginis Maríæ Desponsatiónem dignissimam recolámus: * Cujus Dóminus humilitátem respéxit, quæ Angelo nuntiánte concépit Salvatórem mundi. ℣. Beatíssimæ Vírginis Maríæ Desponsatiónem devotíssime celebrémus. Cujus. Glória. Cujus.

In II. Nocturno.

Sermo sancti Bernárdi Abbatis.

Ex Homil. 2. super **Missus est.**

Lectio iv.

Oportébat a príncipe mundi aliquámdiu celári divíni consílii sacraméntum: non quod Deus, si palam opus suum fácere vellet, impedíri posse ab illo metúeret: sed quia ipse, qui non solum poténter, sed étiam sapiénter quæcúmque vóluit, fecit, sicut in ómnibus opéribus suis quasdam rerum vel témporum congruéntias propter órdinis pulchritúdinem serváre consuévit: ita in hoc quoque tam magnífico ópere suo, nostræ vidélicet reparatiónis, non tantum poténtiam suam, sed et prudéntiam osténdere vóluit.

℟. Desponsátio gloriósæ Vírginis Maríæ ex sémine Abrahæ, ortæ de tribu Juda, clara ex stirpe David, * Cujus vita ínclyta cunctas illústrat ecclésias.

℣. Hódie desponsáta est beáta Virgo María ex progénie David. Cujus.

Lectio v.

Convéniens ergo erat, ut suáviter quoque ómnia, cœléstia scílicet et terréna, dispóneret, quátenus et illinc dejíciens inquiétum, réliquos in pace firmáret; et hic debellatúrus ínvidum, nobis prius suæ humilitátis et mansuetúdinis valde necessárium exémplum relínqueret: sicque mirábili fíeret moderámine sapiéntiæ, ut et suis suávis, et hóstibus fortis apparéret.

℟. Cum jucunditáte Desponsatiónem beátæ Maríæ celebrémus: * Ut ipsa pro nobis intercédat ad Dóminum Jesum Christum. ℣. Corde et ánimo Christo canámus glóriam in hac sacra solemnitáte præcélsæ Genitrícis Dei Maríæ. Ut.

Lectio vi.

Quid enim prodésset diábolum a Deo vinci, nobis manéntibus supérbis? Necessário ígitur desponsáta est María Joseph, quando per hoc et a cánibus sanctum abscónditur, et a sponso virgínitas comprobátur, et Vírginis tam verecúndiæ párcitur, quam famæ providétur. Quid sapiéntius? quid dígnius divína providéntia? Uno tali consílio secrétis cœléstibus et admíttitur testis, et exclúditur hostis, et íntegra servátur fama Vírginis Matris.

℟. Desponsátio tua, Dei Génitrix Virgo, gaúdium annuntiávit univérso mundo: * Ex te enim ortus est sol justítiæ, Christus Deus noster: * Qui solvens maledictiónem, dedit benedictiónem: et confúndens mortem, donávit nobis vitam sempitérnam. ℣. Benedícta tu in mulíeribus, et benedíctus fructus ventris tui. Ex. Glória Patri. Qui.

In III. Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndum Matthǽum.

Lectio vii. Cap. 1. c.

Cum esset desponsáta mater Jesu María Joseph, ántequam convenírent, invénta est in útero habens de Spíritu sancto. Et réliqua.

Homilía sancti Hierónymi Presbýteri.

Lib. 1. Comment. in cap. 1. Matth.

Quare non de símplici vírgine, sed de desponsáta concípitur? Primum, ut per gene-

ratiónem Joseph, orígo Maríæ monstrarétur: secúndo, ne lapidarétur a Judæis ut adúltera: tértio, ut in Ægýptum fúgiens habéret solátium. Martyr Ignátius étiam quartam áddidit causam, cur a desponsáta concéptus sit: Ut partus, ínquiens, ejus celarétur diábolo, dum eum putat non de vírgine, sed de uxóre generátum.

℟. Beátam me dicent omnes generatiónes: * Quia fecit mihi Dóminus magna, qui potens est, et sanctum nomen ejus. ℣. Et misericórdia ejus a progénie in progénies timéntibus eum. Quia fecit.

Lectio viii.

Antequam convenírent, invénta est in útero habens de Spíritu sancto. Non ab álio invénta est, nisi a Joseph, qui pene licéntia maritáli futúræ uxóris ómnia nóverat. Quod autem dícitur: Antequam convenírent; non séquitur ut póstea convénerint: sed Scriptúra quod factum non sit, osténdit.

℟. Felix namque es sacra Virgo María, et omni laude digníssima: * Quia ex te ortus est sol justítiæ, * Christus Deus noster. ℣. Ora pro pópulo, intérveni pro clero, intercéde pro devóto femíneo sexu: séntiant omnes tuum juvámen, quicúmque célebrant tuam sanctam Desponsatiónem. Quia. Glória. Christus.

Lectio ix.

Joseph autem vir ejus, cum esset justus, et nollet eam tradúcere, vóluit occúlte dimíttere eam. Si quis fornicáriæ conjúngitur, unum corpus effícitur, et in lege præcéptum est, non solum reos, sed et cónscios críminum obnóxios esse peccáti: quómodo Joseph, cum crimen céláret uxóris, justus scríbitur? Sed hoc testimónium Maríæ est, quod Joseph sciens illíus castitátem, et admírans quod evénerat, celat siléntio, cujus mystérium nesciébat.

Ad Laudes

et per Horas.

Ant. 1. Desponsátio * gloriósæ Vírginis Maríæ, ex sémine Abrahæ, ortæ de tribu Juda, clara ex stirpe David.

Ps. Dóminus regnávit.

2. Desponsátio est hódie * sanctæ Maríæ Vírginis, cujus vita ínclyta cunctas illústrat ecclésias.

3. Regáli ex progénie * María exórta refúlget: cujus précibus nos adjuvári mente et spíritu devotíssime póscimus.

4. Corde et ánimo * Christo canámus glóriam in hac sacra solemnitáte præcélsæ Genitrícis Dei Maríæ.

5. Cum jucunditáte * Desponsatiónem beátæ Maríæ celebrémus, ut ipsa pro nobis intercédat ad Dóminum Jesum Christum.

Capit. **Ab inítio.**

Hymnus. **O gloriósa.**

℣. **Desponsátio est hódie sanctæ Maríæ Vírginis.** ℟. **Cujus vita ínclyta cunctas illústrat ecclésias.**

Ad Bened. Ant. **Desponsatiónem hodiérnam perpétuæ Vírginis Genitrícis Dei Maríæ solémniter celebrémus, qua celsitúdo throni procéssit, allelúja.**

Oratio.

Fámulis tuis, quæsumus Dómine, cœléstis grátiæ munus impertíre: ut, quibus beátæ Vírginis partus éxstitit salútis exórdium, Desponsatiónis ejus votíva solémnitas pacis tríbuat increméntum. Per Dóminum nostrum.

Deinde fit comm. S. Joseph Sponsi B. M. V.

Ant. **Ipse Jesus erat incípiens quasi annórum trigínta, ut putabátur fílius Joseph.**

℣. **Os justi meditábitur sapiéntiam.** ℟. **Et lingua ejus loquétur judícium.**

Oratio. **Sanctíssimæ Genitrícis.** ut supra. **64***

Ad Horas.

Ant. sumuntur de Laud. ut supra; Capit. et ℟℟. br. ut in festis B. M. V. per annum.

In II. Vesperis.

Ant. de Laudib.; Ps., Capit. et Hymn. ut in Festis B. M. V.

℣. **Desponsátio est hódie sanctæ Maríæ Vírginis.** ℟. **Cujus vita ínclyta cunctas illústrat ecclésias.**

Ad Magnif. Ant. **Desponsátio tua, Dei Génitrix Virgo, gaúdium annuntiávit univérso mundo: ex te enim ortus est sol justítiæ, Christus Deus noster: qui solvens maledictiónem, dedit benedictiónem: et confúndens mortem, donávit nobis vitam sempitérnam.**

Deinde fit comm. S. Joseph.

Ant. **Ecce fidélis servus et prudens, quem constítuit Dóminus super famíliam suam.**

℣. **Glória et divítiæ in domo ejus.** ℟. **Et justítia ejus manet in sæculum sæculi.**

Postea comm. sequ.

Die 28. Novembris.

S. Didaci Confessoris.

Semiduplex.

Omnia ut in Breviario die 13. hujus. (**m. t. v.**)

Sanctæ Fidei Bogotæ:

S. Silvestri Abbatis.

Duplex.

Omnia ut in Breviario die 26. hujus (**m. t. v.**) omissa com̃. S. Petri Alexandrini.

In II. Vesp. comm. sequ. et S. Saturnini Mart.

Die 29. Novembris.

Sanctæ Fidei Bogotæ:

S. Didaci Confessoris.

Semiduplex.

Omnia ut in Breviario die 13. hujus. (**m. t. v.**)

Lectio ix. de Vigilia S. Andreæ Apost.

In Laudibus fit commem. Vigiliæ. Antiph. et ℣. de Feria occurr. ut in Psalterio. Oratio. **Quǽsumus omnípotens Deus.** Deinde commem. S. Saturnini Mart. ut in Brev. hac die.

Vesp. de sequ. sine comm.

Eadem die.

Neo-Carthag.

Quinta die infra Octavam

S. Catharinæ Virg.

Semiduplex.

In I. Nocturno Lectiones de Scriptura occurrente.

In II. Nocturno.

Tres Lectiones S. Cypriani. **Nunc nobis ad vírgines.** ut in Com̃uni Virginum secundo loco.

In III. Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndum Matthǽum.

Lectio vii. Cap. 25.

In illo témpore: Dixit Jesus discípulis suis parábolam hanc: Símile erit regnum cœlórum decem virgínibus: quæ accipiéntes lámpades suas, exiérunt óbviam sponso et sponsæ. Et réliqua.

De Homilía sancti Joánnis Chrysóstomi.

Homilia 79. in Matth.

Post ingéntes labóres, post incredíbiles sudóres et acérrimas pugnas, post trophǽa, quæ de natúræ rábie statuérunt, resúrgunt cum dedécore, et lampádibus eárum exstínctis, terram adspiciéntes recédunt. Nihil sane tenebrósius est, quam virgínitas óleo carens: unde sic vulgo multi immisericórdes tenebrósos solent appelláre. Quid ígitur ex virginitáte lucrátæ sunt, quæ nec sponsum quidem vidérunt, nec saltem ad pulsándum usque pervenérunt, sed terríbile illud verbum audivére: Abíte, néscio vos? ℟. Hæc est.

Lectio viii.

Quod cum ipse díxerit, nihil áliud quam ge-

hénna et intolerábilis cruciátus relínquitur: imo vero étiam, gehénna, istud verbum grávius est: hoc verbum operántibus étiam iniquitátem dixit: Vigiláte, quia nescítis diem neque horam: crebro id répetit, ut ignorántiam éxitus ab hac vita útilem esse osténdat. Ubi sunt ergo qui per totam vitam desídia torpéscunt, et quando a nobis admonéntur, respondére non dúbitant, ómnia se paupéribus moriéndi témpore relictúros?

℟. Média nocte.

Lectio ix. de Vigilia S. Andreæ Apost.

In Laudibus fit coṁem. Vigiliæ. Antiph. et ℣. de Feria occurr. ut in Psalterio. Oratio. **Quæsumus omnípotens Deus.** Deinde commem. S. Saturnini Mart. ut in Brev. hac die.

Vesp. de sequ. sine comm.

FESTA DECEMBRIS.

Die 1. Decembris.

Neo-Carthag.

Septima die infra Octavam **S. Catharinæ** Virginis et Mart.

Semiduplex.

In I. Nocturno Lectiones de Scriptura occurrente.

In II. Nocturno.

Sermo sancti Fulgéntii Epíscopi.

Epist. 3. ad Probam, cap. 4.

Lectio iv.

Tam magnum Deus vóluit esse bonum virginitátis, ut illud non aliúnde, sed ex vocábulo dignarétur nomináre virtútis. Vírginis ítaque si quis velit diligénter considerare vocábulum, ex virtútis invéniet nómine derivátum. Virgo enim dícitur, quasi virágo. Viráginem vero Scriptúra sancta non ob áliud vocátam dicit, nisi quia de viro sumpta est. Dixítque Adam: Hoc nunc os ex óssibus meis, et caro de carne mea: hæc vocábitur virágo, quóniam de viro sumpta est. Itaque cum vírginis nomen ex nómine viri descénderit, quis dúbitet, quod vír a virtúte vocátus sit?

℟. Propter veritátem.

Lectio v.

Et quia, sicut Paulus docet, illa ómnia in figúra facta sunt nostri, profécto in illa vírgine, quæ ex viri fiébat costa, futúra jam tunc præfigurabátur Ecclésia, quæ vere de viro sumpta, et de quo sumpta, illi conjúncta, inde habet in veri-

táte virtútem, unde habet verum virāginis nomen. Propter quod hanc virāginem, idest vírginem, quæ de viro sumpta est, non solum vírginis, sed étiam viri nómine Paulus non dúbitat appelláre. Ait enim fidélibus: Despóndi enim vos uni viro vírginem castam exhibére Christo: Christus est quippe vir, de quo hæc virgo sumpta est.

℟. Dilexísti justítiam.

Lectio vi.

Týpice ítaque a viro dícitur Vírginis vocábulum, quia nomen a Christo dícitur Christiánum. Christus enim Dei virtus est et Dei sapiéntia, ex quo est Ecclésia, quæ virgo in fide et caritáte persístens, et sapiéntiam póssidet et virtútem. Quæ cum in diversis membris suis hábeat donatiónes, secúndum grátiam quæ data est ei, differéntes, majórem tamen grátiam donatiónis in illis membris accépit, in quibus ita spirituáliter virgo dícitur, ut étiam corpóreæ virginitátis integritáte potiátur. In his enim, in quibus sic fidem custódit rectam, ut étiam carnem ab omni concúbitu resérvet intáctam, quanto plenió-rem habet virginitátem, tanto plénius et perféctius ejúsdem virginitátis póssidet nomen.

℟. Afferéntur.

In III. Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndum Matthǽum.

Lectio vii. Cap. 25.

In illo témpore: Dixit Jesus discípulis suis parábolam hanc: Símile erit regnum cœlórum decem virgínibus: quæ accipiéntes lámpades suas, exiérunt óbviam sponso et sponsæ. Et réliqua.

De Homilía S. Augustíni Epíscopi.

Serm. 23. de Verbis Domini, cap. 4.

Alias dixit prudéntes, álias stultas. Unde intuémur? unde discérnimus? De óleo. Aliquid magnum signíficat óleum, et valde magnum. Putas non cáritas est? Quæréndo dícimus, non senténtiam præcipitámus. Unde mihi videátur per óleum cáritas significári, dicam vobis. Apóstolus dicit: Adhuc supereminentiórem vobis viam demónstro. Si linguis hóminum loquar et Angelórum, caritátem autem non hábeam, factus sum æraméntum so-

nans, aut cýmbalum tíniens. Ipsa est superéminens via, idest cáritas, quæ mérito óleo significátur: ómnibus enim humóribus óleum superéminet.

℟. Hæc est.

Lectio viii.

Quid ergo, fratres? Jam disceptámus de quinque virgínibus prudéntibus et quinque fátuis. Voluérunt óbviam ire sponso. Quid est, ire óbviam sponso? Corde ire, exspectáre ejus advéntum. Sed ille tardábat. Dum tardat ille, dormiérunt omnes. Quid est somnus iste? Ne forte tardánte sponso, quóniam abúndat iníquitas, refrigéscat cáritas multórum? Síccine intellectúri sumus istum somnum? Non mihi placet: quia sunt ibi prudéntes. Et útique quando dixit Dóminus: Refrigéscet cáritas multórum; subjécit et ait: Qui autem perseveráverit usque in finem, hic salvus erit. Non ergo eis obrépsit frigus caritátis, non in eis refríguit cáritas, sed fervet usque in finem.

℟. Média nocte.

Lectio ix.

Est álius somnus, quem nemo evádit. Non recordámini Apóstolum dicéntem: De dormiéntibus autem nolo vos ignoráre, fratres: idest, de his qui mórtui sunt? Fátua sit virgo, prudens sit virgo, somnum mortis omnes patiúntur. Ad novíssimam tubam surgent omnes. Prudéntes autem illæ tulérunt óleum secum in vasis suis: stultæ vero illæ non tulérunt óleum secum. Ibi óleum, magnum óleum. De dono Dei est hoc óleum. Tu ergo tecum porta, intus porta. Ubi videt Deus, ibi porta testimónium consciéntiæ tuæ: qui autem ámbulat ad testimónium aliénum, óleum non portat secum.

Te Deum laudámus.

Die 2. Decembris.

Neo-Carthag.:

Octava

S. Catharinæ Virg. Mart.

Duplex.

In I. Nocturno Lectiones de Scriptura occurrente.

In II. Nocturno.

De Epístola S. Hierónymi Presbýteri ad Eustóchium.

De custod. Virg. t. 1. circa med.

De virgínibus, inquit Apóstolus, præcéptum Dómini non hábeo. Cur? quia et ipse ut esset virgo, non fuit impérii, sed própriæ voluntá-

tis. Neque enim audiéndi sunt, qui eum uxórem habuísse confígunt; cum de continéntia dísserens, et suádens perpétuam castitátem intúlerit: Volo autem omnes esse sicut meípsum. Et infra: Dico autem innúptis et víduis: Bonum est illis, si sic permáneant, sicut et ego. Quare ergo non habet Dómini de virginitáte præcéptum? Quia majóris est mercédis, quod non cógitur et offértur: quia si fuísset virgínitas imperáta, núptiæ videbántur ablátæ; et duríssimum erat contra natúram cógere, Angelorúmque vitam ab homínibus extorquére.

℟. Propter veritátem.

Lectio v.

Alia fuit in véteri lege felícitas. Ibi dícitur: Beátus, qui habet semen in Sion, et domésticos in Jerúsalem; et: Maledícta stérilis, quæ non pariébat; et: Fílii tui sicut novéllæ olivárum in circúitu mensæ tuæ. Vácuus erat orbis, et, ut de týpicis táceam, sola erat benedíctio liberórum. Proptérea et Abraham jam senex Cethúræ copulátur, et Jacob mandrágoris redímitur, et conclúsam vulvam in Ecclésiæ figúram Rachel conquéritur. Paulátim vero increscénte ségete, messor immíssus est. Virgo Elías, Eliséus virgo, vírgines multi fílii Prophetárum. Jeremíæ dícitur: Et tu ne accípias uxórem. Sanctificátus in útero, captivitáte propínqua, uxórem prohibétur accípere. Aliis verbis idípsum Apóstolus lóquitur: Exístimo hoc bonum esse propter instántem necessitátem. Quæ est ista necéssitas, quæ aufert gaúdia nuptiárum? Tempus breviátum est, in próximo est Nabuchodónosor.

℟. Dilexísti justítiam.

Lectio vi.

Inveniebátur ergo, ut díximus, in viris tantum hoc continéntiæ bonum, et in dolóribus júgiter Heva parturiébat. Postquam vero virgo concépit in útero, et péperit nobis púerum, cujus principátus in húmeros ejus, Deum, fortem, patrem futúri sǽculi, solúta maledíctio est. Mors per Hevam, vita per Maríam. Ideóque et dítius virginitátis donum fluxit in féminas, quia cœpit a fémina. Statim ut Fílius Dei ingréssus est super terram, novam

sibi famíliam instítuit, ut qui ab Angelis adorabátur in cœlo, habéret Angelos et in terris. Tunc Holoférnis caput Judith cóntinens amputávit: tunc Aman, qui interpretátur iníquitas, suo combústus est igni: tunc primum audítum est: Quæ non est nupta, cógitat quæ sunt Dómini, ut sit sancta córpore et spíritu.

℟. Afferéntur Regi.

In III. Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndum Matthǽum.

Lectio vii. Cap. 25.

In illo témpore: Dixit Jesus discípulis suis parábolam hanc: Símile erit regnum cœlórum decem virgínibus: quæ accipiéntes lámpades suas, exiérunt óbviam sponso et sponsæ. Et réliqua.

De Homilía S. Augustíni Epíscopi.

Serm. 23. de Verbis Domini, cap. 8.

Inténdat ítaque cáritas vestra. Sapiéntium lámpades ardébant de óleo ætérno, de consciéntiæ securitáte, de interióre glória, de íntima caritáte. Ardébant tamen et illárum fatuárum. Quare tunc ardébant? quia non déerant laudes hóminum. Póstea vero quam surrexérunt, idest in resurrectióne a mórtuis, cœpérunt aptáre lámpades suas, idest paráre, Deo óperum suórum réddere ratiónem. Et quia tunc nemo est qui laudet, omnis homo causæ suæ vacat: non erant qui óleum vénderent, cœpérunt defícere lámpades.

℟. Hæc est.

Lectio viii.

Circa finem, cap. 10.

Clausum est óstium. Et quid illis dictum est: Non novi vos. Non illas novit, qui ómnia novit? Quid ergo est: Non novi vos? Improbo vos, réprobo vos: in arte mea non vos agnósco: ars mea nescit vítia. Hoc est autem magnum, et nescit vítia, et júdicat vítia: nescit faciéndo, júdicat arguéndo. Sic ergo non novi vos. Iérunt, intravérunt quinque prudéntes. Sint in vobis quinque prudéntes, ad istam prudéntiam quinárii número pertinéntes. Véniet enim hora, et quando nescímus, véniet. Sic clausit Evangélium: Vigiláte, quia nescítis diem neque horam.

℟. Média nocte.

Lectio ix.

Corde vígila, fide vígila, spe vígila, caritáte vígila, opéribus vígila: et quando córpore dormíeris, véniet tempus ut surgas. Cum autem surréxeris, prǽpara lámpades. Tunc non exstinguántur; tunc in interióre consciéntiæ óleo vegeténtur; tunc sponsus ille incorpóreis néxibus amplectátur; tunc te introdúcat in domum, ubi numquam dórmias, ubi numquam possit tua lampas exstíngui. Hódie vero laborámus, et lámpades nostræ inter ventos sǽculi hujus tentationésque flúctuant: sed árdeat in rubóre flamma nostra, ut ventus tentatiónis aúgeat ignem pótius, quam exstínguat.

Te Deum laudámus.

Concordant cum Originalibus.

Ratisbonæ, die 30. Martii 1896.

Dr. Fr. X. Leitner, Vic. in Spirit. Gen.

Index alphabeticus.

Ratisbonæ 1896. Typis Friderici Pustet.

ANTIPHONÆ ET RESPONSORIA

IN FESTIS IX LECTIONUM

S. CATHARINÆ SENENSIS

VIRGINIS

ORDINIS PRÆDICATORUM.

ANTIPHONÆ.

1. Admirábilem Dei nostri cleméntiam contemplári máxima Catharínae constántia nos semper effíciet.

2. Misericórdia summa erga egénos atque aegrótos summópere affécta, ipsórum aerúmnas deflére haec Virgo solébat.

3. Christiános quidem tanta caritáte prosequebátur, ut eórum amóre incénsa diu noctúque flagráret.

4. Miríficam vírginis Catharínae caritátem quis non admirétur, quae nihil praeter Christum amáre pótuit?

5. Vúlnerum enim sui aetérni Sponsi simulácra in córpore suo ferre méruit.

6. Perpétuae laudi haec praemia Vírgini sanctae procul dúbio erunt: fiet síquidem posteritáti nótior.

7. Nulla unquam delébit oblívio benefícia, quae sunt erga hómines, Catharínae.

8. Semper sancte haec virgo vixit; felix óbiit: beáta in caelo regnábit in aetérnum.

9. Ætérnum haec virgo assecúta est praemium: et caeléstium rerum vere párticeps effécta Christo frúitur.

RESPONSORIA.

℟. j. Catharína virgo Jesu Christo virginitátem perpétuam dicávit. Cujus sponsa sanctíssima íllico effécta est. ℣. Maríam autem Vírginem adhuc puélla exorávit, ut Fílii sui ancílla fieret. Cujus.

℟. ij. Virtútis atque aetérnum probitátis munus Catharína sectáta, ea quae córpori mortáli videréntur ornátui, Omnésque mundi fastus abégit. ℣. Christo namque nostro se pénitus dedit. Omnésque.

℟. iij. Summis est enim virgo Catharína efferénda láudibus: Quóniam sanctíssimum vivéndi modum virgínibus osténdit. ℣. Immortálem quidem vitam caelo mérito adépta est. Quóniam. Glória Patri. Quóniam.

℟. iv. Divínam haec virgo vitam semper dégere visa est: Et divínum dénique consecúta est praemium. ℣. A córporis illécebris fórtiter abhórruit. Et.

℟. v. Felix ea Virgo est, quae Jesu Christo Dómino pro víribus óbsequens; Múnera sibi praeparat aetérna. ℣. Spretis autem humánae

vitae mortálibus rebus. Múnera.

℟. vj. Praecónia tuárum laudum, Catharína virgo, tua pietáte minóra esse fatémur: * Quóniam ómnium virtútum génere praedita, humánas laudes exsúperas. ℣. Divínis enim ubíque láudibus celebránda víderis. Quóniam. Glória Patri. Quóniam.

℟. vij. Nihil huic Vírgini sátius, nihílque dígnius in rerum natúra visum est, quam Jesu Christi praecépta, * Et vitam aetérnam ómnibus persuadére. ℣. Dedit enim semper óperam revocáre pérditos. Et.

℟. viij. Sapiéntia atque doctrína haec Virgo reférta, códices nonnúllos cóndidit edidítque: * Ut veram vivéndi ratiónem ómnibus osténderet. ℣. His illa humánas fragilésque res spérnere suádet Ut.

℟. ix. Vitam Catharínae innocentíssimam mirácula illa notíssimam effíciunt, Quae vivens atque vita functa líquido osténdit. ℣. Curávit aegrótos, vitam mórtuis restítuit, et id genus multa fecit. Quae. Glória Patri. Quae.

MECHLINIÆ, H. DESSAIN. — MDCCCXCIII.

DIE VI. MARTII.

IN FESTO

S. M. N. COLETÆ VIRG.

Duplex j. classis.

Omnia de Communi Virginum præter sequentia.

AD VESPERAS.

Aña. 1. Sitívit in Dóminum ánima mea, in terra ínvia et inaquósa.

2. Sicut lílium inter spinas, sic amíca mea inter fílias.

3. Surge, própera, amíca mea, colúmba mea, et veni.

4. Ego Dilécto meo, et ad me convérsio ejus.

5. Vidérunt eam fíliæ, et in odórem cucurrérunt unguentórum suórum.

Capitulum. *Judith* 15.

FECISTI viríliter et confortátum est cor tuum, eo quod castitátem amáveris, ídeo et manus Dómini confortávit te, et ídeo eris benedícta in ætérnum.

Hymnus.

SURGE, o colúmba, et præpeti
Penna lutósas désere
Terras, ad astra scándito,
Te namque Jesus ávocat.

Stola corúscans cándida
Frontémque cincta líliis,
Agnum sequéris, cánticum
Dictúra in ævum vírginum.

In valle nos hac éxsules,
Sponsum peténtes cœlicum,
Tui trahénte mystici
Unguénti odóre, cúrrimus.

Fac nos, precámur, lámpades
Gestáre semper fúlgidas;
Omnes ad Agni núptias
Simus parátæ ut íngredi.

Qui lília inter pásceris,
Tu vota, Christe, súscipe;
Ut te fruámur ánnue
Per cuncta semper sæcula.
Amen.

℣. Ora pro nobis, beáta mater nostra Coléta. ℟. Ut digni efficiámur promissiónibus Christi.

Ad Magnificat, Aña. Egrédere de terra tua, et de cognatióne tua, et fáciam te in gentem magnam.

Oratio.

DOMINE Jesu Christe, qui beátam Colétam Vírginem tuam cœléstibus donis cumulásti; tríbue, quæsumus: ut ejus virtútes æmulántes in terris, gáudiis cum ipsa perfruámur ætérnis. Per Dóminum.

In Quadrag. fit commem. Feriæ.

AD MATUTINUM.

Invitatorium. Christum regem, qui corónat vírgines, veníte adorémus. Ps. Veníte exsultémus.

Hymnus.

VIRGINUM splendor, cólumen, coróna,
Virgo cui Mater Genitórque virgo,
Christe, delátas oriénte sole
Súscipe laudes.

Tu tibi sponsam téneris ab annis
Integram vitæ sócias Colétam;
Illa despéctis adamátque amántem
Omnibus unam.

Corpus ut castum tibi servet, artus
Férreis molles crúciat caténis;
Gaudet insómnes, prece te fatígans,
Dúcere noctes.

Páuperem pauper séquitur, relíctis
Terra quas offert ópibus; recéssus
Mox petit sacros, cúpiens supérnis
Cœtibus addi.

Sit decus Patri genitæque Proli,
Et tibi compar utriúsque virtus
Spíritus semper, Deus unus omni
Témporis ævo.
Amen.

In primo Nocturno.

Aña. Diléxi cordis mundítiam, et hábui amícum regem.

Aña. Diléctus meus lóquitur mihi, surge, colúmba mea, et veni.

Aña. Invéni quem díligit ánima mea; ténui eum, nec dimíttam.

℣. Diléctus meus mihi, et ego illi. ℟. Qui páscitur inter lília.

De libro Ecclesiastici. C. 51.

Lectio j.

QUUM adhuc júnior essem, priúsquam oberrárem, quæsívi sapiéntiam palam in oratióne mea. Ante templum postulábam pro illa, et usque in novíssimis inquíram eam. Et efflóruit tamquam præcox uva: lætátum est cor meum in ea. Ambulávit pes meus iter rectum, a juventúte mea investigábam eam. Inclinávi módice aurem meam, et excépi illam. Danti mihi sapiéntiam dabo glóriam. Consiliáta sum enim, ut fácerem illam: zeláta sum bonum et non confúndar.

℟. Veni, elécta mea.

Lectio ij.

COLLUCTATA est ánima mea in illa, et in faciéndo eam confirmáta sum. Animam meam diréxi ad illam, et in agnitióne invéni eam. Possédi cum ipsa cor ab inítio, propter hoc non derelínquar. Dedit mihi Dóminus linguam mercédem meam, et in ipsa lau-

dábo eum. Appropiáte ad me, indócti, et congregáte vos in domum disciplínæ : quid adhuc retardátis ? et quid dícitis in his ? ánimæ vestræ sítiunt veheménter.

℟. Diffúsa est grátia.

Lectio iij.

APERUI os méum et locúta sum. Comparáte vobis sine argénto, et collum vestrum subjícite jugo, et suscípiat ánima vestra disciplínam:in próximo est enim inveníre eam. Vidéte óculis vestris, quia módicum laborávi, et invéni mihi multam réquiem. Assúmite disciplínam in multo número argénti, et copiósum aurum possidéte in ea. Lætétur ánima vestra in misericórdia ejus et non confundémini in laude ipsíus. Operámini opus vestrum ante tempus, et dabit vobis mercédem vestram in témpore suo.

℟. Spécie tua.

In secundo Nocturno.

Aña. Pósui te ut eas et fructum ásferas, et fructus tuus máneat.

Aña. Ne tímeas a fácie hóminum, quia tecum ego sum dicit Dóminus.

Aña. Adolescéntulæ dilexérunt te, current in odórem unguentórum tuórum.

℣. Glorífica me in obediéntia confessiónis tuæ.

℟. Et glorificábor in te in conspéctu omnis pópuli.

Lectio iv.

PICARDIÆ cívitas Corbéja diœcésis Ambianénsis, sanctæ Colétæ natálibus ex matre stérili, et sexagenária illústris effécta est. Hæc ab ineúnte ætáte cœpit ardéntius cólere offícia caritátis : ita ut quidquid habére póterat, hiláriter paupéribus largirétur. Oratióni assídue vacans, solitária loca quærébat, ténerum ibi corpúsculum afflígens jejúniis carnem spirítui subjíciens, caténa férrea cilicióque numquam aut raro depósitis, humi cubans, cum eam necessárius somnus occupábat. Quartumdécimum ætátis annum agens, oratiónibus impetrávit a Dómino, ut corpus suum, quod exíguum remanébat, súbito ad justam magnitúdinem excrévit : ac vultus venústas, ne forte alícui occasiónem præbéret delinquéndi, in térreum colórem mutarétur. A dæmónibus frequénter lacessíta, diversísque apparitiónibus exagitáta, vulneribúsque toto córpore laceráta, ab oratióne tamen numquam recedébat : in qua sæpe in éxtasim rapta, Angelórum visióne et collóquio potiebátur.

℟. Propter veritátem.

Lectio v.

FACULTATIBUS paupéribus distribútis, Tér-

tii Ordinis sancti Francísci régulam proféssa, novas præcedéntibus austeritátes superáddens, vitam plane cœléstem aggréssa est, nudis semper pédibus, étiam híemis témpore, incédens, et contínuis jejúniis corpus suum pene confíciens. Tum se ad restaurándam Moniálium sanctæ Claræ plúribus in locis collápsam disciplínam, a Deo várie admónita, destinári cognóvit: cui humíliter diu relúctans, linguæ oculorúmque usu depérdito tandem voluntáti divínæ sese subjícere coácta est. Utróque autem sensu mox in íntegrum restitúto, divíno Spíritu affláta, Apostólicæ Sedis adíre præséntiam decrévit, ut a summo Pontífice prædíctum opus executióni mandándi facultátem expósceret. A quo, benedictióne accépta, susceptóque prædíctæ reformatiónis mandáto, in pátriam rédiens, tantum opus alácriter inchoávit.

℟. Dilexísti justítiam.

Lectio vj.

Cum autem summo stúdio, tam antíquis monastériis reformándis, quam novis exstruéndis incúmberet, ingruéntes difficultátes admirábili constántia superávit. Paupertátis semper studiosíssima fuit, única túnica, eáque districta conténta, angustíssimam cellam in ángulo habens, nulla supelléctili instrúctam, præter stramíneum saccum, qui ei pro léctulo erat. Caritáte, patiéntia, humilitáte, mansuetúdine, ceterísque virtútibus decoráta, dono étiam prophetíæ illústris, ábdita fídei mystéria divínitus edócta, ita penetrávit, ut de his altíssime dísséreret. Multis tandem, et máximis patrátis miráculis, morte sua ante biénnium præcógnita, ómnibus Sacraméntis muníta, hortatísque soróribus ad regulárem disciplínam, obdormívit in Dómino, prídie Nonas Mártii, anno millésimo quadringentésimo quadragésimo séptimo. Gandávi in Flándria in Monastério a se ædificáto, in quo sacræ ejus Relíquiæ assídua fidélium veneratióne colúntur. Eam dénique Pius Séptimus Póntifex Máximus, nono Kaléndas Júnii, anno octingentésimo séptimo supra millésimum, novis ritéque probátis prodígiis coruscántem, solémni pompa Sanctórum albo recénsuit.

℟. Afferéntur Regi.

In tertio Nocturno.

Aña. Desíderat ánima mea ad te Deus; quando véniam et apparébo ante fáciem Dómini?

Aña. Veni de Líbano, sponsa mea, veni coronáberis.

Aña. Séquitur Agnum quocúmque íerit, et cantat cánticum novum.
℣. Cor meum et caro mea.
℟. Exsultavérunt in Deum vivum.

Léctio sancti Evangélii secúndum Matthæum.

Lectio vij. *Cap.* 25.

IN illo témpore: Dixit Jesus discípulis suis parábolam hanc: Símile erit regnum cœlórum decem virgínibus, quæ accipiéntes lámpades suas exiérunt óbviam sponso et sponsæ. Et réliqua.

Homilía sancti Augustíni Epíscopi.

Serm. 23. *de Verbis Dñi.*

QUÆ sint decem vírgines, quarum sint quinque prudéntes et quinque stultæ, non fácile indagári potest. Verúmtamen secúndum ea, quæ cóntinet ipsa léctio, quam caritáti vestræ hódie vólui recitári, quantum mihi Dóminus intelléctum donáre dignátur, non mihi vidétur ista parábola vel similitúdo ad eas solas pertinére, quæ própria et excellentióri sanctitáte vírgines in Ecclésia nominántur, quas, étiam usitatióre vocábulo Sanctimoniáles appelláre consuévimus: sed, nisi fallor, hæc similitúdo ad univérsam Ecclésiam pértinet. Quamvis etsi illas solas intelligerémus, quæ Sanctimoniáles vocántur numquid decem sunt? Absit, ut tanta vírginum multitúdo ad tam exíguum númerum revocétur.
℟. Hæc est virgo.

Lectio viij.

INTELLIGAMUS ergo, caríssimi, et ad omnes nos, idest, ad univérsam ómnino Ecclésiam pertinére istam parábolam, non ad solos præpósitos, nec ad solas plebes; sed prorsus ad omnes. Quare ergo quinque et quinque vírgines? Istæ quinque et quinque vírgines omnes ómnino sunt ánimæ Christianórum. Sed ut dicámus vobis, quod Deo inspiránte sentímus, non qualescúmque ánimæ, sed tales ánimæ, quæ habent cathólicam fidem, et habére vidéntur bona ópera in Ecclésia Dei: et tamen ex ipsis quinque sunt prudéntes et quinque fátuæ. Quare ergo appellátæ sunt quinque, et quare vírgines, prius videámus. Omnis ánima in córpore ídeo quinário número censétur, quia quinque sénsibus útitur. Qui ergo se ábstinet ab illícito visu, ab illícito audítu, ab illícito odorátu, ab illícito gustátu, ab illícito tactu propter ipsam integritátem, vírginis nomen accépit.
℟. Média nocte.

Lectio ix.

SI ergo ab illícitis abstinéntia bona est, unde

virgínitas nomen accépit, et ópera bona laudabília sunt, quæ significántur lampádibus ; quare quinque admittúntur, et quinque repellúntur ? Ipsas vírgines et feréntes lámpades, álias dixit prudéntes, álias stultas. Unde intuémur ? Unde discérnimus ? De óleo. Aliquid magnum signíficat óleum, et valde magnum. Putas, non cáritas est ? Quæréndo dícimus, non senténtiam præcipitámus. Unde mihi videátur óleo cáritas significáta, dicam vobis. Apóstolus dicit : Adhuc supereminentiórem vobis viam demónstro. Si linguis hóminum loquar et Angelórum, caritátem autem non hábeam, factus sum æraméntum sonans, aut cymbalum tínniens. Ipsa est superéminens via, idest, cáritas, quæ mérito óleo significátur. Omnibus enim humóribus óleum superéminet. Cáritas numquam cadit.

Te Deum laudámus.

AD LAUDES.

Antiphonæ et Capitulum ut in j. Vesperis.

Hymnus.

PATRI voléntes ínclytæ
Laudem canámus, vírgines :
Laudem canéntes réspice
O sponse Christe ab æthere.
Coléta, morbos víncere,
Potens, medére méntibus ;
Circumeúntis dæmonis
Tuére nos a fráudibus.
Ut cum repénte vénerit
Sponsus, sequámur ; gáudiis
Cum matre ovánte fíliæ
Ævo fruámur pérpeti.
Te, sponse Jesu vírginum,
Beáti adórent órdines ;
Et nuptiáli cántico
Laudent per omne sæculum. Amen.

℣. Sub umbra illíus, quem desideráveram, sedi. ℟. Et fructus ejus dulcis gútturi meo.

Ad Benedictus, Aña. Casta generátio, incoinquinatórum certáminum vincens præmia, in perpétuum coronáta triúmphat.

Oratio. Dómine Jesu, ut in j. Vesperis.

In Quadrag. fit comm. Feriæ.

Ad Tertiam.

Capitulum ut in j. Vesp.

℟. br. Deus * Cordis mei. Deus. ℣. Et pars mea, Deus in ætérnum. Cordis. Glória. Deus. ℣. Fascículus myrrhæ Diléctus meus mihi. ℟. Inter úbera mea commorábitur.

Ad Sextam.

Capitulum. *Eccli* 1.

DILECTIO Dei honorábilis sapiéntia, quibus autem apparúerit in visu, díligunt eam in visióne et in agnitióne magnálium suórum.

℟. br. Fascículus myrrhæ * Diléctus meus mihi. Fascículus. ℣. Inter úbera mea commorábitur. Diléctus. Glória. Fascículus. ℣. Ego Diléctо meo. ℟. Et ad me convérsio ejus.

Ad Nonam.

Capitulum. *Prov.* 8.

Nunc ergo audíte me : beáti qui custódiunt vias meas ; audíte disciplínam et estóte sapiéntes.

℟. br. Ego * Diléctо meo. Ego. ℣. Et ad me convérsio ejus. Diléctо. Glória. Ego. ℣. Dixi : tu es spes mea. ℟. Pórtio mea in terra vivéntium.

IN II. VESPERIS.

Omnia ut in primis præter sequentia.

Ad Magnificat. Ant. Tu honorificéntia pópuli nostri, quia confortátum est cor tuum eo quod castitátem amáveris.

Et fit comm. seq., et in Quadrag. comm. Feriæ.

DIE XIII. MARTII.

IN DIE OCTAVA.

S. COLETÆ, VIRG. II. ORD.

Duplex minus.

In j. Nocturno Lectiones, De virginibus, de Comm.

In secundo Nocturno.

De Epístola sancti Hierónymi Presbyteri ad Eustóchium.

De Custodia virginitatis, Tomo I. circa medium.

Lectio iv.

De virgínibus, inquit Apóstolus, præcéptum Dómini non hábeo. Cur? quia et ipse ut esset virgo, non fuit impérii, sed própriæ voluntátis. Neque enim audiéndi sunt, qui eum uxórem habuísse confingunt, cum de continéntia dísserens, et suádens perpétuam castitátem intúlerit: Volo autem omnes esse sicut meípsum; et infra: Dico autem innúptis et víduis: Bonum est illis, si sic permáneant, sicut et ego. Quare ergo non habet Dómini de virginitáte præcéptum? quia majóris est mercédis quod non cógitur, et offértur: quia si fuísset virgínitas imperáta, núptiæ videbántur ablátæ; et duríssimum erat contra natúram cógere, Angelorúmque vitam ab homínibus extorquére.

℟. Propter veritátem.

Lectio v.

Alia fuit in véteri lege felícitas. Ibi dícitur: Beátus qui habet semen in Sion, et domésticos in Jerúsalem, et: Maledícta stérilis quæ non pariébat; et: Fílii tui sicut novéllæ olivárum in circúitu mensæ tuæ. Vácuus erat orbis et, ut de typicis táceam, sola erat benedíctio liberórum. Proptérea et Abraham jam senex Cetúræ copulátur, et Jacob mandrágoris redímitur; et conclúsam vulvam in Ecclésiæ figúram Rachel conquéritur. Paulátim vero increscénte ségete, messor immíssus est. Virgo Elías, Eliséus virgo, vírgines multi fílii Prophetárum. Jeremíæ dícitur: Et tu ne accípias uxórem. Sanctificátus in útero, captivitáte propínqua, uxórem prohibétur accípere. Aliis verbis idípsum Apóstolus lóquitur: Exístimo hoc bonum esse propter instántem ne-

cessitátem. Quæ est ista necéssitas, quæ aufert gáudia nuptiárum? Tempus breviátum est, in próximo est Nabuchodónosor.

℟. Dilexísti justítiam.

Lectio vj.

INVENIEBATUR ergo, ut díximus, in viris tantum hoc continéntiæ bonum, et in dolóribus júgiter Eva parturiébat. Postquam vero Virgo concépit in útero, et péperit nobis púerum cujus principátus in húmeros ejus, Deum fortem, Patrem futúri sæculi solúta maledíctio est. Mors per Evam, vita per Maríam. Ideóque et dítius virginitátis donum fluxit in féminas, quia cepit a fémina. Statim ut Fílius Dei ingréssus est super terram, novam sibi famíliam instítuit, ut qui ab Angelis adorabátur in cœlo, habéret Angelos et in terris. Tunc Holoférnis caput Judith cóntinens amputávit: tunc Aman, qui interpretátur iníquitas, suo combústus est igni: tunc primum audítum est: Quæ non est nupta, cógitat quæ sunt Dómini, ut sit sancta córpore et spíritu.

℟. Afferéntur Regi.

In tertio Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndum Matthæum.

Lectio vij. *Cap.* 25.

IN illo témpore: Dixit Jesus discípulis suis parábolam hanc: Símile erit regnum cœlórum decem virgínibus, quæ accipiéntes lámpades suas, exiérunt óbviam sponso et sponsæ. Et réliqua.

De Homilía S. Augustíni Epíscopi.

Serm. 23. *de Verb. Dom. Cap.* 8.

INTENDAT ítaque cáritas vestra. Sapiéntium lámpades ardébant de óleo intérno, de consciéntiæ securitáte, de interióre glória, de íntima caritáte. Ardébant tamen et illárum fatuárum. Quare tunc ardébant? quia non déerant laudes hóminum. Póstea vero quam surrexérunt, id est, in resurrectióne a mórtuis, cœpérunt aptáre lámpades suas, id est, paráre Deo óperum suórum réddere ratiónem. Et quia tunc nemo est qui laudet, omnis homo causæ suæ vacat: non erant qui óleum vénderent, cœpérunt defícere lámpades.

℟. Hæc est virgo sápiens.

Lectio viij.

CLAUSUM est óstium. Et quid illis dictum est, Non novi vos? Non illas novit, qui ómnia novit? Quid ergo est, Non novi vos? Improbo vos, réprobo vos: in arte mea non vos agnósco: ars mea nescit vítia. Hoc est autem magnum, et nescit vítia, et júdicat vítia: nescit facién-

do, júdicat arguéndo. Sic ergo non novi vos. Iérunt, intravérunt quinque prudéntes. Sint in vobis quinque prudéntes, ad istam prudéntiam quinárii númeri pertinéntes. Véniet enim hora, et quando nescímus, véniet. Sic clausit Evangélium : Vigiláte, quia nescítis diem neque horam.

℟. Média nocte clamor.

Lectio ix. de Homil. Fer.

Si hoc festum transferatur in diem non habentem Lectionem nonam, erit sequens

Lectio ix.

CORDE vígila, fide vígila, spe vígila, caritáte vígila, opéribus vígila : et quando córpore dormíeris, véniet tempus ut surgas. Cum autem surréxeris, præpara lámpades. Tunc non exstinguántur, tunc in interióre consciéntiæ óleo vegeténtur : tunc sponsus ille incorpóreis néxibus amplectátur, tunc introdúcat in domum, ubi numquam dórmias, ubi numquam possit tua lampas exstíngui. Hódie vero laborámus, et lámpades nostræ inter ventos sæculi hujus tentatiónésque flúctuant : sed árdeat in rubóre flamma nostra, ut ventus tentatiónis áugeat ignem pótius, quam exstínguat.

Te Deum laudámus.

Appendix ad usum Fratrum Minorum S. Francisci Capuccinorum Provinciae Belgicae.

DIE XII. NOVEMBRIS.

Gandavi.

S. Livini, Episc. et Mart. Patroni Civitatis.

Duplex j. classis.

Omnia de Communi unius Mart. [19] præter sequentia.

Oratio. **Infirmitátem.**

In j. Nocturno, Lectiones, **A Miléto**, de Communi. [21]

IN II. NOCTURNO.

Lectio iv.

Livinus nóbili génere apud Hibérno-Scotos natus, etiámnum puer, non modo supra ætátem exímia pietáte conspícuus, verum étiam áliis virtútibus clarus fuit. Adolescéntior præceptóribus usus est primum Benígno sacerdóte, deínde sancto Augustíno Anglórum apóstolo. A quo sacerdótio insignítus, tanta cum laude in eo órdine versátus est, ut eum concíves haud multo post ad episcopátum évehi exoptárint, quod munus rege populóque compellénte tandem suscépit, et magno cum fructu annos áliquot administrávit. Póstmodum, cum Sylváno archidiácono vices suas demandásset, apud éxteras gentes Christum prædicáre et infidéles ad christiánam fidem convértere aggréssus est.

℟. **Honéstum fecit.**

Lectio v.

Oceano ítaque transmísso, una cum discípulis Foilláno, Helía et Kiliáno, apud Morínos atque hodiérnæ Flándriæ Occidentális íncolas ex itínere sparsit divíni verbi sémina. Ingréssus cœnóbium Gandavénse, a beáto Amándo fundátum, humániter a Florbérto abbáte fratribúsque excéptus est, anno sexcentésimo quinquagésimo quinto. Ubi quum beátum Bavónem, recens defúnctum, magnis coruscántem miráculis inveníret, memóriam viri celebérrimam et præséntia sanctitátis testimónia admirátus, trigínta contínuos dies super ejus sepúlchrum Missárum solémnia celebrávit. Inde prædicatiónis causa ad vária hodiérnæ Flándriæ Brabantiæque loca proféctus complúres ad Christi fidem verbo, exémplo et miráculis convértit.

℟. **Desidérium ánimæ.**

Lectio vj.

Quum ibi in pago Hauthem hospitarétur, ubi præsértim missis a Florbérto abbáte cibis sustentabátur, Caphrahíldis hóspitis suæ fílio Ingelbérto multis annis

lúmine priváto visum restítuit, aliísque complúribus sanitátem spirituálem impetrávit. Parátus ómnia et mortem ipsam pro Christo pérpeti, exsectiónem sustínuit linguæ suæ, quæ mox tamen ei restitúta fuit. Instántis sui martyrii vates, Escham Alosténsis territórii pagum ádiit, ut íncolas paganísmi ténebris adhuc involútos Evangélii luce illustráret. Quo compérto, nefárii quidam hómines eum persecúti sunt, ac multis vulnéribus sáucium cápite truncárunt, prídie Idus Novémbris, anno sexcentésimo quinquagésimo séptimo. Eódem die Caphrahíldis, pia matróna, cum Brítio infánte, quem Livínus de sacro fonte suscéperat, ob Sancti defensiónem trucidáta est. Hæc seórsum, infans vero eódem, quo Livínus, lóculo in Hauthem sepelítur.

℟. Stola jucunditátis.

In iij. Nocturno, Homilia in Evang. Si quis vult post me veníre, ij. loco. [30]

DIE VI. DECEMBRIS.

Anghiæ.

S. Nicolai, Episc. et Conf. Patroni Civitatis.
Duplex j. classis.

Lectiones j. Nocturni, Fidélis sermo, de Comm. j. loco. [56] Reliqua ut in Breviario, eadem die. 625.

In ij. Vesperis fit com. sequentis et Feriæ.

DIE XXVI. DECEMBRIS.

S. STEPHANI PROTOMARTYRIS.

Fit commemoratio Omnium SS. Martyrum post commem. Octavæ Nativitatis Domini.

AD I. VESPERAS.

Aña. Istórum est enim regnum cœlórum, qui contempsérunt vitam mundi, et pervenérunt ad præmia regni, et lavérunt stolas suas in sánguine Agni.

℣. Lætámini in Dómino, et exultáte justi. ℟. Et gloriámini omnes recti corde.

AD LAUDES.

Aña. Vestri capílli cápitis omnes numeráti sunt: nolíte timére: multis passéribus melióres estis vos.

℣. Exultábunt sancti in glória. ℟. Lætabúntur in cubílibus suis.

AD II. VESPERAS.

Aña. Gaudent in cœlis ánimæ Sanctórum, qui Christi vestígia sunt secúti: et quia pro ejus amóre sánguinem suum fudérunt, ídeo cum Christo exúltant sine fine.

℣. Exultábunt Sancti in glória. ℟. Lætabúntur in cubílibus suis.

Oratio.

Deus, qui nos ánnua Sanctórum Mártyrum tuórum commemoratióne lætíficas: concéde propítius, ut quorum gaudémus méritis, accendámur exémplis. Per Dñum.

DIE VIII. JANUARII.

Bruxellis.

S. Gudulæ, Virginis, Patronæ Civitatis.
Duplex j. classis.

Omnia de Comm. Virg. [85] præter sequentia.

Oratio. Exáudi.

Et fit com. Epiph. in Vesperis et Laudibus.

In j. Nocturno, Lectiones de Comm. j. loco. [88]

IN II. NOCTURNO.

Lectio iv.

Gudula, patre Witgéro, matre Amelbérga, piis ac nobílibus paréntibus in Bélgio nata est circa médium sæculi séptimi, Sigebérto Secúndo Austrásiæ Rege. Illam de sacro fonte suscépit beáta Gertrúdis, et ejus mater spíritu effécta, eam sub disciplína monástica Nivéllis piíssime educávit. Hujus salutáribus mónitis Gúdula quum sæculi illécebris renuntiásset, totam se Dei obséquio et famulátui mancipávit. Crescénte ætáte, crescébat morum probitáte omníque virtútum génere magis semper elucébat. Mórtua sancta Gertrúde, ex Nivellénsi óppido in domum patérnam revérsa est, ubi contínuis oratiónibus, vigíliis et jejúniis inténta, corpus in servitútem redégit, ac matúram de hoste malígno victóriam reportávit.

℟. Propter veritátem.

Lectio v.

Erat in confínio villa quædam Mortsélla nómine, in qua sancti Salvatóris Oratórium constrúctum erat. Hunc locum de nocte, ne ab homínibus viderétur, cum pedíssequa nudis étiam pédibus crebro repetébat, ibíque in preces et lácrymas effúsa, divínis contemplatiónibus vacábat. Huic devotióni insídians commúnis hóminum hostis lucérnam, quam noctis causa ferébat ancílla, extínxit. Sed pia virgo oratiónis ardóre lumen restítuit. Post multa tandem et claríssima virtútum exercítia, instánte vitæ término, pane cœlésti refícitur, quo corroboráta, inter oratiónes et divína suspíria, ánimam Deo réddidit sexto Idus Januárii anni septingentésimi duodécimi, Pipíno Senióre Austrásiæ régimen tenénte.

℟. Dilexísti justítiam.

Lectio vj.

Sacrum Vírginis corpus primo recónditur in vico Ham, ex quo Mortséllam póstea translátum est stúdio piíssimi Imperatóris Cároli Magni, qui sacrárum Vírginum monastérium in honórem sanctæ Gúdulæ ibídem construxit. Dum sequénti sæculo Mortsélla cum ipso cœnóbio a Normánnis vastáta fuit, corpus sanctæ Gúdulæ Capramóntem, versus Leódium, deportátum est, unde sæculo décimo per Cárolum, Lotharíngiæ Ducem, Bruxéllas relátum, et in sancti Gaugeríci ecclésia depósitum fuísse vétera monuménta testántur. Ex hoc dénique loco, cura Lambérti Secúndi Cómitis Lovaniénsis, médio sæculi undécimi ad collegiátam Basílicam sancti Michaélis sacræ Relíquiæ per Cameracénsem Epíscopum translátæ sunt; in quo splendidíssimo templo, a sancta Gúdula deínceps nuncupáto, quievérunt usque ad sæculi décimi sexti annum septuagésimum nonum, quo hærétici per totum Bélgium impúne gras-

sántes illas sacrílegis mánibus dispersérunt.

℟. Afferéntur Regi.

In iij. Nocturno Homilia in Evang. Símile erit regnum cœlórum decem virgínibus. [94]

DIE XXV. JANUARII.

In Diœcesi Leodiensi.

In Conversione S. Pauli, Ap. Titularis Eccl. Cathedralis. Duplex j. classis.

Omnia ut in Breviario, eadem die. 708.

DIE IX. APRILIS.

Montibus.

S. Waldetrudis, Viduæ, Patronæ Civitatis. Duplex j. classis.

Omnia de Comm. nec Virg. nec Mart. [99] præter sequentia.

Oratio.

Beatæ Waldetrúdis solemnitátem celebrántes, tuam, Dómine, deprecámur cleméntiam : ut ejus pia intercessióne, a cunctis nos reátibus absólvas. Per Dóminum.

In j. Nocturno, Lectiones Mulíerem fortem. [100]

IN II. NOCTURNO.

Lectio iv.

Sancta Waldetrúdis, Walbérti et Bertílliæ fília, simúlque sanctæ Aldegúndis soror natu major, tempóribus Dagobérti Francórum regis flóruit. A paréntibus religióne commendabílibus pie educáta, nóbili viro e præcípuis aulæ Dagobérti procéribus Madelgário, cómiti Hannóniæ, qui, post conversiónem, Vincéntii nomen accépit, núptui trádita fuit, ex quo proles hábuit sanctum Landerícum, sanctas Aldetrúdem et Madelbértam, quæ post sanctam Aldegúndem Malbódio monastério præfuérunt, et Dentilínum púerum, qui in albis óbiit. Inter indeféssas conjugális status curas et sollicitúdines, religiosíssima Waldetrúdis, solis æternórum desidériis ínhians, ab ómnibus sæculi delíciis et immoderáto terrenárum rerum appetítu constánter temperávit. Piis eleemosynárum opéribus, vigíliis, oratiónibus et jejúniis assídue inténta erat. Magna ínsuper de die in diem a beáto Autbérto Cameracénsi Epíscopo, et a sancto Ghisléno abbáte Cellæ Apostolórum, quos impénse in Dómino colébat, virtútum et meritórum capiébat increménta. Horum edócta mónitis, cum nihil præter cœléstia spiráre didicísset, cónjugem suum ad amórem Dei, et cœléstis pátriæ desidérium, ac castimóniam conservándam, quotídie salutíferis sermónibus excitáre curábat, et igne charitátis quo ipsa suáviter flagrábat, illíus mentem accéndere satagébat.

℟. Propter veritátem.

Lectio v.

Sed et omnípotens Deus, qui hæc, occúlta dispensatióne, in corde fámulæ suæ misericórditer suggerébat, étiam ut fíerent, poténter adjúvit : nam Madelgárius, divína inspiratióne compúlsus renúntians thori commérciis, ad monastérium quod Altus

Mons dícitur, cóncitus perréxit, ibíque, monástico hábitu suscépto, in sanctis áctibus temporálem hujus vitæ cursum perégit. Waldetrúdis autem adhuc in sæculári hábitu pósita, vigórem tamen ánimi in nullo reláxans, própriæ domus curam gerébat. Intérea vir Dei Ghislénus, qui in locis desértis habitábat, circa flúvium cujus vocábulum est Hagna, Divíno mónitus instínctu, ad eam, exhortatiónis grátia, crebro veníre consuéverat, et verbi Dei pábulo illíus mentem refícere curábat. Cum vero illam sanctæ conversatiónis hábitum árdenter quærere cognovísset, montem illi quemdam, qui Castrílocus dicebátur, quique in superióri parte desérti quod ipse habitábat situs, a sæculárium habitáculis procul remótus, spinárum et véprium densitáte nemorósus atque incúltus erat, designávit, et ut, sacro velámine accépto, in eo sibi céllulam cónstrui fáceret, sollícita admonitióne persuásit.

℟. Dilexísti justítiam.

Lectio vj.

Hæc non dístulit ópere perfícere, quod sibi per fámulum suum Deus dignátus erat demonstráre. Ad beatíssimum virum Autbértum Epíscopum accéssit: ut sacrum velámen accípere mererétur pétiit, et impetrávit. Tum in húmili céllula, quam cum oratório in prædícti montis látere sibi cónstrui fécerat, se reclúsit, ibíque vírgines génere nóbiles, sed Christi humilitáte et paupertáte multo nobilióres efféctas, congregávit; quibus præfuit in magna sanctitáte, eis exímiæ conversatiónis exémpla indesinénter præbens. Ibídem eam antíquus humáni géneris inimícus, váriis ártibus et insídiis aliquámdiu impetívit; sed illum, grátia Dei confortáta, generóse debellávit; ac deínceps victrícem fámulam suam místericors Deus magnis consolatiónibus multáque pace remunerávit. Dénique méritis cumuláta, quinto Idus Aprílis anni sexcentésimi octogésimi sexti, migrávit ad Dóminum. In vita et post mortem multis virtútum signis effúlsit. Quiéscit Móntibus Hannóniæ in célebri Basílica quæ etiámnum ejus nómine insignítur. Tamquam tituláris Patróna ejúsdem civitátis cólitur.

℟. Fallax grátia.

IN III. NOCTURNO.

Léctio sancti Evangélii secúndum Matthæum.

Lectio vij. *Cap.* 13.

In illo témpore: Dixit Jesus discípulis suis parábolam hanc: Símile est regnum cœlórum thesáuro abscóndito in agro. Et réliqua.

Homilía sancti Gregórii Papæ.

Hom. 11. *in Evangelia, post initium.*

Cœleste regnum negotiatóri hómini símile dícitur, qui bonas margarítas quærit, sed unam pretiósam invenit, quam vidélicet invéntam, ómnia vendens, emit; quia, qui cœléstis vitæ

dulcédinem, in quantum possibílitas admíttit, perfécte cognóverit, ea quæ in terrénis amáverat libénter cuncta derelínquit : in comparatióne ejus viléscunt ómnia, déserit hábita, congregáta dispérgit, inardéscit in cœléstibus ánimus, nihil in terrénis libet, defórme conspícitur quidquid de terrénæ rei placébat spécie, quia sola pretiósæ margarítæ cláritas fulget in mente.

℟. Os suum apéruit.

Lectio viij.

Rursus, símile esse regnum cœlórum sagénæ in mare missæ dícitur, ex omni génere píscium congregánti, quæ impléta ad littus edúcitur, et in vasis boni pisces eligúntur, mali autem projiciúntur foras. Sancta Ecclésia sagénæ comparátur : quia et piscatóribus est commíssa, et per eam quisque ad ætérnum regnum a præséntis sæculi flúctibus tráhitur, ne in ætérnæ mortis profúnda mergátur. Quæ ex omni génere píscium cóngregat ; quia ad peccatórum véniam sapiéntes et fátuos, líberos et servos, dívites et páuperes, fortes et infírmos vocat. Unde per Psalmístam Deo dícitur : Ad te omnis caro véniet.

℟. Regnum mundi.

In Quadrag. nona Lectio de Homilia Feriæ. Extra Quadrag. ut sequitur :

Lectio ix.

Quæ sagéna, scílicet Ecclésia, tunc universáliter replétur, quum in fine suo humáni géneris summa conclúditur. Quam edúcunt, et secus littus sedent ; quia sicut mare sæculum, ita sæculi finem signíficat littus maris. In quo scílicet fine, boni pisces in vasis eligúntur : mali autem projiciúntur foras ; quia et elécti quique in tabernácula ætérna recipiúntur, et intérni regni luce pérdita, ad exterióres ténebras réprobi pertrahúntur.

Te Deum laudámus. 15.

In Quadrag., comm. Feriæ.

Quum omnia in his Officiis propriis Ordini Minorum Capuccinorum in Belgio concessis, diligenti facta collatione per Veñlem Dñum Cañcum G. Van Casťr a Nobis ad hoc deputatum, cum originalibus fideliter concordare reperta sint, permittimus ut evulgentur.

Mechliniæ, die 9 Februarii 1889.

† PETRUS LAMBERTUS, ARCHIEPUS MECHLINIEN.

MECHLINIÆ, H. DESSAIN. — MDCCCLXXXIX.

Appendix ad usum Fratrum Minorum S. Francisci Capuccinorum Provinciae Belgicae.

DIE XXI. JUNII.

In Diœcesi Namurcensi.

S. Albani, Martyris, Diœcesis Patroni.

Duplex j. classis.

Omnia de Communi unius Mart. [19] præter sequentia.

Oratio.

Deus, qui hodiérna die beátum Albánum virtúte constántiæ in sua passióne roborásti: præsta quæsumus; ut cujus gloriósum martyrium celebrámus in terris, ejus felíci consórtio perfruámur in cœlis. Per Dóminum.

In j. Nocturno Lectiones, Fratres: Debitóres, de Comm. plur. Mart., [34] cum ℞℞. de Comm. unius Martyris.

IN II. NOCTURNO.

Lectio iv.

Albanus Présbyter cum suo magístro Theonésto Epíscopo Philippénsi in Macedónia impiórum poténtia ab Episcopáli sede pulso, exul Romam proféctus, inde in Gálliam ut Christi fidem asséreret destinátus; per Túsciam et Ligúriam iter aggréssus, ubíque prædicans, tandem Mogúntiam Pastóre destitútam pervénit. Illic occasiónem nactus cathólicam propugnándi fidem, Arianórum perfídiam gládio spíritus, qui est verbum Dei, víncere et retúndere studébat.

℞. Honéstum fecit.

Lectio v.

Accidit autem ut Albánus quo erat ingénii ardóre et facúndiæ veheméntia, aliquánto ácrius in hæréticos inveherétur, eósque validíssimis constríngeret arguméntis, quibus mutos et elíngues, coram frequénti pópulo reddíderat, atque inde perfidórum in se iram, ac rábiem concitáret. Quare magno furóre ad pœnam e médio fratrum raptus, et multis est injúriis afféctus. Quorum crudelitáte nihil ille motus, in fide cathólica tamquam colúmna immóbilis pérstitit, donec inter divérsos clamóres et stúdia pópuli, verbéribus gravíssime mulctátus, extra civitátem ejéctus, capitálem accépit senténtiam.

℞. Desidérium ánimæ.

Lectio vj.

Sic placens Deo hóstia efféctus Albánus, postquam ad locum supplícii pervénit génibus flexis, mente in Deum erécta, nudam spiculatóri præbuit cervícem, eádem ánimi fortitúdine et constántia, qua veram Christi fidem contra pertinacíssimos hostes propugnáverat. Demum mirándum illud fidéli traditióne refértur prodí-

gium, revúlsum a cervíce caput, lingua adhuc in Dei laudes exultánte, Mártyrem suis mánibus sustulísse, firmóque gressu ad locum sepultúræ sibi a Deo destinátum pertulísse. In martyrii loco insígne eréctum fuit cœnóbium sub título sancti Albáni, quem tamquam suum Patrónum Ecclésia, Cívitas, et univérsa Diœcésis Namurcénsis summa colit veneratióne.

℟. Stola jucunditátis.

In iij. Nocturno, Homilia in Evang. **Nihil est opértum,** de Comm. unius Mart. iij. loco. [31]

DIE XXIX. JUNII.

SS. Petri et Pauli, Apost.

Fit comm. Omnium SS. Apost.

AD I. VESPERAS.

Aña. Tradent enim vos in concíliis et in synagógis suis flagellábunt vos, et ante reges et præsides ducémini propter me, in testimónium illis et géntibus.

℣. In omnem terram exívit sonus eórum. ℟. Et in fines orbis terræ verba eórum.

AD LAUDES.

Aña. Vos qui reliquístis ómnia et secúti estis me, céntuplum accipiétis, et vitam ætérnam possidébitis.

℣. Annuntiavérunt ópera Dei. ℟. Et facta ejus intellexérunt.

AD II VESPERAS.

Aña. Estóte fortes in bello, et pugnáte cum antíquo serpénte :- et accipiétis regnum ætérnum, allelúia.

℣. Annuntiavérunt ópera Dei. ℟. Et facta ejus intellexérunt.

Oratio.

Deus, qui nos per beátos Apóstolos tuos ad agnitiónem tui nóminis veníre tribuísti : da nobis eórum glóriam sempitérnam et proficiéndo celebráre, et celebrándo profícere. Per Dñum.

DIE I. JULII.

In Archidiœcesi Mechliniensi.

S. Rumoldi Episc. et Mart. Mechl. Civit. et Archidiœc. præcipui Patroni.

Duplex j. classis.

Omnia de Comm. unius Mart. [19] præter sequentia.

Ad Magnificat, in utrisque Vesperis et ad Benedictus in Laudibus.

℣. Ora pro nobis, sancte Rumólde. ℟. Ut digni efficiámur promissiónibus Christi.

Aña. O amátor castitátis, defénsor veritátis, Christi Martyr et Póntifex, Rumólde, pro nobis apud Deum intercéde : serva Clerum ac plebem, et locum tuo sánguine sacrátum ab hoste indesinénter defénde.

Oratio.

Majestati tuæ nos, quæsumus Dómine, beáti Rumóldi, Mártyris tui atque Pontíficis, supplicátio veneránda concíliet : ut qui incessánter pro nostra fragilitáte delínquimus, assíduis ejus précibus expiémur. Per Dóminum.

Et fit com. diei Oct. S. Joannis Baptistæ.

In j. Nocturno Lectiones. A Miléto, de Comm. unius Mart. j. loco. [2]

IN II. NOCTURNO.

Lectio iv.

RUMOLDUS Epíscopus in Scótiæ parte, quæ nunc Hibérnia dícitur, natus, pátria, paréntibus ac stémmatis successióne relíctis, ministérium Christi cadúcis et peritúris ómnibus rebus antepósuit. Perfectiónis síquidem stúdio alléctus, Romam proféctus est, ut Apostolórum vi límina invíseret et religiósa loca præsens venerarétur, nullam ínterim in itínere verbi Dei prædicándi prætermíttens occasiónem. Romæ commorátus Apostolórum et Mártyrum sepúlchra indesinénter frequéntans, eórum certámina ita ánimo suo repræsentábat, ut martyrii incénsus ardóre, totus in illíus desidérium raptus fúerit.

℟. Honéstum fecit.

Lectio v.

VERUM divínitus admónitus, ut in Gálliæ partes descénderet, obténta Pontíficis benedictióne, Mechlíniam venit, ubi ab Adóne cómite benígne excéptus, non multo post ipsíus cónjugi fœcunditátem prædíxit. Suscéptam inde prolem baptísmate initiávit, Libérti ei nómine impósito; quem póstea submérsum ad vitam revocávit. Ob tantum benefícium paréntes partem terræ grato ánimo obtulérunt Rumóldo, qui in ea monastérium inchoávit, quod subsequéntibus sæculis in canonicórum collégium fuit immutátum.

℟. Desidérium ánimæ.

Lectio vj.

RUMOLDUS Christi fidem Mechlíniæ et vicínis in locis tanto stúdio ac labóre indeféssso plantávit, ut Mechliniénsium Apóstolus mérito habeátur. Qui quum religióni magis semper illic propagándæ insísteret, tandem a duóbus sicáriis, quorum alter a præsule de adultério reprehendebátur, in cápite gráviter vulnerátus, vitam martyrio consummávit. Corpus ejus, ut crimen celárent, iídem homicídæ in aquam demersérunt, sed divíno désuper radiánte lúmine, ab Adóne cómite aquis extráctum, in æde sancti Stéphani cónditum, deínde ad ecclésiam, quæ nunc Metropolitána est, translátum fuit.

℟. Stola jucunditátis.

In iij. Nocturno Homilia in Evang. Si quis vult, de Communi ij. loco. [30]

In Laudibus fit com. diei Oct. S. Joannis Baptistæ.

In ij. Vesperis fit com. sequentis, et diei Octavæ S. Joannis Baptistæ tantum.

DIE XXIX. JULII.

S. Marthæ Virginis.

Duplex.

ex Decr. S. R. C. 11 Sept. 1888.

Omnia ut in Breviario, 624.

DIE XV. SEPTEMBRIS.

In Diœcesi Tornacensi.

Translationis S. Eleutherii, Episc. Tornacensis, Conf. et Diœcesis Tornac. Patroni.

Duplex j. classis.

AD VESPERAS.

Aña. 1. Sacérdos magnus Eleuthérius in vita sua suf-

fúlsit domum, et in diébus suis corroborávit templum.

Psalmi de Dominica ; 109. loco ultimi Ps. Laudáte Dóminum, omnes gentes. 113.

2. Curávit gentem suam et liberávit eam a perditióne.

3. Præváluit amplificáre civitátem, et adéptus est glóriam in conversatióne gentis.

4. Quasi stella matutína in médio nébulæ, sic fúlgidus in médiis erróris ténebris spléndụit Eleuthérius.

5. Quasi olíva in Ecclésia nostra pullulávit Eleuthérius, et tamquam cypréssus in altitúdinem se éxtulit.

Capitulum. *Eccli.* 50.

Ecce sacérdos magnus, qui in vita sua suffúlsit domum, et in diébus suis corroborávit templum : templi étiam altitúdo ab ipso fundáta est, duplex ædificátio et excélsi paríetes templi.

Hymnus.

Depostas húmili Blandínii loco
Patris relíquias Nérvia víderat ;
Augústis vóluit Vírginis ædibus
Tandem pígnora réddere.
Balduínus, pópulis huc comitántibus,
Lætus carpit iter, presbyteri canunt,
Cives exhilárat sárcina, mílites
Strictis énsibus émicant.
Ægre Blandínii plebs tulit ábripi
Custódem, aggréditur férvida bájulos
Ut pignus répetat : cuncta furóribus
Turgens, turbínibus replet.
Immíssis jáculis ímpetit úndique
Sacras exúvias, sed revolántibus
Ipsísmet jáculis in temerários,
Cœlum crímina víndicat.
Auctóres scéleris vúlnere plúrimo
Percússi, próprii flúmine sánguinis
Immérsi, péreunt et mánibus suis
Debent fúnera própria.
Oblítus véteris críminis, Inclyte,
Plebi exténde manum, grátaque Póntifex
Offer vota Deo, nostra piácula
Sacro ut sánguine díluat.
Nobis, summa Trias, parce precántibus,
Da servi méritis sídera scándere,
Ut tandem líceat nos tibi pérpetim
Gratum prómere cánticum. Amen.

℣. Gloriósus appáruit in conspéctu Dómini. ℟. Proptérea decórem índuit eum Dóminus.

Ad Magnificat, Aña. O fidélem Sacerdótem, qui dum se pro suis offerébat hóstiam, et suum Sánguini Christi sánguinem miscébat, Christum imitátus pro percussóribus Deum exorábat, ipsósque tamquam fílios diligébat, a quibus mortem ipse patiebátur, allelúia.

Orátio.

Deus, qui transláto ad civitátem Tornacénsem beáti Eleuthérii Patris nostri córpore, Ecclésiæ nostræ inæstimábilem thesáurum pro-

vidísti; concéde propítius, ut collátis in nos misericórdiæ tuæ divítiis, ad summa tandem ætérnæ beatitúdinis bona transferámur. Per Dóminum.

Comm. Octavæ Nativ. B. M. V. ut in j. Vesperis.

AD MATUTINUM.

Invitatorium. Christum Pastórem et Epíscopum animárum nostrárum, qui Pontíficem nobis dedit Eleuthérium, * Veníte, adorémus.

Psalm. Veníte, exultémus. 2.

Hymnus.

Turba languéntum gemit, hic jacéntes
Tíbias ægre trahit, hic treméntes
Cóntrahit nervos, álius solúta
Bráchia vibrat.
Mille morbórum spécies, salútem
Nulla queis unquam medicína fecit,
Ossibus tactis fúgiunt, recépto
Róbore primo.
Obviam sacro lóculo catérva
Facta cæcórum, veneráta plaustrum
Læta, sanátis óculis repénte,
Lúmine gaudet.
Cívitas sensit redúcem paréntem
Rebus afflíctis cito restitútis
Hinc et optátis, precibúsque nullis
Défuit unquam.
Sit decus Patri, parilíque Proli,
Et tibi, virtus utriúsque compar
Spíritus, trinus Deus unus omni
Témporis ævo. Amen.

IN I. NOCTURNO.

Aña. Beátus vir qui mandáta secútus est Eleuthérii, et ex ejus cáthedra veritátem accépit, ut pestiléntes fúgeret erróres.

Psalmi de Communi Conf. Pont. [47]

Aña. Quod verbo dócuit firmávit exémplo, et utrúmque secúta sunt mirácula.

Aña. Cæci vident, claudi ámbulant, leprósi mundántur, mórtui resúrgunt. Christi servum, per quem hæc facta sunt, honorémus.

℣. Amávit eum Dóminus et ornávit eum. ℟. Stolam glóriæ índuit eum.

De libro Ecclesiástici.

Lectio j. *Cap.* 50.

Ecce sacérdos magnus, qui in vita sua suffúlsit domum, et in diébus suis corroborávit templum. Templi étiam altitúdo ab ipso fundáta est, duplex ædificátio et excélsi paríetes templi. In diébus ipsíus emanavérunt pútei aquárum, et quasi mare adimpléti sunt supra modum. Qui curávit gentem suam, et liberávit eam a perditióne. Qui præváluit amplificáre civitátem, qui adéptus est glóriam in conversatióne gentis: et ingréssum domus et átrii amplificávit.

℟. Medárdus púero Eleuthério prædíxit quod foret cívium suórum pater, et párvulum Christus ad se veníre jussit. * Per quem tandem nobis innótuit. ℣. Fidélis servus et prudens quem constítuit Dóminus super famíliam suam. Per.

Lectio ij.

Quasi stella matutína in médio nébulæ, et quasi luna plena in diébus suis lucet. Et quasi sol refúlgens, sic ille effúlsit in templo Dei. Quasi arcus refúlgens inter nébulas glóriæ, et quasi flos rosárum in diébus vernis, et quasi lília quæ sunt in tránsitu aquæ, et quasi thus rédolens in diébus æstátis. Quasi ignis effúlgens, et thus ardens in igne. Quasi vas auri sólidum, ornátum omni lápide pretióso. Quasi olíva púllulans, et cypréssus in altitúdinem se extóllens, in accipiéndo ipsum stolam glóriæ, et vestíri eum in consummatiónem virtútis.

℟. Gentes Eleuthérius docébat, mores eárum ad Evangélii normam instruébat : * Hæréticos hómines confundébat. ℣. Potens fuit ópere et sermóne. Hæréticos.

Lectio iij.

In ascénsu altáris sancti, glóriam dedit sanctitátis amíctum. In accipiéndo autem partes de manu sacerdótum, et ipse stans juxta aram. Et circa illum coróna fratrum : quasi plantátio cedri in monte Líbano, sic circa illum stetérunt quasi rami palmæ, et omnes fílii Aaron in glória sua. Oblátio autem Dómini in mánibus ipsórum, coram omni synagóga Israël : et consummatióne fungens in ara, amplificáre oblatiónem excélsi regis, porréxit manum suam in libatióne, et libávit de sánguine uvæ. Effúdit in fundaménto altáris odórem divínum excélso príncipi.

℟. Pastor bonus qui ánimam suam ponébat pro óvibus suis : * Et pro grege suo mori semper erat parátus. ℣. Quod infírmum fuit consolidávit, quod ægrótum sanávit, quod confráctum alligávit, quod abjéctum redúxit, quod períerat quæsívit. Et. Glória Patri. Et.

IN II. NOCTURNO.

Añ. In Eleuthério líberi facti sunt a dæmonis servitúte cives nostri.

Añ. Fidélis servus et prudens, qui Christi Divinitátem ab hæresum erróribus vindicávit.

Añ. Errántes oves Pastor redúxit ut fíeret unum ovíle et unus pastor.

℣. Elégit eum Dóminus sacerdótem sibi. ℟. Ad sacrificándum ei hóstiam laudis.

Lectio iv.

Eleutherius, a fine sæculi noni, quo corpus ejus e túmulo ab Heydilóne Epíscopo Tornacénsi fúerat elevátum Blandínii, ibídem confluéntibus catervátim fidélibus, invocabátur, quum anno millésimo sexagésimo quarto, Balduíno Epíscopo, Clero et pópulo Tornacénsi visum est sacrum pignus ad Basílicam Cathedrálem, tamquam ad locum digniórem et tutiórem, esse transferéndum. Octávo ígitur Kaléndas Septémbris dicti anni, Epíscopus, præeúnte Clero univérso, et sequéntibus ómnium Ordinum viris ac muliéribus, procéssit Blandínium : unde sanctas Relíquias, cívibus eas húmeris suis gestántibus, so-

lémni pompa tránstulit in Basílicam sanctæ Maríæ. Tráditur autem quod Blandiniénsibus, cæterísque vicinórum vicórum íncolis, ægre feréntibus sibi tantum ábripi thesáurum, cum ex iis quidam duræ cervícis gérulos sancti féretri ágmine facto adoríri, et sagittárum imbre ausi fuíssent impétere, resiliéntibus jáculis ímpetu magno in auctóres scéleris, quidam insectántium vulneráti, quidam cæcitáte percússi, multi relícti sunt in via semiánimes.

℟. Undecim míllia hóminum baptísmo tinxit Eleuthérius :* Regnum cœlórum implévit ruinásque angelórum reparávit. ℣. Ite, docéte omnes gentes, baptizántes eos in nomine Patris, et Fílii, et Spíritus Sancti. Regnum.

Lectio v.

Occurrentes vigínti quinque paralytici sanctis Relíquiis, ad eárum contáctum sanáti sunt; et in diébus illis septem quoque cæci visum recepérunt. Quam vero grata Dómino fúerit ea Translátio, crebra quæ per ejus intercessiónem Deus ibi mirácula operátur, jugis quoque qua tuétur defendítque Ecclésiam opitulátio, pridem docuérunt et in dies testántur ac docent : Deo ita ordinánte, ut qui, persecutióne grassánte Blandínii latens gregis sui curam gésserat, eáque deínde sedáta, palam Tornáci verbo et exémplo præfúerat, Blandínii primo laténtem et humiliórem sepultúram habéret, ac póstmodum Tornáci conspícuo atque eminentióre loco quiésceret. Translatiónis autem hujus Festívitas per dies octo consequéntes ágitur. Centum vero et octogínta tribus post annis, die Domínica, octávo Kaléndas Septémbris Pontificátus Innocéntii Quarti Papæ anno quinto, regnánte christianíssimo Francórum rege sancto Ludovíco, áltera Translátio facta est, quum Odo, Epíscopus Tusculánus, et Apostólicæ Sedis Legátus, lóculum beáti Eleuthérii apéruit, et invéntum est corpus, et caput avúlsum a córpore. Tumque translátum est sacrum pignus de véteri féretro in novum, præséntibus Wáltero Tornacénsium, et Guiárdo Cameracénsium Epíscopis, Decáno, Archidiáconis et plúribus áliis Canónicis, multis Abbátibus, magnáque Cleri et pópuli multitúdine; allátis quoque ex divérsis conventuálibus Ecclésiis, ob reveréntiam sancti Eleuthérii, plúribus Sanctórum corpóribus ad tantæ Festivitátis celebritátem.

℟. Ætérni Verbi Divinitátis assértor, qui hostes devícit, * Gloriámque Christo Tornáci restítuit. ℣. Omnis qui solvit Jesum, ex Deo non est; ideóque ipsum Deum prædicávit. Gloriámque.

Lectio vj.

Quod féretrum ópere atque antiquitáte valde pretiósum, sed sanctíssimo quod cóntinet depósito longe pretiósius, dum in Gállia et Bélgio, exeúnte sæculo décimo octávo, templa Dómini

omníaque pietátis monuménta devastaréntur, impiórum furóri ab áliquot viris, Fide ac Religióne commendabílibus, non sine magno vitæ perículo substráctum, in loco secréto religióse servátum est. Post autem cultus públici restitutiónem, Franciscus Joséphus, Episcopus Tornacénsis, instauráta jam Ecclésia Cathedráli, novóque Altári Majóri consecráto, indícta per civitátem solémni supplicatióne, ad locum ubi sacræ Patróni Relíquiæ per septem fere annos abscónditæ remánserant, cum toto Clero et copiósa pópuli multitúdine procéssit. Sacrum féretrum intáctum recognóscens, illud augústa cum pompa et ingénti ómnium gáudio, Basílicæ suæ réddidit, nudipésque invéxit, die décima quarta Septémbris anni millésimi octingentésimi quarti.

℟. Tribúni fíliam a dæmone vexátam liberávit mortuámque suscitávit, ut ad baptísmi grátiam perveníret. Ut univérsi glorificárent Deum vitæ necísque Dóminum. ℣. O bonus Pastor, qui misericórdia motus, suis étiam ingrátis opem impendébat! O vere Ecclésiæ princeps qui dæmónibus imperábat! Ut. Glória Patri. Ut.

IN III. NOCTURNO.

Aña. Moriámur mundo, moriéntis Eleuthérii conféssóris martyrio vivificáti.

Aña. Elevémus ad Deum corda nostra, dum mirábilem recogitámus Eleuthérii córporis elevatiónem.

Aña. A vítiis ad virtútem transferámur, transláti ad nos Eleuthérii précibus et intercessiónibus confirmáti.

℣. Tu es sacérdos in ætérnum. ℟. Secúndum órdinem Melchísedech.

Léctio sancti Evangélii secúndum Matthæum.

Lectio vij. *Cap.* 25.

In illo témpore: Dixit Jesus discípulis suis parábolam hanc: Homo péregre proficíscens, vocávit servos suos, et trádidit illis bona sua. Et réliqua.

Homilía sancti Hierónymi Presbyteri.

Lib. 4. Comment. in Matth. ad cap. 25.

Homo iste Paterfamílias haud dúbium quin Christus sit, qui ad Patrem post Resurrectiónem victor ascéndens, vocátis Apóstolis doctrínam Evangélicam trádidit, non pro largitáte et parcitáte álteri plus et álteri minus tríbuens, sed pro accipiéntium víribus: quómodo et Apóstolus eos qui sólidum cibum cápere non póterant, lacte potásse se dicit. Dénique et illum qui de quinque taléntis decem fécerat, et qui de duóbus quátuor, símili recépit gáudio, non consíderans lucri magnitúdinem, sed stúdii voluntátem.

℟. Cruénto vúlnere cápiti ab Acéphalis inflícto, martyrii palmam obtínuit: sed suo martyrio supérstes, * Animam suam óbtulit et post quinque hebdómadas pósuit. ℣. Testaméntum suum confirmávit Deus super caput ejus. Animam.

Lectio viij.

Post multum vero témporis venit Dóminus servórum illórum et pósuit ratiónem cum eis. Grande tempus est inter Ascensiónem Salvatóris et secúndum ejus advéntum. Si autem Apóstoli redditúri sunt ratiónem, quid nos opórtet fácere? Ait illi Dóminus ejus: Euge serve bone, et fidélis, quia super pauca fuísti fidélis. Utríque servo, ut ante jam dixi, et qui de quinque taléntis jam decem fécerat, et qui de duóbus quátuor, idem Patrisfamílias sermo blandítur. Et notándum quod ómnia quæ in præsénti habémus, licet magna videántur, et plúrima, tamen comparatióne futurórum parva et pauca sunt: Intra, inquit, in gáudium Dómini tui, et súscipe, quæ nec óculus vidit nec auris audívit, nec in cor hóminis ascendérunt. Quid autem potest majus dari fidéli servo, quam esse cum Dómino et vidére gáudium Dómini sui?

℟. Gáudeat Ecclésia tanti Præsulis spóliis ditáta. Elevátus curávit infírmos, suscitávit mórtuos. Translátus ad nos secúros reddit univérsos. ℣. Asportáte ossa mea vobíscum de loco isto. Elevátus. Glória Patri. Translátus.

Lectio ix.

Pecunia ergo et argéntum prædicátio Evangélii est, et sermo Divínus, qui dari débuit nummuláriis et trapezítis, id est, vel cǽteris Doctóribus, quod fecérunt et Apóstoli, per síngulas províncias Presbyteros et Epíscopos ordinántes: vel cunctis credéntibus, qui possunt pecúniam duplicáre et cum usúris réddere, ut quidquid sermóne didícerant, ópere explérent. Tóllitur autem taléntum, et datur ei qui decem talénta fécerat: ut intelligámus, licet in utriúsque labóre æquále sit gáudium Dómini, hoc est, et ejus qui quinque in decem duplicáverat, et ejus qui duo in quátuor, tamen majus debéri præmium ei qui plus in Dómini pecúnia laborárit. Unde dicit et Apóstolus: Presbyteros honóra qui vere Presbyteri sunt: máxime qui labórant in verbo Dei.

Te Deum laudámus. 14.

AD LAUDES,

et per Horas.

Añа. 1. Stetit juxta aram circa Eleuthérium coróna fratrum, quasi plantátio cedri in Líbano.

Ps. Dóminus regnávit, de Dominica. 15.

2. Exclamémus et audítam faciámus vocem magnam in memóriam Patris nostri coram Deo.

3 Deus noster fecit nobíscum secúndum suam misericórdiam per servum suum Eleuthérium.

4. Iterémus oratiónem nostram, voléntes osténdere virtútem, quam in nobis fecit per Eleuthérium Dóminus.

5. Doctrínam sapiéntiæ et disciplínæ scripsit Pater noster in córdibus nostris: beátus qui in istis versátur bonis.

Capitulum. *Eccli.* 50.

ECCE sacérdos magnus qui in vita sua suffúlsit domum, et in diébus suis corroborávit templum: templi étiam altitúdo ab ipso fundáta est, duplex ædificátio et excélsi paríetes templi.

Hymnus.

POST diutúrnos pietátis annos,
Grata plebs rursus stúduit patérnum,
Editis votis, melióre corpus
Cóndere cippo.
Wálterus templum subit infulátus,
Nérvios aris monet advolútos
Ut procul sanctis ádytis recédat
Turba profána.
Dum cibis cunctos jubet abstinére,
Corde contrítos cíneri incubáre,
Ipse dein Cœlum précibus fatígans
Numen adórat.
Lux adest Roma reseráre missus
Oddo qua sacrum státuit sepúlchrum:
Prisca de effóssis rediviva virtus
Ossibus exit.
Sentit ex imis pópulus medúllis
Férvido accénsos ánimos amóre:
Quin petræ templi sáliunt, ut ipsas
Vívere credas.
O Pater, nostros rélevans labóres,
Perge Tornácum régere auspicáto,
Ut tuos plenis miserátus ulnis
Excipe natos.
Sit decus Patri, genitæque Proli,
Et tibi compar utriúsque virtus
Spíritus, semper Deus unus omni
Témporis ævo. Amen.

℣. Pósui adjutórium super poténtem. ℟. Et exaltávi eléctum de plebe mea.

Ad Benedictus, Aña. Mirábilis Deus in sanctis suis, servum suum Eleuthérium látebras quæréntem et humiliári cupiéntem miráculis illústrat, et tamquam Apóstolum célebrem reddit, allelúia.

Oratio.

DEUS, qui transláto ad civitátem Tornacénsem beáti Eleuthérii Patris nostri córpore, Ecclésiæ nostræ inæstimábilem thesáurum providísti; concéde propítius, ut collátis in nos misericórdiæ tuæ divítiis, ad summa tandem ætérnæ beatitúdinis bona transferámur. Per Dóminum.

Et fit comm. Oct. Nativ. B. M. V.

AD TERTIAM.

Ana. Exclamémus.

Capitulum. Ecce sacérdos, ut supra.

℟. br. Amávit eum Dóminus, et ornávit eum.* Allelúia, allelúia. Amávit. ℣. Stolam glóriæ índuit eum. Allelúia, allelúia. Glória Patri. Amávit.

℣. Elégit eum Dóminus sacerdótem sibi, allelúia. ℟. Ad sacrificándum ei hóstiam laudis, allelúia.

AD SEXTAM.

Aña. **Deus noster.**

Capitulum. *Eccli.* 50.

Quasi stella matutína in médio nébulæ, et quasi luna plena in diébus suis lucet. Et quasi sol refúlgens, sic ille effúlsit in templo Dei.

℟. br. **Elégit eum Dóminus sacerdótem sibi. * Allelúia, allelúia. Elégit. ℣. Ad sacrificándum ei hóstiam laudis. Allelúia, allelúia. Glória Patri. Elégit.**

℣. **Tu es sacérdos in ætérnum, allelúia.** ℟. **Secúndum órdinem Melchísedech, allelúia.**

AD NONAM.

Aña. **Doctrínam.**

Capitulum. *Eccli.* 50.

Manus suas éxtulit in omnem congregatiónem filiórum Israël dare glóriam Deo a lábiis suis et in nómine ipsíus gloriári.

℟. br. **Tu es sacérdos in ætérnum. * Allelúia, allelúia. Tu. ℣. Secúndum órdinem Melchísedech. Allelúia, allelúia. Glória Patri. Tu.**

℣. **Justum dedúxit Dóminus per vias rectas, allelúia.** ℟. **Et osténdit illi regnum Dei, allelúia.**

IN II. VESPERIS.

Omnia ut in primis : et loco ultimi Ps. **Meménto Dómine David. 118.**

Ad Magnificat, Aña. **Dúplici ædificatióne sacérdos Eleuthérius nostram eréxit Ecclésiam ; ejus méritis et templi surréxit altitúdo, et nostræ ad Christum evéctæ sunt ánimæ : dúplici étiam laude ipsíus memóriam recolámus, allelúia.**

Comm. Oct. Nativ. B. M. V. et sequentis tantum.

DIE XVII. SEPTEMBRIS.

In Diœcesi Leodiensi.

S. Lamberti Episc. et Mart., Patroni Diœcesis.

Duplex j. classis.

IN I. VESPERIS.

Añæ et Capitulum de Laudibus.

Psalmi de Dñica, 109. et loco ultimi, Psalm. **Laudáte Dóminum, omnes gentes. 113.**

Hymnus.

Hymnum cantémus grátiæ
Christo, qui rex est glóriæ,
Et Mártyris victóriam
Ducámus ad memóriam.

Adsunt sacra solémnia
Quibus docet Ecclésia,
Qua sit virtúte præditus
Lambértus Martyr ínclytus.

Invíctus in certámine
Athléta Christi nómine
Fidem sincéram ténuit,
Et charitáte mícuit.

Dum minístros nequítiæ,
Nec parcens aulæ régiæ,
Salúbriter redárguit,
Christi Martyr occúbuit.

Sic pro gregis regímine
Suo perfúsus sánguine,
Triúmphans cum lætítia
Pergit ad lucis átria.

Hoc præstet summa Déitas,
In unitáte Trínitas,
Ut nos Lambérti méritis
Cœli fruámur gáudiis.

Amen.

℣. **Glória et honóre coronásti eum, Dómine.** ℟. **Et constituísti eum super ópera mánuum tuárum.**

Ad Magnificat, Aña. Lætáre, et lauda Deum, Légia, de Patróni tui Lambérti præséntia, cujus sánguine consecrári, cujus córpore ditári meruísti. O amátor castitátis ! O defénsor veritátis ! Christi Martyr et sacérdos Lambérte, pro nobis apud Deum intercéde.

Oratio.

INTERCESSIO, quæsumus Dómine, beáti Lambérti, Mártyris tui atque Pontíficis, tuam nobis non désinat placáre justítiam, et nostrum tibi devótum effícere famulátum. Per Dóminum.

AD MATUTINUM.

Invitatorium. Deum unum et Trinum qui beátum hódie coronávit Lambértum, * Veníte, adorémus.

Ps. Veníte, exultémus. 2.

Hymnus Hymnum cantémus, ut in j. Vesperis.

IN I. NOCTURNO.

Aña. Lambértus in pueritia formósus et nóbilis, eléctus in gente et progénie sua.

Psalmi trium Nocturnorum de Comm. unius Mart. [20]

Aña. Spíritus sapiéntiæ, et humilitátis grátia in ejus vultu resplendébat.

Aña. Pontificáli Offício suscépto, timóre Dómini replétus, ópera bona quotídie multiplicábat.

℣. Glória et honóre coronásti eum, Dómine. ℟. Et constituísti eum super ópera mánuum tuárum.

Lectiones, A Miléto, de Comm. unius Mart. [21]

℟. j. Gloriósus Martyr Lambértus et ætérno Regi sacérdos dilectíssimus, * Insígni ex prosápia Trajecténsi vico éxtitit oriúndus. ℣. Puer quidem strénuus nitebátur totis víribus fíeri vir perféctus. Insígni.

℟. ij. Sanctus Lambértus parvipendébat præséntia, véluti devóverat a pueritia. * Æstimans pro níhilo ómnia præter id quod erat ætérnæ salútis grátia. ℣. Cœléstibus ánimo inhærens, sese in holocáustum Dómino mactábat. Æstimans.

℟. iij. Sanctum Dómine Lambértum ditátum honóribus sanctimóniæ, cœtus fidélium páriter congregátus * Epíscopum sibi fíeri acclamávit. ℣. Regális étiam celsitúdo ac prócerum multitúdo. Epíscopum. Glória Patri. Epíscopum.

IN II. NOCTURNO.

Aña. Angélicam conversatiónem duxit in labóribus, in jejúniis, in vigíliis, in oratiónibus, in charitáte.

Aña. Cum auctoritáte géntibus prædicábat, apostólicam normam in doctrína divína servans.

Aña. In Christi charitáte secúrus, Evangélii luce errántium corda replébat et ad viam veritátis adducébat.

℣. Posuísti, Dómine, super caput ejus. ℟. Corónam de lápide pretióso.

Lectio iv.

LAMBERTUS, illústri prosápia Trajécti ad Mosam oriúndus, a púero sacris lítteris per prudentíssimos

magístros imbútus fuit. Ætáte matúrior, sancto Theodárdo, Epíscopo Tungrénsi, ut divínis dogmátibus plénius erudirétur, a patre commendátus est, tantámque grátiam in conspéctu Pontíficis inveníre méruit, ut quasi fílium, et quoad sibi licéret, successórem Lambértum designáret. Post cujus necem, Francórum Rege Childeríco probánte, uno pópuli consílio in Tungrénsi episcopátu succéssit, cum ómnium ánimos charitáte, castitáte, sapiéntia, ac rerum divinárum stúdio sibi conciliásset.

℟. Almífluus Præsul Dómini Lambértus, sortítus culmen sacerdótii perpétui, stúduit pietátis augére ópera, * Qui pontificáli auctus erat ínfula. ℣. Mactábat omni die holocáustum Dómino, non ex pécore aliéno, sed ex córpore próprio. Qui.

Lectio v.

Childerico, apud quem summo in honóre fuit, interféfcto, Lambértus invidórum et politicórum conspiratióne de sede episcopáli, sub annum sexcentésimum septuagésimum quartum dejéctus, septénnio in monastério Stabulénsi exulávit. Quo elápso, própriæ sedi per Pipínum Ansegísi fílium, Austrásiæ Príncipem, magno cum honóre restitúitur. Inde laxátam exílii témpore ecclesiásticam disciplínam reformávit; et martyrii cúpidus ad Taxándros, seu Campínæ íncolas, Brabántos aliósque iis finítimos pópulos, adhuc paganísmi erróribus déditos, digréssus, eos jugi prædicatióne et admirábili patiéntia ad Christum convértit, vere horum Apóstolus. Omnibus deínde boni pastóris pártibus egrégie perfúnctus est. Verbis pondus addébant exémpla virtútum, liberalitátis præsértim erga páuperes, præclárræ quoque modéstiæ in véstium domúsque apparátu, quem nihil a vulgári distáre vóluit. Sanctus in omni conversatióne, plures génere illústres, posteáque sanctos, atque in his Landrádam Vírginem, Odam, ducis Aquitániæ víduam, et Hubértum, sibi in episcopátu successórem, ad sæculi contémptum indúxit.

℟. Lambértus Christi athléta cleménter ferens cuncta, * Præsulátus liquit sceptrum, comméndans curam óvium ei qui lavit baptísmate, ac redémit sánguine. ℣. Cumque discéderet vir mitíssimus, omnis eum pópulus lamentabátur. Præsulátus.

Lectio vj

Cum Lambértus zelo religiónis ductus regni primátes increpáret, et in eórum flagítia inveherétur, ínnocens ipse a nocéntibus apud oratórium sanctórum Mártyrum Cosmæ et Damiáni, in vico Leódio, ubi Pontificátus sui inítio sanctum Theodárdum, decessórem suum, sepelíerat, expánsis in modum crucis bráchiis orans, hasta transverberátus, aulam regni cœléstis perpétuo victúrus intrávit décimo quinto Kaléndas Octóbris, sub Rege Francórum Childebérto, hujus nóminis tértio, Pipíno su-

pradícto Austrásiæ regnum moderánte. Sancti Mártyris corpus patérno sepúlchro in ecclésiam sancti Petri Mosæ Trajécto vicínam illátum fuit. Cum autem oratórium Leodiénse frequéntibus a Deo miráculis illustrarétur, inde décimo tértio post anno incorrúptum, divíno mónitu, a sancto Hubérto ejus successóre redúctum fuit ad locum martyrii, in quo Patróno suo Leodiénses póstea celebérrimam dedicavérunt Ecclésiam Cathedrálem, ad finem sæculi décimi octávi impiórum mánibus solo æquátam, sacræ exúviæ e pátria ob rerum perturbatiónem abdúctæ, ac tandem Hambúrgo, ubi per novem et ámplius annos latitábant, Leódium réduces, piíssimo cum fidélium plausu, Kaléndis Januárii, anno millésimo octingentésimo quarto, in hodiérnam Ecclésiam Cathedrálem, quondam Collegiátam sancti Pauli, translátæ, íníbi públicæ veneratióni expósitæ quiéscunt. Leodiénsis et plúrium aliárum per Germániam et álias províncias Ecclesiárum Patróni título gaudet sanctus Lambértus. Ejus cápitis pars Romam transláta, et in Basílica Príncipis Apostolórum collocáta religióse servátur.

℟. Sacérdos Dei mitíssimus ardébat plane intérius flamma Paráclíti Spíritus ; * Idcírco extérius frígoris contémpsit cruciátus. ℣. Cœlum ejus pátuit précibus, et orátio ad supérnos pervénit audítus. Idcírco. Glória Patri. Idcírco.

IN III. NOCTURNO.

Aña. Cursum consúmmans, corónam justítiæ expectábat : ante óculos ejus semper dies última versabátur.

Aña. Bráchia sua in similitúdinem crucis exténdens, et oratiónem cum lácrymis fundens, corpus suum ad terram prosternébat.

Aña. Felíci cruóre membris perfúsis, beátum réddidit spíritum, ad cujus famulátum Angeli præstant obséquium.

℣. Magna est glória ejus in salutári tuo. ℟. Glóriam et magnum decórem impónes super eum.

Léctio sancti Evangélii secúndum Joánnem.

Lectio vij. *Cap.* 10. *b.*

In illo témpore : Dixit Jesus Pharisæis : Ego sum Pastor bonus. Bonus pastor ánimam suam dat pro óvibus suis. Et réliqua.

Homilía sancti Joánnis Chrysóstomi.

Hom. 59. *in Joannem.*

Magnum quiddam, dilectíssimi, magnum, inquam, est Ecclésiæ prælátio, et quæ multa índiget sapiéntia et fortitúdine, qualem Christus propósuit : ut ánimam pro óvibus ponámus, et nunquam illas deserámus ; ut lupo generóse resistámus. Hæc enim inter pastórem et mercenárium est differéntia : alter própriæ, contémptis óvibus ; alter, sua contémpta, óvium semper salúti invígilat. Pastóris ergo exémplo demonstráto, deceptóres duos méminit, furem mactántem

et rapiéntem oves ; et mercenárium permittentem, neque defendéntem commíssas.

℟. Iste miles eméritus, vir præ máxima tribulatióne purgátus, óvium suárum vócibus attóllitur,* Et in Cáthedra pontificáli decénter relocátur. ℣. In corde illíus sincéritas et legis plenitúdo, in ore ipsíus véritas erat et pulchritúdo. Et.

Lectio viij.

Quod superióri témpore Ezéchiel his verbis insectátus est : Væ pastóribus Israel : nonne pascébant semetípsos ? nonne greges pascúntur a pastóribus ? Sed illi contrárium faciébant ; quod máximæ malítiæ genus est, et plurimórum causa malórum. Idcírco inquit : Neque quod abjéctum erat, reducébant : neque quod períerat, quærébant : neque confráctum alligábant, neque infírmum consolidábant : quóniam se, non gregem, pascébant. Idem et Paulus áliis verbis signíficat : Omnes quæ sua sunt, quærunt, non quæ Jesu Christi.

℟. Pretiósus Dómini sacérdos Lambértus frúitur gaudens et exúltans societáte Apostolórum, glorificatióne Prophetárum, confessióne Mártyrum, cohæreditáte Confessórum, integritáte Vírginum :* Obtinétque palmam perénnis glóriæ et stolam jucunditátis ætérnæ. ℣. Exánimes artus nec liquit cœlica virtus : monstrávit pópulis quantæ fúerit bonitátis. Obtinétque. Glória Patri. Obtinétque.

Si fuerit Feria Quatuor Temporum, Lectio ix. dicitur de Homilia Feriæ, cum com. ejus in Laudibus tantum. Alias ut sequitur.

Lectio ix.

Verum ab utróque se dissidére osténdit Christus : ab illis quidem, qui in aliórum perníciem véniunt, cum dicat, se proptérea venísse, ut vitam habérent, et abundántius habérent : ab his autem, qui oves a lupis rapi negligébant, dicéndo se propter eas ánimam pónere, ne oves perírent. Nam cum Judæi ipsum interímere vellent, non proptérea déstitit a doctrína, neque credéntes trádidit, sed pérstitit et pértulit mortem : ídeo frequénter inquit : Ego sum pastor bonus. Quæ cum nullo niti testimónio videréntur (quod enim póneret ánimam suam, non multo post re monstrátum est : quod autem vitam habérent, et abundántius habérent, eventúrum erat in futúro sæculo), álterum ab áltero confírmat.

Te Deum laudámus. 14.

AD LAUDES,

et per Horas.

Aña. 1. Erat vere dignus beátus Lambértus, rectam habens conversatiónem cum ómnibus, allelúia.

Ps. Dóminus regnávit, cum reliquis de Dominica. 15.

2. Consílium et opus suum semper ad Deum convertébat : cor ejus et pedes dirécti erant ad evangelizándam pacem.

3. Lambértus Christi Mar-

tyr, coronátus triúmphat, victóriæ palmam tenens : Abrahæ sinu recéptus, exúltat cum Christo in cœléstibus regnis, allelúia.

4. Magnum triúmphum méruit in sæcula Lambértus, qui fulget in virtútibus.

5. Laudémus Dóminum in beáti Antístitis Lambérti méritis gloriósis : ad sepúlchrum ejus ægri véniunt et sanántur.

Capitulum. 1. *Mach.* 2.

Vir iste in tentatióne invéntus est fidélis. In témpore angústiæ suæ custodívit mandátum. Accépit testaméntum sacerdótii ætérni. Consecútus est sedem regni in sæcula.

Hymnus.

Novum melos decantémus
In Lambérti nómine,
Votum mentis ordinémus
Cum vocáli cármine,
Ut condígne resonémus
Cœlitum melódiæ.

Post decéssum Confessóris,
Sub anno tredécimo,
Ipsi dare vas honóris
Plácuit Altíssimo,
Et levári ossa foris
Cum decóre máximo.

Aperítur monuméntum
Gloriósi córporis,
Nullum passi detriméntum
Vetustáte témporis,
Sed illæsum est invéntum
Os cum membris cæteris.

Plebs fidélis jucundétur
Hódie Leódii :
Sacrum festum venerétur
Mártyris exímii,
Ut et nobis suffragétur
Ope patrocínii.

O Lambérte, consecrátam
Terram a te prímitus,
Sanguinéque dedicátam,
Serva tuis précibus,
Atque gregem congregátum
Hic in tuis láudibus.
Amen.

℣. Justus ut palma florébit. ℟. Sicut cedrus Líbani multiplicábitur.

Ad Benedictus, Aña. Sacérdos et Póntifex, et virtútum ópifex, pastor bone in pópulo, Lambérte Martyr, ora pro nobis Dóminum : tu serves clerum et plebem, tuóque sacrátum sánguine deféndas semper ab hoste locum.

Oratio.

Intercessio, quæsumus Dómine, beáti Lambérti, Mártyris tui atque Pontíficis, tuam nobis non désinat placáre justítiam, et nostrum tibi devótum effícere famulátum. Per Dóminum.

AD TERTIAM.

Aña. Consílium et opus.

Capitulum. Vir iste, ut supra.

℟. br. Glória et honóre * Coronásti eum, Dómine. Glória et. ℣. Et constituísti eum super ópera mánuum tuárum. Coronásti. Glória Patri. Glória et.

℣. Posuísti, Dómine, super caput ejus. ℟. Corónam de lápide pretióso.

AD SEXTAM.

Aña. Lambértus Christi Martyr.

Capitulum. *Eccli.* 24.

In ecclésiis Altíssimi apériet os suum, et in conspéctu virtútis illíus gloriábitur, et in médio pópuli sui exaltábitur, et in plenitúdine

sancta admirábitur, et in multitúdine electórum habébit laudem, et inter benedíctos benedicétur.

℟. br. Posuísti, Dómine, * Super caput ejus. Posuísti. ℣. Corónam de lápide pretióso. Super. Glória Patri. Posuísti.

℣. Magna est glória ejus in salutári tuo. ℟. Glóriam et magnum decórem impónes super eum.

AD NONAM.

Aña. Laudémus Dóminum.

Capitulum. *Sap.* 10.

Justum Dóminus a pereúntibus ímpiis liberávit, et edúxit illum a delícto suo. Et dedit illi virtútem continéndi ómnia, et conservávit sine queréla, et in fílii misericórdia fortem custodívit.

℟. br. Magna est glória ejus * In salutári tuo. Magna est. ℣. Glóriam et magnum decórem impónes super eum. In. Glória Patri. Magna.

℣. Justus ut palma florébit. ℟. Sicut cedrus Líbani multiplicábitur.

IN II. VESPERIS.

Omnia ut in j. Vesperis. Psalmi de Dñica, 109. et loco ultimi, Ps. Crédidi. 113.

℣. Justus ut palma.

Et fit com. sequentis, Aña propria.

DIE XXIX. SEPTEMBRIS.

Bruxellis.

In Dedicatione S. Michaelis, Archangeli, Patroni Civitatis.

Duplex. j. classis.

Omnia ut in Breviario, eadem die. 793.

DIE I. OCTOBRIS.

In Diœcesi Tornacensi.

S. Piati, Presb. et Mart. Diœcesis Tornacen. Apost. et Patroni.

Duplex j. classis.

IN I. VESPERIS.

Omnia de Comm. unius Mart. [19] præter sequentia.

Capitulum. *Ephes.* 4.

Obsecro vos in Dómino, ut digne ambulétis vocatióne, qua vocáti estis, cum omni humilitáte, et mansuetúdine, cum patiéntia, supportántes ínvicem in charitáte, sollíciti serváre unitátem spíritus in vínculo pacis.

Hymnus.

Ad nos Piátum Christíadum Pater
Cunctas per orbem júribus íntegris
Gentes gubérnans, Benevénto
Mittit, amans, miseránsque Belgas.

Quem magna magnis orta paréntibus
Effúdit orbi mater; at áltior
Virtúte calcat non retórtus
Clara domus generísque signa.

Sic blandiéntes divítias spuit,
Est arca egéno dextra páuperis,
Unóque panno penulátus
Ad ségetem venit expedítus.

Justis ovándo Gállia gáudiis
Excépit illum cum Dionysio,
Lucróque ditátus cupíto
Innúmeros péperit renátos.

2.

Laus Trinitáti sacra perénniter :
Divísa non sit glória Núminis ;
Nato, Paracléto, Patríque,
Una tribus tribuátur uni. Amen.

℣. Glória et honóre coronásti eum, Dómine. ℟. Et constituísti eum super ópera mánuum tuárum.

Ad Magnificat. Aña. Tornácum a Christi Vicário missus sacérdos Piátus, trigínta virórum míllia, mulierúmque ac puerórum multitúdinem innúmeram dócuit, et baptizávit, in nómine Patris et Fílii et Spíritus Sancti, allelúia.

Oratio.

OMNIPOTENS et misericors Deus, qui hujus diéi sacram venerandámque lætítiam nobis in beáti Piáti Mártyris tui passióne fecísti : præsta, quæsumus, ut quos ejus prædicatióne ad lumen veritátis vocáre dignátus es, eósdem tríbuas ipsíus semper protectióne deféndi. Per Dóminum.

AD MATUTINUM.

Invitat. Christum Regem Mártyrum , qui patiéntem hódie firmávit Piátum, *Veníte, adorémus.

Psalm. Veníte, exultémus. 2.

Hymnus.

ARDET furéntis præsidis ímpia
Contra Piátum Núminis hóstiam
Vindícta ; sævit, carceríque
Máncipat ac ténebris relínquit.

Sed lux seréna splendídior die
Antri fugátis nóctibus ábstulit
Horrórem, et immánem nefándi
Barbáriem répulit tyránni.

Placáta non est últio præsidis.
Rursus prehénsum, cómpede, vínculis
Afflígit, et nervo unguláque
Vérberat et lácerat Piátum.

Laus Trinitáti sacra perénniter :
Divísa non sit glória Núminis:
Nato, Paracléto, Patríque,
Una tribus tribuátur uni. Amen.

IN I. NOCTURNO.

De Epístola beáti Pauli Apóstoli ad Ephésios.

Lectio j. *Cap.* 4.

OBSECRO vos in Dómino, ut digne ambulétis vocatióne, qua vocáti estis, cum omni humilitáte, et mansuetúdine, cum patiéntia, supportántes ínvicem in charitáte, sollíciti serváre unitátem spíritus in vínculo pacis. Unum corpus, et unus spíritus, sicut vocáti estis in una spe vocatiónis vestræ. Unus Dóminus, una fides, unum baptísma. Unus Deus et Pater ómnium, qui est super omnes, et per ómnia, et in ómnibus nobis. Unicuíque autem nostrum data est grátia secúndum mensúram donatiónis Christi.

℟. Piátus ad Tornacénses missus, vere fuit Apóstolus, qui única conténtus túnica. * Expedítius cucúrrit ad Christum. ℣. Quicúmque

Spíritu Dei agúntur, hi sunt fílii Dei. Expedítius.

Lectio ij.

Et ipse dedit quosdam quidem Apóstolos, quosdam autem Prophétas, álios vero Evangelístas, álios autem pastóres et doctóres, ad consummatiónem sanctórum in opus ministérii, in ædificatiónem córporis Christi : donec occurrámus omnes in unitátem fídei, et agnitiónis Fílii Dei, in virum perféctum, in mensúram ætátis plenitúdinis Christi : ut jam non simus párvuli fluctuántes, et circumferámur omni vento doctrínæ in nequítia hóminum, in astútia ad circumventiónem erróris. Veritátem autem faciéntes in charitáte, crescámus in illo per ómnia, qui est caput Christus.

℟. Abiit in longínqua Piátus, nec ulla perícula aut itíneris aspéritas, ulli morbi vel egéstas eum retardárunt. * Qui Apostólicum habébat ánimum. ℣. Quis eum separásset a charitáte Christi? An tribulátio, an angústia, an fames, an núditas, an perículum, an persecútio, an gládius? Qui.

Lectio iij.

Hoc ígitur dico, et testíficor in Dómino, ut jam non ambulétis, sicut gentes ámbulant in vanitáte sensus sui, ténebris obscurátum habéntes intelléctum, alienáti a vita Dei, per ignorántiam quæ est in illis, propter cæcitátem cordis ipsórum, qui desperántes, semetípsos tradidérunt impudicítiæ, in operatiónem immundítiæ omnis, in avarítiam. Vos autem non ita didicístis Christum, si tamen illum audístis, et in ipso edócti estis, sicut est véritas in Jesu : depónere vos secúndum prístinam conversatiónem véterem hóminem, qui corrúmpitur secúndum desidéria erróris. Renovámini autem spíritu mentis vestræ, et indúite novum hóminem, qui secúndum Deum creátus est in justítia, et sanctitáte veritátis.

℟. Innúmeram hóminum multitúdinem ad Christum convértit Piátus, * Et edóctas gentes sacro regenerávit lavácro. ℣. Qui ergo recepérunt sermónes ejus, baptizáti sunt : et præter mulíeres et púeros, appósita sunt virórum círciter trigínta míllia. Et. Glória Patri. Et.

IN II. NOCTURNO.

Lectio iv.

Piatus, Benevénti claris paréntibus oriúndus, puer lítteris imbútus totum se Christo súbdidit. In adúlta ætáte constitútus, contémpsit mundi glóriam, et única eáque símplici veste sibi reserváta, cætera in páuperum usus erogávit. Romam, Deo disponénte, proféctus, inde a Románo Pontífice cum beáto Dionysio et sóciis ejus diréctus est in Gállias ad prædicándam fidem Christi, ubi Tornáci primo, ac deínde in locis vicínis ministérium suum implévit.

℟. Líbere Christum conféssus est Piátus, * Nec minántis Præsidis furórem tí-

muit. ℣. Prædicávit Christum crucifíxum Dei virtútem et Dei sapiéntiam. Nec.

Lectio v.

TRIGINTA virórum míllia, ac prætérea mulíerum et parvulórum multitúdinem pene innúmeram undis salutáribus ábluit. Mansuétus erga omnes, durus erat in seípsum. Cum vero delátum fuísset præsidi tantam fidélium cópiam Christo súbditam fuísse per Piáti prædicatiónem, jussit eum comprehéndi. Comprehénsus, post cárcerem, cómpedes, vérbera, cæteráque superáta torménta, cæso cápite Tornáci martyrium consummávit, Kaléndis Octóbris, in persecutióne Maximiáni.

℟. Conjéctus in víncula sanctus Piátus, non desistébat Christum prædicáre: * Volébat enim omnes esse sicut seípsum, excéptis vínculis suis. ℣. Gaudébat quia dignus hábitus fúerat pro nómine Jesu contuméliam pati, nec cessábat evangelizáre Christum Jesum. Volébat.

Lectio vj.

SEPULTUS est Seclínii, quod est Flándriæ municípium in território Medanenténsi, eo loco ubi nunc Ecclésia sub ejus invocatióne constrúcta conspícitur: et dum sepultúræ mandarétur, odor gratíssimus emanávit. Ibídem post trecéntos quinquagínta círciter annos, beátus Elígius, Epíscopus Tornacénsis, grandi labóre et instántia sanctum Mártyris corpus invénit; clavósque prolíxos ex eódem ablátos in arguméntum monstrávit: et sicut Mártyrem décuit, illud elegánter compósuit, ac mausoléum urbáne désuper fabricávit. Hodiédum in Ecclésia Secliniénsi multa cum veneratióne asservántur sacræ beáti Piáti relíquiæ, nupérrime a reveréndis Præsúlibus Cameracénsi, Tornacénsi et Gandénsi, solémniter recógnitæ.

℟. Tanto furóre concitátus est Præses, ut post ómnia a Piáto superáta torménta, secúri tandem ei caput abstúlerit. * Et erat ei mori lucrum. ℣. Desidérium habébat dissólvi et esse cum Christo. Et. Glória Patri. Et.

IN III. NOCTURNO.

Léctio sancti Evangélii secúndum Joánnem.

Lectio vij. *Cap.* 12.

IN illo témpore: Dixit Jesus discípulis suis: Amen, amen dico vobis, nisi granum fruménti cadens in terram, mórtuum fúerit, ipsum solum manet. Et réliqua.

Homilía sancti Augustíni Epíscopi.

Ex libro 50 *Hom. tom.* 10. *Homil.* 37.

MODO, fratres charíssimi, cum Divína léctio legerétur, audívimus Dóminum dicéntem: Qui amat ánimam suam, perdet illam. Huic senténtiæ quasi contrárium vidétur esse quod ait Apóstolus: Nemo unquam carnem suam ódio hábuit. Si ergo nemo est qui carnem suam óderit: quanto magis nemo est qui óderit ánimam suam!

Multum quippe ánima carni præpónitur, quia ipsa est habitátrix, caro habitáculum. Et ánima dominátur, caro autem servit. Anima supérior est, caro subjécta est. Si ergo nemo unquam carnem suam ódio hábuit : quis est qui ánimam suam óderit ?

℟. Dum féretro inclúsum est Piáti mártyris corpus et Seclínii sepúltum, suavíssimus inde odor emanávit, * Quo adstántes recreáti, profúsis gáudiis omnes glorificavérunt Deum. ℣. Trádidit semetípsum oblatiónem et hóstiam Deo in odórem suavitátis. Quo.

Lectio viij.

PROPTER hoc non parvam quæstiónem nobis íntulit præsens Evangélica léctio, ubi audívimus : Qui amat ánimam suam, perdet illam. Periculósum est hómini ánimam amáre ne perdat. Sed si proptérea periculósum est ut ames ánimam tuam ne péreat ánima tua, ídeo non debes illam amáre, quia non vis illam períre. Si autem non vis illam períre, amas illam. Quid est hoc : si amo, perdo ? Ergo non amem, ne perdam. Sed quia tímeo pérdere, ídeo non amo, útique ego quod tímeo.

℟. Magno labóre conquisíta et invénta ossa mártyris Piáti honorífico sepúlchro suis mánibus fabricáto cóndidit sanctus áurifex Elígius, * Et ea pópuli veneráti sunt. ℣. Exaltáta sunt ossa humiliáta, et unum ex eis non contrítum est. Et. Glória Patri. Et.

Lectio ix.

DICIT et álibi Dóminus : Quid prodest hómini si totum mundum lucrétur, ánimæ vero suæ detriméntum patiátur ? Ecce quia sic est amánda ánima, ut lucro totíus mundi præferátur, et tamen obsérvet qui ánimam amat, quia si amat perdet illam. Non vis pérdere eam ? noli illam amáre. Sed si non vis eam pérdere, non potes eam non amáre. Sunt ergo qui pervérse ánimam suam amant, et hoc vult Dei sermo corrígere, non ut óderint ánimam suam, sed ut recte díligant. Male enim diligéndo perdunt eam, et fit quiddam magnum quasi præpósterum et contrárium. Sed ita tamen fit, ut si díligas eam pervérse, perdas illam ; si óderis illam recte, consérves illam.

Te Deum laudámus. 14.

AD LAUDES.

Capitulum. *Ephes.* 4.

OBSECRO vos in Dómino, ut digne ambulétis vocatióne, qua vocáti estis, cum omni humilitáte, et mansuetúdine, cum patiéntia, supportántes ínvicem in charitáte, sollíciti serváre unitátem spíritus in vínculo pacis.

Hymnus.

RIDET sceléstum carníficem, Deo
Sese sacérdos ímmolat ínnocens,
Victísque torméntis amóre
Fórtior est gládio tyránni.
Tandem ad Supérnas spíritus it domos,
Cervíce dempta. Vos date lília
Quos lavit undis, et parénti

Justa piis ánimis reférte.
Gaudens recépto córpore víctimæ,
Vicína læti turba Seclínii
Devóta portávit sepúlchro
Funus, ovans celebríque plausu.
O terra tantis culta labóribus,
O tincta tanto sánguine, spem cape,
Exémpla Patris subsecútos
Glória suscípiet patérna.
Laus Trinitáti sacra perénniter:
Divísa non sit glória Núminis;
Nato, Paracléto, Patríque,
Una tribus tribuátur uni.
Amen.

℣. Justus ut palma florébit. ℟. Sicut cedrus Líbani multiplicábitur.

Ad Benedictus, Aña. Piátus Tornáci Apóstolus, vere a nobis honorándus, Evangélii semen in agrum Domínicum seminávit, et fructum rétulit centésimum, allelúia.

Oratio.

OMNIPOTENS et misericors Deus, qui hujus diéi sacram venerandámque lætítiam nobis in beáti Piáti Mártyris tui passióne fecísti: præsta, quæsumus, ut quos ejus prædicatióne ad lumen veritátis vocáre dignátus es, eósdem tríbuas ipsíus semper protectióne defendi. Per Dóminum.

AD TERTIAM.

Aña. Qui séquitur me.

Capit. Obsecro vos, ut supra.

℟. br. Glória et honóre coronásti eum, Dómine, * Allelúia, allelúia. Glória. ℣. Et constituísti eum super ópera mánuum tuárum. Allelúia, allelúia. Glória Patri. Glória.

℣. Posuísti, Dómine, super caput ejus, allelúia. ℟. Corónam de lápide pretióso, allelúia.

AD SEXTAM.

Aña. Qui mihi minístrat.

Capitulum. *Ephes.* 4.

ET ipse dedit quosdam quidem Apóstolos, quosdam autem Prophétas, álios vero Evangelístas, álios autem pastóres et doctóres, ad consummatiónem sanctórum in opus ministérii, in ædificatiónem córporis Christi.

℟. br. Posuísti, Dómine, super caput ejus, * Allelúia, allelúia. Posuísti. ℣. Corónam de lápide pretióso. Allelúia, allelúia. Glória Patri. Posuísti.

℣. Magna est glória ejus in salutári tuo, allelúia. ℟. Glóriam et magnum decórem impónes super eum, allelúia.

AD NONAM.

Aña. Volo pater.

Capitulum. *Ephes.* 4.

UT jam non simus párvuli fluctuántes, et circumferámur omni vento doctrínæ in nequítia hóminum, in astútia ad circumventiónem erróris. Veritátem autem faciéntes in charitáte, crescámus in illo per ómnia, qui est caput Christus.

℟. br. Magna est glória ejus in salutári tuo, * Allelúia, allelúia. Magna. ℣. Glóriam et magnum decórem impónes super eum. Allelúia, allelúia. Glória Patri. Magna.

℣. **Justus ut palma florébit, allelúia.** ℟. **Sicut cedrus Líbani multiplicábitur, allelúia.**

IN II. VESPERIS.

Omnia ut in primis; et loco ultimi, Psalm. **Crédidi.**

℣. **Justus.**

Ad Magnificat, Aña. **Sacérdos seípsum Piátus óbtulit hóstiam Dómino, qui eum suscépit in odórem suavitátis, allelúia.**

Commem. sequentis.

DIE I. OCTOBRIS.

In Diœcesi Gandavensi.

S. Bavonis, Conf. Eccl. Cathedr. Titularis, ac Diœc. præcipui Patroni.

Duplex j. classis.

IN I. VESPERIS.

Añæ et Capitulum de Laudibus.

Psalmi de Dñica, **109.** et loco ultimi, Ps. **Laudáte Dóminum omnes gentes. 113.**

Hymnus.

BAVONEM méritis tollat honóribus
Gandávum célebri nóbilis urbs viro;
Cujus vita sacris ínclyta móribus
Ad Christum pópulos vocat.
Bavónem sócio fœdere cóncinat,
Quo quondam emícuit víndice cívitas
Harlémum, médiis tuta perículis,
Nec præsénte cadens malo.
Bavo Christíferis ígnibus æstuans,
Tu nobis spéculum fórmaque præmicas,
Exémplo célebri dum præis et sacros
Virtútum stímulos moves.
Te, Patróne, piis gréssibus ásseclæ
Ad Christum séquimur, tu tibi déditos
Constánti fámulos auxílio fove.
Rebus tutor in ásperis.
Quidquid præcípiti Styx vomit álveo,
His, te dante, procul fínibus éxulet:
Virtus advéniat, labis et ínscia
Vitæ cándida púritas.
Sanctæ sit Tríadi laus pia júgiter,
Quam mundi trépidans íncola, póplite
Infléxo, célebrat: cujus in ómnia
Perstat glória sæcula.
Amen.

℣. **Ora pro nobis, sancte Bavo.** ℟. **Ut digni efficiámur promissiónibus Christi.**

Ad Magnificat, Aña. **Bavo, pater et Patróne, prece blanda Jesum mone, ut nos servos éruat, et tuto portu státuat.**

Oratio ut infra ad Laudes.

AD MATUTINUM.

Invitatorium. **Regem Confessórum Dóminum,* Veníte, adorémus.**

Ps. **Veníte, exultémus. 2.**

Hymnus.

ANNUO nobis revolúta cursu
Festa lux salve: tibi nunc vacámus,

Rite solvéntes veneránda magno
Festa Bavóni.
Ille post tædas thálami jugális,
Et datam bellis víridem juvéntam,
Tyro jam Christi, nova bella, cœlo
Auspice, cepit.
Sæculo major, vitiísque sæcli,
Dona fortúnæ, patriósque census,
Fœnus imménsum líquido datúris
Crédidit astris.
Inde, ne mentem mémorem bonórum
Ventus infláret populáris auræ,
Exteras longe, generósus exul,
Fugit in oras.
Flandra qua Scaldis vada concolóri
Pérluit viro, sociásque Lisæ
Excipit lymphas, viridánte ripa
Cónstitit hospes.
Hic cavæ primum penetrále fagi,
Mox larem cellæ ténuis subívit;
Lapsa quo crebro gémitu piáre
Témpora posset.
Egit hic luces dapis indigéntes:
Noctis insómnes vigilávit horas,
Semper inténtus super astra certo
Téndere cursu.
Laus sit excélso Súperum Parénti,
Qui suum ditat méritis Bavónem,
Cóncinant sparsæ per utrúmque solem
Cármina gentes. Amen.

IN I. NOCTURNO.

Aña. Sanctus Bavo viam Evangélicæ perfectiónis ingréssus, cunctis se mundi expedívit néxibus.

Psalmi de Comm. Conf. non Pont. [63]

Aña. Fáciens sibi sácculos, qui non veteráscunt, temporáles divítias in cœléstes thesáuros felíciter commutávit.

Aña. A sancto Amándo Pontífice Christi glóriam plénius edóctus, clericâli milítiæ adscríptus est, ut soli Christo crucifíxo militáret.

℣. Amávit eum Dóminus, et ornávit eum. ℟. Stolam glóriæ índuit eum.

Lectiones, Beátus vir, ij. loco. 72]

℟. j. Juxta verbum viri Dei, novi velut Eliséi, suscitátur mórtuus: * Unde fides roborátur resurrectiónis, datur spes vitæ credéntibus. ℣. Super corpus reclinátus, orat lácrymans Beátus, ut vitam recípiat. Unde.

℟. ij. Vénditum dum contemplátur, servum Bavo deprecátur, crimen flagris víndicet: * Sic in Christi charitáte ardet Sanctus, ut beáte cuncta pœnis díluat. ℣. Ante servum provolútus, pie lácrymans, obtútus rigat, pœnas flágitans. Sic.

℟. iij. Sanctus Bavo stádium altióris perfectiónis ingréssus, omnem carnis insoléntiam districto rigóre frenávit, * Quia virtus desidérii spirituális, mentem ejus nul-

li voluptáti cédere permísit. ℣. Ut hóminem renováret interiórem, incessánter affligébat exteriórem. Quia. Glória Patri. Quia.

IN II. NOCTURNO.

Aña. Quocúmque divíni sator gérminis præíbat Amándus, illuc Bavo studébat súbsequi, et verbi Dei dulcédine repléri.

Aña. Grátiæ cœléstis illéctus néctare, et Christi ineffabíliter succénsus amóre, Sanctórum cœnóbia circuívit, ut potíssima quæque ad imitándum edísceret.

Aña. Fúgiens mundum, mansit in solitúdine, et in delíciis meditabátur ætérnis.

℣. Os justi meditábitur sapiéntiam. ℟. Et lingua ejus loquétur judícium.

Lectio iv.

ALLOYNUS, cognoménto Bavo, ex régia Austrasiórum Príncipum stirpe procreátus, patre Agilúlfo Hasbániæ Cómite (qui Carolománni, patris Pipíni a Landa, Majóris Domus, patruélis erat): matre vero Adeltrúde, ab infántia religióse sub pia paréntum disciplína educátus est. Júvenis matrimónio junctus illústri fíliæ Adilónis Cómitis, ex ea fíliam Agletrúdem, insígni sanctimónia commendátam, procreávit. Póstea vero Francórum, Austrasiæque Regum (quibus cognatióne jungebátur) in mútuas cædes proruéntium bellis diu agitátus; cum post Brunichíldis Regínæ tristem éxitum, summa rerum ad Clothárium Regem devolúta fuísset, sanctióris vitæ, propósitum ampléxus est. Contémptis ígitur ópibus ac honóribus sæculi, a sancto Amándo Tungrórum Epíscopo Christi glóriam plénius edóctus, deínceps certa ánimi deliberatióne, soli Christo crucifíxo militáre státuit: in quo propósito cum nóbili ac pia uxóre, sanctáque fília Agletrúde, aliquámdiu vixit, ómnium virtútum stúdio incúmbens; donec uxóre mórtua, afflánte Spíritu sancto, quæ matúro ánimo deliberáverat, religióse ac perfécte adimplévit.

℟. Sub divínis Offíciis in Deum veheménter inténtus, in angústa specu orábat eréctus, Expánsis mánibus Crucifíxi formam in se éxprimens. ℣. Piis desidériis affféctus constánter dicébat, non esse condígnas passiónes ad futúram glóriam, quæ revelábitur in nobis. Expánsis.

Lectio v.

PECUNIAM ítaque et thesáuros suos in páuperes distríbuens, terras omnes, ac prædia, quæ in Austrásiæ agro alibíque plúrima possidébat, in pios usus cóntulit. Præclárum quoque monastérium pro Clero sæculári, in loco Ganda (quod ab eo póstea denominátum est) ad Scaldis ac Légiæ confluéntiam, eódem sancto Amándo promovénte, in honórem beáti Petri Apostolórum Príncipis, magnífice extrúxit, egregiéque dotávit. Rebus suis pie prudentérque dispósitis, matúro sancti Amándi consílio, ab

eódem clericáli milítiæ adscríbitur : in qua, sanctíssimis exercítiis piissimórum virórum exémpla secútus, de virtúte in virtútem progrédiens, ad solitáriæ vitæ delícias toto ánimo anhelábat. Cóncavum ígitur fagum in erémo vicína pro habitáculo elégit : ubi sacco et cilício indútus, cibis silvéstribus conténtus, in oratiónibus ac divínis meditatiónibus suávem aliquámdiu vitam duxit : donec Mónachis Clero Gandénsi substitútis, divulgátam de se famam, populíque concúrsum declináre cúpiens, ad locum conversiónis suæ redívit.

℟. Mortíficans membra sua super terram, contra spirituáles nequítias in cœléstibus pugnábat, dicens : Increpet in te Deus, Satan ; íncrepet in te Deus, qui elégit Jerúsalem. ℣. Diabólicas tentatiónes, et monstruósas præstígias invícta fídei fortitúdine superábat, dicens. Increpet.

Lectio vj.

In cœnóbium revérsus, ac exíguæ cellæ sibi constrúctæ a sancto Amándo reclúsus, perfectíssime mortificatióni incúmbens, in specu quadam, quæ stantem hóminem ægre cápere posset, oratiónibus ac meditatiónibus Deo mílitans, seípsum exercébat. Proximórum ínterim ad eum concurréntium salúti, in componéndis discórdiis, ac quotidiána Ecclesiárum sollicitúdine, assídue invígilans, biénnium et ámplius in summa vitæ austeritáte ac sanctitáte transégit, donec plenus bonórum óperum ac meritórum, a Deo evocátus, vitam hanc temporálem cum ætérna felíciter commutávit, Kaléndis Octóbris, anno Dómini sexcentésimo trigésimo primo. Cujus imitatióne, sanctæ Gertrúdis et Begga, Pipíni nobilíssimi Ducis fíliæ, ejúsque consanguíneæ, sanctióri vitæ se addixérunt. Multi prætérea príncipes viri ac fœminæ, ipsíus exémplum secúti, religióne ac sanctitáte claruérunt.

℟. Glória Dómini super caput justi in forma vivíficæ crucis appáruit ; ipse autem flagránter exclamávit : * Hæc mea retribútio est, * Crucifíxo militávi, Crucis glóriam agnósco. ℣. Vox désuper ad eum facta est : Gaude et exúlta, Bavo, quia merces tua copiósa est in cœlis. Hæc. Glória Patri. Crucifíxo.

IN III. NOCTURNO.

Aña. O virum ineffábilem, in quo divína mirácula glorióse corúscant !

Aña. Prægustáta supérnæ suavitátis dulcédine, intuebátur concíves Angelos, et ánimam suam Dómino commendábat.

Aña. Sancte Bavo, pater bone, tu pro nobis in agóne, cum cœlésti concióne, apud Deum ádvoca.

℣. Lex Dei ejus in corde ipsíus. ℟. Et non supplantabúntur gressus ejus.

Léctio sancti Evangélii secúndum Matthæum.

Lectio vij. *Cap.* 19.

In illo témpore : Dixit Petrus ad Jesum : Ecce nos

relíquimus ómnia, et secúti sumus te : quid ergo erit nobis? Et réliqua.

Homilía sancti Bernárdi Abbátis.

In declam. super Evang. Ecce nos relíquimus ómnia.

Arbitror verba lectiónis hujus ea esse, de quibus ad immortálem Sponsum a fínibus terræ clamat Ecclésia : Propter verba labiórum tuórum custodívi vias duras. Hæc namque sunt verba, quæ contémptum mundi in univérso mundo, et voluntáriam homínibus persuasére paupertátem. Hæc sunt, quæ mónachis claustra replent, desérta anachorétis. Hæc, inquam, sunt verba, quæ Ægyptum spóliant, et óptima quæque ejus vasa dirípiunt. Hic sermo vivus et éfficax, convértens ánimas felíci æmulatióne sanctitátis, et veritátis promissióne fidéli.

℟. Dum beátum sanctus Bavo tráderet spíritum, levátis in cœlum mánibus dixit : * Vale servórum Dei Ecclésia, Christus adest : egrédere in occúrsum ejus ánima mea. ℣. Angélica recreátus præséntia, et totis víribus in Deum inténtus, ait. Vale.

Lectio viij.

Dixit enim Simon Petrus ad Jesum : Ecce nos relíquimus ómnia. Bene, óptime, et non ad insipiéntiam tibi. Nam et mundus transit, et concupiscéntia ejus : et relínquere hæc magis éxpedit quam relínqui. Ecce, inquit, nos relíquimus ómnia, et secúti sumus te. Nimírum quia exultávit ut gigas ad curréndam viam, nec curréntem sequi póterat onerátus. Sed nec inútilis commutátio, pro eo, qui super ómnia est, ómnia reliquísse. Nam et simul cum eo donántur ómnia : et, ubi apprehénderis eum, erit unus ipse ómnia in ómnibus, qui pro ipso ómnia reliquérunt.

℟. Exultémus in hac sacra beáti Bavónis solemnitáte : Quia factus est gloriósus cœli senátor : * Ubi pro nobis erit perpétuus intervéntor. ℣. Hódie collocátus est in glória, et thronum méruit inter eos, qui cum Christo hunc mundum sunt judicatúri. Quia. Glória Patri. Ubi.

Lectio ix.

Omnia sane díxerim, non tantum possessiónes, sed étiam cupiditátes, et eas máxime. Plus enim concupiscéntia mundi, quam substántia nocet ; et hæc fugiendárum causa divitiárum præcípua est, quod aut vix, aut numquam sine amóre váleant possidéri. Limósa síquidem, et glutinósa nimis, non modo extérior, verum étiam intérior substántia nostra vidétur : et fácile cor humánum ómnibus, quæ frequéntat, adhæret. Age ergo, qui relínquere univérsa dispónis, te quoque inter relinquénda numeráre meménto : imo vero máxime et principáliter ábnega temetípsum, si delíberas sequi eum, qui exinanívit propter te semetípsum.

Te Deum laudámus. 14.

AD LAUDES,

et per Horas.

Aña. 1. Dum viri sanctíssi-

mi Bavónis ex hoc sæculo tránsitus instáret, cœléstis illum Spíritus in spécie colúmbæ visitávit.

Psalm. Dóminus regnávit, cum reliquis. 15.

2. Glória Dómini super eum in forma vivíficæ crucis appáruit, et vox de cœlo facta est : Gaude et exúlta, Bavo, quóniam merces tua copiósa est in cœlis.

3. Inténdens in cœlum vidit glóriam Dei, et ait : Hæc mea retribútio est : Crucifíxo militávi, Crucis glóriam agnósco.

4. Oculis ac mánibus in cœlum semper inténtus, ardénter cupiébat dissólvi, et esse cum Christo, allelúia.

5. Angélica recreátus præséntia, Vale, ait, servórum Dei Ecclésia : Christus adest; egrédere in occúrsum ejus, ánima mea.

Capitulum. *Philip.* 3.

FRATRES : Quæ mihi fuérunt lucra, hæc arbitrátus sum propter Christum detriménta. Verúmtamen exístimo ómnia detriméntum esse propter eminéntem sciéntiam Jesu Christi Dómini mei : propter quem ómnia detriméntum feci.

Hymnus.

O MAGNE rerum Cónditor,
Qui,quidquid orbe cláuditur,
Poténte regis déxtera,
Inténde votis súpplicum.
Dum prona nox jam péllitur
Primo diéi spículo,
Dispélle noctem, méntibus
Quæ densa nostris íncubat.
Tui Bavónis, pérpetim
Nos ire per vestígia
Fac, et salútis trámitem
Gradu sequi non dévio.
Fac, nos Bavónis æmulos
Carnem domáre lúbricam,
Sensus ligáre tránsfugos,
Mentémque cœlo tóllere.
Prurígo ne nos óccupet
Insaniéntis sæculi ;
Nec taminátis íllius
Molem gerámus móribus.
Deo Patri sit glória,
Qui nos cruóre Fílii,
Sanctóque lotos Spíritu,
Bavónis ornet præmio. Amen.

℣. Justus germinábit sicut lílium. ℟. Et florébit in ætérnum ante Dóminum.

Ad Benedictus, Aña. Præliátor Dómini Bavo invictíssimus, ómnium virtútum perfectióne probátus, et sanctíssime consummátus hódie triúmphans migrávit in cœlum, et cum Christo gaudet in ætérnum, allelúia.

Oratio.

DEUS, qui beátum Bavónem Confessórem tuum, calcáto mundo, crucifíxo Fílio tuo militáre tribuísti : da nobis, quæsumus, ejus patrocínio ab ómnibus hóstibus prótegi ; et post peráctam felíciter hujus vitæ milítiam, ætérna glória coronári. Per eúmdem Dóminum.

AD TERTIAM.

Aña. Glória Dómini.

Capitulum, Fratres : Quæ mihi, ut supra.

℟. br. Amávit eum Dóminus, * Et ornávit eum. Amávit. ℣. Stolam glóriæ índuit eum. Et ornávit. Glória Patri. Amávit.

℣. Os justi meditábitur sapiéntiam. ℟. Et lingua ejus loquétur judícium.

AD SEXTAM.

Aña. **Inténdens.**

Capitulum. *Eccli.* 39.

Justus cor suum trádidit ad vigilándum dilúculo ad Dóminum, qui fecit illum, et in conspéctu Altíssimi deprecábitur.

℟. br. **Os justi* Meditábitur sapiéntiam. Os.℣. Et lingua ejus loquétur judícium. Meditábitur.Glória Patri.Os.**

℣. **Lex Dei ejus in corde ipsíus.℟. Et non supplantabúntur gressus ejus.**

AD NONAM.

Aña. **Angélica.**

Capitulum. *Sap.* 10.

Justum dedúxit Dóminus per vias rectas, et osténdit illi regnum Dei, et dedit illi sciéntiam sanctórum : honestávit illum in labóribus, et complévit labóres illíus.

℟. br. **Lex Dei ejus* In corde ipsíus. Lex.℣. Et non supplantabúntur gressus ejus. In. Glória Patri. Lex.**

℣. **Justum dedúxit Dóminus per vias rectas.℟. Et osténdit illi regnum Dei.**

IN II. VESPERIS.

Omnia ut in primis.

Ad Magnificat, Aña· **O remédium salútis in via, beáte Bavo, tuis nos précibus Deo reconcília : esto nobis patrónus in cœli cúria, ubi justi stabunt cum fidúcia.**

Commem. sequentis.

DIE I. OCTOBRIS.

S. Remigii, Episc. et Conf. Duplex.

ex Decreto S. R. C. xxvij. Nov. 1883.

Omnia ut in Breviario 813.

DIE XIV. OCTOBRIS.

In Diœcesi Brugensi.

S. Donatiani, Episc. et Conf. Eccl.Cathedr.et Diœc. Patr. Duplex j. classis.

Omnia de Comm. Conf. Pont. [45] præter sequentia.

Oratio. **Da quæsumus.**

In j. Nocturno Lectiones, **Fidélis sermo,** de Comm. j. loco. [48]

IN II. NOCTURNO.

Ex Surio, Marlot. in Hist. Rhem. et antiq. Registris Eccl. Cath.

Lectio iv.

Donatianus patre, ut ferunt, Cornélio, nóbili Románo, et Lucínia, in Gálliis natus est. In tantum autem crevit in eo cum ætáte vitæ sanctióris méritum, ut dignus fúerit, qui ad archiepiscopális dignitátis fastígium sublimarétur. Est in Gállia Bélgica ecclésia Rheménsis antiquíssima et celebérrima, cui plures sanctitáte conspícui Epíscopi ex órdine præfuérunt. Ad hanc regéndam séptimo, vel, ut álii volunt, octávo loco assúmptus est Donatiánus, subrogátus sancto Materniáno. Quo in múnere se talem præstitit, ut beáto Vivéntio, aliísque, qui in eódem eum cúlmine secúti sunt, extíterit vivéndi spéculum, et sanctæ conversatiónis exémplar. Et sane quam spectátæ virtútis fúerit, quantóque stúdio incubúerit, ut divíni verbi pábulum óvibus suis non deésset, cónjici potest ex glorióso Confessóris título,quo in Dypthicis ecclesiásticis insignítur ; ex verbis quoque sancti Hie-

rónymi, qui scribens advérsus Vigilántium, et istíus ætátis Gálliæ Episcopórum se præbens encomiásten, ait : Gállia monstra non hábuit, sed viris semper fórtibus et eloquentíssimis abundávit.

℟. Invéni David.

Lectio v.

Ex his vero, qui invincíbili strenuitáte et eloquéntia Gallicánam ecclésiam tantópere illustrárunt, éxtitit útique Donatiánus : qui et hanc laudem, et egrégie facta in pascéndis Christi óvibus mira sanctitáte cumulávit. Quin et Rheménsis Archiepíscopi epístola, ad Balduínum Férreum cum sacro ejus córpore in Flándriam missa, prædicat Donatiánum miræ sanctitátis virum, pium exauditórem, et promptíssimum apud Deum intercessórem, tam sæculáribus angústiis occupátis, quam peccatórum sceléribus deténtis : quod nostris, inquit, tempóribus, miraculórum insígnibus satis evidénter comprobátum est. Verúmtamen acta ejus et præcípuæ vitæ circumstántiæ non satis exploráta sunt ; eo quod, Wándalis sæculo quinto Gállias devastántibus, éadem cum multis áliis períre contígerit, sed ad ætérnam memóriam scripta sunt in cœlis.

℟. Pósui adjutórium.

Lectio vj.

Postquam ígitur præsedísset pastor egrégius annis vigínti novem, mercédem labórum receptúrus a Dómino, ad cœléstem pátriam migrávit circa médium quarti sæculi, prídie Idus Octóbris. Corpus ejus in ecclésia sancti Agrícolæ sepúltum, quæ sancti Nicásii, unius successórum ejus, nómine nunc appellátur, váriis refúlsit miráculis. Deínde autem per Cárolum Calvum, Francórum regem, in amicítiæ et protectiónis suæ tésseram, ac Rhemórum Archiepíscopum, ad Balduínum Férreum, Flándriæ cómitem, piíssimo dono, missum, ac summa veneratióne suscéptum, Thorálti primum tantísper depósitum est ; et demum in Burgo Brugénsi, ad sacéllum Maríæ Vírginis : quod idem Balduínus in sancti Donatiáni basílicam magnificéntius eréxit, vário signórum splendóre, ejúsdem Sancti méritis, decorátam. Atque ita factum est, ut beatíssimus Póntifex, ingénti populórum gáudio, ipsíus civitátis, et quæ nunc est diœcésis Brugénsis eléctus Patrónus, magna religióne colátur, ut totíus tractus marítimi exímius Tuteláris.

℟. Iste est qui ante.

IN III. NOCTURNO.

Léctio sancti Evangélii secúndum Matthæum.

Lectio vij. *Cap.* 25.

In illo témpore : Dixit Jesus discípulis suis parábolam hanc : Homo péregre proficíscens, vocávit servos suos, et trádidit illis bona sua. Et réliqua.

Homilía S. Gregórii Papæ.

Homilia 9. in Evang.

Sciendum est, quod nullus piger ab hac talénti ac-

ceptióne secúrus est. Nullus namque est, qui veráciter dicat: Taléntum mínime accépi, non est unde oratiónes pónere cogar. Talénti enim nómine cuílibet páuperi étiam hoc ipsum reputábitur, quod vel mínimum accépit. Alius namque accépit intelligéntiam, prædicatiónis ministérium debet ex talénto. Alius terrénam substántiam accépit, erogatiónem talénti debet ex rebus. Alius nec internórum intelligéntiam, nec rerum affluéntiam accépit, sed tamen dídicit artem, qua páscitur; ipsa ars ei in talénti acceptióne reputátur. Alius nihil horum assecútus est, sed tamen fortásse familiaritátis locum apud dívitem méruit; taléntum profécto familiaritátis accépit. Si ergo ei nihil pro indigéntibus lóquitur, pro talénti retentióne damnátur.

℟. Amávit eum.

Lectio viij.

Habens ergo intelléctum, curet omníno, ne táceat. Habens rerum affluéntiam, vígilet, ne a misericórdiæ largitáte torpéscat. Habens artem, qua régitur, magnópere stúdeat, ut usum atque utilitátem illíus cum próximo partiátur. Habens loquéndi locum apud dívitem, damnatiónem pro reténto talénto tímeat, si cum valet, non apud eum pro paupéribus intercédit. Taléntum quippe ab unoquóque nostrum ventúrus Judex éxiget quantum dedit. Ut ergo de talénti sui ratiónibus, redeúnte Dómino, quisque secúrus sit, cum tremóre penset quotídie, quid accépit. Ecce namque jam juxta est, ut ille, qui péregre proféctus est, rédeat: quasi quippe péregre ábiit, qui scílicet de hac terra, in qua natus est, longe discéssit. Sed profécto revértitur, ut de taléntis ratiónes ponat: quia si a bona actióne torpéscimus, de ipsis donis, quæ cóntulit, nos distríctius júdicat.

℟. Sint lumbi.

Lectio ix.

Consideremus ergo, quæ accépimus, atque in eórum erogatióne vigilémus. Nulla nos a spiritáli ópere terréna cura impédiat; ne, si in terra taléntum abscónditur, talénti Dóminus ad iracúndiam provocétur. Piger étenim servus, cum jam culpas judex exáminat, taléntum de terra levat: quia sunt pleríque, qui tunc se a terrénis desidériis, vel opéribus súbtrahunt, quando jam per animadversiónem Júdicis ad ætérnum supplícium trahúntur. Ante ergo de talénti nostri ponénda ratióne vigilémus; ut, cum jam Judex ad feriéndum ímminet, lucrum nos, quod fécimus, excúset.

Te Deum laudámus. 14.

In ij. Vesperis com. sequentis.

DIE III. NOVEMBRIS.

Leodii.

S. Huberti, Episc. et Conf., Patroni Civitatis.

Duplex j. classis.

Omnia de Communi Conf. Pont. [45] præter sequentia.

AD VESPERAS,

Hymnus.

Hymnus laudis decantétur
Christo Regi glóriæ :
Illi nostrum præsentétur
Organum melódiæ,
Quem Hubértus intuétur
Reveláta fácie.

Aulæ pompam abdicávit
Lambérti consílio :
Se divíno dedicávit
Hubértus obséquio,
Et in Christi vigilávit
Sédulus offício.

Hunc Patrónum attollámus
Per laudum præcónia ;
Ei grata studeámus
Offérre servítia,
Ut adésse sentiámus
Ejus patrocínia.

O Hubérte, pietátem
Morum nobis tríbue :
Salutárem sanitátem
Infírmis restítue,
Orans summam bonitátem
Pro illis contínue.

Benedícta sit majéstas
Creatóris ómnium,
Cujus virtus et potéstas
Non habet inítium ;
Qui Hubérto tuum præstas
Juge contubérnium.
Amen.

℣. Amávit eum Dóminus et ornávit eum. ℟. Stolam glóriæ índuit eum.

Ad Magnificat, Aña. O quam venerándus es, egrégie Conféssor Christi, qui terréna contempsísti, et modo victor fulges in cœlis. Te súpplices exorámus, ut intercédas pro nobis ad Dóminum Jesum Christum.

Oratio.

Deus, qui perénnem glóriam sanctíssimi Conféssóris tui atque Pontíficis Hubérti ánimæ contulísti : præsta quæsumus ; nos ejus apud te ita patrocíniis adjuvári, ut cum eo vitam possideámus ætérnam. Per Dóminum.

AD MATUTINUM.

Hymnus. **Hymnus laudis,** ut in j. Vesperis.

In j. Nocturno, Lectiones, **Fidélis sermo,** de Communi. [48]

IN II. NOCTURNO.

Lectio iv.

Hubertus, ex Aquitániæ Príncipum régia stirpe natus, primo vitæ témpore mundi vanitátibus addíctus fuísse perhibétur. Qui póstea in Austrásiam véniens, supérna grátia mutáto consílio, totum se Deo vovit, et beáto Lambérto, Tungrénsi epíscopo, tamquam magístro perféctæ conversiónis adipiscéndæ causa se submísit, ac tanti Patris instructióne, hortátu et exémplo vitam arctiórem in cœnóbio Stabulénsi aliquándiu egit ; cui deínde per martyrium subláto in episcopátu Tungrénsi succéssit. Pontificáli dignitáte insignítus, statim ea, quæ ex temporálibus bonis sibi superérant in pios usus erogávit.

℟. Invéni David.

Lectio v.

Itaque rejécta temporálium cura non solum gregi suo invigiláre, sed víribus ómnibus ovíle Christi adaugére satégit. Martyrium anhélans Arduénnæ, tum bár-

baræ genti, Evangélium indeféssus prædicávit, eámque Christo lucrifécit. Tum et Taxándros atque Brabántos, jam sancti Lambérti ópera ad fidem Christiánam convérsos vita, sacris conciónibus et miráculis in ea corroborávit. Templis idolórum ubíque subvérsis, multæ Christianórum ritu ecclésiæ Hubérti cura ædificátæ aut restitútæ et amplíssimis munéribus exornátæ fuérunt. Sancti decessóris sui corpus Mosæ Trajécto Légiam redúxit, et in Basílica, quam in martyrii ejus loco fúnditus ampliáverat, tumulávit. Constans ínsuper tradítio est, eúmdem domicílio, quod post plures suos antecessóres epíscopos, urbe Tungrénsi ab Hunnis devastáta, Mosæ Trajécto habúerat, Leódium cujus civitátis fundaménta pósuit, transláto Sedem pontifíciam in ea fixísse, sigillúmque públicum hac inscriptióne: Sancta Légia Románæ Ecclésiæ fília notátum dedísse.

℟. Pósui adjutórium.

Lectio vj.

Diei sui óbitus anno ante eam íntegro præscius, ad illum summa pietáte se præparávit; et trigésima die præeúnte, ante sepúlchrum beáti Lambérti oratióni diútius incúbuit. Inde progrédiens ad Basílicam Príncipis Apostolórum quam ipse condíderat, ibíque dénuo Deum humíllime precátus, bráchiis solo exténsis designávit locum, quem in sepultúram suam parári demandávit. Mox proféctus in Brabántiam, ut novam ibi ecclésiam consecráret, Sacris peráctis, febre corrípitur, et in villa sua Furæ-Ducum non procul Bruxéllis decúbuit. In agóne dæmonis artes, Psalmo nonagésimo, adhíbita aqua lustráli, elúsit. Dénique Symbolo fídei recitáto, inter Oratiónis Domínicæ verba senectúte bona plenus, vita cessit anno Dómini septingentésimo vigésimo séptimo, Leodiúmque redúctus, delécto ibídem túmulo rédditur. Sancti Hubérti corpus incorrúptum décimo sexto post anno a Floribérto, ejus successóre, elevátum, públicæ fidélium veneratióni expósitum fuit, quod dénuo illæsum anno vigésimo quinto sæculi noni sub Walcándo epíscopo Leodiénsi ad monastérium Andaínum sancti Hubérti nómine póstmodum nuncupátum, transfértur, ubi perénni miraculórum glória fulget, eórum præcípue salúte qui rabidórum animálium morsu inntécti sunt, quales jam inde a sæculo nono, immíssa in frontem Stolæ sancti Hubérti partícula sanátos fuísse fide digna ejúsdem sæculi monuménta testántur.

℟. Iste est qui.

IN III. NOCTURNO.

Léctio sancti Evangélii secúndum Matthæum.

Lectio vij. *Cap.* 25.

In illo témpore: Dixit Jesus discípulis suis parábolam hanc: Homo péregre proficíscens, vocávit servos suos, et trádidit illis bona sua. Et réliqua.

Homilía sancti Joánnis Chrysóstomi.

Serm. vij. in Genesim.

Non solum ea réddere jubémur quæ recépimus, sed et Dómino duplicáta afférre. Quamquam si ea custodíre tantum jussum nobis esset, multa sollicitúdine ac stúdio res indigéret. Cum vero ut étiam multiplicéntur, nobis Dóminus imperárit, cógita quantum labóris et curæ sit a nobis cui ea commíssa sunt, conferéndum. Ideo quidam, cui commíssa fúerant talénta quinque; non tótidem óbtulit, sed duplicáta. Nam illa quidem benignitátis erant Dómini: sed opórtuit étiam servum suum exhibére diligéntiam. Simíliter et is, cui duo talénta crédita fúerant, ália duo lucrátus est, atque idcírco pari eum Dóminus honóre dignátus est.

℟. Amávit eum.

Lectio viij.

Proventus haud idem est, et merces est éadem. Quid ita? Quóniam non eórum quæ obláta sunt quantitátem, sed eórum virtútem qui negotiáti fúerant, attendébat Deus. Nam utérque pro viríli quæ suárum pártium erant præstíterat. Res autem oblátæ non multiplicátæ fúerant aut imminútæ, vel ob illíus ignáviam, vel ob diligéntiam istíus, sed pro depósiti diversitáte ille quinque accépit, et óbtulit ália quinque; hic accépit duo, et óbtulit duo; neque quod ad stúdium áttinet, inférior éxtitit: síquidem et hic duplícia, et ille duplícia lucrátus est crédita; is vero qui unum accéperat, simplex illud óbtulit, quam ob causam est étiam castigátus.

℟. Sint lumbi vestri.

Lectio ix.

Audistis ergo quantum illos máneat supplícium qui ex domínicis pecúniis negotiáti non fúerint. Ergo et custodiámus et negotiémur, et multum ex eis lucrum exhibeámus. Neque dicat áliquis: Idióta sum, discípulus sum, verbum doctrínæ non hábeo, cum imperítus sim, et nullíus prétii: tamétsi enim idióta sis, licet discípulus, licet unum tibi taléntum sit créditum, negotiáre ex eo quod tibi commíssum est, et eámdem cum doctóre mercédem accípies.

Te Deum laudámus. 14.

AD LAUDES,

Hymnus.

Respiremus in beáti
Hubérti memória,
Celebrémus illibáti
Præsulis solémnia,
Consurgámus excitáti
In ejus præcónia.

Militáre concupívit
In adolescéntia,
Jugum Christi post subívit,
Spreta mundi glória:
Hunc Lambértus erudívit
Cœlésti sciéntia.

Gregi suo prædicávit
Spem supérnæ glóriæ,
Dóminus quam præparávit
Dono suo grátiæ;
Pópulum sic informávit
Verbo sapiéntiæ.

Magnus fuit consolátor
Horum quibus præfuit,
Oppressórum sublevátor,
Illis numquam défuit,
Infirmórum visitátor,
Quibus semper ádfuit.
O Hubérte, Pastor vere,
Morum viva régula,
Quem, donánte summo Rege,
Colláudant mirácula ;
Hostis ímpetra cavére
Nos prudénter jácula.
Amen.

℣. Justum dedúxit Dóminus per vias rectas. ℟. Et osténdit illi regnum Dei.

Ad Benedictus, Aña. Iste est de sublímibus cœlórum præpoténtibus unus, quem manus Dómini consecrávit : cujus nos méritis adjuvári súpplices depóscimus.

IN II. VESPERIS.

Hymnus, Aña ad Magnificat et Oratio ut in j. Vesperis.

Et fit com. sequentis tantum.

DIE XII. NOVEMBRIS.

Gandavi.

S. Livini, Episc. et Mart., Patroni Civitatis.
Duplex j. classis.

Omnia de Communi unius Mart. [19] præter sequentia.

Oratio. Infirmitátem.

In j. Nocturno, Lectiones, A Miléto, de Communi. [21]

IN II. NOCTURNO.

Lectio iv.

Livinus nóbili génere apud Hibérno-Scotos natus, etiámnum puer, non modo supra ætátem exímia pietáte conspícuus, verum étiam áliis virtútibus clarus fuit. Adolescéntior præceptóribus usus est primum Benigno sacerdóte, deínde sancto Augustíno Anglórum apóstolo. A quo sacerdótio insignítus, tanta cum laude in eo órdine versátus est, ut eum concíves haud multo post ad episcopátum évehi exoptárint, quod munus rege populóque compellénte tandem suscépit, et magno cum fructu annos áliquot administrávit. Póstmodum, cum Sylváno archidiácono vices suas demandásset, apud éxteras gentes Christum prædicáre et infidéles ad christiánam fidem convértere aggréssus est.

℟. Honéstum fecit.

Lectio v.

Oceano ítaque transmísso, una cum discípulis Foilláno, Helía et Kiliáno, apud Morínos atque hodiérnæ Flándriæ Occidentális íncolas ex itínere sparsit divíni verbi sémina. Ingréssus cœnóbium Gandénse, a beáto Amándo fundátum, humániter a Florbérto abbáte fratribúsque excéptus est, anno sexcentésimo quinquagésimo quinto. Ubi quum beátum Bavónem, recens defúnctum, magnis coruscántem miráculis inveníret, memóriam viri celebérrimam et præséntia sanctitátis testimónia admirátus, trigínta contínuos dies super ejus sepúlchrum Missárum solémnia celebrávit. Inde prædicatiónis causa ad vária hodiérnæ Flándriæ Brabantiæque loca proféctus

complúres ad Christi fidem verbo, exémplo et miráculis convértit.

℟. Desidérium ánimæ.

Lectio vj.

Quum ibi in pago Hauthem hospitarétur, ubi præsértim missis a Florbérto abbáte cibis sustentabátur, Caphrahíldis hóspitis suæ fílio Ingelbérto multis annis lúmine priváto visum restítuit, aliísque complúribus sanitátem spirituálem impetrávit. Parátus ómnia et mortem ipsam pro Christo pérpeti, exsectiónem sustínuit linguæ suæ, quæ mox tamen ei restitúta fuit. Instántis sui martyrii vates, Escham Alosténsis territórii pagum ádiit, ut íncolas paganísmi ténebris adhuc involútos Evangélii luce illustráret. Quo compérto, nefárii quidam hómines eum persecúti sunt, ac multis vulnéribus sáucium cápite truncárunt, prídie Idus Novémbris, anno sexcentésimo quinquagésimo séptimo. Eódem die Caphrahíldis, pia matróna, cum Brítio infánte, quem Livínus de sacro fonte suscéperat, ob Sancti defensiónem trucidáta est. Hæc seórsum, infans vero eódem, quo Livínus, lóculo in Hauthem sepelítur.

℟. Stola jucunditátis.

In iij. Nocturno, Homilia in Evang. Si quis vult post me veníre, ij. loco. |30|

In ij. Vesperis fit com. sequentis tantum.

Quum omnia in his Officiis propriis Ordini Minorum Capuccinorum in Belgio concessis, diligenti facta collatione per Veñlem Dñum Cañcum G. Van Caster a Nobis ad hoc deputatum, cum originalibus fideliter concordare reperta sint, permittimus ut evulgentur.

Mechliniæ die 9 Februarii, 1889.

PETRUS LAMBERTUS, Archiepus Mechlinien.

Mechliniæ, H. Dessain. — MDCCCLXXXIX.

DIE XXXI. MARTII

IN FESTO

B. JOANNÆ TOLOSANÆ

VIRG. ORD. CARMELITARUM

Introitus. Psalm. 44.

DILEXISTI justítiam, et odísti iniquitátem: proptérea unxit te Deus Deus tuus, óleo lætítiæ præ consórtibus tuis. Ps. ibid. Eructávit cor meum verbum bonum: dico ego ópera mea regi. ℣. Glória Patri.

Oratio.

DEUS qui nobis in beáta Joánna Vírgine tua mirum pœniténtiæ et caritátis exémplum exhibuísti; concéde quæsumus: ut ejus imitatióni júgiter inhæréntes, quæ diligéntibus te præmia promisísti felíciter consequámur. Per Dóminum.

Léctio Epístolæ beáti Pauli Apóstoli ad Corínthios. 2. Cor. 10. d. et 11.

FRATRES: Qui gloriátur in Dómino gloriétur. Non enim qui seípsum comméndat, ille probátus est: sed quem Deus comméndat. Utinam sustinerétis módicum quid insipiéntiæ meæ, sed et supportáte me: æmulor enim vos Dei æmulatióne. Despóndi enim vos uni viro vírginem castam exhibére Christo.

Graduale. Ps. 44. Spécie tua, et pulchritúdine tua, inténde, próspere procéde, et regna. ℣. Propter veritátem, et mansuetúdinem, et justítiam: et dedúcet te mirabíliter déxtera tua.

Allelúia, allelúia. ℣. Adducéntur Regi vírgines post eam: próximæ ejus afferéntur tibi in lætítia. Allelúia.

Post Septuagesimam, omissis Allelúia, et versu sequenti, dicitur:

Tractus. Ps. 44. Audi, fília, et vide, et inclína aurem tuam: quia concupívit rex spéciem tuam. ℣. Vultum tuum deprecabúntur omnes dívites plebis: fíliæ regum in honóre tuo. ℣. Adducéntur regi vírgines post eam: próximæ ejus afferéntur tibi. ℣. Afferéntur in lætítia, et exsultatióne: adducéntur in templum regis.

Tempore Paschali omittitur Graduale, et ejus loco dicitur:

Allelúia, allelúia. ℣. Adducéntur regi vírgines post eam: próximæ ejus afferéntur tibi in lætítia. Allelúia. ℣. Spécie tua, et pulchritúdine tua inténde, próspere procéde, et regna. Allelúia.

✠ Sequéntia sancti Evangélii secúndum Matthæum. Matth. 25.

IN illo témpore: Dixit Jesus discípulis suis parábolam hanc: Símile erit regnum cœlórum decem virgínibus, quæ accipiéntes lámpades suas, exiérunt óbviam sponso et sponsæ. Quinque autem ex eis erant fátuæ, et quinque prudéntes: sed quinque fátuæ, accéptis

lampádibus, non sumpsérunt óleum secum : prudéntes vero accepérunt óleum in vasis suis cum lampádibus. Moram autem faciénte sponso, dormitavérunt omnes et dormiérunt. Média autem nocte clamor factus est : Ecce sponsus venit ; exíte óbviam ei. Tunc surrexérunt omnes vírgines illæ, et ornavérunt lámpades suas. Fátuæ autem sapiéntibus dixérunt : Date nobis de óleo vestro ; quia lámpades nostræ exstinguúntur. Respondérunt prudéntes, dicéntes : Ne forte non sufficiat nobis, et vobis, ite pótius ad vendéntes, et émite vobis. Dum autem irent émere, venit sponsus : et quæ parátæ erant, intravérunt cum eo ad núptias, et clausa est jánua. Novíssime vero véniunt et réliquæ vírgines dicéntes : Dómine, Dómine, áperi nobis. At ille respóndens, ait : Amen dico vobis, néscio vos. Vigiláte ítaque, quia nescítis diem, neque horam.

Offertorium. Ps. 44. **Fíliæ** regum in honóre tuo, ástitit regína a dextris tuis in vestítu deauráto circúmdata varietáte.

Secreta.

ACCEPTA tibi sit, Dómine, sacrátæ plebis oblátio, pro tuórum honóre Sanctórum : quorum se méritis de tribulatióne percepísse cognóscit auxílium. Per Dóminum.

Communio. Matth. 25. Quinque prudéntes vírgines accepérunt óleum in vasis suis cum lampádibus : média autem nocte clamor factus est : Ecce sponsus venit, exíte óbviam Christo Dómino.

Postcommunio.

SATIASTI, Dómine, famíliam tuam munéribus sacris : ejus, quæsumus, semper interventióne nos réfove ; cujus solémnia celebrámus. Per Dóminum.

Imprimi potest.

Mechliniæ, die 14 Augusti 1896.

† PETRUS LAMBERTUS, CARD. GOOSSENS,
Archiep. Mechlinien.

MECHLINIÆ, H. DESSAIN

DIE XXXI. MARTII

B. JOANNÆ TOLOSANÆ

VIRG. ORD. CARMELITARUM

Duplex

Omnia de Comm. Virg. præter sequentia.

Oratio.

Deus qui nobis in beáta Joánna Vírgine tua mirum pœniténtiæ et charitátis exémplum exhibuísti: concéde quæsumus; ut ejus imitatióni júgiter inhæréntes, quæ diligéntibus te præmia promisísti felíciter consequámur. Per Dóminum.

In j. Noct. Lectiones **De virgínibus,** de Communi.

In secundo Nocturno.

Lectio iv.

Joanna virgo, ineúnte sæculo décimo tértio, Tolósæ nobilíssimis orta paréntibus, adhuc puéllula morum suavitáte ac pietáte ita præfúlsit, ut ómnium admiratiónem sibi conciliáret, et qualis esset futúra sanctimóniæ satis osténderet. Succrescénte ætáte tantum in ea adáuctum est desidérium christiánæ perfectiónis, ut nihil ipsi sátius esset, quam sanctórum recólere gesta eorúmque exémpla sibi sectánda propónere, ac studiosíssime sequi. Concépto inde propósito de terrénis divítiis et sæculi oblectaméntis prorsus abjiciéndis, ut se Deo húmilem ancíllam pénitus dicáret, lætíssima occasiónem arrípuit, qua Fratres Beátæ Maríæ de Monte Carmélo ex Palæstína adveniéntes sedem Tolósæ posuérunt, ut sanctiórem vivéndi ratiónem sub eórum institutióne, fervénti ánimo aggrederétur. Ideo eorúmdem Fratrum vicínam ecclésiam adíre, sacris interésse, divínis frequénter réfici sacraméntis, et ómnia devotiónis offícia piíssime perágere summa cura satagébat.

℟. **Propter veritátem.**

Lectio v.

Cum autem beátus Simon Stókius, Generális Carmelitárum Moderátor, Tolósam ad suos visitándos venísset, Joánna hábitum Ordinis iterátis précibus impetrávit; atque ab eódem ingénti cum gáudio suscépit; ac votum póstea castitátis emíttens Ordinis régulam íntegre firmitérque observándam promísit. Quamóbrem majóri stúdio severióris vitæ palæstram aggréssa, in ea brevi ádeo

profécit, ut sanctimóniæ exémplum ab ómnibus haberétur. Humilitáte, patiéntia, sénsuum custódia, córporis afflictatiónibus fuit admirábilis. Tanto vero erga sponsum Jesum ferebátur afféctu, ut Ipsíus cruci suffíxi imáginem, uti librum contínuo legéndum ac meditándum, manu gérere, sæpíssime osculári, et copióso lacrymárum imbre irroráre in summis delíciis habéret. Sed et erga próximos amóre succénsa, páuperum inópiæ sublevándæ, infírmis curándis, derelíctis tuéndis afflictísque solándis nullo unquam témpore déstitit.

℟. Dilexísti justítiam.

Lectio vj.

Eximia Joánnæ cáritas in eo máxime enítuit, quod suis cívibus ab errórum, qui adhuc inter Tolosátes perniciosíssime grassabántur, contagióne tuéndis, eisdémque in cathólica fide et pietáte firmándis, totis víribus, supra feminéi sexus conditiónem strénue adlaborávit. In piam enim a sacro scapulári sodalitátem paulo ante mirabíliter institútam, plura hóminum míllia adlégit, et véluti áciem ordinátam, hæreticórum ac judæórum ímpie obsisténtium conátibus efficáciter oppósuit. Tértii páriter Carmelítici órdinis vivéndi formam ita promóvit fovítque, ut ejúsdem apud suos véluti institútrix hábita fúerit. Hisce virtútum et insígnis erga Deum et próximum caritátis opéribus ac méritis cumuláta, tandem piíssima virgo suáviter obdormívit in Dómino prídie kaléndas aprílis anno millésimo ducentésimo octogésimo sexto, ejúsque corpus in ecclésia Carmelitárum religiosíssime cónditum fuit. Mox vero ad Joánnæ sepúlchrum, ejus sanctitátis fama perdúcti, convenérunt cives et peregríni ad ejus apud Deum opem implorándam ac sacras exúvias devóto cultu venerándas. Quem quidem cultum públicum ecclesiásticum ad hæc usque témpora perseverántem Leo Papa Décimus tértius ex Sacrórum Rítuum Congregatiónis consúlto ratum hábuit et confirmávit.

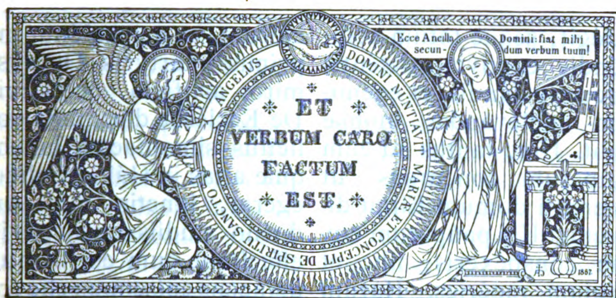
℟. Afferéntur Regi.

Imprimatur

Mechliniæ, die 14 Augusti 1896.

† PETRUS LAMBERTUS, CARD. GOOSSENS,
Archiep. Mechlinien.

MECHLINIÆ, H. DESSAIN

PROPRIUM SANCTORUM MEXICANORUM.

PARS HIEMALIS.

Die 1. Decembris.

S. Eligii Conf. et Episc. Noviomensis.

Duplex.

Omnia de Comuni Conf. Pont., præter sequ.

Oratio.

Tríbue nobis, quǽsumus Dómine, singulárem sancti Elígii, Confessóris tui atque Pontíficis, caritátem imitári, ut illíus mérita in spíritu et veritáte celebrémus. Per Dóminum nostrum Jesum Christum Fílium tuum: Qui tecum vivit.

In I. Nocturno Lectiones de Scriptura occurrente.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

Elígius Lémovick a cathólicis piísque paréntibus religióse educátus, auri laborándi artem adoléscens dídicit. Mánuum labóres cum pietátis opéribus mire conjúngens, quidquid témporis a labóre supérerat, in divínis frequentándis offíciis, in sacrórum librórum audiénda lectióne, inque ea atténto ánimo recolénda insumébat. Ætáte autem ac sanctórum sciéntia profíciens, christiánas virtútes impénsius excóluit: suum enim corpus oratióne et jejúniis in mentis servitútem

redégit, seque totum rediméndis captívis, deténtis cárcere solándis, et egenórum sublevándæ inópiæ dedit. Hinc tantus ad eum paúperum concúrsus, ut quærénti domum Elígii dicerétur: Ubi paúperum cœtum conspéxeris, illic et Elígium repéries. Harum virtútum præstántia Francórum régibus Clotário, ejúsque fílio Dagobérto, appríme carus fuit, quorum tamen grátia, vel ut indigéntes juváret, vel ut divínam promovéret glóriam, solúmmodo utebátur.

℟. Invéni David.

Lectio v.

Ad Armoricórum regem pacis componéndæ causa missus a Dagobérto, reges ambos felíci fœdere sociávit. Regáli ejúsdem Dagobérti munificéntia adjútus Solemniacénse in Lemovícibus cœnóbium cóndidit, Parísiis tercéntum puellárum ascetérium, aliúdque póstea Noviómi eréxit, exáctam in síngulis constítuens vivéndi disciplínam; cujus fervor, ne umquam tepésceret, exémplo juxta stúduit et verbo. Plúrima divérsis tempóribus auro, argénto, gemmis ornávit sepúlchra sanctórum, et mausoléum imprímis mártyris Dionýsii miro artifício decorávit. De Ecclésiæ disciplína sollícitus simoníacam labem, quæ altas in Gállia radíces égerat, junctis cum Audoéno stúdiis exstirpávit; effecítque cum eo, ne quis deínceps epíscopus eligerétur, nisi qui integritáte morum céteris præfulgéret.

℟. Pósui adjutórium.

Lectio vi.

Tamquam Aaron ad cleri honórem vocátus, etsi pro singulári sua ánimi demissióne rénuens, sacris tamen initiátur, atque Novioménsi præfícitur ecclésiæ. Quo in múnere omnes perfécti præsulis partes fidéliter adimplévit. Nam commíssas sibi Christi oves in omni sciéntia ac doctrína erudíre, atque in omni patiéntia redargúere numquam cessávit. Inopum gregem quotídie pavit, sólitus étiam illórum sordes elúere. Orthodóxæ veritátis hostes pervígili cura detéxit, illorúmque nefários conátus elúsit. Idolólatras, non qui suam modo incolébant diœcésim, sed étiam álios quamplúrimos ad veri Dei cognitiónem et cultum addúxit, at-

que eórum fana subvértit. Cabilonénsi intérfuit sýnodo anno a Vírginis partu sexcentésimo quinquagésimo círciter celebrátæ. Demum prophetíæ dono clarus, miraculórum fama insígnis, septuagenárius plácide obdormívit in Dómino, ejúsque corpus summa fidélium veneratióne cónditum est in sepúlchro, quod Deus miráculis gloriósum réddidit.

℟. Iste est qui.

In III. Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndum Matthæum.

Lectio vii. Cap. 25.

In illo témpore: Dixit Jesus discípulis suis parábolam hanc: Homo péregre proficíscens. Et réliqua.

Homilía sancti Gregórii Papæ.

Homilia in Evang.

Nullus piger ab hac talénti acceptióne secúrus est. Nullus namque est, qui veráciter dicat: Taléntum mínime accépi; non est, unde ratiónes pónere cogar: talénti enim nómine, cuílibet paúperi étiam hoc ipsum reputábitur, quod vel mínimum accépit. Alius namque accépit intelligéntiam; prædicatiónis ministérium debet ex talénto. Alius terrénam substántiam accépit; erogatiónem talénti debet ex rebus. Alius nec internórum intelligéntiam nec rerum affluéntiam accépit, sed tamen dídicit artem, qua páscitur: ipsa ars ei in talénti acceptióne reputátur. Alius nihil horum assecútus est, sed tamen fortásse familiaritátis locum apud dívitem méruit, taléntum profécto familiaritátis accépit. Si ergo nihil ei pro indigéntibus lóquitur, pro talénti retentióne damnátur.

℟. Amávit eum.

Lectio viii.

Habens ergo intelléctum, curet omníno ne táceat: habens rerum affluéntiam, vígilet ne a misericórdiæ largitáte torpéscat; habens artem qua régitur, magnópere stúdeat ut usum atque utilitátem illíus cum próximo partiátur: habens loquéndi locum apud dívitem, damnatiónem pro reténto talénto tímeat, si, cum valet, non apud eum pro paupéribus intercédit: tantum quippe ab unoquóque nostrum ventúrus judex éxiget, quantum dedit. Ut ergo de talénti sui

ratiónibus, redeúnte Dómino, quisque secúrus sit, cum tremóre penset quotídie quid accépit. Ecce namque jam juxta est, ut ille qui péregre proféctus est, rédeat: quasi quippe péregre ábiit, qui de hac terra, in qua natus est, longe discéssit; sed profécto revértitur, ut de taléntis ratiónes ponat, quia si a bona actióne torpéscimus, de ipsis donis quæ cóntulit, nos districtius júdicat.

℟. Sint lumbi.

Lectio ix.

Considerémus ergo quæ accépimus, atque in eórum erogatióne vigilémus. Nulla nos a spirituáli ópere terréna cura impédiat, ne, si in terra taléntum abscónditur, talénti Dóminus ad iracúndiam provocétur. Piger étenim servus, cum jam culpas judex exáminat, taléntum de terra levat: quia sunt plerique, qui tunc se a terrénis desidériis vel opéribus súbtrahunt, quando jam per animadversiónem júdicis ad ætérnum supplícium trahúntur. Ante ergo de talénti nostri ponénda ratióne vigilémus, ut, cum jam judex ad feriéndum imminet, lucrum nos quod fécimus excúset.

Te Deum laudámus.

Die 12. Decembris.

B.M.V. de Guadalupe

Mexic. primariæ Patr.

Duplex 1. cl. cum Oct.

Omnia ut in festis B. M. V. per annum, præter sequ.

In I. Vesperis.

Ant. et Capit. de Laud. **10***

℣. Non fecit táliter omni natióni. ℟. Et judícia sua non manifestávit eis.

Ad Magnificat Antiph.

Elégi et sanctificávi locum istum, ut sit ibi nomen meum, et permáneant óculi mei et cor meum ibi cunctis diébus.

Oratio ut infra ad Laud. **11***

Ad Matutinum.

Hymnus.

Præclára custos Vírginum,
Intácta Mater Núminis,
Cœléstis aulæ jánua,
Spes nostra, cœli gaúdium.

Inter rubéta lílium,
Colúmba formosíssima,
Virga e radíce gérminans
Nostro medélam vúlneri.

Turris dracóni impérvia,
Amíca stella naúfragis,

Tuére nos a fraúdibus,
Tuáque luce dírige.
Erróris umbras díscute,
Syrtes dolósas ámove,
Fluctus tot inter, déviis
Tutam reclúde sémitam.
Jesu, tibi sit glória,
Qui natus es de Vírgine,
Cum Patre et almo Spíritu,
In sempitérna sǽcula.
Amen.

In I. Nocturno.

Ant. 1. A solis ortu * usque ad occásum, magnum est nomen meum in géntibus.

2. Ego in altíssimis * habitávi, et thronus meus in colúmna nubis.

3. Invénta sum * a non quæréntibus me; palam appárui iis, qui me non interrogábant.

℣. Notum fecit Dóminus salutáre suum. ℟. In conspéctu géntium revelávit glóriam suam.

De libro Ecclesiástici.

Lectio i. Cap. 24.

Ego ex ore Altíssimi prodívi, primogénita ante omnem creatúram. Ego feci in cœlis ut orirétur lumen indefíciens, et sicut nébula texi omnem terram. Ego in altíssimis habitávi, et thronus meus in colúmna nubis. Gyrum cœli circuívi sola, et profúndum abýssi penetrávi, in flúctibus maris ambulávi, et in omni terra steti, et in omni pópulo, et in omni gente primátum hábui: et ómnium excelléntium et humílium corda virtúte calcávi: et in his ómnibus réquiem quæsívi, et in hæreditáte Dómini morábor. Tunc præcépit et dixit mihi Creátor ómnium: et qui creávit me requiévit in tabernáculo meo et dixit mihi: In Jacob inhábita, et in Israël hæreditáre, et in eléctis meis mitte radíces.

℟. Vidi speciósam sicut colúmbam ascendéntem désuper rivos aquárum: cujus inæstimábilis odor erat nimis in vestiméntis ejus: * Et sicut dies verni circúmdabant eam flores rosárum, et lília convállium. ℣. Quæ est ista, quæ ascéndit per desértum sicut vírgula fumi ex aromátibus myrrhæ et thuris? Et sicut.

Lectio ii.

Ab inítio, et ante sǽcula creáta sum, et usque ad fúturum sǽculum non désinam, et in habitatióne sancta coram ipso ministrávi. Et sic in Sion firmáta sum, et in civitáte sanctificáta simíliter requiévi, et

in Jerúsalem potéstas mea. Et radicávi in pópulo honorificáto, et in parte Dei mei hæréditas illíus, et in plenitúdine Sanctórum deténtio mea. Quasi cedrus exaltáta sum in Líbano, et quasi cypréssus in monte Sion: quasi palma exaltáta sum in Cades, et quasi plantátio rosæ in Jéricho. Quasi olíva speciósa in campis, et quasi plátanus exaltáta sum juxta aquam in platéis. Sicut cinnamómum et bálsamum aromatízans odórem dedi: quasi myrrha elécta dedi suavitátem odóris: et quasi storax, et gálbanus, et úngula, et gutta, et quasi Líbanus non incísus vaporávi habitatiónem meam, et quasi bálsamum non mixtum odor meus.

℟. Quæ est ista quæ ascéndit sicut auróra consúrgens, pulchra ut luna, elécta ut sol, * Terríbilis ut castrórum ácies ordináta? ℣. Fília Sion, tota formósa et suávis es, pulchra ut luna, elécta ut sol. Terríbilis.

Lectio iii.

Ego quasi terebínthus exténdi ramos meos, et rami mei honóris et grátiæ. Ego quasi vitis fructificávi suavitátem odóris: et flores mei fructus honóris et honestátis. Ego mater pulchræ dilectiónis, et timóris, et agnitiónis, et sanctæ spei. In me grátia omnis viæ et veritátis: in me omnis spes vitæ et virtútis. Transíte ad me, omnes, qui concupíscitis me, et a generatiónibus meis impléminí. Spíritus enim meus super mel dulcis, et hæréditas mea super mel et favum. Memória mea in generatiónes sæculórum. Qui edunt me, adhuc esúrient: et qui bibunt me, adhuc sítient. Qui audit me, non confundétur: et qui operántur in me, non peccábunt. Qui elúcidant me, vitam ætérnam habébunt.

℟. Quæ est ista, quae procéssit sicut sol, et formósa tamquam Jerúsalem? * Vidérunt eam fíliæ Sion, et beátam dixérunt, et regínæ laudavérunt eam. ℣. Et sicut dies verni circúmdabant eam flores rosárum, et lília convállium. Vidérunt eam. Glória Patri. Vidérunt eam.

In II. Nocturno.

Ant. 1. Signum magnum * appáruit in cœlo: múlier amícta sole, et luna sub pédibus ejus.

2. Pópulus qui ambulábat * in ténebris, vidit lu-

cem magnam; habitántibus in regióne umbræ mortis, lux orta est eis.

3. Vidérunt omnes * términi terræ salutáre Dei nostri.

℣. Introíbimus in tabernáculum ejus. ℟. Adorábimus in loco ubi stetérunt pedes ejus.

Lectio iv.

Anno a reparáta salúte millésimo quingentésimo trigésimo primo, Deípara Virgo Joánni Dídaco, pio rudíque neóphyto, Méxici in colle Tepejacénsi, uti antíqua et constánti traditióne mandátur, sese vidéndam præbuit, eúmque peramánter álloquens, Epíscopum adíre, ipsíque ædem íbini sibi sacram excitándam nuntiáre jussit. Rei veritátem solérter exploratúrus, responsiónem dístulit Joánnes de Zumárraga, loci Antístes: ac neóphyto, Beatíssimæ Vírginis adspéctu imperióque rursus permóto, legationémque lácrymis et précibus iteránti, præcépit, ut signum, quo magnæ Dei matris ostenderétur volúntas, eníxe péteret.

℟. Signum magnum appáruit in cœlo, múlier amícta sole et luna sub pédibus ejus, * Et in cápite ejus coróna duódecim stellárum. ℣. Fundaménta ejus in móntibus sanctis, díligit Dñs portas Sion super ómnia tabernácula Jacob. Et in cápite.

Lectio v.

Dum viam a colle Tepejacénsi remotiórem neóphytus arríperet, et Méxicum, ne pátruo letháli morbo corrépto extréma deéssent sacraménta, Sacerdótem advocatúrus conténderet, eídem benigníssima Virgo tértio occúrrit; mœréntem de pátrui sanitáte certiórem facit; rosásque pulchérrimas, contra loci hyemísque asperitátem, recens obórtas, in ejus pállio compósitas, Epíscopo deférri injúngit. Mandátis obséquitur Dídacus, cujus in pállio, rosis coram Epíscopo effúsis, Maríæ sanctæ imágo qua prorsus spécie in colle prope urbem sese exhibúerat, mirum in modum depícta conspícitur. Tanto percúlsi prodígio religiósam cives effígiem in Episcopáli sacéllo rite asservándam curant: quæ, paulo post, solémni pompa ad ædem in colle Tepejacénsi exstrúctam transláta, insígni géntium cunctárum veneratióne præfúlget.

℟. Quæ est ista, quæ progréditur quasi auróra con-

súrgens: * Pulchra ut luna, eléсta ut sol? ℣. Quasi arcus refúlgens inter nébulas glóriæ, et quasi flos rosárum in diébus vernis. Pulchra ut luna.

Lectio vi.

Magnífico deínceps excépta templo, cui Canonicórum Collégium Románi Pontífices ad divíni cultus splendórem addidérunt, Mexicánæ gentis pietátem in Deíparam summópere adaúxit; ingentíque abhinc quátuor sæculis cólitur populórum ac miraculórum frequéntia. Quaprópter Eam uti præsentíssimum advérsus públicas privatásque calamitátes præsídium Archiepíscopus Mexicánus ceteríque illárum regiónum Antístites, ómnium órdinum consensióne, in primáriam adlegérunt univérsæ Mexicánæ Natiónis Patrónam, ritéque eléctam Benedíctus décimus quartus auctoritáte apostólica declarávit, atque Offícium et Missam sub título Beátæ Vírginis Guadalupénsis recitári concéssit. Leo vero décimus tértius iterátis Mexicanórum Præsulum petitiónibus benígne ánnuens, novíssimum hoc offícium, ex Sacrórum Rítuum Congregatiónis consúlto, recitári indúlsit, Virginísque Effígiem prodígiis atque cultu célebrem aúrea coróna, suo nómine et jussu, solémni ritu condecorári decrévit. Quam quidem quarto idus Octóbris anno millésimo octingentésimo nonagésimo quinto, coram Episcopis fere ómnibus Reipúblicæ et áliis bene multis ex réliquis Américæ pártibus, máxima incolárum advenarúmque frequéntia et gratulatióne, Archiepíscopus Mexicánus pretiosíssimam impósuit.

℟. Elégi et sanctificávi locum istum; * Ut sit ibi nomen meum, et permáneant óculi mei, et cor meum ibi cunctis diébus. ℣. Non fecit táliter omni natióni, et judícia sua non manifestávit eis. Ut sit. Glória Patri. Ut sit.

In III. Nocturno.

Ant. 1. Tabernáculum Dei * María, in médio Civitátis ejus, et non commovébitur.

2. Egréssa es * in salútem pópuli tui, in salútem cum Christo tuo.

3. Gloriósa dicta sunt * de te, Cívitas Dei: fundávit te Dóminus in móntibus sanctis.

℣. Fílii tui de longe vénient. ℟. Et fíliæ tuæ de látere surgent.

Léctio sancti Evangélii secúndum Lucam.

Lectio vii. Cap. 1.

In illo témpore: Exsúrgens María ábiit in montána cum festinatióne, in civitátem Juda. Et intrávit in domum Zacharíæ, et salutávit Elísabeth. Et réliqua.

Homilía sancti Bernárdi Abbátis.

De verbis Apoc. cap. 12. ad fin.

Mirabátur Elísabeth persónam veniéntis, dicens: Unde hoc mihi, ut véniat Mater Dómini mei ad me? Commendábat et vocem salutántis, adjíciens: Ut facta est vox salutatiónis tuæ in aúribus meis, exsultávit in gaúdio infans in útero meo: et beatificábat fidem credéntis: Beáta, ínquiens, quæ credidísti. Magna quidem præcónia; sed et devóta humílitas nihil sibi passa retinére, in eum magis univérsa refúdit, cujus in se benefícia laudabántur.

℟. Felix namque es, sacra Virgo María, et omni laude digníssima: *Quia ex te ortus est sol justítiæ, Christus Deus noster. ℣. Ora pro pópulo, intérveni pro clero, intercéde pro devóto femíneo sexu: séntiant omnes tuum juvámen, quicúmque célebrant tuam sanctam festivitátem. Quia.

Lectio viii.

Tu, inquit, magníficas Matrem Dómini, sed magníficat ánima mea Dóminum. In voce mea fílium pérhibes exsultásse in gaúdio, sed exsultávit spíritus meus in Deo salutári meo: et ipse quoque tamquam amícus sponsi gaudet ad vocem sponsi. Beátam esse dicis, quæ crédidi; sed credulitátis et beatitúdinis causa respéctus est supérnæ pietátis; ut ex hoc magis beátam me dicant omnes generatiónes, quia ancíllam húmilem et exíguam respéxit Deus. Verúmtamen numquid putámus, fratres, Elísabeth sanctam in eo quod per spíritum útique loquebátur errásse? Absit. Beáta plane quam respéxit Deus, et beáta quæ crédidit. Hic enim magnus divínæ respectiónis éxstitit fructus.

℟. Beátam me dicent omnes generatiónes: * Quia fecit mihi Dóminus magna qui potens est, et sanctum nomen ejus. ℣. Et misericórdia ejus a progénie in progénies timéntibus eum. Quia. Glória Patri. Quia.

Lectio ix.

Ineffábili síquidem artifício Spíritus superveniéns tantæ humilitáti magnanímitas tanta in secretário virgínei cordis accéssit, ut

quod vidélicet nec humílitas tanta minúerit magnanimitátem, nec magnanímitas tanta humilitátem. Sed cum in sua æstimatióne tam húmilis esset, nihilóminus et in promissiónis credulitáte magnánimis, ut quæ nihil áliud quam exíguam sese reputábat ancíllam, ad inscrutábile sacraméntum nullátenus se dubitáret eléctam, et veram Dei et hóminis Genitrícem créderet mox futúram. Jam te, Mater misericórdiæ, per ipsum sinceríssimæ tuæ mentis afféctum tuis jacens provolúta pédibus luna, mediatrícem sibi apud solem justítiæ constitútam, devótis supplicatiónibus interpéllat, ut in lúmine tuo vídeant lumen, et solis grátiam tuo mereátur obténtu, quam vere amávit præ ómnibus, et ornávit stola glóriæ índuens, et corónam pulchritúdinis ponens in cápite tuo. Te Deum.

Ad Laudes
et per Horas.

Ant. 1. Quæ est ista * quæ procéssit sicut sol, et formósa tamquam Jerúsalem.

Ps. Dñs regnávit. cum rel.

2. Vidérunt eam * fíliæ Sion vernántem in flóribus rosárum, et beatíssimam prædicavérunt.

3. Flores apparuérunt * in terra nostra: te laudámus, Sancta Dei Génitrix.

4. Cantáte ei * cánticum novum: annuntiáte inter gentes glóriam ejus.

5. Tu glória * Jerúsalem, tu lætítia Israël, tu honorificéntia pópuli tui.

Capitulum. Prov. 8.

Beátus homo qui audit me, et qui vígilat ad fores meas quotídie, et obsérvat ad postes óstii mei. Qui me invénerit, invéniet vitam, et haúriet salútem a Dómino.

Hymnus.
Ex S. Anselmo, Episc. Cantuar.

Alma Parens, omni carens
Corruptélæ mácula,
Quam elégit qui confrégit
Diræ mortis víncula.

Clemens! præsta ut qui festa
Tua gaudent cólere,
Gratuléntur et læténtur,
Veræ lucis lúmine.

Primum quidem nobis fidem
Tuis auge précibus,
Spe labéntes firma mentes,
Caritáte róbora.

Mater Dei! nostræ spei
Causa et exórdium,
Aufer bella et flagélla,
Famem, pestem, gládium.

Egenórum et vinctórum
Consoláre gémitum:
Fave votis, dans ægrótis
Optátum remédium.

Pax et quies nostros dies
Fáciant lætíssimos:
Inimícos fac amícos,
Seda malos hómines.

O María, Mater pia,
Tuum da subsídium
Ut regnémus et laudémus
Tuum semper Fílium.

Pater Deus, Fili Deus,
Deus Alme Spíritus,
Per ætérna nos gubérna
Sæcula, Deus Trínitas.
Amen.

℣. Omnis terra adóret te, et psallat tibi. ℟. Psalmum dicat nómini tuo.

Ad Bened. Ant. Quasi arcus refúlgens inter nébulas glóriæ, et quasi flos rosárum in diébus vernis.

Oratio.

Deus qui sub beatíssimæ Vírginis Maríæ singulári patrocínio constitútos perpétuis benefíciis nos cumulári voluísti: præsta supplícibus tuis; ut cujus hódie commemoratióne lætámur in terris, ejus conspéctu perfruámur in cœlis. Per Dóminum.

Ad Primam in ℟. br. dicitur ℣. Qui natus es de María Vírgine.

Ad Tertiam. Capit. Beátus homo. ut supra. 10*

In II. Vesperis.

Omnia ut in I., præter sequ.

Ad Magnif. Ant. Leva in circúitu óculos tuos et vide: omnes isti congregáti sunt, venérunt tibi: fílii tui de longe vénient, et fíliæ tuæ de látere surgent.

Die 17. Decembris.

Sexta die infra Octavam

B.M.V. de Guadalupe.

Lect. I. Noct. de Script. occ.

In II. Nocturno.

Sermo S. Bernárdi Abbátis.

Serm. in cap. 12 Apocalypsis.

Lectio iv.

Novum fecit Dóminus super terram, ut múlier circúmdaret virum, nec álium quam Christum, de quo dícitur: Ecce vir, Oriens nomen ejus. Novum quoque fecit in cœlo, ut múlier sole apparéret amícta. Dénique et coronávit eum, et vicíssim ab eo méruit coronári. Egredímini, fíliæ Sion, et vidéte regem Salomónem in diadémate, quo coronávit eum mater sua. Verum hoc álias. Interim sane ingredímini magis, et vidéte Regínam in diadémate, quo coronávit eam Fílius suus. In cápite, inquit, ejus coróna stellárum duódecim.

℟. Signum magnum. 7*

Lectio v.

Dignum plane stellis coronári caput, quod et ipsis longe clárius micans, ornet eas pótius, quam ornétur ab eis. Quidni corónent sídera, quam sol vestit? Sicut dies verni circúmdabant eam flores rosárum, et lília convállium. Nimírum læva sponsi sub cápite ejus, et jam déxtera illíus amplexátur eam. Quis illas æstimet gemmas, quis stellas nóminet, quibus Maríæ régium diadéma compáctum est?

℟. Quæ est. 8*

Lectio vi.

Quid ergo sidéreum micat in generatióne Maríæ? Plane quod ex régibus orta, quod ex sémine Abrahæ, quod generósa ex stirpe David. Si id parum vidétur, adde, quod generatióni illi ob singuláre privilégium sanctitátis divínitus nóscitur esse concéssa, quod longe ante eísdem pátribus cœ́litus repromíssa, quod mýsticis præfiguráta mirácalis, quod oráculis prænuntiáta prophéticis. Hanc enim sacerdotális virga, dum sine radíce flóruit: hanc Gedeónis vellus, dum in médio siccæ áreæ máduit, hanc in Ezechiélis visióne Orientális porta, quæ nulli umquam pátuit, præsignábat.

℟. Elégi. 8*

In III. Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndum Lucam.

Lectio vii. Cap. 1. d.

In illo témpore: Exsúrgens María, ábiit in montána cum festinatióne, in civitátem Juda: et intrávit in domum Zacharíæ, et salutávit Elísabeth. Et réliqua.

De Homilía S. Ambrósii Epíscopi.

Vides non dubitásse Maríam, sed credidísse, et ídeo fructum fídei consecútam? Beáta, inquit, quæ credidísti. Sed et vos beáti, qui audítis et créditis: quæcúmque enim credíderit ánima, et cóncipit, et génerat Dei verbum, et ópera ejus agnóscit. Et ait María: Magníficat ánima mea Dóminum. Sit in síngulis Maríæ ánima, ut magníficet Dóminum: sit in síngulis spíritus Maríæ, ut exsúltet in Deo. Nam etsi secúndum carnem una mater est Christi, secúndum fidem tamen ómnium fructus est Christus.

℟. Felix namque. 9*

Lectio viii.

Omnis enim ánima cóncipit Dei Verbum, si tamen immaculáta, et immúnis a vítiis, intemeráto castimóniam pudóre custódiat. Quæcúmque ígitur talis esse potúerit ánima, magníficat Dóminum, sicut ánima Maríæ magnificávit Dóminum, et exsultávit spíritus ejus in Deo salutári suo. Non quod Dómino áliquid humána voce possit adjúngi, sed quia magnificátur in nobis. Sed Maríæ quo persóna mélior, eo prophetía plénior.

℟. Beátam me dicent. 9*

Lectio ix.

Nec otiósum vidétur, quod et ante Joánnem Elísabeth prophétat, et María ante Dómini ortum: serpunt enim jam tentaménta salútis humánæ. Nam sicut peccátum a muliéribus cœpit; ita étiam bonum a muliéribus inchoátur: ut féminæ quoque muliébria ópera deponéntes, infirmitáti renúntient; et ánima quæ non habet sexum, ut María quæ nescit errórem, religióso imitétur stúdio castitátem.

Te Deum laudámus.

Die 19. Decembris.

Octava

B. M. V. de Guadalupe Mexicanæ.

Duplex.

Omnia ut in Festo, exceptis Lectiónibus.

In I. Nocturno.

De Cánticis Canticórum.

Lectio i. Cap. 2.

Ego flos campi, et lílium convállium. Sicut lílium inter spinas, sic amíca mea inter fílias. Sicut malus inter ligna silvárum, sic diléctus meus inter fílios. Sub umbra illíus, quem desideráveram, sedi; et fructus ejus dulcis gútturi meo. Introdúxit me in cellam vináriam, ordinávit in me caritátem. Fulcíte me flóribus, stipáte me malis: quia amóre lángueo. Læva ejus sub cápite meo, et déxtera illíus amplexábitur me. Adjúro vos, fíliæ Jerúsalem, per cápreas cervósque campórum, ne suscitétis, neque evigiláre faciátis diléctam quoadúsque ipsa velit.

℟. Vidi speciósam sicut colúmbam ascendéntem désuper rivos aquárum: cujus inæstimábilis odor erat nimis in vestiméntis ejus: * Et sicut dies verni circúmdabant eam flores ro-

sárum, et lília convállium. ℣. Quæ est ista, quæ ascéndit per desértum sicut vírgula fumi ex aromátibus myrrhæ et thuris? Et sicut.

Lectio ii.

Vox dilécti mei, ecce iste venit sáliens in móntibus transíliens colles: símilis est diléctus meus cápreæ, hinnulóque cervórum. En ipse stat post paríetem nostrum, respíciens per fenéstras, prospíciens per cancéllos. En diléctus meus lóquitur mihi: Surge, própera, amíca mea, colúmba mea, formósa mea, et veni. Jam enim hiems tránsiit, imber ábiit, et recéssit. Flores apparuérunt in terra nostra, tempus putatiónis advénit: vox túrturis audíta est in terra nostra: ficus prótulit grossos suos: víneæ floréntes dedérunt odórem suum.

℟. Quæ est ista, quæ ascéndit sicut auróra consúrgens, pulchra ut luna, elécta ut sol, * Terríbilis ut castrórum ácies ordináta? ℣. Fília Sion, tota formósa, et suávis es, pulchra ut luna, elécta ut sol. Terríbilis.

Lectio iii.

Surge, amíca mea, speciósa mea, et veni: colúmba mea in foramínibus petræ, in cavérna macériæ, osténde mihi fáciem tuam; sonet vox tua in aúribus meis: vox enim tua dulcis, et fácies tua decóra. Cápite nobis vulpes párvulas, quæ demoliúntur víneas: nam vínea nostra flóruit. Diléctus meus mihi, et ego illi, qui páscitur inter lília, donec adspíret dies, et inclinéntur umbræ. Revértere: símilis esto, dilécte mi, cápreæ, hinnulóque cervórum super montes Bether.

℟. Quæ est ista, quæ procéssit sicut sol, et formósa tamquam Jerúsalem? * Vidérunt eam fíliæ Sion, et beátam dixérunt, et regínæ laudavérunt eam. ℣. Et sicut dies verni circúmdabant eam flores rosárum, et lília convállium. Vidérunt. Glória Patri. Vidérunt.

In II. Nocturno.

Sermo S. Cyrílli Epíscopi Alexandríni.

Homil. contra Nestorium.

Lectio iv.

Hílarem vídeo cœtum Sanctórum ómnium, qui convenérunt promptis ánimis, a sancta et Dei Matre María semper Vírgine convocáti. Laus et glória sit tibi, san-

cta Trínitas, quæ omnes nos ad hanc celebritátem convocásti. Sit étiam tibi, sancta Dei Mater, laus. Tu enim es pretiósa margaríta orbis terrárum: tu lampas inexstinguíbilis, coróna virginitátis, sceptrum orthodóxæ fídei, templum indissolúbile, cóntinens eum qui nusquam continéri potest, Mater et Virgo, per quam benedíctus, qui venit in nómine Dómini, in sanctis Evangéliis nominátur.

℟. Signum magnum appáruit in cœlo, múlier amícta sole et luna sub pédibus ejus, * Et in cápite ejus coróna duódecim stellárum. ℣. Fundaménta ejus in móntibus sanctis, díligit Dóminus portas Sion super ómnia tabernácula Jacob. Et in.

Lectio v.

Per te Trínitas sanctificátur, per te crux pretiósa celebrátur, et adorátur in toto orbe terrárum. Per te exsúltat cœlum, lætántur Angeli et Archángeli, fugántur dæmones, et homo ipse ad cœlum revocátur. Per te omnis creatúra idolórum erróre deténta, convérsa est ad agnitiónem veritátis, et fidéles hómines ad sanctum baptísma pervenérunt, atque in toto orbe terrárum constrúctæ sunt ecclésiæ.

℟. Quæ est ista, quæ prогréditur quasi auróra consúrgens: * Pulchra ut luna, elécta ut sol? ℣. Quasi arcus refúlgens inter nébulas glóriæ, et quasi flos rosárum in diébus vernis. Pulchra.

Lectio vi.

Te adjutríce, gentes véniunt ad pœniténtiam. Quid plura? Per te unigénitus Dei Fílius vera illa lux effúlsit sedéntibus in ténebris, et umbra mortis: per te prophétæ prænuntiárunt, per te Apóstoli salútem géntibus prædicárunt. Quisnam póterit tuárum laudum præcónia explicáre, María Mater, et Virgo? Hanc, fratres dilectíssimi, celebrémus, ejus Fílium Ecclésiæ Sponsum immaculátum adorántes: cui honor, et glória in sæcula sæculórum. Amen.

℟. Elégi et sanctificávi locum istum; * Ut sit ibi nomen meum, et permáneant óculi mei, et cor meum ibi cunctis diébus. ℣. Non fecit táliter omni natióni, et judícia sua non manifestávit eis. Ut. Glória Patri. Ut.

In III. Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndum Lucam.

Lectio vii. Cap. 1.

In illo témpore: Exsúrgens María, ábiit in montána cum festinatióne in civitátem Juda. Et intrávit in domum Zacharíæ et salutávit Elísabeth. Et réliqua.

De Homilía Venerábilis Bedæ Presbýteri.

Ex comment. in Luc. l. 1. c. 8.

Verum audiámus verba quæ Virgo dixit, si forte ex his valeámus aliquántulum dignóscere, quid intus habúerit. Audíta ergo responsióne Elísabeth, quæ eam beátam inter mulíeres prædicávit, Matrem Dómini sui cognominávit, fide fortem laudávit, ad cujus ingréssum se ipsam cum fílio Spíritu sancto replétam esse signávit; non ámplius tacére pótuit dona quæ percéperat, sed quæ semper ánimo gerébat, ubi aptum tempus invénit, étiam devóta oris professióne patefécit.

℟. Felix namque es, sacra Virgo María, et omni laude digníssima: * Quia ex te ortus est sol justítiæ, Christus Deus noster. ℣. Ora pro pópulo, intérveni pro clero, intercéde pro devóto femíneo sexu: séntiant omnes tuum juvámen, quicúmque célebrant tuam sanctam festivitátem. Quia ex te ortus.

Lectio viii.

Namque, ut virginálem decébat pudórem, accéptum divínitus oráculum aliquámdiu siléntio tegébat; arcánum mystérii cœléstis in sui péctoris ábdito venerabátur occúltum; exspectábat reverénter, donec ipse donórum distribútor, quid sibi doni speciális tribuísset, quid secréti revelásset, quandocúmque vellet, osténderet. At postquam éadem quæ sibi erant charísmata præstita, per álios, Spíritu reveláante esse patefácta cernébat, mox ipsa étiam thesaúrum cœli, quem in corde servábat, apéruit. Ait ergo: Magníficat ánima mea Dóminum: et exsultávit spíritus meus in Deo salutári meo.

℟. Beátam me dicent omnes generatiónes: * Quia fecit mihi Dóminus magna qui potens est, et sanctum nomen ejus. ℣. Et misericórdia ejus a progénie in progénies timéntibus eum. Quia. Glória Patri. Quia.

Lectio ix.

Quibus profécto verbis primo dona sibi speciáliter concéssa confitétur: deínde generália Dei benefícia, quibus géneri humáno in ætérnum consúlere non desístit, enúmerat: quæ cum ómnibus perféctis verba recte convéniant, máxime tamen ea beátam Dei Genitrícem proférre decébat, quæ mériti privilégio singuláris spirituáli ipsíus dilectióne flagrábat, cujus corporáli conceptióne gaudébat. Quæ sequéntibus quoque verbis, quam vília de se ipsa sénserit, docet, et quod omne quidquid boni mériti hábuit, hoc supérna grátia largiénte percéperit, dicens: Quia respéxit humilitátem ancíllæ suæ.

Te Deum laudámus.

Die 31. Decembris.

S. Hilariæ Martyris,

cujus corpus asservatur in metropolit. Eccles. Mexicana.

Duplex.

Omnia de Communi Mart. non Virg., ordine sequ.

Oratio. **Deus, qui inter cétera.**

In I. Nocturno Lectiones de Scriptura occurrente.

In II. Nocturno Lect. **Ego máxime.** de Comm. 2. loco.

In III. Nocturno Homilia in Evang. **Símile est regnum cœlórum thesaúro.** de Comm.

Commemoratio Octav. in Laudibus.

Domin. III. post Epiphan.

B. M. V. de Bethlehem.

Dummodo illa non incidat in Domin. Sept. vel Sexag.

Duplex majus.

Ad Vesperas.

Ant. 1. Ascéndit Joseph a Galilǽa, de civitáte Názareth in Judǽam, in civitátem David, quæ vocátur Béthlehem, ut profiterétur cum María.

Ps. Dixit Dóminus. cum reliquis ut in Festis B. M. V.

2. Compléti sunt dies Maríæ, ut páreret Fílium suum primogénitum, et pannis eum invólvit, et reclinávit eum in præsépio.

3. Transeámus usque Béthlehem, et videámus hoc verbum, quod factum est, quod Dóminus osténdit nobis.

4. Et venérunt festinántes: et invenérunt Maríam, et Joseph, et infántem pósitum in præsépio.

5. María autem conservábat ómnia verba hæc, cónferens in corde suo.

Capitulum. Eccli. 24.

Ego quasi vitis fructificávi suavitátem odóris, et flores mei fructus honóris, et honestátis. Ego Ma-

ter pulchræ dilectiónis, et timóris, et agnitiónis, et sanctæ spei.

Hymn. Ave maris stella.

℣. Post partum, Virgo, inviolàta permansísti. ℟. Dei Génitrix, intercéde pro nobis.

Ad Magnif. Ant. O admirábile comércium! Creátor géneris humáni, animátum corpus sumens, de Vírgine nasci dignátus est: et procédens homo sine sémine, largítus est nobis suam deitátem.

Oratio ut infra ad Laudes. 24*
Commem. Dominicæ.

Ad Complet. et alias Horas in fine Hymnorum dicitur:

Jesu, tibi sit glória,
Qui natus es de Vírgine.

Ad Matutinum.

Invit. Sancta María, Dei Génitrix, Virgo, * Intercéde pro nobis.

Ps. Veníte, exsultémus.

Hymnus. Quem terra.

In I. Nocturno.

Ant. Benedícta tu in muliéribus, et benedíctus fructus ventris tui.

Psalmi trium Nocturnorum ut in Festis B. M. V.

Ant. Sicut myrrha elécta odórem dedísti suavitátis, sancta Dei Génitrix.

Ant. Benedícta, fília, tu a Dómino: quia per te fructum vitæ communicávimus.

℣. Spécie tua, et pulchritúdine tua. ℟. Inténde, próspere procéde, et regna.

De Cánticis Canticórum.

Lectio i. Cap. 2.

Ego flos campi, et lílium convállium. Sicut lílium inter spinas, sic amíca mea inter fílias. Sicut malus inter ligna silvárum, sic diléctus meus inter fílios. Sub umbra illíus, quem desideráveram, sedi; et fructus ejus dulcis gútturi meo. Introdúxit me in cellam vináriam, ordinávit in me caritátem. Fulcíte me flóribus, stipáte me malis, quia amóre lángueo. Læva ejus sub cápite meo, et déxtera illíus amplexábitur me. En diléctus meus lóquitur mihi: Surge, própera, amíca mea, colúmba mea, formósa mea, et veni. Jam enim hiems tránsiit, imber ábiit, et recéssit. Flores apparuérunt in terra nostra, tempus putatiónis advénit: vox túrturis audíta est in terra nostra; ficus prótulit grossos suos: víneæ floréntes dedérunt odórem suum.

℟. O magnum mystérium, et admirábile sacraméntum, ut animália vidérent

Dóminum natum, jacéntem in præsépio! * Beáta Virgo, cujus víscera meruérunt portáre Dóminum Christum. ℣. Ave María grátia plena, Dóminus tecum. Beáta.

Lectio ii.

Surge, amíca mea, speciósa mea, et veni, colúmba mea, in foramínibus petræ, in cavérna macériæ: osténde mihi fáciem tuam, sonet vox tua in aúribus meis: vox enim tua dulcis, et fácies tua decóra. Cápite nobis vulpes párvulas, quæ demoliúntur víneas: nam vínea nostra flóruit. Diléctus meus mihi, et ego illi, qui páscitur inter lília, donec adspíret dies, et inclinéntur umbræ. Revértere, símilis esto, dilécte mi, cápreæ, hiñulóque cervórum super montes Bether. Adjúro vos, fíliæ Jerúsalem, per cápreas, cervósque campórum, ne suscitétis, neque evigiláre faciátis diléctam, donec ipsa velit. Quæ est ista quæ ascéndit per desértum, sicut vírgula fumi ex aromátibus myrrhæ et thuris, et univérsi púlveris pigmentárii?

℟. Confirmátum est cor Vírginis in quo divína mystéria, Angelo nuntiánte, concépit; tunc speciósum forma præ fíliis hóminum castis suscépit viscéribus: * Et benedícta in ætérnum, Deum nobis prótulit, et hóminem. ℣. Domus pudíci péctoris templum repénte fit Dei: intácta nésciens virum, verbo concépit fílium. Et.

Lectio iii.

En léctulum Salomónis sexagínta fortes ámbiunt ex fortíssimis Israël, omnes tenéntes gládios, et ad bella doctíssimi: uniuscujúsque ensis super femur suum propter timóres noctúrnos. Férculum fecit sibi rex Sálomon de lignis Líbani: colúmnas ejus fecit argénteas, reclinatórium aúreum, ascénsum purpúreum; média caritáte constrávit propter fílias Jerúsalem. Egredímini, et vidéte, fíliæ Sion, regem Salomónem in diadémate, quo coronávit illum mater sua in die desponsatiónis illíus, et in die lætítiæ cordis ejus. Quam pulchra es, amíca mea, quam pulchra es! Oculi tui columbárum, absque eo quod intrínsecus latet. Capílli tui sicut greges caprárum, quæ ascendérunt de monte Gálaad. Duo úbera tua, sicut duo hínnuli cápreæ gemélli, qui pascúntur inLíliis.

℟. Benedícta, et venerábilis es, Virgo María, quæ sine tactu pudóris invénta est Mater Salvatóris: * Jacébat in præsépio, et fulgébat ín cœlo. ℣. Dómine, audívi audítum tuum, et tímui; considerávi ópera tua, et expávi, in médio duórum animálium. Jacébat in præsépio. Glória Patri. Jacébat in præsépio.

In II. Nocturno.

Ant. Speciósa facta es, et suávis in delíciis tuis, sancta Dei Génitrix.

Ant. Pulchrióra sunt úbera tua vino, et odor vestimentórum tuórum super ómnia arómata.

Ant. Sicut lætántium ómnium nostrum habitátio est in te, sancta Dei Génitrix.

℣. Adjuvábit eam Deus vultu suo. ℟. Deus in médio ejus, non commovébitur.

Sermo sancti Leónis Papæ.

Serm. 1. de Nativitate Domini.

Lectio iv.

Virgo régia Davídicæ stirpis elígitur, quæ sacro gravidánda fœtu, divínam, humanámque prolem prius concíperet mente quam córpore: et ne supérni ignára consílii ad inusitátos pavéret affátus, quod in ea operándum erat a Spíritu sancto, collóquio discit angélico, nec damnum credit pudóris Dei Génitrix mox futúra. Cur enim de conceptiónis novitáte despéret, cui efficiéntia de Altíssimi virtúte promíttitur? Confirmátur credéntis fides étiam præeúntis attestatióne miráculi, donatúrque Elísabeth inopináta fœcúnditas, ut qui concéptum déderat stérili, datúrus non dubitarétur et Vírgini. Verbum ígitur Dei, Deus, Dei Fílius, qui in princípio erat apud Deum, per quem facta sunt ómnia, et sine quo factum est nihil, propter liberándum ab ætérna morte hóminem factus est homo.

℟. Beáta víscera Maríæ Vírginis, quæ portavérunt ætérni Patris Fílium: et beáta úbera, quæ lactavérunt Christum Dóminum; * Qui pro salúte mundi de Vírgine nasci dignátus est. ℣. Dies sanctificátus illúxit nobis: veníte gentes, et adoráte Dóminum. Qui.

Lectio v.

Serm. 2. de Nativitate Domini.

Adveniéntibus ergo tempóribus, dilectíssimi, quæ redemptióni hóminum fúerant præstitúta, ingréditur hæc ínfima Jesus Chri-

stus Dóminus noster de cœlésti sede descéndens, et a patérna glória non recédens, novo órdine, nova nativitáte generátus. Novo órdine, quia invisíbilis in suis, visíbilis factus est in nostris; incomprehensíbilis, vóluit comprehéndi, ante témpora manens esse cœpit ex témpore: universitátis Dóminus servílem formam obumbráta majestátis dignitáte suscépit; impassíbilis Deus non dedignátus est homo esse passíbilis, et immortális mortis légibus subjacére. Nova autem nativitáte génitus est, concéptus a vírgine, natus ex vírgine, sine patérnæ carnis concupiscéntia, sine matérnæ integritátis injúria: quia futúrum hóminum Salvatórem talis ortus decébat, qui et in se habéret humánæ substántiæ natúram, et humánæ carnis inquinaménta nescíret. Auctor enim in carne nascéntis Deus est, testánte Archángelo ad beátam Maríam Vírginem: Quia Spíritus sanctus supervéniet in te, et virtus Altíssimi obumbrábit tibi: ideóque quod nascétur ex te sanctum, vocábitur Fílius Dei.

℟. Nésciens Mater Virgo virum, péperit sine dolóre, * Salvatórem sæculórum, ipsum Regem Angelórum sola Virgo lactábat úbere de cœlo pleno. ℣. Domus pudíci péctoris templum repénte fit Dei: intácta nésciens virum, verbo concépit Fílium. Salvatórem.

Lectio vi.

Orígo dissímilis, sed natúra consímilis: humáno usu et consuetúdine, quod crédimus, caret; sed divína potestáte subníxum est, quod virgo concéperit, quod virgo pepérerit, et virgo permánserit. Non hic cogitétur pariéntis condítio, sed nascéntis arbítrium, qui sic homo natus est, ut volébat et póterat. Si veritátem quæris humánæ natúræ, cognósce matériam: si ratiónem scrutáris oríginis, virtútem confitére divínam. Venit enim Dóminus Jesus Christus contágia nostra auférre, non pérpeti; nec succúmbere vítiis, sed medéri. Venit, ut omnem languórem corruptiónis, et univérsa vúlnera sordéntium curáret animárum: propter quod opórtuit, ut novo nascerétur órdine, qui novam impollútæ sinceritátis grátiam humánis corpóribus inferébat. Opórtuit enim, ut primam Genitrícis integritá-

tem nascens incorrúptio custodíret, et complácitum sibi claustrum pudóris, et sanctitátis hospítium divíni Spíritus virtus infúsa serváret, quæ statúerat dejécta erígere, confrácta solidáre, et superándis carnis illécebris multiplicátam pudicítiæ donáre virtútem: ut virgínitas, quæ in áliis non póterat salva esse generándo, fíeret in áliis imitábilis et confiténdo, et renascéndo.

℟. Beatíssima Virgo María, hortus conclúsus, fons signátus, Regína Angelórum, Dómina mundi, * Per quam Deus descéndit in terras, ut hómines ascéndere mereréntur ad cœlos. ℣. Ad te clamámus, éxsules fílii Evæ: recordáre nostri, sanctíssima Virgo. Per. Glória Patri. Per.

In III. Nocturno.

Ant. Gaude, María Virgo, cunctas hæreses sola interemísti in univérso mundo.

Ant. Pulchra es et decóra, fília Jerúsalem, terríbilis ut castrórum ácies ordináta.

Ant. Post partum, Virgo, invioláta permansísti: Dei Génitrix, intercéde pro nobis.

℣. Elégit eam Deus et præelégit eam. ℟. In tabernáculo suo habitáre facit eam.

Léctio sancti Evangélii secúndum Lucam.

Lectio vii. Cap. 2.

In illo témpore: Pastóres loquebántur ad ínvicem: Transeámus usque Béthlehem, et videámus hoc verbum, quod factum est, quod Dóminus osténdit nobis. Et réliqua.

Homilía sancti Ambrósii Epíscopi.

Lib. 2. in cap. 2. Luc.

Vides festináre pastóres. Nemo enim cum desídia Christum requírit. Vides pastóres Angelo credidísse: et tu Patri, Fílio et Spirítui sancto, Angelis, Prophétis et Apóstolis crédere non vis? Vide quam signánter Scriptúra singulórum libret moménta verbórum. Festínant, inquit, Verbum vidére. Etenim cum caro Dómini vidétur, Verbum vidétur quod est Fílius.

℟. Benedícta, fília, tu a Dómino, quia per te fructum vitæ communicávimus: * Sola sine exémplo placuísti Dómino nostro Jesu Christo. ℣. Nostras deprecatiónes ne despícias in necessitátibus nostris, et a perículis cunctis líbera

nos, sancta Dei Génitrix. Sola.

Lectio viii.

Non mediócre fídei tibi hoc videátur exémplum, non vilis persóna pastórum. Certe quo vílior ad prudéntiam, eo pretiósior ad fidem. Non gymnásia choris reférta sapiéntum, sed plebem Dóminus símplicem requisívit, quæ phaleráre audíta et fucáre nescíret. Simplícitas enim quǽritur, non ambítio desiderátur. ℟ Nec contemnénda putes quasi vília verba pastórum. A pastóribus enim María fidem cólligit. A pastóribus pópulus ad Dei reveréntiam congregátur. Miráti étiam sunt, omnes qui audiérunt, de iis quæ dicebántur a pastóribus ad ipsos. María autem conservábat ómnia verba hæc, cónferens in corde suo. Discámus sanctæ Vírginis in ómnibus castitátem, quæ non minus ore pudíca quam córpore, arguménta fídei conferébat in corde.

℟. Beáta es, María Dei Génitrix, patróna et auxiliátrix nostra et omni laude digníssima, * Ex qua ortus est sol justítiæ Christus Deus noster, per quem salváti et redémpti sumus. ℣. Ipsa est stella ex Jacob, cujus rádius univérsum orbem illúminat. Ex. Glória Patri. Ex.

Lectio ix. de Dominica.

Ad Laudes
et per Horas.

Ant. 1. Beáta es, * Virgo María, Dei Génitrix, quæ credidísti Dómino: perfécta sunt in te, quæ dicta sunt tibi.

Ps. Dóminus regnávit. cum reliquis.

2. Beáta víscera Maríæ * Vírginis, quæ portavérunt ætérni Patris Fílium, et beáta úbera, quæ lactavérunt Christum Dóminum.

3. Rubum, quem víderat * Móyses incombústum, conservátam agnóvimus tuam laudábilem virginitátem: Dei Génitrix, intercéde pro nobis.

4. Germinávit radix Jesse, * orta est stella ex Jacob, Virgo péperit Salvatórem: te laudámus, Deus noster.

5. Ecce María * génuit nobis Salvatórem, quem Joánnes videns exclamávit dicens: Ecce Agnus Dei, ecce qui tollit peccáta mundi.

Capitulum. Eccli. 24.

Ego quasi vitis fructificávi suavitátem odóris, et flores mei fructus honó-

ris et honestátis. Ego Mater pulchræ dilectiónis, et timóris, et agnitiónis, et sanctæ spei.

Hymnus. O gloriósa.

℣. Benedícta tu in muliéribus. ℟. Et benedíctus fructus ventris tui.

Ad Bened. Ant. Quando natus es ineffabíliter ex Vírgine, tunc implétæ sunt Scriptúræ: sicut plúvia in vellus descendísti, ut salvum fáceres genus humánum: te laudámus, Deus noster.

Oratio.

Deus, qui pro nobis ex intácto beátæ Maríæ Vírginis útero Béthlehem nasci voluísti: tríbue, quǽsumus; ut ad percipiéndum reparatiónis nostræ fructum Genitrícis tuæ méritis ac précibus adjuvémur. Qui vivis et regnas.

Commem. Dominicæ.

Ad Primam.

In ℟. br. dicitur: Qui natus es de María Vírgine.

Ad Tertiam.

Capit. Ego quasi. 23*

℟. br. Spécie tua, * Et pulchritúdine tua. Spécie tua. ℣. Inténde, próspere procéde, et regna. Et. Glória Patri. Spécie.

℣. Adjuvábit eam Deus vultu suo. ℟. Deus in médio ejus, non commovébitur.

Ad Sextam.

Capitulum. Eccli. 24.

Transíte ad me omnes qui concupíscitis me, et a generatiónibus meis impléмini. Spíritus enim meus super mel dulcis, et hæréditas mea super mel et favum. Memória mea in generatiónes sæculórum.

℟. br. Adjuvábit eam * Deus vultu suo. Adjuvábit. ℣. Deus in médio ejus, non commovébitur. Deus. Glória Patri. Adjuvábit.

℣. Elégit eam Deus, et præelégit eam. ℟. In tabernáculo suo habitáre facit eam.

Ad Nonam.

Capitulum. Eccli. 24.

Qui audit me, non confundétur, et qui operántur in me, non peccábunt. Qui elúcidant me, vitam ætérnam habébunt.

℟. br. Elégit eam Deus, * Et præelégit eam. Elégit. ℣. In tabernáculo suo habitáre facit eam. Et. Glória Patri. Elégit.

℣. Diffúsa est grátia in lábiis tuis. ℟. Proptérea benedíxit te Deus in ætérnum.

In II. Vesperis.

Antiph., Psalmi, Capit. et Hymn. ut in I. Vesperis.

℣. Dignáre me laudáre te, Virgo sacráta. ℟. Da mihi virtútem contra hostes tuos.

Ad Magnif. Ant. Ave cleméntiæ Mater, consolátrix afflictórum, salus infirmórum. Tu glória Jerúsalem, tu lætítia Israël, tu honorificéntia pópuli nostri. O María, Virgo prudentíssima, ora pro nobis ad Dóminum.

Commem. Dominicæ.

Die 30. Januarii.

Beati Sebastiani Valfré Confess.

Duplex.

Omnia de Communi Conf. non Pont., præter sequ.

Oratio.

Da nobis, quæsumus Dómine, ita pro animárum subsídio in tua dilectióne manére, sicut beátum Sebastiánum Confessórem tuum ad multórum salútem novum tibi sacerdótem fidélem suscitásti. Per Dóminum nostrum.

In I. Nocturno Lectiones de Scriptura occurrente.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

Sebastiánus Valfré in óppido Verdúno Albæ Pompéjæ diœcésis humílibus, sed piis paréntibus natus, a prima ætáte haud dúbia exhíbuit futúræ sanctitátis arguménta. Elúxit quippe in púero præclára quædam bonæ, ac religiósæ mentis índoles, quæ eum ad christiánam abstinéntiam, ac paúperum misericórdiam mirífice attrahébat. In sortem Dómini vocátus, quum omnes, quæ sibi adversaréntur, difficultátes superásset, adhuc adoléscens Ecclésiæ ministériis sese addíxit. Majóre mox desidério flagrans totum se Deo, et animárum salúti devovéndi, Congregatiónem Oratórii Augústæ Taurinórum ingréssus est: quam vix incœ́ptam, et adhuc male firmam, stúdio ac diligéntia plane constítuit. Ad sacerdótium deínde evéctus, sacræ theología laúream proméruit, et in collégium doctórum cooptátus est. His adjuméntis instrúctus, et sancti Philíppi Nérii præsértim vestígia premens, id unum toto vitæ cursu spectávit, ut omni ope unius promovéret Dei cultum, et in proximórum utilitátes totus incúmberet. In nosocomíis, in gymnásiis, in sanctimoniálium cœnóbiis, in statiónibus mílitum, in carcéribus, in sóntium tri-

rémibus, in officínis, in agris, in platéis et urbis viis, dénique in ipsa regis aula singulórum juvándis ánimis sédulam ac perpétuam impéndit óperam.

℞. Honéstum fecit.

Lectio v.

Admirábilis vero éxstitit in púeris et plebe erudiénda christiánæ fídei præcéptis; quod onus sustínuit ad ætátem últimam tanta cum alacritáte, quasi tum primum sacerdótii stádium esset ingréssus. Idem in Judǽos præstitit atque hæréticos, quorum multos vel Christo adjúnxit, vel communióni restítuit. Confessárii múneri assíduus, plúrimos a peccáti servitúte solútos, ad libertátem filiórum Dei tradúxit; quodcúmque genus hóminum lenitáte, et cleméntia allíciens, atque ómnibus ómnia factus, ut omnes Christo lucrifáceret. In opitulándis, qui extrémo supplício afficeréntur, miræ fuit a Deo efficáciæ dono ornátus. Nec minus grátia enítuit, ægrótos ac morti próximos noctu diúque invísens; cujus exímiam pietátem divína sæpe prodígia prosecúta sunt. Eódem juvándi próximos stúdio, puéllas, quarum pudicítia periclitarétur ob inópiam rei familiáris, in tuto pósuit. Pérditas féminas a quæstu córporis ad continéntiam convértit, eísque, ne egestátis prætéxtu íterum prolaberéntur, vitæ subsídia comparávit. Dénique in paúperes et omne miserórum genus ita fuit effúsus, ut prope porténti loco habeátur tantam pecúniæ vim potuísse corrogári, quantam ipse unus in iis sustentándis collocávit. Quæ sane admiránda viri cáritas non Augústæ Taurinórum septa limítibus se contínuit, sed ad síngulas Gálliæ Cisalpínæ, et Sabaúdiæ províncias pervásit; quo factum est, ut ómnibus his locis commúnis Paréntis nómine appellarétur. ℞. Amávit eum.

Lectio vi.

In hac tam vária atque inténta apostólicæ vitæ sollicitúdine, stúdium orándi contemplandíque numquam intermísit: ita ut viderétur, tantis labóribus defatigátus, idéntidem in Dei recordatióne, et quasi ampléxu acquiéscere. Sanctíssimam Salvatóris nostri Matrem tenérrimo amóris sensu venerabátur, eámque ut álii veneraréntur studióse curábat. Castitátem in omni vita prætulit sin-

gulárem, quam abstinéntia, et córporis afflictatiónibus sevére custodiébat. Supérnis quoque donis a Deo ditátus, multa, partim ábdita apéruit; partim longe a conspéctu remóta monstrávit; partim étiam multo post futúra prædíxit. Talis cum esset, ita de se demísse humilitérque sentiébat, ut ex firma ánimi persuasióne créderet, se mortálium ómnium ínfimum in Oratórii Congregatióne retinéri aliórum indulgéntia, et caritáte. Archiepiscopátum vero Taurinénsem magna ánimi contentióne a rege sibi delátum rejécit, ejúsque confessárii munus, quod invítus suscéperat, abdicávit: quærebátque modis ómnibus níhili se a quocúmque fíeri, sæpe tarditátem ingénii præferens, et géneris humilitátem plus nímio augéndo, aut prope inculcándo. Demum sénio ac labóribus debilitátus, et Ecclésiæ sacraméntis reféctus, mortem, quam ante prædíxerat, Augústæ Taurinórum óbiit tértio Kaléndas Februárii anno millésimo septingentésimo décimo, ætátis suæ añum agens primum supra octogésimum: quem Gregórius décimus sextus Póntifex Máximus, virtútibus et miráculis conspícuum solémni ritu in beatórum númerum adscrípsit. ℟. Iste homo.

In III. Nocturno Homilia in Evangel. **Sint lumbi.** de Communi Conf. non Pont. 1. loco.

Die 3. Februarii.

S. Blasii Episc. et Mart., Patroni min. princip. Mexicanæ.

Duplex majus.

Omnia de Coñuni unius Mart. ordine sequ.

Oratio. **Deus, qui nos.**

In I. Noct. Lect. **A Miléto.** de Communi.

In II. Noct. Lect. iv. **Blásius.** ut in Brev. Lect. v. **Triumphális,** et vi. **Coronáta.** de Comm.

In III. Noct. Hom. in Evang. **Si quis vult.** de Coñ. 2. loco.

℥ Angelopoli et ubicumque concessum fuerit

Duplex.

Omnia de Coñuni unius Mart., præter sequentia.

Oratio ut supra; sed Lect. I. Noct. de Script. occurr.

Lectiones II. Noct. ut in eod. Festo in fine Breviarii.

In III. Nocturno Homilia in Evang. **Si quis vult post me veníre.** de Comm. 2. loco.

Die 5. Februarii.

S. Philippi a Jesu Patr. princ. ac Mart. Mexicani.

Duplex 1. cl. cum Oct. in civitate et diœc. Mexicana. In diœc. vero suffraganeis Duplex majus.

Omnia de Coñuni unius Mart., præter sequentia.

Oratio.

eus, qui inter primos Japóniæ Mártyres beátum Philíppum, cruci alligátum, triplicíque láncea confóssum, primum ómnium martýrio coronásti: concéde propítius; ut ejúsdem nos suffúlti patrocínio cum illo páriter coronémur in cœlis. Per Dóminum.

Ad Matutinum.

Hymnus.

Salve, triumphális pugil,
Decus novi orbis máximum,
Qui morte fecísti tua
Beatiórem pátriam.

Athléta princeps Méxici,
Trophǽa celsa mártyrum,
Dignámque cœlo laúream
Tu primus infers pátriæ.

Quidquid juvéntus férvida
Peccáverat licéntia,
Libénter in mortem ruens
Sancta expiásti víctima.

Tui fac ut nos ǽmuli,
Dolóre cordis íntimo,
Jugíque pœniténtia
Nostra eluámus crímina.

Deo Patri sit glória,
Ejúsque soli Fílio,
Sanctóque item Paráclito,
Per omne semper sǽculum.
Amen.

In I. Nocturno.

De libro Tobíæ.

Lectio i. Cap. 10.

lebat ígitur mater ejus irremediabílibus lácrymis, atque dicébat: Heu, heu me, fili mi! ut quid te mísimus peregrinári, lumen oculórum nostrórum, báculum senectútis nostræ, solátium vitæ nostræ, spem posteritátis nostræ? Omnia simul in te uno habéntes, te non debúimus dimíttere a nobis. Cui dicébat Tobías: Tace, et noli turbári, sanus est fílius noster: satis fidélis est vir ille, cum quo mísimus eum. Illa autem nullo modo consolári pótterat, sed quotídie exsíliens circumspiciébat, et circuíbat vias omnes per quas spes remeándi videbátur, ut procul vidéret eum, si fíeri posset, veniéntem.

℟. Iste sanctus.

Lectio ii. Cap. 13.

Apériens autem Tobías sénior os suum, benedíxit Dóminum, et dixit: Magnus es, Dómine, in ætérnum, et in ómnia sǽcula regnum tuum: quóniam tu flagéllas, et salvas: dedúcis ad ínferos, et redúcis: et non est qui effúgiat manum tuam. Confitémini Dómino,

fílii Israël, et in conspéctu géntium laudáte eum: quóniam ídeo dispérsit vos inter gentes quæ ignórant eum, ut vos enarrétis mirabília ejus, et faciátis scire eos, quia non est álius Deus omnípotens præter eum. Ipse castigávit nos propter iniquitátes nostras, et ipse salvábit nos propter misericórdiam suam. Adspícite ergo quæ fecit nobíscum, et cum timóre et tremóre confitémini illi: regémque sæculórum exaltáte in opéribus vestris.

℟. Justus germinábit.

Lectio iii.

Ego autem in terra captivitátis meæ confitébor illi: quóniam osténdit majestátem suam in gentem peccatrícem. Convertímini ítaque peccatóres, et fácite justítiam coram Deo, credéntes quod fáciat vobíscum misericórdiam suam. Ego autem et ánima mea in eo lætábimur. Benedícite Dóminum omnes elécti ejus: ágite dies lætítiæ, et confitémini illi. Jerúsalem cívitas Dei, castigávit te Dóminus in opéribus mánuum tuárum. Confitére Dómino in bonis tuis, et bénedic Deum sæculórum, ut reædíficet in te tabernáculum suum, et rév ocet ad te omnes captívos, et gaúdeas in ómnia sæcula sæculórum.

℟. Iste cognóvit.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

Philíppus de las Casas, sive a Jesu, Méxici Hispánis paréntibus natus, ea adoléscens vivébat libertáte ac licéntia, ut ipsísmet paréntibus ídeo prope esset exósus: quod ita illíus púpugit ánimum, divína simul grátia illustrátum, ut Franciscánum institútum arrípere statúerit. Sumpto tamen hábitu, nec satis gnarus quam árduum cum cállido hoste iniísset certámen, cessit illíus illécebris, abiítque e Religióne. Ea inconstántia tantum dolórem paréntibus áttulit, ut, ne ipsórum perpétuo vulneráret obtútum, in Chinam eum negotiatiónis ergo ablegárint. Aliquánto post témpore, cogitántem quam periculósam in libertáte, pátria procul, vitam ágeret, quæque in Religióne (Deo quoque ad ea ruminánda impelléente) vidísset ac reliquísset bona, novus ardor accéndit et hæc postlimínio repeténdi, et toto ánimo divíni Spíritus instínctibus

obsequéndi. Manílam ergo, néscio cujus negótii causa, proféctus, eo absolúto, ambit dénuo religiósum hábitum, et ímpetrat in cœnóbio sanctæ Maríæ de Angelis patrum Minórum Excalceatórum: ubi egrégia approbatióne, perácto tyrocínio, solémnia demum vota proféssus est.

℟. Honéstum fecit.

Lectio v.

Hujus mutatiónis perláto Méxicum núntio, veheménter exhilaráti paréntes, suprémum órdinis in India prǽsidem, quem commissárium generálem appéllant (is tunc Méxici erat) óbsecrant, fílium sibi in seráphico illo hábitu vidére ut per eum líceat. Lubens piis paréntibus ea in re gratificátus commissárius, scripsit in Philippínas, ut conféstim Méxicum Philíppus mitterétur. Ea causa navem sancti Philíppi tutélæ créditam atque insignítam nómine conscéndit: quæ vi tempestátis convúlsa, et in Urándum Tuzzáni regni portum ejécta, ipse brevi portum ætérnæ beatitúdinis laúrea martýrii redimítus ténuit. Omen Philíppo martýrii fuit, quod dum procéllis jactarétur in qua is erat sancti Philíppi navis, ea parte cœli quæ Japónem respiciébat, vidit crucem cándidam, figúra expréssam símili eárum in quas dein subláti mártyres fuére; post in sanguíneum colórem mutásse ítidem ad horæ quadrántem; demum nigra nube obvolútam. Omini respóndit evéntus. Nam sæviénte in Japónia advérsus christiánæ fídei præcónes persecutióne, beátus Philíppus in víncula conjéctus, et cum áliis sóciis fuit morte damnátus.

℟. Desidérium ánimæ.

Lectio vi.

Perdúctus ítaque cum céteris in triumphálem campum, parátam sibi crucem pósitis humi génibus amplexátus, in hæc prorúpit verba: O fortunátam navem! O felícem sancti Philíppi galeónem! O jactúram mihi mínime damnósam, sed omni lucro quæstuosiórem! Ei cruci, dum transversárium lignum inséritur, cui qui pendet utcúmque insídeat, falléntemensúra, quamsolo fortásse intúitu faber collégerat, demíssius aliquánto pósitum est, quam ut inníti beátus Martyr posset.

Quamóbrem erécta cruce, cui sancti viri alligáta férreis vínculis bráchia, collum ac tíbiæ erant, ita subsédit póndere suo corpus, ut ea numélla quæ guttur stringébat, pene suffocarétur: magno ígitur fervóre ánimi Jesu! Jesu! inclámat. Quo animadvérso judex, priúsquam strangularétur, confígi lánceis jubet: atque ita primus ómnium tríplici lánceæ ictu palmam martýrii obtínuit, qui postrémus in Japóniam vénerat. De eódem, et de vigínti quinque martýrii sóciis Urbánus octávus Póntifex Máximus, Offícium recitári et Missam respectíve celebrári concéssit. Ipsíus autem beáti Philíppi glória magna devotióne Méxici cólitur, dicáto in illíus honórem templo, et Capuccinárum vírginum insígni cœnóbio.

℟. Stola jucunditátis.

In III. Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndum Matthæum.

Lectio vii. Cap. 16.

In illo témpore: Dixit Jesus discípulis suis: Si quis vult post me veníre, ábneget semetípsum, et tollat crucem suam, et sequátur me. Et réliqua.

Homilía sancti Bernárdi Abbátis.

In Vigil., et in die S. Andreæ Apost.

Mérito crucis amatórem venerántur, quicúmque sunt servi crucis; sed ab his amplióremjure devotiónem éxigit, qui speciálius proposuérunt tóllere crucem suam. Vobis hæc et de vobis dico, fratres mei, qui non surda aure audístis illam evangélicam tubam: Qui non bájulat crucem suam et séquitur me, non potest meus esse discípulus. Paráti estóte, totam ánimi diligéntiam huic adhibéte solemnitáti, et corde magno celebráte eam: quia magnus omníno consolatiónis thesaúrus repósitus est in ea, si fúerit qui fódiat et scrutétur.

℟. Coróna aúrea.

Lectio viii.

Certe et crux pretiósa est, et crux amári potest, et crux habet exsultatiónem. Ita est. Si fúerit qui cólligat semper lignum crucis, vitam gérminat, fructíficat jucunditátem, óleum lætítiæ stillat, bálsamum sudat spirituálium charísmatum. Non est silvéstris arbor, lignum vitæ est apprehen-

déntibus eam. Arbor fructífera, arbor salutífera est: alióquin quómodo Dómini eam occupáret terram? Illam dico pretiosíssimam glebam, quæ clavórum est infíxa radícibus.

℟. Hic est vere Martyr.

Lectio ix.

Nos cum beáto Philíppo necésse habémus tóllere crucem nostram, imo cum eo, quem ipse secútus est, Dómino Salvatóre. Inde enim sic lætabátur, inde exsultábat, quod non solum pro eo, sed étiam cum eo mori viderétur, et complantári similitúdini mortis ejus, ut compátiens étiam conregnáret. Cum quo ut simul crucifigámur et nos, atténtius aúribus cordis audiámus vocem dicéntis: Qui vult veníre post me, ábneget semetípsum, et tollat crucem suam, et sequátur me. Ac si dicat: Qui me desíderat, se despíciat: Qui vult fácere voluntátem meam, discat frángere suam.

Te Deum laudámus.

Ad Laudes

Hymnus.

Philíppe, Martyr ínclyte,
Jesu fidélis ássecla,
Quem prætulísti nómine
Ad usque vis mortem sequi.

Confóssus hasta tríplici,
Fusóque rorans sánguine,
Disténtus exspírans cruce
Jesu refers imáginem.

Sodálium tu mártyrum
Primóris es et sígnifer,
Agménque ducens cœ́litum
Prior profúndis sánguinem.

Audi precántum címum
Voces, piásque lácrymas,
Ductórque noster sédibus
Nos tu beátis ínsere.

Virtus, honor, laus, glória
Patri sit atque Fílio,
Sancto simul Paráclito
Nunc et per omne sǽculum.
Amen.

Die 12. Februarii.

Octava

S. Philippi a Jesu Mart.

Omnia ut in Festo, præter sequentia.

In I. Nocturno Lectiones de Scriptura occurrente.

In II. Nocturno Lect. **Príncipes.** de Communi unius Mart. 2. loco.

In III. Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndum Matthǽum.

Lectio vii. Cap. 16.

In illo témpore: Dixit Jesus discípulis suis: Si quis vult post me veníre, ábneget semetípsum, et tollat crucem suam, et sequátur me. Et réliqua.

Homilía sancti Augustíni Epíscopi.

Serm. 47 de diversis.

Durum vidétur et grave, quod Dóminus imperávit; ut si quis eum vult sequi, ábneget seípsum: sed non est durum, nec grave quod ille ímperat, qui ádjuvat, ut fiat quod ímperat. Nam et illud verum est quod ei dícitur in Psalmo: Propter verba labiórum tuórum ego custodívi vias duras. Quidquid enim durum est in præcéptis, ut sit lene, cáritas facit. Nóvimus quanta ipse amor facit. Quid autem est, Neget se? Non præsúmat de se, séntiat se hóminem, et respíciat dictum Prophéticum: Maledíctus omnis, qui spem suam ponit in hómine: subdúcat se sibi, sed non deórsum versus: subdúcat se sibi, ut hæreat Deo.

℟. Coróna aúrea.

Lectio viii.

Tollat crucem suam, et sequátur me. Quo sequéndus est Dóminus? quo iit, nóvimus: resurréxit enim, et ascéndit in cœlum: illo sequéndus est. Plane desperándum non est, quia ipse promísit, non quia homo áliquid potest. Jam quare desperémus, si membra illíus cápitis sumus? Bonum est illo eum sequi, sed vidéndum est, qua: étenim verba ista Dóminus Jesus non tunc dicébat, quando a mórtuis jam resurréxerat: nondum erat passus, ventúrus erat ad crucem, ventúrus ad exhonoratiónem, ad contumélias, ad flagélla, ad spinas, ad vúlnera, ad insultatiónes, oppróbria, mortem. Quasi exasperáta est via: pigrum te facis, non vis sequi: Séquere. Nam quis non velit ire ad exaltatiónem? omnes deléctat celsitúdo, sed humílitas gradus est.

℟. Hic est vere.

Lectio ix.

Quid est: Tollat crucem suam? Ferat quidquid moléstum est; sic me sequátur. Cum enim cœperit me móribus et præcéptis meis sequi; multos habébit contradictóres, multos habébit prohibitóres, multos habébit dissuasóres, et hos de ipsis quasi comítibus Christi. Cum Christo ambulábant, qui cæcos clamáre prohibébant. Sive ergo minas, sive blandiménta, sive quáslibet prohibitiónes, si sequi vis, in crucem verte: tólera, porta, noli succúmbere. Vidéntur

his verbis Dómini exhortáta martýria. Si persecútio est; nonne pro Christo debent cuncta contémni? Amátur mundus, sed præponátur, a quo factus est mundus.

Te **Deum laudámus.**

Die 13. Februarii.

S. Catharinæ de Ricciis

Virginis.

Duplex. Angelopoli.

Omnia ut in fine Breviarii.

Die 14. Februarii.

S. Gelasii Mart. cujus Reliquia asservat. in Alma Metrop. Eccles.

Duplex.

Oratio. **Præsta, quæsumus.** de Comm. 2. loco.

In I. Nocturno Lectiones de Scriptura occurrente.

In Quadrag. **Fratres: Debitóres.** de Comm. plur. Mart. cum ℟℟. de Comm. unius Mart.

In II. Nocturno Lect. **Príncipes.** de Comm. 2. loco.

In III. Nocturno Homilia in Evang. **Nihil est opértum.** de eodem Comm. 3. loco.

Feria VI. post Cineres.

V Vulnerum D. N. J. C.

Duplex majus.

In I. Vesperis.

Ant. et Capit. de Laud., **42*** Ps. 1. **Crédidi.** 2. **Ad Dóminum cum tribulárer.** ut in Vesperis Feriæ II. 3. **Eripe me.** 4. **Dómine clamávi.** 5. **Voce mea.** ut in Vesperis Feriæ VI.

Hymnus.

Pange, lingua, gloriósi
Laúream certáminis,
Et super crucis trophæo
Dic triúmphum nóbilem,
Quáliter Redémptor orbis
Immolátus vícerit.

De paréntis protoplásti
Fraude factor cóndolens,
Quando pomi noxiális
In necem morsu ruit:
Ipse lignum tunc notávit,
Damna ligni ut sólveret.

Hoc opus nostræ salútis
Ordo depopóscerat,
Multifórmis proditóris
Ars ut artem fálleret,
Et medélam ferret inde,
Hostis unde læserat.

Quando venit ergo sacri
Plenitúdo témporis,
Missus est ab arce Patris
Natus orbis Cónditor;
Atque ventre virgináli
Carne amíctus pródiit.

Vagit infans inter arcta
Cónditus præsépia:
Membra pannis involúta
Virgo Mater álligat,
Et Dei manus, pedésque
Stricta cingit fáscia.

Sempitérna sit beátæ
Trinitáti glória,
Æqua Patri, Filióque,
Par decus Paráclito:
Uníus, Triníque nomen
Laudet univérsitas.
Amen.

℣. **Vidébunt, in quem transfixérunt.** ℟. **Et dolébunt super eum, ut in morte primogéniti.**

Ad Magnif. Ant. **Dum in cruce pendéret unigénitus Dei Fílius, et ab ómnibus subsannarétur, Mater ejus Virgo María ipsum verum Deum et hóminem cóndolens venerabátur.**

Oratio ut in Laud. **43***
Deinde commem. Feriæ.

Ad Matutinum.

Invit. **Christum in cruce confíxum, quinque plagis vulnerátum,** * **Veníte, adorémus.**

Hymnus. **Pange, lingua.** ut supra. 34*

In I. Nocturno.

Ant. **Quis est iste qui venit de Edom, tinctis véstibus de Bosra?**

Ps. **In Dómino confído.** in III. Noct. de Communi unius Mart.

Ant. **Quare rubrum est induméntum tuum, et vestiménta tua sicut calcántium in torculári?**

Ps. **Dómine quis.** ibidem.

Ant. **Tórcular calcávi solus, et de géntibus non fuit vir mecum.**

Ps. **Dómini est terra.** ut in II. Noct. de Comm. plur. Mart.

℣. **Fodérunt manus meas, et pedes meos.** ℟. **Dinumeravérunt ómnia ossa mea.**

De Isaía Prophéta.

Lectio i. Cap. 53.

Quis crédidit audítui nostro? et bráchium Dómini cui revelátum est? Et ascéndet sicut virgúltum coram eo, et sicut radix de terra sitiénti. Non est spécies ei, neque decor; et vídimus eum, et non erat aspéctus, et desiderávimus eum: despéctum, et novíssimum virórum, virum dolórum, et sciéntem infirmitátem, et quasi abscónditus vultus ejus et despéctus: unde nec reputávimus eum. Vere languóres nostros ipse tulit, et dolóres nostros ipse portávit: et nos putávimus eum quasi leprósum, et percússum a Deo, et humiliátum. Ipse autem vulnerátus est propter iniquitátes nostras, attrítus est propter scélera nostra: disciplína pacis nostræ super eum, et livóre ejus sanáti sumus.

℟. **Gratificávit nos Deus in dilécto Fílio suo:** * **In quo habémus redemptiónem per sánguinem ejus in remissiónem peccatórum.** ℣. **Ecce venit plenitúdo témporis, in quo misit Deus Fílium suum in terras. In.**

Lectio ii.

Omnes nos quasi oves errávimus, unusquís-

que in viam suam declinávit, et pósuit Dóminus in eo iniquitátem ómnium nostrum. Oblátus est quia ipse vóluit, et non apéruit os suum: sicut ovis ad occisiónem ducétur, et quasi agnus coram tondénte se obmutéscet, et non apériet os suum. De angústia, et de judício sublátus est: generatiónem ejus quis enarrábit? Quia abscíssus est de terra vivéntium: propter scelus pópuli mei percússi eum. Et dabit ímpios pro sepultúra, et dívitem pro morte sua: eo quod iniquitátem non fécerit, neque dolus fúerit in ore ejus. Et Dóminus vóluit contérere eum in infirmitáte.

℟. Nos qui aliquándo erámus longe, facti sumus prope per sánguinem Jesu Christi: * Ipse est pax nostra, qui fecit útraque unum. ℣. A Dómino factum est istud, et est mirábile in óculis nostris. Ipse.

Lectio iii. Cap. 63.

Quis est iste qui venit de Edom, tinctis véstibus de Bosra? Iste formósus in stola sua, grádiens in multitúdine fortitúdinis suæ. Ego, qui loquor justítiam, et propugnátor sum ad salvándum. Quare ergo rubrum est induméntum tuum, et vestiménta tua sicut calcántium in torculári? Tórcular calcávi solus, et de géntibus non est vir mecum: calcávi eos in furóre meo, et conculcávi eos in ira mea, et aspérsus est sanguis eórum super vestiménta mea, et ómnia induménta mea inquinávi. Dies enim ultiónis in corde meo, annus redemptiónis meæ venit. Circumspéxi, et non erat auxiliátor; quæsívi, et non fuit qui adjuváret.

℟. In primogénito ex mórtuis complácuit omnem plenitúdinem divinitátis inhabitáre, et per eum reconciliáre ómnia in ipsum, * Pacíficans per sánguinem crucis ejus, sive quæ in cœlis, sive quæ in terris sunt. ℣. Ipse est caput córporis Ecclésiæ, in ómnibus primátum tenens. Pacíficans. Glória. Pacíficans.

In II. Nocturno.

Antiph. Fodérunt manus meas et pedes meos; dinumeravérunt ómnia ossa mea.

Psalmus 21.

Deus Deus meus réspice in me: quare me dereliquísti? * longe a salúte mea verba delictórum meórum.

Deus meus clamábo per diem, et non exaúdies: * et

nocte, et non ad insipiéntiam mihi.

Tu autem in sancto hábitas, * laus Israël.

In te speravérunt patres nostri: * speravérunt, et liberásti eos.

Ad te clamavérunt, et salvi facti sunt: * in te speravérunt, et non sunt confúsi.

Ego autem sum vermis, et non homo: * oppróbrium hóminum, et abjéctio plebis.

Omnes vidéntes me, derisérunt me: * locúti sunt lábiis, et movérunt caput.

Sperávit in Dómino, erípiat eum: * salvum fáciat eum, quóniam vult eum.

Quóniam tu es, qui extraxísti me de ventre: * spes mea ab ubéribus matris meæ. In te projéctus sum ex útero:

De ventre matris meæ Deus meus es tu, * ne discésseris a me:

Quóniam tribulátio próxima est: * quóniam non est qui ádjuvet.

Circumdedérunt me vítuli multi: * tauri pingues obsedérunt me.

Aperuérunt super me os suum, * sicut leo rápiens et rúgiens.

Sicut aqua effúsus sum, * et dispérsa sunt ómnia ossa mea.

Factum est cor meum tamquam cera liquéscens * in médio ventris mei.

Aruit tamquam testa virtus mea, et lingua mea adhæsit faúcibus meis: * et in púlverem mortis deduxísti me.

Quóniam circumdedérunt me canes multi: * concílium malignántium obsédit me.

Fodérunt manus meas et pedes meos: * dinumeravérunt ómnia ossa mea.

Ipsi vero consideravérunt et inspexérunt me: * divisérunt sibi vestiménta mea, et super vestem meam misérunt sortem.

Tu autem Dómine ne elongáveris auxílium tuum a me: * ad defensiónem meam cónspice.

Erue a frámea Deus ánimam meam, * et de manu canis únicam meam.

Salva me ex ore leónis: * et a córnibus unicórnium humilitátem meam.

Narrábo nomen tuum frátribus meis: * in médio ecclésiæ laudábo te.

Qui timétis Dóminum, laudáte eum: * univérsum semen Jacob glorificáte eum.

Tímeat eum omne semen Israël: * quóniam non sprevit, neque despéxit deprecatiónem paúperis:

Nec avértit fáciem suam a me: * et cum clamárem ad eum, exaudívit me.

Apud te laus mea in ecclésia magna: * vota mea reddam in conspéctu timéntium eum.

Edent paúperes, et saturabúntur: et laudábunt Dóminum qui requírunt eum: * vivent corda eórum in sæculum sæculi.

Reminiscéntur et converténtur ad Dóminum * univérsi fines terræ:

Et adorábunt in conspéctu ejus * univérsæ famíliæ Géntium.

Quóniam Dómini est regnum: * et ipse dominábitur Géntium.

Manducavérunt et adoravérunt omnes pingues terræ: * in conspéctu ejus cadent omnes qui descéndunt in terram.

Et ánima mea illi vivet: * et semen meum sérviet ipsi.

Annuntiábitur Dómino generátio ventúra: * et annuntiábunt cœli justítiam ejus pópulo qui nascétur, quem fecit Dóminus.

Ant. Fodérunt manus meas et pedes meos; dinumeravérunt ómnia ossa mea.

Ant. A planta pedis usque ad vérticem non est in eo sánitas.

Psalmus 65.

Jubiláte Deo, omnis terra, psalmum dícite nómini ejus: * date glóriam laudi ejus.

Dícite Deo, quam terribília sunt ópera tua Dómine! * in multitúdine virtútis tuæ mentiéntur tibi inimíci tui.

Omnis terra adóret te, et psallat tibi: * psalmum dicat nómini tuo.

Veníte, et vidéte ópera Dei: * terríbilis in consíliis super fílios hóminum.

Qui convértit mare in áridam, in flúmine pertransíbunt pede: * ibi lætábimur in ipso.

Qui dominátur in virtúte sua in ætérnum, óculi ejus super Gentes respíciunt: * qui exásperant non exalténtur in semetípsis.

Benedícite Gentes Deum nostrum: * et audítam fácite vocem laudis ejus.

Qui pósuit ánimam meam ad vitam: * et non dedit in commotiónem pedes meos.

Quóniam probásti nos, Deus: * igne nos examinásti, sicut examinátur argéntum.

Induxísti nos in láqueum, posuísti tribulatiónes in dorso nostro: * imposuísti hómines super cápita nostra.

Transívimus per ignem et aquam: * et eduxísti nos in refrigérium.
Introíbo in domum tuam in holocaústis: * reddam tibi vota mea, quæ distinxérunt lábia mea.
Et locútum est os meum, * in tribulatióne mea.
Holocaústa medulláta ófferam tibi cum incénso aríetum: * ófferam tibi boves cum hircis.
Veníte, audíte, et narrábo, omnes qui timétis Deum, * quanta fecit ánimæ meæ.
Ad ipsum ore meo clamávi, * et exaltávi sub lingua mea.
Iniquitátem si aspéxi in corde meo, * non exaúdiet Dóminus.
Proptérea exaudívit Deus, * et atténdit voci deprecatiónis meæ.
Benedíctus Deus, * qui non amóvit oratiónem meam, et misericórdiam suam a me.
Ant. A planta pedis usque ad vérticem non est in eo sánitas.
Ant. Vulnus et livor, et plaga tumens non est circumligáta, nec curáta medicámine, neque fota óleo.

Psalmus 75.

Notus in Judǽa Deus: * in Israël magnum nomen ejus.
Et factus est in pace locus ejus: * et habitátio ejus in Sion.
Ibi confrégit poténtias árcuum, * scutum, gládium, et bellum.
Illúminans tu mirabíliter a móntibus ætérnis: * turbáti sunt omnes insipiéntes corde.
Dormiérunt somnum suum: * et nihil invenérunt omnes viri divitiárum in mánibus suis.
Ab increpatióne tua Deus Jacob, * dormitavérunt qui ascendérunt equos.
Tu terríbilis es, et quis resístet tibi? * ex tunc ira tua.
De cœlo audítum fecísti judícium: * terra trémuit et quiévit.
Cum exsúrgeret in judícium Deus, * ut salvos fáceret omnes mansuétos terræ.
Quóniam cogitátio hóminis confitébitur tibi: * et relíquiæ cogitatiónis diem festum agent tibi.
Vovéte, et réddite Dómino Deo vestro, * omnes qui in circúitu ejus affértis múnera.
Terríbili et ei qui aufert spíritum príncipum, * terríbili apud reges terræ.
Ant. Vulnus et livor, et plaga tumens non est cir-

cumligáta, nec curáta medicámine, neque fota óleo.

℣. Vere languóres nostros ipse tulit. ℟. Et dolóres nostros ipse portávit.

De Sermóne S. Bernárdi Abbátis.

Lib. de Pass. Domini cap. 41.

Lectio iv.

Captus ergo Jesus post plúrimas illusiónes tam Judæórum, quam géntium: post sánguinis plures effusiónes, clavis immítibus mánibus simul, et pédibus perforátur: et confígitur ligno crucis Salvátor noster mitíssimus Jesus. Intuére et réspice rosam passiónis sanguíneæ, quómodo rubet in indícium ardentíssimæ caritátis. Conténdunt pássio et cáritas: illa ut plus árdeat, ista ut plus rúbeat.

℟. Per mortem destrúxit Jesus eum qui mortis habébat impérium, * Ut liberáret eos qui timóre mortis obnóxii erant servitúti. ℣. Unde débuit per ómnia frátribus assimilári, ut miséricors fíeret. Ut.

Lectio v.

Vide, quómodo hoc flore rosæ florúerit óptima vitis nostra, rubicúndus Jesus. Vide totum corpus, sícubi rosæ sanguíneæ florem non invénias. Inspice manum unam et álteram, si florem rosæ non invénias in utráque. Inspice pedem unum et álterum, numquid non rósei? Inspice láteris apertúram, quia nec illa caret rosa, quamvis ipsa subrúbea sit propter mixtúram aquæ; quia, sicut narrat Evangelísta, cum unus mílitum láncea latus ejus perforásset, exívit sanguis et aqua.

℟. Per hóminem mors, et per hóminem resurréctio mortuórum: * Et sicut in Adam omnes peccavérunt, ita in Christo omnes vivificabúntur. ℣. Novíssime autem inimíca destruétur mors. Et.

Ex eódem divo Bernárdo.

Serm. de Passione Domini.

Lectio vi.

Réspice, Dómine sancte Pater, de sanctuário tuo et de excélso cœlórum habitáculo: et intuére hanc sacrosánctam hóstiã, quam tibi offert magnus Póntifex noster, sanctus puer tuus Dóminus Jesus, pro peccátis fratrum suórum; et esto placábilis super multitúdine malítiæ nostræ. Cognósce, Pater, túnicam fílii tui Joseph. Heu! fera péssima

devorávit eum, et conculcávit in furóre suo vestiméntum ejus. Ecce, quinque scissúras lamentábiles in eo relíquit.

℟. Vidémus Jesum propter passiónem mortis glória et honóre coronátum, * Ut pro ómnibus gustáret mortem. ℣. Decébat eum qui multos fílios in glóriam addúxerat, auctórem salútis eórum per passiónem consummári. Ut. Glória Patri. Ut.

In III. Nocturno.

Ant. Quid sunt plagæ istæ in médio mánuum tuárum?

Ps. Cantáte. cum reliqu. ut in III. Noct. de Comm. Virg.

Ant. His plagátus sum in domo eórum, qui me diligébant.

Ant. In amaritúdine sermo meus est; et manus plagæ meæ aggraváta est super gémitum meum.

℣. Ipse vulnerátus est propter iniquitátes nostras.
℟. Attrítus est propter scélera nostra.

Léctio sancti Evangélii secúndum Joánnem.

Lectio vii. Cap. 19.

In illo témpore: Sciens Jesus quia ómnia consummáta sunt, ut consummarétur Scriptúra, dixit: Sítio. Et réliqua.

Homilía S. Cyrílli Epíscopi Alexandríni.

Lib. 12. Comm. in Joann.

Cum ab immánibus Judǽis omnis in Christum expléta esset impíetas, nec quidquam jam ad summam crudelitátem réliquum esset; ad extrémum caro Christi sanctíssima próprium quiddam ac naturále rursus pátitur. Multis enim ac váriis dolóribus exsiccáta, siti torquétur. Graves síquidem dolóres magnam ad sitim commovéndam vim habent, naturáli quodam et inexplicábili calóre húmidum consuméntes, et ígneis ardóribus præcórdia uréntes.

℟. Manifestáta est grátia Dei per illuminatiónem Salvatóris nostri Jesu Christi: * Qui destrúxit mortem, illuminávit autem vitam in incorruptiónem. ℣. Liberávit, et vocávit nos vocatióne sua sancta per grátiam, quæ data est nobis in Christo. Qui.

Lectio viii.

Consummátum esse, ait, impietátis Judáicæ modum, et impoténtem sæviéndi ánimum. Quid enim Judǽi intentátum reliquérunt, aut quid non extrémæ crudelitátis adhibuérunt?

Quod supplícii aut contuméliæ genus prætermisérunt? Quamóbrem jure: Consummátum est, ait: sed hora jam eum ad prædicándum spirítibus, qui apud ínferos erant, invitánte (advénit enim, ut mortuórum ac vivórum dominarétur) ipsam pro nobis mortem suscépit, et commúnem hanc natúræ nostræ passiónem sustínuit in carne sua.

℟. Dignus es, Dómine, accípere librum, et aperíre signácula ejus, quóniam occísus es, et redemísti nos Deo * In sánguine tuo. ℣. Fecísti enim nos Deo nostro regnum, et sacerdótes. In. Glória Patri. In.

Lectio ix. de Homil. Feriæ.

Ad Laudes
et per Horas.

Ant. 1. Vere languóres nostros * ipse tulit, et dolóres nostros ipse portávit.

Ps. Dóminus regnávit. cum reliquis.

2. Ipse autem * vulnerátus est propter iniquitátes nostras: attrítus est propter scélera nostra.

3. Alligávit Dóminus * plagam pópuli sui, et percussúram ejus sanávit.

4. Omnis qui transíbit, * stupébit super omnes plagas ejus.

5. O vos omnes, * qui transítis per viam, atténdite et vidéte, si est dolor sicut dolor meus.

Capitulum. Isaiæ. 53.

Christus vulnerátus est propter iniquitátes nostras; attrítus est propter scélera nostra; cujus livóre sanáti sumus.

Hymnus.

Lustra sex qui jam perégit
Tempus implens córporis,
Sponte líbera Redémptor
Passióni déditus,
Agnus in crucis levátur
Immolándus stípite.

Felle potus ecce languet,
Spina, clavi, láncea
Mite corpus perforárunt;
Unda manat, et cruor:
Terra, pontus, astra, mundus,
Quo lavántur flúmine!

Crux fidélis inter omnes
Arbor una nóbilis:
Silva talem nulla profert
Fronde, flore, gérmine:
Dulce ferrum, dulce lignum
Dulce pondus sústinent.

Flecte ramos, arbor alta,
Tensa laxa víscera,
Et rigor lentéscat ille,
Quem dedit natívitas;
Et supérni membra regis
Tende miti stípite.

Sola digna tu fuísti
Ferre mundi víctimam:

Atque portum præparáre
Arca mundo naúfrago,
Quam sacer cruor perúnxit
Fusus Agni córpore.

Sempitérna sit beátæ
Trinitáti glória;
Æqua Patri, Filióque,
Par decus Paráclito:
Unius, Triníque nomen
Laudet univérsitas. Amen.

℣. Vidébunt, in quem transfixérunt. ℟. Et dolébunt super eum, ut in morte primogéniti.

Ad Bened. Ant. Unus mílitum láncea latus ejus apéruit, et contínuo exívit sanguis et aqua.

Oratio.

Deus, qui unigéniti Fílii tui passióne, et per quinque vúlnera ejus sánguinis effusióne, humánam natúram peccáto pérditam reparásti: tríbue nobis, quǽsumus; ut qui ab eo suscépta vúlnera venerámur in terris, ejúsdem pretiosíssimi sánguinis fructum cónsequi mereámur in cœlis. Per eúmdem Dñm.

Et fit commemoratio Feriæ.

Ad Tertiam.

Capit. Christus. 42*

℟. br. Fodérunt manus meas, * Et pedes meos. Fodérunt. ℣. Dinumeravérunt ómnia ossa mea. Et. Glória Patri. Fodérunt.

℣. O vos omnes, qui transítis per viam. ℟. Atténdite et vidéte dolórem meum.

Ad Sextam.

Capitulum. Isaiæ 50.

Fáciem meam non avérti ab increpántibus, et conspuéntibus in me: Dóminus Deus auxiliátor meus, et ídeo non sum confúsus.

℟. br. Vere languóres nostros * Ipse tulit. Vere. ℣. Et dolóres nostros ipse portávit. Ipse. Glória Patri. Vere.

℣. Disciplína pacis nostræ super eum. ℟. Et livóre ejus sanáti sumus.

Ad Nonam.

Capitulum. Isaiæ 53.

Trádidit Christus in mortem ánimam suam, et cum scelerátis reputátus est, et ipse peccáta multórum tulit, et pro transgressóribus rogávit.

℟. br. Ipse vulnerátus est * Propter iniquitátes nostras. Ipse. ℣. Attrítus est propter scélera nostra. Propter. Glória Patri. Ipse.

℣. Oblátus est, quia ipse vóluit. ℟. Et non apéruit os suum.

In II. Vesperis.

Ant., Ps., Capit., Hymnus et ℣. ut in I. Vesperis.

Ad Magnif. Ant. Ego sum vestra redémptio; manus meæ, quæ vos fecérunt, clavis confíxæ sunt: propter vos flagéllis cæsus sum; spinis coronátus sum; aquam pétii pendens, et acétum porrexérunt; in escam meam fel dedérunt, et in latus lánceam: mórtuus, et sepúltus resurréxi, vobíscum sum, et vivo in ætérnum.

Die 21. Februarii.

S. Angelæ Mericiæ

Virginis.

Duplex. Angelopoli.

Omnia de Comuni Virg., præter sequentia.

Oratio.

Deus, qui novum per beátam Angelam sacrárum vírginum collégium in Ecclésia tua floréscere voluísti: da nobis ejus intercessióne angélicis móribus vívere; ut, terrénis ómnibus abdicátis, gaúdiis pérfrui mereámur ætérnis. Per Dóminum nostrum.

In I. Nocturno Lectiones de Scriptura occurrente.

In Quadrag. De **virgínibus**. de Comm. Virg. 1. loco.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

Angela Merícia, Decentiáni, Veronénsis diœcésis óppido ad lacum Benácum in ditióne Venéta, piis orta paréntibus, a prima ætáte virginitátis lílium, quod perpétuo serváre statúerat, sédula sepsit. Ab omni muliebri ornátu abhórrens, egrégiam vultus formam, pulchrámque cæsáriem studióse fœdávit, ut cœlésti dumtáxat animárum Sponso placéret. In ipso autem adolescéntiæ flore paréntibus orbáta, austerióris vitæ desidério in desértum locum aufúgere tentávit, sed ab avúnculo prohíbita, novit præstáre domi quod in solitúdine non lícuit. Cilício ac flagéllis frequénter usa, carnem nónnisi infírma valetúdine, vinum in Nativitátis et Resurrectiónis Domínicæ tantum celebritáte, complúres vero dies nihil omníno degustávit. Oratióni dédita brevíssimum humi carpébat somnum. Dæmonem vero sub lucéntis ángeli forma sibi illúdere conántem, agnóvit prótinus et conjécit in fugam. Tandem patérnis bonis abdicátis, et hábitum ac régulam tértii órdinis sancti Francísci ampléxa, evangélicam paupertátem virginitátis laudi conjúnxit.

℟. Propter veritátem.

Lectio v.

Nullum pietátis offícium erga próximos omittens, paupéribus, quidquid sibi ex emendicáto victu superésset, largiebátur: libénter ministrábat ægrótis: plúraque cum magna sanctitátis fama peragrávit loca, ut vel solátio esset afflíctis, vel reis véniam impetráret, vel inféنsos ínvicem reconciliáret ánimos, vel e vitiórum cœno sceléstos revocáret. Angelórum pane, quem única esuriébat, frequentíssime refécta, tanta caritátis vi ferebátur in Deum, ut sǽpius extra sensus raperétur. Sacra Palæstínæ loca summa cum religióne obívit: quo in itínere et visum, quem ad Cydónias appúlsa oras amíserat, eódem regréssa recuperávit, et barbarórum captivitátem ac naufrágium ímminens divínitus evásit. Romam dénique, firmam Ecclésiæ petram, veneratúra, et amplíssimæ Jubilǽi véniæ percúpida, sedénte Cleménte séptimo, accéssit: quam Sumus Póntifex allocútus, ejúsdem sanctimóniam suspéxit et commendávit sumópere: nec ab Urbe ipsam abíre ante permísit, quam álio cǽlitus vocátam agnóvit. ℟. Dilexísti.

Lectio vi.

Bríxiam ítaque, ubi domum ad sanctæ Aphræ templum condúxit, revérsa, novam ibi vírginum societátem, sicut cœlésti voce ac visióne mandátum sibi fúerat, sub certa disciplína, sanctísque vivéndi régulis constítuit, quam sanctæ Ursulæ invíctæ vírginum ducis patrocínio ac nómine insignívit: eam vero perénnem futúram morti próxima prædíxit. Tandem prope septuagenária dives méritis evolávit in cœlum sexto Kaléndas Februárii anni millésimi quingentésimi et quadragésimi, cujus cadáver per ipsos trigínta dies inhumátum, flexíbile ac vivo simíllimum persevérávit. Demum in sanctæ Aphræ templo inter céteras, quibus illud abúndat, sanctórum relíquias repósito, plúrima ad ejus sepúlchrum agi statim cœpére mirácula: quorum fama late diffúsa non Bríxiæ modo et Decentiáni, sed álibi étiam, vulgo cœpit nuncupári beáta, ejúsque imágo aris impóni; imo sanctus ipse Cárolus Borromǽus, non multis post annis dignam, quæ ab apostólica Sede in sanctárum vírginum album referrétur, Brí-

xiæ palam asséruit. Cultum vero illi jam diu a pópulis exhíbitum, et tum locórum ordináriis probátum, tum plúribus étiam Summórum Pontíficum indúltis munítum, Clemens Papa tertiusdécimus solémni decréto ratum hábuit ac confirmávit. Eam tandem, novis miráculis rite probátis insígnem, Pius Papa séptimus, solémni canonizatióne in Vaticána basílica perácta, die vigésima quarta Maji, anno millésimo octingentésimo séptimo, sanctárum vírginum catálogo adscrípsit.

℟. **Afferéntur regi.**

In III. Nocturno Homilia in Evangel. **Símile erit regnum cœlórum decem virgínibus.** de Comm. Virg.

Die 22. Februarii.

S. Margaritæ de Cortona Virginis.

Duplex. Angelopoli.

Omnia ut inter festa pro aliquibus locis die 26. Febr., sed Ant. ad Bened. de Communi.

Die 28. Februarii.

S. Emygdii Ep. et Mart.

Duplex. Angelopoli.

Omnia de Communi unius Mart. præter sequentia.

Oratio.

Deus, qui beátum Emýgdium Mártyrem tuum atque Pontíficem, idolórum victória et miraculórum glória decorásti: concéde propítius; ut eo interveniénte malórum spiritúum fraudes víncere et coruscáre virtútibus mereámur. Per Dóminum.

In I. Nocturno Lectiones de Scriptura occurrente.

In Quadrag. A **Miléto.**

In II. Nocturno.

Lectio iv.

Emýgdius, e nóbili Francórum prosápia Tréviris natus, anno ætátis vigésimo tértio, paréntibus idolólatris frustra obstántibus, fidem Christi suscépit, et constantíssime proféssus est. Cum tribus discípulis Euplo, Germáno et Valentíno vitam duxit: humánis spretis oblectaméntis, rebus divínis plénius incumbébat, erga próximum caritátis ardóre æstuábat; idcírco ad procurándam multórum salútem Romam se cóntulit; hospítio excéptus in ínsula Tíberis, hóspitis fíliam per quinquénnium immedicábili morbo languéntem baptísmo sanávit.

℟. **Honéstum fecit.**

Lectio v.

Mox, óculis cæci coram pópulo signo crucis apértis, a multitúdine, eum fílium Apóllinis credénte,

in templum Æsculápii rápitur. Ibi Christi servum se proféssus, ejus invocatióne magnum númerum ægrórum, nequídquam idóli opem implorántium, valetúdini restítuit, aras díruit, Æsculápii signum confráctum in Tíberim projécit. Quibus rebus, et mille trecentórum gentílium, præter Æsculápii sacerdótes, conversióne inde secúta, irritáti Posthúmii Titiáni præfécti Urbis minas, Angeli mónitu declínans, sanctum Marcéllum Pontíficem ádiit, a quo epíscopus ordinátus, et Asculum missus est.

℟. Desidérium ánimæ.

Lectio vi.

Multis in itínere míráculis ingénti multitúdine Christo adjúncta, simul ac Asculum Emýgdius pervénit, dæmones, e simulácris idolórum per cuncta fana ejulátibus éditis, peregrínum dolóris sui causam indicárunt. Quem cum concitáta plebs ad cædem quæreret, éxcitus tumúltu Polýmius civitátis præses eum ad se vocátum multis, sed írritis verbis, ad Jovis et Angáriæ deæ Asculi patrónæ veneratiónem hortátur, promíssis étiam in prǽmium núptiis própriæ fíliæ Polýsiæ, quam Emýgdius ad Christum convérsam baptizávit, et post eam mille et sexagínta hómines, edúcta e saxo per ingens miráculum aquárum cópia. His in rábiem actus Polýmius sancto epíscopo caput abscídit. Quo facto, truncus ejus mirabíliter eréctus abjéctum humo próprium caput attóllens mánibus per spátium trecentórum pássuum ad oratórium portávit; inde ad templum máximum translátum est, ubi magna religióne Asculáni pópuli, et concúrsu exterórum hanc usque in diem cólitur. Incidit ejus beáta mors persecutióne Diocletiáni duránte.

℟. Stola jucunditátis.

In III. Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndum Lucam.

Lectio vii. Cap. 21. b.

In illo témpore: Dixit Jesus discípulis suis: Cum audiéritis prǽlia et seditiónes, nolíte terréri: opórtet primum hæc fíeri, sed nondum statim finis. Tunc dicébat illis: Surget gens contra gentem, et regnum advérsus regnum. Et terræmótus magni erunt per loca. Et réliqua.

Homilía S. Gregórii Papæ.
Homil. 1. in Evangelia.

Dóminus ac Redémptor noster parátos nos invenire desíderans, senescéntem mundum quæ mala sequántur denúntiat, ut nos ab ejus amóre compéscat. Appropinquántem ejus términum quantæ percussiónes prævéniant, innotéscit: ut si Deum metúere in tranquillitáte nólumus, saltem vicínum ejus judícium vel percussiónibus attríti timeámus.

℟. Coróna aúrea.

Lectio viii.

Huic étenim lectióni sancti Evangélii, quam modo vestra fratérnitas audívit, paulo supérius Dóminus præmísit, dicens: Exsúrget gens contra gentem, et regnum advérsus regnum: et erunt terræmótus magni per loca, et pestiléntiæ et fames. Et quibúsdam interpósitis, hoc, quod modo audístis, adjúnxit: Erunt signa in sole, et luna, et stellis, et in terris pressúra géntium præ confusióne sónitus maris et flúctuum. Ex quibus profécto ómnibus ália jam facta cérnimus, ália in próximo ventúra formidámus.

℟. Hic est vere.

Lectio ix.

Nam gentem contra gentem exsúrgere, earúmque pressúram terris insístere, plus jam in nostris tempóribus cérnimus, quam in codícibus légimus. Quod terræmótus urbes innúmeras óbruat, ex áliis mundi pártibus scitis quam frequénter audívimus. Pestiléntias sine cessatióne pátimur. Signa vero in sole, et luna, et stellis, adhuc apérte mínime vídimus: sed quia et hæc non longe sint, ex ipsa jam áëris immutatióne collígimus.

Te Deum laudámus.

Die 2. Martii.

S. Barthol. Gutierrez
Martyris.

Omnia de Comm. unius Mart., præter sequentia.

Oratio.

Præsta, quæsumus, omnípotens Deus: ut qui beáti Bartholomæi, Mártyris tui natalítia cólimus, intercessióne ejus in tui nóminis amóre roborémur. Per Dóminum.

In I. Noct. Lect. de Script. occ. In Quadrag. **Fratres: Debitóres.** de Comm. plur. Mart.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

Bartholomæus Gutiérrez ex honésta família Mexicána, dum

Angelópoli tirónibus Eremitárum sancti Augustíni præerat, ad majóra animárum lucra quærénda, Japóniam transmeávit; ubi tanta alacritáte verbum Dei dissemináre cœpit, ut ingéntem paganórum multitúdinem ad Christum convérteret, e quorum número non pauci martýrii corónam assecúti sunt. Quamóbrem jussu imperatóris captus, post diutúrnum cárcerem áliud longum atque inaudítum supplícii genus una cum beátis Vincéntio a sancto António et Francísco a Jesu Augustiniánis Discalceátis invícta constántia tolerávit. Nam ad Ungénum montem prope Arímam dedúcti trigínta dies æstuántis aquæ sulphúreæ jactu, quæ nedum pústulas in cute excitábat, verum étiam carnes corrodébat, excruciáti idéntidem fuére. Tandem Nangasáquii tértio Nonas Septémbris anni millésimi sexcentésimi trigésimi secúndi lento igne consúmpti sunt, et eórum relíquiæ, ne a christiánis colligeréntur, in mare demérsæ. Isti una cum áliis martýribus sive cœnobitis sive e sæculárium cœtu, in totum quinque ac bis centum a Pio nono anno millésimo octingentésimo sexagésimo séptimo Nonis Júlii, cum sæculária Apostolórum Príncipum solémnia ageréntur, in beatórum album reláti sunt.

℟. Honéstum fecit.

De expositióne S. Ambrósii Epíscopi in Psalmum centésimum décimum octávum.

Serm. 21.

Lectio v.

Príncipes persecúti sunt me gratis: et a verbis tuis trepidávit cor meum. Bene hoc Martyr dicit, quod injúste persecutiónem torménta sustíneat: qui nihil rapúerit, nullum violéntus opprésserit, nullíus sánguinem fúderit, nullíus torum putáverit esse violándum: qui nihil légibus débeat, et gravióra latrónum sustinére cogátur supplícia: qui loquátur juste, et non audiátur: qui loquátur plena salútis, et impugnétur: ut possit dícere, Cum loquébar illis, impugnábant me gratis. Gratis ígitur persecutiónem pátitur, qui impugnátur sine crímine: impugnátur ut nóxius, cum sit in tali confessióne laudábilis: impugnátur quasi venéficus, qui in nómine Dómini gloriátur, cum píe-

tas virtútum ómnium fundaméntum sit.

℟. Desidérium ánimæ.

Lectio vi.

Vere frustra impugnátur, qui apud ímpios et infídos impietátis arcéssitur, cum fídei sit magíster. Verum qui gratis impugnátur, fortis debet esse et constans. Quómodo ergo subtéxuit: Et a verbis tuis trepidávit cor meum? Trepidáre infirmitátis est, timóris atque formídinis. Sed est étiam infírmitas ad salútem, est étiam timor sanctórum. Timéte Dóminum, omnes sancti ejus: et, Beátus vir, qui timet Dóminum. Qua ratióne beátus? Quia in mandátis ejus cupit nimis. ℟. Stola jucunditátis.

In III. Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndum Matthǽum.

Lectio vii. Cap. 10. d.

In illo témpore: Dixit Jesus discípulis suis: Nolíte arbitrári, quia pacem vénerim míttere in terram: non veni pacem míttere, sed gládium. Et réliqua.

Homilía sancti Hierónymi Presbýteri.

Lib. 1. in Matth. cap. 10.

Supra díxerat: Quod dico vobis in ténebris, dícite in lúmine: et quod in aure audítis, prædicáte super tecta. Nunc infert, quid post prædicatiónem sequátur. Ad fidem Christi totus orbis contra se divísus est: unaquǽque domus et infidéles et credéntes hábuit, et proptérea bellum missum est bonum, ut rumperétur pax mala. Tale quid et in Génesi advérsus rebélles hómines, qui moti fúerant de oriénte, et turrem exstrúere festinábant, per quam cœli alta penetrárent, fecísse scríbitur Deus, ut divíderet linguas eórum.

℟. Coróna aúrea.

Lectio viii.

Veni enim separáre hóminem advérsus patrem suum. Hic locus prope iísdem verbis in Michǽa Prophéta scríbitur. Et notándum, ubicúmque de véteri testaménto testimónium pónitur, utrum sensus tantum an sermo conséntiat. Qui amat patrem aut matrem plus quam me, non est me dignus. Qui ante præmíserat, Non veni pacem míttere, sed gládium, et dívídere hómines advérsus patrem et matrem, nurum et socrum; ne quis pietátem religióni anteférret, subjécit dicens: Qui amat patrem aut matrem plus quam

me. Et in Cántico légimus Canticórum: Ordinávit in me caritátem. Hic ordo in omni afféctu necessárius est: ama post Deum patrem, ama matrem, ama fílios. ℟. Hic est vere.

Lectio ix.

Ordo pulchérrimus: ad prædicatiónem mittit, docet perícula non timénda, afféctum súbjicit religióni. Aurum supra túlerat, æs de zona excússerat. Dura Evangelistárum condítio. Unde ergo sumptus, unde victus necessária? Austeritátem mandatórum spe témperat promissórum: Qui récipit, ínquiens, vos, me récipit: et qui me récipit, récipit eum, qui me misit: ut in suscipiéndis Apóstolis unusquísque credéntium Christum se suscepísse arbitrétur.

Te Deum laudámus.

Die 6. Martii.

S. Coletæ Virginis.

Duplex. Angelopoli.

Omnia de Communi Virginum, præter sequ.

Oratio.

Dómine Jesu Christe, qui beátam Colétam vírginem tuam cœléstibus donis cumulásti: tríbue, quæsumus; ut ejus virtútes æmulántes in terris, ætérnis gaúdiis cum ipsa perfruámur in cœlis. Qui vivis.

In I. Nocturno Lectiones de Scriptura occurrente.

In Quadrages. De **virgínibus**. de Comm. 1. loco.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

Picárdiæ cívitas Corbéja diœcésis Ambianénsis, beátæ Colétæ natálibus ex matre stérili et sexagenária illústris effécta est. Hæc ab ineúnte ætáte cœpit ardéntius cólere offícia caritátis, ita ut quidquid habére póterat, hiláriter paupéribus largirétur. Oratióni assídue vacans, solitária loca quærébat, ténerum ibi corpúsculum afflígens, jejúniis carnem spirítui subjíciens, caténa férrea cilicióque numquam aut raro depósitis, humi cubans, cum eam necessárius somnus occupábat. Quartumdécimum ætátis annum agens, oratiónibus impetrávit a Dómino, ut corpus suum, quod exíguum remanébat, súbito ad justam magnitúdinem excréverit, ac vultus venústas, ne forte alícui occasiónem præbéret delinquéndi, in térreum colórem mutarétur. A dæmónibus frequénter lacessíta, diversísque apparitiónibus

exagitáta, vulneribúsque toto córpore laceráta, ab oratióne tamen numquam recedébat, in qua sæpe in éxtasim rapta, Angelórum visióne et collóquio potiebátur.

℟. Propter veritátem.

Lectio v.

Facultátibus paupéribus distribútis, tértii órdinis sancti Francísci régulam proféssa, novas præcedéntibus austeritátes superáddens, vitam plane cœléstem aggréssa est, nudis semper pédibus étiam híemis témpore incédens, et contínuis jejúniis corpus suum pene confíciens. Tum se ad restaurándam moniálium sanctæ Claræ plúribus in locis collápsam disciplínam, a Deo várie admónita, destinári cognóvit: cui humíliter diu relúctans, linguæ oculorúmque usu depérdito, tandem voluntáti divínæ sese subjícere coácta est. Utróque autem sensu mox in íntegrum restitúto, divíno Spíritu afflata, Apostólicæ Sedis adíre præséntiam decrévit, ut a Summo Pontífice prædíctum opus exsecutióni mandándi facultátem expósceret. A quo benedictióne accépta, susceptóque prædíctæ reformatiónis mandáto, in pátriam rédiens tantum opus alácriter inchoávit.

℟. Dilexísti justítiam.

Lectio vi.

Cum autem summo stúdio, tam antíquis monastériis reformándis quam novis exstruéndis incúmberet, ingruéntes difficultátes admirábili constántia superávit. Paupertátis semper studiosíssima fuit, única túnica, eáque detríta, conténta, angustíssimam cellam in ángulo habens nulla supelléctili instrúctam, præter stramíneum saccum, qui ei pro léctulo erat. Caritáte, patiéntia, humilitáte, mansuetúdine, ceterísque virtútibus decoráta, dono étiam prophetíæ illústris, ábdita fídei mystéria divínitus adócta ita penetrávit, ut de his altíssime disséreret. Multis tandem et máximis patrátis miráculis, morte sua ante biénnium præcógnita, ómnibus sacraméntis muníta, hortatísque soróribus ad regulárem disciplínam, obdormívit in Dómino prídie Nonas Mártii, anno millésimo quadringentésimo quadragésimo séptimo, Gandávi in Flándria in monastério a se ædificáto, in quo sacræ ejus relíquiæ assídua

fidélium veneratióne colúntur. Eam dénique Pius séptimus, Póntifex Máximus, nono Kaléndas Júnii anno octingentésimo séptimo supra millésimum, novis ritéque probátis miráculis coruscántem, solémni pompa sanctórum albo recénsuit. ℟. Afferéntur regi.

In III. Noct. Hom. in Evang. **Símile erit regnum cœlórum decem virgínibus.** de Com. 1. loco. Lectio ix. de Homil. Feriæ et ejus commem. in Laud.

Die 9. Martii.

S. Catharinæ Bonon.

Vírginis.

Duplex. Angelopoli.

Omnia de Communi Virginum, præter sequentia.

Oratio.

Concéde nos fámulos tuos, Deus, beátæ Catharínæ Vírginis suffrágiis adjuvári: cujus odóre unguentórum tráhimur ad tua sancta lætántes. Per Dóminum.

In I. Noct. Lect. De **virgínibus,** extra Quadr. de Scriptura occurrente.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

Catharína virgo, Bonóniæ nobílibus paréntibus Joánne Ferrariénsi ex illústri Vigriórum família, et Benvenúta Bononiénsi orta est. Hanc beáta Dei Génitrix María patri per visum prænuntiávit in festo Nativitátis suæ, véluti fulgentíssimum solem nascitúram. Quare ab incunábulis Dei benedictióne prævénta, vitæ innocéntiam cum pietáte perpétuo servávit. Vigésimum annum agens a matre Ferráriam perdúcta, in monastério Córporis Christi religiósum sanctæ Claræ hábitum sumpsit. Quo in loco ut lampas ardens céteris splendéscere, et virtútum ómnium spécimen præbére cœpit. Humílitas tanta ei ínerat, ut vilióra semper et lácera induménta cáperet, abjectióra offícia exhibéret. Caritáte erga omnes afficiebátur máxima. Nil vitábat, nil prætermittébat, quin fovéret omnes sublevarétque, præsértim infírmas, in quibus moniális caput sánie tabefáctum nedum contíngere et mánibus abstérgere, sed et lingua língere sæpius non horrúerit.

℟. Propter veritátem.

Lectio v.

Tanta erga errántes affécta erat comiseratióne, ut suam ipsíus ánimam Deum precarétur in inférno exúri, dúmmodo illórum ánimæ ab incéndio (si fíeri posset), eriperéntur. Obediéntiæ virtúte sic eminé-

bat, ut semel tentáta sese in flammam injecísset, nisi statim revocáta ab illa se eruísset. Oratióni assídua, Sponsi sui amóre flagrans, summa spíritus dulcédine potiebátur. Quare arcána córdium et secréta cœléstia sæpe ei sunt reveláta. Cui et sanctus Thomas Cantuariénsis manum deosculándam, et beátus Franciscus stígmata visénda aliquándo præbuérunt. Animam Joánnis, epíscopo Ferrariénsis, in cœlum eúntem, véluti stellam coruscántem, moniáli quæ tunc áderat, osténdit. Aliquándo in Missa, dum sacérdos Præfatiónem perfíceret, Angelórum concéntum ter Sanctus canéntium, mira suavitáte audívit; qui si diútius, ut ipsa rétulit, perdurásset, procul dúbio córpore resolúta foret. Fratrem in viam salútis redúxit. Soróris ánimam in cœlum eúntem vidit: multa prophético spíritu prædíxit.

℟. Dilexísti justítiam.

Lectio vi.

Cum autem Bononiénses, étiam fama sanctitátis ejus permóti, monastérium Bonóniæ in honórem Córporis Christi erexíssent, ex Ferrariénsi monastério beáta Catharína una cum quíndecim moniálibus Bonóniam, ut illud monastériumrégeret, míttitur. Quod quidem illa et vírginum numero, et reguIári disciplína auxit. Cumque octo et vigínti annos advérsa valetúdine probáta, postrémum diem sibi imminére prævidéret, convocátis soróribus mónita salútis dedit. Sumptis deínde sacraméntis, invocáto Jesu nómine, beátam efflávit ánimam quinquagésimo ætátis suæ anno. Honoríﬁce sepúlto ejus córpore, miríﬁcus odor e sepúlchro fragráre cœpit, et illuc concurréntes plúrimi infírmi sanáti sunt. Post dies decem et octo exhumátum corpus invéntum est incorrúptum, et magno odóre fragrans. Quod in ecclésiam delátum, ibi religióse asservátur íntegrum et multis clarum miráculis. Eam vero Clemens undécimus solémni ritu sanctórum catálogo adscrípsit.

℟. Afferéntur regi.

In III. Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndum Matthǽum.

Lectio vii. Cap. 25.

In illo témpore: Dixit Jesus discípulis suis parábolam hanc: Símile erit re-

gnum cœlórum decem virgínibus, quæ accipiéntes lámpades suas, exiérunt óbviam sponso et sponsæ. Et réliqua.

Homilía S. Basilíi Epíscopi.

Homilia 13. ad Baptist., circa finem.

Vide, ne quando te pœníteat malórum consiliórum, cum nulla pœniténtiæ utílitas exsístit. Refrǽnet te vírginum exémplum. Illæ óleum in vasis non habéntes, cum ipsas cŏngredi cum sponso oportébat, tunc tandem sensérunt rerum necessariárum negligéntiam. Quaprópter étiam fátuas Evangélium ipsas appellávit, quod tempus usus ólei in circumeúndo ac apparátu consuméntes, non animadvertérunt quod seípsas a sponsi hilaritáte exclúderent. ✠ Itaque et tu vide ne annum ex anno, et menses ex ménsibus, et diem ex die dífferens, et non accípiens óleum lúminis aliméntum, íncidas aliquándo in diem quam non exspéctas: quando defíciet te de cétero vivéndi procéssus, et consílii inópia et tribulátio immitigábilis fúerit.

℟. Hæc est virgo.

Lectio viii.

Nemo te inánibus verbis decípiat; instábit enim tibi repentína pernícies, et mors ad procéllæ similitúdinem áderit. ✠ Véniet ángelus tristis abdúcens violénter, et trahens ánimam peccatórum vínculis alligátam et frequénter se converténtem ad ea quæ hic sunt, lugéntem sine voce, instruménto lamentatiónum de cétero conclúso. O quam teípsum dilaniábis! O quantum ingemísces! frustra pœniténtiam ob mala consília agens, ubi víderis hilaritátem justórum ob spléndidam donórum distributiónem; et tristítiam peccatórum in ténebris profundíssimæ relegatiónis.

℟. Média nocte.

Lectio ix. de Homilia Feriæ, cujus commem. in Laudibus.

Extra Quadrag. Lectio viii. incipitur ad verba: **Itaque** et Lectio ix. ad: **Véniet.**

Feria Sexta ante festum S. Joseph.

Ss. Spineæ Coronæ D. N. J. C.

Duplex majus. Angelopoli.

Hoc Officium incidere non potest ante Dom. I. Quadrag., nisi Domin. Paschatis incidat in diem 25. Aprilis, quo casu occurrente, legatur ex parte Verna.

Index alphabeticus.

ADPROBATIO.

Revisione peracta omnia cum originalibus concordant. In fidem etc.

Ex Secretaria Sacrorum Rituum Congregationis hac die 24. Novembris 1880.

Pro **R. P. D. Placido Ralli,** Secretario.

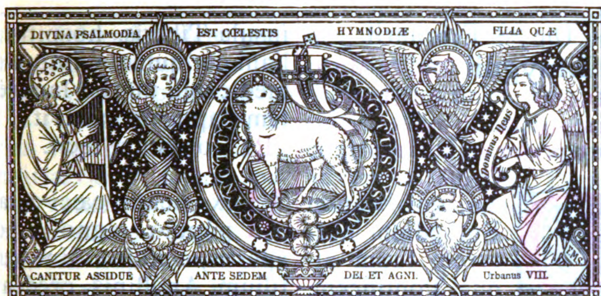
Joannes Canonicus Ponzi, Substitutus.

Imprimatur.

Ratisbonæ, die 21. Maji 1895.

Dr. Fr. X. Leitner, Vic. in Spirit. Gener.

Ratisbonæ 1896. Typis Friderici Pustet.

PROPRIUM SANCTORUM
MEXICANORUM.

PARS VERNA.

Die 13. Februarii.

S. Catharinæ de Ricciis Virginis.

Duplex. Angelopoli.

Omnia ut inter Officia pro aliquibus locis eadem die.

Die 14. Februarii.

S. Gelasii Mart. cujus Reliquia asservat. in Alma Metrop. Eccles.

Duplex.

Omnia de Comuni unius Mart.

Oratio. Præsta, quǽsumus. de Comm. 2. loco.

Et fit comm. Feriæ.

In I. Nocturno Lect. Fratres: Debitóres. de Comm. plur. Mart. cum ℟℟. de Comm. unius Mart.

In II. Nocturno Lect. Prín-cipes. de Comm. 2. loco.

In III. Nocturno Homilia in Evang. Nihil est opértum. de eodem Comm. 3. loco.

Lectio ix. de Homilia et commem. Feriæ in Laud.

Die 21. Februarii.

S. Angelæ Mericiæ Virginis.

Duplex. Angelopoli.

Omnia ut in Breviario die 31. Maji.

In I. Noct. Lect. De virgínibus. de Comm. 1. loco.

Lectio ix. de Homilia et commem. Feriæ occurr.

Die 22. Februarii.

S. Margaritæ de Cortona Virginis.

Duplex. Angelopoli.

Omnia ut inter festa pro aliquibus locis die 26. Febr., sed Ant. ad Bened. et Magnificat de Communi.

Die 28. Februarii.

S. Emygdii Ep. et Mart.

Duplex. Angelopoli.

Omnia de Communi unius Mart. præter sequentia.

Oratio.

Deus, qui beátum Emýgdium Mártyrem tuum atque Pontíficem, idolórum victória et miraculórum glória decorásti: concéde propítius; ut eo interveniénte malórum spirítuum fraudes víncere et coruscáre virtútibus mereámur. Per Dóminum.

Et fit comm. Feriæ.

In I. Nocturno Lectiones. A Miléto. de Comm. unius Mart.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

Emýgdius, e nóbili Francórum prosápia Tréviris natus, anno ætátis vigésimo tértio, paréntibus idolólatris frustra obstántibus, fidem Christi suscépit, et constantíssime proféssus est. Cum tribus discípulis Euplo, Germáno et Valentíno vitam duxit: humánis spretis oblectaméntis, rebus divínis plénius incumbébat, erga próximum caritátis ardóre æstuábat; idcírco ad procurándam multórum salútem Romam se cóntulit; hospítio excéptus in ínsula Tíberis, hóspitis fíliam per quinquénnium immedicábili morbo languéntem baptísmo sanávit.

℟. Honéstum fecit.

Lectio v.

Mox, óculis cæci coram pópulo signo crucis apértis, a multitúdine, eum fílium Apóllinis credénte, in templum Æsculápii rápitur. Ibi Christi servum se proféssus, ejus invocatióne magnum númerum ægrórum, nequídquam idóli opem implorántium, valetúdini restítuit, aras díruit, Æsculápii signum confráctum in Tíberim projécit. Quibus rebus, et mille trecentórum gentílium, præter Æsculápii sacerdótes, conversióne inde secúta, irritáti Posthúmii Titiáni præfécti Urbis minas, Angeli mónitu declínans, sanctum Marcéllum Pontíficem ádiit, a quo epíscopus ordinátus, et Asculum missus est.

℟. Desidérium ánimæ.

Lectio vi.

Multis in itínere mirákulis ingénti multitúdine Christo adjúncta, simul ac Asculum Emýgdius pervénit, dæmones, e simulácris idolórum per cuncta fana ejulátibus éditis, peregrínum dolóris sui causam indicárunt. Quem cum con-

citáta plebs ad cædem quæreret, éxcitus tumúltu Polýmius civitátis præses eum ad se vocátum multis, sed írritis verbis, ad Jovis et Angáriæ deæ Asculi patrónæ veneratiónem hortátur, promíssis étiam in prǽmium núptiis própriæ fíliæ Polýsiæ, quam Emýgdius ad Christum convérsam baptizávit, et post eam mille et sexagínta hómines, edúcta e saxo per ingens miráculum aquárum cópia. His in rábiem actus Polýmius sancto epíscopo caput abscídit. Quo facto, truncus ejus mirabíliter eréctus abjéctum humo próprium caput attóllens mánibus per spátium trecentórum pássuum ad oratórium portávit; inde ad templum máximum translátum est, ubi magna religióne Asculáni pópuli, et concúrsu exterórum hanc usque in diem cólitur. Incidit ejus beáta mors persecutióne Diocletiáni duránte.

℟. Stola jucunditátis.

In III. Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndum Lucam.

Lectio vii. Cap. 21. b.

In illo témpore: Dixit Jesus discípulis suis: Cum audiéritis prǽlia et seditiónes, nolíte terréri: opórtet primum hæc fíeri, sed nondum statim finis. Tunc dicébat illis: Surget gens contra gentem, et regnum advérsus regnum. Et terræmótus magni erunt per loca. Et réliqua.

Homilía S. Gregórii Papæ.

Homil. 1. in Evangelia.

Dóminus ac Redémptor noster parátos nos inveníre desíderans, senescéntem mundum quæ mala sequántur denúntiat, ut nos ab ejus amóre compéscat. Appropinquántem ejus términum quantæ percussiónes prævéniant, innotéscit: ut si Deum metúere in tranquillitáte nólumus, saltem vicínum ejus judícium vel percussiónibus attríti timeámus.

℟. Coróna aúrea.

Lectio viii.

Huic étenim lectióni sancti Evangélii, quam modo vestra fratérnitas audívit, paulo supérius Dóminus præmísit, dicens: Exsúrget gens contra gentem, et regnum advérsus regnum: et erunt terræmótus magni per loca, et pestiléntiæ et fames. Et quibúsdam interpósitis, hoc, quod modo audístis, adjúnxit:

Erunt signa in sole, et luna, et stellis, et in terris pressúra géntium præ confusióne sónitus maris et flúctuum. Ex quibus profécto ómnibus ália jam facta cérnimus, ália in próximo ventúra formidámus.

℟. Hic est vere.

Lectio ix. de Homilia et commem. Feriæ.

Te Deum laudámus.

Die 2. Martii.

S. Barthol. Gutierrez

Martyris.

Duplex.

Omnia de Comm. unius Mart., præter sequentia.

Oratio.

Præsta, quæsumus, omnípotens Deus: ut qui beáti Bartholomæi, Mártyris tui natalítia cólimus, intercessióne ejus in tui nóminis amóre roborémur. Per Dóminum.

Et fit comm. Feriæ.

In I. Nocturno Lectiones Fratres: **Debitóres.** de Communi plur. Mart.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

Bartholomæus Gutiérrez ex honésta família Mexicána, dum Angelópoli tirónibus Eremitárum sancti Augustíni præerat, ad majóra animárum lucra quæréndà, Japóniam transmeávit; ubi tanta alacritáte verbum Dei dissemináre cœpit, ut ingéntem paganórum multitúdinem ad Christum convérteret, e quorum número non pauci martýrii corónam assecúti sunt. Quamóbrem jussu imperatóris captus, post diutúrnum cárcerem áliud longum atque inaudítum supplícii genus una cum beátis Vincéntio a sancto António et Francísco a Jesu Augustiniánis Discalceátis invícta constántia tolerávit. Nam ad Ungénum montem prope Arímam dedúcti trigínta dies æstuántis aquæ sulphúreæ jactu, quæ nedum pústulas in cute excitábat, verum étiam carnes corrodébat, excruciáti idéntidem fuére. Tandem Nangasáquii tértio Nonas Septémbris anni millésimi sexcentésimi trigésimi secúndi lento igne consúmpti sunt, et eórum relíquiæ, ne a christiánis colligeréntur, in mare demérsæ. Isti una cum áliis martýribus sive cœnobítis sive e sæculárium cœtu, in totum quinque ac bis centum a Pio nono anno millésimo octingentésimo sexagésimo séptimo Nonis Júlii, cum sæculária

Apostolórum Príncipum solémnia ageréntur, in beatórum album reláti sunt.
℟. Honéstum fecit.

De expositióne S. Ambrósii Epíscopi in Psalmum centésimum décimum octávum.

Serm. 21.

Lectio v.

Príncipes persecúti sunt me gratis: et a verbis tuis trepidávit cor meum. Bene hoc Martyr dicit, quod injúste persecutiónem torménta sustíneat: qui nihil rapúerit, nullum violéntus opprésserit, nullíus sánguinem fúderit, nullíus torum putáverit esse violándum: qui nihil légibus débeat, et gravióra latrónum sustinére cogátur supplícia: qui loquátur juste, et non audiátur: qui loquátur plena salútis, et impugnétur: ut possit dícere, Cum loquébar illis, impugnábant me gratis. Gratis ígitur persecutiónem pátitur, qui impugnátur sine crímine: impugnátur ut nóxius, cum sit in tali confessióne laudábilis: impugnátur quasi venéficus, qui in nómine Dómini gloriátur, cum píetas virtútum ómnium fundaméntum sit.
℟. Desidérium ánimæ.

Lectio vi.

Vere frustra impugnátur, qui apud ímpios et infídos impietátis arcéssitur, cum fídei sit magíster. Verum qui gratis impugnátur, fortis debet esse et constans. Quómodo ergo subtéxuit: Et a verbis tuis trepidávit cor meum? Trepidáre infirmitátis est, timóris atque formídinis. Sed est étiam infírmitas ad salútem, est étiam timor sanctórum. Timéte Dóminum, omnes sancti ejus: et, Beátus vir, qui timet Dóminum. Qua ratióne beátus? Quia in mandátis ejus cupit nimis. ℟. Stola jucunditátis.

In III. Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndum Matthæum.

Lectio vii. Cap. 10. d.

In illo témpore: Dixit Jesus discípulis suis: Nolíte arbitrári, quia pacem vénerim míttere in terram: non veni pacem míttere, sed gládium. Et réliqua.

Homilía sancti Hierónymi Presbýteri.

Lib. 1. in Matth. cap. 10.

Supra díxerat: Quod dico vobis in ténebris, dícite in lúmine: et quod in aure audítis, prædicáte super tecta.

Nunc infert, quid post prædicatiónem sequátur. Ad fidem Christi totus orbis contra se divísus est: unaquǽque domus et infidéles et credéntes hábuit, et proptérea bellum missum est bonum, ut rumperétur pax mala. Tale quid et in Génesi advérsus rebélles hómines, qui moti fúerant de oriénte, et turrem exstrúere festinábant, per quam cœli alta penetrárent, fecísse scríbitur Deus, ut divíderet linguas eórum.

℟. Coróna aúrea.

Lectio viii.

Veni enim separáre hóminem advérsus patrem suum. Hic locus prope iísdem verbis in Michǽa Prophéta scríbitur. Et notándum, ubicúmque de véteri testaménto testimónium pónitur, utrum sensus tantum an sermo conséntiat. Qui amat patrem aut matrem plus quam me, non est me dignus. Qui ante præmíserat, Non veni pacem míttere, sed gládium, et divídere hómines advérsus patrem et matrem, nurum et socrum; ne quis pietátem religióni anteférret, subjécit dicens: Qui amat patrem aut matrem plus quam me. Et in Cántico légimus Canticórum: Ordinávit in me caritátem. Hic ordo in omni afféctu necessárius est: ama post Deum patrem, ama matrem, ama fílios. ℟. Hic est vere.

Lectio ix. de Homilia et commem. Feriæ.

Te Deum laudámus.

Die 6. Martii.

S. Coletæ Virginis.

Duplex. Angelopoli.

Omnia de Communi Virginum, præter sequ.

Oratio.

Dómine Jesu Christe, qui beátam Colétam vírginem tuam cœléstibus donis cumulásti: tríbue, quǽsumus; ut ejus virtútes æmulántes in terris, ætérnis gaúdiis cum ipsa perfruámur in cœlis. Qui vivis.

Et fit comm. Feriæ.

In I. Noct. Lect. De virgínibus. de Comm. 1. loco.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

Picárdiæ cívitas Corbéja diœcésis Ambianénsis, beátæ Colétæ natálibus ex matre stérili et sexagenária illústris effécta est. Hæc ab ineúnte ætáte cœpit ardéntius cólere offícia caritátis, ita ut quidquid habére póterat, hiláriter paupéribus largirétur. Oratióni assídue vacans, solitária loca

quærébat, ténerum ibi corpúsculum afflígens, jejúniis carnem spirítui subjíciens, catèna férrea cilicióque numquam aut raro depósitis, humi cubans, cum eam necessárius somnus occupábat. Quartumdécimum ætátis annum agens, oratiónibus impetrávit a Dómino, ut corpus suum, quod exíguum remanébat, súbito ad justam magnitúdinem excréverit, ac vultus venústas, ne forte alícui occasiónem præbéret delinquéndi, in térreum colórem mutarétur. A dæmónibus frequénter lacessíta, diversísque apparitiónibus exagitáta, vulneribúsque toto córpore laceráta, ab oratióne tamen numquam recedébat, in qua sæpe in éxtasim rapta, Angelórum visióne et collóquio potiebátur.

℟. Propter veritátem.

Lectio v.

Facultátibus paupéribus distribútis, tértii órdinis sancti Francísci régulam proféssa, novas præcedéntibus austeritátes superáddens, vitam plane cœléstem aggréssa est, nudis semper pédibus étiam híemis témpore incédens, et contínuis jejúniis corpus suum pene confíciens. Tum se ad restaurándam moniálium sanctæ Claræ plúribus in locis collápsam disciplínam, a Deo várie admónita, destinári cognóvit: cui humíliter diu relúctans, linguæ oculorúmque usu depérdito, tandem voluntáti divínæ sese subjícere coácta est. Utróque autem sensu mox in íntegrum restitúto, divíno Spíritu affláta, Apostólicæ Sedis adíre præséntiam decrévit, ut a Summo Pontífice prædíctum opus exsecutióni mandándi facultátem expósceret. A quo benedictióne accépta, susceptóque prædíctæ reformatiónis mandáto, in pátriam rédiens tantum opus alácriter inchoávit. ℟. Dilexísti.

Lectio vi.

Cum autem summo stúdio, tam antíquis monastériis reformándis quam novis exstruéndis incúmberet, ingruéntes difficultátes admirábili constántia superávit. Paupertátis semper studiosíssima fuit, única túnica, eáque detríta, conténta, angustíssimam cellam in ángulo habens nulla supelléctili instrúctam, præter straminéum saccum, qui ei pro léctulo erat. Caritáte, patiéntia, humilitáte, mansuetúdine, ceteríisque

virtútibus decoráta, dono étiam prophetíæ illústris, ábdita fídei mystéria divínitus edócta ita penetrávit, ut de his altíssime disséreret. Multis tandem et máximis patrátis miráculis, morte sua ante biénnium præcógnita, ómnibus sacraméntis muníta, hortatísque soróribus ad regulárem disciplínam, obdormívit in Dómino prídie Nonas Mártii, anno millésimo quadringentésimo quadragésimo séptimo, Gandávi in Flándria in monastério a se ædificáto, in quo sacræ ejus relíquiæ assídua fidélium veneratióne colúntur. Eam dénique Pius séptimus, Póntifex Máximus, nono Kaléndas Júnii anno octingentésimo séptimo supra millésimum, novis ritéque probátis miráculis coruscántem, solémni pompa sanctórum albo recénsuit. ℟. Afferéntur regi.

In III. Noct. Hom. in Evang. **Símile erit regnum cœlórum decem virgínibus.** de Com̃. 1. loco.

Lectio ix. de Homil. Feriæ et ejus commem. in Laud.

Die 9. Martii.

S. Catharinæ Bonon. Virginis.

Duplex. Angelopoli.

Omnia de Communi Virginum, præter sequentia.

Oratio.

Concéde nos fámulos tuos, Deus, beátæ Catharínæ Vírginis suffrágiis adjuvári: cujus odóre unguentórum tráhimur ad tua sancta lætántes. Per Dóminum.

Et fit comm. Feriæ.

In I. Noct. Lect. De **virgínibus.** extra Quadr. de Scriptura occurrente.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

Catharína virgo, Bonóniæ nobílibus paréntibus Joánne Ferrariénsi ex illústri Vigriórum família, et Benvenúta Bononiénsi orta est. Hanc beáta Dei Génitrix María patri per visum prænuntiávit in festo Nativitátis suæ, véluti fulgentíssimum solem nascitúram. Quare ab incunábulis Dei benedictióne prævénta, vitæ innocéntiam cum pietáte perpétuo servávit. Vigésimum annum agens a matre Ferráriam perdúcta, in monastério Córporis Christi religiósum sanctæ Claræ hábitum sumpsit. Quo in loco ut lampas ardens céteris splendéscere, et virtútum ómnium spécimen præbére cœpit. Humílitas tanta ei ínerat, ut vilióra semper et lácera induménta cáperet, abjectióra offícia exhibéret.

Caritáte erga omnes afficiebátur máxima. Nil vitábat, nil prætermittébat, quin fovéret omnes sublevarétque, præsértim infírmas, in quibus moniális caput sánie tabefáctum nedum contíngere et mánibus abstérgere, sed et lingua língere sæpius non horrúerit.

℟. Propter veritátem.

Lectio v.

Tanta erga errántes affécta erat comiseratióne, ut suam ipsíus ánimam Deum precarétur in inférno exúri, dúmmodo illórum ánimæ ab incéndio (si fíeri posset), eriperéntur. Obediéntiæ virtúte sic eminébat, ut semel tentáta sese in flammam injecísset, nisi statim revocáta ab illa se eruísset. Oratióni assídua, Sponsi sui amóre flagrans, summa spíritus dulcédine potiebátur. Quare arcána córdium et secréta cœléstia sæpe ei sunt reveláta. Cui et sanctus Thomas Cantuariénsis manum deosculándam, et beátus Franciscus stígmata visénda aliquándo præbuérunt. Animam Joánnis, epíscopo Ferrariénsis, in cœlum eúntem, véluti stellam coruscántem, moniáli quæ tunc áderat, osténdit. Aliquándo in Missa, dum sacérdos Præfatiónem perfíceret, Angelórum concéntum ter Sanctus canéntium, mira suavitáte audívit; qui si diútius, ut ipsa rétulit, perdurásset, procul dúbio córpore resolúta foret. Fratrem in viam salútis redúxit. Soróris ánimam in cœlum eúntem vidit: multa prophético spíritu prædíxit.

℟. Dilexísti justítiam.

Lectio vi.

Cum autem Bononiénses, étiam fama sanctitátis ejus permóti, monastérium Bonóniæ in honórem Córporis Christi erexíssent, ex Ferrariénsi monastério beáta Catharína una cum quíndecim moniálibus Bonóniam, ut illud monastérium régeret, míttitur. Quod quidem illa et vírginum número, et reguléri disciplína auxit. Cumque octo et vigínti annos advérsa valetúdine probáta, postrémum diem sibi imminére prævidéret, convocátis soróribus mónita salútis dedit. Sumptis deínde sacraméntis, invocáto Jesu nómine, beátam efflávit ánimam quinquagésimo ætátis suæ anno. Honorífice sepúlto ejus córpore, miríficus odor e sepúlchro fra-

gráre cœpit, et illuc concurréntes plúrimi infírmi sanáti sunt. Post dies decem et octo exhumátum corpus invéntum est incorrúptum, et magno odóre fragrans. Quod in ecclésiam delátum, ibi religióse asservátur íntegrum et multis clarum miráculis. Eam vero Clemens undécimus solémni ritu sanctórum catálogo adscrípsit.

℟. Afferéntur regi.

In III. Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndum Matthǽum.

Lectio vii. Cap. 25.

In illo témpore: Dixit Jesus discípulis suis parábolam hanc: Símile erit regnum cœlórum decem virgínibus, quæ accipiéntes lámpades suas, exiérunt óbviam sponso et sponsæ. Et réliqua.

Homilía sancti Basilíi Epíscopi.

Homilia 13. ad Baptist., circa finem.

Vide, ne quando te pœníteat malórum consiliórum, cum nulla pœniténtiæ utílitas exsístit. Refrǽnet te vírginum exémplum. Illæ óleum in vasis non habéntes, cum ipsas cóngredi cum sponso oportébat, tunc tandem sensérunt rerum necessariárum negligéntiam. Quaprópter étiam fátuas Evangélium ipsas appellávit, quod tempus usus ólei in circumeúndo ac apparátu consuméntes, non animadvertérunt quod seípsas a sponsi hilaritáte exclúderent. Itaque et tu vide ne annum ex anno, et menses ex ménsibus, et diem ex die dífferens, et non accípiens óleum lúminis aliméntum, íncidas aliquándo in diem quam non exspéctas: quando defíciet te de cétero vivéndi procéssus, et consílii inópia et tribulátio immitigábilis fúerit.

℟. Hæc est virgo.

Lectio viii.

Nemo te inánibus verbis decípiat; instábit enim tibi repentína pernícies, et mors ad procéllæ similitúdinem áderit. Véniet ángelus tristis abdúcens violénter, et trahens ánimam peccatórum vínculis alligátam et frequénter se converténtem ad ea quæ hic sunt, lugéntem sine voce, instruménto lamentatiónum de cétero conclúso. O quam teípsum dilaniábis! O quantum ingemísces! frustra pœniténtiam ob mala con-

sília agens, ubi víderis hilaritátem justórum ob spléndidam donórum distributiónem; et tristítiam peccatórum in ténebris profundíssimæ relegatiónis.

℟. Média nocte.

In Quadrag. Lectio ix. de Homilia Feriæ, cum comm. ejusdem Feriæ in Laudibus.

Feria Sexta
ante festum S. Joseph.

Ss. Spineæ Coronæ D. N. J. C.

Duplex majus. Angelopoli.

In I. Vesperis.

Ant., Capit., Hymnus et ℣. de Laud. 16*; Ps. ut in I. Vesp. de Comm. Apost.

Ad Magnif. Ant. O bone Jesu, quid tibi et Corónæ spíneæ? Nos peccávimus, et tu luis! Nos debúimus, et tu solvis!

Oratio ut ad Laud. 17*.

Et fit comm. Feriæ.

Ad Matutinum.

Invitat. Corónam spíneam Christi Redemptóris * Veníte, adorémus.

Ps. Veníte, exsultémus.

Hymnus.

Deus tuórum mílitum
Sors, et coróna, præmium,
Tuæ corónæ méritum
Confer medélam ómnium.

Tua coróna spínea
Tuos corónet aúrea,
Tua nobis humílitas
Pœnas repéllat débitas.

Tuæ corónæ mýsticæ
Suscépto patrocínio,
Júbilus vocis méllicæ
Concúrrat mentis gaúdio.

Qui tanto diadémate
Nos honórat in stádio,
Cum utriúsque Pneúmate
Sit laus Patri cum Fílio.
Amen.

In I. Nocturno.

Ant. Qui peccátum non fecit; nec invéntus est dolus in ore ejus, ecce iníque spinis coronátur.

Ps. 1. Beátus vir. ut in I. Nocturno de Com̃. unius Mart. Pont.

Ant. Salvávit Leo coronátus de tribu Juda quod leo rúgiens devorávit.

Ps. 2. Quare fremuérunt. ibid.

Ant. Spinas nostrórum peccatórum in suo cápite portávit, ut peccátis mórtui, justítiæ vivámus.

Ps. 4. Cum invocárem. ibid. ut in II. Noct.

℣. Posuísti, Dómine, corónam triumphálem. ℟. Super caput ejus.

De Isaía Prophéta.

Lectio i. Cap. 28.

Væ corónæ supérbiæ, ébriis Ephraïm, et flori decidénti, glóriæ exsultatiónis ejus, qui

erant in vértice vallis pinguíssimæ, errántes a vino. Ecce válidus et fortis Dóminus, sicut ímpetus grándinis; turbo confríngens, sicut ímpetus aquárum multárum inundántium, et emissárum super terram spatiósam. Pédibus conculcábitur coróna supérbiæ ebriórum Ephraïm.

℟. Próprio Fílio suo non pepércit; sed pro ómnibus nobis spinis coronándum trádidit illum: * Quia diléxit nos. ℣. Mílites plecténtes corónam de spinis imposuérunt cápiti ejus. Quia.

Lectio ii.

Et erit flos décidens glóriæ exsultatiónis ejus, qui est super vérticem vallis pínguium, quasi temporáneum ante maturitátem autúmni; quod cum aspéxerit videns, statim ut manu tenúerit, devorábit illud. In die illa erit Dóminus exercítuum coróna glóriæ, et sertum exsultatiónis resíduo pópuli sui: et spíritus judícii sedénti super judícium, et fortitúdo reverténtibus de bello ad portam. Verum hi quoque præ vino nesciérunt, et præ ebrietáte erravérunt: sacérdos, et prophéta nesciérunt præ ebrietáte, absórpti sunt a vino.

℟. Vidéte, omnes pópuli, et ululáte regem Judæórum, imo ómnium supernórum et infernórum. * Quam dire a matre sua, imo novérca, coronátum. ℣. Plángite, et péctora vestra contúndite ob tale immáne factum, et vidéte. Quam.

Lectio iii.

Idcírco hæc dicit Dóminus Deus: Ecce ego mittam in fundaméntis Sion lápidem, lápidem probátum, angulárem, pretiósum in fundaménto fundátum. Qui credíderit, non festínet. Et ponam in póndere judícium, et justítiam in mensúra: et subvértet grando spem mendácii: et protectiónem aquæ inundábunt. Et delébitur fœdus vestrum cum morte, et pactum vestrum cum inférno non stabit.

℟. Egredímini, fíliæ Jerúsalem, et vidéte vérticem regis, * Et fratris vestri coróna scírpea aculeáta amáre cruentátum. ℣. Plángite, et flete super vos, et super fílios vestros. Et. Glória Patri. Et.

In II. Nocturno.

Ant. Ecce Agnus Dei immaculátus: a planta pedis

usque ad vérticem cápitis non est sánitas in eo.

Ps. 5. **Verba mea.** ut in II. Nocturno de Comm. unius Mart.

Ant. **Sicut ovis ad spíneam corónam ductus est: disciplína pacis nostræ super eum, et livóre ejus sanáti sumus.**

Ps. 8. **Dómine, Dóminus noster.** ibid.

Ant. **Sicut agnus trádidit in mortem ánimam suam, et cum scelerátis reputátus est.**

Psalmus 12.

Usquequo Dómine oblivíscéris me in finem? * Usquequo avértis fáciem tuam a me?

Quámdiu ponam consília in ánima mea, * dolórem in corde meo per diem?

Usquequo exaltábitur inimícus meus super me? * réspice, et exaúdi me Dómine Deus meus.

Illúmina óculos meos ne umquam obdórmiam in morte: * nequándo dicat inimícus meus: Præválui advérsus eum.

Qui tríbulant me, exsultábunt si motus fúero: * ego autem in misericórdia tua sperávi.

Exsultábit cor meum in salutári tuo: cantábo Dómino qui bona tríbuit mihi: * et psallam nómini Dómini altíssimi.

Ant. **Sicut agnus trádidit in mortem ánimam suam, et cum scelerátis reputátus est.**

℣. **Tuam corónam adorámus Dómine.** ℟. **Tuum gloriósum recólimus triúmphum.**

Lectio iv.

Quemádmodum ad natúræ ópera in uno córpore multa sunt membra divérsis áctibus accommodáta, ita ad artis opus vária instruménta adhibéri solent, síngula singulátim suas operatiónes habéntia. Igitur ad redemptiónem nostram sum̃i artíficis Dómini nostri Jesu Christi, ejúsque eminentíssimæ artis operatiónem, útpote consummatíssimam, consentáneum est multa instruménta accessísse. Fuérunt enim vestes, funes, coróna, flagélla, colúmna, clavi, arúndo, spóngia, lánceа, línteum, et sepúlchrum. Quæ ut suo témpore nostræ redemptiónis óperi singulátim síngula accessérunt; ita suam quoque dignitátem et veneratiónis ratiónem accepérunt a Dómino Jesu Christo, quando ad ejus contáctum perveníre meruérunt.

℟. Pópule meus, quid feci tibi? aut quid moléstus fui tibi, pópule stulte et insípiens, ut spinis caput meum perforáres? respónde mihi: * Quia edúxi te de terra Ægýpti, et de domo serviéntium liberávi te? ℣. Meménto, quæso, quæ fécerim tibi. Quia.

Lectio v.

Sicut enim quæ venenósa, contagiósa vel rábida tangunt, contaminántur et fiunt morbósa; ita quæ vitæ et salútis ætérnæ fontem artificémque in vivificándi ac salvándi artifício tetigérunt, salubritátem, majestátem, venerationísque ratiónem conquisivísse perpétuam non abs re créditur. Non ítaque corónæ matériam venerámur neque formam, nisi quod eam rex eminentíssimæ virtútis, verus homo et verus Deus, úsui sibi esse constítuit in eo certámine, quod cum humáni géneris hoste decertávit.

℟. Generátio prava, atque pervérsa: * Hæccine reddis Dómino et regi tuo? ℣. Quóties vólui congregáre fílios tuos, quemádmodum gallína cóngregat pullos suos sub alas, et noluísti! Hæccine.

Lectio vi.

Et inter cétera domínicæ passiónis instruménta spínea coróna, qua Christi caput excruciátum est, fervénti devotióne et magno honóre coléndа est, quæ divínum caput non solum áttigit, sed apéruit: non modo penetrávit, sed ejus sánguine máduit, estque perlóta. Talem ítaque dantes Judǽi corónam, dum quid agant non intélligunt, magnum índicant sacraméntum. Qui omnes peccatórum spinas confríngere venit, spinas in cápite portat, ut peccáta mundi in suo córpore se ferre demónstret.

℟. Posuísti in cápite Jesu corónam non argénteam candóris et decóris, non aúream fulgóris et honóris, sed spíneam dedécoris et mœróris: * Væ tibi, Judǽa pérfida. ℣. Circumdedísti caput ejus quasi regem sponsum decorátum coróna. Væ. Glória Patri. Væ.

In III. Nocturno.

Ant. Vere languóres nostros ipse tulit et dolóres nostros ipse portávit.

Ps. 4. Dómine, quis habitábit. ut in III. Nocturno de Comm. unius Mart.

Ant. Coronátus est propter iniquitátes nostras, at-

trítus est propter scélera nostra.

Ps. 20. **Dómine, in virtúte tua.** ut in III. Noct. de Comm. unius Mart.

Ant. **Defle vírginis fílium diadémate spíneo coronátum, non aperiéntem os suum.**

Psalmus 64.

Te decet hymnus Deus in Sion: * et tibi reddétur votum in Jerúsalem.

Exaúdi oratiónem meam: * ad te omnis caro véniet.

Verba iniquórum prævaluérunt super nos: * et impietátibus nostris tu propitiáberis.

Beátus, quem elegísti, et assumpsísti: * inhabitábit in átriis tuis.

Replébimur in bonis domus tuæ: * sanctum est templum tuum, mirábile in æquitáte.

Exaúdi nos Deus salutáris noster, * spes ómnium fínium terræ, et in mari longe.

Præparans montes in virtúte tua, accínctus poténtia: * qui contúrbas profúndum maris sonum flúctuum ejus.

Turbabúntur Gentes, et timébunt qui hábitant términos a signis tuis: * éxitus matutíni, et véspere delectábis.

Visitásti terram, et inebriásti eam: * multiplicásti locupletáre eam.

Flumen Dei replétum est aquis, parásti cibum illórum: * quóniam ita est præparátio ejus.

Rivos ejus inébria, multíplica genímina ejus: * in stillicídiis ejus lætábitur gérminans.

Benedíces corónæ anni benignitátis tuæ: * et campi tui replebúntur ubertáte.

Pinguéscent speciósa desérti: * et exsultatióne colles accingéntur.

Indúti sunt aríetes óvium, et valles abundábunt fruménto: * clamábunt, étenim hymnum dicent.

Ant. **Defle vírginis fílium diadémate spíneo coronátum, non aperiéntem os suum.**

℣. **Fuit coróna spínea in cápite Jesu.** ℟. **Et diadéma glóriæ.**

Léctio sancti Evangélii secúndum Joánnem.

Lectio vii. Cap. 19.

In illo témpore: Apprehéndit Pilátus Jesum, et flagellávit. Et mílites plecténtes corónam de spinis, imposuérunt cápiti ejus. Et réliqua.

Homilía sancti Bernárdi Abbátis.

Ex Serm. de Passione Domini.

Expergíscere nunc, ánima mea, excútere de púlvere, et contempláre virum hunc memorábilem, quem in spéculo evangélici sermónis quasi præséntem intuéris. Atténde, ánima mea, quis est iste qui ingréditur habens imáginem quasi regis? Et nihilóminus servi despectíssimi confusióne replétus coronátus incédit, sed ipsa étiam ejus coróna cruciátus est illi, et mille punctúris speciósum caput ejus devúlnerat.

℟. Ne lætéris inimíca, super me qui cécidi: * Consúrgam dilúculo. ℣. Cum sédero in ténebris, Dóminus, lux mea. Consúrgam.

Lectio viii.

Regáli púrpura indúitur; sed pótius in ea despícitur, quam honorátur. Sceptrum in manu gestat, sed eo ipso caput ejus reveréndum ferítur. Adórant coram ipso pósitis in terra génibus, et regem clamant et contínuo sputis amábiles ejus genas sublíniunt, maxíllam palmis et honorábile collum exórnant. Vide, ánima, quáliter vir iste per ómnia constuprátur et spérnitur: sub crucis ónere dorsum incurváre vidétur, et tuam ipse portáre ignomíniam.

℟. Clama, ne cesses, annúntia pópulo Judæórum scélera eórum:* Quasi tuba exálta vocem tuam. ℣. Dóminum Regem et Messíam suum flagellavérunt, spinis coronavérunt, crucifixérunt, latus perfodérunt, et morti tradidérunt. Quasi. Glória Patri. Quasi.

Lectio ix. de Homilia Feriæ.

Ad Laudes
et per Horas.

Ant. 1. Caput dracónis * confóditur, cum caput Christi cíngitur coróna spinárum.

Psalmi de Dominica.

2. Coróna rubens * Jesu Nazaréni, quæ fit ad ignomíniam, convértitur in glóriam.

3. Corónam vitæ * méruit, qui spinis coronátur: exsólvit quæ non rápuit, injúste morti datus.

4. Christo Regi glóriæ * hódie jubilémus, qui post corónam spíneam corónam confert aúream.

5. Spina rubens * qua coronátur Dóminus, per cruóris éxitum cœlum fecit pérvium.

Capitulum. Cant. 3.

Egredímini et vidéte, fíliæ Sion, regem Salomónem in diadémate, quo coronávit illum mater sua, in die desponsatiónis illíus, et in die lætítiæ cordis ejus.

Hymnus.

Ætérne Rex altíssime,
Reddens corónas pérditas,
Da Corónæ sanctíssimæ
Laudes proférre débitas.

Coróna Christi cápitis
Membra corónat hódie
Honóribus exhíbitis:
Concórdet vox lætítiæ.

Sertum signat victóriam,
Qua Christus mortem éxpulit,
Spinæ nostram misériam,
Quam caput nostrum sústulit.

Vitæ corónam réperit
Coróna mortis ánxiæ:
Quo mors solúta déperit,
Datur triúmphus grátiæ.

Qui tanto diadémate
Nos honórat in stádio,
Cum utriúsque Pneúmate,
Sit laus Patri cum Fílio.
Amen.

℣. Tuam corónam adorámus Dñe. ℟. Tuum gloriósum recólimus triúmphum.

Ad Bened. Ant. Inter vepres Abrahæ demonstrátus est áries hærens córnibus, in quo Christus figurabátur séntibus coronándus.

Oratio.

Præsta, quæsumus omnípotens Deus: ut qui in memóriam passiónis Dómini nostri Jesu Christi Corónam ejus spíneam venerámur in terris, ab ipso glória et honóre coronári mereámur in cœlis. Qui tecum vivit et regnat.

Et fit comm. Feriæ.

Ad Tertiam.

Capit. Egredímini et vidéte. ut supra.

℟. br. Posuísti Dómine * Corónam triumphálem. Posuísti. ℣. Super caput ejus. Corónam. Glória Patri. Posuísti.

℣. Tuam corónam adorámus Dómine. ℟. Tuum gloriósum recólimus triúmphum.

Ad Sextam.

Capitulum. Apoc. 6.

Vidi, et ecce equus albus, et qui sedébat super illum, habébat arcum, et data est ei coróna, et exívit vincens, ut vínceret.

℟. br. Tuam corónam * Adorámus Dómine. Tuam. ℣. Tuum gloriósum recólimus triúmphum. Adorámus. Glória Patri. Tuam.

℣. Fuit coróna spínea in cápite Jesu. ℟. Et diadéma glóriæ.

Ad Nonam.

Capitulum. Isaiæ 28.

In die illa erit Dóminus exercítuum coróna glóriæ, et sertum exsultatiónis resíduo pópuli sui.

℟. br. Fuit coróna spínea * In cápite Jesu. Fuit. ℣. Et diadéma glóriæ. In cápite. Glória Patri. Fuit.

℣. Posuísti Dómine corónam triumphálem. ℟. Super caput ejus.

In II. Vesperis.

Omnia ut in I. Vesperis.

Ad Magnif. Ant. Arcam, mensam, et altáre coróna ambit aúrea, et sculptúra cinxit mare sacerdótum æneum, quæ nunc signíficant clare Christi diadéma spíneum.

Et fit commem. Feriæ.

Feria VI.
post Dom. IV. Quadrag.

Pretiosiss. Sanguinis D. N. J. C.

Duplex majus.

In I. Vesperis.

Ant. de Laud. 23*, Psalmi ut in I. Vesp. de Comm. Apost.

Capitulum. Hebr. 9.

Fratres: Tabernáculum et ómnia vasa ministérii sánguine aspérsit Móyses; et ómnia pene in sánguine secúndum legem mundántur, et sine sánguinis effusióne non fit remíssio.

Hymnus.

Máximus Redémptor orbis
Morte vitam cóntulit:
Qui nec argénto cadúco,
Sed nec auro lábili,
Córporis tamen sacráti
Nos redémit sánguine.

Mitis Agnus immolátur
Omnium pro crímine:
Ne quod arte fabricátum
Conditóris éxstitit,
Dirus hostis possidéret,
Qui malum suggésserat.

Magna præstat immolátus
Dux salútis ómnium;
Complet excéssum, fidéles
Quem prophétæ díxerant:
Nostra tunc peccáta solvit,
Nos tyránno líberans.

Misit infans carne scissus,
Misit orans sánguinem:
Misit et flagélla passus,
Orbe punctus spíneo:
Dum manus, pedes latúsque
Pandit, offert sánguinem.

Laus, honor, virtus supréma
Conditóri máchinæ,
Quam Pater sum̃us gubérnat,
Natus, atque Spíritus,
Omnibus Deus coléndus
Sæculórum sǽculis. Amen.

℣. Redemísti nos Dómine. ℟. In sánguine tuo.

Ad Magnif. Ant. Sanguis Christi, qui per Spíritum sanctum semetípsum óbtulit imaculátum Deo, emundábit consciéntiam nostram ab opéribus mórtuis, ad serviéndum Deo vivénti.

Oratio ut ad Laudes. 24*
Et fit comm. Feriæ.

Ad Matutinum.

Invitat. Christum Dei Fílium, qui suo nos redémit sánguine, * Veníte adorémus.

Ps. Veníte, exsultémus.

Hymnus.

Sanguis olim victimárum,
Quem vetus lex óbtulit,
Fœderis novi sacrátum
Nuntiábat sánguinem:
Quo redémpti, sanctitátem
Assequámur spíritus.

Lex amóris postulábat
Differéntem víctimam,
Offerens ubi sacérdos
Esset idem víctima:
Seque clemens immoláret
In medélam críminum.

In crucem Redémptor actus,
Nostra delet crímina:
Quando pro salúte mundi
Ex sacráto córpore
Uberes rivi cruóris
Copióse prófluunt.

Perforátur namque clavis,
Et latus disrúmpitur:
Unde sacraménta manant,
Labe quæ nos ábluunt:
Hinc caput nostræ salútis
Confitémur sánguinem.

Laus, honor, virtus supréma
Conditóri máchinæ,
Quam Pater summus gubérnat,
Natus, atque Spíritus,
Omnibus Deus coléndus
Sæculórum sæculis. Amen.

In I. Nocturno.

Ant. Accípiens sánguinem Móyses, omnem pópulum aspérsit, dicens: Hic sanguis testaménti, quod mandávit ad vos Deus.

Psalmi trium Nocturnorum ut inter festa pro aliquibus locis eadem Feria.

Ant. Quare rubrum est induméntum tuum, et vestiménta tua sicut calcántium in torculári?

Ant. In sánguine testaménti tui emisísti vinctos tuos de lacu, in quo non est aqua.

℣. Redemísti nos Dómine. ℟. In sánguine tuo.

De libro Exodi.

Lectio i. Cap. 12.

Dixit Dóminus ad Móysen, et Aaron in terra Ægýpti: Loquímini ad univérsum cœtum filiórum Israël, et dícite eis: Décima die men-

sis hujus tollat unusquísque agnum per famílias, et domos suas. Erit autem agnus absque mácula, másculus, aniculus: juxta quem ritum tollétis et hœdum. Et servábitis eum usque ad quartamdécimam diem mensis hujus: immolabítque eum univérsa multitúdo filiórum Israël ad vésperam. Et sument de sánguine ejus, ac ponent super utrúmque postem, et in superliminháribus domórũ, in quibus cómedent illum.

℟. Gratificávit nos Deus in dilécto Fílio suo, in quo habémus redemptiónem, * Per sánguinem ejus. ℣. Remissiónem peccatórum secúndum divítias grátiæ ejus, quæ superabundávit in nobis. Per sánguinem.

Lectio ii.

Transíbo per terram Ægýpti nocte illa, percutiámque omne primogénitum in terra Ægýpti ab hómine usque ad pecus: et in cunctis diis Ægýpti fáciam judícia, ego Dóminus. Erit autem sanguis vobis in signum in ædibus in quibus éritis: et vidébo sánguinem, et transíbo vos: nec erit in vobis plaga dispérdens quando percússero terram Ægýpti. Habébitis autem hunc diem in monuméntum: et celebrábitis eum solémnem Dómino in generatiónibus vestris cultu sempitérno.

℟. Non corruptibílibus auro, vel argénto redémpti estis de vana vestra conversatióne patérnæ traditiónis: * Sed pretióso sánguine quasi agni immaculáti Christi. ℣. Ex corde ínvicem dilígite, renáti non ex sémine corruptíbili. Sed.

Lectio iii.

Vocávit autem Móyses omnes senióres filiórum Israël, et dixit ad eos: Ite tolléntes ánimal per famílias vestras, et immoláte Phase. Fasciculúmque hyssópi tíngite in sánguine qui est in límine, et aspérgite ex eo superliminháre et utrúmque postem: nullus vestrum egrediátur óstium domus suæ usque mane. Transíbit enim Dóminus percútiens Ægýptios: cumque víderit sánguinem in superliminári et in utróque poste, transcéndet óstium domus, et non sinet percussórem íngredi domos vestras et lædere.

℟. Christus peccáta nostra pértulit in córpore suo super lignum, ut peccátis mórtui, justítiæ vivámus: * Cujus livóre sanáti estis. ℣. Erátis enim sicut oves

errántes, sed convérsi estis nunc ad pastórem animárum vestrárum. Cujus. Glória Patri. Cujus.

In II. Nocturno.

Ant. Justificáti in sánguine Christi, salvi érimus ab ira per ipsum.

Ant. Prétio empti estis: nolíte fíeri servi hóminum.

Ant. Dedit semetípsum Jesus Christus pro nobis, ut nos redímeret ab omni iniquitáte.

℣. Beáti qui lavant stolas suas. ℟. In sánguine Agni.

Sermo sancti Joánnis Chrysóstomi.

Homilia ad Neophytos.

Lectio iv.

Vultis sánguinis Christi audíre virtútem? Redeámus ad ejus exémplum, et priórem typum recordémur, et prístinam scriptúram narrémus. In Ægýpto nocte média Ægýptiis Deus plagam décimam minabátur, ut eórum primogénita deperírent, quia primogénitum ejus pópulum detinébant. Sed ne amáta plebs Judæórum una cum illis periclitarétur, quia unus locus continébat univérsos, remédium discretiónis invéntum est. Proínde exémplum mirábile, ut discas in veritáte virtútem. Ira divínæ indignatiónis sperabátur, et domos síngulas mórtifer circuíbat. Quid ígitur Móyses? Occídite, inquit, agnum anículum, et sánguine ejus liníte jánuas.

℟. Ipse est caput córporis Ecclésiæ: * Ut sit in ómnibus ipse primátum tenens. ℣. Quia complácuit per eum reconciliáre ómnia in ipsum, pacíficans per sánguinem crucis ejus, sive quæ in terris, sive quæ in cœlis sunt. Ut sit.

Lectio v.

Quid ais, Móyses? Sanguis ovis rationálem hóminem liberáre consuévit? Valde, inquit; non eo quod sanguis est, sed quia domínici sánguinis per eum demonstrátur exémplum. Nam sicut regnántium státuæ, quæ sine causa sunt et sermóne, nonnúmquam ad se confugiéntibus homínibus ánima et ratióne decorátis subveníre consuevérunt, non quia sunt ære conféctæ, sed quia rétinent imáginem principálem: ita et sanguis ille, qui irrationális fuit, ánimas habéntes hómines liberávit, non quia sanguis fuit, sed quia hujus sánguinis ostendébat advéntum.

℟. Cum essétis aliquándo alienáti, et inimíci sensu in opéribus malis: * Nunc reconciliávit vos Christus in córpore carnis suæ per mortem. ℣. Ut exhibéret vos sanctos et immaculátos, et irreprehensíbiles coram ipso. Nunc.

Lectio vi.

Angelus ígitur ille vastátor cum linítos postes atque áditus pervidéret, transjécit gressus, et non est ausus intráre. Nunc ergo si víderit inimícus non póstibus impósitum sánguinem typi, sed fidélium ore lucéntem sánguinem veritátis, Christi templi póstibus dedicátum, multo magis se súbtrahet. Si enim Angelus cessit exémplo, quanto magis terrébitur inimícus, si ipsam perspéxerit veritátem?

℟. Dignus es, Dómine, accípere librum, et aperíre signácula ejus: quóniam occísus es, et redemísti nos Deo * In sánguine tuo. ℣. Et fecísti nos Deo nostro regnum, et regnábimus super terram. In. Glória Patri. In.

In III. Nocturno.

Ant. Vos qui aliquándo erátis longe, facti estis prope in sánguine Christi.

Ant. Habéntes fidúciam in intróitu sanctórum in sánguine Christi, accedámus in plenitúdine fídei.

Ant. Vestítus erat veste aspérsa sánguine, et vocabátur nomen ejus Verbum Dei.

℣. Dealbavérunt stolas suas in sánguine Agni. ℟. Ideo sunt ante thronum Dei.

Léctio sancti Evangélii secúndum Joánnem.

Lectio vii. Cap. 19.

In illo témpore: Sciens Jesus, quia ómnia consummáta sunt, ut consummarétur Scriptúra, dixit: Sítio. Et réliqua.

Homilía sancti Joánnis Chrysóstomi.

Hom. 45. et 48. in Matth.

Ubíque demonstráre adnítitur, novam hanc mortem fuísse. Síquidem in potestáte moriéntis erat, ne priúsquam ipse vellet et ómnia impléta essent, morerétur. Ideo dicébat: Potestátem hábeo ponéndi ánimam meam, et potestátem hábeo íterum suméndi eam. Sciens ergo ómnia consummáta, ait: Sítio: étiam hoc verbo prophetíam implens. Tu autem adstántium pra-

vitátem intéllige: nam licet innúmeros habeámus inimícos, qui nos gravíssime persecúti sint, cum tamen intérimi eos vidémus, fléctimur misericórdia: hi vero nihil moti, magis efferántur et irrídent, acetúmque in spóngia pórrigunt, ut bibat tamquam reus: nam propter hoc hyssópum ádditur, quo gustáto, mórtuus est. Vides quam non perturbáte, et quam poténter ómnia transigéntem.

℟. Passus est Christus se ab iníquis comprehéndi, et ímpias sæviéntium in se manus admísit: * Ut ejus sanguis prétium posset credéntium fíeri. ℣. Cohíbuit in se poténtiam deitátis, ut ad glóriam perveníret passiónis. Ut.

Lectio viii.

Cum ómnia consummáta essent, inclináto cápite trádidit spíritum; hoc est, exspirávit. Atqui non post inclinátum caput exspirátur, sed post exspiratiónem caput inclinátur: hic autem contra áccidit: per quod osténdit Evangelísta eum esse ómnium Dóminum. Judǽi autem camélum devorántes et cúlicem excolántes, tantum nefas ausi, de die consúltant. Quóniam parascéve erat, ut non remanérent in cruce córpora sábbato, rogavérunt Pilátum, ut frangeréntur eórum crura. Vides quanti sit véritas: per ea quæ illi fáciunt, prophetía implétur: ália enim ex hoc manifestáta est. Venérunt ergo mílites, et aliórum fregérunt crura, non Christi; sed ad Judæórum grátiam conciliándam latus ejus láncea aperuérunt, et mórtuo adhuc insúltant. O péssimam voluntátem! O scelestíssimam! Noli tamen perturbári, dilectíssime: quæ enim malo illi ánimo patrárunt, veritáti consentiébant; prophetía enim hinc impléta est, dicens: Vidébunt, in quem transfixérunt.

℟. Invitátur ad paradísi divítias pópulus christiánus: * Igneam enim illam rhomphǽam, qua vitæ régio erat inclúsa, sacer Christi sanguis exstínxit. ℣. Cunctis regenerátis ad amíssam pátriam patefáctus est réditus. Igneam. Glória Patri. Igneam.

Lectio ix. de Homilia Feriæ.

Te Deum laudámus.

Ad Laudes

et per Horas.

Ant. 1. Christum propósuit * Deus propitiatórem per fidem in sánguine ipsíus.

Ps. Dóminus regnávit. cum reliquis.

2. Jesus, ut sanctificáret * per suum sánguinem pópulum, extra portam passus est.

3. Sanguis Jesu Christi * Fílii Dei emúndat nos ab omni peccáto.

4. Venit per aquam * et sánguinem Jesus Christus, non in aqua solum, sed in aqua et sánguine.

5. Christus diléxit nos, * et lavit nos a peccátis nostris in sánguine suo.

Capitulum. Hebr. 9.

Fratres: Tabernáculum et ómnia vasa ministérii sánguine aspérsit Móyses; et ómnia pene in sánguine secúndum legem mundántur, et sine sánguinis effusióne non fit remíssio.

Hymnus.

O celse rerum Cónditor,
Salútis auctor ómnium,
Tu nos sacráto sánguine
Omni repúrgas crímine.

Nos anguis ille cállidus
Antíquus hostis stráverat:
Primum nitórem méntium
Calígo culpæ démpserat.

Sacro tamen de córpore
Summi valóris sánguinem
Fundis, Redémptor, áffatim,
Omnémque labem díluis.

Repélle quidquid ímprobum
Intérna cordis ínficit;
In nos refúnde, quæsumus,
Tui vigórem sánguinis.

Deo Patri sit glória,
Ejúsque soli Fílio,
Cum Spíritu Paráclito,
Nunc et per omne sæculum. Amen.

℣. Empti estis prétio magno. ℟. Sánguine Christi.

Ad Bened. Ant. Christus non per sánguinem hircórum aut vitulórum, sed per próprium sánguinem introívit semel in sancta, ætérna redemptióne invénta.

Oratio.

Omnípotens sempitérne Deus, qui sánguine Fílii tui placári et nos rédimi voluísti: concéde nobis, quæsumus, salútis nostræ prétium ita recólere; ut et nunc véniam, et in ætérnum glóriam cónsequi valeámus. Per Dóminum.

Et fit comm. Feriæ.

Ad Tertiam.

Capit. Fratres: Tabernáculum. ut supra.

℟. br. Dealbavérunt stolas suas * In sánguine Agni. Dealbavérunt. ℣. Ideo sunt ante thronum Dei. In sánguine Agni. Glória Patri. Dealbavérunt.

℣. Empti estis prétio magno. ℟. Sánguine Christi.

Ad Sextam.

Capitulum. Hebr. 9.

Si sanguis hircórum et taurórũ inquinátos sanctíficat ad emundatiónem carnis: quanto magis sanguis Christi emundábit consciéntiam nostram ab opéribus mórtuis, ad serviéndum Deo vivénti?

℟. br. Empti estis * Prétio magno. Empti. ℣. Sánguine Christi. Prétio. Glória Patri. Empti.

℣. Justificáti in sánguine ipsíus. ℟. Salvi érimus ab ira per ipsum.

Ad Nonam.

Capitulum. Apoc. 12.

Projéctus est accusátor fratrum nostrórum, et ipsi vicérunt eum propter sánguinem Agni.

℟. br. Justificáti * In sánguine ipsíus. Justificáti. ℣. Salvi érimus ab ira per ipsum. In. Glória Patri. Justificáti.

℣. Christus lavit nos a peccátis nostris. ℟. In sánguine suo.

In II. Vesperis.

Omnia ut in I. Vesperis.

℣. Christus lavit nos a peccátis nostris. ℟. In sánguine suo.

Ad Magnif. Ant. Accessístis ad Sion montem, et civitátem Dei vivéntis, Jerúsalem cœléstem, et testaménti novi mediatórem Jesum, et sánguinis aspersiónem mélius loquéntem quam Abel.

Et fit commem. Feriæ.

Die 22. Martii.

S. Joseph ab Arimathæa Confess.

Duplex.

Omnia de Communi Conf. non Pont., præter sequ.

Oratio.

Deus, qui nos beáti Joséphi Confessóris tui ánnua solemnitáte lætíficas: concéde propítius; ut cujus natalítia cólimus, étiam actiónes imitémur. Per Dóminum nostrum.

Et fit commem. Feriæ.

In I. Nocturno Lectiones **Justus si morte.** de Comm. Conf. non Pont. 1. loco.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

Ex S. Joann. Chrys. in Matth. c. 27.

Hic erat Joseph, qui quamvis prius occultarétur, rem tamen post mortem Christi súbiit árduam; non enim ignóbilis quidem erat, neque ignótus, sed ex concílio unus, atque insígnis. Unde fortitúdo ejus máxime admiránda est, cum propter amórem Jesu perículum mortis suscéperit, et universórum se ódio tra-

díderit. Exánime quippe corpus Jesu pétere ausus; non ante déstitit, quam impetrávit; nec solum ánimum ejus, quia petit, et sepúlchro trádidit, sed quia in novo, atque suo sepelívit monuménto, cognóscimus: quæ res non témere áccidit, sed divínitus fuit dispensáta, ne álium, non Christum surrexísse, suspício fíeret.

℟. Honéstum fecit.

Lectio v.

Serm. Ven. Bedæ Presb. Lib. 4, in Matth. cap. 27.

Joseph ab Arimathǽa dives refértur, non de jactántia Scriptóris, qui virum nóbilem, atque ditíssimum, réferat, Jesu fuísse discípulum; sed ut osténdat causam, quare a Piláto corpus Jesu potúerit impetráre; accépto córpore Jesu, invólvit illud síndone munda, et ex símplice sepultúra Dómini, ambítio dívitum condemnátur, qui ne in túmulis quidem possunt carére divítiis, quamquam et hoc signíficet, quod ille in síndone munda invólvat Jesum, qui pura eum mente suscéperit.

℟. Amávit eum.

Lectio vi.

Joseph ab Arimathǽa (ipsa est Ramáthaim cívitas Elcánæ, et Samuélis in regióne Jannítica juxta Dióspolim) accéssit ad Pilátum, et pétiit corpus Jesu; magnæ quidem iste dignitátis ad sǽculum, sed majóris apud Deum mériti, fuísse laudátur, ut per justítiam meritórum sepeliéndo córpore Domínico dignus foret, et per nobilitátem poténtiæ sæculáris, idem corpus accípere posset; non enim quílibet et ignótus ad prǽsidem accédere, et crucifíxi corpus póterat impetráre.

℟. Iste homo.

In III. Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndum Matthǽum.

Lectio vii. Cap. 27.

In illo témpore: Cum sero factum esset, venit quidam dives ab Arimathǽa nómine Joseph. Et réliqua.

Homilía sancti Ambrósii Epíscopi.

Serm. 52. de Sepulchro Domini nostri Jesu Christi.

Rétinet vestra diléctio, fratres, quod álibi díximus: Quia non minor glória est, quod túmulus Joseph suscitáverit Dóminum, quam quod sanctæ Maríæ úterus procreáverit; sed fortásse quis dicat: Quæ comparátio ventris ac

túmuli, cum illa ex íntimis viscéribus edíderit fílium, hic autem solúmmodo locum præstíterit sepultúræ? at ego dico non minórem, ex hoc scílicet, Joseph afféctum fuísse, quam Maríæ, síquidem illa útero Dóminum, hic corde concépit.

℟. Iste est, qui.

Lectio viii.

Illa Salvatóri membrórum suórum secrétum præstitit; hic secrétum sui córporis non negávit: illa Dóminum pannis invólvit, cum natus est; hic línteis, cum recéssit: illa perúnxit beátum corpus óleo; hic aromátibus honorávit. Convéniunt ergo sibi obséquia, cónvenit et afféctus: unde necessárium est, et méritum ex hoc saltem convenire, nisi quod Angelus Maríam ad obséquium admónuit; Joseph autem sola justítia persuásit.

℟. Sint lumbi.

Lect. ix. de Homil. et commem. Feriæ.

Te Deum laudámus.

Die 23. Martii.

S. Victoriani Martyris.

Duplex. Angelopoli.

Omnia de Communi unius Mart. juxta varietatem temp., præter sequentia.

Et fit comm. Feriæ.

In Quadrag. In I. Nocturno Lect. Fratres: Debitóres. de Communi plurim. Mart. cum ℟℟. de Comm. unius Mart.

In II. Nocturno Lectiones. Triumphális. de Communi 1. loco.

In III. Nocturno Lectiones de Homilia in Evangelium. Nolíte arbitrári. ut in festo S. Bartholomæi Gutierrez, p. 5* hujus Proprii.

Lectio ix. de Homil. et commem. Feriæ.

Si festum transferatur in tempus paschale, erunt Lectiones in I. Nocturno de Scriptura occurrente.

In II. Nocturno. Dignum et cóngruum. de Comm. 1. loco temp. paschali.

In III. Nocturno de Homil. in Evang. Nolíte arbitrári. ut in festo S. Barthol. Gutierrez, p. 5* hujus Proprii cum ℟℟. de Comm. Mart. temp. pasch.

Die 26. Martii.

Commemorationis **Ss. Reliquiarum** quæ asservantur in Eccl. cathedr. Angelopolitana.

Duplex.

Omnia de Communi plur. Martyrum pro varietate temp. præter sequ.

Oratio.

Deus, qui hanc sacrosánctam Ecclésiam tot voluísti Sanctórum decorári relíquiis: concéde nobis fámulis tuis; ut quorum memóriam venerámur in terris, eórum consórtio perfruámur in cœlis. Per Dóminum nostrum.

Alia Oratio pro Ordine B. M. de Mercede.

Oratio.

Auge in nobis Dómine resurrectiónis fidem, qui in sanctórum tuórum relíquiis mirabília operáris: et fac nos immortális glóriæ partícipes, cujus in eórum cinéribus pígnora venerámur. Per Dóminum.

Et fit comm. Fer. in Quadr.

In I. Noct. Lect. de Scriptura occurrente.

In Quadrag. **Fratres: Debitóres.** de Communi plur. Mart. 1. loco.

In II. Nocturno.

Ex Tractátu S. Joánnis Damascéni de fide orthodóxa.

Lib. iv. cap. 16.

Lectio iv.

Christus Dóminus sanctórum relíquias velut salutíferos fontes præbuit, ex quibus plúrima nobis benefícia manant, suavissimúmque unguéntum prófluit. Nec vero quisquam huic sermóni fidem détrahat; nam si aqua in desérto ex áspera et sólida rupe, atque ex ásini maxílla ad sedándam Samsónis sitim, Deo ita volénte, prosíliit, erítne cur cuíquam incredíbile videátur, ex Mártyrum relíquiis suáve unguéntum scaturíre? Mínime certe; iis quidem, quibus Dei poténtia honórque, quo Sanctus suos áfficit, perspéctus et explorátus est. Atque illud quidem véteri lege comparátum erat, ut quisquis mórtuum contigísset, immúndus censerétur; verum hi in mortuórum número mínime habéndi sunt.

℟. Sancti tui. vel Lux perpétua.

Lectio v.

Ex quo enim ípsamet vita ac vitæ Auctor inter mórtuos adscríptus est, eos, qui in spe resurrectiónis fideíque erga eum diem extrémum clausérunt, mórtuos haudquáquam appellámus. Qui enim mórtuum corpus mirácula édere queat? Per eos dæmones expellúntur, morbi profligántur, ægróti sanántur, cæci prospíciunt, leprósi mundántur, tentatiónes ac mœróres discutiúntur, ac dénique omne donum óptimum a Patre lúminum, eórum ópera, ad eos qui fide mínime dúbia póstulant, descéndit. Quid non labóris suscípias, ut patrónum quemdam nanciscáris, qui te mortáli regi ófferat, ac tuo nómine ad eum verba fáciat? An non ígitur hi honorándi sunt, qui totíus humáni géneris patrónos se profiténtur, ac Deo nostra causa súpplicant?

℟. **Vérbera carníficum.** vel **In servis suis.**

Lectio vi.

Honorándi certe, et quidem ita, ut in eórum nómine templa Deo exstruámus, dona offerámus, eórum memóriam colámus, atque in ea spirituáliter oblectémur; quo nimírum lætítia nostra iis, a quibus invitámur, cóngruat, ne, dum eos cólere et demeréri studémus, offendámus pótius et irritémus. Quibus enim rebus Deus cólitur, iísdem quoque servi ipsíus oblectántur: quibus autem Deus offénditur, iísdem étiam ipsíus mílites offendúntur. Quocírca in psalmis, et hymnis, et cánticibus spirituálibus, et compunctióne, et eórum, qui in egestáte versántur, commiseratióne, quibus obséquiis Deus potíssimum conciliátur, sanctos colámus; státuas ipsis et visíbiles imágines erigámus; imo ipsi virtútibus eórum imitándis hoc consequámur, ut vivæ eórum státuæ atque imágines simus.

℟. **Tamquam aurum.** vel **Fíliæ Jerúsalem.**

In III. Nocturno Homilia in Evang. **Descéndens Jesus.** de Communi 2. loco; etiam tempore pasch., cum ℟℟. de eodem tempore.

In Quadr. Lect. ix. de Hom. Feriæ et ejus comm. in Laud.

Die 6. Aprilis.

Beatæ Julianæ Cornelionensis Virg.

Duplex.

Omnia ut inter festa pro aliquibus locis, die 5. Aprilis.

Die 20. Aprilis.

S. Agnetis de Monte Politiano Virginis.

Duplex.

Omnia de Com̃. Virg., præter sequentia.

Oratio.

Deus, qui beátam Agnétem Vírginem tuam cœlésti rore sæpe perfúndere, et oratiónis ejus loca divérsis enátis flóribus decoráre dignátus es: concéde propítius; ut ejus précibus perpétuo tuæ benedictiónis rore conspérsi æternitátis fructus percípere mereámur. Per Dóminum.

In I. Nocturno Lectiones de Scriptura occurrente.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

Agnétis de Monte Politiáno órdinis sancti Domínici vírginis integérrimæ nativitátem faces divínitus accénsæ in cubículo matris illustrárunt. Claustrále institútum ampléxa est nono

ætátis anno: et quintumdécimum necdum egréssa, Summi Pontíficis jussu moniálibus invíta præfícitur. Ejus léctulus nuda humus, cervícal saxum fuit: et quíndecim annos in pane et aqua jejunávit. Sæpe inter orándum, nec major annis quatuórdecim, a terra cúbito tollebátur: ejúsque pállium roris cándidi guttis, quæ crucis effígiem síngulæ referébant, respergebátur: ac locus, ubi génua fixísset, súbito pulchérrimis flóribus ornabátur.

℟. Propter veritátem.

Lectio v.

A sacra Deípara Jesum forma lacténtis púeri orans excépit: eúmque aliquámdiu sinu compléxa, párvulam crucem ténui filo nexam ab ejúsdem collo detráxit. Terram quoque Christi sánguine in passióne fuso cruentátam divínitus accépit, ac frustum pelvis, ubi ipse infántulus Jesus a Vírgine Matre fuit ablútus. Sed et sancti Apóstoli Petrus et Paulus partículis suárum véstium eámdem pro magno múnere donárunt. Sæpius eídem Angelus Eucharístiam sua manu porréxit.

℟. Dilexísti justítiam.

Lectio vi.

Virtútibus et miráculis illústris, ac pretiósa virginitátis coróna redimíta migrávit in cœlum, anno millésimo trecentésimo décimo séptimo. Cum sancta Catharína Senénsis, quæ a Deo præmónita jam ántea fúerat, parem se glóriam cum sancta Agnéte in cœlis habitúram, ejus corpus íntegrum atque incorrúptum sepúlchro servátum invíseret, ac ejus pedes deosculári vellet; Agnes álterum pédem éxtulit ad os usque Catharínæ: quæ cum álio étiam témpore revérsa, se ad caput Agnétis demisísset, manna instar nivis toto illo loco plúere cœpit. Dénique ipsam beátam vírginem Agnétem miráculis claram, Benedíctus décimus tértius órdinis Prædicatórum, sanctárum vírginum número adscrípsit.

℟. Afferéntur regi.

In III. Nocturno Homilia in Evang. **Símile erit regnum cœlórum decem virgínibus.** de Communi Virg. 1. loco.

Die 21. Aprilis.

S. Maximi Mart., cujus reliqu. asservatur in Alma Eccles. Angelopolitana.

Duplex. Ibid.

Omnia de Comm. unius Mart. temp. Pasch.

Oratio.

Præsta, quǽsumus omnípotens Deus: ut qui beáti Máximi Mártyris tui natalítia cólimus, intercessióne ejus in tui nóminis amóre roborémur. Per Dóminum nostrum.

In I. Nocturno Lectiones de Scriptura occurrente.

In II. et III. Noct. Lect. de Communi unius Mart. temp. Pasch. 1. loco.

Si celebretur extra tempus Pasch. Lect. II. Noct. **Triumphális;** III. Noct. Homilia. **Si quis vult.** de Comm. 2. loco.

Die 24. Aprilis.

S. Boni Latronis Conf.

Duplex.

Omnia ut inter festa pro aliquibus locis eadem die.

Sabbato
ante Domin. III. post Pascha.

Gaudiorum B. M. V.

Duplex 2. cl. Angelopoli.

In I. Vesperis.

Ant., Ps., Capit. et Hymn. ut in Festis B. M. V. ritu Pasch.

℣. **Dignáre me laudáre te, Virgo sacráta, allelúja.**
℟. **Da mihi virtútem contra hostes tuos, allelúja.**

Ad Magnif. Ant. **Regína cœli lætáre, allelúja: quia quem meruísti portáre, allelúja: resurréxit, sicut dixit, allelúja: ora pro nobis Deum, alleluja.**

Oratio.

Concéde nos fámulos tuos, quǽsumus Dómine Deus, perpétua mentis et córporis sanitáte gaudére: et gloriósa beátæ Maríæ semper Vírginis intercessióne, a præsénti liberári tristítia, et ætérna pérfrui lætítia. Per Dóminum.

Ad Matutinum.

Invitat. **Sancta María Dei Génitrix Virgo, * Intercéde pro nobis, allelúja.**

Ps. **Veníte, exsultémus.**

Hymnus, Antiph., Psalmi et ℣℣. Noct., ut in Festis B. M. sub una Ant., cui additur **Allelúja.**

In I. Nocturno.

De Cánticis Canticórum.

Lectio i. Cap. 5.

Véniat diléctus meus in hortum suum, et cómedat fructum pomórum suórum. Veni in hortum meum soror mea sponsa, méssui myrrham meam cum aromátibus meis: comédi favum cum melle meo, bibi vinum meum cum lacte meo: comédite, amíci, et bíbite, et inebriámini, caríssimi. Ego dórmio, et cor meum vígilat: Vox dilécti mei pulsántis: Aperi mihi, soror mea, amíca mea, colúmba mea, immaculáta mea, quia caput meum plenum est rore, et cincínni

mei guttis nóctium. Péssulum óstii mei apérui diléкto meo: at ille declináverat, atque transíerat.

℟. Sancta et immaculáta.

Lectio ii. Cap. 5. et 6.

Quo ábiit diléctus tuus, o pulchérrima mulíerum? Quo declinávit diléctus tuus, et quærémus eum tecum? Diléctus meus descéndit in hortum suum ad aréolam arómatum, ut pascátur in hortis, et lília cólligat. Ego diléсto meo, et diléctus meus mihi, qui páscitur inter lília. Pulchra es, amíca mea, suávis, et decóra sicut Jerúsalem: terríbilis ut castrórum ácies ordináta. Avérte óculos tuos a me, quia ipsi me avoláre fecérunt. Capílli tui sicut grex caprárum, quæ apparuérunt de Gálaad. Dentes tui sicut grex óvium, quæ ascendérunt de lavácro, omnes geméllis fœtibus, et stérilis non est in eis.

℟. Congratulámini.

Lectio viii. Cap. 8.

Quis mihi det te fratrem meum sugéntem úbera matris meæ, ut invéniam te foris, et deósculer te, et jam me nemo despíciat? Apprehéndam te, et ducam in domum matris meæ: ibi me docébis, et dabo tibi póculum ex vino condíto, et mustum malórum granatórum meórum. Læva ejus sub cápite meo, et déxtera illíus amplexábitur me. Adjúro vos, fíliæ Jerúsalem, ne suscitétis, neque evigiláre faciátis diléctam, donec ipsa velit. Quæ est ista, quæ ascéndit de desérto, delíciis áffluens, inníxa super diléctum suum? Sub árbore malo suscitávi te: ibi corrúpta est mater tua, ibi violáta est génitrix tua.

℟. Beáta es Virgo.

In II. Nocturno.

Sermo sancti Augustíni Epíscopi.

In Assumpt. B. M. V. Serm. 2.

Lectio iv.

Loquámur áliquid, fratres, in laúdibus sacratíssimæ Vírginis. Sed quid nos tantílli? Quid actióne pusílli? Quid in ejus laúdibus referémus, cum etsi ómnium nostrum membra verteréntur in linguas, eam laudáre sufficeret nullus. Altior cœlo est, de qua lóquimur; abýsso profúndior, cui laudes dícere conámur. Hæc est enim, quæ sola méruit Mater et Sponsa vocári: hæc primæ matris damna resól-

vit: hæc hómini pérdito redemptiónem addúxit. Mater enim géneris nostri pœnam íntulit mundo; Génitrix Dómini nostri salútem édidit mundo. Auctrix peccáti Heva, auctrix mériti María. Heva occidéndo óbfuit, María vivificándo prófuit: illa percússit, ista sanávit.

℟. Sicut cedrus.

Lectio v.

Hæc enim mirábili atque inæstimábili modo ómnium rerum et suum péperit Salvatórem. Quæ hæc Virgo tam sancta, ad quam veníre dignarétur Spíritus sanctus? Quæ tam speciósa, ut eam sibi Deus elígeret sponsam? Quæ tam casta, ut esse posset Virgo post partum? Hæc est Dei templum, fons ille signátus, et porta in domo Dei clausa: ad hanc namque, ut dixi, Spíritus sanctus descéndit: hanc virtus Altíssimi obumbrávit. Hæc est immaculáta cóitu, fœcúnda partu, virgo lactans, Angelórum et hóminum cibum nútriens. Mérito namque beáta singulári a nobis præcónio extóllitur, quæ singuláre comércium mundo præbuit. Dénique tantum se ad cœli fastígia sublevávit, ut Verbum in princípio apud Deum de supérna cœli arce suscíperet. ℟. Quæ est ista.

Lectio vi.

O felix María, et omni laude digníssima! O Virgo Dei Génitrix gloriósa! O sublímis puérpera, cujus viscéribus auctor cœli terræque commíttitur. O felícia óscula lacténtis lábiis impréssa! Cum inter crebra indícia reptántis infántiæ, útpote verus ex te fílius tibi Matri allúderet, cum verus ex Patre Dóminus imperáret. Nam auctórem tuum ipsa concípiens, edidísti in témpore Redemptórem, quem habébas ante témpora conditórem. O felix puerpérium, lætábile Angelis, optábile Sanctis, necessárium pérditis, cóngruum profligátis! Qui post multas assúmptæ carnis injúrias, et ad últimum verberátus flagris, potátus felle, affíxus patíbulo, ut te veram Matrem osténderet, verum se hóminem patiéndo monstrávit.

℟. Ornátam monílibus.

In III. Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndum Joánnem.

Lectio vii. Cap. 19. e.

In illo témpore: Stabant juxta crucem Jesu Mater

ejus, et soror Matris ejus María Cléophæ et María Magdaléne. Et réliqua.

Homilía sancti Joánnis Chrysóstomi.

Homilia 84. in Joannem.

Christus crucifíxus Matrem suam discípulo comméndat: erúdiens nos ad últimum usque spíritum, paréntum curam habéndam. Cum intempestíve ab ea appellátus est, inquit: Quid mihi et tibi múlier? Et álibi: Quæ est Mater mea? Hic imménsam caritátem osténdit, et comméndat eam discípulo quem diligébat. Iterum nomen suum modéste súbticet Joánnes; nam si se jactáre voluísset, quam ob rem diligerétur, exposuísset. Credíbile enim est magnam esse et admirándam. Qua autem grátia nihil áliud dicit Joánni, neque eum consolátur? Quod intempestívum erat: prætérea non parvo eum honóre his verbis afficiébat, neque parvum præséntiæ suæ præmium capiébat.

℟. Felix namque.

Lectio viii.

Tu autem consídera, quo modo crucifíxus ómnia sine áliqua perturbatióne transégit. Discípulo Matrem commendávit, prophetías implévit, latróni spem bonam dedit. Atqui ántequam crucifigerétur, sudávit, perturbátus est, tímuit. Quid hoc sibi vult? Nihil dúbii, nihil non maniféstum. Illic enim natúræ imbecíllitas, hic potéstas demonstráta est. Prætérea his nos duóbus ádmonet, ut licet ante malis perturbémur, non tamen abstinéndum est quin ea subeámus: et cum in certámen descéndimus, ómnia facília et lévia putánda sunt. Nolímus ergo mortem formidáre. Insitus est ánimæ naturáliter vivéndi amor: sed in nobis est, vel hoc vínculum sólvere et eam minúere cupiditátem; vel ligáre et vehementiórem effícere.

℟. Beátam me.

Lectio ix.

Stabant autem mulíeres juxta crucem: et sicut imbecíllior sexus tunc fórtior appáruit, ita ómnia reformávit. Ipse matrem comméndans, inquit: Ecce fílius tuus. O honórem quem discípulo tríbuit! Cum enim jam obíret, Matris curam discípulo relíquit. Nam cum par esset útpote Matrem dolére et protectiónem quǽrere, mérito dilécto comméndat: cui étiam inquit:

Ecce Mater tua. Hoc dixit, ut dilectióne devinciréntur. Quo cógnito, discípulus eam secum addúxit. Sed cur non alíus cujúspiam mulíeris méminit, cum adéssent? Admonens quiddam ámplius mátribus tribuéndum. Ut enim cum spirituália impédiunt paréntes, nec cognoscéndi quidem sunt: ita cum nihil impédiunt, mérito ómnia his sunt tribuénda, et ómnibus præferéndi: quia genuérunt, quia educárunt, quia innúmeras pro ipsis moléstias subiérunt.

Te **Deum laudámus.**

Ad Laudes et per Horas omnia ut in Festis B. M. V. præter sequ.

In Laudibus. ℣. **Diffúsa est grátia in lábiis tuis, allelúja.** ℟. **Proptérea benedíxit te Deus in ætérnum, allelúja.**

Ad Bened. Ant. Regína **cœli lætáre, allelúja: quia quem meruísti portáre, allelúja: resurréxit, sicut dixit, allelúja: ora pro nobis Deum, allelúja.**

In II. Vesp. omnia ut in I.

Dominica IV. post Pascha.

Octava

Patrocinii S. Joseph.

Duplex.

Omnia ut in festo, præter sequentia.

In I. Nocturno Lectiones de Scriptura occurrente.

In II. Nocturno.

Sermo Sancti Augustíni **Epíscopi.**

Lib. I. de Nupt. et Conc. c. 11.

Lectio iv.

Non **falláciter ab Angelo dictum est ad Joseph: Noli timére accípere Maríam cónjugem tuam. Conjux vocátur ex prima fide desponsatiónis, quam concúbitu nec cognóverat, nec fúerat cognitúrus: nec períerat, nec mendax mánserat cónjugis appellátio, ubi nec fúerat, nec futúra erat ulla carnis commíxtio. Erat quippe illa Virgo: ídeo et sánctius et mirabílius jucúnda suo viro, quia étiam fœcúnda sine viro, prole dispar, fide compar. Propter quod fidéle conjúgium paréntes Christi vocári ambo meruérunt, et non solum illa mater, verum étiam ille pater ejus, utrúmque mente, non carne. Sive autem ille pater sola mente, sive illa mater et carne, paréntes tamen ambo humilitátis ejus, non sublimitátis, infirmitátis, non divinitátis.**

℟. **Dedísti mihi protectiónem salútis tuæ et déxtera tua suscépit me: * Protéctor meus et cornu salútis**

meæ et suscéptor meus, allelúja. ℣. Ego protéctor tuus sum et merces tua magna nimis. Protéctor.

Lectio v.

Neque enim mentítur Evangélium, ubi légitur: Et erat pater ejus et mater mirántes super his, quæ dicebántur de illo. Et álio loco: Et ibant paréntes ejus per omnes annos in Jerúsalem. Item paulo post: Et dixit mater ejus ad illum: Fili quid fecísti nobis sic? Ecce pater tuus et ego doléntes quærebámus te. At ille, ut osténderet habére se præter illos patrem, qui eum génuit præter matrem, respóndit eis: Quid est, quod me quærebátis? Nesciebátis, quia in his, quæ Patris mei sunt, opórtet me esse? Et rursum ne hoc dicto paréntes illos negásse putarétur, Evangelísta secútus adjúnxit: Et ipsi non intellexérunt verbum, quod locútus est ad illos, et descéndit cum eis, et venit Názareth, et erat súbditus illis. Quibus súbditus, nisi paréntibus? Quis autem súbditus, nisi Jesus Christus, qui cum in forma Dei esset, non rapínam arbitrátus est, esse se æquálem Deo?

℟. Státuet fílios suos sub tégmine illíus et sub ramis ejus morábitur; protegétur sub tégmine illíus a fervóre: * Et in glória ejus requiéscet, allelúja. ℣. Speráte in eo omnis congregátio pópuli, effúndite coram illo corda vestra. Et.

Lectio vi.

Cur ergo illis súbditus, qui longe infra formam Dei erant, nisi quia semetípsum exinanívit formam servi accípiens, cujus formæ paréntes erant, sed profécto nec ipsíus formæ servi paréntes ambo essent, nisi inter se étiam sine carnis commixtióne cónjuges essent: unde et séries generatiónum, cum paréntes Christi connexióne successiónis commemorántur, usque ad Joseph pótius, sicut factum est, fúerat perducénda: ne in illo conjúgio viríli séxui, útique potióri fíeret injúria, cum veritáti nihil períret, quia ex sémine David, ex quo ventúrus prædíctus est Christus, et Joseph erat et María. Omne ítaque nuptiárum bonum implétum est in illis paréntibus Christi, proles, fides, sacraméntum. Prolem cognóscimus ipsum Dóminum Jesum: fidem, quia nullum

adultérium: sacraméntum, quia nullum divórtium.
℟. Si consístant.

In III. Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndum Lucam.

Lectio vii. Cap. 3. c.

In illo témpore: Factum est autem, cum baptizarétur omnis pópulus, et Jesu baptizáto et oránte, apértum est cœlum. Et réliqua.

Homilía sancti Augustíni Epíscopi.

Serm. 36. de temp. Bapt. Chr.

Natális hódie alter est quodam modo Salvatóris. Nam eísdem eum signis, eísdem miráculis cognóscimus génitum, sed nunc majóri mystério baptizátum. Ait enim Deus: Hic est Fílius meus diléctus, in quo mihi complácui. Præclárior plane est secúnda, quam prima natívitas. Illa enim sine teste siléntio Christum génuit, ista cum divinitátis professióne Dóminum baptizávit. Ab illa se Joseph, qui pater putabátur, excúsat: in hac se pater, qui credebátur, insínuat. Ibi labórat suspiciónibus mater, quia professióni déerat pater: hic honorátur Génitrix, quia divínitas Fílium protestátur. Honorátior, inquam, secúnda, quam prima natívitas. Síquidem pater hic Deus majestátis inscríbitur, illic Joseph ártifex æstimátur. Et licet in utráque Dóminus per Spíritum sanctum et natus sit et baptizátus, tamen honorátior est, qui de cœlis clamat, quam qui in terris labórat.

℟. Joseph, fili David, noli timére accípere Maríam cónjugem tuam: quod enim in ea natum est, de Spíritu sancto est; páriet autem fílium, * Et vocábis nomen ejus Jesum, allelúja. ℣. Ipse enim salvum fáciet pópulum suum a peccátis eórum. Et vocábis.

Lectio viii.

Joseph ergo faber in terris pater putabátur esse Dómini Salvatóris, nec ab hoc ópere Deus, qui vere est Pater Dómini nostri Jesu Christi, exclúditur: nam est et ipse faber. Ipse enim est ártifex, qui hujus mundi máchinam non solum mirábili, sed étiam ineffábili poténtia fabricávit. Tamquam sápiens architéctus cœlum sublimitáte suspéndit, terram mole fundávit, mária cálculis alli-

gávit. Ipse est ártifex, qui ad mensúram quamdam supérbiæ depónit fastígia, humilitátis extréma sublímat; ipse est ártifex, qui in nostris móribus præcídit supérflua ópera, utília quæque consérvat. Ipse est ártifex, cujus secúrim ad radícem nostram pósitam Joánnes Baptísta comminátur, ut omnis arbor, quæ normam justæ discretiónis excésserit, excísa radícitus tradátur incéndio, quæ autem mensúram veritátis habúerit, cœlésti fábricæ deputétur.

℟. Surge et áccipe púerum et matrem ejus et fuge in Ægýptum: * Et esto ibi, usque dum dicam tibi, allelúja. ℣. Ut adimplerétur quod dictum est a Dómino per prophétam dicéntem: Ex Ægýpto vocávi fílium meum. Et esto ibi. Glória Patri. Et esto ibi.

Lectio ix. de Homil. Domin. IV. post Pascha, cujus com̃em. in Laudibus.

Feria IV.
post Dom. Ascensionis Dñi.

B. M. V. de Luce Patronæ princ. Diœc. Leonensis.

Duplex 1. cl. cum Oct.

Omnia ut in Festis B. M. V. per annum, præter sequ.

In I. Noct. Lect. Ego **sapiéntia.**

In II. Nocturno.

Homilía sancti Cyrílli Epíscopi Alexandríni.

Homilia contra Nestorium.

Lectio iv.

Hílarem vídeo cœtum Sanctórum ómnium, qui convenérunt promptis ánimis, a sancta et Dei Matre María semper Vírgine convocáti. Laus et glória sit tibi, sancta Trínitas, quæ omnes nos ad hanc celebritátem convocásti. Sit étiam tibi, sancta Dei Mater, laus. Tu enim es pretiósa margaríta orbis terrárum: tu lampas inexstinguíbilis, coróna virginitátis, sceptrum orthodóxæ fídei, templum indissolúbile, cóntinens eum qui nusquam continéri potest: Mater et Virgo, per quam benedíctus, qui venit in nómine Dómini, in sanctis Evangéliis nominátur.

℟. Sicut cedrus.

Lectio v.

Per te Trínitas sanctificátur: per te crux pretiósa celebrátur et adorátur in toto orbe terrárum. Per te exsúltat cœlum, lætántur Angeli et Archángeli, fugántur dæmones, et homo ipse ad cœlum revocátur. Per te omnis creatúra,

idolórum erróre deténta, convérsa est ad agnitiónem veritátis, et fidéles hómines ad sanctum baptísma pervenérunt, atque in toto orbe terrárum constrúctæ sunt ecclésiæ.

℟. Quæ est ista.

Lectio vi.

Te adjutríce, gentes véniunt ad pœniténtiam. Quid plura? Per te unigénitus Dei Fílius, vera illa lux, effúlsit sedéntibus in ténebris et umbra mortis. Per te Prophétæ prænuntiárunt, per te Apóstoli salútem géntibus prædicárunt. Quisnam póterit tuárum laudum præcónia explicáre, María mater et virgo? Hanc, fratres dilectíssimi, celebrémus, ejus Fílium Ecclésiæ sponsum immaculátum adorántes: cui honor et glória in sǽcula sæculórum. Amen.

℟. Ornátam.

In III. Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndum Lucam.

Lectio vii. Cap. 2. f.

In illo témpore: Cum redírent, remánsit puer Jesus in Jerúsalem, et non cognovérunt paréntes ejus. Et réliqua.

Homilía sancti Bernárdi Abbátis.

Homil. 1. de Laud. Virg. Matr.

Deum et Dóminum Angelórum María suum Fílium appéllat, dicens: Fili, quid fecísti nobis sic? Quis hoc aúdeat Angelórum? Súfficit eis, et pro magno habent, quod cum sint spíritus ex conditióne, ex grátia facti sint et vocáti Angeli, testánte David: Qui facit Angelos suos spíritus. María vero matrem se agnóscens, majestátem illam, cui illi cum reveréntia sérviunt, cum fidúcia suum núncupat Fílium: nec dedignátur nuncupári Deus, quod esse dignátus est. Nam paulo post subdit Evangelísta: Et erat súbditus illis. Quis? quibus? Deus homínibus? Deus, inquam, cui Angeli súbditi sunt, cui Principátus et Potestátes obédiunt, súbditus erat Maríæ.

℟. Felix namque.

Lectio viii.

Miráre utrúmlibet, et élige quod ámplius miréris, sive Fílii benigníssimam dignatiónem, sive Matris excellentíssimam dignitátem. Utrínque stupor, utrínque miráculum. Et quod Deus féminæ obtémperet,

humílitas absque exémplo: et quod Deo fémina principétur, sublímitas sine sócio. In laúdibus Vírginum singuláriter cánitur, quod sequúntur Agnum quocúmque íerit. Quibus ergo laúdibus júdicas dignam, quæ étiam præit? Disce, homo, obedíre: disce, terra, subdi: disce, pulvis, obtemperáre. De Auctóre tuo loquens Evangelísta: Et erat, inquit, súbditus illis. Erubésce, supérbe cinis: Deus se humíliat, et tu te exáltas? Deus se homínibus subdit, et tu dominári géstiens homínibus, tuo te præpónis Auctóri?

℟. Beátam me dicent.

Lectio ix.

Felix María, cui nec humílitas défuit, nec virgínitas! Et quidem singuláris virgínitas, quam non temerávit, sed honorávit fœcúnditas. Et nihilóminus speciális humílitas, quam non ábstulit, sed éxtulit fœcúnda virgínitas: et incomparábilis prorsus fœcúnditas, quam virgínitas simul comitátur et humílitas. Quid horum non mirábile? quid non incomparábile? quid non singuláre? Mirum vero, si non hæsitas, in horum ponderatióne, quid tua júdices dignius admiratióne, utrum vidélicet pótius stupénda sit fœcúnditas in Vírgine, an in Matre intégritas: sublímitas in prole, an cum tanta sublimitáte humílitas: nisi quod indubitánter horum síngulis præferénda sunt simul cuncta, et incomparabíliter excellóntius est atque felícius ómnia percepísse quam áliqua. Et quid mirum, si Deus, qui mirábilis cérnitur et légitur in Sanctis suis, mirabiliórem se exhíbuit in matre sua? Venerámini ergo, cónjuges, in carne corruptíbili carnis integritátem: vos, sacræ vírgines, in Vírgine fœcunditátem. Imitámini, omnes hómines, Dei Matris humilitátem.

Te Deum laudámus.

Die 16. Maji.

S. Joañis Nepomuceni

Martyris.

Duplex 2. cl. cum Oct.

Omnia ut inter festa pro aliquibus locis eadem die 2. loco.

Die 23. Maji.

Octava

S. Joañis Nepomuceni

Martyris.

Duplex.

Omnia ut in die, præter sequ. In I. Nocturno Lectiones de Scriptura occurrente.

In II. Nocturno.

Sermo sancti Joánnis Chrysóstomi.

De peccat. non evulg. Serm. 57.

Lectio iv.

Non hæc medicamentórum istórum præcípua laus est, quod ánimas sanent, quod témporis longinquitáte non corrumpántur, quod a morbis non vincántur, quod eórum utílitas gratis propósita sit, quod ex æquo divítibus et paupéribus páteat medicína; sed et áliud quídpiam níhilo minus his boni habent. Quodnam illud tandem est? quod nos ad hanc médici officínam veniéntes non divulgámus. Nam illi quidem, qui ad profánas medicórum officínas ábeunt, multos habent vúlnerum spectatóres; hic vero non ita fit, sed cum innúmeros videámus ægrótos, occúlte illos curámus. Neque enim in médium addúctis peccatóribus, eórum deínde peccáta divulgámus.

℟. Instans oratióni et ministério verbi, hortabátur omnes in propósito cordis permanére in Dómino: * Quia erat vir bonus, et plenus Spíritu sancto, allelúja. ℣. Et apponebátur multa turba Dómino. Quia erat.

Lectio v.

Hoc vero non mediócriter illis prodest. Nam cum vulgi existimatióni simus addícti, quámdiu quidem latére nos putámus, qui mali sumus, fíeri melióres studémus: postquam autem ómnibus innotúimus, et solátium illud ex occultatióne perdídimus, eo magis imprudéntes ac neglidéntes evádimus. Et quemádmodum, quæ detegúntur úlcera, sempérque frígido äëri exponúntur, acerbióra fiunt: ita quoque ánima peccáti rea, si coram multis ob ea, quæ delíquit, reprehendátur, imprudéntior evádit. Ne ígitur hoc accíderet, clam vos sermo curávit.

℟. Dispérsit, dedit paupéribus: * Justítia ejus manet in sæculum sæculi, allelúja. ℣. Beátus qui intélligit super egénum et paúperem. Justítia.

Lectio vi.

Atque ut intelligátis, ádmodum útilem hanc occúltam esse medéndi ratiónem, audíte, quid Christus dicat: Si peccáverit in te frater tuus, córripe eum. Et non dixit: Inter te et civitátem, neque inter te et pópulum: sed inter te et ipsum solum. Sit sine tésti-

bus accusátio, inquit, ut facílior fiat mutátio in mélius. Magnum ergo bonum est, si non públice fiat cohortátio: súfficit consciéntia, súfficit incorrúptus ille judex. Non ita tu peccatórem reprehéndis, ut ipsíus consciéntia (quippe quod aspérior illa sit accusátor), neque delícta ejus accurátius nosti. Noli ergo vulnus vulnéribus áddere, dum auctórem peccáti divúlgas: sed semótis árbitris admonitiónem adhibéto.

℟. Ego scio.

In III. Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndum Matthǽum.

Lectio vii. Cap. 11.

In illo témpore: Cum audísset Joánnes in vínculis ópera Christi, mittens duos de discípulis suis, ait illi: Tu es, qui ventúrus es, an álium exspectámus? Et réliqua.

Homilía sancti Joánnis Chrysóstomi.

In var. Matth. loc. Hom. 16.

Ténuit, inquit, Joánnem et álligans pósuit eum in cárcere. Heródes, te petit causa, te árguunt víncula, te carcer accúsat, te divúlgat prodúcta in públicum pœna. Joánnes injuriátur: causam custódiæ qui requírit, in te ínvenit, quod púniat, et in Joánne, quod dóleat. Joánnes orbi notus, fama virtútis cógnitus, celebratíssimus sanctitáte, dum áttrahit ad se inquisitóres injúriæ, facit, ut tuus cunctis innotéscat incéstus: agit, ut te hábeat confúsio pública, quam corrígere non váluit secréta corréptio et priváta. Heródem Joánnes mónitis, non accusatióne pulsávit, útpote amátor castitátis, quem corrígere vóluit, non períre. Sed Heródes, fácibus libídinis ardens, períre máluit, quam redíre.

℟. Cum corriperétur ab illo de ómnibus malis quæ fecit rex, adjécit et hoc: * Et inclúsit Joánnem in cárcere, allelúja. ℣. Labóro usque ad víncula, quasi male óperans: sed verbum Dei non est alligátum. Et.

Lectio viii.

Odiósa fit semper libértas. Nam virtus contrária vitiósis, sacrílegis exósa sánctitas, inimíca cástitas impudícis, corrúptis intégritas pœna, luxuriósis advérsa frugálitas, crudélibus dura semper misericórdia, ímpiis píetas non feréndа. Probat hoc Evangelísta,

cum dicit: Dicébat Joánnes: Non licet tibi accípere uxórem Philíppi fratris tui. Ecce unde Heródes furit: malos qui monet, offéndit, incúrrit ódium, qui árguit criminósos. Dicébat Joánnes, quod erat legis, quod justítiæ, quod erat salútis: certe quod erat non ódii, sed amóris. Ecce qualem consecútus est ab ímpio pro pietáte mercédem.

℟. Réddidit Deus justo mercédem labórum suórum, et dedúxit illum in via mirábili: * Et fuit illi in velaménto diéi, et in luce stellárum per noctem, allelúja. ℣. Transvéxit illum per aquam nímiam; inimícos autem illíus demérsit. Et. Glória Patri. Et.

Lectio ix.

Volens, inquit, occídere eum, tímuit pópulum. Fácile déviat a justítia, qui in causis non Deum, sed hómines formídat. Hic timor peccándi differt facultátem, non aufert voluntátem. Unde étiam, quos suspéndit a crímine, avidióres reddit ad crimen: et æstuat ánimo, quoúsque perfíciat, quod cógitat malum. Solus enim Dei est timor, qui nocéntes córrigit, fugat crímina, innocéntiam servat, pérpetem tríbuit facultátem.

Te Deum laudámus.

Die 26. Maji.

S. Philippi Nerii Conf.

Duplex 2. classis.

In I. Vesperis.

Ant. de Laudibus 48*; Ps. ut in I. Vesperis de Communi Apostolorum.

Capitulum. Rom. 5. c.

Cáritas Dei diffúsa est in córdibus nostris per inhabitántem Spíritum ejus in nobis.

Hymnus.

Pangámus Nério débita cántica,
Quem supra nítidi sídera vérticis
Virtus, et méritum sústulit ínclytum
Captúrum pia gaúdia.

Hic uri súbitis dum videt ígnibus
Ædes, quas hábitat, flétibus ábstinet,
Flammas cum pénitus quíverit hórridas
Paucis víncere lácrimis.

Oblátum pátrui munus, et aúreos
Nummos magnánimus calcat, et ímpiger
Romam digréditur, quam magis ómnibus
Illústrem facit úrbibus.

Noctes sub spécubus, cór-
pora Mártyrum
Quas implent, vígilat sédu-
lus íntegras;
Ex ipsis sátagens díscere
mórtuis
Normam, qua bene víveret.

Almæ sit Tríadi glória
pérpetim,
Quam cœlum, bárathrum
térraque súscipit:
Quæ nobis Nérii det prece
júgia
Dulcis gaúdia pátriæ.
Amen.

℣. Deus virtútum réspice de cœlo, et vísita víneam istam, allelúja. ℟. Et pérfice eam, quam plantávit déxtera tua, allelúja.

Ad Magnif. Ant. Domus mea, domus oratiónis vocábitur: dicit Dóminus, allelúja.

Oratio ut ad Laud. 49*

Ad Matutinum.

Invitat. Veníte, adorémus Regem regum, * Qui in domum oratiónis nos congregávit, allelúja.

Ps. Veníte, exsultémus.

Hymnus.

Noctu dum Nérius fércu-
la paúperi
Gestans præcípitat, pénni-
ger Angelus
Tecto signíficat, quáliter
éxcidat
Numquam férvida cáritas.

Orántis pénetrans cordis
in íntimum
Laxávit spátium Spíritus
ímpete
De cœlo véniens, esset ut
hóspiti
Imménso locus ámplior.

Ponti de médio gúrgite
naúfragum
Tractúrus vétulum, sub
pede vórtices
Durávit flúidos, et prope
túrbidum
Convértit mare in áridam.

Tractans exánimis mem-
bra puélluli
In lucem févocat, mox ju-
bet émori,
Donátus Dómini múnere
clávibus
Vitæ, mortis et ínferi.

Almæ sit Tríadi glória
pérpetim,
Quam cœlum, bárathrum
térraque súscipit:
Quæ nobis Nérii det prece
júgia
Dulcis gaúdia pátriæ.
Amen.

In I. Nocturno.

Ant. Quid mihi est in cœlo, et a te quid vólui super terram Deus meus? allelúja.

Psalmi trium Nocturnorum ut in Comm. Conf. non Pont.

℣. Tibi dixit cor meum, exquisívit te fácies mea, allelúja. ℟. Fáciem tuam, Dómine, requíram, allelúja.

De libro Ecclesiástici.

Lectio i. Cap. 51.

Laudábo nomen tuum assídue et collaudábo illud in confessióne, et exaudíta est orátio mea. Et liberásti me de perditióne, et eripuísti me de témpore iníquo. Proptérea confitébor, et laudem dicam tibi, et benedícam nómini Dómini. Cum adhuc júnior essem, priúsquam oberrárem, quæsívi sapiéntiam palam in oratióne mea. Ante templum postulábam pro illa, et usque in novíssimis inquíram eam. Et efflóruit tamquam præcox uva, lætátum est cor meum in ea. Ambulávit pes meus iter rectum, a juventúte mea investigábam eam. Inclinávi módice aurem meam et excépi illam. Multam invéni in meípso sapiéntiam, et multum proféci in ea.

℟. Replétus Spíritu sancto beátus Philíppus ascensiónes suas dispósuit in corde suo: * Et totis viscéribus diligébat Deum, allelúja. ℣. Dedit ei Spíritus Dómini sapiéntiam, et prudéntiam multam nimis, et latitúdinem cordis. Et.

Lectio ii.

Danti mihi sapiéntiam dabo glóriam. Consiliátus sum enim, ut fácerem illam: zelátus sum bonum, et non confúndar. Colluctáta est ánima mea in illa, et in faciéndo eam confirmátus sum. Manus meas exténdi in altum, et insipiéntiam ejus luxi. Animam meam diréxi ad illam, et in agnitióne invéni eam. Possédi cum ipsa cor ab inítio: propter hoc non derelínquar. Venter meus conturbátus est quæréndo illam: proptérea bonam possidébo possessiónem. Dedit mihi Dóminus linguam mercédem meam et in ipsa laudábo eum.

℟. Spíritus sanctus a throno procédens, illíus cor penetrávit, * Novo sanctificatiónis signo, allelúja. ℣. Advénit ignis divínus, confríngens, urens, et illúminans; et tríbuit ei charísmatum dona. Novo.

Lectio iii.

Appropiáte ad me indócti, et congregáte vos in domum disciplínæ. Quid adhuc retardátis? et quid dícitis in his? Animæ vestræ sítiunt veheménter. Apérui os meum, et locútus sum: Comparáte vobis sine argénto, et collum vestrum subjícite jugo, et suscípiat ánima vestra disciplínam: in próximo est enim inve-

níre eam. Vidéte óculis vestris, quia módicum laborávi, et invéni mihi multam réquiem. Assúmite disciplínam in multo número argénti, et copiósum aurum possidéte in ea. Lætétur ánima vestra in misericórdia ejus, et non confundémini in laude ipsíus. Operámini opus vestrum ante tempus, et dabit vobis mercédem vestram in témpore suo.

℟. Amóre vulnerátus languébat júgiter, dicens: * Quis me separábit a caritáte? allelúja. ℣. Certus sum enim, quia neque mors, neque vita póterit me separáre a caritáte Dei, quóniam ipse in me manet et ego in eo. Quis. Glória Patri. Quis.

In II. Nocturno.

Ant. Quam diléctá tabernácula tua, Dómine! concupíscit, et déficit ánima mea in átria Dómini, allel.

℣. Unam pétii a Dómino, hanc requíram, allelúja. ℟. Ut inhábitem in domo Dómini, allelúja.

Lect. ut in Brev. in eod. Festo.

℟. iv. Oculis et mánibus in cœlum semper inténtus * Invíctum ab oratióne spíritum non relaxábat, allelúja. ℣. Clamans clamábat ad Dóminum: quando véniam, et apparébo ante fáciem Dei? Invíctum.

℟. v. Obitum suum longe ante præscívit dixítque frátribus: * Cúpio dissólvi, et esse cum Christo, allelúja. ℣. Interióra mea intra me efferbuérunt absque ulla réquie. Cúpio.

℟. vi. Hódie Philíppus migrávit a sǽculo, gemma sacerdótum, * Per quem in cœlo vivéntem tanta mirácula corúscant, allel. ℣. O virum ineffábilem, nec labóre victum nec morte vincéndum! Per quem. Glória Patri. Per quem.

In III. Nocturno.

Ant. Congregáte illi sanctos ejus, qui órdinant testaméntum ejus super sacrifícia, allelúja.

℣. Meménto congregatiónis tuæ, allelúja. ℟. Quam possedísti ab inítio, allelúja.

Léctio sancti Evangélii secúndum Lucam.

Lectio vii. Cap. 12.

In illo témpore: Dixit Jesus discípulis suis: Sint lumbi vestri præcíncti, et lucérnæ ardéntes in mánibus vestris. Et réliqua.

Homilía sancti Ambrósii Epíscopi.

Lib. 8. in Luc.

Beáti servi illi, quos, cum vénerit Dóminus, invénerit vigi-

lántes. In superióribus vigiláre nos vóluit, per ómnia exspectántes moménta Dómini Salvatóris advéntum; ne, dum áliquis remíttit, et négligit, et de die in diem ópera sua differt, judícii futúri die, vel própria morte prævéntus méritum suæ commendatiónis amíttat. Et illa quidem in omnes præcépti forma generális: (quod si díxerit servus ille in corde suo, moram facit Dóminus meus veníre); verum séries sequéntis exémpli dispensatóribus, hoc est, sacerdótibus vidétur esse propósita, quo sciant sibi gravem in futúrum pœnam esse subeúndam, si sæculáribus inténti delíciis, famíliam Dómini plebémque commíssam sibi gubernáre negléxerint. Ille autem servus, qui cognóvit voluntátem Dómini sui, et non præparávit, et non fecit secúndum voluntátem ejus, vapulábit multis.

℟. Domus mea domus oratiónis vocábitur: * In ea omnis, qui petit, áccipit: et qui quærit, ínvenit; et pulsánti aperiétur, allelúja. ℣. Lætificábo eos in domo oratiónis. In ea.

Lectio viii.

Sed quia exíguus est proféctus, et parva meritórum grátia supplícii metu ab erróre revocári, majórque prærogatíva caritátis et amóris est; Dóminus ad promeréndam sui grátiam stúdia nostra ácuit, et acquiréndæ cupiditáte divinitátis inflámmat, dicens: Ignem veni míttere in terram; non útique illum ignem consumptórem bonórum, sed bonæ voluntátis auctórem, qui aúrea Domínicæ domus vasa meliórat, fœnum vero consúmit, et stípulam, ac sæculária ómnia mundi voluptáte concréta, peritúræque opus carnis exúrit; ille ignis divínus, qui flammigerábat in óssibus Prophetárum, sicut sanctus Jeremías dixit, qui factus est sicut ignis ardens flammígerans in óssibus meis. Est enim ignis Dómini, de quo dictum est: Ignis ante eum ardébit.

℟. Obsecro ítaque, fílii, oratiónes fíeri, postulatiónes, et gratiárum actiónes pro ómnibus: * Et dilígite decórem domus Dei, allelúja. ℣. Manéte in vocatióne, atténdite lectióni, exhortatióni, et doctrínæ; conversatiónem inter gentes habéte bonam. Et. Glória Patri. Et.

Lectio ix.

Sint autem lumbi vestri præcíncti, et lucérnæ ardéntes, et ídeo quia nox est dies hujus vitæ, lucérna est necessária. Hunc ignem in se étiam et Amaon, et Cléophas a Dómino missum esse testántur, dicéntes: Nonne cor nostrum ardens erat in via, cum aperíret nobis Scriptúras? Evidénter ítaque docuérunt, qualis istíus ignis sit operátio, qui secréta cordis illúminat. Et ídeo fortásse Dóminus in igne ventúrus est, ut resurrectiónis témpore vítia univérsa consúmat, suíque conspéctu desidéria cómpleat singulórum, meritorúmque, et mysteriórum lumen accéndat.

Te Deum laudámus.

Ad Laudes

et per Horas.

Ant. 1. De excélso * misit ignem in óssibus meis, et erudívit me, allelúja.

Ps. Dóminus regnávit. cum reliquis.

2. Concáluit cor meum * intra me, et in meditatióne mea exardéscet ignis, allelúja.

3. Cor meum, * et caro mea exsultavérunt in Deum vivum, allelúja.

4. Factus est * in corde meo quasi ignis exæstuans, et deféci ferre non sústinens, allelúja.

5. Defécit caro mea, * et cor meum, Deus cordis mei, et pars mea Deus in ætérnum, allelúja.

Capitulum. Rom. 5. c.

Cáritas Dei diffúsa est in córdibus nostris per inhabitántem Spíritum ejus in nobis.

Hymnus.

Cœlórum Dómino dum sacra múnera
Libábat Nérius, sæpius ádvolans
Tellúrem rápido córpore déserit
Christo fiat ut óbvius.

Illi non rútilans púrpura príncipum
Sacrórum tégumen, non rubra pílei
Majéstas plácuit, cui placet única
Vestis cándida vírginum.

Ægrótus Maríæ dans pia bráchia
Collo Virgíneo, fertur in áëra
Intro ceu cúperet posse cubículum
Duci matris in árduum.

Corpus deséruit, cum Deus hóstiæ
Fertur sub níveæ tégmine cónditus,

Prudens in pátriam pérgere spléndido
Nolens absque viático.
Almæ sit Tríadi glória pérpetim,
Quam cœlum, bárathrum, térraque súscipit:
Quæ nobis Nérii det prece júgia
Dulcis gaúdia pátriæ. Amen.

℣. Cáritas Dei diffúsa est in córdibus nostris, allelúja. ℟. Per Spíritum sanctum, qui datus est nobis, allelúja.

Ad Bened. Ant. Hæc est cáritas Dei, ut mandáta ejus custodiámus, et mandáta ejus grávia non sunt, allelúja.

Oratio.

Deus, qui beátum Philíppum Confessórem tuum sanctórum tuórum glória sublimásti: concéde propítius; ut cujus solemnitáte lætámur, ejus vírtútum proficiámus exémplo. Per Dóminum nostrum.

Ad Tertiam.

Capit. Cáritas Dei. 48*

℟. br. Nunc manent fides, spes, cáritas; tria hæc. * Allelúja, allelúja. ℣. Major autem horum est cáritas. Allelúja. Glória. Nunc.

℣. Sectámini caritátem, allelúja. ℟. Æmulámini spirituália, allelúja.

Ad Sextam.

Capit. 1. Joan. 3.

Qui víderit fratrem suum necessitátem habére, et claúserit víscera sua ab eo, quómodo cáritas Dei manet in eo?

℟. br. Filíoli mei, non diligámus verbo, neque lingua. * Allelúja, allel. ℣. Sed ópere, et veritáte. Allelúja. Glória Patri. Filíoli.

℣. In hoc cognóscimus, allelúja. ℟. Quóniam ex veritáte sumus, allelúja.

Ad Nonam.

Capitulum. 1. Cor. 13.

Cáritas pátiens est, benígna est, non æmulátur, non agit pérperam, non inflátur, non est ambitiósa, non quærit quæ sua sunt, sed quæ Jesu Christi.

℟. br. In hoc scimus, quóniam cognóvimus eum, si mandáta ejus observémus. * Allelúja, allelúja. ℣. Qui dicit se nosse eum et mandáta ejus non custódit, mendax est. Allelúja. Glória Patri. In hoc.

℣. Qui autem servat verbum ejus, allelúja. ℟. Vere in hoc cáritas Dei perfécta est, allelúja.

In II. Vesperis.

Omnia ut in I. Vesp. præter sequentia.

℣. Meménto congregatiónis tuæ, allelúja. ℟. Quam

possedísti ab inítio, allelúja.

Ad Magnif. Ant. Veníte fílii, audíte me, timórem Dómini docébo vos, allel.

Oratio ut supra ad Laud.

Die 10. Junii.

S. Primitivi Mart., cujus corpus asservatur in hac Metropolitana Ecclesia.

Duplex. Mexici.

Omnia de Comuni unius Mart., tempore paschali.

Oratio.

Præsta, quæsumus omnípotens Deus: ut qui beáti Primitívi Mártyris tui natalítia cólimus, intercessióne ejus in tui nóminis amóre roborémur. Per Dñm.

In I. Nocturno Lectiones de Scriptura occurrente.

In II. Noct. Dignum et cóngruum. de Comm. unius Mart. temp. pasch. 1. loco.

In III. Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndum Matthæum.

Lectio vii. Cap. 16.

In illo témpore: Dixit Jesus discípulis suis: Nolíte arbitrári quia pacem vénerim míttere in terram: non veni pacem míttere, sed gládium. Et réliqua.

Homilía S. Hilárii Epíscopi.

Canon 10.

uæ ista divísio est? inter prima enim legis præcépta accépimus: Honóra patrem tuum et matrem tuam; et ipse Dóminus ait: Pacem meam do vobis, pacem meam relínquo vobis. Quid sibi vult missus pótius gládius in terram, et separátus a patre fílius, et fília a matre, et nurus advérsus socrum, et hóminis domésti ejus inimíci? Igitur exínde pública auctóritas impietáti proferétur. Ubíque ódia, ubíque bella, et gládius Dómini inter patrem et fílium, et inter fíliam matrémque desæviens.

℟. Ego sum vitis.

Lectio viii.

Gládius telórum ómnium telum acutíssimum est, in quo sit jus potestátis, et judícii sevéritas, et animadvérsio peccatórum. Et hujus quidem teli nómine nóvi Evangélii prædicatiónem appellátam frequens in Prophétis auctóritas est. Dei ígitur verbum nuncupátum meminérimus in gládio: qui gládius missus in terram est, id est, prædicátio ejus hóminum córdibus infúsa. Fitque gravis in domo una disséncio, et doméstica novo hómini erunt inimíca: quia ille per verbum Dei divísus ab illis, manére et intérior et extérior, id est, et corpus et

ánima, in spíritus novitáte gaudébit,

℟. Cándidi facti.

Lectio ix.

Pergit deínde eódem præceptórum et intelligéntiæ decúrsu. Nam posteáquam relinquénda ómnia, quæ in sǽculo caríssima sunt, imperáverat, adjécit: Qui non áccipit crucem suam, et séquitur me, non est me dignus: quia qui Christi sunt, crucifixérunt corpus cum vítiis et concupiscéntia. Et indígnus est Christo, qui non crucem suam, in qua compátimur, commórimur, consepelímur, conresúrgimus, accípiens, Dóminum sit secútus, in hoc sacraménto fídei spíritus novitáte victúrus.

Te Deum laudámus.

Die 15. Junii.

Ss. Viti et **Soc.** Martyrum celebratur post Festum Ss. Trinitatis.

Typographus Lectori.

Lectiones III. Nocturni in Evang. **Nolíte arbitrári,** quæ passim pro uno Mart. non Pont. legendæ sunt, inveniuntur pag. **5*.**

ADPROBATIO.

Revisione peracta omnia cum originalibus concordant. In fidem etc.

Ex Secretaria Sacrorum Rituum Congregationis hac die 24. Novembris 1880.

Pro **R. P. D. Placido Ralli,** Secretario
Joannes Canonicus Ponzi, Substitutus.

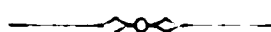
Imprimatur.

Ratisbonæ, die 11. Juli 1895.

Dr. Fr. X. Leitner, Vic. in Spirit. Gener.

Ratisbonæ 1896. Typis Friderici Pustet.

Index alphabeticus.

PROPRIUM SANCTORUM
MEXICANORUM.

PARS ÆSTIVA.

Die 16. Maji.
S. Joañis Nepomuceni
Martyris.

Duplex 2. cl. cum Oct.

Omnia ut inter festa pro aliquibus locis eadem die 2. loco.

Die 23. Maji.
Octava S. Joañis Nepomuceni Martyris.

Duplex.

Omnia ut in die, præter sequ. In I. Nocturno Lectiones de Scriptura occurrente.

In II. Nocturno.
Sermo sancti Joánnis Chrysóstomi.

De peccat. non evulg. Serm. 57.

Lectio iv.

Non hæc medicamentórum istórum præcípua laus est, quod ánimas sanent, quod témporis longinquitáte non corrumpántur, quod a morbis non vincántur, quod eórum utílitas gratis propósita sit, quod ex æquo divítibus et paupéribus páteat medicína; sed et áliud quídpiam níhilo minus his boni habent. Quodnam illud tandem est? quod nos ad hanc médici officínam veniéntes non divulgámus. Nam illi quidem, qui ad profánas medicórum officínas ábeunt, multos habent vúlnerum spectatóres; hic vero non ita fit, sed cum innúmeros videámus ægrótos, occúlte illos curámus. Neque enim in médium addúctis peccatóribus, eórum deínde peccáta divulgámus.

℟. Instans oratióni et ministério verbi, hortabátur

omnes in propósito cordis permanére in Dómino: * Quia erat vir bonus, et plenus Spíritu sancto. ℣. Et apponebátur multa turba Dómino. Quia erat.

Lectio v.

Hoc vero non mediócriter illis prodest. Nam cum vulgi existimatióni simus addícti, quámdiu quidem latére nos putámus, qui mali sumus, fíeri melióres studémus: postquam autem ómnibus innotúimus, et solátium illud ex occultatióne perdídimus, eo magis imprudéntes ac negligéntes evádimus. Et quemádmodum, quæ detegúntur úlcera, sempérque frígido äëri exponúntur, acerbióra fiunt: ita quoque ánima peccáti rea, si coram multis ob ea, quæ delíquit, reprehendátur, imprudéntior evádit. Ne ígitur hoc accíderet, clam vos sermo curávit.

℟. Dispérsit, dedit paupéribus: * Justítia ejus manet in sæculum sæculi. ℣. Beátus qui intélligit super egénum et paúperem. Justítia.

Lectio vi.

Atque ut intelligátis, ádmodum útilem hanc occúltam esse medéndi ratiónem, audíte, quid Christus dicat: Si peccáverit in te frater tuus, córripe eum. Et non dixit: Inter te et civitátem, neque inter te et pópulum: sed inter te et ipsum solum. Sit sine téstibus accusátio, inquit, ut facílior fiat mutátio in mélius. Magnum ergo bonum est, si non públice fiat cohortátio: súfficit consciéntia, súfficit incorrúptus ille judex. Non ita tu peccatórem reprehéndis, ut ipsíus consciéntia (quippe quod aspérior illa sit accusátor), neque delícta ejus accurátius nosti. Noli ergo vulnus vulnéribus áddere, dum auctórem peccáti divúlgas: sed semótis árbitris admonitiónem adhibéto.

℟. Ego scio.

In III. Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndum Matthǽum.

Lectio vii. Cap. 11.

In illo témpore: Cum audísset Joánnes in vínculis ópera Christi, mittens duos de discípulis suis, ait illi: Tu es, qui ventúrus es, an álium exspectámus? Et réliqua.

Homilía sancti Joánnis Chrysóstomi.

In var. Matth. loc. Hom. 16.

Ténuit, inquit, Joánnem et álligans pósuit eum in cárcere.

Heródes, te petit causa, te árguunt víncula, te carcer accúsat, te divúlgat prodúcta in públicum pœna. Joánnes injuriátur: causam custódiæ qui requírit, in te ínvenit, quod púniat, et in Joánne, quod dóleat. Joánnes orbi notus, fama virtútis cógnitus, celebratíssimus sanctitáte, dum áttrahit ad se inquisitóres injúriæ, facit, ut tuus cunctis innotéscat incéstus: agit, ut te hábeat confúsio pública, quam corrígere non váluit secréta corréptio et priváta. Heródem Joánnes mónitis, non accusatióne pulsávit, útpote amátor castitátis, quem corrígere vóluit, non períre. Sed Heródes, fácibus libídinis ardens, períre máluit, quam redíre.

℞. Cum corriperétur ab illo de ómnibus malis quæ fecit rex, adjécit et hoc: * Et inclúsit Joánnem in cárcere. ℣. Labóro usque ad víncula, quasi male óperans: sed verbum Dei non est alligátum. Et.

Lectio viii.

Odiósa fit semper libértas. Nam virtus contrária vitiósis, sacrílegis exósa sánctitas, inimíca cástitas impudícis, corrúptis intégritas pœna, luxuriósis advérsa frugálitas, crudélibus dura semper misericórdia, ímpiis píetas non feránda. Probat hoc Evangelísta, cum dicit: Dicébat Joánnes: Non licet tibi accípere uxórem Philíppi fratris tui. Ecce unde Heródes furit: malos qui monet, offéndit, incúrrit ódium, qui árguit criminósos. Dicébat Joánnes, quod erat legis, quod justítiæ, quod erat salútis: certe quod erat non ódii, sed amóris. Ecce qualem consecútus est ab ímpio pro pietáte mercédem.

℞. Réddidit Deus justo mercédem labórum suórum, et dedúxit illum in via mirábili: * Et fuit illi in velaménto diéi, et in luce stellárum per noctem. ℣. Transvéxit illum per aquam nímiam; inimícos autem illíus demérsit. Et. Glória Patri. Et.

Lectio ix.

Volens, inquit, occídere eum, tímuit pópulum. Fácile déviat a justítia, qui in causis non Deum, sed hómines formídat. Hic timor peccándi differt facultátem, non aufert voluntátem. Unde étiam, quos suspéndit a crímine, avidióres reddit ad crimen: et æstuat ánimo, quoúsque perfíciat, quod cógitat malum. Solus

enim Dei est timor, qui nocéntes córrigit, fugat crímina, innocéntiam servat, pérpetem tríbuit facultátem.
Te Deum laudámus.

Die 26. Maji.

S. Philippi Nerii Conf.

Duplex 2. classis.

In I. Vesperis.

Ant. de Laudibus **10***; Ps. ut in I. Vesperis de Communi Apostolorum.

Capitulum. Rom. 5. c.

Cáritas Dei diffúsa est in córdibus nostris per inhabitántem Spíritum ejus in nobis.

Hymnus.

Pangámus Nério débita cántica,
Quem supra nítidi sídera vérticis
Virtus, et méritum sústulit ínclytum
Captúrum pia gaúdia.

Hic uri súbitis dum videt ígnibus
Ædes, quas hábitat, flétibus ábstinet,
Flammas cum pénitus quíverit hórridas
Paucis víncere lácrimis.

Oblátum pátrui munus, et aúreos
Nummos magnánimus calcat, et ímpiger
Romam digréditur, quam magis ómnibus
Illústrem facit úrbibus.

Noctes sub spécubus, córpora Mártyrum
Quas implent, vígilat sédulus íntegras;
Ex ipsis sátagens díscere mórtuis
Normam, qua bene víveret.

Almæ sit Tríadi glória pérpetim,
Quam cœlum, bárathrum térraque súscipit:
Quæ nobis Nérii det prece júgia
Dulcis gaúdia pátriæ.
Amen.

℣. **Deus virtútum réspice de cœlo, et vísita víneam istam.** ℟. **Et pérfice eam, quam plantávit déxtera tua.**

Ad Magnif. Ant. **Domus mea, domus oratiónis vocábitur: dicit Dóminus.**

Oratio ut ad Laud. **11***

Ad Matutinum.

Invitat. **Veníte, adorémus Regem regum,** * **Qui in domum oratiónis nos congregávit.**

Ps. **Veníte, exsultémus.**

Hymnus.

Noctu dum Nérius fércula paúperi
Gestans præcípitat, pénniger Angelus

Tecto signíficat, quáliter éxcidat
Numquam férvida cáritas.

Orántis pénetrans cordis in íntimum
Laxávit spátium Spíritus ímpete
De cœlo véniens, esset ut hóspiti
Imménso locus ámplior.

Ponti de médio gúrgite naúfragum
Tractúrus vétulum, sub pede vórtices
Durávit flúidos, et prope túrbidum
Convértit mare in áridam.

Tractans exánimis membra puélluli
In lucem révocat, mox jubet émori,
Donátus Dómini múnere clávibus
Vitæ, mortis et ínferi.

Almæ sit Tríadi glória pérpetim,
Quam cœlum, bárathrum térraque súscipit:
Quæ nobis Nérii det prece júgia
Dulcis gaúdia pátriæ.
Amen.

In I. Nocturno.

Ant. Quid mihi est in cœlo, et a te quid vólui super terram Deus meus?

Psalmi trium Nocturnorum ut in Comm. Conf. non Pont.

Ant. Ut fácerem voluntátem tuam, Deus meus, vólui; et legem tuam in médio cordis mei.

Ant. Mandáta tua, Dómine, desiderábam: meditátio cordis mei in conspéctu tuo semper.

℣. Tibi dixit cor meum, exquisívit te fácies mea. ℟. Fáciem tuam, Dómine, requíram.

De libro Ecclesiástici.

Lectio i. Cap. 51.

Laudábo nomen tuum assídue et collaudábo illud in confessióne, et exaudíta est orátio mea. Et liberásti me de perditióne, et eripuísti me de témpore iníquo. Proptérea confitébor, et laudem dicam tibi, et benedícam nómini Dómini. Cum adhuc júnior essem, priúsquam oberrárem, quæsívi sapiéntiam palam in oratióne mea. Ante templum postulábam pro illa, et usque in novíssimis inquíram eam. Et efflóruit tamquam præcox uva, lætátum est cor meum in ea. Ambulávit pes meus iter rectum, a juventúte mea investigábam eam. Inclinávi módice aurem meam et excépi illam. Multam invéni in meípso sapiéntiam, et multum proféci in ea.

℟. Replétus Spíritu sancto beátus Philíppus ascensiónes suas dispósuit in corde suo: * Et totis viscéribus diligébat Deum. ℣. Dedit ei Spíritus Dómini sapiéntiam, et prudéntiam multam nimis, et latitúdinem cordis. Et.

Lectio ii.

Danti mihi sapiéntiam dabo glóriam. Consiliátus sum enim, ut fácerem illam: zelátus sum bonum, et non confúndar. Colluctáta est ánima mea in illa, et in faciéndo eam confirmátus sum. Manus meas exténdi in altum, et insipiéntiam ejus luxi. Animam meam diréxi ad illam, et in agnitióne invéni eam. Possédi cum ipsa cor ab inítio: propter hoc non derelínquar. Venter meus conturbátus est quæréndo illam: proptérea bonam possidébo possessiónem. Dedit mihi Dóminus linguam mercédem meam et in ipsa laudábo eum.

℟. Spíritus sanctus a throno procédens, illíus cor penetrávit, * Novo sanctificatiónis signo. ℣. Advénit ignis divínus, confríngens, urens, et illúminans; et tríbuit ei charísmatum dona. Novo.

Lectio iii.

Appropiáte ad me indócti, et congregáte vos in domum disciplínæ. Quid adhuc retardátis? et quid dícitis in his? Animæ vestræ sítiunt veheménter. Apérui os meum, et locútus sum: Comparáte vobis sine argénto, et collum vestrum subjícite jugo, et suscípiat ánima vestra disciplínam: in próximo est enim inveníre eam. Vidéte óculis vestris, quia módicum laborávi, et invéni mihi multam réquiem. Assúmite disciplínam in multo número argénti, et copiósum aurum possidéte in ea. Lætétur ánima vestra in misericórdia ejus, et non confundémini in laude ipsíus. Operámini opus vestrum ante tempus, et dabit vobis mercédem vestram in témpore suo.

℟. Amóre vulnerátus languébat júgiter, dicens: * Quis me separábit a caritáte? ℣. Certus sum enim, quia neque mors, neque vita póterit me separáre a caritáte Dei, quóniam ipse in me manet et ego in eo. Quis. Glória Patri. Quis.

In II. Nocturno.

Ant. Quam dilécta tabernácula tua, Dómine! con-

cupíscit, et déficit ánima mea in átria Dómini.

Ant. Quemádmodum desíderat cervus ad fontes aquárum, ita desíderat ánima mea ad te, Deus.

Ant. Sitívit ánima mea ad Deum fortem, vivum, quando véniam, et apparébo ante fáciem Dei?

℣. Unam pétii a Dómino, hanc requíram. ℟. Ut inhábitem in domo Dómini.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

Philíppus Nérius, piis honestísque paréntibus Floréntiæ natus, ab ipsa ineúnte ætáte non obscúra dedit futúræ sanctitátis indícia. Adoléscens, ampla pátrui hæreditáte dimíssa, Romam se cóntulit; ubi philosophía ac sacris lítteris erudítus, totum se Christo dicávit. Ea fuit abstinéntia, ut sæpe jejúnus tríduum permánserit. Vigíliis et oratiónibus inténtus, septem Urbis ecclésias frequénter vísitans, apud cœmetérium Callísti in cœléstiũ rerum contemplatióne pernoctáre consuévit. Sacérdos ex obediéntia factus, in animárum salúte procuránda totus fuit; et in confessiónibus audiéndis ad extrémum usque diem persevérans, innúmeros pene fílios Christo péperit; quos verbi Dei quotidiáno pábulo, sacramentórum frequéntia, oratiónis assiduitáte, aliísque piis exercitatiónibus enutríri cúpiens, Oratórii congregatiónem instítuit.

℟. Oculis et mánibus in cœlum semper inténtus * Invíctum ab oratióne spíritum non relaxábat. ℣. Clamans clamábat ad Dóminum: quando véniam, et apparébo ante fáciem Dei? Invíctum.

Lectio v.

Caritáte Dei vulnerátus languébat júgiter, tantóque cor ejus æstuábat ardóre, ut cum intra fines suos continéri non posset, illíus sinum, confráctis atque elátis duábus cóstulis, mirabíliter Dóminus ampliáverit. Sacrum vero fáciens, aut fervéntius orans, in äëra quandóque sublátus, mira úndique luce fulgére visus fuit. Egénos et paúperes omni caritátis offício prosequebátur: dignus, qui et Angelo in spécie paúperis eleemósynam erogáret; et dum egéntibus noctu panem deférret, in fóveam lapsus, inde páriter ab Angelo incólumis eriperétur. Humilitáti addí-

ctus, ab honóribus semper abhórruit, atque ecclesiásticas dignitátes, étiam primárias, non semel ultro delátas, constantíssime recusávit.

℟. Obitum suum longe ante præscívit dixítque frátribus: * Cúpio dissólvi, et esse cum Christo. ℣. Interióra mea intra me effervuérunt absque ulla réquie. Cúpio.

Lectio vi.

Prophetíæ dono fuit illústris, et in animórum sénsibus penetrándis miríﬁce enítuit. Virginitátem perpétuo illibátam servávit: idque assecútus est, ut eos, qui puritátem cólerent, ex odóre, qui vero secus, ex fœtóre dignósceret. Abséntibus intérdum appáruit, iísque periclitántibus opem tulit. Ægrótos plúrimos et morti próximos sanitáti restítuit. Mórtuum quoque ad vitam revocávit. Cœléstium spirítuum, et ipsíus Deíparæ Vírginis frequénter fuit apparitióne dignátus, ac plurimórum ánimas splendóre circumfúsas in cœlum conscéndere vidit. Dénique anno salútis millésimo quingentésimo nonagésimo quinto, octávo Kaléndas Júnias, in quem diem incíderat festum Córporis Christi, Sacro máxima spíritus exsultatióne perácto, ceterísque functiónibus explétis, post médiam noctem, qua prædíxerat hora, octogenárius obdormívit in Dómino. Quem Gregórius décimus quintus miráculis clarum in sanctórum númerum rétulit.

℟. Hódie Philíppus migrávit a sæculo, gemma sacerdótum, * Per quem in cœlo vivéntem tanta mirácula corúscant. ℣. O virum ineffábilem, nec labóre victum nec morte vincéndum! Per quem. Glória Patri. Per quem.

In III. Nocturno.

Ant. Congregáte illi sanctos ejus, qui órdinant testaméntum ejus super sacrifícia.

Ant. Benedictiónem dabit legislátor, ibunt de virtúte in virtútem; vidébitur Deus deórum in Sion.

Ant. Qui hábitant in domo tua, Dómine, in sæcula sæculórum laudábunt te.

℣. Meménto congregatiónis tuæ. ℟. Quam possedísti ab inítio.

Léctio sancti Evangélii secúndum Lucam.

Lectio vii. Cap. 12.

In illo témpore: Dixit Jesus discípulis suis: Sint

lumbi vestri præcíncti, et lucérnæ ardéntes in mánibus vestris. Et réliqua.

Homilía sancti Ambrósii Epíscopi.

Lib. 8. in Luc.

Beáti servi illi, quos, cum vénerit Dóminus, invénerit vigilántes. In superióribus vigiláre nos vóluit, per ómnia exspectántes moménta Dómini Salvatóris advéntum; ne, dum áliquis remíttit, et négligit, et de die in diem ópera sua differt, judícii futúri die, vel própria morte prævéntus méritum suæ commendatiónis amíttat. Et illa quidem in omnes præcépti forma generális: (quod si díxerit servus ille in corde suo, moram facit Dóminus meus veníre); verum séries sequéntis exémpli dispensatóribus, hoc est, sacerdótibus vidétur esse propósita, quo sciant sibi gravem in futúrum pœnam esse subeúndam, si sæculáribus inténti delíciis, famíliam Dómini plebémque commíssam sibi gubernáre negléxerint. Ille autem servus, qui cognóvit voluntátem Dómini sui, et non præparávit, et non fecit secúndum voluntátem ejus, vapulábit multis.

℟. Domus mea domus orationis vocábitur: * In ea omnis, qui petit, áccipit: et qui quærit, ínvenit; et pulsánti aperiétur. ℣. Lætificábo eos in domo oratiónis. In ea.

Lectio viii.

Sed quia exíguus est proféctus, et parva meritórum grátia supplícii metu ab erróre revocári, majórque prærogatíva caritátis et amóris est; Dóminus ad promeréndam sui grátiam stúdia nostra ácuit, et acquiréndæ cupiditáte divinitátis inflámmat, dicens: Ignem veni míttere in terram; non útique illum ignem consumptórem bonórum, sed bonæ voluntátis auctórem, qui aúrea Domínicæ domus vasa meliórat, fœnum vero consúmit, et stípulam, ac sæculária ómnia mundi voluptáte concréta, periturǽque opus carnis exúrit; ille ignis divínus, qui flammigerábat in óssibus Prophetárum, sicut sanctus Jeremías dixit, qui factus est sicut ignis ardens flammígerans in óssibus meis. Est enim ignis Dómini, de quo dictum est: Ignis ante eum ardébit.

℟. Obsecro ítaque, fílii, oratiónes fíeri, postulatió-

nes, et gratiárum actiónes pro ómnibus: * Et dilígite decórem domus Dei. ℣. Manéte in vocatióne, atténdite lectióni, exhortatióni, et doctrínæ; conversatiónem inter gentes habéte bonam. Et. Glória Patri. Et.

Lectio ix.

Sint autem lumbi vestri præcíncti, et lucérnæ ardéntes, et ídeo quia nox est dies hujus vitæ, lucérna est necessária. Hunc ignem in se étiam et Amaon, et Cléophas a Dómino missum esse testántur, dicéntes: Nonne cor nostrum ardens erat in via, cum aperíret nobis Scriptúras? Evidénter ítaque docuérunt, qualis istíus ignis sit operátio, qui secréta cordis illúminat. Et ídeo fortásse Dóminus in igne ventúrus est, ut resurrectiónis témpore vítia univérsa consúmat, suíque conspéctu desidéria cómpleat singulórum, meritorúmque, et mysteriórum lumen accéndat.

Te Deum laudámus.

Ad Laudes

et per Horas.

Ant. 1. De excélso * misit ignem in óssibus meis, et erudívit me.

Ps. Dóminus regnávit.

2. Concáluit cor meum * intra me, et in meditatióne mea exardéscet ignis.

3. Cor meum, * et caro mea exsultavérunt in Deum vivum.

4. Factus est * in corde meo quasi ignis exæstuans, et deféci ferre non sústinens.

5. Defécit caro mea, * et cor meum, Deus cordis mei, et pars mea Deus in ætérnum.

Capitulum. Rom. 5. c.

Cáritas Dei diffúsa est in córdibus nostris per inhabitántem Spíritum ejus in nobis.

Hymnus.

Cœlórum Dómino dum sacra múnera
Libábat Nérius, sæpius ádvolans
Tellúrem rápido córpore déserit
Christo fiat ut óbvius.

Illi non rútilans púrpura príncipum
Sacrórum tégumen, non rubra pílei
Majéstas plácuit, cui placet única
Vestis cándida vírginum.

Ægrótus Maríæ dans pia bráchia
Collo Virgíneo, fertur in áëra

Intro ceu cúperet posse cubículum
Duci matris in árduum.
Corpus desèruit, cum Deus hóstiæ
Fertur sub níveæ tégmine cónditus,
Prudens in pátriam pérgere spléndido
Nolens absque viático.
Almæ sit Tríadi glória pérpetim,
Quam cœlum, bárathrum, térraque súscipit:
Quæ nobis Nérii det prece júgia
Dulcis gaúdia pátriæ. Amen.

℣. Cáritas Dei diffúsa est in córdibus nostris. ℟. Per Spíritum sanctum, qui datus est nobis.

Ad Bened. Ant. Hæc est cáritas Dei, ut mandáta ejus custodiámus, et mandáta ejus grávia non sunt.

Oratio.

Deus, qui beátum Philíppum Confessórem tuum sanctórum tuórum glória sublimásti: concéde propítius; ut cujus solemnitáte lætámur, ejus vírtútum proficiámus exémplo. Per Dóminum nostrum.

Ad Tertiam.

Capit. Cáritas Dei. 10*

℟. br. Nunc manent fides, spes, cáritas * Tria hæc. ℣. Major autem horum est cáritas. Tria. Glória. Nunc.

℣. Sectámini caritátem. ℟. Æmulámini spirituália.

Ad Sextam.

Capit. 1. Joan. 3.

Qui víderit fratrem suum necessitátem habére, et claúserit víscera sua ab eo, quómodo cáritas Dei manet in eo?

℟. br. Filíoli mei, * Non diligámus verbo, neque lingua. Filíoli. ℣. Sed ópere, et veritáte. Non. Glória Patri. Filíoli.

℣. In hoc cognóscimus. ℟. Quóniam ex veritáte sumus.

Ad Nonam.

Capitulum. 1. Cor. 13.

Cáritas pátiens est, benígna est, non æmulátur, non agit pérperam, non inflátur, non est ambitiósa, non quærit quæ sua sunt, sed quæ Jesu Christi.

℟. br. In hoc scimus, quóniam cognóvimus eum, * Si mandáta ejus observémus. In. ℣. Qui dicit se nosse eum et mandáta ejus non custódit, mendax est. Si. Glória Patri. In hoc.

℣. Qui autem servat verbum ejus. ℟. Vere in hoc cáritas Dei perfécta est.

In II. Vesperis.

Omnia ut in I. Vesp. præter sequentia

℣. Meménto congregatiónis tuæ. ℟. Quam possedísti ab inítio.

Ad Magnif. Ant. Veníte fílii, audíte me, timórem Dómini docébo vos.

Die 10. Junii.

S. Primitivi Mart., cujus corpus asservatur in hac Metropolitana Ecclesia.

Duplex. Mexici.

Omnia de Communi unius Mart., præter sequ.

Oratio.

Præsta, quǽsumus omnípotens Deus: ut qui beáti Primitívi Mártyris tui natalítia cólimus, intercessióne ejus in tui nóminis amóre roborémur. Per Dñm.

In I. Nocturno Lectiones de Scriptura occurrente.

In II. Noct. Lect. **Triumphális.** de Comm. 1. loco.

In III. Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndum Matthǽum.

Lectio vii. Cap. 16.

In illo témpore: Dixit Jesus discípulis suis: Nolíte arbitrári quia pacem vénerim míttere in terram: non veni pacem míttere, sed gládium. Et réliqua.

Homilía S. Hilárii Epíscopi.

Canon 10.

uæ ista divísio est? inter prima enim legis præcépta accépimus: Honóra patrem tuum et matrem tuam; et ipse Dóminus ait: Pacem meam do vobis, pacem meam relínquo vobis. Quid sibi vult missus pótius gládius in terram, et separátus a patre fílius, et fília a matre, et nurus advérsus socrum, et hóminis doméstici ejus inimíci? Igitur exínde pública auctóritas impietáti proferétur. Ubíque ódia, ubíque bella, et gládius Dómini inter patrem et fílium, et inter fíliam matrémque desǽviens.

℟. Coróna aúrea.

Lectio viii.

Gládius telórum ómnium telum acutíssimum est, in quo sit jus potestátis, et judícii sevéritas, et animadvérsio peccatórum. Et hujus quidem teli nómine nóvi Evangélii prædicatiónem appellátam frequens in Prophétis auctóritas est. Dei ígitur verbum nuncupátum meminérimus in gládio: qui gládius missus in terram est, id est, prædicátio ejus hóminum córdibus infúsa. Fitque gravis in domo una dissénsio, et doméstica novo hómini erunt inimíca: quia ille per verbum Dei divísus ab illis, manére et intérior et extérior, id est, et corpus et

ánima, in spíritus novitáte gaudébit. ℟. Hic est vere.

Lectio ix.

Pergit deínde eódem præceptórum et intelligéntiæ decúrsu. Nam posteáquam relinquénda ómnia, quæ in sǽculo caríssima sunt, imperáverat, adjécit: Qui non áccipit crucem suam, et séquitur me, non est me dignus: quia qui Christi sunt, crucifixérunt corpus cum vítiis et concupiscéntia. Et indígnus est Christo, qui non crucem suam, in qua compátimur, commórimur, consepelímur, conresúrgimus, accípiens, Dóminum sit secútus, in hoc sacraménto fídei spíritus novitáte victúrus.

Te Deum laudámus.

Die 15. Junii.

Ss. Viti et **Soc.** Martyrum quorum Reliquia asservatur in hac Metrop. Eccl.

Duplex. Mexici.

Omnia de Communi plur. Mart. præter sequentia.

Oratio.

Da Ecclésíæ tuæ, quǽsumus Dómine, sanctis Martýribus tuis Vito, Modésto atque Crescéntia intercedéntibus, supérbe non sápere, sed tibi plácita humilitáte profícere; ut prava despíciens, quæcúmque recta sunt, líbera exérceat caritáte. Per Dóminum.

In I. Nocturno Lectiones de Scriptura occurrente.

In II. Noct. Lect. iv. et v. ut in Brev. Lect. vi. Quotiescúmque. de Comm. 1. loco.

In III. Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndum Lucam.

Lectio vii. Cap. 10.

In illo témpore: Dixit Jesus discípulis suis: Qui vos audit, me audit; et qui vos spernit, me spernit. Et réliqua.

Homilía Venerábilis Bedæ Presbýteri.

Lib. 3. in Luc. 10. cap. 42.

Ut in audiéndo quisque vel spernéndo Evangélii prædicatóre, non viles quasque persónas, sed Dóminum Salvatórem, imo ipsum Patrem spérnere se vel audíre dísceret, ait: Qui vos audit, me audit; et qui vos spernit, me spernit; qui autem me spernit, spernit eum, qui me misit. Quia proculdúbio in discípulo magíster audítur, et in fílio pater honorátur. Potest et ita intélligi: Qui non facit misericórdiam uni de frátribus meis mínimis, nec mihi facit; quia et ipse pro his

formam servi, et paúperis hábitum suscépi.

℟. Propter testaméntum.

Lectio viii.

Revérsi sunt autem septuagínta duo cum gaúdio dicéntes: Dómine, étiam dæmónia subjiciúntur nobis in nómine tuo. Bene quidem conféssi sunt, deferéntes honórem nómini Christi; sed quia infírma adhuc fide gaudébant in virtútibus, vide quid aúdiunt. Et ait illis: Vidébam sátanam sicut fulgur de cœlo cadéntem. Non modo vídeo, sed prius vidébam, quando córruit. Quod autem ait: Sicut fulgur, vel præcípitem de supérnis ad ima lapsum signíficat, vel quia dejéctus adhuc transfigúrat se in ángelum lucis.

℟. Sancti mei.

Lectio ix.

Ecce dedi vobis potestátem calcándi supra serpéntes et scorpiónes, hoc est, omne genus immundórum spiríituum de obséssis corpóribus ejiciéndi. Quamvis et ad lítteram rectíssime possit áccipi: síquidem et Paulus a vípera invásus, nihil advérsi pátitur; et Joánnes, ut história tradit, hausto venéno non læditur. Hoc sane inter serpéntes, qui dente, et scorpiónes, qui cauda nocent, distáre árbitror: quod serpéntes apérte sæviéntes, scorpiónes clánculo insidiántes, vel hómines vel dæmones signíficent. Serpéntes, qui inchoándis virtútibus venéna pravæ persuasiónis objíciunt: scorpiónes, qui consummátas virtútes ad finem vitiáre conténdunt. Verúmtamen in hoc nolíte gaudére; quia spíritus ejícere sicut et virtútes álias fácere, intérdum non est ejus mériti qui operátur, sed invocátio nóminis Christi hoc agit. Te Deum.

Die 16. Junii.

S. Joann. Franc. Regis.

Duplex.

Omnia ut inter festa pro aliquibus locis, eadem die.

Die 22. Junii.

S. Paulini Episc. et Conf.

Duplex.

Mexici et Angelopoli.

Omnia de Comm. Conf. Pont., præter sequ.

Oratio. **Da, quæsumus.**

In I. Nocturno Lectiones de Scriptura occurrente.

In II. Noct. Lect. iv. et v. ipsius Sancti ut in Breviario. Lectio vi. **Sermo sancti Máximi.** de Comm. 1. loco.

In III. Noct. Hom. in Evang. **Nolíte timére.** de Com̃. Conf. non Pont. 2. loco, sed ℟. vii. **Amávit eum.**

Feria VI.

post Oct. Ss. Petri et Pauli Ap.

Pretiosiss. Sanguinis D. N. J. C.

Duplex 2. classis.

In I. Vesperis.

Ant. de Laud. **21***, Psalmi ut in I. Vesp. de Comm. Apost.

Capitulum. Hebr. 9.

Fratres: Tabernáculum et ómnia vasa ministérii sánguine aspérsit Móyses; et ómnia pene in sánguine secúndum legem mundántur, et sine sánguinis effusióne non fit remíssio.

Hymnus.

Máximus Redémptor orbis
Morte vitam cóntulit:
Qui nec argénto cadúco,
Sed nec auro lábili,
Córporis tamen sacráti
Nos redémit sánguine.

Mitis Agnus immolátur
Omnium pro crímine:
Ne quod arte fabricátum
Conditóris éxstitit,
Dirus hostis possidéret,
Qui malum suggésserat.

Magna præstat imolátus
Dux salútis ómnium;
Complet excéssum, fidéles
Quem prophétæ díxerant:
Nostra tunc peccáta solvit,
Nos tyránno líberans.

Misit infans carne scissus,
Misit orans sánguinem:
Misit et flagélla passus,
Orbe punctus spíneo:
Dum manus, pedes latúsque
Pandit, offert sánguinem.

Laus, honor, virtus supréma
Conditóri máchinæ,
Quam Pater summus gubérnat,
Natus, atque Spíritus,
Omnibus Deus coléndus
Sæculórum sæculis.
Amen.

℣. **Redemísti nos Dómine.** ℟. **In sánguine tuo.**

Ad Magnif. Ant. **Sanguis Christi, qui per Spíritum sanctum semetípsum óbtulit imaculátum Deo, emundábit consciéntiam nostram ab opéribus mórtuis, ad serviéndum Deo vivénti.**

Oratio.

Omnípotens sempitérne Deus, qui sánguine Fílii tui placári et nos rédimi voluísti: concéde nobis, quæsumus, salútis nostræ prétium ita recólere; ut et nunc véniam, et in ætérnum glóriam cónsequi valeámus. Per Dóminum.

Ad Matutinum.

Invit. **Christum Dei Fílium, qui suo nos redémit**

sánguine, * Veníte adorémus.

Ps. **Veníte, exsultémus.**

Hymnus.

Sanguis olim victimárum,
Quem vetus lex óbtulit,
Fœderis novi sacrátum
Nuntiábat sánguinem:
Quo redémpti, sanctitátem
Assequámur spíritus.

Lex amóris postulábat
Differéntem víctimam,
Offerens ubi sacérdos
Esset idem víctima:
Seque clemens immoláret
In medélam críminum.

In crucem Redémptor actus,
Nostra delet crímina:
Quando pro salúte mundi
Ex sacráto córpore
Uberes rivi cruóris
Copióse prófluunt.

Perforátur namque clavis,
Et latus disrúmpitur:
Unde sacraménta manant,
Labe quæ nos ábluunt:
Hinc caput nostræ salútis
Confitémur sánguinem.

Laus, honor, virtus supréma
Conditóri máchinæ,
Quam Pater summus gubérnat,
Natus, atque Spíritus,
Omnibus Deus coléndus
Sæculórum sæculis.
Amen.

In I. Nocturno.

Ant. **Accípiens sánguinem Móyses, omnem pópulum aspérsit, dicens: Hic sanguis testaménti, quod mandávit ad vos Deus.**

Psalmi trium Nocturnorum ut in festo Pretios. Sanguinis Dom. I. Julii in Breviario.

Ant. **Quare rubrum est induméntum tuum, et vestiménta tua sicut calcántium in torculári?**

Ant. **In sánguine testaménti tui emisísti vinctos tuos de lacu, in quo non est aqua.**

℣. **Redemísti nos Dómine.** ℟. **In sánguine tuo.**

De libro Exodi.

Lectio i. Cap. 12.

Dixit Dóminus ad Móysen, et Aaron in terra Ægýpti: Loquímini ad univérsum cœtum filiórum Israël, et dícite eis: Décima die mensis hujus tollat unusquísque agnum per famílias, et domos suas. Erit autem agnus absque mácula, másculus, anniculus: juxta quem ritum tollétis et hœdum. Et servábitis eum usque ad quartamdécimam diem mensis hujus, immolabítque eum univérsa multitúdo filiórum Israël ad vésperam. Et sument de

sánguine ejus, ac ponent super utrúmque postem, et in superlimináribus domórum, in quibus cómedent illum.

℟. Gratificávit nos Deus in dilécto Fílio suo, in quo habémus redemptiónem, * Per sánguinem ejus. ℣. Remissiónem peccatórum secúndum divítias grátiæ ejus, quæ superabundávit in nobis. Per sánguinem.

Lectio ii.

Transíbo per terram Ægýpti nocte illa, percutiámque omne primogénitum in terra Ægýpti ab hómine usque ad pecus: et in cunctis diis Ægýpti fáciam judícia, ego Dóminus. Erit autem sanguis vobis in signum in ædibus in quibus éritis: et vidébo sánguinem, et transíbo vos: nec erit in vobis plaga dispérdens quando percússero terram Ægýpti. Habébitis autem hunc diem in monuméntum: et celebrábitis eum solémnem Dómino in generatiónibus vestris cultu sempitérno.

℟. Non corruptibílibus auro, vel argénto redémpti estis de vana vestra conversatióne patérnæ traditiónis: * Sed pretióso sánguine quasi agni immaculáti Christi. ℣. Ex corde ínvicem dilígite, renáti non ex sémine corruptíbili. Sed.

Lectio iii.

Vocávit autem Móyses omnes senióres filiórum Israël, et dixit ad eos: Ite tolléntes ánimal per famílias vestras, et immoláte Phase. Fasciculúmque hyssópi tíngite in sánguine qui est in límine, et aspérgite ex eo superlimináre et utrúmque postem: nullus vestrum egrediátur óstium domus suæ usque mane. Transíbit enim Dóminus percútiens Ægýptios: cumque víderit sánguinem in superliminári et in utróque poste, transcéndet óstium domus, et non sinet percussórem íngredi domos vestras et lædere.

℟. Christus peccáta nostra pértulit in córpore suo super lignum, ut peccátis mórtui, justítiæ vivámus: * Cujus livóre sanáti estis. ℣. Erátis enim sicut oves errántes, sed convérsi estis nunc ad pastórem animárum vestrárum. Cujus. Glória Patri. Cujus.

In II. Nocturno.

Ant. Justificáti in sánguine Christi, salvi érimus ab ira per ipsum.

Ant. Prétio empti estis: nolíte fíeri servi hóminum.

Ant. Dedit semetípsum Jesus Christus pro nobis, ut nos redímeret ab omni iniquitáte.

℣. Beáti qui lavant stolas suas. ℟. In sánguine Agni.

Sermo sancti Joánnis Chrysóstomi.

Lectio iv.

Homilia ad Neophytos.

Multis sánguinis Christi audíre virtútem? Redeámus ad ejus exémplum, et priórem typum recordémur, et prístinam scriptúram narrémus. In Ægýpto nocte média Ægýptiis Deus plagam décimam minabátur, ut eórum primogénita deperírent, quia primogénitum ejus pópulum detinébant. Sed ne amáta plebs Judæórum una cum illis periclitarétur, quia unus locus continébat univérsos, remédium discretiónis invéntum est. Proínde exémplum mirábile, ut discas in veritáte virtútem. Ira divínæ indignatiónis sperabátur, et domos síngulas mórtifer circuíbat. Quid ígitur Móyses? Occídite, inquit, agnum anículum, et sánguine ejus liníte jánuas.

℟. Ipse est caput córporis Ecclésiæ: * Ut sit in ómnibus ipse primátum tenens. ℣. Quia complácuit per eum reconciliáre ómnia in ipsum, pacíficans per sánguinem crucis ejus, sive quæ in terris, sive quæ in cœlis sunt. Ut sit.

Lectio v.

Quid ais, Móyses? Sanguis ovis rationálem hóminem liberáre consuévit? Valde, inquit; non eo quod sanguis est, sed quia Domínici sánguinis per eum demonstrátur exémplum. Nam sicut regnántium státuæ, quæ sine causa sunt et sermóne, nonnúmquam ad se confugiéntibus homínibus ánima et ratióne decorátis subveníre consuevérunt, non quia sunt ære conféctæ, sed quia rétinent imáginem principálem: ita et sanguis ille, qui irrationális fuit, ánimas habéntes hómines liberávit: non quia sanguis fuit, sed quia hujus sánguinis ostendébat advéntum.

℟. Cum essétis aliquándo alienáti, et inimíci sensu in opéribus malis: * Nunc reconciliávit vos Christus in córpore carnis suæ per mortem. ℣. Ut exhibéret

vos sanctos et immaculátos, et irreprehensíbiles coram ipso. Nunc.

Lectio vi.

Angelus ígitur ille vastátor cum linítos postes atque áditus pervidéret, transjécit gressus, et non est ausus intráre. Nunc ergo si víderit inimícus non póstibus impósitum sánguinem typi, sed fidélium ore lucéntem sánguinem veritátis, Christi templi póstibus dedicátum, multo magis se súbtrahet. Si enim Angelus cessit exémplo, quanto magis terrébitur inimícus, si ipsam perspéxerit veritátem?

℟. Dignus es, Dómine, accípere librum, et aperíre signácula ejus: quóniam occísus es, et redemísti nos Deo * In sánguine tuo. ℣. Et fecísti nos Deo nostro regnum, et regnábimus super terram. In. Glória Patri. In.

In III. Nocturno.

Ant. Vos qui aliquándo erátis longe, facti estis prope in sánguine Christi.
Ant. Habéntes fidúciam in intróitu sanctórum in sánguine Christi, accedámus in plenitúdine fídei.
Ant. Vestítus erat veste aspérsa sánguine, et vocabátur nomen ejus Verbum Dei.
℣. Dealbavérunt stolas suas in sánguine Agni.
℟. Ideo sunt ante thronum Dei.

Léctio sancti Evangélii secúndum Joánnem.

Lectio vii. Cap. 19.

In illo témpore: Sciens Jesus, quia ómnia consummáta sunt, ut consummarétur Scriptúra, dixit: Sítio. Et réliqua.

Homilía sancti Joánnis Chrysóstomi.

Hom. 45. et 48. in Matth.

Ubíque demonstráre adnítitur, novam hanc mortem fuísse. Síquidem in potestáte moriéntis erat, ne priúsquam ipse vellet et ómnia impléta essent, morerétur. Ideo dicébat: Potestátem hábeo ponéndi ánimam meam, et potestátem hábeo íterum suméndi eam. Sciens ergo ómnia consumāta, ait: Sítio: étiam hoc verbo prophetíam implens. Tu autem adstántium pravitátem intéllige: nam licet innúmeros habeámus inimícos, qui nos gravíssime persecúti sint, cum tamen intérimi eos vidémus, fléctimur misericórdia: hi vero nihil moti, magis efferán-

tur et irrídent, acetúmque in spóngia pórrigunt, ut bibat tamquam reus: nam propter hoc hyssópum ádditur, quo gustáto, mórtuus est. Vides quam non perturbáte, et quam poténter ómnia transigéntem.

℟. Passus est Christus se ab iníquis comprehéndi, et ímpias sæviéntium in se manus admísit: * Ut ejus sanguis prétium posset credéntium fíeri. ℣. Cohíbuit in se poténtiam deitátis, ut ad glóriam perveníret passiónis. Ut.

Lectio viii.

Cum ómnia consummáta essent, inclináto cápite trádidit spíritum; hoc est, exspirávit. Atqui non post inclinátum caput exspirátur, sed post exspiratiónem caput inclinátur: hic autem contra áccidit: per quod osténdit Evangelísta eum esse ómnium Dóminum. Judǽi autem camélum devorántes et cúlicem excoléntes, tantum nefas ausi, de die consúltant. Quóniam parascéve erat, ut non remanérent in cruce córpora sábbato, rogavérunt Pilátum, ut frangeréntur eórum crura. Vides quanti sit véritas: per ea quæ illi fáciunt, prophetía implétur: ália enim ex hoc manifestáta est. Venérunt ergo mílites, et aliórum fregérunt crura, non Christi; sed ad Judæórum grátiam conciliándam latus ejus láncea aperuérunt, et mórtuo adhuc insúltant. O péssimam voluntátem! O scelestíssimam! Noli tamen perturbári, dilectíssime: quæ enim malo illi ánimo patrárunt, veritáti consentiébant; prophetía enim hinc impléta est, dicens: Vidébunt, in quem transfixérunt.

℟. Invitátur ad paradísi divítias pópulus christiánus: * Igneam enim illam rhomphǽam, qua vitæ régio erat inclúsa, sacer Christi sanguis exstínxit. ℣. Cunctis regenerátis ad amíssam pátriam patefáctus est réditus. Igneam. Glória Patri. Igneam.

Lectio ix.

Et contínuo exívit sanguis et aqua. Non casu et simplíciter hi fontes scaturiérunt, sed quóniam ex ambóbus Ecclésia constitúta est. Sciunt hoc initiáti, per aquam regeneráti, sánguine et carne nutríti. Hinc mystéria ortum habent, ut quóties ad admirándum cálicem accédis, tamquam ab ipso látere haúriens accédas. Qui ipse Christi sanguis nostrárum animárum

est salus, quo ablúitur ánima, ornátur et inflamátur. Hic méntem nostram igne reddit splendidiórem, hic auro clariórem ánimam facit. Hic sanguis effúsus est, et cœlum fecit nobis accessíbile. Hic terrárum orbis est prétium, hoc Christus emit Ecclésiam, hoc eam omnem adornávit. Hujus sánguinis partícipes cum Angelis et Archángelis et supérnis manent Virtútibus, ipsam régiam Christi stolam indúti, et arma spirituália geréntes. Sed nihil adhuc dixi, ipsum enim indúti sunt regem.

Te Deum laudámus.

Ad Laudes.

et per Horas.

Ant. 1. Christum propósuit * Deus propitiatórem per fidem in sánguine ipsíus.

Ps. **Dóminus regnávit.** cum reliquis.

2. Jesus, ut sanctificáret * per suum sánguinem pópulum, extra portam passus est.

3. Sanguis Jesu Christi * Fílii Dei emúndat nos ab omni peccáto.

4. Venit per aquam * et sánguinem Jesus Christus, non in aqua solum, sed in aqua et sánguine.

5. Christus diléxit nos, * et lavit nos a peccátis nostris in sánguine suo.

Capitulum. Hebr. 9.

Fratres: Tabernáculum et ómnia vasa ministérii sánguine aspérsit Móyses; et ómnia pene in sánguine secúndum legem mundántur, et sine sánguinis effusióne non fit remíssio.

Hymnus.

O celse rerum Cónditor,
Salútis auctor ómnium,
Tu nos sacráto sánguine
Omni repúrgas crímine.

Nos anguis ille cállidus
Antíquus hostis stráverat:
Primum nitórem méntium
Calígo culpæ démpserat.

Sacro tamen de córpore
Summi valóris sánguinem
Fundis, Redémptor, áffatim,
Omnémque labem díluis.

Repélle quidquid ímprobum
Intérna cordis ínficit;
In nos refúnde, quǽsumus,
Tui vigórem sánguinis.

Deo Patri sit glória,
Ejúsque soli Fílio,
Cum Spíritu Paráclito,
Nunc et per omne sǽculum. Amen.

℣. Empti estis prétio magno. ℟. Sánguine Christi.

Ad Bened. Ant. Christus non per sánguinem hircó-

rum aut vitulórum, sed per próprium sánguinem introívit semel in sancta, ætérna redemptióne invénta.

Oratio.

Omnípotens sempitérne Deus, qui sánguine Fílii tui placári et nos rédimi voluísti: concéde nobis, quæsumus, salútis nostræ prétium ita recólere; ut et nunc véniam, et in ætérnum glóriam cónsequi valeámus. Per Dóminum.

Ad Tertiam.

Capit. Fratres: Tabernáculum. ut supra. 21*

℟. br. Dealbavérunt stolas suas * In sánguine Agni. Dealbavérunt. ℣. Ideo sunt ante thronum Dei. In sánguine Agni. Glória Patri. Dealbavérunt.

℣. Empti estis prétio magno. ℟. Sánguine Christi.

Ad Sextam.

Capitulum. Hebr. 9.

Si sanguis hircórum et taurórum inquinátos sanctíficat ad emundatiónem carnis: quanto magis sanguis Christi emundábit consciéntiam nostram ab opéribus mórtuis, ad serviéndum Deo vivénti?

℟. br. Empti estis * Prétio magno. Empti. ℣. Sánguine Christi. Prétio. Glória Patri. Empti.

℣. Justificáti in sánguine ipsíus. ℟. Salvi érimus ab ira per ipsum.

Ad Nonam.

Capitulum. Apoc. 12.

Projéctus est accusátor fratrum nostrórum, et ipsi vicérunt eum propter sánguinem Agni.

℟. br. Justificáti * In sánguine ipsíus. Justificáti. ℣. Salvi érimus ab ira per ipsum. In. Glória Patri. Justificáti.

℣. Christus lavit nos a peccátis nostris. ℟. In sánguine suo.

In II. Vesperis.

Omnia ut in I. Vesperis.

℣. Christus lavit nos a peccátis nostris. ℟. In sánguine suo.

Ad Magnif. Ant. Accessístis ad Sion montem, et civitátem Dei vivéntis, Jerúsalem cœléstem, et testaménti novi mediatórem Jesum, et sánguinis aspersiónem mélius loquéntem quam Abel.

Dominica III. Julii.

Sanctiss. Redemptoris D. N. J. C.

Duplex 2. classis.

Omnia ut inter festa pro aliquibus locis eadem Dominica.

Die 9. Julii.

B. Mariæ V. titulo Refugium peccatorum.

Duplex 2. classis.

Omnia ut in festis B. M. V. per annum.

Die 24. Julii.

S. Candidæ Virg. et Mart. cujus Reliquia asservatur in hac Metrop. Ecclesia.

Duplex. Mexici.

Omnia de Communi Virg. et Mart., præter sequ.

Oratio. **Deus, qui inter cétera.**

In I. Nocturno Lectiones de Scriptura occurrente.

In II. Nocturno Lect. **Nunc nobis.** de Comm. 2. loco.

In III. Nocturno Homilia in Evang. **Símile erit regnum cœlórum decem virgínibus.** de Comm. 1. loco.

Lectio ix. Vigiliæ, ut in Propr. Ss. Hispan. et fit de ea comm. ac S. Christinæ Virg. et Mart. in Laud. Si autem hoc Festum occurrerit in Dominica, fit de ea Lect. ix. ac commemoratio et S. Christinæ in Laud.

Die 27. Julii.

S. Pantaleonis Martyris.

Semiduplex.

Omnia ut inter festa pro aliquibus locis eadem die.

Die 30. Julii.

S. Christophori Mart.

Duplex.

Omnia de Comm. unius Mart., præter sequentia.

Oratio. **Præsta quæsumus .... ut qui.**

In I. Nocturno Lectiones de Scriptura occurrente.

In II. Noct. Lect. **Triumphális.** 1. loco.

In III. Nocturno Homilia in Evang. **Si quis vult.** 2. loco.

Die 2. Augusti.

B. Mariæ Virginis sub Angelorum Titulo.

Duplex 2. classis.

Omnia ut in Festis B. M. V., præter sequ.

In utrisque Vesperis.

℣. Ave María, grátia plena. ℟. Dóminus tecum.

Ad Magnif. Ant. **O beáta Virgo María! tu véniæ vena, tu grátiæ Mater, tu spes mundi, exaúdi fílios tuos clamántes ad te.**

Oratio.

Deus, qui humáno géneri beátæ Maríæ Virginitáte fœcúnda reparatiónis grátiam contulísti: concéde; ut quam grátiæ Matrem appellámus in terris, ejus felíci consórtio perénniter perfruámur in cœlis. Per Dóminum nostrum.

In I. Nocturno Lectiones ut in Festis B. M. V.

In II. Nocturno.

Sermo S. Thomæ Epíscopi.

Conc. 1. de Annunt.

Lectio iv.

Admirándam, omníque virtúte præstántem Genitrícem Dei Maríam pro mei ingé-

nii exiguitáte toto ánimi desidério laudáre desíderans, nullum fere in sacris Lítteris pótui reperíre præcónium, quod ad lítteram ejus nobis glóriam, excellentiámque demónstret. Nam etsi de illa per prophétas plúrima mýstice dicta, fáctaque passim legántur, unde possit virtútis ejus magnitúdo constáre, in evangélicis tamen, aut apostólicis scriptis rarus de illa sermo, et multo rárior laus invenítur. Quamvis, ut verum fátear, non ita siléntio trádita sit, ut in eórum dictis virtútum ejus cláritas tenuíssimo rádio, véluti per quasdam verbórum rímulas, non eníteat. Sed unde magis ejus glóriam, virtútes, dotésque ánimi potérimus auspicári, quam ex illo mirífico ejus, et Angeli collóquio? in quo præter hoc, quod angélico elóquio grátia pleníssima et ómnium feminárum prima mérito prædicátur, ex gestis ejus et dictis multa nimis præconiórum ejus silva emícuit.

℟. Sicut cedrus.

Lectio v.

Ingréssus Angelus ovánter, salutávit reverénter: Ave, inquit, grátia plena, Dóminus tecum. Plena grátia, implénda Deitáte, obumbránda virtúte; grátia plena, de cujus plenitúdine accípiunt univérsi, de cujus abundántia totus repléndus est orbis. Et vere plena, in cujus ánimo nullus peccáto relíctus est locus, nullus iniquitáti pátuit accéssus. Dóminus tecum. Et quómodo tecum? non útique sicut mecum, sed sicut núllibi: tecum in córpore, tecum in mente, tecum in ánimo, tecum in consílio, tecum in útero, tecum in auxílio, tecum in ortu, tecum in éxitu, tecum in fine, tecum sine fine.

℟. Quæ est ista.

Lectio vi. Ex Conc. 2.

Cœlésti ergo legatióne audíta, sic fatur ad Angelum: Ecce ancílla Dómini: fiat mihi secúndum verbum tuum. Grandi ergo mystério, altissimóque Deitátis instínctu conceptúra Deum, sui méminit ancillátu, ut oriéntem a se Fílium mundi obséquio mancipáret. Fiat mihi, ait, secúndum verbum tuum, et ad verbum ejus statim in útero incarnátum est Verbum. O Fiat potens, o Fiat éfficax, o Fiat super omne, Fiat perpétuo honóre venerándum! Hoc verbo Fiat, factus est mundus. Hoc

verbo cœléstia terréstriaque Altíssimus cóndidit, sed tale Fiat non sónuit in orbe, quale tu nunc beáta dixísti. Quid enim factum est? quis dícere potest quid factum est? Natúra stupet, judícium hæret, hebéscit sensus, lingua mutéscit, rátio déficit, intelléctus non capit quod factum est in María, cum hoc prótulit verbum: Fiat mihi secúndum verbum tuum.

℟. Ornátam.

In III. Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndum Lucam.

Lectio vii. Cap. 1.

In illo témpore: Missus est Angelus Gábriel a Deo in civitátem Galilǽæ, cui nomen Názareth, ad Vírginem desponsátam viro, cui nomen erat Joseph, de domo David, et nomen Vírginis María. Et réliqua.

Homilía sancti Augustíni Epíscopi.

Serm. 291. in Nat. S. Joannis Bapt. 4.

Angelus vero idem ipse ad Maríam Vírginem: Ave, inquit, grátia plena, Dóminus tecum; jam tecum est, qui erit in te. Dic mihi ergo, núntie Dei, quómodo fiet istud? Vide Angelum sciéntem, illam quæréntem, non diffidéntem. Audi quómodo: erit virgínitas tua, tu tantum crede veritátem, serva virginitátem, áccipe integritátem. Quóniam íntegra est fides tua, intácta erit intégritas tua. Dénique audi, quómodo fiet istud. Spíritus sanctus supervéniet in te, et virtus Altíssimi obumbrábit tibi, quia fide cóncipis, quia credéndo in útero, non concubándo habébis: proptérea quod nascétur de te Sanctum vocábitur Fílius Dei. Quid est, quæ póstea paritúra es? Unde meruísti? Unde hoc accepísti? Unde fiet in te, qui fecit te? Unde, inquam, tibi hoc tantum bonum? Virgo es, Sancta es, votum vovísti; sed multum, quod meruísti, imo vero multum, quod accepísti.

℟. Sub tuum præsídium confúgimus, clementíssima Virgo, súscipe nos, única spes nostra; et nostris delectáre laúdibus, * Quibus indígni omni te laude digníssimam collaudámus. ℣. Aufer a nobis iniquitátes nostras, ut digni canámus tibi glóriæ melos. Quibus.

Lectio viii.

Nam, unde hoc meruísti? Fit in te, qui fecit te; fit in te per quem facta es,

imo vero per quem factum est cœlum et terra, per quem facta sunt ómnia; fit in te Verbum Dei caro, accipiéndo carnem, non amitténdo Divinitátem. Et Verbum júngitur carni, et Verbum copulátur carni, et hujus tanti conjúgii thálamus úterus tuus, et hujus, inquam, tanti conjúgii, id est Verbi et carnis, thálamus úterus tuus, unde ipse Sponsus procédit de thálamo suo. Invénit te vírginem concéptus; dimíttit vírginem natus. Dat fœcunditátem, non tollit integritátem. Unde tibi hoc? Protérve vírginem vídeor interrogáre, et quasi importúne aures verecúndas ista mea voce pulsáre. Sed vídeo vírginem verecundántem, et tamen respondéntem, meque admonéntem. Quæris a me, unde mihi hoc? verecúndor tibi respondére bonum meum. Angeli audi ipsíus salutatiónem, et in me agnósce tuam salútem. Crede cui crédidi. Unde mihi hoc quæris? Angelus respóndeat. Dic mihi, Angele, unde Maríæ hoc? Jam dixi cum salutávi: Ave grátia plena.

℟. Porta cœli, et stella maris es, Virgo María, Regis ætérni Mater, gratos nos redde Fílio tuo: * Quia omnis virtus, et decor, et glória ex te respléndet. ℣. Tu véniæ vena, tu grátiæ Mater, tu spes mundi, exaúdi nos clamántes ad te. Quia. Glória Patri. Quia.

Lectio ix.

Serm. 290. de Sanctis in Nat. S. Joan. Bapt. 4.

María vero quando e contra ait: Quómodo fiet istud, quóniam virum non cognósco? inquiréndo dixit, non desperándo. Dum interrogávit, non de promissióne dubitávit. O vere grátia plena: sic est enim ab Angelo salutáta: Ave grátia plena. Quis hanc éxplicet grátiam? Quis huic grátiæ grátias agéndo suffíciat? Fit homo, et per líberum arbítrium perit homo, et invenítur homo factus, qui fecit, ne períret, quem fecit. In princípio Verbum Deus apud Deum, per quod ómnia facta sunt, fit caro: Verbum caro factum est, et habitávit in nobis. Caro fit Verbum, sed caro accédit ad Verbum, non périit in carne Verbum. O grátia! ut hoc haberémus, quid digni erámus?

Te Deum laudámus.

Die 6. Augusti.

Transfigurat. Domini.

Duplex majus.

Omnia ut in Brev. Romano; sed in Angelopolitana Ecclesia omittitur ix. Lectio de S. Xysto, et ejus loco dicitur: **Tu vero Matthæi.** ibid.

Die 13. Augusti.

Ss. Martyr. **Hippolyti** et **Cassiani,** Patron. hujus civit. Mexicanæ.

Duplex 1. cl. cum Oct.

In toto Archiepiscopatu.

Omnia de Comm. plur. Mart., præter sequentia.

Oratio propr. ut in Brev.

In I. Noct. Lect. **Fratres: Debitóres.**

In II. Nocturno Lect. iv. ut in Brev. Lectio v. **Quotiescúmque.** et vi. **Sed nos vólumus.** de Comm. 1. loco.

In III. Nocturno Hom. in Evang. **Cum audiéritis prælia.** de Communi 1. loco.

Eadem die.

S. Xysti Papæ et Mart. cujus reliquia asservatur in Cathed. Angelop.

Duplex. Angelopoli.

Omnia de Comm. unius Mart., præter sequ.

Oratio. **Infirmitátem.**

In I. Nocturno Lectiones de Scriptura occurrente.

In II. Noct. Lect iv. **Xystus secúndus.** ut in Breviario die 6. Aug. Lect. v. **Triumphális.** et vi. **Coronáta.** de Communi 1. loco.

In III. Nocturno Homilia in Evang. **Si quis venit.** de Communi 1. loco.

Die 17. Augusti.

Beati Bartholomæi Laurel Martyris.

Duplex.

Omnia de Comm. unius Mart., præter sequ.

Oratio.

Fac nos, quæsumus Dómine, beáti Bartholomæi Mártyris tui ita mérita gloriósa recólere; ut, ad exémpla ejus, humilitáte tibi et fídei constántia placeámus. Per Dóminum.

In I. Nocturno Lectiones de Scriptura occurrente.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

Illústres inter corónas beatórum Mártyrum qui ex váriis géntibus pro Christo in Japónia sunt passi, unam sibi, in Bartholomǽo Laurel, mexicána quoque ecclésia lætátur. Hic in diœcési Angelopolitána húmili loco natus, post puerítiam íntegre piéque actam, se totum óbtulit Deo in família franciscáli véteris observántiæ, in qua tirocínio religiosíssime pósito, Morélíæ solémnia vota édidit, atque múniis laicórum, quos vocant, própriis addíctus est. Némini autem, neque provéctis ætáte, vel orándi stúdio vel obediéntia vel cór-

poris castigatióne cedébat: sed hoc prætérea est virtútis ejus testimónium insígne, quod vir ille apostólicus, Franciscus a Sancta María ejúsdem órdinis, ipsum de multis, júvenem ádeo sibi delégerit labórum in Philippínis ínsulis consórtem, quem consórtem æque hábuit martýrii. Primo ígitur Maníliæ munus per quadriénnium egit ministrándi ægrótis in valetudinário, egítque summa humilitáte et caritáte períndé ac si Jesum in eis cóleret. Ex eódem múnere, præter multíplicem religiósæ perfectiónis proféctum, étiam usum dídicit linguæ japónicæ et medicínæ, quæ præsídia ad salútem hóminum sempitérnam, providéntis Dei consílio, póstea convérteret.

℟. Honéstum fecit.

Lectio v.

Inde, quod cupidíssime optáverat, Francíscum patrem in Japóniam secútus est, ubi vitam cum eo traxit labórum juxta et periculórum plenam. Ipsi enim pro tempóribus rebúsque fidélium, modo per urbes et pagos caute versabántur, modo in solitudínibus, in móntibus, in spelúncis, apostólico more errábant, semper Deo fisi ejúsque voluntáti máxime adhæréntes. Præcédere Bartholomǽus cum sárcina sacræ supelléctilis et cópia medicamentórum solébat, tamquam minister et explorátor: nimírum, qua valébat in morbos arte, et qua largitáte idónea remédia afferébat, tugúria paúperum atque haud raro ipsas dívitum domos fácile ac tuto adíre póterat. Ibi autem ut sibi magnópere cordi erat morbis eo miseriόribus medéri animórum, mirum qua sollértia occasióne ejus rei captábat, et quam apte hómines amantérque doctrína christiána instrúere, de præcéptis commonére, deterrére a vítio, ad virtútem et ad sacraménta curábat addúcere. Tum vero magístri succedébat ópera, qui velut in mollíto agro, sémina sanctæ fídei in illis colébat: unde copiósa et vere lætábilis Christo Dómino seges, Bartholomǽo adjutóre, provénit.

℟. Desidérium ánimæ.

Lectio vi.

Eo modo vir Dei annum jam quartum elaborábat impénse: ecce autem in ipsa hóspitum domo diclécto cum magístro secúrum satéllites Præfécti im-

províso deprehéndunt, ambósque et hóspites Vomúram rápiunt in víncula. Per longum et ásperum iter summa ipsórum erat lætítia, se Christi nomen cruciátibus et morte posse testári: in cárcere porro ærúmnas omne genus et pia gaúdia cum áliquot ejúsdem propósiti frátribus dulce fuit conjúngere. Ad tres fere menses acre certámen stetit; in quo, Francísco ut ómnium patre suavíssime cohortánte et commúni nómine júdici respondénte, perseveravére invícti omnes. Quare damnántur cápitis, pars ferro, pars igne. Ipse supplícii locus, Nangasáchii, ubi tot ántea mártyres passi, púgilum fidem virésque auget. Intérrito ánimo, hílari vultu, effúsis ad Jesum précibus et laúdibus, suam quisque mortem oppetiérunt; ii acerbióre pœna qui lento igni perémpti. In his, cum Francísco aliísque tribus, de propagáta religióne ámplius méritis, ipse Barthomæus, qui máxima ad extrémum spíritum firmitúdine Christum conféssus, ad optátam martýrii palmam felicíssime evolávit, décimo sexto Kaléndas Septémbres anno millésimo sexcentésimo vicésimo séptimo. Eum Pius nonus Póntifex Máximus anno millésimo octingentésimo sexagésimo séptimo cum præclára japonénsium mártyrum legióne in album Cœ́litum Beatórum recénsuit: ejúsque offícium et missam própriam, ecclésiæ mexicánæ peténti Leo décimus tértius concéssit.

℟. Stola jucunditátis.

In III. Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndum Matthǽum.

Lectio vii. Cap. 10. d.

In illo témpore: Dixit Jesus discípulis suis: Nolíte arbitrári quia pacem vénerim míttere in terram: non veni pacem míttere, sed gládium. Et réliqua.

Homilía sancti Hierónymi Presbýteri.

Lib. 1. in Matth. cap. 10.

Supra díxerat: Quod dico vobis in ténebris, dícite in lúmine: et quod in aure audítis, prædicáte super tecta. Nunc infert quid post prædicatiónem sequátur. Ad fidem Christi totus orbis contra se divísus est: unaquǽque domus et infidéles et credéntes hábuit, et proptérea bellum missum est

bonum, ut rumperétur pax mala. Tale quid et in Génesi advérsus rebélles hómines, qui moti fúerant de Oriénte, et turrem exstrúere festinábant, per quam cœli alta penetrárent, fecísse scríbitur Deus, ut divíderet linguas eórum.

℟. Coróna aúrea.

Lectio viii.

Veni enim separáre hóminem advérsus patrem suum. Hic locus prope iísdem verbis in Michæa prophéta scríbitur. Et notándum, ubicúmque de véteri testaménto testimónium pónitur, utrum sensus tantum an sermo conséntiat. Qui amat patrem aut matrem plus quam me, non est me dignus. Qui ante præmíserat: Non veni pacem míttere, sed gládium, et divídere hómines advérsus patrem, et matrem, nurum et socrum; ne quis pietátem religióni anteférret, subjécit dicens: Qui amat patrem aut matrem plus quam me. Et in Cántico légimus canticórum: Ordinávit in me caritátem. Hic ordo in omni afféctu necessárius est: ama post Deum patrem, ama matrem, ama fílios.

℟. Hic est vere.

Lectio ix.

Ordo pulchérrimus: ad prædicatiónem mittit, docet perícula non timénda, afféctum súbjicit religióni. Aurum supra túlerat, æs de zona excússerat. Dura Evangelistárum condítio. Unde ergo sumptus, unde victus necessária? Austeritátem mandatórum spe témperat promissórum: Qui récipit, ínquiens, vos, me récipit: et qui me récipit, récipit eum qui me misit: ut in suscipiéndis Apóstolis unusquísque credéntium Christum se suscepísse arbitrétur.

Te Deum laudámus.

Die 19. Augusti.

S. Alphonsi Mariæ de Ligorio Episc. Conf. et Eccles. Doct.

Duplex.

Omnia ut in Breviario die 2. Aug. præter sequ.

Ad Vesperas.

Hymnus.

En qui benígne néxibus
Solvit revínctos críminum,
Cœlíque callem déviis
En qui retéxit sédulus.

Oh quot labóres pértulit,
Æstúsque mentis ásperos,
Ex ore prompte dæmonis
Eos ut atro tólleret!

Pagos, et urbes pérmeat,
Plagásque cultas rústicis,
Ibíque Christi dógmata
Ardóre multo séminat.

Et ut docére díssitos,
Omnésque possit pósteros,
Edit libros multíplices
Cunctis futúros sǽculis.

Ætérna Patri glória,
Ejúsque soli Fílio,
Tibíque, sancte Spíritus,
Sit in perénni témpore.
Amen.

Ad Matutinum.

Hymnus.

Dum corda plebis cómmovet,
Eámque bello próvocat
Alphónsus, ut fidúciam
In Matre ponat Núminis:

Monstrum novum, mirábile
Stupóre plena cónspicit,
Imménsa quod suspíria,
Dulcésque guttas éxcitat.

Imágo namque Vírginis
Se luce vestit prótinus,
Jubárque vibrat, quod pium
Loquéntis os illúminat.

Probávit hoc miráculo
Regína cœli præpotens
Verum fuísse, férvido
Quod fudit ipse péctore.

Ætérna Patri glória,
Ejúsque soli Fílio,
Tibíque, sancte Spíritus,
Sit in perénni témpore.
Amen.

Ad Laudes

Hymnus.

Alphónse, curnam júscula
Herbis amáris ínficis?
Corpus tuum duríssimo
Quare flagéllo pércutis?

Rerum premens angústia,
Frigus, calor, jejúnium,
Sitis, labórque pérvigil
Submísit illud áffatim.

Intácta sint, hoc ét ficis,
Ut castitátis lília
Tuæ, cibúmque dívitem
Virtútibus des céteris.

Sic in tumúltu sǽculi
Vita fruéntes áccolæ
Possunt Erémi cónsequi
Gressus tuos Antístites.

Ætérna Patri glória,
Ejúsque soli Fílio,
Tibíque, sancte Spíritus,
Sit in perénni témpore.
Amen.

Eadem die.

Beatorum Petri de Zuniga et Ludovici Flores Martyrum.

Duplex.

Omnia de Comuni plur. Mart., præter sequentia.

Oratio.

Dómine Jesu Christe, qui nomen tuum fidéliter prædicántibus fortitúdinem confers et corónam: da nobis, quǽsumus, méritis beatórum Mártyrum Petri et Ludovíci; fortes in fide

consístere et bonis opéribus glóriam ássequi sempitérnam: Qui vivis.

In I. Nocturno Lectiones de Scriptura occurrente.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

Petrus e nobilíssima gente De Zúniga, Hispalénsis, cujus pater, Alvárus, provínciæ mexicánæ vice régia præfuit, ad omnem humanitátem in primísque ad pietátem óptime succrévit. Honóribus et vitæ blandiméntis matúre despéctis in órdinem se recépit Eremitárum sancti Augustíni in quo sanctimóniæ et doctrínis alacrióre ópera ánimum inténdit. Sacerdótio auctus, caritátem qua ferebátur in próximos cœpit statim effúndere: sed amplióorem et laboriosiórem éxpetens campum, per magnas difficultátes tandem obtínuit ut ad Philippínas ínsulas mitterétur quo in itínere cónstitit aliquámdiu in urbe México, valde sibi conjúncta, ubi cívium admiratiónem in se convértit. Maníliæ annos fere octo apostólico stúdio versátus est, et multa in animórum salútem per ea loca effécit: accépto autem núntio de insígni sodálium apud Japónes martýrio, ad eam expeditiónem mirífice exársit. Ibi se totum pro christiánis frátribus impéndit; et, quamquam inde post annum ex obediéntia recésserat, Japónum causam ácriter oráre perréxit, ad quod, eníxe revocántes, gaudens pótuit remeáre, martýrii percúpidus.

℟. Sancti tui.

Lectio v.

Ludovícus Flores, in Bélgio natus pientissiméque institútus, patrem, mercatúram faciéntem, in Hispániam et usque Méxicum est secútus. Qua in urbe ad cœléstia quærénda veheméntius a Deo permótus, cadúcam spem omnem álacer præcídit, atque Ordini Prædicatórum nomen dedit. Erat in eo præclára índoles, integérrima disciplínæ custódia, summum doctrínæ et virtútis stúdium; quo factum, ut omnem de se exspectatiónem in váriis deínceps obeúndis munéribus superárit. In Philippínis ínsulis virtus et ardor ejus præstitit máxime; quippe qui Novæ Segóriæ gentem imménsis labóribus Christo mansuefécerit, ac pérditos hómines, quorum noxas acérrime in se vindi-

cábat, complúres ad ipsum redúxerit. Inde vero conjunctiórem cum Deo vitam in cœnóbio Maníliæ repétiit; ubi et rogitántibus multis salutária impertiébat consília, et sodálibus sancto exémplo prælucébat. Geménte ínterim ecclésia Japonénsi et operários postulánte qui martýrio cæsis succéderent, ipse ingravescéntem ætátem, ténuem valetúdinem, contemplatiónis quiétem, ómnia posthábuit, atque tam árduum opus magnis précibus impetrávit magnóque ánimo est aggréssus.

℟. Vérbera carníficum.

Lectio vi.

Petrus ígitur et Ludovícus in Japóniam tendébant, navárcho Joachímo Diaz, christiáno hómine Japonénsi. Jamque ex aspérrima tempestáte ad Formósam eváserant, quum in Bátavos pirátas hæréticos incidérunt: a quibus, de ipsórum professióne suspicántibus, multis módis péssime hábiti sunt, tum ad régulum in Firandéno portu atque ad imperatórem deláti. Diutúrnam teterrimámque custódiam singulári patiéntia toleravére, quoad alláta est senténtia, ambos cum Joachímo igni necándos, ac duódecim simul comprehénsos vectóres, eádem Christi causa, cápite plecténdos. Constántia sanctórum hóminum nequídquam tentáta, Nangasáchium crudéliter compellúntur, Petro et Ludovíco beátum agmen ducéntibus. Ibi cervíces illi gládio fórtiter subjecérunt, hi vero et sócius ad palos sunt alligáti, idque funículo ténui, quo facílius, ardóre torquénte, a propósito resilírent. At ipsi in horas duas perstant immóti Christum Deum tum ad pópulum prædicántes, tum psalmis hymnísque laudántes; usque dum, amíssis sénsibus in génua procúmbunt, vultu in modum orántium ad cœlum convérso. Animas efflavére victríces décimo quarto Kaléndas Septémbres, anno millésimo sexcentésimo vicésimo áltero. Córpora eo loci eóque statu quatríduum mirabíliter permansérunt; ad túmulum ingens e cœlo splendor et suavíssimus odor diffúsus. Nómina Petri et Ludovíci in número sunt ducentórum quinque Mártyrum Japonénsium, quibus Pius nonus Póntifex Máximus beatórum Cœ́litum honóres de-

crévit: eorúmdem Offícium próprium et Missam Leo décimus tértius Ecclésiæ Mexicánæ peténti benígne concéssit.

℟. Tamquam aurum.

In III. Nocturno Lectiones de Homil. in Evang. **Descéndens Jesus.** de eodem Comm. 2. loco.

Die 20. Augusti.

In Octava Ss. Mm.

Hippolyti et Cassiani.

Duplex. Mexici.

In I. Nocturno Lectiones de Scriptura occurrente.

In II. Nocturno.

Sermo sancti Fulgéntii Epíscopi.

Lectio iv. Serm. 10.

Deléctat vidére campos ségetum aúreis maturátis cálamis aristárum; delectabílius libet atténdere campos Ecclésiæ mártyrum micántes, plantátos de uno cruóre per Agni sánguinem innocéntem. Ségetes étenim sunt passiónes mártyrum, juxta cursus aquárum rigáti fóntibus lacrimárum. Nam sic modo beátus David mártyrum purpuráta gérmina, et ante messóres gaudiórum tamquam manceps secántia messória, cíthara decantábat: Qui séminant, inquit, in lácrimis, in gaúdio metent. Ubi séminant in lácrimis, nisi juxta árborem crucis, ubi est fons próximus Salvatóris?

℟. Sancti tui.

Lectio v.

Inde de látere ejus sánguinis guttæ stillárunt, et plúvia cruóris et aquæ semináta est tolerántia confessórum. De ipso ligno viréntis crucis juxta fontem sánguinis plantáta virgínitas flóruit castitátis: inde plantáta mártyrum tolerántia cœpit séminis sui gérmina collígere purpuráta. Nam unde mártyres tólerant, nisi per Domínicam crucem? Unde mártyres, in quorum córdibus lex Dei est, maledictiónes non timent hóminum, nisi quia Christus Dóminus pértulit patiénter impropéria Judæórum? Ista ergo seminátio sánguinis Christi fecit sémina mártyrum pulluláre in campo matris Ecclésiæ, ut dicit David: Qui séminant in lácrimis, in gaúdio metent; eúntes ibant, et flebant.

℟. Vérbera.

Lectio vi.

Sic perrexérunt, quómodo revertúntur? Non flentes, sed gaudéntes: non adhuc seminántes, sed ma-

nípulos suos læta cervíce portántes. O gérmina, quæ non urit flamma, quia juxta flumen sunt vítreum in Jerúsalem, et perpétuo viréscunt flore immortalitátis vitæ ætérnæ! Nésciunt marcéscere, quia non timuérunt pro justítia flammis ardére: quia Agnus dedúcet eos ad vitæ fontes aquárum, et delébit omnem lácrimam ab óculis eórum, et florébunt sicut lílium in médio Angelórum.

℟. Tamquam aurum.

In III. Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndum Lucam.

Lectio vii. Cap. 21.

In illo témpore: Dixit Jesus discípulis suis: Cum audiéritis prælia et seditiónes, nolíte terréri: opórtet primum hæc fíeri, sed nondum statim finis. Et réliqua.

Homilía sancti Augustíni Epíscopi.

Serm. 14. Lib. 50. Homil.

Dóminus noster Jesus Christus téstibus, id est, martýribus suis, pro humána fragilitáte sollícitus, ne forte eum confiténdo atque moriéndo perírent, magnam securitátem dedit, dicens: Capíllus de cápite vestro non períbit. Times ergo ne péreas, cujus capíllus non períbit? Si sic custodiúntur supérflua tua, in quanta securitáte est ánima tua? Non perit capíllus, qui cum tondétur non sentis; et perit ánima, per quam sentis? Sane multa dura eos passúros esse prædíxit, ut prædicéndo fáceret paratióres, dicerént que illi: Parátum cor meum.

℟. Propter veritátem.

Lectio viii.

Quid est, Parátum cor meum, nisi paráta volúntas mea? Parátam ergo habent mártyres voluntátem in martýrio, sed præparátur volúntas a Dómino. Illis autem in malis duris atque ásperis futúris commémorans adjécit: In patiéntia vestra possidébitis ánimas vestras. In vestra patiéntia, inquit: non enim esset patiéntia tua, si non ibi esset et volúntas tua. In vestra patiéntia: sed unde vestra? Nostrum est, quod a nobis habétur: nostrum est, et quod nobis donátur.

℟. Sancti mei.

Lectio ix.

Quómodo enim áliquid donas, nisi ut ejus sit cui donas? Apérta est enim illa conféssio: Nonne Deo

subjiciétur ánima mea? ab ipso enim est patiéntia mea. Dicit nobis ipse: In vestra patiéntia; dicámus illi et nos: Patiéntia mea ab ipso est. Tuum fecit donándo: noli ingrátus esse tibi assignándo. Nonne in oratióne Domínica dícimus, et nostrum esse quod a Deo est? Quotídie dícimus, Panem nostrum quotidiánum. Jam dixísti, Nostrum, et dicis, Da nobis: ecce nostrum, ecce da nobis. Illo dante fit nostrum. Te Deum laudámus.

Die 30. Augusti.

S. Rosæ a S. Maria Virg. Limanæ, ac princip. patron. totius Americæ.

Dupl. 1. classis cum Octava.

Omnia ut in Brev. Rom. sub hac die, præter Lect. I. Noct. **De virgínibus.** omissis ix. Lect. et commem. Ss. Mm. Felicis et Adaucti; cujus loco dicitur Lectio ix. de Communi.

Dominica
post Oct. Assumpt. B. M. V.

Puriss. Cordis B. M. V.

Duplex majus.

Omnia ut inter festa pro aliquibus locis eadem Dominica.

Typographus Lectori.

Sequentes Lectiones III. Nocturni in Breviario Romano non inveniuntur, sed quum passim pro uno Mart. non Pont. legendæ sint, heic adduntur.

In III. Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndum Matthæum.

Lectio vii. Cap. 10. d.

In illo témpore: Dixit Jesus discípulis suis: Nolíte arbitrári, quia pacem vénerim míttere in terram: non veni pacem míttere, sed gládium. Et réliqua.

Homilía sancti Hierónymi Presbýteri.

Lib. 1. in Matth. cap. 10.

Supra díxerat: Quod dico vobis in ténebris, dícite in lúmine: et quod in aure audítis, prædicáte super tecta. Nunc infert, quid post prædicatiónem sequátur. Ad fidem Christi totus orbis contra se divísus est: unaquæque domus et infidéles et credéntes hábuit, et proptérea bellum missum est bonum, ut rumperétur pax mala. Tale quid et in Génesi advérsus rebélles hómines, qui moti fúerant de oriénte, et turrem exstrúere festinábant, per quam cœli alta penetrárent, fecísse scríbitur Deus, ut divíderet linguas eórum.

℟. Coróna aúrea super caput ejus, * Expréssa signo sanctitátis, glória honóris, et opus fortitúdinis. ℣. Quóniam prævenísti eum in benedictiónibus dulcédinis, posuísti in cápite ejus corónam de lápide pretióso. Expréssa.

Lectio viii.

Veni enim separáre hóminem advérsus patrem suum. Hic locus prope iísdem verbis in Michǽa Prophéta scríbitur. Et notándum, ubicúmque de véteri testaménto testimónium pónitur, utrum sensus tantum an sermo consséntiat. Qui amat patrem aut matrem plus quam me, non est me dignus. Qui ante præmíserat, Non veni pacem míttere, sed gládium, et divídere hómines advérsus patrem et matrem, nurum et socrum; ne quis pietátem religióni anteférret, subjé-

cit dicens: Qui amat patrem aut matrem plus quam me. Et in Cántico légimus Canticórum: Ordinávit in me caritátem. Hic ordo in omni affectu necessárius est: ama post Deum patrem, ama matrem, ama fílios.

℟. Hic est vere Martyr, qui pro Christi nómine sánguinem suum fudit: * Qui minas júdicum non tímuit, nec terrénæ dignitátis glóriam quæsívit, sed ad cœléstia regna pervénit. ℣. Justum dedúxit Dóminus per vias rectas, et osténdit illi regnum Dei. Qui. Glória Patri. Qui.

Lectio ix.

Ordo pulchérrimus: ad prædicatiónem mittit, docet perícula non timénda, afféctum súbjicit religióni. Aurum supra túlerat, æs de zona excússerat. Dura Evangelistárum condítio. Unde ergo sumptus, unde victus necessária? Austeritátem mandatórum spe témperat promissórum: Qui récipit, ínquiens, vos, me récipit: et qui me récipit, récipit eum, qui me misit: ut in suscipiéndis Apóstolis unusquísque credéntium Christum se suscepísse arbitrétur.

Te Deum laudámus.

ADPROBATIO.

Revisione peracta omnia cum originalibus concordant. In fidem etc.

Ex Secretaria Sacrorum Rituum Congregationis hac die 24. Novembris 1880.

Pro **R. P. D. Placido Ralli,** Secretario
Joannes Canonicus Ponzi, Substitutus.

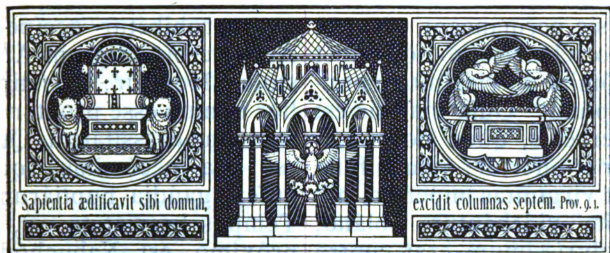
Imprimatur.

Ratisbonæ, die 27. Juli 1895.

Dr. Fr. X. Leitner, Vic. in Spirit. Gener.

Index alphabeticus.

Ratisbonæ 1896. Typis Friderici Pustet.

PROPRIUM SANCTORUM MEXICANORUM.

PARS AUTUMNALIS.

Die 30. Augusti.

S. Rosæ a S. Maria

Virg. Limanæ, ac princip. Patr. totius Americæ.

Duplex 1. cl. cum Oct.

Omnia ut in Brev. Rom., præt. Lect. 1. Noct., quæ leguntur De virgínibus, omissa etiam ix. Lectione (et omni commemor.) Ss. Mm. Felicis et Adaucti, cujus loco dic. Lectio ix. de Comm.

Die 6. Septembris.

In Octava

S. Rosæ a S. Maria

Virginis.

Duplex.

Omnia ut in die, præter sequentia.

In I. Nocturno Lectiones de Scriptura occurrente.

In II. Nocturno.

De Epístola S. Hierónymi Presbýteri ad Eustóchium.

Lectio iv.

De custodia Virginitatis.

De virgínibus, inquit Apóstolus, præcéptum Dómini non hábeo. Cur? quia et ipse ut esset virgo, non fuit impérii, sed própriæ voluntátis. Neque enim audiéndi sunt, qui eum uxórem habuísse confíngunt; cum de continéntia dísserens, et suádens perpétuam castitátem, intúlerit: Volo autem omnes esse sicut meípsum. Et infra: Dico autem innúptis et víduis: Bonum est illis,

si sic permáneant, sicut et ego. Quare ergo non habet Dómini de virginitáte præcéptum? Quia majóris est mercédis, quod non cógitur et offértur: quia si fuísset virgínitas imperáta, núptiæ videbántur ablátæ; et duríssimum erat contra natúram cógere, Angelorúmque vitam ab homínibus extorquére.

℟. Propter veritátem.

Lectio v.

Alia fuit in véteri lege felícitas. Ibi dícitur: Beátus, qui habet semen in Sion, et domésticos in Jerúsalem; et: Maledícta stérilis, quæ non pariébat; et: Fílii tui sicut novéllæ olivárum in circúitu mensæ tuæ. Vácuus erat orbis, et, ut de týpicis táceam, sola erat benedíctio liberórum. Proptérea et Abraham jam senex Cethúræ copulátur, et Jacob mandrágoris redímitur, et conclúsam vulvam in Ecclésiæ figúram Rachel conquéritur. Paulátim vero increscénte ségete, messor immíssus est. Virgo Elías, Eliséus virgo, vírgines multi fílii Prophetárum. Jeremíæ dícitur: Et tu ne accípias uxórem. Sanctificátus in útero, captivitáte propínqua, uxórem prohibétur accípere. Aliis verbis idípsum Apóstolus lóquitur: Exístimo hoc bonum esse propter instántem necessitátem. Quæ est ista necéssitas, quæ aufert gaúdia nuptiárum? Tempus breviátum est, in próximo est Nabuchodónosor.

℟. Dilexísti justítiam.

Lectio vi.

Inveniebátur ergo, ut díximus, in viris tantum hoc continéntiæ bonum, et in dolóribus júgiter Heva parturiébat. Postquam vero virgo concépit in útero, et péperit nobis púerum, cujus principátus in húmeros ejus, Deum, fortem, patrem futúri sǽculi, solúta maledíctio est. Mors per Hevam, vita per Maríam. Ideóque et dítius virginitátis donum fluxit in féminas, quia cœpit a fémina. Statim ut Fílius Dei ingréssus est super terram, novam sibi famíliam instítuit, ut qui ab Angelis adorabátur in cœlo, habéret Angelos et in terris. Tunc Holoférnis caput Judith cóntinens amputávit: tunc Aman, qui interpretátur iníquitas, suo combústus est igni: tunc primum audítum est: Quæ non est nupta, cógitat quæ

sunt Dómini, ut sit sancta córpore, et spíritu.

℟. Afferéntur Regi.

In III. Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndum Matthæum.

In illo témpore: Dixit Jesus discípulis suis parábolam hanc: Símile erit regnum cœlórum decem virgínibus, quæ accipiéntes lámpades suas, exiérunt óbviam sponso et sponsæ. Et réliqua.

De Homilía S. Augustíni Epíscopi.

Serm. 23. de verbis Domini.

Inténdat ítaque cáritas vestra. Sapiéntium lámpades ardébant de óleo ætérno, de consciéntiæ securitáte, de interióre glória, de íntima caritáte. Ardébant tamen et illárum fatuárum. Quare tunc ardébant? quia non déerant laudes hóminum. Póstea vero quam surrexérunt, id est in resurrectióne a mórtuis, cœpérunt aptáre lámpades suas, id est paráre, Deo óperum suórum réddere ratiónem. Et quia tunc nemo est qui laudet, omnis homo causæ suæ vacat: non erant qui óleum vénderent, cœpérunt defícere lámpades.

℟. Hæc est virgo.

Lectio viii.

Clausum est óstium. Et quid illis dictum est? Non novi vos. Non illas novit, qui ómnia novit? Quid ergo est: Non novi vos? Improbo vos, réprobo vos: in arte mea non vos agnósco: ars mea nescit vítia. Hoc est autem magnum, et nescit vítia, et júdicat vítia: nescit faciéndo, júdicat arguéndo. Sic ergo non novi vos. Iérunt, intravérunt quinque prudéntes. Sint in vobis quinque prudéntes, ad istam prudéntiam quinárii númeri pertinéntes. Véniet enim hora, et quando nescímus, véniet. Sic clausit Evangélium: Vigiláte, quia nescítis diem neque horam.

℟. Média nocte.

Lectio ix.

Corde vígila, fide vígila, spe vígila, caritáte vígila, opéribus vígila: et quando córpore dormíeris, véniet tempus ut surgas. Cum autem surréxeris, prǽpara lámpades. Tunc non exstinguántur; tunc in interióre consciéntiæ óleo vegeténtur; tunc sponsus ille incorpóreis néxibus amplectátur; tunc te introdúcat in domum, ubi numquam dórmias, ubi numquam possit tua lampas exstíngui.

Hódie vero laborámus, et lámpades nostræ inter ventos sǽculi hujus tentatiónésque flúctuant: sed árdeat in rubóre flamma nostra, ut ventus tentatiónis aúgeat ignem pótius, quam exstínguat. Te Deum.

Die 9. Septembris.

S. Joannæ Franciscæ Fremiot de Chantal

Viduæ.

Duplex.

Omnia de Comm. nec Virg. nec Mart., præter seq.

Oratio.

Omnípotens et misericors Deus, qui beátam Joánnam Franciscam tuo amóre succénsam, admirábili spíritus fortitúdine per omnes vitæ sémitas in via perfectiónis donásti, quique per illam illustráre Ecclésiam tuam nova prole voluísti: ejus méritis et précibus concéde; ut qui infirmitátis nostræ cónscii de tua virtúte confídimus, cœléstis grátiæ auxílio cuncta nobis adversántia vincámus. Per Dóminum.

In I. Nocturno Lectiones de Scriptura occurrente.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

Joáña Francísca Frémiot de Chantal, Divióne in Burgúndia claríssimis orta natálibus, ab ineúnte ætáte exímiæ sanctitátis non obscúras édidit significatiónes. Eam enim vix quinquénnem nóbilem quemdam Calvinístam sólida supra ætátem argumentatióne perstrinxísse ferunt, collatúmque ab eo munúsculum flammis íllico tradidísse, in hæc verba: En quómodo hærétici apud ínferos comburéntur, qui loquénti Christo fidem detréctant. Matre orbáta, Deíparæ Vírginis tutélæ se commendávit, et fámulam, quæ ad mundi amórem eam alliciébat, ab se rejécit. Nihil pueríle in móribus éxprimens, a sǽculi delíciis abhórrens, martyriúmque anhélans, religióni ac pietáti impénse studébat. Baróni de Chantal núptui a patre trádita, virtútibus ómnibus excoléndis óperam dedit, líberos, fámulos, aliósque sibi subjéctos in fídei doctrína, bonísque móribus imbúere sátagens. Profúsa liberalitáte paúperum inópiam sublevábat, annóna divínitus non raro multiplicáta: quo factum est, ut némini se umquam Christi nómine rogánti stipem abnegatúram spopónderit.

℟. Propter veritátem.

Lectio v.

Viro in venatióne interémpto, perfectióris vitæ consílium íniens, continéntiæ voto se obstrínxit. Viri necem non solum æquo ánimo tulit, sed, in públicum indúltæ véniæ testimónium, occisóris fílium e sacro fonte suscípere sui victrix elégit. Módica família, ténui victu atque vestítu conténta, pretiósas vestes in pios usus convértit. Quidquid a doméstícis curis superérat témporis, précibus, piis lectiónibus, laboríque impendébat. Numquam addúci pótuit ut álteras núptias, quamvis útiles et honoríficas, iníret. Ne autem a propósito castimóniæ observándæ in pósterum dimoverétur, illíus voto innováto, sanctíssimum Jesu Christi nomen candénti ferro péctori inscúlpsit. Ardéntius in dies caritáte fervéscens, paúperes, derelíctos, ægros, teterrimísque morbis inféctos ad se adducéndos curábat; eósque non hospítio tantum excipiébat, solabátur, fovébat, verum étiam sórdidas eorúmdem vestes depurgábat, láceras reficiébat, et manántibus fœtido pure ulcéribus lábia admovére non exhorrébat. ℟. Dilexísti.

Lectio vi.

A sancto Francísco Salésio, quo spíritus moderatóre usa fuit, divínam voluntátem edócta, próprium paréntem, sócerum, fílium dénique ipsum, quem étiam vocatióni obsisténtem, sua e domo egrédiens, pédibus calcáre non dubitávit, invícta constántia deséruit, et sacri institúti Visitatiónis sanctæ Maríæ fundaménta jecit. Ejus institúti leges integérrime custodívit, et ádeo paupertátis fuit amans, ut vel necessária sibi deésse gaudéret. Christiánæ vero ánimi demissiónis et obediéntiæ, virtútum dénique ómnium perfectíssimum exémplar se præbuit. Altióres in corde suo ascensiónes dispónens, arduíssimo efficiéndi semper id quod perféctius esse intellígeret, voto se obstrínxit. Dénique, sacro Visitatiónis institúto ejus potíssimum ópera longe latéque diffúso, verbo, exémplo, et scriptis étiam divína sapiéntia refértis, ad pietátem et caritátem soróribus excitátis, méritis reférta, et sacraméntis rite suscéptis, Molínis, anno millésimo sexcentésimo quadragésimo primo, die décima tértia Decémbris, mi-

grávit ad Dóminum, ejúsque ánimam, occurrénte sancto Francísco Salésio, in cœlis deférri sanctus Vincéntius a Paulo procul distans aspéxit. Ejus corpus póstea Annécium translátum fuit: eámque miráculis ante et post óbitum claram Benedíctus décimus quartus beatórum, Clemens vero décimus tértius Póntifex Máximus albo sanctórum adjécit. Festum autem ejúsdem die duodécimo Kaléndas Septémbris ab univérsa Ecclésia Clemens décimus quartus Póntifex Máximus celebrári præcépit.

℟. Fallax grátia.

In III. Nocturno Homilia in Evang. **Símile est regnum cœlórum thesaúro.** de Communi nec Virg. nec Mart.

Die 11. Septembris.

S. Clementis Martyris, cujus reliquia asservatur in Cathedral. Angelopolit.

Duplex. Angelopoli.

Omnia de Communi unius Mart., præter sequentia.

Oratio. **Præsta, quǽsumus ... ut intercedénte.** 2. loco.

In I. Nocturno Lectiones de Scriptura occurrente.

In II. Nocturno Lect. **Príncipes.** de Comm. 2. loco.

In III. Nocturno Homilia in Evang. **Nihil est opértum.** de eodem Comm. 3. loco.

Eadem die.

S. Josephi Calasanctii a Matre Dei Conf.

Duplex.

Omnia ut in Breviario Romano die 27. Augusti.

Die 16. Septembris.

S. Cornelii Papæ et Mart. cujus reliquia asservatur in Angelop. Ecclesia.

Duplex. Angelopoli.

Omnia de Communi unius Mart., præter sequ.

Oratio. **Infirmitátem.**

In I. Nocturno Lectiones de Scriptura occurrente.

In Quatuor Temp. **A Miléto.** de eodem Communi.

In II. Noct. iv. et v. Lectio propr. ut in Brev. Lectio vi. **Triumphális.** de Com̃. 1. loco.

In III. Nocturno Homilia in Evangel. **Si quis venit.** de Communi unius Mart. 1. loco.

Die 29. Septembris.

In Dedicatione **S. Michaëlis** Archangeli, Civit. Angelop. Patroni.

Duplex 1. cl. cum Oct. Ibid.

Omnia ut in Breviario Romano.

Die 6. Octobris.

In Octava Dedicationis **S. Michaëlis** Archangeli.

Duplex. Angelopoli.

Omnia ut in die, præter sequentia.

In I. Nocturno Lectiones de Scriptura occurrente.

In II. Nocturno.
Sermo sancti **Bernárdi Abbátis.**
Serm. 2. in festo S. Michaëlis.
Lectio iv.

Angelórum hódie memória celebrátur, et exígitis débitum pro tanta solemnitáte sermónem. Crédimus sane et indubitáta fide tenémus, divína eos præséntia et visióne beátos sine fine lætári in bonis Dómini; áttamen, si multum est ad nos loqui de ea caritáte et glória, qua in semetípsis, imo in Deo suo Angeli sancti nostris omníno superéminent córdibus: de ea loquámur, quam nobis éxhibent, grátia et caritáte. Neque id cuíquam incredíbile videátur, quandóquidem ipse quoque Creátor et Rex Angelórum venit non ministrári, sed ministráre, et ánimam suam dare pro multis.

℟. Hic est Míchaël.

Lectio v.

Hujus ítaque tanti minístri grátia nihil mirum, si dignánter nobis, imo et libénter Angeli sancti minístrent: ipsi enim amant nos, quia nos Christus amávit. Et hæc díxerim, fratres, ut amplórem erga beátos Angelos fidúciam habeátis, ac proínde familiárius in omni necessitáte vestra eórum invocétis auxília: sed et dígnius in eórum præséntia conversári, et magis ac magis eórum vobis conciliáre grátiam, captáre benevoléntiam, exoráre cleméntiam studeátis.

℟. Venit Míchaël.

Lectio vi.

Cavénda nobis eórum offénsa, et in his máxime exercéndum, quibus eos nóvimus oblectári. Sunt enim plúrima, quæ eis placent, et quæ in nobis inveníre deléctant: ut est sobríetas, cástitas, paupértas voluntária, crebri in cœlum gémitus, et oratiónes cum lácrimis et cordis intentióne. Attamen super ómnia hæc unitátem et pacem a nobis éxigunt Angeli pacis. Quidni máxime delecténtur in his, quæ formam quamdam civitátis suæ repræséntant in nobis, ut mirséntur Jerúsalem novam in terra?

℟. In témpore illo.

In III. Nocturno.
Léctio sancti Evangélii secúndum Matthæum.

Lectio vii. Cap. 18.

In illo témpore: Accessérunt discípuli ad Jesum,

dicéntes: Quis, putas, major est in regno cœlórum? Et réliqua.

Homilía sancti Joánnis Chrysóstomi.

Ex Homilia 60. in Matth.

Vidéte, ne contemnátis unum de párvulis istis. Párvulos hic non ætáte, sed multórum æstimatióne appellávit: paúperes, inquam, ignótos, ceterósque hujúsmodi, quos multi contémnunt, qui revéra párvuli non sunt, cum Creatóris ómnium amíci sint: quos ipse multo magis venerabilióres facit, dicens: Quia Angeli eórum semper vident fáciem Patris mei, qui in cœlis est.

℟. In conspéctu.

Lectio viii.

Hinc maniféstum est, quia omnes sancti Angelos habent. Apóstolus étiam ait de mulíere, quóniam velámen débeat habére in cápite propter Angelos: et Móyses státuit fines géntium secúndum númerum Angelórum Dei. Hic vero non de Angelis simplíciter dícitur, sed de Angelis excelléntibus atque suprémis. Nihil enim áliud designátur, cum dicit: Fáciem Patris mei aspíciunt, quam summa fidúcia eórum, et honor præcípuus.

℟. Míchaël Archángelus.

Lectio ix.

Vides, quot quibúsque ratiónibus ad modéstiam, et ad curam tenuiórum fratrum nos révocat. Infántem in médio státuit, et dixit: Efficiámini sicut párvuli: et quicúmque talem suscéperit párvulum, me suscípiet: et quicúmque hunc scandalizáverit, extréma luet supplícia: et scandalizántes hómines, étiam si loco mánuum atque oculórum nobis essent, abscíndere jussit: Angelórum quoque auctoritáte, qui hos ténues fratres tutántur, ut eos venerémur, impéllit.

Te Deum laudámus.

Die 17. Octobris.

Beatæ Margaritæ Mariæ Alacoque Virg.

Duplex.

Omnia ut inter festa pro aliquibus locis eadem die.

Die 21. Octobris.

Ss. Ursulæ et **Soc.** ejus, Virginum et Martyrum.

Duplex.

Omnia ut inter festa pro aliquibus locis eadem die.

Die 31. Octobris.

Unius Martyr. Cæsaraugustani, non ex innumerabilibus, cujus reliquia asservatur in Metropolitana Ecclesia.

Duplex. Mexic.

Omnia de Comm. unius Mart., præter sequ.

Oratio. **Præsta, quǽsumus ... ut intercedénte.** 2. loco.

In I. Nocturno Lectiones de Scriptura occurrente.

In II. Noct. Lectiones. **Triumphális.** de Communi 1. loco.

In III. Nocturno Homilia in Evang. **Nihil est opértum.** de eodem Communi 3. loco.

Lectio ix. et comm. Vigil. in Laudibus.

Die 1. Decembris.

S. Eligii Conf. et Episc. Noviomensis.

Duplex.

Omnia de Comm. Conf. Pont., præter sequ.

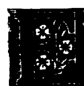
Oratio.

Tríbue nobis, quǽsumus Dómine, singulárem sancti Elígii Confessóris tui atque Pontíficis caritátem imitári, ut illíus mérita in spíritu et veritáte celebrémus. Per Dñm.

In I. Nocturno Lectiones de Scriptura occurrente.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

Elígius Lémovick a cathólicis piísque paréntibus religióse educátus, auri laborándi artem adoléscens dídicit. Mánuum labóres cum pietátis opéribus mire conjúngens, quidquid témporis a labóre supérerat, in divínis frequentándis offíciis, in sacrórum librórum audiénda lectióne, inque ea aténto ánimo recolénda insumébat. Ætáte autem ac sanctórum sciéntia profíciens, christiánas virtútes impénsius excóluit: suum enim corpus oratióne et jejúniis in mentis servitútem redégit, seque totum rediméndis captívis, deténtis cárcere solándis, et egenórum sublevándæ inópiæ dedit. Hinc tantus ad eum paúperum concúrsus, ut quærénti domum Elígii dicerétur: Ubi paúperum cœtum conspéxeris, illic et Elígium repéries. Harum virtútum præstántia Francórum régibus Clotário, ejúsque fílio Dagobérto, appríme carus fuit, quorum tamen grátia, vel ut indigéntes juváret, vel ut divínam promovéret glóriam, solúmmodo utebátur.

℞. Invéni David.

Lectio v.

Ad Armoricórum regem pacis componéndæ causa missus a Dagobérto, re-

ges ambos felíci fœdere sociávit. Regáli ejúsdem Dagobérti munificéntia adjútus Solemniacénse in Lemovícibus cœnóbium cóndidit, Parísiis tercéntum puellárum ascetérium, aliúdque póstea Noviómi eréxit, exáctam in síngulis constítuens vivéndi disciplínam; cujus fervor, ne umquam tepésceret, exémplo juxta stúduit et verbo. Plúrima divérsis tempóribus auro, argénto, gemmis ornávit sepúlchra sanctórum, et mausoléum inprímis mártyris Dionýsii miro artifício decorávit. De Ecclésiæ disciplína sollícitus simoníacam labem, quæ altas in Gállia radíces égerat, junctis cum Audoéno stúdiis exstirpávit; effecítque cum eo, ne quis deínceps epíscopus eligerétur, nisi qui integritáte morum céteris præfulgéret.

℟. Pósui adjutórium.

Lectio vi.

Tamquam Aaron ad cleri honórem vocátus, etsi pro singulári sua ánimi demissióne rénuens, sacris tamen initiátur, atque Novioménsi præfícitur ecclésiæ. Quo in múnere omnes perfécti præsulis partes fidéliter adimplévit. Nam commíssas sibi Christi oves in omni sciéntia ac doctrína erudíre, atque in omni patiéntia redargúere numquam cessávit. Inopum gregem quotídie pavit, sólitus étiam illórum sordes elúere. Orthodóxæ veritátis hostes pervígili cura detéxit, illorúmque nefários conátus elúsit. Idolólatras, non qui suam modo incolébant diœcésim, sed étiam álios quamplúrimos ad veri Dei cognitiónem et cultum addúxit, atque eórum fana subvértit. Cabilonénsi intérfuit sýnodo anno a Vírginis partu sexcentésimo quinquagésimo círciter celebrátæ. Demum prophetíæ dono clarus, miraculórum fama insígnis, septuagenárius plácide obdormívit in Dómino, ejúsque corpus summa fidélium veneratióne cónditum est in sepúlchro, quod Deus miráculis gloriósum réddidit.

℟. Iste est, qui.

In III. Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndum Matthǽum.

Lectio vii. Cap. 25.

In illo témpore: Dixit Jesus discípulis suis parábolam hanc: Homo péregre proficíscens. Et réliqua.

Homilía sancti Gregórii Papæ.

Homilia in Evang.

Nullus piger ab hac talénti acceptióne secúrus est. Nullus namque est, qui veráciter dicat: Taléntum mínime accépi; non est, unde ratiónes pónere cogar: talénti enim nómine, cuílibet paúperi étiam hoc ipsum reputábitur, quod vel mínimum accépit. Alius namque accépit intelligéntiam; prædicatiónis ministérium debet ex talénto. Alius terrénam substántiam accépit; erogatiónem talénti debet ex rebus. Alius nec internórum intelligéntiam nec rerum affluéntiam accépit, sed tamen dídicit artem, qua páscitur: ipsa ars ei in talénti acceptióne reputátur. Alius nihil horum assecútus est, sed tamen fortásse familiaritátis locum apud dívitem méruit, taléntum profécto familiaritátis accépit. Si ergo nihil ei pro indigéntibus lóquitur, pro talénti retentióne damnátur.

℟. Amávit eum.

Lectio viii.

Habens ergo intelléctum, curet omníno ne táceat: habens rerum affluéntiam, vígilet ne a misericórdiæ largitáte torpéscat: habens artem qua régitur, magnópere stúdeat ut usum atque utilitátem illíus cum próximo partiátur: habens loquéndi locum apud dívitem, damnatiónem pro reténto talénto tímeat, si, cum valet, non apud eum pro paupéribus intercédit: tantum quippe ab unoquóque nostrum ventúrus judex éxiget, quantum dedit. Ut ergo de talénti sui ratiónibus, redeúnte Dómino, quisque secúrus sit, cum tremóre penset quotídie quid accépit. Ecce namque jam juxta est, ut ille qui péregre proféctus est, rédeat: quasi quippe péregre ábiit, qui de hac terra, in qua natus est, longe discéssit; sed profécto revértitur, ut de taléntis ratiónes ponat, quia si a bona actióne torpéscimus, de ipsis donis quæ cóntulit, nos districtius júdicat.

℟. Sint lumbi.

Lectio ix.

Considerémus ergo quæ accépimus, atque in eórum erogatióne vigilémus. Nulla nos a spirituáli ópere terréna cura impédiat, ne, si in terra taléntum abscónditur, talénti Dóminus ad iracúndiam provo-

cétur. Piger étenim servus cum jam culpas judex exáminat, taléntum de terra levat: quia sunt pleríque, qui tunc se a terrénis desidériis vel opéribus súbtrahunt, quando jam per animadversiónem júdicis ad ætérnum supplícium trahúntur. Ante ergo de talénti nostri ponénda ratióne vigilémus, ut, cum jam judex ad feriéndum ímminet, lucrum nos quod fécimus excúset.

℟. Te Deum laudámus.

Index alphabeticus.

ADPROBATIO.

Revisione peracta omnia cum originalibus concordant. In fidem etc.

Ex Secretaria Sacrorum Rituum Congregationis hac die 24. Novembris 1880.

Pro **R. P. D. Placido Ralli,** Secretario
Joannes Canonicus Ponzi, Substitutus.

Imprimatur.

Ratisbonæ, die 11. Juli 1895.

Dr. Fr. X. Leitner, Vic. in Spirit. Gener.

Ratisbonæ 1896. Typis Friderici Pustet.

Exorcismus

contra imminentem tempestatem fulgurum, et grandinis.

Per signum ✠ crucis, de inimícis ✠ nostris, líbera nos ✠ Deus noster. In nómine Patris, ✠ et Fílii, et Spíritus sancti. Amen.

Dicitur Symbolum fidei, scilicet: **Credo in Deum Patrem, etc.**

Deinde **Kýrie eléison. Christe eléison. Kýrie eléison.**

Pater noster.

℣. Adjutórium nostrum in nómine Dómini. ℟. Qui fecit cœlum et terram.

℣. Sit nomen Dómini benedíctum. ℟. Ex hoc nunc, et usque in sæculum.

℣. Exsúrgat Deus, et dissipéntur inimíci ejus. ℟. Et fúgiant qui odérunt eum a fácie ejus.

℣. Exsúrge Christe, ádjuva nos. ℟. Et líbera nos propter nomen tuum.

℣. Dómine, exaúdi oratiónem meam. ℟. Et clamor meus ad te véniat.

℣. Dóminus vobíscum. ℟. Et cum spíritu tuo.

Orémus. Oratio.

Dómine Jesu Christe, qui fecísti cœlum et terram, mare, et ómnia quæ in eis sunt; quique flúmini Jordáni benedixísti, atque in eo baptizári voluísti, et tuas sanctíssimas manus, et bráchia sacratíssima in cruce extendísti, quibus äërem sanctificásti: obsecrámus imménsam pietátis, et bonitátis tuæ abundántiam, quátenus has nubes, quas ante me, et post me, et supra me, a dextris et a sinístris vídeo äërem perturbáre, dissólvere et annihiláre dignéris; ut alligáta potéstas dæmonum ímpie desæviéntium defíciat et turbétur ad laudem tui sanctíssimi nóminis, et potentíssimæ majestátis tuæ. Qui vivis et regnas cum Deo Patre.

℟. Amen.

Postea conversus ad nubes, signet eas signo ✠ dicens. **Circúmdet te nubes Deus ✠ Pater. Circúmdet**

te Deus ✠ Fílius. Circúmdet te Deus Spíritus ✠ sanctus. Déstruat te Deus ✠ Pater. Déstruat te Deus ✠ Fílius. Déstruat te Deus Spíritus ✠ sanctus. Cómprimat te Deus ✠ Pater. Cómprimat te Deus ✠ Fílius. Cómprimat te Deus Spíritus ✠ sanctus. Amen.

Obsecratio. Sanctus Matthæus, sanctus Marcus, sanctus Lucas, sanctus Joánnes Evangelísta, qui Christi Evangélium per quátuor mundi partes divulgárunt, ipsi suis méritis et précibus, hanc tempestátem a término isto, et ab ómnibus christianórum fínibus, ab eódem Dómino nostro Jesu Christo obtíneant effugári et depélli.

Exorcismus.

Et ego peccátor, et Christi sacérdos seu minister, licet indígnus, auctoritáte et virtúte ejúsdem Dei et Dómini nostri Jesu Christi summi Imperatóris, non mea poténtia innixus et confísus, vobis præcípio, immundíssimi spíritus, qui has nubes seu nébulas concitátis, in virtúte ejúsdem Dei et Dómini nostri Jesu Christi, per ✠ sanctíssimam ejus Incarnatiónem, per sanctam Nativitátem, per Baptísmum et Jejúnium ipsíus, per ejus sanctíssimam Crucem ✠ et Passiónem, per sanctam Resurrectiónem, per admirábilem Ascensiónem, per treméndum Advéntum ejus et Judícium, per mérita intemerátæ sempérque Vírginis Maríæ et sanctíssimi N. et per mérita ómnium Sanctórum, ut exeátis ab eis, et eas dispergátis in locis silvéstribus et incúltis: quátenus nocére non possint homínibus, animálibus, frúctibus, herbis, arbóribus, aut quibuscúmque rebus humánis úsibus deputátis. Per eúmdem Dóminum nostrum Jesum Christum, qui ventúrus est judicáre vivos et mórtuos, et sæculum per ignem. Amen. Ipse vobis ímperat, dæmones, qui has nubes commovétis, de quo de nube lúcida dictum est: Hic est Fílius meus diléctus, in quo mihi bene complácui. ✠ Ipse vobis ímperat, qui sua sacratíssima cruce, et córporis sui sanctíssimi in ea extensióne äërem purgávit. ✠ Ipse vobis ímperat, qui per mortem suam vos, príncipem vestrum, mortémque devícit et ligávit, atque ætérnæ gehénnæ mancipávit ígnibus. ✠ Ipse vobis ímperat,

qui inférno spoliáto surréxit a mórtuis. ✠ Ipse vobis ímperat, qui post quadragínta dies, nube suscéptus virtúte sua ascéndit in cœlum. ✠ Ipse vobis ímperat, qui ventúrus est judicáre vivos et mórtuos, et sǽculum per ignem.

℟. **Amen.**

Et postea ostendat crucem in aëra, dicens: Ecce **lignum sanctíssimæ crucis, fúgite partes advérsæ: vicit enim vos et mundum Dóminus noster Jesus Christus Fílius Dei, Imperátor summus, leo de tribu Juda, radix David.**

Postea aqua benedicta in modum crucis ✠ aspergat quatuor latera. Dicendæ sunt etiam Litaniæ; si nondum quievit tempestas, Symbolum S. Athanasii: **Quicúmque vult.** Ant. **Salve Regína**, et **Sub tuum præsídium**, Canticum **Benedícite ómnia**, cum ℣. **Glória Patri, et Fílio**, in quolibet versu dicti Cantici.

Deinde

℣. **Benedicámus Patrem, et Fílium, cum sancto Spíritu.** ℟. **Laudémus, et superexaltémus eum in sǽcula.**

℣. **Ora pro nobis, sancta Dei Génitrix.** ℟. **Ut digni efficiámur promissiónibus Christi.**

℣. **Exsúrge, Christe, ádjuva nos.** ℟. **Et líbera nos propter nomen tuum.**

℣. **Dómine, exaúdi oratiónem meam.** ℟. **Et clamor meus ad te véniat.**

℣. **Dóminus vobíscum.** ℟. **Et cum spíritu tuo.**

Oratio.

Omnípotens sempitérne Deus, qui dedísti fámulis tuis in confessióne veræ fídei, ætérnæ Trinitátis glóriam agnóscere, et in poténtia majestátis adoráre unitátem: quǽsumus; ut ejúsdem fídei firmitáte, ab ómnibus semper muniámur advérsis.

Oratio.

Prótege, Dómine, fámulos tuos subsídiis pacis, et beátæ Maríæ semper Vírginis patrocínio confidéntes, a cunctis hóstibus, et perículis redde secúros.

Oratio.

A domo tua, quǽsumus, Dómine, spiritáles nequítiæ repellántur, et aëreárum discédat malígnitas tempestátum.

Oratio.

Ad te nos, Dómine, clamántes exaúdi, et áëris serenitátem nobis tríbue supplicántibus: ut qui juste pro peccátis nostris af-

flígimur, misericórdia tua præveniénte, cleméntiam sentiámus.

Oratio.

Largíri et conserváre fructus terræ dignáre, Dómine Deus noster: ut temporálibus gaudeámus auxíliis, et proficiámus spirituálibus increméntis. Per Christum Dóminum nostrum.

Potest dici et Oratio illius Sancti, in cujus honore constructa est ecclesia, et aliorum Sanctorum, in quibus plus de eorum adjutorio confidimus propter specialem devotionem nostram. Possunt dici et aliæ etiam devotæ orationes cum compunctione et cordis contritione, implorando semper misericordiam Dei. Et si adhuc tempus tempestuosum perseveraverit, poterunt supradicta pluries repeti.

Ratisbonæ. Typis Fr. Pustet.

Die 4. Septembris.

Sexta die infra Octavam

S. Rosæ a S. Maria Virginis.

Semiduplex.

In II. Nocturno.

Sermo sancti Augustíni Epíscopi.

De Sancta Virginitate, cap. 2.

Lectio iv.

Cum univérsa Ecclésia virgo sit desponsáta uni viro Christo, sicut dicit Apóstolus, quanto digna sunt honóre membra ejus, quæ hoc custódiunt, étiam in ipsa carne, quod tota custódit in fide, quæ imitátur matrem viri, et Dómini sui? Nam Ecclésia quoque et virgo et mater est. Cujus enim integritáti consúlimus, si virgo non est? aut cujus prolem allóquimur, si mater non est? María corporáliter caput hujus córporis péperit: Ecclésia spirituáliter membra illíus cápitis parit. In utráque virgínitas fœcunditátem non ímpedit, in utráque fecúnditas virginitátem non ádimit.

℟. Propter veritátem, et mansuetúdinem, et justítiam: * Et dedúcet te mirabíliter déxtera tua. ℣. Spécie tua et pulchritúdine tua inténde, próspere procéde, et regna. Et dedúcet.

Lectio v.

Virginális autem intégritas, et per piam continéntiam ab omni concúbitu immúnitas, Angélica pórtio est, et in carne corruptíbili incorruptiónis perpétuæ meditátio. Cedat huic omnis fœcúnditas carnis, omnis pudicítia conjugális. Illa non est in potestáte, ista non est in æternitáte. Fœcunditátem carnálem non habet líberum arbítrium, pudicítiam conjugálem non habet cœlum. Profécto habébunt magnum áliquid præter céteros in illa commúni immortalitáte, qui habent áli-

quid jam non carnis in carne.

℟. Dilexísti justítiam, et odísti iniquitátem: * Proptérea unxit te Deus, Deus tuus, óleo lætítiæ. ℣. Propter veritátem, et mansuetúdinem, et justítiam. Proptérea.

Lectio vi.

Sequímini Agnum quocúmque íerit, scripsit ille de vobis. Quo ire putámus hunc Agnum? quo nemo eum sequi vel aúdeat, vel váleat, nisi vos vírgines. Quo putámus eum ire? in quos saltus et prata? Ubi, credo, sunt grándia gaúdia; non gaúdia sǽculi hujus vana, insániæ mendáces, nec gaúdia, quália in ipso regno Dei céteris non virgínibus erunt, sed a ceterórum ómnium gaudiórum sorte distíncta. Gaúdium vírginum Christi, est de Christo, in Christo, cum Christo, post Christum, per Christum, propter Christum. Gaúdia própria vírginum Christi non sunt éadem non vírginum, quamvis Christi; nam sunt áliis ália, sed nullis tália. Ite in hæc, sequímini Agnum, quia et Agni caro útique virgo. Sequímini virginitáte cordis et carnis, quocúmque íerit. Quid est eum sequi, nisi imitári?

℟. Afferéntur Regi vírgines post eam, próximæ ejus * Afferéntur tibi in lætítia et exsultatióne. ℣. Spécie tua et pulchritúdine tua inténde, próspere procéde, et regna. Afferéntur. Glória Patri. Afferéntur.

In III. Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndum Matthǽum.

Lectio vii. Cap. 25.

In illo témpore: Dixit Jesus discípulis suis parábolam hanc: Símile erit regnum cœlórum decem virgínibus, quæ accipiéntes lámpades suas, exiérunt óbviam sponso et sponsæ. Et réliqua.

Homilía sancti Augustíni Epíscopi.

Serm. 23. de Verbis Domini, cap. 2.

Intelligámus, caríssimi, ad omnes nos, idest ad univérsam omníno Ecclésiam, istam pertinére parábolam, non ad solos præpósitos, nec ad solas plebes, sed prorsus ad omnes. Quinque istæ, et quinque vírgines illæ, omnes omníno sunt

ánimæ Christianórum: sed, ut dicámus vobis quod, Deo inspiránte, sentímus, non qualescúmque ánimæ, sed tales ánimæ, quæ habent cathólicam fidem, et habére vidéntur bona ópera in Ecclésia Dei; tamen ex ipsis quinque sunt prudéntes, et quinque fátuæ.

℟. Hæc est Virgo sápiens, quam Dóminus vigilántem invénit, quæ accéptis lampádibus sumpsit secum óleum: * Et veniénte Dómino, introívit cum eo ad núptias. ℣. Média nocte clamor factus est: Ecce sponsus venit, exíte óbviam ei. Et veniénte.

Lectio viii.

Quare ergo appellátæ sunt quinque, et quare vírgines, prius videámus. Omnis ánima in córpore ídeo quinário número censétur, quia quinque sénsibus útitur. Qui ergo se ábstinet ab illícito visu, ab illícito audítu, ab illícito odorátu, ab illícito gustátu, ab illícito tactu, propter ipsam integritátem, vírginis nomen áccipit. Sed si bonum est abstinére ab illícitis sentiéndi mótibus, et ídeo unaquǽque ánima Christiána vírginis nomen áccipit; quare quinque admittúntur, quinque autem repellúntur.

℟. Média nocte clamor factus est: * Ecce sponsus venit, exíte óbviam ei. ℣. Prudéntes Vírgines aptáte vestras lámpades. Ecce sponsus. Glória Patri. Ecce sponsus.

Lectio ix.

Et vírgines sunt, et repellúntur. Parum est, quia vírgines sunt, et lámpades habent: vírgines propter abstinéntiam ab illícitis sénsibus, lámpades habent propter ópera bona; de quibus opéribus Dóminus dicit: Lúceant ópera vestra coram homínibus. Item discípulis dicit: Sint lumbi vestri præcíncti, et lucérnæ ardéntes in mánibus vestris. In lumbis accínctis virgínitas, in lucérnis ardéntibus ópera bona. Si ergo ab illícitis abstinéntia bona est, unde virgínitas nomen accépit; et ópera bona laudabília sunt, quæ significántur lampádibus; quare quinque admittúntur, et quinque repellúntur?

Te Deum laudámus.

Concordat cum Originali.

Ratisbonæ, die 30. Aprilis 1897.

Dr. Fr. X. Leitner, Vic. in Spir. Gen.

Sumptibus et Typis Fr. Pustet.

DIE XXVII. FEBRUARII.

IN FESTO

BEATÆ JOSEPHÆ MARIÆ

A S. AGNETE VIRGINIS O. N.

Duplex.

Omnia de Communi Virg. præter sequentia.

Ad Magnificat, in utrisque Vesperis, Aña. In simplicitáte cordis et sinceritáte Dei, conversáta est in mundo.

Oratio.

Deus qui Beátam Josépham Agnétem Vírginem tuam vitæ innocéntia, simplicitáte cordis, et miris tuæ grátiæ decorásti munéribus; da nobis, quæsumus, ejúsdem précibus et exémplo ita innocénter vívere, ut ad ætérna mereámur gáudia perveníre. Per Dóminum.

In j. Nocturno Lectiones de Scriptura occurrente.

In secundo Nocturno.

Lectio iv.

Beata Josépha María a S. Agnéte in óppido Valéntiæ cítimo, cui nomen Beníganim, ex paupéribus sed piis honestísque paréntibus orta est; quorum exémplis ipsa pietátem quasi cum lacte hausit. Ab ineúnte ætáte egrégia ejus ánimi índoles ádeo emícuit, ut jam tunc magnam de se spem et exspectatiónem excitáret. Singulári pietáte in magnam Dei Paréntem ferebátur, quam pia adolescéntula in Matrem hábuit, præsértim cum demórtuo patre necessárii cujúsdam sui domum dedúcta esset a matre. Mundi perícula matúre intélligens, humíllimis iteratísque précibus inter Sacrárum Vírginum númerum in pátrio Monastério Excalceatárum Sancti Augustíni récipi tandem impetrávit. Tunc vero, arctióri nexu se Deo devíctam esse séntiens, tam inflammáto stúdio novam vivéndi ratiónem ingréssa est, tantáque contentióne, ánimo excoléndo dedit óperam, ut adhuc tirúncula religiósis soróribus in exémplum prælúxerit.

℟. Propter veritátem.

Lectio v.

Dum virginitátis decus ómnium virtútum laude, et singulári simplicitáte morúmque candóre Josépha cumuláret, vóluit Deus quasi quodam in prælio omnes fámulæ suæ vires periclitári. Sævis namque tentatiónibus, morbísque corrépta est, diútinis et grávibus: affécta étiam linguæ stupóre per trium annórum spátium obmútuit, ita tamen ut solemnióribus anni diébus loquéla uterétur, et de rebus

27 c

cœléstibus disertíssimos habéret sermónes. Quin étiam divínus Sponsus suam fámulam quasi per ignem probatúrus, múnerum suórum dulcédine perfúndere désiit et sese ab ea quodámmodo abdúxit. Ipsa tamen, tam ægri córporis morbos, quam oblanguéntis ánimi angórem patiénter pértulit, etsi præ cæteris et acérbior esset et insólitus. Sedáta dénique Dei benefício tempestáte, cœléstibus recreári delíciis ádeo cœpit, ut súperum gáudia, quibus jam matúra erat prægustáre viderétur.

℟. Dilexísti justítiam.

Lectio vj.

SÆPE étiam Dei Fámula perséensit futúra, et veheménti cogitatióne in Deum defíxa, sensúque córporis abstrácta ad cœléstes visiónes rapta est. Quaprópter viri régii sánguinis, aut nobilitáte et auctoritáte præstántes, ejúsdem consília petébant, ejúsque pietáti se máxime commendábant. Ita virtútum ómnium exercitatióne perfécta, ac singuláribus a Deo cumuláta donis, vitam virgíneo splendóre niténtem ad senectútem usque perdúxit: ac demum gravi morbo afflictáta, die sacro sanctæ Agnéti Vírgini et Mártyri, quam singulárem Patrónam sibi constitúerat, inter religiosárum Sorórum lácrymas ad cœléstem pátriam advolávit. Ejúsdem porro sanctitátem étiam post mortem Deus miráculis confirmávit; quibus rite probátis, Leo Decimustértius ipsam Josépham Agnétem in Beatárum Vírginum catálogo adscrípsit; ejúsque festum óppido Beníganim, universóque Excalceatórum Sancti Augustíni Ordini celebrándum indúlsit.

℟. Afferéntur regi.

In iij. Nocturno Homilia in Evang. Símile erit regnum cœlórum decem virgínibus, de Comm. j. loco.

Ad Benedictus, Aña. Hæc Virgo servívit Dómino cum exsultatióne, et simplicitáte cordis laudávit Deum, ídeo Dóminus dedit illi grátiam ad omnem plebem.

Imprimi potest.

Mechliniæ, die 25 Septembris 1890.

† PETRUS LAMBERTUS, CARD. GOOSSENS,
Archiepiscopus Mechlinien.

MECHLINIÆ, H. DESSAIN. — MDCCCXC.

OFFICIA PROPRIA

DIŒCESIS

REGII LEPIDI

PARS HIEMALIS

FESTA DECEMBRIS

DIE I.

CHRYSANTHI ET DARIÆ

BEATORUM Mártyrum tuórum, Dómine, Chrysánthi et Daríæ, quæsumus, adsit nobis orátio: ut quos venerámur obséquio, eórum pium júgiter experiámur auxílium. Per Dóminum.

De Epístola secúnda beáti Pauli Apóstoli ad Corínthios.

HABEMUS thesáurum istum in vasis fictílibus: ut sublímitas sit virtútis Dei, et non ex nobis. In ómnibus tribulatiónem pátimur, sed non angustiámur: aporiámur, sed non destitúimur: persecutiónem pátimur, sed non derelínquimur: humiliámur, sed non confúndimur: dejícimur, sed non perímus: semper mortificatiónem Jesu in córpore nostro circumferéntes: ut et vita Jesu manifestétur in corpóribus nostris. Abstérget Deus.

SEMPER enim nos, qui vívimus, in mortem trádimur propter Jesum: ut et vita Jesu manifestétur in carne nostra mortáli. Ergo mors in nobis operátur, vita autem in vobis. Habéntes autem eúmdem spíritum fídei, sicut scriptum est: Crédidi, propter quod locútus sum: et nos crédimus, propter quod et lóquimur: sciéntes quóniam, qui suscitávit Jesum, et nos cum Jesu suscitábit, et constítuet vobíscum. Omnia enim propter vos: ut grátia abúndans per multos in gratiárum actióne, abúndet in glóriam Dei. Viri sancti.

PROPTER quod non defícimus; sed licet is, qui foris est, no-

ster homo corrumpátur: tamen is qui intus est, renovátur de die in diem. Id enim, quod in præsénti est, momentáneum et leve tribulatiónis nostræ, supra modum in sublimitáte ætérnum glóriæ pondus operátur in nobis: non contemplántibus nobis, quæ vidéntur, sed quæ non vidéntur. Quæ enim vidéntur, temporália sunt; quæ autem non vidéntur, ætérna sunt.

℟. Tradidérunt córpora.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

Sanctorum Chrysánthi et Daríæ córpora in urbem Æmíliæ Régium hac ratióne transláta sunt. Cum primus Berengárius Longobardórum rex, qui étiam in Itália impérium obtinúerat, Romam ob regni negótia petiísset; cogitarétque ecclésiam Papíæ, régia atque imperatória magnificéntia dignam, in qua et ipse sepelirétur, ædificáre; eam ut sanctórum quoque relíquiis celebrem réddere, círciter annum nongentésimum quintumdécimum, a Joánne décimo, tunc témporis, Pontífice Máximo, sanctórum Chrysánthi et Daríæ córpora ea lege, ut dictam ecclésiam cónderet, tandem impetrávit. Qui, quæ cogitáverat, perfícere non pótuit. Nam Papíam ingénti lætítia revérsus, mox et bello pétitus, et Longobardórum insídiis circumvéntus, regnóque privátus, occíditur. Cui succédens non multos post annos Berengárius tértius ejus nepos ex fília, cum esset Adelárdo Regiénsium epíscopo arcta familiaritáte conjúnctus, ac benefíciis accéptis devínctus, ejus addúctus précibus, éadem Sanctórum córpora ipsi donávit, ut illa in sua ecclésia honorífice collocáret, círciter annum Dómini nongentésimum quadragésimum séptimum, Agapíto secúndo Pontífice Máximo.

℟. Sancti tui.

Lectio v.

Cum vero et ipse Berengárius tértius multis bellis esset implícitus, Adelárdus métuens, ne in ea rerum perturbatióne tanto thesáuro privarétur, Urso Regiénsis Ecclésiæ advocáto, atque álteri religióso sacerdóti dictas relíquias quam occultíssime Régium asportándas trádidit. Quo in itínere illud permírum áccidit, quod cum in agro Ticinénsi, qua iter est Régium, flúvii extra ripas exundássent, et tota via aquis ingéntibus natáret, ii tamen, qui intempésta nocte Mártyrum córpora deferébant, toto itínere siccis pédibus conféсto, Régium pervenére. Ubi illa honorífice excépta, et multis a Deo signis ac miráculis cohonestáta, in basílica sanctæ Maríæ solémni pompa, ac celebritáte Kaléndis Decémbris cóndita sunt.

℟. Vérbera carnificum.

Lectio vi.

Verum eum in nonnullórum ánimis insidéret suspício, quod prædícta sanctórum córpora Papíæ adhuc essent, quo inítio a Berengário deláta fúerant; Ugo Rangónius Regiénsis epíscopus, ut ex hóminum ánimis scrúpulum hunc evélleret, indícto prius triduáno jejúnio, oratióne præmíssa, nocturnóque Mártyrum in choro decantáto, ac sacro Missæ sa-

crifício per Epíscopum ipsum perácto; arcam, in qua sacra pígnora servabántur, malléolo a se percússam, aperíri jussit, clero, populóque inspectánte, ac septem tabelliónibus acta excipiéntibus, prídie Kaléndas Decémbris, anno Dómini vigésimo secúndo supra sesquimillésimum, Adriáno sexto Pontífice Máximo. In arca invénta est tum lígnea pyxis, reférta línteis, vestibúsque concísis, ac sánguine respérsis; tum ad ejus latus capsélla, in quo Sanctórum córpora erant repósita, miríficum odórem spirántia. Quibus ómnibus in público inspéctis, institúta statim est circum platéam solémnis supplicátio: deferénte Epíscopo utrúmque caput cum bráchiis; canónicis autem in férculo capséllam, ac pyxidem, cum cæteris inclúsis ibi relíquiis. Et hæ quidem, absolúta supplicatióne, veneratióni per íntegrum diem expósitæ sunt. Quo témpore períti médici, ad hoc ipsum adhíbiti, censuérunt alteríus ossa ac relíquias maris esse; alteríus féminæ et utriúsque annum agéntis círciter vigésimum. Deínceps vero cápita et bráchia, collégii canonicórum liberalitáte, duóbus argénteis simulácris inclúsa, cæteræ vero relíquiæ cum capsélla in arca marmórea sunt repósitæ.

℟. Tamquam aurum.

In III. Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndum Lucam.

Lectio vii. Cap. 11.

In illo témpore: Dicébat Jesus turbis Judæórum, et princípibus sacerdótum: Væ vobis, qui ædificátis monuménta prophetárum: patres autem vestri occidérunt illos. Et réliqua.

Homilía sancti Joánnis Chrysóstomi.

In Matth. 23. Homil. 75. ante med.

Ut inquirátur, inquit, sanguis ómnium prophetárum a sánguine Abel usque ad sánguinem Zacharíæ, qui périit inter altáre et ædem. Vide quot modis, et arguméntis revocáre, stabiliréque ipsos stúdeat. Dixit jam patres suos ab ipsis condemnátos, qui hi communicássent cum illis, quod ad converténdum parum non est. Dixit quóniam condemnántes álios, ipsis pejóra fáciunt: quod ad confusiónem ipsórum sufficiébat. Dixit, quia non ferent ista impúne: et ut terróris magnitúdinem renováret, gehénnam eis intentávit. Verum quia gehénna futúra est in áltera vita, adjécit et præséntia. Vénient, inquit, ómnia hæc in generatiónem hanc: quæ supplícia cum acrimónia prótulit dicens, quóniam gravióra cæteris patiéntur. Nulla tamen harum ómnium ratióne facti sunt melióres.

℟. Propter testaméntum.

Lectio viii.

Si quis díceret, curnam gravióra ómnibus patiéntur? Respondéndum est, quia gravióra fœdioráque, quam cæteri omnes perpetrárunt, et nihil eos a sceléribus pótuit revocáre. An non audístis Lamech dicéntem, vindicátum ex Cain sépties, ex Lamech vero septuágies sépties? hoc est, plúribus ego, quam Cain, supplíciis dignus sum. Atqui Lamech fratrem non interfécerat, ut Cain. Sed quia

nec exémplo quidem commónitus prudéntior factus est, magis punítur. Quóniam qui multos propter peccáta sua vexátos esse non ignórat, neque idcírco factus est mélior, sed éadem commíttere non curat, illórum quoque pœnas juste sustinébit. Opportúne autem Abel in médium prodúxit; ut osténdat, invídia étiam ipsos in cædem incitári.

℟. Sancti mei.

Lectio ix.

Quid ígitur, inquit, dícere potéstis? an fórsitan, quod post commíssa Deus contícuit? an quod exclamávit quidem, sed gravióra supplícia non popóscit? an quod ignorástis, quibus patres vestri exagitáti sunt modis, quóniam prophétas occidérunt? nonne mille cládibus tráditi periérunt? quómodo ígitur melióres facti non estis? Cur autem patrum vestrórum supplícia, et quæ passi sunt, ego enárrem? ipsi vos patres vestros sánguinis crímine condemnástis. Cur ergo pejóra fácitis? vos ipsi jam senténtiam protulístis, quia malos male perdet: quam ígitur, post hanc senténtiam, véniam impetrábitis? O inæstimábilem Dei misericórdiam! qui quamvis sciret, hæc Judæis nihil profutúra, nihilóminus prædicáre, et admonére numquam cessávit.

Te Deum laudámus.

DIE XIV.

S. SPIRIDIONIS

Episcopi Confessoris.

Duplex.

Omnia de Comm. Conf. Pont., præter sequentia.

Oratio. Da, quæsumus.

In I. Nocturno Lectiones de Scriptura occurrente. In Quatuor Tempor. Fidélis sermo.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

Spiridion, Tremithúntis urbis Cypri epíscopus, unus fuit ex iis confessóribus, qui Maximiáno imperatóre, déxtero óculo éruto, et sinístro póplite succíso, ad metálla relegáti sunt. Hic, Constantíno imperatóre, Nicæno Concílio cum interésset, philósophum éthnicum christiánæ religióni insultántem miro prorsus modo devícit, et ad fidem perdúxit. Sardicénsium Patrum consésssum sua quoque præséntia, ut beátus Athanásius testátur, ornávit. Triphyllium Ledrénsem epíscopum, virum ómnium suæ ætátis eloquentíssimum, in synodo orántem, quod símplici divínæ Scriptúræ voce uti dedignátus esset, palam reprehéndit. Intérea beátus Spirídion ecclésiam sibi commíssam cum sanctíssime régeret, non prophetíæ dono solum, sed miraculórum étiam virtúte clarus éxtitit: nam caritáte fervens, ut innocéntem cápite damnátum liberáret, viam agébat, et torrénte valde exundánte impediebátur: at império Spiridiónis torrens stetit, et sibi alíisque viatóribus pátuit via.

℟. Invéni David.

Lectio v.

Quadam nocte cum ad caulas óvium fures veníssent (factus enim epíscopus, propter singulárem ánimi modéstiam, oves étiam pavit), et manus ímprobas, quo áditum educéndis óvibus fácerent, exten-

díssent, invisibílibus quibúsdam vínculis restrícti, usque ad lucem velut tráditi tortóribus permansérunt. Cum vero oves ductúrus ad pascua matutínus se ágeret sénior, videt júvenes absque humánis vínculis in caulis pendére districtos. Cumque causam noxæ comperísset, absólvit sermóne, quos méritis vínxerat; et ne eis inánis noctúrna céderet occupátio : Tóllite, inquit, o júvenes, unum vobis aríetem, ne sine causa venísse videámini, quem mélius prece, quam furto quæsísse convénerat. Antiochíam jussu Constántii imperatóris proféctus, eúmdem morbo laborántem solo tactu sanávit; ubi, cum quidam áulicus illíus sacræ maxíllæ incussísset cólaphum, promptus ad domínicam legem impléndam illi præbuit et álteram.

℟. Pósui adjutórium.

Lectio vi.

FILIAM hábuit sanctus Epíscopus Irénem nómine (dúxerat enim ipse, dum láicus esset, uxórem, cum qua paucos annos honéste tradúxit), quæ cum bene ei ministrásset, virgo defúncta est. Post ejus óbitum venit quidam, dicens se ei quoddam depósitum commendásse. Rem gestam ignoráverat pater. Perquisítum in tota domo nusquam, quod poscebátur, invéntum est. Persistébat tamen ille, qui commendáverat, et fletu ac lácrimis perurgébat, vitæ suæ quoque illatúrum se esse éxitum, nisi commendáta recíperet, testabátur. Permótus lácrimis ejus senex, ad sepúlchrum fíliæ próperat, atque eam ex nómine clámitat. Tum illa de sepúlchro: Quid vis, ait, pater? Commendátum, inquit, illíus ubi posuísti? At illa locum desígnans: illic, ait, invénies defóssum. Regréssus domum, rem sicut fília de sepúlchro respónderat repértam, trádidit reposcénti. His, aliísque rebus divínitus gestis, clarus prudéntia páriter et christiána simplicitáte, singularíque erga peregrínos, et páuperes pietáte admirándus, cum Ecclésiam Tremithuntínam miríffice gubernásset, plenus diérum obdormívit in Dómino. Ejus corpus, ad quod multa mirácula facta legúntur, longo post témpore ex loco, ubi primum sepultúræ tráditum fúerat, Corcyram delátum, pia fidélium veneratióne cólitur. Celebrátur beáti Spiridiónis dies festus apud Græcos prídie Idus Decémbris. ℟. Iste est qui.

In III. Nocturno Hom. **Léctio sancti Evangélii** S. Gregorii in Evang. **Homo péregre,** de eodem Communi I. loco.

FESTA JANUARII

DIE XV.

S. MAURI Abbatis.

Duplex.

Omnia de Comm. Conf. non Pont., præter seq.

Oratio. **Intercéssio nos.**

In I. Nocturno Lectiones de Scriptura occurrente.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

MAURUS nóbilis Románus ab Eutychio dignitátis Senatóriæ, et Júlia paréntibus, puer duodécimo ætátis suæ anno, Deo sub sancti Benedícti disciplína ad Sublácum oblátus, fl-

lico exultávit ut gigas ad curréndam Evangélicæ perfectiónis viam. Nemo álius in ascética Benedícti schola ad sensus ánimi, corporísque repriméndos solértior, nemo ad virtútum ómnium exercitatiónes alácrior fuit. Is usque dum vixit, hórrida quadam cilícii spécie, qui tum trógulus dicebátur, ab húmeris lumbórum tenus sub túnica perpétuo indútus, et vigíliis, jejúniis, siléntio, mánuum labóre, atque áliis id genus córporis afflictatiónibus assuétus, plerúmque noctis atque diéi in cæléstium contemplatióne traducébat. Cum vero oránti somnus obréperet, super sábuli, calcísque congériem, eódem quo utebátur, cilício parúmper decumbébat, tum ut ad matutínas horas matúrius excitarétur, tum ut satis sibi superésset noctúrni témporis, quod sacris lectiónibus et psaltérii recitatióne privátim consúmeret. In quo quidem tanta ánimi voluptáte afficiebátur, ut sæpíssime in dulcíssimam éxtasim raperétur. Per quadragésimam vero, ut Christi patiéntis magis formarétur exémplo, aspérrimo circúmdatus cilício, semel atque íterum in hebdómada ténui cibo usus, qui corpus vix refíceret, cum levi somno tenerétur, non jacére quidem, sed aut stare, aut si lassus defíceret, sedére sólitus erat. ℟. Honéstum fecit.

Lectio v.

HAC insólita vivéndi ratióne præter commúnes cœnóbii institutiónes, quibus erat obsequentíssimus, brevi tantum divína grátia profécit, ut ipsi magístro admiratióni esset, qui illum sæpe véluti ascéticæ vitæ, et virtútum ómnium spécimen áliis discípulis imitándum proponébat. Hujus adhuc adolescéntis illud admirábilis obediéntiæ exémplum a S. Gregório Papa commemorátur. Nam cum Plácidus mónachus in lacum prolápsus aquárum ímpetu raperétur, sancti Patris jussu accúrrens Maurus, et super aquas incédens, sócium capíllis apprehénsum ad terram attráxit. Exínde Cassínum addúctus, in imbuéndis christiána fide illíus loci íncolis, ibíque ædificándo monastério, sancto Benedícto adjútor fuit. Cassinénsis famíliæ præféctus Diaconátu initiátus est. In Gálliam ire jussus summa alacritáte illud iter arrípuit, ut monásticam disciplínam eo quam primum invéheret. Miraculórum vestígia relíquit quacúmque iter egit; quod dum prope erat ut confíceret, vidit, Deo reveláte, ánimam sui patris Benedícti eúntem in cælum pállio ornátam pretiosíssimo, crebris circum úndique fácibus a terra ad cælum usque collucéntibus, quod beáto Románo, aliísque significávit. Ubi Andegavénsium fines áttigit, tamquam apóstolus visus est, qui célebri monastério, quod Glanafólium dícitur extrúcto, cui annos quadragínta præfuit, monachórum institútum miríﬁce propagávit, quod per suos deínceps alúmnos longe, latéque diffúsum est. ℟. Amávit eum.

Lectio vi.

FAMA tanti viri, per quem Deus cæcis visum, loquélam mutis, claudis gressum, vitam mórtuis, energúmenis libertátem, atque

ália áliis impertítus erat, ita ánimos hóminum occupáverat, ut certátim omnes illum véluti commúne præsídium adírent; immo ipse Francórum rex Theodobértus ejus génibus provolútus se, suáque ómnia ei commendáverit, et Glanafoliénse cœnóbium régia munificéntia locupletáverit. Jam suprémum sibi diem oppétere Maurus præsénserat; quare abdicáto múnere, álium, qui mónachis præésset, Abbátem creári curávit. Ipse autem in partem domus remotiórem secéssit, ubi biénnio, mortis memor, Deo adhæsit veheméntius. Interim cum ipse timéret suis a dæmonis invídia, Angelus e cælo adésse visus bono ánimo eum esse jubet, docétque, discipulórum plerósque vitam cum morte prius commutátum ire, ut ætérna beatitúdine donéntur, deínde ipsum próxime hinc migratúrum in cælum. Tandem árduo vitæ génere, et labóribus pro animárum salúte conféctus, acérrimo láteris dolóre corrípitur, ad aram beáti Martíni in cilício decúmbit, et divínis mystériis munítus, coram his qui réliqui sunt discípulis, cæléstem in pátriam recípitur duos círciter et septuagínta annos natus décimo octávo Kaléndas Februárias anno Dómini quingentésimo octogésimo fere quinto. Ad ejus sepúlchrum, et ad monastérium Fossaténse, quo ejus corpus póstea delátum est, plúrima Deus patrávit miràcula. ℟. Iste homo.

In III. Nocturno Homil. **Grandis fidúcia,** in Evang. **Ecce nos relíquimus ómnia etc.,** de Comm. Abbatum.

DIE XIX.

B. BEATRICIS Estensis II. Virginis.

Duplex.

Omnia de Comm. Virg., præter seq.

Oratio.

Deus, qui beátam Beatrícem vírginem a sæculi delíciis ad Jesu Christi Fílii tui vestígia sequénda, et ad exímium illíus Crucis amórem traduxísti; concéde, ut ejus imitatióne ita per bona temporália transeámus, ut consequámur ætérna. Per eúmdem Dóminum nostrum.

Comm. SS. Marii etc. ut in Breviario.

In I. Nocturno Lectiones de Scriptura occurrente.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

Beatrix secúnda Esténsis nobilíssimis orta paréntibus Azzóne nono Ferráriæ marchióne, et Joánna Robérti Apúliæ regis soróre, vel ab ipsa ineúnte adolescéntia exímiam Beatrícis ámitæ suæ pietátem, vitæque innocéntiam stúduit imitári. Eam pater, quum egrégiis ánimi, corporísque dótibus excélleret, atque a plúribus Itáliæ Princípibus expeterétur, Galeátio Manfrédi fílio pari nobilitáte júveni, reíque militáris sciéntia, ac béllica virtúte insígni, despóndit. Sed cum Beátrix patérnæ óbsequens voluntáti, Ferrária Mediolánum magno nobílium virórum, mulierúmque comitátu ad sponsum proficiscerétur, allátus est núntius, Galeátium in prœlio, lethâli accépto vúlnere, occubuísse. Itaque rerum terrená-

rum caducitáte perspécta, Deóque ad longe nobilióres evocánti núptias prompte acquiéscens, atque illum sibi deínceps habére sponsum constítuens, quem nullus casus possit erípere, convérso itínere, ubi ad próximum Ferráriæ locum, qui sancti Lázari dicebátur, pervénit, civitátem íngredi nóluit, sed ibi consístens, abdicáto omni ornátu, rudi atque híspido amíctu sese totam Christo dicávit, præclarúmque de mundi pompis triúmphum egit, quin ullis, ac ne patérnis quidem suasiónibus a sancto propósito potúerit revocári.

℟. Propter veritátem.

Lectio v.

Beatricis exémplo permótæ septem nóbiles puéllæ itíneris sóciæ, etsi sponsis jam destinátæ, et quátuor ejus ancíllæ idem vitæ genus suscepére. Accedéntibus subínde áliis, ampliórem ascetério ædificándo locum qui sancti Stéphani de Rupta tunc dicebátur, nunc S. Antónii, intercedénte Apostólica auctoritáte, Beátrix obtínuit; ubi extrúcto cœnóbio, cui Azzo illíus pater amplíssimos attríbuit rédditus, sancti Benedícti régulam sibi ac Virgínibus, quæ illic sese in disciplínam tradíderant, servándam propósuit: utque árctius se cælésti Sponso devincíret, anno millésimo ducentésimo quinquagésimo quarto solémnem trium votórum professiónem in Joánnis Quiríni antístitis Ferrariénsis mánibus emísit. Tum vero ascensiónes in corde suo dispónens, virtútum ómnium exercitatióne assídua, jugíque orándi meditandíque stúdio ad summum religiósæ perfectiónis fastígium perveníre conténdit. Mira in primis ánimi demissióne, ac singulári in páuperes caritáte fuísse memorátur: ádeo ut non modo sodálibus præésse, quamvis ómnium esset mater et magístra constánter recusáverit, sed ínsuper ægrótis soróribus inservíret, ac vilíssimis quibúsque offíciis, et ministériis alácriter fungerétur.

℟. Dilexísti justítiam.

Lectio vi.

Omnes páuperes, qui ad eam confluébant, álere, ac véstibus cooperíre in delíciis habuísse tráditur, ita ut egenórum mater ab ómnibus appellarétur. Postrémo in morbum íncidens, atque ex illo suprémum sibi diem imminére intélligens, sacraméntis Ecclésiæ refécta, veniáque a soróribus pétita, eásque ad Dei amórem, et reguláris institúti observántiam cohortáta, quíndecim elápsis a professióne annis, in cínere et cilício, inténtis in cælum óculis, in ea verba: In manus tuas, Dómine, comméndo spíritum meum: die décima octáva Januárii anno septuagésimo supra millésimum ducentésimum, ánimam Deo réddidit. Pretiósam in conspéctu Dómini ejus mortem multa, quæ ejus méritis contigísse perhibéntur, signa declarárunt. Religiósum cultum, ipsi jam inde ab óbitu delátum, atque ad hæc usque témpora constánter præstitum, Clemens décimus quartus adprobávit. Ut autem ejus festum cum Offício et Missa die décima nona Ja-

nuárii celebrarétur, Pius sextus Póntifex Máximus benígne concéssit.

℟. Afferéntur regi.

In III. Nocturno Homil. Sæpe vos S. Gregorii Papæ in Evang. Símile erit regnum cælórum decem Virgínibus, de Comm. Virg. I loco.

DIE XXXI.

S. GEMINIANI

Episcopi et Confessoris.

Duplex.

Omnia de Comm. Conf. Pont., præter seq.

Oratio. **Da, quæsumus.**

In I. Nocturno Lectiones de Scriptura occurrente.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

Geminianus ex vico Mutinénsi, cui nomen Gavéllus, honéstis paréntibus ortus, jam inde a pueritia cæléstem vitam ágere cœpit. Adoléscens, distribúto in usus indigéntium património, voluntáriam paupertátem perpétuo cóluit: in clericórum númerum redáctus, et Diáconus ab António tunc Mútinæ Epíscopo factus, ei quoad vixit, ut levíta Lauréntius Pontífici Sixto, sédulo adhæsit. Quo doctóre tantum in omni virtúte profécit, ut illo demórtuo pópuli totíus précibus onus episcopále, quod fúgiens in solitúdinem recusáverat, suscípere tandem coáctus sit. Eo suscépto, urbem statim Idolórum fanis, quæ adhuc supérerant, expurgávit.

℟. **Invéni David.**

Lectio v.

Erat autem illi éadem, quæ prius fúerat, in corde humílitas, in vestítu modéstia, in omni actióne sánctitas, in hostes vero humáni géneris potéstas singuláris. Cum in templo sancti Petri pernoctáret in oratióne, ab se visum dæmonem signo Crucis extémplo fugávit. Ab Joviáno imperatóre per núntios exorátus, ut ab única fília obsidéntem immúndum spíritum præsens ejícere ne gravarétur, navem seréno cælo, tranquillóque mari conscéndens, ut ad illum in Oriéntem adveherétur, cohórtam repénte ingéntem tempestátem oratióne mirabíliter sedávit. A Príncipe vero benígne excéptus mox ejus fíliam a dæmonis vexatióne liberávit, aliósque complúres ibídem váriis morbis afféctos prístinæ sanitáti restítuit.

℟. **Pósui adjutórium.**

Lectio vi.

Domum revérsus omnes divínæ legis præcéptis, et sanctióris vitæ offíciis instruébat, ægros solo contáctu sanábat. Novam Joviniáni hæresim virginitáti adversántem a suis ácriter arcébat, quam in Mediolanénsi synodo, cui præerat sanctus Ambrósius, una cum réliquis orthodóxis Epíscopis condemnávit. Dénique jam senex de óbitu suo præmonítus in oratióne, íncidit in morbum, in quo profúsus in preces, rite sumpto sacrosáncto Eucharístiæ sacraménto, plúrimis pro Christi glória perfúnctus labóribus, ac multis clarus miráculis, obdormívit in Dómino prídie Kaléndas Februárii, anno salútis tercentésimo nonagésimo séptimo; in cujus fúnere illud áccidit memorábile, quod S. Sevé-

rus epíscopus Ravénnas eódem témpore Ravénnæ inter sacrifícium Missæ raptus in éxtasim tantísper a sacro faciéndo quiévit, dum Mútinæ beáti Geminiáni exéquias utrobíque aspectábilis honestáret. Cujus póstea sacrum corpus ex prióri basílica in eam, quæ nunc extat, anno millésimo centésimo sexto a Dodóne epíscopo magno vicinórum Præsulum, ac populórum concúrsu, ipsa étiam Mathílda præsénte, insígni pompa translátum fuit prídie Kaléndas Maji, quem diem Mutinénses festum étiam, atque solémnem esse voluérunt.

R. Iste est qui.

In III. Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndum Matthæum.

Lectio vii. Cap. 9.

In illo témpore: Videns Jesus turbas, misértus est eis, quia erant vexáti, et jacéntes sicut oves non habéntes pastórem. Et réliqua.

Homilía sancti Joánnis Chrysóstomi.

Homil. 33. in Matth.

Vide quam fúgiat Christus inánem hóminum glóriam, quantúmque ostentatiónem contémnat. Nam, ne omnes ad ipsum cónfluant, discípulos emísit, nec ista solum de causa id fecit, sed étiam ut quasi in palæstra quadam in Judæa exercitáti, totíus orbis terrárum curam subíre possent; idcírco ingéntes, si parvas vires eórum consíderes, labóris atque óperis causas propónit, et quasi téneras e nido avículas prótrahit ad volándum, ut facílius póstea majóra capéssant certámina, et præsénti quidem córporum solúmmodo, póstea vero animárum curatiónis, quæ natúra prima est, potestátem sibi elargítus est.

R. Amávit eum.

Lectio viii.

Tu autem consídera quáliter, et fácilem, et necessáriam simul rem osténdit. Quid enim dícitur? Messis quidem multa, operárii autem pauci. Non mitto, inquit, vos ad arándi, seminandíque labórem, sed ad ségetis jam præparátam messem. Idípsum Joánnes quoque áliis verbis scripsit. Alii namque, inquit, laboravérunt, et vos in labóres eórum introístis. His dictis simul, ne sibi ipsis attribúerent, atque arrogárent, quæ faciébant, et cum magnos labóres jam præcessísse osténderet, promptióres eos reddébat.

R. Sint lumbi.

Lectio ix.

Illud étiam pérspice, quemádmodum a misericórdia quadam, et retributióne exórsus est: víscera enim expándit misericórdiæ, quóniam vexátos, et dejéctos quasi oves, quæ pastórem non habent, turbas vidébat. Quod quidem dictum príncipum, atque pontíficum accusatiónem habet, qui cum essent pastóres, lupórum offício fungebántur; quóniam non modo non studébant redúcere multitúdinem ad virtútem, verum étiam progréssus ipsíus ad melióra impediébant. Nam vulgus quidem admirabátur et clamábat: Numquam sic appáruit in Israel. Illi vero contra: In príncipe dæmoniórum dæmónium éjicit.

Te Deum laudámus.

FESTA FEBRUARII

DIE IX.

S. APOLLONIÆ Virg. et Mart.
Duplex.

Omnia de Comm. Virg. et Mart., præter sequentia.

In I. Vesp. ad Magnif. Ant. **Replévit me persecútor amaritudínibus, et fregit ad númerum dentes meos: pars mea Dóminus, dixit ánima mea, proptérea expectábo eum.**

Oratio.

Spiritum nobis, Dómine, dilectiónis et fortitúdinis sancta Apollónia Virgo et Martyr implóret, ut peccatórum máculis tua pietáte delétis, in tua semper benedictióne lætémur. Per Dóminum.

In I. Noct. Lectiones de Scriptura occurr. In Quadrag. **Confitébor tibi, Dómine,** de Comm. Virg. Mart.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

Apollonia Virgo Alexandrína sub Décio imperatóre, cum ingravescénte jam ætáte ad idóla sisterétur, ut eis venerationem adhibéret, illis contémptis, Jesum Christum verum Deum coléndum esse prædicábat. Quamóbrem omnes ei contúsi sunt et evúlsi dentes: ac, nisi Christum detestáta deos coléret, accénso rogo combustúros vivam mináti sunt ímpii carnífices. Quibus illa, se quamvis mortem pro Jesu Christi fide subitúram, respóndit.

℟. **Propter veritátem.**

Lectio v.

Itaque comprehénsa, ut comburerétur, cum paulísper, quasi delíberans quid agéndum esset, stetísset, ex illórum mánibus elápsa, álacris in ignem sibi parátum majóri Spíritus sancti flamma intus accénsa, se injécit. Unde brevi consúmpto córpore, puríssimus spíritus in cælum ad sempitérnam Martyrii corónam evolávit.

℟. **Dilexísti justítiam.**

Lectio vi.

De Sermóne S. Gregórii Papæ.

Recte per Salomónem dícitur: Fortis est, ut mors, diléctio, quia sicut mors corpus intérimit, sic ab amóre rerum corporálium ætérnæ vitæ cáritas occíditur. Nam quem perfécte absorbúerit, ad terréna desidéria velut insensíbilem reddit. Nec enim Sancta hæc cujus hódie natalítia celebrámus, mori potuísset in córpore, si prius a terrénis desidériis mórtua non fuísset in mente. Eréctus namque in virtútis cúlmine ánimus torménta despéxit, præmia calcávit.

℟. **Afferéntur regi.**

In III. Nocturno Homilia **Sæpe vos** in Evang. **Símile erit regnum cælórum decem Virgínibus,** de Comm. Virg. 1. loco.

In Quadrag. ix. Lect. de fer. currente.

Ad Bened. Ant. **Noli timére, Fília, quia redémi te, et vocávi te nómine tuo: cum ambuláveris in igne, non comburéris, et flamma non ardébit in te, quia ego Dóminus Deus tuus, Salvátor tuus.**

Oratio ut supra.

In II. Vesperis.

Ant. **Símile est regnum cælórum,** ex Laudibus.

DIE XI.

APPARITIONIS B. M. V. IMMACULATÆ.

Duplex majus.

Omnia ut in festis B. M. V., præter seq.

In I. Vesperis.

Ant. et Capit. de Laudibus.

Psalmi ut in festis B. M. V. per annum.

Hymnus Ave, maris stella.

℣. Dignáre me laudáre te, Virgo sacráta. ℟. Da mihi virtútem contra hostes tuos.

Ad Magnif. Ant. Ista est colúmba mea, perfécta mea, immaculáta mea.

Oratio ut ad Laudes.

Ad Matutinum.

Invit. Immaculátam Vírginis Conceptiónem celebrémus, * Christum ejus Fílium adorémus Dóminum.

Ps. Veníte, exultémus.

Hymnus.

Te dícimus præcónio,
Intácta mater Núminis,
Nostris benígna láudibus
Tuam repénde grátiam.

Sontes Adámi pósteri
Inf écta proles gígnimur;
Labis patérnæ néscia
Tu sola, Virgo, créderis.

Caput dracónis ínvidi
Tu cónteris vestígio,
Et sola glóriam refers
Intaminátæ oríginis.

O gentis humánæ decus
Quæ tollis Hevæ oppróbrium,
Tu nos tuére súpplices,
Tu nos labántes érige.

Serpéntis antíqui potens
Astus retúnde et ímpetus,
Ut cælitum perénnibus
Per te fruámur gáudiis.

Jesu, tibi sit glória
Qui natus es de Vírgine,
Cum Patre et almo Spíritu
In sempitérna sæcula.
Amen.

In I. Nocturno.

Ant. Ave, grátia plena, * Dóminus tecum.

Psalmi trium Nocturnorum ut in festis B. M. V. per annum.

Ant. Benedícta tu inter mulíeres, * et benedíctus fructus ventris tui.

Ant. Ne tímeas, María, * invenísti grátiam apud Dóminum.

℣. Deus omnípotens præcínxit me virtúte. ℟. Et pósuit immaculátam viam meam.

Lect. Ego sapiéntia, ut in festis B. M. V. per annum.

℟. i. Sapiéntia quæ attíngit a fine usque ad finem fórtiter et dispónit ómnia suáviter, ædificávit sibi domum. * Ecce tabernáculum Dei cum homínibus. ℣. Vidi sanctam civitátem, Jerúsalem novam, parátam sicut sponsam, ornátam viro suo. Ecce tabernáculum.

℟. ii. Quasi arcus refúlgens inter nébulas, et quasi flos rosárum in diébus vernis, et quasi lília in tránsitu aquæ, * Sic fulget Virgo immaculáta. ℣. Arcum meum ponam in núbibus, et erit signum fœderis mei vobíscum. Sic fulget.

℟. iii. Surge, amíca mea, speciósa mea, et veni, colúmba mea. * Osténde mihi fáciem tuam, sonet vox tua in áuribus meis. ℣. Vox túrturis audíta est in terra nostra. Osténde. Glória. Osténde.

In II. Nocturno.

Ant. Fecit mihi magna qui

potens est, * et sanctum nomen ejus.

Ant. Sanctificávit tabernáculum suum Altíssimus: * Deus in médio ejus non commovébitur.

Ant. Dóminus possédit te in inítio viárum suárum: * et in caritáte perpétua diléxit te.

℣. Adjuvábit eam Deus vultu suo. ℟. Deus in médio ejus non commovébitur.

Lectio iv.

Anno quarto a dogmática definitióne de immaculáto beátæ Vírginis concéptu, ad Gavi flúminis oram prope óppidum Lourdes Diœcésis Tarbiénsis in Gállia, ipsa virgo in rupis sinu super specum Massabiélle puéllæ cuídam, vernácula lingua Bernadétte nuncupátæ, paupérrimæ quidem, sed ingénuæ ac piæ, plúries se conspiciéndam óbtulit. Immaculáta Virgo juveníli ac benígno videbátur aspéctu, nívea veste niveóque pállio contécta, ac zona cærúlea succíncta: nudos pedes áurea rosa ornábat. Primo apparitiónis die, qui fuit undécimus Februárii anno millésimo octingentésimo quinquagésimo octávo, puéllam signum crucis rite piéque faciéndum edócuit, atque ad sacri rosárii recitatiónem, exémplo suo, corónam, quæ prius ex bráchio demíssa pendébat, manu advólvens, excitávit: quod in céteris étiam apparitiónibus præstitit. Altera autem apparitiónis die, puélla in simplicitáte cordis sui, diabólicam fraudem timens, lustrálem aquam in Vírginem effúdit: sed beáta Virgo, léniter arrídens, benigniórem illi vultum osténdit. Cum vero tértio apparuísset, puéllam ad specum per quíndecim dies invitávit. Exínde eam sæpius est alloquúta ac pro peccatóribus oráre, terram deosculári, pœnitentiámque ágere est hortáta: deínde imperávit ut sacerdótibus edíceret, ædificándum ibi esse sacéllum, solemnísque supplicatiónis more illo accedéndum. Mandávit ínsuper ut e fonte, qui sub aréna adhuc latébat, sed mox erat eruptúrus, aquam bíberet eáque se abstérgeret. Dénique die festo Annuntiatiónis, percontánti eníxe puéllæ illíus nomen, cujus aspéctu tóties dignáta fúerat, Virgo, admótis péctori mánibus elatísque in cælum óculis, respóndit: « Immaculáta Concéptio ego sum. »

℟. Quæ est ista, quæ progréditur quasi auróra consúrgens, * Pulchra ut luna, elécta ut sol? ℣. Ipsa est colúmba mea, perfécta mea, immaculáta mea. Pulchra.

Lectio v.

Percrebrescente fama beneficiórum, quæ in sacro specu recepísse fidéles dicebántur, augebátur in dies hóminum concúrsus, quos loci relígio ad specum advocábat. Itaque prodigiórum fama puellæque candóre motus Tarbiénsis Epíscopus, quarto ab enarrátis anno, post jurídicam factórum inquisitiónem, supernaturáles esse apparitiónis notas sua senténtia probávit, cultúmque Vírginis Immaculátæ in eódem specu permísit. Mox ædificátum sacéllum: ex illo die pene innúmeræ fidélium turbæ, voti ac supplicatiónis causa, ex Gállia, Bélgio, Itália, Hispánia ceteríisque Európæ provínciis necnon ex lon-

gínquis Americæ regiónibus quovis anno illuc advéniunt, noménque Immaculátæ de Lourdes ubíque terrárum inclaréscit. Fontis aqua in cunctas orbis partes deláta, ægris sanitátem restítuit. Orbis vero cathólicus tantórum memor benefactórum, ædes sacras mirábili ópere ibi extrúxit. Vexílla innúmera, acceptórum beneficiórum véluti monuménta, illuc a civitátibus ac géntibus missa, ædem Vírginis miro ornátu décorant. In hac sua véluti sede Immaculáta Virgo júgiter cólitur; intérdiu quidem précibus, religióso cantu solemnibúsque áliis cæremóniis; noctu vero sacris illis supplicatiónibus, quibus infinítæ propémodum peregrinántium turbæ céreis facibúsque accénsis procédunt et laudes beátæ Vírginis cóncinunt.

℟. Erit in novíssimis diébus mons præparátus Vírgini Maríæ in vértice móntium, et elevábitur super cælos, et ibunt pópuli multi et dicent: * Veníte et ascendámus ad montem. ℣. Sicut lætántium ómnium habitátio est in te. Veníte.

Lectio vi.

PEREGRINATIONES hujúsmodi fidem frigescénte sæculo excitásse, ánimum ad christiánam legem profiténdam addidísse, cultúmque Vírginis Immaculátæ mirum in modum auxísse, ómnibus compértum est. In qua mirábili fídei professióne Christiánus pópulus sacerdótes véluti duces habet, qui illuc suas plebes addúcunt. Ipsi étiam sacrórum Antístites sanctum locum frequénter ádeunt, peregrinatiónibus præsunt, solemnioribúsque festis intérsunt. Nec ádeo rarum est ipsos Románæ Ecclésiæ Purpurátos Patres húmili peregrinórum more accedéntes conspícere. Ipsi quoque Románi Pontífices, pro sua erga Immaculátam de Lourdes pietáte, sacram ædem donis nobilíssimis cumulárunt. Pius nonus, sacris indulgéntiis, Archiconfraternitátis privilégio ac minóris Basílicæ título ipsam insignívit; ac Deíparæ imáginem ibídem cultam, solémni ritu per Legátum suum apostólicum in Gállia diadémate distínctam vóluit. Leo vero décimus tértius innúmera étiam cóntulit benefícia, indulgéntias ad modum Jubilæi vigésimo quinto Apparitiónis anno verténte concéssit, peregrinatiónes sua auctoritáte verbóque provéxit, ac solémnem ecclésiæ sub título Rosárii dedicatiónem suo nómine péragi curávit. Quorum beneficiórum amplitúdinem cumulávit, cum, plúrium Episcopórum rogátu, solémne festum sub título Apparitiónis beátæ Maríæ Vírginis Immaculátæ, próprio Offício et própria Missa celebrándum benígne concéssit.

℟. Prævenísti eam, Dómine, in benedictiónibus dulcédinis, posuísti in cápite ejus * Corónam de lápide pretióso. ℣. Magna est glória ejus in salutári tuo, glóriam et magnum decórem impónes super eam. Corónam. Glória Patri. Corónam.

In III. Nocturno.

Ant. Manus Dómini confortávit te, * et ídeo eris benedícta in ætérnum.

Ant. Noli metúere * non enim pro te, sed pro ómnibus hæc lex constitúta est.

Ant. Benedíxit te Dóminus in virtúte sua, * quia per te ad níhilum redégit inimícos nostros.

℣. Diffúsa est grátia in lábiis tuis. ℟. Proptérea benedíxit te Deus in ætérnum.

Léctio sancti Evangélii secúndum Lucam.

Lectio vii. Cap. 1.

In illo témpore: Missus est Angelus Gábriel a Deo in civitátem Galilææ, cui nomen Názareth, ad Vírginem desponsátam viro, cui nomen erat Joseph de domo David, et nomen Vírginis María. Et réliqua.

Homilía sancti Bernárdi Abbátis.

Ex Homilia 2. super Missus.

Lætare, pater Adam, sed magis tu, o Heva mater, exúlta, qui sicut ómnium paréntes, ita ómnium fuístis peremptóres; et quod infelícius est, prius peremptóres quam paréntes. Ambo, inquam, consolámini super fília, et tali fília, sed illa ámplius de qua malum ortum est prius, cujus oppróbrium in omnes pertransívit mulíeres. Instat namque tempus, quo jam tollátur oppróbrium, nec hábeat vir quid causétur advérsus féminam; qui útique, dum se imprudénter excusáre conarétur, crudéliter illam accusáre non cunctátus est, dicens: Múlier quam dedísti mihi, dedit mihi de ligno, et comédi. Proptérea curre, Heva, ad Maríam, curre mater ad fíliam; fília pro matre respóndeat: ipsa matris oppróbrium áuferat: ipsa patri pro matre satisfáciat: quia ecce si vir cécidit per féminam, jam non erígitur nisi per féminam.

℟. Tu ergo ínvoca Dóminum, lóquere regi pro nobis, * Et líbera nos de morte. ℣. Omnes sitiéntes, veníte ad aquas, et hauriétis salútem a Dómino. Et líbera nos.

Lectio viii.

Quid dicébas, o Adam? Múlier, quam dedísti mihi, dedit mihi de ligno, et comédi. Verba malítiæ sunt hæc quibus magis áugeas quam déleas culpam. Verúmtamen Sapiéntia vicit malítiam, cum occasiónem véniæ, quam a te Deus interrogándo elícere tentávit, sed non pótuit, in thesáuro indeficiéntis suæ pietátis invénit. Rédditur nempe fémina pro fémina, prudens pro fátua, húmilis pro supérba, quæ pro ligno mortis gustum tibi pórrigat vitæ, et pro venenóso cibo illo amaritúdinis, dulcédinem páriat fructus ætérni. Muta ergo iníquæ excusatiónis verbum in vocem gratiárum actiónis, et dic: Dómine, múlier, quam dedísti mihi, dedit mihi de ligno vitæ, et comédi; et dulce factum est super mel ori meo, quia in ipso vivificásti me. Ecce enim ad hoc missus est Angelus ad Vírginem. O féminam singuláriter venerándam, super omnes féminas admirábilem, paréntum reparatrícem, posterórum vivificatrícem.

℟. Plantávit Dóminus Deus paradísum voluptátis, produxítque lignum vitæ in médio ejus. * Et flúvius egrediebátur de loco voluptátis. ℣. Emissiónes tuæ paradísus, Virgo María. Et flúvius. Glória. Et flúvius.

In Quadrag. de Homil. Feriæ.

Lectio ix.

Quam tibi áliam prædixísse Deus vidétur, quando ad serpéntem ait: Inimicítias ponam

inter te et mulíerem? Et si adhuc dúbitas quod de María díxerit, audi quod séquitur: Ipsa cónteret caput tuum. Cui hæc serváta victória est, nisi Maríæ? Ipsa procul dúbio caput contrívit venenátum, quæ omnímodam malígni suggestiónem tam de carnis illécebra, quam de mentis supérbia dedúxit ad níhilum. Quam vero áliam Sálomon requirébat, cum dicébat: Mulíerem fortem quis invéniet? Nóverat quippe vir sápiens hujus sexus infirmitátem, frágile corpus, lúbricam mentem. Quia tamen et Deum légerat promisísse, et ita vidébat congrúere, ut qui vícerat per féminam vincerétur per ipsam, veheménter admírans ajébat: Mulíerem fortem quis invéniet? Quod est dícere: si ita de manu féminæ pendet et nostra ómnium salus, et innocéntiæ restitútio, et de hoste victória: fortis omníno necésse est ut provideátur, quæ ad tantum opus possit esse idónea. Te Deum laudámus.

Ad Laudes

et per horas.

Ant. Candor est lucis ætérnæ, * et spéculum sine mácula.

Dóminus regnávit,

Múlier amícta sole et luna sub pédibus ejus, * et in cápite ejus coróna stellárum duódecim.

Tu glória Jerúsalem, tu lætítia Israel, * tu honorificéntia pópuli nostri.

Benedícta es tu, Virgo María, a Dómino Deo excélso, * præ ómnibus muliéribus super terram.

Hódie nomen tuum ita magnificávit Dóminus, * ut non recédat laus tua de ore hóminum.

Capitulum. Cant. 2.

Surge, amíca mea, speciósa mea, et veni; colúmba mea, in foramínibus petræ, in cavérna macériæ, osténde mihi fáciem tuam, sonet vox tua in áuribus meis.

Hymnus.

Aurora soli prævia
Felix salútis núncia,
In noctis umbra plebs tua
Te, Virgo, supplex ínvocat.

Torrens nefástis flúctibus
Cunctos trahens vorágine,
Leni resídit æquore
Cum transit Arca fœderis.

Dum torret aréscens humus,
Tu rore sola spárgeris;
Tellúre circum rórida,
Intácta sola pérmanes.

Fatále virus évomens
Attóllit anguis vérticem;
At tu dracónis túrgidum
Invícta cónteris caput.

Mater benígna, réspice
Fletus precésque súpplicum,
Et dimicántes tártari
Victrix tuére ab hóstibus.

Jesu, tibi sit glória,
Qui natus es de Vírgine,
Cum Patre et almo Spíritu
In sempitérna sæcula.
Amen.

℣. Diffúsa est grátia in lábiis tuis. ℟. Proptérea benedíxit te Deus in ætérnum.

Ad Bened. Ant. Præclára salútis auróra, ex te, Virgo María exívit sol justítiæ, qui visitávit nos óriens ex alto.

Oratio.

Deus, qui per immaculátam Vírginis Conceptiónem dignum Fílio tuo habitáculum

præparásti: súpplices a te quæsumus; ut ejúsdem Vírginis apparitiónem celebrántes, salútem mentis et córporis consequámur. Per eúmdem Dóminum.

Ad Tertiam.

Capit. Surge, amíca mea, ut supra.

℟. br. Quæ est ista quæ ascéndit de desérto * Delíciis áffluens? Quæ est ista. ℣. Inníxa super diléctum suum. Delíciis áffluens. Glória. Quæ est ista.

℣. Vidérunt eam fíliæ Sion. ℟. Et beatíssimam prædicavérunt.

Ad Sextam.

Capitulum. Prov. 8.

Mecum sunt divítiæ et glória, opes supérbæ et justítia: mélior est enim fructus meus auro et lápide pretióso.

℟. br. Ego Mater * Pulchræ dilectiónis. Ego Mater. ℣. Et timóris et agnitiónis et sanctæ spei. Pulchræ dilectiónis. Glória Patri. Ego Mater.

℣. In me omnis grátia viæ et veritátis. ℟. In me omnis spes vitæ et virtútis.

Ad Nonam.

Capitulum. Eccli. 24.

In me grátia omnis viæ et veritátis, in me omnis spes vitæ et virtútis. Transíte ad me omnes qui concupíscitis me, et a generatiónibus meis impléminі.

℟. br. Qui me iuvénerit * Invéniet vitam. Qui me. ℣. Et háuriet salútem a Dómino. Invéniet vitam. Glória. Qui me.

℣. Transíte ad me omnes qui concupíscitis me. ℟. Et a generatiónibus meis impléminі.

In II. Vesperis.

Omnia ut in I. Vesp., præter sequentia.

Hymnus.

Omnis expértem máculæ Maríam
Edocet summus fídei magíster;
Vírginis gaudens célebrat fidélis
Terra triúmphum.

Ipsa se præbens húmili puéllæ
Virgo spectándam, récreat pavéntem,
Seque concéptam sine labe sancto
Prædicat ore.

O specus felix, decoráte divæ
Matris aspéctu! veneránda rupes,
Unde vitáles scatuére pleno
Gúrgite lymphæ.

Huc catervátim pia turba nostris,
Huc ab extérnis peregrína terris
Affluit supplex, et opem poténtis
Vírginis orat.

Excipit Mater lácrimas precántum,
Donat optátam míseris salútem;
Compos hinc voti pátrias ad oras
Turba revértit.

Súpplicum, Virgo, miseráta casus,
Semper o nostros réfove labóres,
Impetrans mœstis bona sempitérnæ
Gáudia vitæ.

Sit decus Patri, genitæque Proli,
Et tibi compar utriúsque virtus
Spíritus semper, Deus unus omni
Témporis ævo. Amen.

℣. Dignáre me laudáre te, Virgo sacráta. ℟. Da mihi virtútem contra hostes tuos.

Ad Magnif. Ant. Hódie gloriósa cæli Regína in terris appáruit; hódie pópulo suo verba salútis et pígnora pacis áttulit; hódie Angelórum et fidélium chori Immaculátam Conceptiónem celebrántes gáudio exúltant, allelúja.

FESTA MARTII

DIE III.

S. ANSELMI Abbatis.

Duplex.

Omnia de Comm. Conf. non Pont., præter seq.

Oratio. Intercéssio.

In I. Nocturno Lect. Laudémus viros gloriósos, de Comm. Conf. Pont. 2. loco, cum ℟℟. de Comm. Conf. non Pont.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

Anselmus vir nobilíssimus Aistúlpho Longobardórum regi Giseltrúdæ sorórís suæ viro conjúnctus, Forojuliénsi Ducátu, et régiæ milítiæ præfectúra conspícuus, post multa strénue in bello gesta, Deo militáre deínceps instítuit. Abjéctis ergo sæculi pompis, sub régula sancti Benedícti monásticam vitam ampléxus, Fanáni primum in Æmíliæ fínibus (assignáto sibi per Aistúlphum solo) cœnóbium ædificávit, ubi assúmptis sibi sóciis eámdem régulam profiténtibus, omni virtútum génere brevi resplénduit. Humilitáte potíssimum excéllere visus est; nam cæteris quibúsvis étiam sibi súbditis abjectiórem se réputans, de virtútibus suis Fratres éloqui mínime pati póterat; quinímmo vilióra quæque monastérii múnia obíre géstiens, domínicum illud frequénter ingeminábat: Fílius hóminis non venit ministrári, sed ministráre. Hospitalitáte prætérea, et mira in páuperes largitáte insígnis, plura hospítia ad egénos, peregrinósque excipiéndos váriis in locis extrúxit, multísque attribútis e sæculári suo património bonis, locupletávit, a quibus néminem, nisi impénsis ei prius ómnibus caritátis offíciis, discédere permittébat.

℟. Honéstum fecit.

Lectio v.

Post hæc Nonántulæ suis ipse mánibus, monachísque adlaborántibus, perpurgáto vépribus loco, insígne monastérium a fundaméntis eréxit, et ad excipiéndos débiles et féminas, quæ ad monastérium veníre póterant, xenodochíum álterum in via Æmília construxit, ac divi Ambrósii nómine dedicávit. Romam religiónis causa profectúrus, Aistúlpho regi auctor fuit, ut eámdem secum peregrinatiónem suscíperet. A Stéphano Summo Pontífice, assidéntibus in Vaticána Basílica Epíscopis, honorífice excéptus rex, amplum pro monastério Nonantuláno diplóma super corpus beáti Petri véteri more óbtulit, quod Stéphanus Apostólica auctoritáte firmátum Anselmo trádidit, eúmque própriis ipse mánibus Abbátem solémni ritu constítuit, ac demum complúribus sanctórum relíquiis, et sacris præsértim beáti Silvéstri óssibus, unde

póstea monastério nomen éxtitit, donátum dimísit.

℟. Amávit eum.

Lectio vi.

Nonantulam revérsus, Frátribus suis monásticam disciplínam, non tam reguláribus præcéptis et institútis cæléasti sapiéntia plenis, quam assídua virtútum exercitatióne, cunctis, ipse prælúcens, egrégie trádere, ac promovére non déstitit; quaprópter ádeo sanctitátis ejus fama percrébuit, quam et Deus ipse miráculis non semel per eum éditis réddidit illustriórem; ut quamplúrimi in dies, terrénis ómnibus abdicátis, perfectióris vitæ desidério illi sese instituéndos commítterent. Monachórum númerum ad centum, et ámplius supra mille, excrevísse compértum est, excéptis párvulis, et pulsántibus, capesséndæ ibídem regulári milítiæ proludéntibus, quibus étiam fovéndis, atque regéndis Ansélmi cáritas patérna non déerat. Postrémo vir Dei, cum quinquagínta fere annis amplíssimo monastério præfuísset, dissolutiónem sui córporis imminére præséntiens, convocátis Frátribus, jam finis sui diem adésse nuntiávit, eosdémque lacrimántes patérne consolátus, et ad suscéptum perfectiónis iter alácriter prosequéndum, propósita spe corónæ immarcescíbilis adhortátus, consuétos horæ tértiæ, atque inde sextæ canónicæ psalmos in gáudio spíritus, et voce exultatiónis cánere aggréssus est: quibus explétis, benedictióne Frátribus impertíta, expánsis mánibus, oculísque in cælum inténtis, ánimam Deo réddidit féria sexta quinto nonas Mártii anno salútis octingentésimo tértio. Sancti viri corpus marmóreo labéllo a mónachis cónditum, in templi Nonantuláni summo altári collocátum, adhuc pia pópuli frequéntia cólitur, multíque eum, in assequénda a Deo ex váriis infirmitátibus sanitáte, propítium intercessórem expérti sunt. Nonantuláni vero ut peculiárem sibi adléctum Patrónum agnóscunt, et venerántur.

℟. Iste homo.

In III. Noct. Homil. Grandis fidúcia in Evang. Ecce nos relíquimus ómnia, ut in Comm. Abbatum. Lectio ix. de Homil. feriæ.

OFFICIUM VOTIVUM

SANCTI PROSPERI

EPISCOPI, CONFESSORIS ET DOCTORIS

REGII PRINCIPALIS PATRONI

Omnia dicuntur de Comm. Conf. Doct., præter ea quæ hic assignantur propria.

In Hymn. **Iste Confessor** M. S.

In utrisque Vesperis.

Ad Magnif. Ant. **O Doctor óptime, Ecclésiæ sanctæ lumen, beáte Prosper, divínæ legis amátor deprecáre pro nobis Fílium Dei.**

Oratio.

Ecclesiam tuam, quæsumus, Dómine, grátia cæléstis amplíficet: quam beáti Prósperi Confessóris tui atque Pontíficis illustráre voluísti gloriósis méritis et doctrínis. Per Dóminum.

Pro Mense Januario.

In I. Nocturno Lectiones de Scriptura occurrente.

In II. Nocturno.

Sermo sancti Joánnis Chrysóstomi.

In cap. 7. Matth. Homil. 18. post initium.

Lectio iv.

Deus ita nos dispósuit esse, ut nec studéntes et laborántes, circa Scriptúras, acquirámus salútem sciéntiæ sine grátia Dei, ut nec nobis imputémus, quod scimus: nec tamen grátiam acquirámus, nisi studuérimus, et laboravérimus circa Scriptúras, ne donum Dei detur negligéntibus. Sicut enim in bello non omnis, qui pugnat, vincit; nemo tamen víncere potest, nisi pugnáverit: sic non omnes, qui student et legunt, acquírunt sciéntiam spirituálem; nemo tamen acquírere potest, nisi qui aut studiósus fúerit ad legéndum, aut assíduus ad audiéndum. ℟. **Invéni David.**

Lectio v.

Et infidéles quidem, et non timéntes Deum invéniunt sciéntiam legéndo et studéndo, sed non illam, quæ ex Deo est, quæ per Spíritum sanctum datur: sed hanc, quæ est ex natúra carnáli, quæ per exercitatiónem carnis acquíritur, quam habuérunt étiam gentílium studiósi. Multa enim differéntia est inter sciéntias istas. Qui enim oratiónibus non instat, nec opéribus bonis, sed per solum stúdium lectiónum factus est sciens, quando áliis prædicat, ipse sibi non sentit quod prædicat. ℟. **Pósui adjutórium.**

Lectio vi.

Sed quando álios docet, ab intus consciéntia ejus ridet sibi de verbis suis; quia sciéntia, quæ ex solis lectiónibus est, ex ore procédit; quæ autem de Spíritu sancto est, de corde pro-

fértur : et ídeo spirituális sciéntia non solum dícitur, sed et sentítur. Non tantum in Scriptúris légitur, sed ex corde suggéritur : et ídeo si álios terret, ipse ámplius timet: si consolátur, ipse mélius gaudet; et omne quod lóquitur, non tantum legit, sed experiménto probávit. Ídeo ergo petámus Deum, et operémur bona, ut non carnálem, sed spirituálem sciéntiam mereámur. ℟. Iste est qui.

In III. Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndum Matthæum.

Lectio vii. Cap. 5.

In illo témpore: Dixit Jesus discípulis suis: Vos estis sal terræ. Quod si sal evanúerit, in quo saliétur? Et réliqua.

Homilía sancti Hierónymi Presbyteri.

Lib. 1. Comm. in c. 5. Matth.

Sal appellántur Apóstoli et doctóres: quia per illos univérsum hóminum condítur genus. Quod si sal evanúerit, in quo saliétur? Si doctor erráverit, a quo álio doctóre emendábitur? Ad níhilum valet ultra, nisi ut mittátur foras, et conculcétur ab homínibus. Exémplum de agricultúra sumptum est. Sal étenim sicut in cibórum condiméntum, et ad siccándas carnes necessárium est, ita álium usum non habet. Certe légimus in Scriptúris, urbes quasdam ira victórum sale seminátas, ut nullum in ipsis germen orirétur.

℟. Amávit eum.

Lectio viii.

Caveant ergo doctóres et Epíscopi, et vídeant poténtes poténter torménta sustinére, nihílque esse remédii, sed majórum ruínam ad tártarum dúcere. Vos estis lux mundi. Non potest cívitas abscóndi supra montem pósita: neque accéndunt lucérnam et ponunt eam sub módio, sed super candelábrum ut lúceat ómnibus qui in domo sunt. Docet fidúciam prædicándi, ne Apóstoli abscondántur ob metum, et sint símiles lucérnæ sub módio, sed tota libertáte se prodant: ut quod audiérunt in cubículis, prædicent in tectis.

℟. In médio.

Lectio ix.

Nolite putáre, quóniam veni sólvere legem, aut Prophétas: non veni sólvere, sed adimplére. Sive quod de se per álios prophetáta compléverit, sive quod ea, quæ ante propter infirmitátem audiéntium rúdia, et imperfécta fúerant, sua prædicatióne compléverit, iram tollens, et vicem taliónis exclúdens, et occúltam in mente concupiscéntiam damnans. Donec tránseat cælum et terra. Promittúntur nobis cæli novi et terra nova, quæ factúrus est Dóminus Deus. Si ergo nova creánda sunt, consequénter vétera transitúra. Te Deum.

Pro Mense Februario.

In II. Nocturno.

Ex Libro S. Augustíni Epíscopi de Civitáte Dei.

Lib. 18 Cap. . Lectio iv.

Auctores nostri, in quibus non frustra sacrárum litterárum fígitur et terminátur canon, absit, ut inter se áliqua ratióne disséntiant. Unde non immérito, cum illa scríberent, eis

Deum vel per eos locútum, non pauci in scholis, aut gymnásiis litigiósis disputatiónibus gárruli, sed in agris, atque in úrbibus cum doctis, atque indóctis tot, tantíque pópuli credidérunt. Ipsi sane pauci esse debuérunt, ne multitúdine vilésceret, quod carum religióne esse oportéret; nec tamen ita pauci, ut eórum non sit miránda consénsio.

℟. Invéni David.

Lectio v.

NEQUE enim in multitúdine philosophórum, qui labóre étiam litterário monuménta suórum dógmatum reliquérunt, fácile quis invénerit, inter quos cuncta, quæ sensére, convéniant; quod osténdere hoc ópere longum est. Ubi etsi áliqua vera dicebántur, eádem licéntia dicebántur, et falsa; prorsus ut non frustra talis cívitas mysticum vocábulum Babylónis accéperit. Bábylon quippe interpretátur Confúsio quod nos jam dixísse memínimus. Non ínterest diáboli regis ejus, quam contráriis inter se rixéntur erróribus, quos mérito multæ, variæque impietátis páriter póssidet.

℟. Pósui adjutórium.

Lectio vi.

AT vero gens, pópulus, cívitas, respública, Israelítæ, quibus crédita sunt elóquia Dei, nullo modo pseudoprophétas cum veris Prophétis pari licéntia confudérunt, sed concórdes inter se, atque in nullo dissentiéntes, sacrárum litterárum veráces ab eis agnoscebántur et tenebántur auctóres. Ipsi eis erant Philósophi, hoc est amatóres sapiéntiæ, ipsi sapiéntes, ipsi Theólogi, ipsi Prophétæ, ipsi Doctóres probitátis, atque pietátis. Quicúmque secúndum illos sápuit et vixit, non secúndum hómines, sed secúndum Deum, qui per eos locútus est, sápuit et vixit.

℟. Iste est.

In III. Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndum Matthæum.

Lectio vii. Cap. 5.

IN illo témpore: Dixit Jesus discípulis suis: Vos estis sal terræ. Quod si sal evanúerit, in quo saliétur? Et réliqua.

Homilía sancti Hilárii Epíscopi.

Comment. in Matth. cap. 4. post initium.

VOS estis sal terræ: quod si sal infatuátum fúerit, ad níhilum valet id quod saliétur. Sal, ut árbitror, terræ nullum est. Quómodo ergo Apóstolos sal terræ nuncupávit? Sed propríetas est quæbénda dictórum, quam et Apostolórum offícium, et ipsíus salis natúra monstrábit. Sal est in se uno cóntinens aquæ, et ignis eleméntum, et hoc ex duóbus est unum.

℟. Amávit eum.

Lectio viii.

HIC ígitur in omnem usum humáni géneris efféctus, incorruptiónem corpóribus, quibus fúerit aspérsus, impértit et ad omnem sensum condíti sapóris aptíssimus est. Apóstoli autem sunt rerum cæléstium prædicatóres et æternitátis velut satóres, immortalitátem ómnibus corpóribus, quibus eórum sermo aspérsus fúerit, conferéntes. Mérito ígitur sal terræ nuncupáti sunt, per do-

ctrínæ virtútem saliéndi modo æternitáti córpora reserväntes. ℟. In médio Ecclésiæ.

Lectio ix.

Sed natúra salis semper éadem est, nec immutári unquam potest. Verum quia conversióni homo súbjacet, et solus beátus, qui usque ad finem in ómnibus Dei opéribus permánserit: ídeo eos sal terræ nuncupátos monet in tráditæ sibi potestátis virtúte persístere, ne infatuáti nihil sáliant, et ipsi, sensu accépti sapóris amísso, vivificáre corrúpta non possint, et projécti de Ecclésiæ promptuáriis cum his, quos salíerint, pédibus incedéntium proterántur.

Te Deum laudámus.

Pro Mense Martio.

In II. Nocturno.

De Exposit. S. Augustíni Episc. in Epístolam primam beáti Joánnis.

Tract. 3. Cap. fin. Lectio iv.

Non habétis necessitátem, ut áliquis vos dóceat, qui únctio ipsíus docet vos de ómnibus. Quid ergo nos fácimus, fratres, quia docémus vos? Si únctio ejus docet vos de ómnibus, quasi nos sine causa laborámus. Et ut quid tantum clamámus? Dimittámus vos unctióni illíus et dóceat vos únctio ipsíus. Sed modo mihi fácio quæstiónem et illi ipsi Apóstolo fácio: dignétur audíre párvulum quæréntem a se. Ipsi Joánni dico: Unctiónem habébant, quibus loquebáris? Tu dixísti, quia únctio ipsíus docet vos de ómnibus; ut quid talem Epístolam fecísti? quid illos tu docébas? quid instruébas? quid ædificábas? ℟. Invéni David.

Lectio v.

Jam hic vidéte magnum sacraméntum, fratres. Sonus verbórum nostrórum aures pércutit, magíster intus est. Nolíte putáre quemquam hóminem áliquid díscere ab hómine. Admonére póssumus per strépitum vocis nostræ: si non sit intus, qui dóceat, inánis fit strépitus noster. Magistéria forínsecus, adjutória quædam sunt et admonitiónes. Cáthedram in cælo habet, qui corda docet. De Dómino dico. Proptérea ait et ipse in Evangélio: Nolíte vobis dícere magístrum in terra; unus est magíster vester Christus. Ipse vobis ergo intus loquátur, quando nemo hóminum illic est; quia etsi áliquis est a látere tuo, nullus est in corde tuo. Christus sit in corde.

℟. Pósui adjutórium.

Lectio vi.

Sic sunt ista verba, fratres, quæ forínsecus dícimus, quómodo est agrícola ad árborem: forínsecus operátur, adhíbet aquam et diligéntiam cultúræ. Quælibet forínsecus adhíbeat, numquid poma format? numquid nuditátem lignórum vestit umbra foliórum? numquid tale áliquid intrínsecus agit? Sed quis agit hoc? Audíte agrícolam Apóstolum, vidéte quid sumus et audíte magístrum interiórem: Ego plantávi, Apóllo rigávit, sed Deus increméntum dedit. Hoc ergo vobis dícimus: sive plantémus, sive rigémus loquéndo, non sumus áliquid, sed ille, qui increméntum dat Deus, idest únctio illíus, qui docet vos de ómnibus. ℟. Iste est qui.

In III. Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndum Matthæum.

Lectio vii. Cap. 5.

In illo témpore: Dixit Jesus discípulis suis: Vos estis sal terræ. Quod si sal evanúerit, in quo saliétur? Et réliqua.

Homilía sancti Joánnis Chrysóstomi.

Homil. 15. in Matth. sub med.

Attendite quid díxerit: Vos estis sal terræ: per quod osténdit, quam necessário ista præcípiat. Non enim de vestra, inquit, tantúmmodo vita, sed de univérso orbe vobis rátio reddénda est. Non ad duas quippe urbes aut decem, aut vigínti, neque ad unam gentem vos mitto, sicut mittébam Prophétas, sed ad omnem terram prorsus ac mare, totúmque mundum, et hunc váriis crimínibus oppréssum. ℟. Amávit eum.

Lectio viii.

Dicendo enim: Vos estis sal terræ, osténdit univérsam hóminum infatuátam esse natúram et peccatórum vi corrúptam: et idcírco illas ab eis virtútes requírit, quæ máxime ad multórum salútem procurándam necessáriæ sunt, atque útiles. Nam qui mansuétus est ac modéstus et miséricors et justus, non intra se tantúmmodo hæc recte facta conclúdit, verum in aliórum quoque utilitátem præcláros hos fáciet efflúere fontes. Igitur, qui corde mundo est atque pacíficus, et persecutiónem pro veritáte pátitur, nihilóminus in commúne cómmodum vitam instítuit. ℟. In médio Ecclésiæ.

Lectio ix.

Ne ígitur putétis, inquit, ad lévia vos ducéndos esse certámina, neque exiguárum rerum vobis ineúndam esse ratiónem: Vos estis sal terræ. Quid ígitur? Ipsi ne putrefácta medicáti sunt? Nequáquam: neque enim fíeri potest, ut ea, quæ jam corrúpta sunt, salis perfricatióne reparéntur. Non ergo hoc fecérunt, sed ante renováta, sibíque trádita, atque ab illa jam putrédine liberáta aspergébant sale, et in ea novitáte conservábant, quam a Dómino suscéperant. Liberáre quippe a putrédine peccatórum Christi virtútis est; ut autem ad illam íterum non revertántur, Apostolórum curæ est, ac labóris. Te Deum laudámus.

Pro Mense Novembri.

In II. Nocturno.

Sermo S. Augustíni Epíscopi.

Ser. 3. De Verb. Dom. in Matth.

Lectio iv.

Cum nobis pro offício cómpetat dícere, vobis autem convéniat pro devotióne audíre, quid tam necessárium tamque pértinens póterit utrísque contíngere, quam ut quod religióse dícitur et devóte audítur, obséquiis competéntibus teneátur? Nam si religiósa non tacére lucrum est, tacére dispéndium; quanto ítaque potióra lucra potúerint proveníre, cum operatiónis efféctu monstrátur quidquid magistériis cæléstibus et díscitur et tenétur? Par étenim causa et docéntem, et audiéntem constríngit, ut utriúsque proféssio factórum testificatióne signétur. ℟. Invéni David.

Lectio v.

Et quamvis dissímile sit doctóris discentísque offícium, tamen utriúsque par esse debet sanctárum legum obséquium: ut jungántur factis, qui separántur offíciis: copuléntur ópere, qui divérsi sunt nómine; et quos vocábula ab ínvicem séparant, eos observántia præceptórum fidéliter ac devóte conjúngat. Quare sic fit, ut utriúsque divérsus sit actus, sed observántiæ par sit necessárius in utrísque efféctus, ut factórum in ambóbus conspíret asséncus, quibus divérsus est in vocábulis sonus.

℟. Pósui adjutórium.

Lectio vi.

In doctóre enim molésta est causa, dícere nec fácere, præcíperet nec observáre; in discénte vero, audíre velle quod nolit implére, aures audítui accommodáre, et ab ópere voluntátem avértere. Céterum, qui facit quod docet, et quidquid ímperat complet, máximus in cæléstibus senténtia Dómini declarátur. At vero, qui quod dicit négligit, et qui quod audit contémnit, salútis reus exístit, qui observánda contémpsit et perícula non vitávit. Amat enim mortem, qui vitæ præcépta non servat, et horret vitam, qui peccáta morti débita desperáta morte frequéntat.

℟. Iste est qui.

In III. Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndum Matthæum.

Lectio vii. Cap. 5.

In illo témpore: Dixit Jesus discípulis suis: Vos estis sal terræ. Quod si sal evanúerit, in quo saliétur? Et réliqua.

Homilía sancti Joánnis Chrysóstomi.

Ex Hom. 15. in Matth. circa med.

Si autem sal evanúerit, in quo saliétur? Ad níhilum valet ultra, nisi ut mittátur foras, et conculcétur ab homínibus. Alii enim, etiámsi sæpe delínquant, possunt tamen ad véniam pervenire; si vero hoc magíster ipse patiátur omni satisfactióne privábitur et supplícia extréma persólvet. Ne enim audiéntes: Cum exprobráverint vobis, et persecúti vos fúerint et díxerint omne malum advérsum vos, in médium prodíre formídent, dicit: Quóniam nisi ad ista fuéritis paráti, frustra étiam prodítis in públicum. Non enim vos opórtet maledícta hóminum timére, sed laudes, quas in audíre cupiátis, tunc vere infatuándi estis atque calcándi.

℟. Amávit eum.

Lectio viii.

Si vero, perseverábitis vosmetípsos úndique castigántes, et deínde audiéritis mala, gaudéte; hoc enim est opus salis, laxa quæque úrere atque restríngere. Itaque jam necessária subséquitur maledíctio, nihil vobis prorsus incómmodans, imo étiam testimónium vestræ pérhibens firmitátis. Si vero illa timéntes fortitúdinem vobis útilem deserátis, multo sævióra patiémini, et male scílicet audiéntes et contémpti a cunctis atque despécti; hoc namque est ab ómnibus conculcári. Deínde ad áliud eos sublímius ducit exémplum: Vos estis lux mundi.

℟. In médio Ecclésiæ.

Lectio ix.

ITERUM mundi, non unfus profécto gentis, nec vigíuti úrbium, sed totfus orbis lumen tunc perhibéntur, et lumen intelligíbile, ipsóque sole fulgéntius, sicut étiam sal hoc loco intellígitur spiritále. Prius autem sal pósuit, deínde lumen, ut discas quantum sit verbórum uréntium benefícium, quantúmque cómmodum honéstæ rectæque doctrínæ. Hæc síquidem stringit ánimos, nec quoquam difflúere permíttit, facítque atténtius ad lumen virtútis aspícere, ad quam velut apprehénsa manu pértrahit audiéntes. Te Deum laudámus.

Pro Mense Decembri.

In II. Nocturno.

Sermo S. Augustíni Epíscopi.

Ex Epist. 152. tom. 2.

Lectio iv.

SOLLICITISSIME cavéndum est in docéndo supérbiæ vítium, quod in discéndo non ita est. Unde sancta Scriptúra nos ádmonet dicens: Sit omnis homo velox ad audiéndum, tardus autem ad loquéndum; et ille in Psalmo ait: Audítui meo dabis gáudium et lætítiam; continuóque subjécit: Exultábunt ossa humiliáta; vidit enim in audiéndo facíllime servári humilitátem, quæ diffícilis est in docéndo; quóniam necésse est, ut doctor hábeat superiórem locum, ubi laboriósum est obtinére ne subrépat elátio.

℟. Invéni David.

Lectio v.

In Psalm. 129.

ECCE enim, fratres mei, dico caritáti vestræ: lóquimur nos modo ad vos, ut áliquid doceámus vos, quanto mélius, si omnes sciremus, et nemo docéret álterum, ut non esset álius loquens, álius áudiens; sed omnes audiéntes unum illum, cui dícitur: Audítui meo dabis gáudium et lætítiam. Unde et ille Joánnés non tam gaudébat, quia prædicábat et quia loquebátur; sed gaudébat, quia audiébat; ait enim: Amícus autem sponsi stat, et audit eum, et gáudio gaudet propter vocem sponsi. Itaque ibi unusquísque probet se, non ut loquátur, sed ut de álio locutiónis offícium éxigat. Gáudium autem taciturnitátis intus in voluntáte hábeat, vocem doctrínæ in necessitáte. ℟. Pósui adjutórium.

Lectio vi.

De Baptismo contra Donat.

lib. 2. c. 5.

ET plerúmque doctóribus minus áliquid revelátur, ut eórum pátiens et húmilis cáritas, in qua fructus major est, comprobétur; vel quómodo téneant unitátem, cum in rebus obscurióribus divérsa séntiunt; vel quómodo accípiant veritátem, cum contra id, quod sentiébant, declarátam esse cognóscunt. Quorum duórum maniféstum tenémus unum in beáto Cypriáno: idest quómodo tenúerit unitátem cum eis, a quibus divérsum sentiébat. Hómines enim sumus: unde áliquid áliter sápere quam se res habet, humána tentátio est. Nimis autem amándo senténtiam suam, vel invidéndo melióribus usque ad sacrilégium perveníre, diabólica præsúmptio est: in nullo autem áliter sápere quam res se habet, angélica perféctio est.

℟. Iste est.

In III. Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndum Matthæum.

Lectio vii. Cap. 5.

In illo témpore: Dixit Jesus discípulis suis: Vos estis sal terræ. Quod si sal evanúerit, in quo saliétur? Et réliqua.

De Homilía sancti Joánnis Chrysóstomi.

Ex Homil. 15. in Matth.

Luceat lux vestra: hoc est, plúrima in vobis sit virtus, ac máxime ingens illíus accendátur ignis et ineffábile omníno lumen effúlgeat. Quando autem tam magna virtus fúerit et clara, latére non póterit, étiam si mille illam contégere velit modis ille, qui póssidet. Bene autem ait, Lumen: nihil est, quod sic hóminem fáciat insígnem, atque conspícuum, etiámsi magno ámbitu optet latére, ut splendor iste virtútis. Sicut enim ipso sole circúmdatus, ita útique clarus effúlget, nec in terram solúmmodo rutilátus própriæ virtútis emíttit, sed supra ipsum étiam cælum próprio fulgóre radiábit.

℟. Amávit eum.

Lectio viii.

Hinc ítaque illos ubérius consolátur. Etsi, inquit, maledícta in vos audiéntes dolétis, habétis tamen plúrimos, quos ad amórem atque admiratiónem Dei vestro adducátis exémplo. Tunc enim multi erunt omníno mirántes, non útique vos tantum, sed per vos étiam Patrem vestrum. Nec dixit, Deum, sed Patrem; conferéndæ illis nobilitátis prærogatívam hoc jam nómine largiéndo. Considera, quantum istiúsmodi sit cómmodum, quantum étiam discrímen. Si enim vítiis sordeámus etiámsi nobis nullus obtréctet, érimus ómnibus miserióres. Si vero virtútibus splendére curémus, vel si totus mundus contra nos maledíctis volúerit personáre, érimus ómnium beatíssimi, atque ad nos trahémus omnes, qui veníre elégerint ad salútem. Omni quidem tuba documénta sunt óperum clarióra, vitáque munda, ipsa est luce fulgéntior. ℟. In médio.

Lectio ix.

Ex Hom. 16. in Matth. post init.

Non veni sólvere legem, sed implére. Legem vero non uno tantum, sed áltero et tértio implévit modo. Uno quidem, quia nihil ex legítimis ipse transgréssus est: álio vero, quia per nos quoque idípsum facit, quod Paulus significándo dicébat: Quóniam finis legis Christus ad justítiam omni credénti. Quod enim illa per lítteram non pótuit, hoc per fidem ipse confécit. Si vero áliquis diligénter exáminet, álium quoque tértium modum implétæ ab eo legis invéniet. Quem vero istum? Ipsa útique præcépta, quæ erat datúrus: non enim intéritus priórum, sed augméntum pótius et compleméntum erant ea quæ dicebántur a Christo. Illíus quippe senténtiæ, qua dícitur: Non occídes, non interémptio, sed adimplétio magis atque muníti est, dícere: Non irascáris; omniúmque simíliter ceterórum.

Te Deum laudámus.

COMMEMORATIONES PATRONORUM

IN SUFFRAGIIS SANCTORUM FACIENDÆ

De SS. CHRYSANTHO ET DARIA Mart.

Ad Laudes. Ant. Vestri capílli cápitis omnes numeráti sunt: nolíte timére, multis passéribus melióres estis vos.

℣. Exultábunt sancti in glória.

℟. Lætabúntur in cubílibus suis.

Orémus.

Beatorum Mártyrum tuórum, Dómine, Chrysánthi et Daríæ quæsumus, adsit nobis orátio: ut quos venerámur obséquio, eórum pium júgiter experiámur auxílium.

Ad Vesp. Ant. Gaudent in cælis ánimæ sanctórum, qui Christi vestígia sunt secúti, et quia pro ejus amóre sánguinem suum fudérunt, ídeo cum Christo exúltant sine fine.

℣., et Oratio ut supra.

De S. PROSPERO Episc. Confess. et Doct.

Ad Laudes. Ant. Euge, serve bone et fidélis, quia in pauca fuísti fidélis, supra multa te constítuam; dicit Dóminus.

℣. Justum dedúxit Dóminus per vias rectas.

℟. Et osténdit illi regnum Dei.

Orémus.

Ecclesiam tuam, quæsumus Dómine, grátia cæléstis amplíficet, quam beáti Prósperi Confessóris tui atque Pontíficis illustráre voluísti gloriósis méritis et doctrínis.

Ad Vesp. Ant. O Doctor óptime, Ecclésiæ sanctæ lumen beáte Prosper, divínæ legis amátor, deprecáre pro nobis Fílium Dei.

℣., et Oratio ut supra.

INDEX ALPHABETICUS

Nihil obstat quominus in hac Appendice edantur Officia propria hujus Diœcesis a novissimo libello nostro fideliter deprompta.

Regii Lepidi, 15 Maji 1896.

L. ✝ S.

✝ VINCENTIUS Episcopus.

Taurini, 1896. Ex Typ. Pont. Petri Marietti.

OFFICIA PROPRIA

DIŒCESIS

REGII LEPIDI

PARS VERNA

FESTA FEBRUARII

DIE IX.

S. APOLLONIÆ Virg. et Mart.

Duplex.

Omnia de Comm. Virg. et Mart., præter sequentia.

In I. Vesp. ad Magnif. Ant. **Replévit me persecútor amaritudínibus, et fregit ad númerum dentes meos: pars mea Dóminus, dixit ánima mea, proptérea expectábo eum.**

Oratio.

SPIRITUM nobis, Dómine, dilectiónis et fortitúdinis sancta Apollónia Virgo et Martyr implóret, ut peccatórum máculis tua pietáte delétis, in tua semper benedictióne lætémur. Per Dóminum.

In I. Noct. Lectiones **Confitébor tibi, Dómine,** de Comm. Virg. Mart.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

APOLLONIA Virgo Alexandrína sub Décio imperatóre, cum ingravescénte jam ætáte ad idóla sisterétur, ut eis veneratiónem adhibéret, illis contémptis, Jesum Christum verum Deum coléndum esse prædicábat. Quamóbrem omnes ei contúsi sunt et evúlsi dentes: ac, nisi Christum detestáta deos coléret, accénso rogo combustúros vivam mináti sunt ímpii carnífices. Quibus illa, se quamvis mortem pro Jesu Christi fide subitúram, respóndit.

℟. **Propter veritátem.**

Lectio v.

ITAQUE comprehénsa, ut comburerétur, cum paulísper, quasi delíberans quid agéndum esset, stetísset, ex illórum mánibus elápsa, álacris in ignem sibi parátum majóri Spíritus sancti flamma intus accénsa, se injécit. Unde brevi consúmpto córpore, puríssimus spíritus in cælum ad sempitérnam Martyriicorónam evolávit.

℟. **Dilexísti justítiam.**

Lectio vi.

De Sermóne S. Gregórii Papæ.

RECTE per Salomónem dícitur: Fortis est, ut mors, diléctio,

quia sicut mors corpus intérimit, sic ab amóre rerum corporálium ætérnæ vitæ cáritas occíditur. Nam quem perfécte absorbúerit, ad terréna desidéria velut insensíbilem reddit. Nec enim Sancta hæc cujus hódie natalítia celebrámus, mori potuísset in córpore, si prius a terrénis desidériis mórtua non fuísset in mente. Eréctus namque in virtútis cúlmine ánimus torménta despéxit, præmia calcávit. ℟. Afferéntur regi.

In III. Nocturno Homilia Sæpe vos in Evang. Símile erit regnum cælórum decem Virgínibus, de Comm. Virg. 1. loco.

In Quadrag. ix. Lect. de fer. currente.

Ad Bened. Ant. Noli timére, Fília, quia redémi te, et vocávi te nómine tuo: cum ambuláveris in igne, non comburéris, et flamma non ardébit in te, quia ego Dóminus Deus tuus, Salvátor tuus.

Oratio ut supra.

In II. Vesperis.

Ant. Símile est regnum cælórum, ex Laudibus.

DIE XI.

APPARITIONIS B. M. V. IMMACULATÆ.

Duplex majus.

Omnia ut in festis B. M. V., præter seq.

In I. Vesperis.

Ant. et Capit. de Laudibus.

Psalmi ut in festis B. M. V. per annum.

Hymnus. Ave maris stella.

℣. Dignáre me laudáre te, Virgo sacráta. ℟. Da mihi virtútem contra hostes tuos.

Ad Magnif. Ant. Ista est colúmba mea, perfécta mea, immaculáta mea.

Oratio ut ad Laudes.

Ad Matutinum.

Invit. Immaculátam Vírginis Conceptiónem celebrémus, Christum ejus Fílium adorémus Dóminum.

Ps. Veníte, exultémus.

Hymnus.

Te dícimus præcónio,
Intácta mater Núminis,
Nostris benígna láudibus
Tuam repénde grátiam.

Sontes Adámi pósteri
Inf écta proles gígnimur;
Labis patérnæ néscia
Tu sola, Virgo, créderis.

Caput dracónis ínvidi
Tu cónteris vestígio,
Et sola glóriam refers
Intaminátæ oríginis.

O gentis humánæ decus
Quæ tollis Hevæ oppróbrium,
Tu nos tuére súpplices,
Tu nos labántes érige.

Serpéntis antíqui potens
Astus retúnde et ímpetus,
Ut cælitum perénnibus
Per te fruámur gáudiis.

Jesu, tibi sit glória
Qui natus es de Vírgine,
Cum Patre et almo Spíritu
In sempitérna sæcula.
Amen.

In I. Nocturno.

Ant. Ave, grátia plena, * Dóminus tecum.

Psalmi trium Nocturnorum ut in festis B. M. V. per annum.

Ant. Benedícta tu inter mulíeres, * et benedíctus fructus ventris tui.

Ant. Ne tímeas, María, * invenísti grátiam apud Dóminum.

℣. Deus omnípotens præcínxit me virtúte. ℟. Et pósuit immaculátam viam meam.

Lect. Ego sapiéntia, ut in festis B. M. V. per annum.

℟. i. Sapiéntia quæ attíngit a fine usque ad finem fórtiter et dispónit ómnia suáviter, ædificávit sibi domum. * Ecce tabernáculum Dei cum homínibus. ℣. Vidi sanctam civitátem, Jerúsalem novam, parátam sicut sponsam, ornátam viro suo. Ecce tabernáculum.

℟. ii. Quasi arcus refúlgens inter nébulas, et quasi flos rosárum in diébus vernis, et quasi lília in tránsitu aquæ, * Sic fulget Virgo immaculáta. ℣. Arcum meum ponam in núbibus, et erit signum fœderis mei vobíscum. Sic fulget.

℟. iii. Surge, amíca mea, speciósa mea, et veni, colúmba mea. * Osténde mihi fáciem tuam, sonet vox tua in áuribus meis. ℣. Vox túrturis audíta est in terra nostra. Osténde. Glória. Osténde.

In II. Nocturno.

Ant. Fecit mihi magna qui potens est, * et sanctum nomen ejus.

Ant. Sanctificávit tabernáculum suum Altíssimus: * Deus in médio ejus non commovébitur.

Ant. Dóminus possédit te in inítio viárum suárum: * et in caritáte perpétua diléxit te.

℣. Adjuvábit eam Deus vultu suo. ℟. Deus in médio ejus non commovébitur.

Lectio iv.

Anno quarto a dogmática definitióne de immaculáto beátæ Vírginis concéptu, ad Gavi flúminis oram prope óppidum Lourdes Diœcésis Tarbiénsis in Géllia, ipsa virgo in rupis sinu super specum Massabiélle puéllæ cuídam, vernácula lingua Bernadétte nuncupátæ, paupérrimæ quidem, sed ingénuæ ac piæ, plúries se conspiciéndam óbtulit. Immaculáta Virgo juveníli ac benígno videbátur aspéctu, nívea veste niveóque pállio contécta, ac zona cærúlea succíncta: nudos pedes áurea rosa ornábat. Primo apparitiónis die, qui fuit undécimus Februárii anno millésimo octingentésimo quinquagésimo octávo, puéllam signum crucis rite piéque faciéndum edócuit, atque ad sacri rosárii recitatiónem, exémplo suo, corónam, quæ prius ex bráchio demíssa pendébat, manu advólvens, excitávit: quod in céteris étiam apparitiónibus præstitit. Altera autem apparitiónis die, puélla in simplicitáte cordis sui, diabólicam fraudem timens, lustrálem aquam in Vírginem effúdit: sed beáta Virgo, léniter arrídens, benigniórem illi vultum osténdit. Cum vero tértio apparuísset, puéllam ad specum per quíndecim dies invitávit. Exínde eam sæpius est alloquúta ac pro peccatóribus oráre, terram deosculári, pœnitentiámque ágere est hortáta: deínde imperávit ut sacerdótibus edíceret, ædificándum ibi esse sacéllum, solemnísque supplicatiónis more illo accedéndum. Mandávit ínsuper ut e fonte, qui sub aréna adhuc latébat, sed mox erat eruptúrus, aquam bíberet eáque se abstérgeret. Dénique die festo Annuntiatiónis, percontánti eníxe puéllæ illíus

nomen, cujus aspéctu tóties dignáta fúerat, Virgo, admótis péctori mánibus elatísque in cælum óculis, respóndit: « Immaculáta Concéptio ego sum. »

℟. Quæ est ista, quæ progréditur quasi auróra consúrgens, * Pulchra ut luna, elécta ut sol? ℣. Ipsa est colúmba mea, perfécta mea, immaculáta mea. Pulchra.

Lectio v.

PERCREBRESCENTE fama beneficiórum, quæ in sacro specu recepísse fidéles dicebántur, augebátur in dies hóminum concúrsus, quos loci relígio ad specum advocábat. Itaque prodigiórum fama puellæque candóre motus Tarbiénsis Epíscopus, quarto ab enarrátis anno, post jurídicam factórum inquisitiónem, supernaturáles esse apparitiónis notas sua senténtia probávit, cultúmque Vírginis Immaculátæ in eódem specu permísit. Mox ædificátum sacéllum: ex illo die pene innúmeræ fidélium turbæ, voti ac supplicatiónis causa, ex Gállia, Bélgio, Itália, Hispánia ceterísque Európæ provínciis necnon ex longínquis Americæ regiónibus quovis anno illuc advéniunt, noménque Immaculátæ de Lourdes ubíque terrárum inclaréscit. Fontis aqua in cunctas orbis partes deláta, ægris sanitátem restítuit. Orbis vero cathólicus tantórum memor benefactórum, ædes sacras mirábili ópere ibi extrúxit. Vexílla innúmera, acceptórum beneficiórum véluti monuménta, illuc a civitátibus ac géntibus missa, ædem Vírginis miro ornátu décorant. In hac sua véluti sede Immaculáta Virgo júgiter cólitur; intérdiu quidem précibus, religióso cantu solemnibúsque áliis cæremóniis; noctu vero sacris illis supplicatiónibus, quibus infinítæ propémodum peregrinántium turbæ céreis facibúsque accénsis procédunt et laudes beátæ Vírginis cóncinunt.

℟. Erit in novíssimis diébus mons præparátus Vírgini Maríæ in vértice móntium, et elevábitur super cælos, et ibunt pópuli multi et dicent: * Veníte et ascendámus ad montem. ℣. Sicut lætántium ómnium habitátio est in te. Veníte.

Lectio vi.

PEREGRINATIONES hujúsmodi fidem frigescénte sæculo excitásse, ánimum ad christiánam legem profiténdam addidísse, cultúmque Vírginis Immaculátæ mirum in modum auxísse, ómnibus compértum est. In qua mirábili fídei professióne Christiánus pópulus sacerdótes vélut duces habet, qui illuc suas plebes addúcunt. Ipsi étiam sacrórum Antístites sanctum locum frequénter ádeunt, peregrinatiónibus præsunt, solemnioribúsque festis intérsunt. Nec ádeo rarum est ipsos Románæ Ecclésiæ Purpurátos Patres húmili peregrinórum more accedéntes conspícere. Ipsi quoque Románi Pontífices, pro sua erga Immaculátam de Lourdes pietáte, sacram ædem donis nobilíssimis cumulárunt. Pius nonus, sacris indulgéntiis, Archiconfraternitátis privilégio ac minóris Basílicæ título ipsam insignívit; ac Deíparæ imáginem ibídem cultam, solémni ritu per Legátum suum apostólicum in Gállia diadémate distínctam vóluit. Leo vero décimus tér-

tius innúmera étiam cóntulit benefícia, indulgéntias ad modum Jubilæi vigésimo quinto Apparitiónis anno verténte concéssit, peregrinatiónes sua auctoritáte verbóque provéxit, ac solémnem ecclésiæ sub título Rosárii dedicatiónem suo nómine péragi curávit. Quorum beneficiórum amplitúdinem cumulávit, cum, plúrium Episcopórum rogátu, solémne festum sub título Apparitiónis beátæ Maríæ Vírginis Immaculátæ, próprio Offício et própria Missa celebrándum benígne concéssit.

℞. Prævenísti eam, Dómine, in benedictiónibus dulcédinis, posuísti in cápite ejus · Corónam de lápide pretióso. ℣. Magna est glória ejus in salutári tuo, glóriam et magnum decórem impónes super eam. Corónam. Glória Patri. Corónam.

In III. Nocturno.

Ant. Manus Dómini confortávit te, * et ídeo eris benedícta in ætérnum.

Ant. Noli metúere * non enim pro te, sed pro ómnibus hæc lex constitúta est.

Ant. Benedíxit te Dóminus in virtúte sua, * quia per te ad níhilum redégit inimícos nostros.

℣. Diffúsa est grátia in lábiis tuis. ℟. Proptérea benedíxit te Deus in ætérnum.

Léctio sancti Evangélii secúndum Lucam.

Lectio vii. Cap. 1.

In illo témpore: Missus est Angelus Gábriel a Deo in civitátem Galilææ, cui nomen Názareth, ad Vírginem desponsátam viro, cui nomen erat Joseph de domo David, et nomen Vírginis María. Et réliqua.

Homilía sancti Bernárdi Abbátis.

Ex Homilia 2. super Missus.

Lætare, pater Adam, sed magis tu, o Heva mater, exúlta, qui sicut ómnium paréntes, ita ómnium fuístis peremptóres; et quod infelícius est, prius peremptóres quam paréntes. Ambo, inquam, consolámini super fília, et tali fília, sed illa ámplius de qua malum ortum est prius, cujus oppróbrium in omnes pertransívit mulíeres. Instat namque tempus, quo jam tollátur oppróbrium, nec hábeat vir quid causétur advérsus féminam; qui útique, dum se imprudénter excusáre conarétur, crudéliter illam accusáre non cunctátus est, dicens: Múlier quam dedísti mihi, dedit mihi de ligno, et comédi. Proptérea curre, Heva, ad Maríam, curre mater ad fíliam; fília pro matre respóndeat: ipsa matris oppróbrium áuferat: ipsa patri pro matre satisfáciat: quia ecce si vir cécidit per féminam, jam non erígitur nisi per féminam.

℞. Tu ergo ínvoca Dóminum, lóquere regi pro nobis, * Et líbera nos de morte. ℣. Omnes sitiéntes, veníte ad aquas, et hauriétis salútem a Dómino. Et líbera nos.

Lectio viii.

Quid dicébas, o Adam? Múlier, quam dedísti mihi, dedit mihi de ligno, et comédi. Verba malítiæ sunt hæc quibus magis áugeas quam déleas culpam. Verúmtamen Sapiéntia vicit malítiam, cum occasiónem véniæ, quam a te Deus interrogándo elícere tentávit, sed non pótuit, in thesáuro indeficiéntis suæ pietátis invénit. Réd-

ditur nempe fémina pro fémina, prudens pro fátua, húmilis pro supérba, quæ pro ligno mortis gustum tibi pórrigat vitæ, et pro venenóso cibo illo amaritúdinis, dulcédinem páriat fructus ætérni. Muta ergo iníquæ excusatiónis verbum in vocem gratiárum actiónis, et dic: Dómine, múlier, quam dedísti mihi, dedit mihi de ligno vitæ, et comédi; et dulce factum est super mel ori meo, quia in ipso vivificásti me. Ecce enim ad hoc missus est Angelus ad Vírginem. O féminam singuláriter venerándam, super omnes féminas admirábilem, paréntum reparatrícem, posterórum vivificatrícem.

℟. Plantávit Dóminus Deus paradísum voluptátis, produxítque lignum vitæ in médio ejus. * Et flúvius egrediebátur de loco voluptátis. ℣. Emissiónes tuæ paradísus, Virgo María. Et flúvius. Glória Patri. Et flúvius.

Lectio ix.

Quam tibi áliam prædixísse Deus vidétur, quando ad serpéntem ait: Inimicítias ponam inter te et mulíerem? Et si adhuc dúbitas quod de María díxerit, audi quod séquitur: Ipsa cónteret caput tuum. Cui hæc serváta victória est, nisi Maríæ? Ipsa procul dúbio caput contrívit venenátum, quæ omnímodam malígni suggestiónem tam de carnis illécebra, quam de mentis supérbia dedúxit ad níhilum. Quam vero áliam Sálomon requirébat, cum dicébat: Mulíerem fortem quis invéniet? Nóverat quippe vir sápiens hujus sexus infirmitátem, frágile corpus, lúbricam mentem. Quia tamen et Deum légerat promisísse, et ita vidébat congrúere, ut qui vícerat per féminam vincerétur per ipsam, veheménter admírans ajébat: Mulíerem fortem quis invéniet? Quod est dícere: si ita de manu féminæ pendet et nostra ómnium salus, et innocéntiæ restitútio, et de hoste victória: fortis omníno necésse est ut provideátur, quæ ad tantum opus possit esse idónea.

Te Deum laudámus.

Ad Laudes

et per Horas.

Ant. 1. Candor est lucis ætérnæ, * et spéculum sine mácula.

Ps. Dóminus regnávit, cum reliquis.

2. Múlier amícta sole et luna sub pédibus ejus, * et in cápite ejus coróna stellárum duódecim.

3. Tu glória Jerúsalem, tu lætítia Israel, * tu honorificéntia pópuli nostri.

4. Benedícta es tu, Virgo María, a Dómino Deo excélso, * præ ómnibus muliéribus super terram.

5. Hódie nomen tuum ita magnificávit Dóminus, * ut non recédat laus tua de ore hóminum.

Capitulum. Cant. 2.

Surge, amíca mea, speciósa mea, et veni; colúmba mea, in foramínibus petræ, in cavérna macériæ, osténde mihi fáciem tuam, sonet vox tua in áuribus meis.

Hymnus.

Aurora soli prævia
Felix salútis núncia,

In noctis umbra plebs tua
Te, Virgo, supplex ínvocat.
Torrens nefástis flúctibus
Cunctos trahens vorágine,
Leni resídit æquore
Cum transit Arca fœderis.
Dum torret aréscens humus,
Tu rore sola spárgeris;
Tellúre circum rórida,
Intácta sola pérmanes.
Fatále virus évomens
Attóllit anguis vérticem;
At tu dracónis túrgidum
Invícta cónteris caput.
Mater benígna, réspice
Fletus precésque súpplicum,
Et dimicántes tártari
Victrix tuére ab hóstibus.
Jesu, tibi sit glória,
Qui natus es de Vírgine,
Cum Patre et almo Spíritu
In sempitérna sæcula.
Amen.

℣. Diffúsa est grátia in lábiis tuis. ℟. Proptérea benedíxit te Deus in ætérnum.

Ad Bened. Ant. Præclára salútis auróra, ex te, Virgo María exívit sol justítiæ, qui visitávit nos óriens ex alto.

Oratio.

Deus, qui per immaculátam Vírginis Conceptiónem dignum Fílio tuo habitáculum præparásti: súpplices a te quæsumus; ut ejúsdem Vírginis apparitiónem celebrántes, salútem mentis et córporis consequámur. Per eúmdem Dóminum.

Ad Tertiam.

Capit. Surge, amíca mea, ut supra.

℟. br. Quæ est ista quæ ascéndit de desérto Delíciis áffluens? Quæ est ista. ℣. Innixa super diléctum suum. Delíciis áffluens. Glória. Quæ est ista.

℣. Vidérunt eam fíliæ Sion. ℟. Et beatíssimam prædicavérunt.

Ad Sextam.

Capitulum. Prov. 8.

Mecum sunt divítiæ et glória, opes supérbæ et justítia: mélior est enim fructus meus auro et lápide pretióso.

℟. br. Ego Mater * Pulchræ dilectiónis. Ego Mater. ℣. Et timóris et agnitiónis et sanctæ spei. Pulchræ dilectiónis. Glória Patri. Ego Mater.

℣. In me omnis grátia viæ et veritátis. ℟. In me omnis spes vitæ et virtútis.

Ad Nonam.

Capitulum. Eccli. 24.

In me grátia omnis viæ et veritátis, in me omnis spes vitæ et virtútis. Transíte ad me omnes qui concupíscitis me, et a generatiónibus meis implémini.

℟. br. Qui me iuvénerit * Invéniet vitam. Qui me. ℣. Et háuriet salútem a Dómino. Invéniet vitam. Glória. Qui me.

℣. Transíte ad me omnes qui concupíscitis me. ℟. Et a generatiónibus meis implémini.

In II. Vesperis.

Omnia ut in I. Vesp., præter sequentia.

Hymnus.

Omnis expértem máculæ Maríam
Edocet summus fídei magíster;
Vírginis gaudens célebrat fidélis
Terra triúmphum.
Ipsa se præbens húmili puéllæ

Virgo spectándam, récreat paventem,
Seque concéptam sine labe sancto
Prædicat ore.
O specus felix, decoráte divæ
Matris aspéctu! veneránda rupes,
Unde vitáles scatuére pleno
Gúrgite lymphæ.
Huc catervátim pia turba nostris,
Huc ab extérnis peregrína terris
Affluit supplex, et opem poténtis
Vírginis orat.
Excipit Mater lácrimas precántum,
Donat optátam míseris salútem;
Compos hinc voti pátrias ad oras
Turba revértit.
Súpplicum, Virgo, miseráta casus,
Semper o nostros réfove labóres,
Impetrans mœstis bona sempitérnæ
Gáudia vitæ.
Sit decus Patri, genitæque Proli,
Et tibi compar utriúsque virtus
Spíritus semper, Deus unus omni
Témporis ævo.
Amen.

℣. Dignáre me laudáre te, Virgo sacráta. ℟. Da mihi virtútem contra hostes tuos.

Ad Magnif. Ant. Hódie gloriósa cæli Regína in terris appáruit; hódie pópulo suo verba salútis et pígnora pacis áttulit; hódie Angelórum et fidélium chori Immaculátam Conceptiónem celebrántes gáudio exúltant, allelúja.

FESTA MARTII

DIE III.

S. ANSELMI Abbatis.

Duplex.

Omnia de Comm. Conf. non Pont., præter seq.

Oratio. **Intercéssio.**

In I. Nocturno Lect. **Laudémus viros gloriósos,** de Comm. Conf. Pont. 2. loco, cum ℟℟. de Comm. Conf. non Pont.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

Anselmus vir nobilíssimus Aistúlpho Longobardórum regi Giseltrúdæ soróris suæ viro conjúnctus, Forojuliénsi Ducátu, et régiæ milítiæ præfectúra conspícuus, post multa strénue in bello gesta, Deo militáre deínceps instítuit. Abjéctis ergo sæculi pompis, sub régula sancti Benedícti monásticam vitam ampléxus, Fanáni primum in Æmíliæ fínibus (assignáto sibi per Aistúlphum solo) cœnóbium ædificávit, ubi assúmptis sibi sóciis eámdem régulam profiténtibus, omni virtútum génere brevi resplénduit. Humilitáte potíssimum excéllere visus est; nam cæteris quibúsvis étiam sibi súbditis abjectiórem se réputans, de virtútibus suis Fratres éloqui mínime pati póterat; quinímmo vilióra quæque monastérii múnia obíre géstiens, domínicum illud frequénter ingeminábat: Fílius hóminis non venit ministrári, sed ministráre. Hospitalitáte prætérea, et mira in páuperes largitáte insígnis, plura hospítia ad egénos, peregrinósque excipiéndos váriis in

locis extrúxit, multísque attribútis e sæculári suo património bonis, locupletávit, a quibus néminem, nisi impénsis ei prius ómnibus caritátis offíciis, discédere permittébat.

℟. Honéstum fecit.

Lectio v.

Post hæc Nonántulæ suis ipse mánibus, monachísque adlaborántibus, perpurgáto vépribus loco, insígne monastérium a fundaméntis eréxit, et ad excipiéndos débiles et féminas, quæ ad monastérium veníre non póterant, xenodochíum álterum in via Æmília construxit, ac divi Ambrósii nómine dedicávit. Romam religiónis causa profectúrus, Aistúlpho regi auctor fuit, ut eámdem secum peregrinatiónem suscíperet. A Stéphano Summo Pontífice, assidéntibus in Vaticána Basílica Epíscopis, honorífice excéptus rex, amplum pro monastério Nonantuláno diplóma super corpus beáti Petri véteri more óbtulit, quod Stéphanus Apostólica auctoritáte firmátum Ansélmo trádidit, eúmque própriis ipse mánibus Abbátem solémni ritu constítuit, ac demum complúribus sanctórum relíquiis, et sacris præsértim beáti Silvéstri óssibus, unde póstea monastério nomen éxtitit, donátum dimísit.

℟. Amávit eum.

Lectio vi.

Nonantulam revérsus, Frátribus suis monásticam disciplínam, non tam reguláribus præcéptis et institútis cæléstì sapiéntia plenis, quam assídua virtútum exercitatióne, cunctis, ipse prælúcens, egrégie trádere, ac promovére non déstitit; quaprópter ádeo sanctitátis ejus fama percrébuit, quam et Deus ipse miráculis non semel per eum éditis réddidit illustriórem; ut quamplúrimi in dies, terrénis ómnibus abdicátis, perfectióris vitæ desidério illi sese instituéndos commítterent. Monachórum númerum ad centum, et ámplius supra mille, excrevísse compértum est, excéptis párvulis, et pulsántibus, capesséndæ ibídem reguláre milítiæ proludéntibus, quibus étiam fovéndis, atque regéndis Ansélmi cáritas patérna non déerat. Postrémo vir Dei, cum quinquagínta fere annis amplíssimo monastério præfuísset, dissolutiónem sui córporis imminére præséntiens, convocátis Frátribus, jam finis sui diem adésse nuntiávit, eosdémque lacrimántes patérne consolátus, et ad suscéptum perfectiónis iter alácriter prosequéndum, propósita spe corónæ immarcescíbilis adhortátus, consuétos horæ tértiæ, atque inde sextæ canónicæ psalmos in gáudio spíritus, et voce exultatiónis cánere aggréssus est: quibus explétis, benedictióne Frátribus impertíta, expánsis mánibus, oculísque in cælum inténtis, ánimam Deo réddidit féria sexta quinto nonas Mártii anno salútis octingentésimo tértio. Sancti viri corpus marmóreo labéllo a mónachis cónditum, in templi Nonantuláni summo altári collocátum, adhuc pia pópuli frequéntia cólitur, multíque eum, in assequénda a Deo ex váriis infirmitátibus sanitáte, propítium intercessórem expérti sunt. Nonantuláni vero ut peculiárem

sibi adléctum Patrónum agnóscunt, et venerántur.

℟. Iste homo.

In III. Noct. Homil. Grandis fidúcia in Evang. Ecce nos relíquimus ómnia, ut in Comm. Abbatum. Lectio ix. de Homil. feriæ.

DIE XX.

S. ANSELMI LUCENSIS

Episc. et Conf.

Duplex.

Omnia de Comm. Conf. Pont., præter seq.

In Hymno Iste Conféssor M. S

Oratio.

Deus, qui Ecclésiam tuam beáti Ansélmi Confessóris tui, atque Pontíficis illumináre dignátus es méritis et doctrínis: concéde, ut ejus intercessióne temporálibus non destituátur auxíliis, et spirituálibus semper profíciat increméntis. Per Dóminum.

In I. Nocturno Lectiones Fidélis sermo.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

Anselmus Mediolanénsis Alexándri secúndi Pontíficis Máximi fratris fílius nóbili género natus, ac pie et laudabíliter educátus, cum móribus doctrináque præstáret, in pátrui ad Summum Pontificátum evécti locum Epíscopus Lucénsis est designátus. Ipse vero Ecclesiásticæ disciplínæ retinentíssimus, cum non ex légibus institutísque Ecclésiæ episcopátus sibi deferrétur, támdiu illum recusávit, donec legítime eléctus a sancto Gregório séptimo, qui Alexándro succésserat, consecrátus est. Quod autem subínde, ex recépto tunc témporis more, ánnulum et báculum ab Imperatóre, qui cum Ecclésia dissidébat, contra Summi Pontíficis mónitum, accepísset, ádeo eum pœnítuit, ut abdicáto episcopátu, in Cluniacénse monastérium erráti pœnas luitúrus, se abdíderit, et sancti Benedícti institútum proféssus sit. Unde invítus a Summo Pontífice revocátus Ecclésiæ Lucénsi rédditus est.

℟. Invéni David.

Lectio v.

In ea administránda óptimi pastóris partes óbiens, cum in id potíssimum incúmberet ut corrúptos clericórum mores ad bonam frugem redúceret, ac canónicos potíssimum ad præscríptas a Leóne Papa nono vivéndi leges indúceret, contra eum perditissimórum hóminum conspirátio facta est. Quam cum collátis consíliis Summus Póntifex, et Mathíldis, quæ in ea civitáte impérium tenébat, vindicáre conaréntur, in furórem acti conspiratóres, Petro quodam in episcopálem cáthedram intrúso, sanctum Epíscopum urbe pepulérunt. Exul ítaque Ansélmus Summi Pontíficis jussu apud Mathíldem, ejus móribus moderátus, se recépit, quam étiam in públicæ rei administratióne consíliis mirífice juvit. Tum ab eódem Pontífice suus vicárius per Longobardíam constitútus, ómnibus fere ejúsdem regiónis Ecclésiis opem tulit. Guibérto archiepíscopo Ravennáti, qui in Summi Pontíficis nomen, potestatémque sancto Gregório adhuc incólumi inváserat, fórtiter óbstitit, atque in difficíllimis illis reipú-

blicæ christiánæ tempóribus Summi Pontíficis pártibus júgiter adhæsit, eíque se strénuum adjutórem præbuit: quare moriénti Gregório dignus inter álios visus est, qui sibi in Summo Pontificátu succéderet.

℟. Pósui adjutórium.

Lectio vi.

Plura ad Ecclésiæ unitátem fovéndam præcláre scripsit, atque ad ejus jura tuénda ex plúribus ecclesiásticis scriptóribus excérpta in volúmen rétulit. Sancti Gregórii virtútes in se exprímere júgiter studens, vérticem christiánæ perfectiónis áttigit. Cláruit étiam miraculórum dono; ac Mathíldem præcípue sola mánuum impositióne sæpe sanitáti restítuit: ac parvæ catholicórum mánui benedícens, insígnem de schismáticis victóriam cœlitus impetrávit. Dénique magnis pro Ecclésia Dei labóribus perfúnctus, Mántuæ óbiit décimo quinto Kaléndas Aprílis anno millésimo octogésimo sexto, episcopátus anno décimo tértio. Ejus sanctitátem innúmeris, ac præclaris miráculis étiam post óbitum Deus illústrem fecit, quibus perspéctis, schismátici plures ad cathólicam communiónem revérsi sunt. Ejus autem corpus in illa cathedráli ecclésia servátur et cólitur.

℟. Iste est qui.

In III. Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndum Matthæum.

Lectio vii. Cap. 5.

In illo témpore: Videns Jesus turbas, ascéndit in montem: et cum sedísset, accessérunt ad eum discípuli ejus. Et réliqua.

Homilía sancti Augustíni Epíscopi.

Ex lib. 1. de Serm. Dom. in monte. Cap. 5.

Beati éritis, inquit, cum vobis maledícent, et persequéntur vos, et dicent omne malum advérsum vos mentiéntes propter me: gaudéte et exultáte, quóniam merces vestra multa est in cælis. Animadvértat quisquis delícias hujus sæculi, et facultátes rerum temporálium quærit, in nómine christiáno intrínsecus esse beatitúdinem nostram, sicut de ánima ecclesiástica ore prophético dícitur: Omnis glória ejus fíliæ regis ab intus. Nam extrínsecus maledícta, et persecutiónes, et detractiónes promittúntur: de quibus tamen magna merces est in cælis, quæ sentítur in corde patiéntium eórum qui jam possunt dícere: Gloriámur in tribulatiónibus, sciéntes quod tribulátio patiéntiam operátur: patiéntia autem probatiónem: probátio vero spem: spes autem non confúndit, quia cáritas diffúsa est in córdibus nostris per Spíritum sanctum, qui datus est nobis.

℟. Amávit eum.

Lectio viii.

Non enim ista pérpeti fructuósum est, sed ista pro Christi nómine non solum æquo ánimo, sed étiam cum exultatióne toleráre. Nam multi hærétici nómine christiáno ánimas decipiéntes, multa tália patiúntur: sed ídeo excludúntur ab ista mercéde, quia non dictum est tantum: Beáti qui persecutiónem patiúntur: sed ádditum est, propter justítiam. Ubi autem sana fides non est,

non potest esse justítia: quia justus ex fide vivit. Neque schismátici áliquid sibi ex ista mercéde promíttant: quia simíliter, ubi cáritas non est, non potest esse justítia. Diléctio enim próximi malum non operátur: quam si habérent, non dilaniárent corpus Christi, quod est Ecclésia.

℟. Sint lumbi.

Lectio ix. de Homilia feriæ currentis.

DIE XXII.

B. HIPPOLYTI GALANTINI

Confessoris. Duplex.

Omnia de Comm. Conf. non Pont., præter seq.

In Hymno **Iste Conféssor** M. S.

Oratio.

DEUS, qui ad christiánam parvulórum, et rúdium institutiónem beátum Hippólytum inter sæculi curas singulári caritáte decorásti: ipsíus méritis concéde; nos ópere implére, quæ fide percépimus, et ad promíssa fidélibus gáudia perveníre. Per Dóminum.

In I. Nocturno Lectiones, **Justus,** de Comm. Conf. non Pont.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

HIPPOLYTUS Galantínus Floréntiæ natus simul ac in lucem pródiit, divínitus præsénti mortis perículo eréptus est. Primam grátiam per Baptísmum ipsi collátam vel puer diligentíssime custodívit, et pro víribus auxit. Neque enim tantum a solátiis, et nugis istíus ætátis abhórruit, sed et pietátem sic cóluit, ut novénnis dignus sit hábitus, qui Angelórum pane reficerétur. Quum aliquámdiu fuísset solitúdinem meditátus, arcáno Dei consílio, mutáta mente, patris artem, qui textor erat sericórum, proféssus est. Sed nil idcírco prístina ejus in Deum, et fratres deférbuit cáritas, immo ad propagándam glóriam illíus, ad consuléndum horum salúti factus alácrior, vix duódecim annos natus totum se christiánæ institutióni rúdium hóminum ac puerórum addíxit.

℟. Honéstum fecit.

Lectio v.

QUUM vero ad útilem aliórum institutiónem sciret magis exémpla, quam verba condúcere, ut res sibi benevérteret, stúduit quotídie novis incrementis virtútum ómnium, in quibus sese jam a pueritia exercúerat, severioríque præsértim custódiæ virgínei pudóris, quem una cum baptismáli innocéntia usque ad extrémum álitum servávit intemerátum. Vita ad hanc normam compósita, eam sanctitátem adéptus est, quam tantópere María Magdaléna de Pazzis, et Camíllus de Lellis suspexére, quamque ipse Deus supérnis charismátibus ditávit, præsértim prophetíæ et curatiónum dono, atque grátia sermónis. Tanta enim mens ejus cæléşti luce perfúsa est, tanta indíta in ejus ánimum dicéndi vis atque cópia, ut non modo púeros, imperitósque hómines ad evangélicam legem erudíret, sed étiam perditíssimos quosque e vitiórum sémita ad virtútis trámitem revocáret. Quæ res et invídiam obtrectatórum illíus in benevoléntiam convértit, et hujúsmodi apud viros príncipes ipsi conciliávit au-

ctoritátem, ut magni Hetrúriæ duces eum concionántem audíre gestíverint, maximéque probáverint, et Alexánder Medicéus tunc Florentínus archiepíscopus, dein Póntifex Máximus Leo undécimus, novum díxerit urbis ejus apóstolum.

℟. Amávit eum.

Lectio vi.

Cupiens autem étiam in pósterum piæ institutióni prospícere, sodalitátem quamdam, cui éadem committerétur designábat: simul rogábat assídue Patrem lúminum, ut hac super re, quod ei erat plácitum, sibi próderet. Perseveránti in oratióne servo Dei Christus Dóminus sese conspiciéndum exhíbuit, qui et evúlsis e cruce mánibus Hippólytum álloquens, ínitum ab ipso consílium sibi probári significávit. Hac ille visióne cælésti et voce recreátus Congregatiónem instítuit a Doctrína Christiána nuncupátam, cujus sodáles in sæculo vivunt a céteris láicis hábitu tantum próprio et modésto discrepántes, sapientíssimis regúntur légibus, queis custodítis ad ápicem perfectiónis conténdant, se in informándis adolescéntulis atque indóctis homínibus ad religiónem morúmque disciplínam exércent in sacra æde Congregatiónis sub horas vespertínas. Consuetúdinem hanc institútor est a Philíppo Nério mutuátus non secus, atque áliam revocándi bacchanálium témpore alúmnos per innócua solátia sacrósque concéntus a periculósis voluptátibus, quibus et illam adjécit expléndi per idem tempus páuperum famem épulo magnificentíssimo. Rebus sic institútis propítio Númine, Congregátio Doctrínæ Christiánæ non Floréntiæ tantum altas egit radíces, sed et ad álias Itáliæ urbes príncipes, Lucam Mutinámque pervásit. Voti compos Hippólytus tot tantísque perfúnctus labóribus, præmióque matúrus obdormívit in Dómino die vigésima Mártii anno millésimo sexcentésimo décimo nono, ætátis quinquagésimo quinto. Eum virtútibus, et miráculis clarum Leo duodécimus Póntifex Máximus piaculári anno millésimo octingentésimo vigésimo quinto Beatórum fastis adscrípsit.

℟. Iste homo.

In III. Nocturno Homil. Sancti Evangélii, in Evang. Sint lumbi vestri, de Comm. Conf. non Pont. 1. loco.

Lectio ix. de Homilia feriæ currentis.

FESTA APRILIS

DIE XII.

S. ZENONIS Episc. et Mart.

Duplex.

Omnia de Comm. unius Martyris, vel de Comm. Mart. tempore Pasch. 1. loco, præter seq.

Oratio.

Deus, qui nos beáti Zenónis Mártyris tui atque Pontíficis gloriósa confessióne circúmdas et prótegis: concéde propítius; ut cujus solemnitáte lætámur, de ejúsdem étiam protectióne gaudeámus. Per Dñum.

In I. Nocturno, in Quadragesima Lectiones, A Miléto, de Comm. unius Martyris. Extra Quadrag. de Script. occurr.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

Zeno, octávus Verónæ epíscopus, ejúsque lumen et ornaméntum, in Africa ut ferunt, natus est. Græcis ac latínis lίteris a prima ætáte excúltus, ingénti christiánæ religiónis propagándæ ardóre flagrábat. Hinc multis peragrátis Oriéntis províncíis, e Syria in Itáliam conténdit, et húmili loco apud Verónam deléсto, ibi assíduis oratiónibus, jejúniis, vigíliis eníxe a Deo petébat, ut divíni verbi prædicándi óstium sibi in pópulos aperíret. Itaque cum ejus sanctæ vitæ fama jam late manavísset, defúncto sancto Cricino, ejúsdem civitátis epíscopo, ad illam sedem ómnium consénsu fuit evéctus. In episcopátu, véluti lucérna effúlgens in domo Dei, strénue elaborávit, tum in plúrimis idolórum cultóribus, qui adhuc obstináti supérerant, ad veræ fídei professiónem perducéndis, tum in omni álio offício boni pastóris adimpléndo, ne sibi commíssus grex serpéntium errórum lue, præsértim Ariánæ hæresis, contaminarétur. Quare exímius Jesu Christi ejúsque veræ Deitátis conféssor multa ab illis infidélibus et hæréticis invícta péctoris fortitúdine passus est.

℟. Honéstum fecit.

Tempore Paschali. ℟. Lux perpétua.

Lectio v.

Vir erat præstánti ingénio, imprimísque acri, et in sacris Scriptúris explicándis ádeo eloquéntia præditus, ut magna dicéndi vi ac suavitáte in ómnium ánimos veheménter inflúeret. Extant nobilíssimi sermónes præcípue in Vetus et Novum Testaméntum ab eo conscrípti, in quibus egrégiam illíus pietátem æque ac pretiósæ eruditiónis cópiam admirári præstat. Sancti hujus antístitis judício probátam, atque ejus sanctificátam benedictióne fuísse piam quamdam vírginem, nómine Indíciam, testátur sanctus Ambrósius, ejus ætáti suppar, ad Syágrium scribens Veronénsem epíscopum ipsíus successórem. Tantum prætérea in dæmones exércuit impérium, ut multi vel a díssitis locis idcírco illum adírent. Ob hæc autem et ália plúrima ad Dei glóriam præcláre gesta Veronénses cives patrem pátriæ Zenónem appellavérunt. Qui tandem, sua Ecclésia óptime constitúta, cum eam mira constántia diu gubernásset, prídie Idus Aprílis, circa quarti sæculi médium, miráculis quoque illústris in cælum migrávit. Propter persecutiónes fídei causa tolerátas gloriósum Mártyris títulum proméruit, quo et a beáto Gregório Magno decorátus est, et ab áliis insígnis notæ scriptóribus qui ecclesiásticas históriás et Martyrológia exarárunt.

℟. Desidérium.

Temp. Pasch. ℟. In servis.

Lectio vi.

Ex l. 3. Dialog. S. Greg. Papæ. Cap. 19.

Apud Veronénsem urbem flúvius Athesis excréscens ad beáti Zenónis Mártyris atque Pontíficis ecclésiam venit. Cujus ecclésiæ dum essent jánuæ apértæ, aqua in eam mínime intrávit; quæ paulísper crescens usque ad fenéstras ecclésiæ, quæ

erant tectis próximæ pervénit: sicque stans aqua ecclésiæ jánuam clausit, ac si illud eleméntum líquidum in soliditátem paríetis fuísset mutátum. Cumque essent multi invénti intérius, sed aquárum multitúdine omni ecclésia circúmdata, qua possent égredi non habérent, ibíque se siti ac fame defícere formidárent, ad ecclésiæ jánuam veniébant: ad bibéndum hauriébant aquam, quæ, ut prædíxi, usque ad fenéstras excréverat, et tamen intra ecclésiam nullo modo defluébat. Hauríri ítaque ut aqua póterat, sed deflúere ut aqua non póterat. Stans autem ante jánuam ad ostendéndum cunctis méritum Mártyris, et aqua erat in adjutórium, et quasi aqua non erat ad invadéndum locum.

℟. Stola.

Tempore Paschali. ℟. **Fíliæ Jerúsalem.**

In III. Nocturno Homil. **Si considerémus,** in Evang. **Si quis venit,** de Comm. unius Mart. Lectio ix. de Hom. feriæ curr. Temp. Pasch., Hom. **Iste locus** in Evang. **Ego sum vitis vera.**

DIE XVI.

S. CONTARDI Estensis Conf.

Duplex.

Omnia de Comm. Conf. non Pont., præter seq.

Oratio. **Adésto.**

In I. Nocturno Lectiones de Scriptura occurrente.

In Quadrag. **Justus,** de Communi Conf. non Pont. 1. loco.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

Contardus ex illústri Esténsium famílía, licet ad summos honóres, atque amplitúdinis gradus se natum agnósceret, humána tamen ómnia, quamvis speciósa, ut Christum lucrifáceret, abjécit. Quare paupertátem ampléxus, emissóque voto, cum duóbus sóciis Compostéllam versus peregrinatiónem instítuit. Sed in eo itínere factum est, ut in óppido Brona Placentíni episcopátus aliquantísper vires reficiéndi grátia commorátus, vicínum collem ascénderet, cui nomen a sancto Contárdo in hunc usque diem mansit. Ejus amœnitáte captus tácite a Deo conténdit, ut si forte in ea laborósa peregrinatióne moritúrus esset extra pátriam, in eo ipso loco morerétur. Sensit audítas esse preces e sensu dolóris, quo repénte corréptus, et a sóciis in próximum hospítium delátus est. ℟. Honéstum fecit.

Lectio v.

Ingravescente póstea morbo, nec jam ulla prope spe relícta evadéndi, cómites illi duo cœptum iter, ipso auctóre et hortatóre prosecúti sunt. Contárdus ígitur áliquod dies vi fébrium conflictátus, admirábilem patiéntiam osténdit: cumque dolórum acérbitas in dies augerétur, vix ullam quiétis partem cápere póterat, et quérulas voces continére. Hinc hospes incógnitum ægrum exósus (non enim suum genus prodi volúerat), et ægre ferens ádvenas hospítio absterréri, domo sua exégit in quoddam vicíni tugúrium, ubi módica in pálea cubábat. ℟. Amávit eum.

Lectio vi.

Incredibile est, quanta in eo loco pertúlerit, omni spe de-

stitútus. Sed nimírum cum dolóre cruciatúque córporis crescébat ánimi fortitúdo et patiéntia. Etenim piis precatiónibus, et divínæ contemplatióni júgiter inténtus, máxime vero acerbíssimam Christi necem récolens, egrégium sibi remédium ad morbi vim, et acres dolóris morsus comparábat. Dénique satis probátus, et spectátus tamquam aurum in fornáce, óbiit décimo sexto Kaléndas Majas anno post Christum natum millésimo ducentésimo quadragésimo nono. Ejus corpus ibi sepúltum est in æde sancti Petri: quod multis deínde miráculis illustrátum post áliquot annos in honestiórem ædis ejúsdem locum translátum est: ubi quotánnis extrémo sábbati die mensis Augústi, máximo populórum concúrsu, singularíque pietáte invísitur atque celebrátur.

℟. Iste homo.

In III. Noct. Homil. Grandis fidúcia, in Evang. Ecce nos relíquimus ómnia, de Comm. Abbatum. In Quadrag. Lectio ix. Hom. fer. curr.

DIE XXVII.

S. ZITÆ Virginis Lucensis.

Duplex.

Omnia de Comm. Virg., præter sequentia.

Oratio.

Deus, qui beátam Zitam Vírginem ex húmili ancíllæ statu ad regnum ætérnum transtulísti, ejus nobis intercessióne concéde; ut tibi fidéliter serviéntes in terris, sublimári cum ipsa mereámur in cælis. Per Dóminum.

In I. Nocturno Lectiones de Scriptura occurrente.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

Zita Virgo, in Lucánæ civitátis, ac diœcésis pago, qui Mons Sacrátus dícitur, humílibus quidem ac piis paréntibus nata est. Adolescéntula a patre Lucam dedúcta, ibíque in nóbilem Fatinelliórum domum inter ancillárum ministéria recépta, ádeo céleri cursu ad sublímem Evangélicæ perfectiónis ápicem conténdit, ut Marthæ et Maríæ offícia toto vitæ témpore miríſice conjúngens, divinárum rerum contemplatióni, assíduæ adhæserit; quin unquam vel rerum familiárium obséquio deésse vel a mánuum labóre, atque opéribus cessáre visa fúerit. Summa ejus fuit abstinéntia, et admirábilis vitæ austéritas. Castitátis excoléndæ studiosíssima, ictóque cum óculis fœdere curiósum quódlibet vanitátis intúitum præcavéndi, aggrediéntis júvenis impudéntiam fórtiter promptéque rejécit. Corpus cum vítiis crucifígere assuéta, parco ac ténui victu illud sustentáre, áspera, rudíque veste contégere, hispidóque fune præcíngere, nudátis pédibus incédere, suóque léctulo paupérculis reserváto, humi ipsa, vel nudos super ásseres decúmbere in delíciis habébat.

℟. Propter veritátem.

Lectio v.

Vehementissimo divíni amóris igne æstuans, ad matutínas vigílias ac divínas étiam laudes in vicíno sancti Frigdiáni templo celebrándas statútis horis convolábat; ibíque inter orándum tanta cæléstis contem-

platiónis dulcédine perfundebátur, ut ab ea ábstrahi étiam vi facta, plerúmque vix posset. Caritáte erga próximum singuláriter enítuit: quidquid enim de victu, de mercéde ac veste detráhere sibi licéret, egénis ægrótis sublevándis alácriter impendébat, ut nemo a paupércula pauper sine ope discéderet. Hanc tantam piæ vírginis in míseros liberalitátem magnis a Deo præmiis ac munéribus cumulátam fuísse, editísque de cælo signis, atque prodígiis servæ suæ adhuc vivéntis sanctimóniam illustrári ab ipso voluísse, memóriæ próditum est. Nam, et hórrea piis largitiónibus exháusta novis frúgibus divínitus complésse, et labénti imbre mínime perfúndi visam esse, et aquas in vinum convertísse, et panis frusta in flores rosásque commutásse tráditur.

℟. Dilexísti justítiam.

[illegible]

De ætérna cujúsque salúte ac peccatórum conversióne máxime sollícita, in id præcípue incumbébat ut impudícas mulíeres hospítio excípiens, quantum posset, a sórdibus avocáret. Tandem labóribus, vigíliis, afflictatiónibus magnis quam annis attríta, febríque corrépta, léctulo præter morem decúmbere compéllitur, suíque éxitus cónscia, sacraméntis Ecclésiæ refécta, óculis in cælum defíxis, mánibusque in crucis formam ad pectus compósitis, quinto Kaléndas Majas, anno supra millésimum ducentésimo septuagésimo octávo, ætátis prope sexagésimo, méritis plena evolávit ad Sponsum. Cultum eídem ab immemorábili témpore præstitum Innocéntius duodécimus Románus Póntifex Apostólica auctoritáte probávit. Corpus in hanc usque diem végetum, et incorrúptum Lucæ in pervetústa sancti Frigdiáni Longobardórum basílica vísitur, summáque religióne cólitur.

℟. Afferéntur regi.

In III. Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndum Lucam.

Lectio vii. Cap. 10.

In illo témpore: Intrávit Jesus in quoddam castéllum, et múlier quædam, Martha nómine, excépit illum in domum suam. Et réliqua.

Homilía sancti Augustíni Epíscopi.

De Serm. [illegible] Verbis Dom.

Quid enim, putámus reprehénsum esse ministérium Marthæ, quam cura hospitalitátis occupáverat, quæ ipsum Dóminum hospítio recéperat? Quómodo recte reprehendebátur, quæ tanto hóspite lætabátur? Hoc si verum est dimíttant hómines, quod minístrant, géntibus: elígant sibi partem meliórem, quæ non auferétur ab eis; vacent verbo, ínhient doctrínæ dulcédini: occupéntur circa sciéntiam salutárem. Nihil eis curæ sit, quis peregrínus in vico sit, quis égeat pane, quis induménto, quis visitándus, quis sepeliéndus: vacent ópera misericórdiæ: uni instétur sciéntiæ. Si mélior pars est, cur non omnes hoc fáciunt? Quando ipsum Dóminum in hac causa patrónum habémus? Non enim timémus in hac re ne of-

fendámus ejus justítiam, cum patrónam teneámus ejus senténtiam.

℟. Hæc est virgo.

Lectio viii.

Et tamen ita non est: sed sicut dixit Dóminus, ita est. Quómodo intélligis, non est? Est autem quómodo intellígere debes. Ecce advérte: circa multa es occupáta, quando unum est necessárium. María meliórem partem elégit. Non tu malam: sed illa meliórem. Sed unde meliórem? Quia tu circa multa, illa circa unum. Præpónitur unum multis. Non enim a multis unum, sed multa ab uno. Multa sunt, quæ facta sunt, unus est qui fecit cælum, terram, mare, et ómnia quæ in eis sunt, quam multa sunt? Quis ista enúmeret? Quis horum multitúdinem cógitet? Quis hæc fecit? Deus ómnia. Ecce bona valde. Bona valde quæ fecit, quanto mélior ille qui fecit?

℟. Média nocte.

Lectio ix.

Attendamus ígitur occupatiónes nostras circa multa. Necessárium est ministérium córpora refectúris. Quare hoc? Quia esurítur, quia sitítur. Misericórdia míseris necessária est. Frangis panem esuriénti, quia invenísti esuriéntem: tolle famem; cui frangis panem? Tolle peregrinatiónem; cui éxhibes hospitalitátem? Tolle nuditátem; cui præparas vestem? Non sit ægritúdo; quem vísitas? Non sit captívitas; quem rédimis? Non sit rixa; quem concórdas? Non sit mors; quem sépelis? In illo sæculo futúro non erunt ista mala: ergo nec ista ministéria.

Te Deum laudámus.

DIE XXIX.

B. MARIÆ V. DE GLARA.

Duplex majus.

Omnia ut in festis B. M. V. per annum, servato ritu paschali, præter Lectiones II. Nocturni, quæ sunt sequentes.

Sermo sancti Bernárdi Abbátis.

In Dom. infr. Oct. Assumpt.

Lectio iv.

Jam nec ipsa múlier benedícta in muliéribus Virgo María vidébitur otiósa; inveniétur enim locus ejus in hóminis reconciliatióne. Opus est enim mediatóre ad mediatórem Christum, nec alter nobis utílior, quam María. Crudélis nímium mediátrix Heva, per quam serpens antíquus pestíferum étiam ipsi viro virus infúdit; sed fidélis María, quæ salútis antídotum, et viris, et muliéribus propinávit. Illa enim minístra seductiónis, hæc propitiatiónis. Illa suggéssit prævaricatiónem, hæc ingéssit redemptiónem.

℟. Sicut cedrus.

Lectio v.

Quid ad Maríam accédere trépidat humána fragílitas? Nihil austérum in ea, nihil terríbile: tota suávis est. Revólve diligéntius evangélicæ históriæ sériem univérsam, et si quid forte increpatórium, si quid durum, si quod dénique signum vel ténuis indignatiónis occúrrerit in María, de cætero suspéctam hábeas, et accédere vereáris. Quod si (ut vere sunt)

plena magis ómnia pietátis, et grátiæ, plena mansuetúdinis, et misericórdiæ, quæ ad eam pértinent, invéneris; age grátias ei, qui talem tibi mediatrícem benigníssima miseratióne provídit, in qua nihil possit esse suspéctum.

℟. Quæ est ista.

Lectio vi.

Denique ómnibus ómnia facta est María: sapiéntibus, et insipiéntibus copiosíssima caritáte debitrícem se fecit. Omnibus misericórdiæ sinum apéruit, ut de plenitúdine ejus accípiant univérsi: captívus redemptiónem, æger curatiónem, tristis consolatiónem, peccátor véniam, justus grátiam, Angelus lætítiam, dénique tota Trínitas glóriam, Fílii persóna carnis humánæ substántiam, ut non sit, qui se abscóndat a calóre ejus.

℟. Ornátam monílibus.

FESTA MAJI

DIE X.

B. BEATRICIS I. Estensis Virginis. Duplex.

Omnia de Comm. Virginum. præter seq.

Oratio.

Domine Jesu, qui beátam Beatrícem Vírginem tuo amóre succénsam mundi delícias despícere, et toto corde tibi humíliter servíre fecísti: concéde propítius, ut cujus festivitátem recólimus, virtútum quoque imitémur exémplum. Qui vivis.

Comm. SS. Gordiani et Epimachi Mart. ut in Brev.

In I. Nocturno Lectiones de Scriptura occurrente.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

Beatrix Virgo illústribus clara natálibus, sed longe clárior virtútibus, Azzónem marchiónem Esténsem patrem hábuit, matrem vero Sophíam Sabáudiæ cómitem. Egrégiis ánimi et córporis ornáta dótibus, ac sanctis institutiónibus erudíta, jam a ténera ætáte Deum timére dédicit; ac inter sæculi pompas castimóniam semper amávit. Adoléscens, paréntibus jam amíssis, qua pollébat mentis maturitáte, humanárum rerum vanitátem expéndens, státuit, divína favénte grátia, sæculi delícias, ac terrénæ nobilitátis glóriam despícere, et ad veram cælestémque beatitátem toto corde aspiráre. Accítis ítaque piis ac religiósis viris consílii sui ratiónem apéruit, probatóque consílio, domum et mundum déserens, ad cœnóbium religiosárum vírginum Salarólæ, tamquam ad arcem pietátis, læta confúgit. Neque ullis fratris, aliorúmque ratiónibus pótuit inde divélli, et ad sæculum revocári.

℟. Propter veritátem.

Lectio v.

Jam Beatrícis ánima mundi láqueis erépta, terrenísque curis expedíta tota ferebátur in Deum; quem suum bonum, nec perféctius ántea se novísse, nec ardéntius dilexísse, dolébat. Cogitánti vero perfectiónis iter arrípere, et se suáque ómnia in claustro Deo dicáre, divínitus immíssum est consílium, ut ad montem Gémulæ se conférret, ibíque monastérium, nobílibus præsértim, virgínibus

exædificáret. Quare post annum círciter et dimídium a Saleróla ad Gémulam decem sociáta virgínibus, alíísque plúribus comitántibus, venit, et cœnóbium illic desértum, ac prope dírutum instaurávit, auxítque reddítibus. Voti compos effécta Virgo cælésti sponso se totam humíliter dicat, religiónis hábitum índuit, et divi Benedícti régulam servándam súscipit. Ac licet cæterárum esset véluti parens et magístra, tamen subésse pótius, quam præésse cúpiens, ut moniális quædam Desideráta nómine in abbatíssam eligerétur, effécit. Beatrícis intérea, ac sanctitátis ejus fama quotídie magis percrebrescénte, complúres e regiónibus váriis ad eam vírgines convenére: brevíque cœnóbium Gémulæ et sacrárum sorórum frequéntia, et religiósæ vitæ observántia incláruit.

℟. **Dilexísti justítiam.**

Lectio vi.

Angelicis ornáta móribus annos ferme quinque moniális exégit Beátrix, quibus exímia dedit virtútum exémpla. Sui rerúmque terréstrium contémptrix, humilitátem, obediéntiam et paupertátem appríme cóluit: sénsuum porro vígili custódia puritátem cordis, cordis autem mundítie illibátam servávit virginitátem. Aspérrimis cruciátibus corpus afflíxit. Oratióni vero diu noctúque vacans, et in dies magis caritáte fervens cœpit veheméntius sponsi desidério exardéscere, cúpiens corpóreis vínculis solvi, et esse cum Christo. Diléctæ votum sponsus exaudívit: patiénter ítaque et peramánter morbi dolóribus exháustis, candidíssimæ instar colúmbæ, quæ pridem illi quasi núntia dilécti vocántis appáruit, annos nata trigínta, felix migrávit ad sponsum. Ejus sanctitátem et miraculórum signis, et perpétuo populórum cultu Dóminus illustrávit. Virgíneum vero corpus íntegrum incorruptúmque in arca prius marmórea collocátum, anno deínde millésimo quingentésimo septuagésimo octávo cum moniálibus a Gémula Patávium translátum, et in templo sanctæ Sophíæ pósitum ad hæc usque témpora religiosíssime cólitur. Quem quidem cultum ut illustriórem rédderet, Clemens décimus tértius anno septingentésimo sexagésimo tértio supra millésimum Missam cum Offício in illíus honórem celebrári indúlsit.

℟. **Afferéntur regi.**

In III. Nocturno Homil. **Sæpe vos,** S. Gregorii Papæ in Evang. **Símile erit regnum cælórum decem virgínibus etc.** Lectio ix. SS. Gordiani et Epimachi Mart. ut in Brev.

DIE XVII.

S. POSSIDII

Episcop. et Confessoris.

Duplex.

Omnia de Comm. Conf. Pont., præter seq.

Oratio. **Da, quæsumus.**

In I. Nocturno Lectiones de Scriptura occurrente.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

Possidius S. Augustíni contubérnio máxime clarus; nam

quadragínta ferme annos cum eo familiáriter et jucúnde vixit, in cœnóbio ab eódem Augustíno extrúcto sub ejus disciplína monásticam vitam egit, sacrísque lítteris óperam dedit. Mórtuo Magálio Cálamæ epíscopo, in ejus locum suffféctus, magístri exémplum secútus, in episcopátu monásticam vitam propagávit. Cum autem Crispínum Donatistárum antístitem ad disputándum provocásset, is congréssum reformídans, non ex scriptúris aut ratióne, ut scribit sanctus Augustínus, sed ferro et plagis victóriam experíri vóluit. Nam álius Crispínus sub eódem présbyter, Possídio diœcésim lustránti more latrónum insídias armatórum struxit, quas ut vitáret, in quadam domo cum suis Possídius se inclúsit. Sed Donatísta furóre pércitus, effráctis ímpetu fóribus, cum satellítibus ingréssus, sauciátis juméntis, quæ in inferióri ædium parte versabántur, de superióri sanctum Epíscopum detráctum contuméliis et vulnéribus mulctátum dimísit.

R. Invéni David.

Lectio v.

SED Augustíno modis ómnibus urgénte, ad controvérsiæ disceptatiónem ambo Calaménses epíscopi venérunt, cathólicus Possídius et Crispínus donatísta, ubi de unitáte Ecclésiæ ter repetíto certámine actum est, ingénti populórum concúrsu causæ éxitum, et apud Cartháginem, et per totam Africam expectánte. Sed concertatiónis is finis fuit; ut Crispínus sacrárum litterárum auctoritáte et ratiónum póndere superátus, proconsulári et libellári senténtia, ut scribit idem Possídius, hæréticus pronuntiátus sit. Cæterum ea sancti viri moderátio fuit atque ánimi altitúdo, ut pro illo apud cognitórem preces interpóneret, et ne auri mulcta ab eo exigerétur, impetráret. Cum autem gentíles Florália festa celebráre cœpíssent, et Possídius id prohibére conátus esset, ii rábie ac furóre pérciti, non modo íterum et tértio in templum lápidum grándinem effudérunt, sed ignes sacris tectis atque homínibus intulérunt, mónacho étiam occíso, ipsóque Epíscopo seditiósis vícibus ad necem quæsíto.

R. Pósui adjutórium.

Lectio vi.

QUARE implorándi contra paganórum furórem auxílii grátia, ad imperatórem Honórium Ravénnam navigávit: quo in itínere Memórium epíscopum Capuánum, et Paulínum Nolánum invísit, quibus scribens sanctus Augustínus, Possídii sanctitátem et doctrínam commendáverat. Iterum ad eúmdem imperatórem ab Africánis pátribus contra Donatístas legátus in Itáliam venit. Intérfuit concílio Milevitáno, ubi Pelagiánum dogma tum primum inv aléscens cum áliis pátribus damnávit. Propter exímiam ipsíus eruditiónem, in célebri illa collatióne Carthaginénsi, inter septem Epíscopos cathólicos contra tótidem Donatístas, una cum Alípio, et Augustíno disputávit. Demum Wándalis Africam devastántibus, Hippónem ad Augustínum confúgit, eíque morriénti ádfuit. Cujus étiam

gesta lítteris consignávit, ejúsque scriptórum índicem confécit. Hippóne cum áliis Dei servis fuga elápsus, navígio in Apúliam venit, ubi pie sanctéque extrémum diem clausit. Ejus corpus Ludovíco Pio imperatóre in Germániam primo, deínde Régium delátum, postrémo in agro Miranduláno collocátum est anno post Christum natum octingentésimo décimo sexto.

℟. Iste est.

In III. Nocturno Homil. Léctio sancti Evangélii, in Evang. Homo péregre, de eod. Comm.

FESTA JUNII

DIE XVI.

IN COMMEMORATIONE SANCTORUM

quorum corpora et reliquiæ in Cathedrali et Ecclesiis Diœceseos servantur et coluntur.

Duplex.

Omnia de Comm. plur. Mart., præter seq.

Oratio.

Auge in nobis, Dómine, resurrectiónis fidem, qui in sanctórum tuórum Relíquiis mirabília operáris: et fac nos immortális glóriæ partícipes, cujus in eórum cinéribus pígnora venerámur. Per Dóminum.

Et fit comm. Dom. occurr.

In I. Nocturno Lectiones de Scriptura occurrente.

In II. Nocturno.

Ex Tractátu sancti Joánnis Damascéni de fide orthodóxa.

Lib. 4. cap. 16. Lectio iv.

Christus Dóminus sanctórum relíquias velut salutíferos fontes præbuit, ex quibus plúrima nobis benefícia manant, suavissimúmque unguéntum prófluit. Nec vero quisquam huic sermóni fidem détrahat; nam si aqua in desérto ex áspera et sólida rupe, atque ex ásini maxílla ad sedándam Samsónis sitim, Deo ita volénte, prosíliit, erítne cur cuíquam incredíbile videátur, ex Mártyrum relíquiis suáve unguéntum scaturíre? Mínime certe; iis quidem, quibus Dei poténtia honórque quo Sanctos suos áfficit, perspéctus et explorátus est. Atque illud quidem véteri lege comparátum erat, ut quisquis mórtuum contigísset, immúndus censerétur; verum hi in mortuórum número mínime habéndi sunt.

℟. Sancti tui.

Lectio v.

Ex quo enim ípsamet vita, ac vitæ Auctor inter mórtuos adscríptus est, eos, qui in spe resurrectiónis fideíque erga eum diem extrémum clausérunt, mórtuos haudquáquam appellámus. Qui enim mórtuum corpus mirácula édere queat? Per ea dæmones expellúntur, morbi profligántur, ægróti sanántur, cæci prospíciunt, leprósi mundántur, tentatiónes ac mœróres discutiúntur, ac dénique omne donum óptimum a Patre lúminum, eórum ópera, ad eos, qui fide mínime dúbia póstulant, descéndit. Quid non labóris suscípias, ut patrónum quemdam nanciscáris, qui te mortáli regi ófferat, ac tuo nómine ad eum verba fáciat? An non ígitur hi honorándi sunt, qui totíus humáni géne-

ris patrónos se profiténtur, ac Deo nostra causa súpplicant? ℟. Vérbera.

Lectio vi.

Honorandi certe, et quidem ita, ut in eórum nómine templa Deo extruámus, dona offerámus, eórum memóriam colámus, atque in ea spirituáliter oblectémur; quo nimírum lætítia nostra iis, a quibus invitámur, cóngruat, ne, dum eos cólere et demeréri studémus, offendámus pótius et irritémus. Quibus enim rebus Deus cólitur, iísdem quoque servi ipsíus oblectántur: quibus autem Deus offénditur, iísdem étiam ipsíus mílites offendúntur. Quocírca in psalmis, et hymnis, et cánticis spirituálibus, et compunctióne, et eórum, qui in egestáte versántur, commiseratióne, quibus obséquiis Deus potíssimum conciliátur, sanctos colámus: státuas ipsis et visíbiles imágines erigámus; imo ipsi virtútibus eórum imitándis hoc consequámur, ut vivæ eórum státuæ atque imágines simus. ℟. Tamquam.

In III. Nocturno Homilia in Evang. Descéndens Jesus, de eodem Comm. 2. loco.

OFFICIUM VOTIVUM

SANCTI PROSPERI

EPISCOPI, CONFESSORIS ET DOCTORIS

REGII PRINCIPALIS PATRONI

Omnia dicuntur de Comm. Conf. Doct., præter ea quæ hic assignantur propria.

In Hymn. Iste Conféssor M. S.

In utrisque Vesperis.

Ad Magnif. Ant. O Doctor óptime, Ecclésiæ sanctæ lumen, beáte Prosper, divínæ legis amátor deprecáre pro nobis Fílium Dei.

Oratio.

Ecclesiam tuam, quæsumus, Dómine, grátia cæléstis amplíficet: quam beáti Prósperi Confessóris tui atque Pontíficis illustráre voluísti gloriósis méritis et doctrínis. Per Dóminum.

Pro Mense Februario.

In I. Nocturno Lectiones de Scriptura occurrente.

In II. Nocturno.

Ex Libro S. Augustíni Epíscopi de Civitáte Dei.

Lib. 18. Cap. 1. Lectio iv.

Auctores nostri, in quibus non frustra sacrárum litterárum fígitur et terminátur canon, absit, ut inter se áliqua ratióne disséntiant. Unde non immérito, cum illa scríberent, eis Deum vel per eos locútum, non pauci in scholis, aut gymnásiis litigiósis disputatiónibus gárruli, sed in agris, atque in úrbibus cum doctis, atque indóctis tot, tantíque pópuli credidérunt. Ipsi sane pauci esse debuérunt, ne multitúdine vilésceret, quod carum religióne esse oportéret; nec tamen ita pauci, ut eórum non sit miránda consénsio.

℟. Invéni David.

Lectio v.

Neque enim in multitúdine philosophórum, qui labóre étiam litterário monuménta suórum dógmatum reliquérunt, fácile quis invénerit, inter quos cuncta, quæ sensére, convéniant; quod osténdere hoc ópere longum est. Ubi etsi áliqua vera dicebántur, eádem licéntia dicebántur, et falsa; prorsus ut non frustra talis cívitas mysticum vocábulum Babylónis accéperit. Bábylon quippe interpretátur Confúsio quod nos jam dixísse memínimus. Non ínterest diáboli regis ejus, quam contráriis inter se rixéntur erróribus, quos mérito multæ, variæque impietátis páriter póssidet.

℟. Pósui adjutórium.

Lectio vi.

At vero gens, pópulus, cívitas, respública, Israelítæ, quibus crédita sunt elóquia Dei, nullo modo pseudoprophétas cum veris Prophétis pari licéntia con-

fudérunt, sed concórdes inter se, atque in nullo dissentiéntes, sacrárum litterárum veráces ab eis agnoscebántur et tenebántur auctóres. Ipsi eis erant Philósophi, hoc est amatóres sapiéntiæ, ipsi sapiéntes, ipsi Theólogi, ipsi Prophétæ, ipsi Doctóres probitátis, atque pietátis. Quicúmque secúndum illos sápuit et vixit, non secúndum hómines, sed secúndum Deum, qui per eos locútus est, sápuit et vixit.

℟. Iste est.

In III. Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndum Matthæum.

Lectio vii. Cap. 5.

In illo témpore: Dixit Jesus discípulis suis: Vos estis sal terræ. Quod si sal evanúerit, in quo saliétur? Et réliqua.

Homilía sancti Hilárii Epíscopi.

Comment. in Matth. cap. 4. post initium.

Vos estis sal terræ: quod si sal infatuátum fúerit, ad níhilum valet id quod saliétur. Sal, ut árbitror, terræ nullum est. Quómodo ergo Apóstolos sal terræ nuncupávit? Sed propríetas est quærénda dictórum, quam et Apostolórum offícium, et ipsíus salis natúra monstrábit. Sal est in se uno cóntinens aquæ, et ignis eleméntum, et hoc ex duóbus est unum.

℟. Amávit eum.

Lectio viii.

Hic ígitur in omnem usum humáni géneris efféctus, incorruptiónem corpóribus, quibus fúerit aspérsus, impértit et ad omnem sensum condíti sapóris aptíssimus est. Apóstoli autem sunt rerum cæléstium prædicatóres et æternitátis velut satóres, immortalitátem ómnibus corpóribus, quibus eórum sermo aspérsus fúerit, conferéntes. Mérito ígitur sal terræ nuncupáti sunt, per doctrínæ virtútem saliéndi modo æternitáti córpora reservántes.

℟. In médio Ecclésiæ.

Lectio ix.

Sed natúra salis semper éadem est, nec immutári unquam potest. Verum quia conversióni homo súbjacet, et solus beátus, qui usque ad finem in ómnibus Dei opéribus permánserit: ídeo eos sal terræ nuncupátos monet in tráditæ sibi potestátis virtúte persístere, ne infatuáti nihil sáliant, et ipsi, sensu accépti sapóris amísso, vivificáre corrúpta non possint, et projécti de Ecclésiæ promptuáriis cum his, quos salíerint, pédibus incedéntium proterántur.

Te Deum laudámus.

Pro Mense Martio.

In II. Nocturno.

De Exposit. S. Augustíni Episc. in Epístolam primam beáti Joánnis.

Tract. 3. Cap. fin. Lectio iv.

Non habétis necessitátem, ut áliquis vos dóceat, qui únctio ipsíus docet vos de ómnibus. Quid ergo nos fácimus, fratres, quia docémus vos? Si únctio ejus docet vos de ómnibus, quasi nos sine causa laborámus. Et ut quid tantum clamámus? Dimittámus vos unctióni illíus et dóceat vos únctio ipsíus. Sed modo mihi fácio quæstiónem et illi ipsi Apóstolo fácio: dignétur audíre párvu-

lum quæréntem a se. Ipsi Joánni dico: Unctiónem habébant, quibus loquebáris? Tu dixísti, quia únctio ipsíus docet vos de ómnibus; ut quid talem Epístolam fecísti? quid illos tu docébas? quid instruébas? quid ædificábas? ℟. Invéni David.

Lectio v.

Jam hic vidéte magnum sacraméntum, fratres. Sonus verbórum nostrórum aures pércutit, magíster intus est. Nolíte putáre quemquam hóminem áliquid díscere ab hómine. Admonére póssumus per strépitum vocis nostræ: si non sit intus, qui dóceat, inánis fit strépitus noster. Magistéria forínsecus, adjutória quædam sunt et admonitiónes. Cáthedram in cælo habet, qui corda docet. De Dómino dico. Proptérea ait et ipse in Evangélio: Nolíte vobis dícere magístrum in terra; unus est magíster vester Christus. Ipse vobis ergo intus loquátur, quando nemo hóminum illic est; quia etsi áliquis est a látere tuo, nullus est in corde tuo. Christus sit in corde.
℟. Pósui adjutórium.

Lectio vi.

Sic sunt ista verba, fratres, quæ forínsecus dícimus, quómodo est agrícola ad árborem: forínsecus operátur, adhíbet aquam et diligéntiam cultúræ. Quælibet forínsecus adhíbeat, numquid poma format? numquid nuditátem lignórum vestit umbra foliórum? numquid tale áliquid intrínsecus agit? Sed quis agit hoc? Audíte agrícolam Apóstolum, vidéte quid sumus et audíte magístrum interiórem: Ego plantávi, Apóllo rigávit, sed Deus increméntum dedit. Hoc ergo vobis dícimus: sive plantémus, sive rigémus loquéndo, non sumus áliquid, sed ille, qui increméntum dat Deus, idest únctio illíus, qui docet vos de ómnibus. ℟. Iste est qui.

In III. Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndum Matthæum.

Lectio vii. Cap. 5.

In illo témpore: Dixit Jesus discípulis suis: Vos estis sal terræ. Quod si sal evanúerit, in quo saliétur? Et réliqua.

Homilía sancti Joánnis Chrysóstomi.

Homil. 15. in Matth. sub med.

Attendite quid díxerit: Vos estis sal terræ: per quod osténdit, quam necessário ista præcípiat. Non enim de vestra, inquit, tantúmmodo vita, sed de univérso orbe vobis rátio reddénda est. Non ad duas quippe urbes aut decem, aut vigínti, neque ad unam gentem vos mitto, sicut mittébam Prophétas, sed ad omnem terram prorsus ac mare, totúmque mundum, et hunc váriis crimínibus oppréssum. ℟. Amávit eum.

Lectio viii.

Dicendo enim: Vos estis sal terræ, osténdit univérsam hóminum infatuátam esse natúram et peccatórum vi corrúptam: et idcírco illas ab eis virtútes requírit, quæ máxime ad multórum salútem procurándam necessáriæ sunt, atque útiles. Nam qui mansuétus est ac modéstus et miséricors et justus, non intra se tantúmmodo hæc recte facta conclúdit, verum in aliórum quoque utilitátem præcláros hos fáciet efflúere fontes. Igitur, qui cor-

de mundo est atque pacíficus, et persecutiónem pro veritáte pátitur, nihilóminus in commúne cómmodum vitam instítuit. ℟. In médio Ecclésiæ.

Lectio ix.

Ne ígitur putétis, inquit, ad lévia vos ducéndos esse certámina, neque exiguárum rerum vobis ineúndam esse ratiónem: Vos estis sal terræ. Quid ígitur? Ipsi ne putrefácta medicáti sunt? Nequáquam: neque enim fíeri potest, ut ea, quæ jam corrúpta sunt, salis perfricatióne reparéntur. Non ergo hoc fecérunt, sed ante renováta, sibíque trádita, atque ab illa jam putrédine liberáta aspergébant sale, et in ea novitáte conservábant, quam a Dómino suscéperant. Liberáre quippe a putrédine peccatórum Christi virtútis est; ut autem ad illam íterum non revertántur, Apostolórum curæ est, ac labóris. Te Deum laudámus.

Pro Mense Aprili.

In II. Nocturno.

Ex libro Morálium sancti Gregórii Papæ.

Lib. 9. Cap. 6. Lectio iv.

Hinc namque per Daniélem dícitur: Pertransíbunt plúrimi, et múltiplex erit sciéntia. Hinc Joánni in prióri parte revelatiónis Angelus dicit: Signa, quæ locúta sunt septem tonítrua. Cui tamen in ejúsdem revelatiónis término præcépit dicens: Ne signáveris verba prophetíæ libri hujus. Pars quippe revelatiónis antérior signári præcípitur, términus prohibétur: quia quidquid in sanctæ Ecclésiæ inítiis látuit, finis quotídie osténdit. Nonnúlli vero a Græca líttera, quæ Ypsilon dícitur, Hyadas nuncupátas arbitrántur. Quod si ita est, significatióni, quam díximus, contrárium non est. ℟. Invéni.

Lectio v.

Doctores enim his stellis non inconveniénter expréssi sunt, quæ a lítteris nomen trahunt. Sed quamvis Hyades ab ejúsdem lítteræ visióne non díscrepent; certum tamen est, quia hyetos Imber dícitur, eo quod exórtæ plúvias appórtant. Vir ígitur sanctus redemptiónis nostræ órdinem contemplátus admirétur, atque admírans exclámet, dicens: Qui exténdit cælos solus, et gráditur super fluctus maris; qui facit Arctúrum, et Oríonas, et Hyadas. ℟. Pósui.

Lectio vi.

Extensis étenim cælis, Dóminus formávit Arctúrum: quia in honórem dedúctis Apóstolis, in cælésti conversatióne fundávit Ecclésiam. Formáto quoque Arctúro fecit Oríonas: quia roboráta fide universális Ecclésiæ, contra procéllas mundi édidit mártyres. Editis quoque Oriónibus prótulit Hyadas: quia convalescéntibus contra advérsa martyribus, ad infundéndam ariditátem humanórum córdium doctrínam cóntulit magistrórum. Isti ítaque sunt astrórum spirituálium órdines, qui dum summis virtútibus éminent, semper ex supérnis lucent. ℟. Iste est qui.

In III. Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndum Matthæum.

Lectio vii. Cap. 5.

In illo témpore: Dixit Jesus discípulis suis: Vos estis sal

terræ. Quod si sal evanúerit, in quo saliétur? Et réliqua.

Homilía sancti Augustíni Epíscopi.

Ex Lib. 1. de Serm. Domini in monte, c. 6.

Neque accéndunt lucérnam, et ponunt eam sub módio. Quid putámus: ita esse dictum: Sub módio, ut occultátio tantum lucérnæ accipiénda sit, tamquam si díceret: Nemo accéndit lucérnam, et occúltat illam? An áliquid étiam módius signíficat, ut hoc sit pónere lucérnam sub módio, superióra fácere córporis cómmoda, quam prædicatiónem veritátis: ut ídeo quisque veritátem non prædicet, dum timet, ne áliquid in rebus corporálibus, et temporálibus moléstia patiátur? Et bene módius dícitur, sive propter retributiónem mensúræ, quia quisque recípiet, quæ gessit in córpore; sive quóniam temporália bona, quæ in córpore peragúntur, certa diérum mensúra et inchoántur et tránseunt, quam fortásse signíficat módius.

℟. Amávit eum.

Lectio viii.

Sub módio ergo lucérnam ponit quisquis lucem bonæ doctrínæ cómmodis temporálibus obscúrat et tegit. Super candelábrum autem, qui corpus suum ministério Dei subjícit, ut supérior sit prædicátio veritátis et inférior sérvitus córporis. Per ipsam tamen córporis servitútem excelléntior lúceat doctrína, quæ per offícia corporália, idest, per vocem et linguam et céteros córporis motus in bonis opéribus insinuátur étiam discéntibus. ℟. In médio.

Lectio ix.

Super candelábrum ergo ponit lucérnam, cum dicit Apóstolus: Non sic pugno tamquam aerem cædens, sed castígo corpus meum et servitúti subjício, ne forte áliis prædicans, ipse réprobus invéniar. Quod vero ait: Ut lúceat ómnibus qui in domo sunt: domum puto dictam habitatiónem hóminum, idest ipsum mundum; propter id quod supérius ait: Vos estis lumen mundi: aut si quisque domum vult accípere Ecclésiam, nec hoc est absúrdum.

Te Deum laudámus.

Pro Mense Majo.

In II. Nocturno.

Sermo S. Augustíni Epíscopi.

Ser. 3. De Verb. Dom. in Matth.

Lectio iv.

Cum nobis pro offício cómpetat dícere, vobis autem convéniat pro devotióne audíre, quid tam necessárium tamque pértinens póterit utrísque contíngere, quam ut quod religióse dícitur et devóte audítur, obséquiis competéntibus teneátur? Nam si religiósa non tacére lucrum est, tacére dispéndium; quanto ítaque potióra lucra potúerint proveníre, cum operatiónis efféctu monstrátur quidquid magistériis cæléstibus et díscitur et tenétur? Par étenim causa et docéntem, et audiéntem constríngit, ut utriúsque proféssio factórum testificatióne signétur. ℟. Invéni David.

Lectio v.

Et quamvis dissímile sit doctóris discentísque offícium, tamen utriúsque par esse debet sanctárum legum obséquium:

ut jungántur factis, qui separántur offíciis: copuléntur ópere, qui divérsi sunt nómine; et quos vocábula ab ínvicem séparant, eos observántia præceptórum fidéliter ac devóte conjúngat. Quare sic fit, ut utriúsque divérsus sit actus, sed observántiæ par sit necessárius in utrísque efféctus, ut factórum in ambóbus conspíret assénsus, quibus divérsus est in vocábulis sonus. ℟. Pósui.

Lectio vi.

In doctóre enim molésta est causa, dícere nec fácere, præcíperet nec observáre; in discénte vero, audíre velle quod nolit implére, aures audítui accommodáre, et ab ópere voluntátem avértere. Céterum, qui facit quod docet, et quidquid ímperat complet, máximus in cæléstibus senténtia Dómini declarátur. At vero, qui quod dicit négligit, et qui quod audit contémnit, salútis reus exístit, qui observánda contémpsit et perícula non vitávit. Amat enim mortem, qui vitæ præcépta non servat, et horret vitam, qui peccáta morti débita desperáta morte frequéntat.
℟. Iste est qui.

In III. Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndum Matthæum.

Lectio vii. Cap. 5.

In illo témpore: Dixit Jesus discípulis suis: Vos estis sal terræ. Quod si sal evanúerit, in quo saliétur? Et réliqua.

Homilía sancti Joánnis Chrysóstomi.

Ex Hom. 15. in Matth. circa med.

Si autem sal evanúerit, in quo saliétur? Ad níhilum valet ultra, nisi ut mittátur foras, et conculcétur ab homínibus. Alii enim, etiámsi sæpe delínquant, possunt tamen ad véniam perveníre; si vero hoc magíster ipse patiátur omni satisfactióne privábitur et supplícia extréma persólvet. Ne enim audiéntes: Cum exprobráverint vobis, et persecúti vos fúerint et díxerint omne malum advérsum vos, in médium prodíre formídent, dicit: Quóniam nisi ad ista fuéritis paráti, frustra étiam prodítis in públicum. Non enim vos opórtet maledícta hóminum timére, sed laudes, quas in audíre cupiátis, tunc vere infatuándi estis atque calcándi.
℟. Amávit eum.

Lectio viii.

Si vero, perseverábitis vosmetípsos úndique castigántes, et deínde audiéritis mala, gaudéte; hoc enim est opus salis, laxa quæque úrere atque restríngere. Itaque jam necessária subséquitur maledíctio, nihil vobis prorsus incómmodans, imo étiam testimónium vestræ pérhibens firmitátis. Si vero illa timéntes fortitúdinem vobis útilem deserátis, multo sævióra patiémini, et male scílicet audiéntes et contémpti a cunctis atque despécti; hoc namque est ab ómnibus conculcári. Deínde ad áliud eos sublímius ducit exémplum: Vos estis lux mundi.
℟. In médio Ecclésiæ.

Lectio ix.

Iterum mundi, non uníus profécto gentis, nec vigínti úrbium, sed totíus orbis lumen tunc perhibéntur, et lumen intelligíbile, ipsóque sole fulgéntius, sicut étiam sal hoc loco

intellígitur spirituále. Prius autem sal pósuit, deínde lumen, ut discas quantum sit verbórum uréntium benefícium, quantúmque cómmodum honéstæ rectæque doctrínæ. Hæc síquidem stringit ánimos, nec quoquam difflúere permíttit, facítque atténtius ad lumen virtútis aspícere, ad quam velut apprehénsa manu pértrahit audiéntes. Te Deum laudámus.

Pro Mense Junio.

In II. Nocturno.

Sermo S. Augustíni Epíscopi.

Ex Epist. 152. tom. 2.

Lectio iv.

Sollicitissime cavéndum est in docéndo supérbiæ vítium, quod in discéndo non ita est. Unde sancta Scriptúra nos ádmonet dicens: Sit omnis homo velox ad audiéndum, tardus autem ad loquéndum; et ille in Psalmo ait: Audítui meo dabis gáudium et lætítiam; continuóque subjécit: Exultábunt ossa humiliáta; vidit enim in audiéndo facíllime servári humilitátem, quæ diffícilis est in docéndo; quóniam necésse est, ut doctor hábeat superiórem locum, ubi laboriósum est obtinére ne subrépat elátio.

℟. Invéni David.

Lectio v.

In Psalm. 129.

Ecce enim, fratres mei, dico caritáti vestræ: lóquimur nos modo ad vos, ut áliquid doceámus vos, quanto mélius, si omnes scirémus, et nemo docéret álterum, ut non esset álius loquens, álius áudiens; sed omnes audiéntes unum illum, cui dícitur: Audítui meo dabis gáudium et lætítiam. Unde et ille Joánnes non tam gaudébat, quia prædicábat et quia loquebátur; sed gaudébat, quia audiébat; ait enim: Amícus autem sponsi stat, et audit eum, et gáudio gaudet propter vocem sponsi. Itaque ibi unusquísque probet se, non ut loquátur, sed ut de álio locutiónis offícium éxigat. Gáudium autem taciturnitátis intus in voluntáte hábeat, vocem doctrínæ in necessitáte. ℟. Pósui adjutórium.

Lectio vi.

De Baptismo contra Donat. lib. 2. c. 5.

Et plerúmque doctóribus minus áliquid revelátur, ut eórum pátiens et húmilis cáritas, in qua fructus major est, comprobétur; vel quómodo téneant unitátem, cum in rebus obscurióribus divérsa séntiunt; vel quómodo accípiant veritátem, cum contra id, quod sentiébant, declarátam esse cognóscunt. Quorum duórum maniféstum tenémus unum in beáto Cypriáno: idest quómodo tenúerit unitátem cum eis, a quibus divérsum sentiébat. Hómines enim sumus: unde áliquid áliter sápere quam se res habet, humána tentátio est. Nimis autem amándo senténtiam suam, vel invidéndo melióribus usque ad sacrilégium perveníre, diabólica præsúmptio est: in nullo autem áliter sápere quam res se habet, angélica perféctio est.

℟. Iste est.

In III. Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndum Matthæum.

Lectio vii. Cap. 5.

In illo témpore: Dixit Jesus discípulis suis: Vos estis sal

terræ. Quod si sal evanúerit, in quo saliétur? Et réliqua.

De Homilía sancti Joánnis Chrysóstomi.

Ex Homil. 15. in Matth.

LUCEAT lux vestra: hoc est, plúrima in vobis sit virtus, ac máxime ingens illíus accendátur ignis et ineffábile omníno lumen effúlgeat. Quando autem tam magna virtus fúerit et clara, latére non póterit, étiam si mille illam contégere velit modis ille, qui póssidet. Bene autem ait, Lumen: nihil est, quod sic hóminem fáciat insígnem, atque conspícuum, etiámsi magno ámbitu optet latére, ut splendor iste virtútis. Sicut enim ipso sole circúmdatus, ita útique clarus effúlget, nec in terram solúmmodo rutilátus própriæ virtútis emíttit, sed supra ipsum étiam cælum próprio fulgóre radiábit.

℟. Amávit eum.

Lectio viii.

HINC ítaque illos ubérius consolátur. Etsi, inquit, maledícta in vos audiéntes dolétis, habétis tamen plúrimos, quos ad amórem atque admiratiónem Dei vestro adducátis exémplo. Tunc enim multi erunt omníno mirántes, non útique vos tantum, sed per vos étiam Patrem vestrum. Nec dixit, Deum, sed Patrem; conferéndæ illis nobilitátis prærogatívam hoc jam nómine largiéndo. Considera, quantum istiúsmodi sit cómmodum, quantum étiam discrímen. Si enim vítiis sordeámus etiámsi nobis nullus obtréctet, érimus ómnibus miserióres. Si vero virtútibus splendére curémus, vel si totus mundus contra nos maledíctis volúerit personáre, érimus ómnium beatíssimi, atque ad nos trahémus omnes, qui veníre elégerint ad salútem. Omni quidem tuba documénta sunt óperum clarióra, vitáque munda, ipsa est luce fulgéntior.

℟. In médio Ecclésiæ.

Lectio ix.

Ex Hom. 16. in Matth. post init.

NON veni sólvere legem, sed implére. Legem vero non uno tantum, sed áltero et tértio implévit modo. Uno quidem, quia nihil ex legítimis ipse transgréssus est: álio vero, quia per nos quoque idípsum facit, quod Paulus significándo dicébat: Quóniam finis legis Christus ad justítiam omni credénti. Quod enim illa per lítteram non pótuit, hoc per fidem ipse confécit. Si vero áliquis diligénter exáminet, álium quoque tértium modum implétæ ab eo legis invéniet. Quem vero istum? Ipsa útique præcépta, quæ erat datúrus: non enim intéritus priórum, sed augméntum pótius et compleméntum erant ea quæ dicebántur a Christo. Illíus quippe senténtiæ, qua dícitur: Non occídes, non interémptio, sed adimplétio magis atque muuítio est, dícere: Non irascáris; omniúmque simíliter ceterórum.

Te Deum laudámus.

COMMEMORATIONES PATRONORUM

IN SUFFRAGIIS SANCTORUM FACIENDÆ

De SS. CHRYSANTHO ET DARIA Mart.

Ad Laudes. Ant. Vestri capílli cápitis omnes numeráti sunt: nolíte timére, multis passéribus melióres estis vos.

℣. Exultábunt sancti in glória.

℟. Lætabúntur in cubílibus suis.

Orémus.

Beatorum Martyrum tuórum, Dómine, Chrysánthi et Daríæ quæsumus, adsit nobis orátio: ut quos venerámur obséquio, eórum pium júgiter experiámur auxílium.

Ad Vesp. Ant. Gaudent in cælis ánimæ sanctórum, qui Christi vestígia sunt secúti, et quia pro ejus amóre sánguinem suum fudérunt, ídeo cum Christo exúltant sine fine.

℣., et Oratio ut supra.

De S. PROSPERO Episc. Confess. et Doct.

Ad Laudes. Ant. Euge, serve bone et fidélis, quia in pauca fuísti fidélis, supra multa te constítuam; dicit Dóminus.

℣. Justum dedúxit Dóminus per vias rectas.

℟. Et osténdit illi regnum Dei.

Orémus.

Ecclesiam tuam, quæsumus Dómine, grátia cæléstis amplíficet, quam beáti Prósperi Confessóris tui atque Pontíficis illustráre voluísti gloriósis méritis et doctrínis.

Ad Vesp. Ant. O Doctor óptime, Ecclésiæ sanctæ lumen beáte Prosper, divínæ legis amátor, deprecáre pro nobis Fílium Dei.

℣., et Oratio ut supra.

INDEX ALPHABETICUS

Nihil obstat quominus in hac Appendice edantur Officia propria hujus Diœcesis a novissimo libello nostro fideliter deprompta.

Regii Lepidi, 15 Maji 1896.

L. ✠ S.

✠ VINCENTIUS Episcopus.

Taurini, 1896. Ex Typ. Pont. Petri Marietti.

OFFICIA PROPRIA

DIŒCESIS

REGII LEPIDI

PARS ÆSTIVA

FESTA JUNII

DIE XVI.

IN COMMEMORATIONE SANCTORUM

quorum corpora et reliquiæ in Cathedrali et Ecclesiis Diœceseos servantur et coluntur.

Duplex.

Omnia de Comm. plur. Mart., præter seq.

Oratio.

Auge in nobis, Dómine, resurrectiónis fidem, qui in sanctórum tuórum Relíquiis mirabília operáris: et fac nos immortális glóriæ partícipes, cujus in eórum cinéribus pígnora venerámur. Per Dóminum nostrum Jesum Christum.

In I. Nocturno Lectiones de Scriptura occurrente.

In II. Nocturno.

Ex Tractátu sancti Joánnis Damascéni de fide orthodóxa.

Lib. 4. cap. 16. Lectio iv.

Christus Dóminus sanctórum relíquias velut salutíferos fontes præbuit, ex quibus plúrima nobis benefícia manant, suavissimúmque unguéntum prófluit. Nec vero quisquam huic sermóni fidem détrahat; nam si aqua in desérto ex áspera et sólida rupe, atque ex ásini maxílla ad sedándam Samsónis sitim, Deo ita voléntea, prosíliit, erítne cur cuíquam incredíbile videátur, ex Mártyrum relíquiis suáve unguéntum scaturíre? Mínime certe; iis quidem, quibus Dei poténtia honórque quo Sanctos suos áfficit, perspéctus et explorátus est. Atque illud quidem véteri lege comparátum erat, ut quisquis mórtuum contigísset, immúndus ceserétur; verum hi in mortuórum número mínime habéndi sunt.

℟. Sancti tui.

Lectio v.

Ex quo enim ípsamet vita, ac vitæ Auctor inter mórtuos adscríptus est, eos, qui in spe resurrectiónis fideíque erga eum diem extrémum clausérunt, mórtuos haudquáquam appellámus. Qui enim mórtuum cor-

pus mirácula édere queat? Per ea dæmones expellúntur, morbi profligántur, ægróti sanántur, cæci prospíciunt, leprósi mundántur, tentatiónes ac mœróres discutiúntur, ac dénique omne donum óptimum a Patre lúminum, eórum ópera, ad eos, qui fide mínime dúbia póstulant, descéndit. Quid non labóris suscípias, ut patrónum quemdam nanciscáris, qui te mortáli regi ófferat, ac tuo nómine ad eum verba fáciat? An non ígitur hi honorándi sunt, qui totíus humáni géneris patrónos se profiténtur, ac Deo nostra causa súpplicant?

℟. Vérbera.

Lectio vi.

Honorandi certe, et quidem ita, ut in eórum nómine templa Deo extruámus, dona offerámus, eórum memóriam colámus, atque in ea spirituáliter oblectémur; quo nimírum lætítia nostra iis, a quibus invitámur, cóngruat, ne, dum eos cólere et demeréri studémus, offendámus pótius et irritémus. Quibus enim rebus Deus cólitur, iísdem quoque servi ipsíus oblectántur: quibus autem Deus offénditur, iísdem étiam ipsíus mílites offendúntur. Quocírca in psalmis, et hymnis, et cánticis spirituálibus, et compunctióne, et eórum, qui in egestáte versántur, commiseratióne, quibus obséquiis Deus potíssimum conciliátur, sanctos colámus: státuas ipsis et visíbiles imágines erigámus; imo ipsi virtútibus eórum imitándis hoc consequámur, ut vivæ eórum státuæ atque imágines simus.

℟. Tamquam.

In III. Nocturno Homilia in Evang. Descéndens Jesus, de eodem Comm. 2. loco.

DIE XXV.

S. PROSPERI Episc. et Conf. ac principalis Patroni.

Dupl. 1. cl. cum Oct.

Omnia dicuntur de Comm. Conf. Pont., præter seq.

Ad Magnif. Ant. O Doctor óptime, Ecclésiæ sanctæ lumen, beáte Prosper, divínæ legis amátor, deprecáre pro nobis Fílium Dei.

Oratio.

Ecclesiam tuam, quæsumus Dómine, grátia cæléstis amplíficet: quam beáti Prósperi, Confessóris tui, atque Pontíficis, illustráre voluísti gloriósis méritis et doctrínis. Per Dóminum.

In I. Nocturno.

De libro Ecclesiástici.

Lectio i. Cap. 39.

Sapientiam ómnium antiquórum exquíret sápiens, et in prophétis vacábit. Narratiónem virórum nominatórum conservábit, et in versútias parabolárum simul introíbit. Occúlta proverbiórum exquíret, et in abscónditis parabolárum conversábitur. In médio magnatórum ministrábit, et in conspéctu præsidis apparébit. In terram alienigenárum géntium pertránsiet: bona enim et mala in homínibus tentábit.

℟. Euge, serve bone.

Lectio ii.

Cor suum tradet ad vigilándum dilúculo ad Dóminum, qui fecit illum, et in conspéctu Altíssimi deprecábitur. Apériet os suum in oratióne, et pro de-

líctis suis deprecábitur. Si enim Dóminus magnus volúerit, spíritu intelligéntiæ replébit illum: et ipse tamquam imbres mittet elóquia sapiéntiæ suæ, et in oratióne confitébitur Dómino: et ipse díriget consílium ejus, et disciplínam, et in abscónditis suis consiliábitur.

℟. Ecce sacérdos magnus.

Lectio iii.

Ipse palam fáciet disciplínam doctrínæ suæ, et in lege testaménti Dómini gloriábitur. Collaudábunt multi sapiéntiam ejus, et usque in sæculum non delébitur. Non recédet memória ejus, et nomen ejus requirétur a generatióne in generatiónem. Sapiéntiam ejus enarrábunt gentes, et laudem ejus enuntiábit Ecclésia.

℟. Jurávit Dóminus.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

Prosper Lemovícis in Aquitánia nóbili família natus, jam inde a púero sacrárum litterárum imbútus disciplína, frequénti eárum lectióne et commentatióne tantum profécit, ut nihil, quod ad Deum perfécte colendum, eíque toto corde inserviéndum fácere posset, prætermitténdum sibi putáret. Quare bona facultatésque suas quas amplas habébat, ex Evangélico præscrípto vénditas, in páuperes erogávit: servos et ancíllas libertáte donávit: brevíque eum sanctitátis gradum est assecútus ut, renuntiáta milítia sæculári, Romam peregrinatiónis causa conténdens, sanctórum Apostolórum relíquias veneratúrus, cum ob singulárem vitæ integritátem in sancti Leónis primi Pontíficis Máximi notítiam pervenísset, ab eo benígne humanitérque excéptus, mox in consiliórum quoque partem ascítus sit: ut ejus ópera in conscribéndis epístolis, et ad evelléndas nefárias Nestórii, Eutychétis, Dióscori, quæ tum grassabántur, hæreses, uterétur. ℟. Invéni David.

Lectio v.

Cum vero multis pro Ecclésia Dei curis, laboribúsque perfúnctus, regréssum in pátriam cogitáret, ubi procul a negótiis, quod réliquum erat ætátis in divinárum rerum contemplatióne dégeret; beátus Leo per visum divínitus admonétur, ut ipsum Regiénsi Ecclésiæ in Æmília, Elpídio antístiti, paucos post dies moritúro, suffíciat. Cum ígitur, Elpídio jam vita functo, cives de successóre inter se agitárent, pius quidam présbyter, quid Romæ per quiétem Pontífici Máximo visum atque ab eo constitútum fuísset, cunctis enárrat. Quam ob rem pópulus insperáta perfúsus lætítia Próspero, quamvis valde reluctánti, a Románo Pontífice in Epíscopum elécto ac destináto, jamque adventánti óbviam se se effúndit: eúmque tamquam a Deo oblátum sibi datúmque Pastórem ac Patrem summa religióne éxcipit ac venerátur. ℟. Pósui adjutórium.

Lectio vi.

In pastoráli múnere ita se gessit, ut sana cælestíque doctrína pópulum sibi commíssum imbúeret: et eúmdem multo magis ad sancte piéque vivéndum vita sanctísque móribus provocáret. In oratióne assí-

duus, in eleemósynis largus, in Ecclésiæ sollicitudínibus ímpiger; in ómnibus, ut lucérna super candelábrum pósita, seípsum præbens exémplum bonórum óperum, mérito ut commúnis ómnium parens ab ómnibus prædicarétur. Dénique cum duos et vigínti annos Regiénsi Ecclésiæ præfuísset, oratiónibus, jejúniis vigiliísque conféctus, intélligens diem suæ mortis instáre, convocáto clero, inter salúbria mónita divináque collóquia, clarus miráculis evolávit in cælum octávo Kaléndas Júlias, Hílaro Pontífice et Leóne imperatóre. Sepúltus est in sancti Apollináris ædícula, quam ipse extra urbis mœnia ædificáverat, ex qua póstea translátus, honorificentióre in loco collocátus est. Multa tum solúta oratióne tum versu pro cathólica religióne conscrípsit: quibus Pelagiánam præsértim hæresim dénuo renascéntem pénitus profligávit. Ejus libri commemorántur a Gennádio, libro: De viris illústribus: eúmque comméndans Papa Gelásius, virum religiosíssimum appéllat. ℟. Iste est qui.

In III. Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndum Matthæum.

Lectio vii. Cap. 5.

In illo témpore: Dixit Jesus discípulis suis: Vos estis sal terræ; quod si sal evanúerit, in quo saliétur? Et réliqua.

Homilía sancti Joánnis Chrysóstomi.

In Matth. Hom. 15. sub med.

Quia déderat Dóminus præcépta sublímia, multóque, quam in véteri lege majóra, ne trepidárent discípuli, neve turbaréntur ac dícerent: Quómodo hæc implére potérimus? atténde quid dicat: Vos estis sal terræ: per quod osténdit, quam necessário ista præcípiat. Non enim, inquit, pro vestra tantúmmodo salúte, sed pro univérso prorsus orbe hæc vobis doctrína commíttitur. Non ad duas quippe urbes, aut decem, aut vigínti, neque ad unam gentem vos mitto, sicut mittébam prophétas; sed ad omnem terram prorsus ac mare, totúmque mundum, et hunc váriis criminíbus oppréssum.

℟. Amávit eum.

Lectio viii.

Dicendo enim: Vos estis sal terræ, osténdit univérsam hóminum infatuátam esse natúram et peccatórum vi corrúptam: et idcírco illas máxime ab eis virtútes requírit, quæ ad multórum salútem procurándam necessáriæ atque útiles sunt futúræ. Cum enim mansuétus áliquis ac modéstus, cum miséricors fúerit et justus, non in semetípso tantúmmodo hæc recte facta conclúdet, verum in aliórum quoque utilitátem bonos hos fáciet emanáre fontes. Sed qui mundo corde est atque pacíficus, et qui persecutiónem pro veritáte perpétitur, nihilóminus in commúne cómmodum vitam suam instítuit.

℟. In médio Ecclésiæ.

Lectio ix.

Ne ígitur opinémini ad mediócria vos ducéndos esse certámina, neque pro exíguis rebus hunc vobis insonáre sermónem, vos estis sal terræ. Quid ígitur? Ipsi ne putrefácta

medicáti sunt? nequáquam. Neque enim fíeri potest ut ea, quæ jam corrúpta sunt, salis perfricatióne reparéntur. Non ergo hoc fecérunt, sed ante renováta sibíque trádita, atque ab illa jam putrédine liberáta, perfricábant sale, et in ea novitáte servábant, quam a Dómino útique suscéperant. Liberáre quippe a putrédine peccatórum, Christi profécto virtútis est: ne autem ad illa íterum revertántur, apostolórum ac doctórum curæ est et labóris.

Te Deum laudámus.

FESTA JULII

DIE IX.

B. JOANNÆ SCOPELLI

Vírginis Regiensis.

Duplex.

Omnia de Comm. Vírginum, præter seq.

Oratio.

DEPRECANTIUM exaudítor Deus, qui beátam Joánnam oratiónis ac pœniténtiæ spíritu contra dæmonis fraudes roborásti: ipsíus méritis et intercessióne nos eódem confírma, ut, superátis hóstium insídiis, ad palmam victóriæ perducámur. Per Dóminum.

In I. Nocturno Lectiones de Scriptura occurrente.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

JOANNA Scopélli Virgo Régii in Æmília piis et honéstis paréntibus orta, vel ab ipsa ineúnte ætáte luculénta édidit futúræ sanctimóniæ indícia. Adhuc enim tenélla oratióni, bonísque opéribus inténta, corpúsculum suum flagéllis ac jejúnio attenuábat, sollicitéque perpétuæ virginitátis voto sese Deo obstríngens, ac religiósæ vitæ ratiónem suscípere státuens, nullis paréntum aut lácrimis, aut blandítiis, aut ártibus ab ínito consílio dimovéri pótuit. Itaque domi manens, Carmelitárum hábitum suscépit, indutúmque sub illo cilícium usque ad finem vitæ retínuit. Genitórum morte sui juris effécta, patérnæ domus cómmodis bonísque sponte relíctis, apud páuperem quidem, sed piam féminam sese recépit. Ibi libérius Deo vacans, cælestíque suo fidens Sponso, in quo uno se ómnium ditíssimam prædicábat, de fundándo sacrárum vírginum ascetério cogitávit; ac gravíssimis, quæ objiciebántur, difficultátibus invícto ánimo superátis, rem ad éxitum felíciter dedúxit.

℟. Propter veritátem.

Lectio v.

NOVÆ fundatiónis moderátrix constitúta, splendidióra in dies sanctimoniálibus suis præbébat integritátis, obediéntiæ, paupertátis, omniúmque christianárum virtútum exémpla. Piíssimis exercitatiónibus, ac rerum divinárum meditatióni assídue inténta, legem membrórum suórum repugnántem legi mentis suæ, jejúniis, vigíliis, aliísque córporis afflictatiónibus compéscere, et subjugáre stúduit. Sábbata, diésque omnes, qui a die Exaltatiónis sanctæ Crucis usque ad Christi Dómini resurgéntis glóriam celebritatémque decúrrunt, solo pane et aqua transigébat.

In orándo cui stúdio ad quinque saltem horas quotídie vacábat, tanta fídei, spei, atque amóris vi exardescébat, ut quidquid a Deo péteret, impetráret. Hinc complúres a cupiditátum ac vitiórum láqueis, ipsa intercedénte, divínitus solúti, et in rectam virtútis sémitam revocáti dicúntur. Et júvenis quidam in Manichæórum erróres delápsus, beátæ Joánnæ précibus convérsus, et ad bonam frugem redáctus fertur.

℟. Dilexísti justítiam.

Lectio vi.

Cælestium éxtasum, prophetíæ, et miraculórum donis étiam claruísse dícitur, morbóque laboránti, qui ei postrémus fuit, divínum apparuísse Sponsum, illámque ad cæléstes núptias statúta die invitásse. Tunc Joánna consoróribus suis præcísum propínquæ suæ mortis tempus desígnans, suscéptis Ecclésiæ sacraméntis, inter eárum lácrimas, plácide obdormívit in Dómino die nona Júlii anno millésimo quadringentésimo nonagésimo primo, ætátis suæ círciter sexagésimo tértio. Anno ab óbitu elápso, crescénte in dies sanctitátis et miraculórum fama, ejus corpus incorrúptum, suavitérque olens repértum decentióri arcæ inclúsum est, atque públicæ venerationi fuit expósitum, annuénte civitátis Epíscopo, ibíque étiam nunc a cívibus, exterísque summa cólitur veneratióne.

℟. Afferéntur regi.

In III. Nocturno Homil. Sæpe vos, in Evang. Símile erit regnum cælórum, de eod. Communi I. loco.

DIE XXIV.

S. FRANCISCI SOLANI Conf.

Duplex.

Omnia de Comm. Conf. non Pont., præter sequentia.

In Hymno Iste Conféssor M.S.

Oratio.

Deus, qui plúrimas Americæ gentes per beátum Franciscum ad sinum Ecclésiæ perduxísti: ejus méritis et précibus indignatiónem tuam a peccátis nostris avérte, et in gentes, quæ te non cognovérunt, timórem nóminis tui benígnus immítte. Per Dóminum.

In I. Nocturno Lectiones de Scriptura occurrente.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

Franciscus Solánus Montíliæ, Hispániæ Bæticæ óppido, nóbili génere natus, ea morum candóre dedit innocéntiæ specímina; ut grátiam, quam accéperat in Baptísmo, constánter ad mortem usque retinuísse putarétur. Adhuc puer maniféstis indíciis Apostólico múneri, quod erat póstea susceptúrus, prælúsit. Adoléscens in Ordinem Fratrum Minórum Observántium cooptátus, miris multísque summæ austeritátis, humilitátis ac ceterárum virtútum exémplis óculos ómnium ad se traxit. In sacris conciónibus ardentíssima ipsíus cáritas máxime enítuit, qua plúrimos Christo lucrifécit; tum máxime cum pestiléntia per Bæticam sæviénte, nihil perículo térritus, ad córpora simul animásque curándas se totum convértit. Etsi vero et ipse lue mortáli fuísset demum implíci-

tus; tamen Dei manu e perículo eréptus, alácrius in prístino ministério pérstitit, dum omníno morbus extingueretur. Púerum quoque, fœdis ulcéribus toto córpore tactum éadem lambéndo, sanitáti restítuit. Exínde magnum esse cœpit in Bætica Soláni nomen, ut sanctus passim appellarétur. Quamóbrem ille hóminum laudes aversátus, superióres orávit, ut se in Africam mítterent ad cathólicam fidem prædicándam, pro qua étiam vitam profúndere peroptábat.

℟. Honéstum fecit.

Lectio v.

Missione Africána non impetráta, Americánam obtínuit: magnísque perículis et labóribus, divína opitulánte grátia, terra maríque perfúnctus, ad Thecumánas regiónes, parátam sibi a Dómino víneam, lætus accéssit. Illuc appúlsus, difficíllima eárum géntium lingua divínitus instrúctus appáruit. Cumque Dei amóre, et proximórum exæstuans. sermónes habéret suavíssimos, consecútus est, ut bárbari, pósita feritáte, ad eum ultro erudiéndi certátim accúrrerent, quos multitúdine innumerábiles sacro fonte regenerávit. In urbe Rióxa multa míllia infidélium in Christiános cives armáta manu irruéntium, verbo Dei exarmávit, ferósque hómines divérsæ ac sibi ignótæ linguæ uno idiómate allocútus, non modo pacem suásit, sed ex ipsis novem plus míllia ad Christum convértit. Christiános e vitiórum cœno in viam salútis tradúxit, præsértim cum post annos quatuórdecim Limam missus, Peruáni regni príncipem civitátem, extréma supplícia, urbísque cladem, velut alter Jonas interminátus, pervícit ut omnes anteáctæ vitæ pœnitéret. Sæpe in concióne cum copióse de Deo, ejúsque Vírgine Matre locútus esset, in éxtasim rapiebátur. Aliquándo vero de Dómini cruciátibus verba factúrus, voce lácrimis interclúsa, audiéntium fletus gemitúsque eliciébat.

℟. Amávit eum.

Lectio vi.

Servi sui sanctitátem multitúdine et excelléntia miraculórum Dóminus confirmávit. Aliquot mórtui Soláni précibus revixérunt: e terra árida fontes excitáti, qui sunt adhuc perénnes et salutáres: trajécta flúmina pállio super undas instráto: belluárum ferócia ita compréssa, ut ejus nútibus obtemperárent: locústæ trítici ségetem populántes in montes ab eo indicátos ire coáctæ, áliaque prodígia ipsíus méritis patráta sunt. Prophetíæ páriter et penetratiónis córdium donis cláruit. Suis précibus obtínuit, ut terra violéntis quassáta mótibus quiésceret, et Liménses ipsíus ópera ad pœniténtiam revocáti, a perículo et formídine liberaréntur. Summis tandem labóribus pro Dei glória amplificánda conféctus, vir voluntáte martyr ad justítiæ corónam evolávit, ætátis anno secúndo et sexagésimo, Christi millésimo sexcentésimo décimo, festo ipso die sancti doctóris Bonaventúræ, quem exímia pietáte semper colúerat. Demórtui color ántea súbniger, est in album mutátus, vultúsque spécies venústa con-

féstim appáruit, et suávis odor e córpore cœpit erúmpere. Ejus sanctitátem mirácula comprobárunt, quibus rite cógnitis, Clemens décimus hunc novi orbis Thaumatúrgum Beátis adscrípsit. Eúmdem póstea novis coruscántem miráculis Benedíctus tértius décimus, anno millésimo septingentésimo vigésimo sexto, in Sanctórum númerum rétulit. ℟. Iste homo.

In III. Noct. Homil. Potest omnis in Evang. Eúntes in mundum univérsum, ut in festo SS. Cyriaci et Soc. Martyr. die 8. Aug., cum ℟℟. de eod. Comm. Conf. non Pont.

DIE XXVII.

S. LIBORII Episc. Conf.

Duplex.

Omnia de Comm. Conf. Pont., præter seq.

In Hymn. Iste Conféssor M. S. Oratio. Exáudi, de eod. Comm.

In I. Nocturno Lectiones de Scriptura occurrente.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

Liborius honéstis paréntibus in Gállia natus, et ab ineúnte ætáte caducárum rerum illécebras aversátus, egrégiam índolem præcláris móribus, et humanárum sacrarúmque litterárum stúdiis ádeo diligénter excóluit, ut procéssu témporis probitátis ac sapiéntiæ profíciens increméntis, maturitátem virílis ornáret ætátis. Clero adscríptus, ac offíciis functus ecclesiásticis, ámplius se totum divíno cúltui mancipávit, studuítque cunctos actus, cogitatúsque suos ita ad ratiónis normam dirígere, ut nihil appéteret pœniténdum. Modéstia ítaque, abstinéntia, castimónia, aliísque virtútibus conspícuus, Pavácio Cenomanénsi epíscopo defúncto, unánimi civitátis consénsu, quartus ejúsdem sedis antístes sufficitur.

℟. Invéni David.

Lectio v.

Ea dignitátis accessióne nihil intérius immutátus, in concrédita sibi Dómini vínea excolénda totus fuit. Assídua prædicatióne, vitæ innocéntis exémplo, et effúsa in páuperes caritáte præcípue insígnis, pópuli mores reformávit, ac potens in ópere et sermóne multos integritáti vitæ fideíque restítuit. Domus Dei decórem et cultum egrégie promóvit, ædificátis septémdecim ecclésiis, in quibus pro jugi divinórum officiórum celebratióne, et affluéntibus pópulis Sacrórum dispensatióne, divérsi órdinis minístros instítuit; et quarum census ita destinávit, ut eórum pars ad cathedrális ecclésiæ luminária deservíret. Vigilántem et indeféssum in suo episcopáli múnere ánimum Deus multis decorávit miráculis; ipsíus enim méritis cæci quamplúrimi visum recepére, et dæmones ab obséssis corpóribus recédere coácti sunt. Tandem quadragínta novem annis in episcopátu sanctíssime transáctis, obdormívit in Dómino décimo Kaléndas Augústi. Eum in cilício decumbéntem, et ad cæléstem pátriam anhelántem beátus Martínus Turonénsis epíscopus ab Angelo mónitus invísit, mortuúmque in ecclésia Apostolórum Petri et Pauli honorífice

sepelíri curávit, et multis póstea miráculis coruscávit.

℟. Pósui adjutórium.

Lectio vi.

Verum post debellátam a Cárolo Magno Saxóniam, et Christi jugo subáctam, Baduárdus secúndus Paderbónæ in Westphália epíscopus, cum adhuc rudem in fide pópulum ad avítas gentílium superstitiónes sese converténtem animadvertísset; quo illum ab ejúsmodi erróribus per novum patrónum ac intercessórem apud Deum revocáret, divíno mónitu ab Aldríco Cenomanénsi epíscopo Libórii corpus impetrávit, et máxima cum celebritáte suscépit anno salútis octingentésimo trigésimo sexto. Sacræ relíquiæ cum transferréntur, omnes illas regiónes mira signórum frequéntia illustrárunt, quorum fama in dies percrebrescénte, magnum ubíque Libórii nomen esse cœpit. Sed ejus virtus contra nephríticos dolóres præcípue claréscit, contínuis testáta benefíciis, ob quæ peculiári fidélium pietáte multis in regiónibus celebrátur.

℟. Iste est qui.

In III. Nocturno Homilia Ut ignorántiam in Evang. Vigiláte, de eod. Comm. 2. loco.

FESTA AUGUSTI

DIE IX.

S. EMYGDII Episc. Mart.

Duplex

Omnia de Comm. unius Mart., præter seq.

Oratio.

Deus, qui beátum Emygdium Mártyrem tuum, atque Pontíficem idolórum victória et miraculórum glória decorásti: concéde propítius; ut eo interveniénte, malórum spirítuum fraudes víncere, et coruscáre virtútibus mereámur. Per Dñum.

In I. Noct. Lect. de Scriptura occurrente.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

Emygdius e nóbili Francórum prosápia Tréviris natus, anno ætátis vigésimo tértio, paréntibus idololátris frustra obstántibus, fidem Christi suscépit, et constantíssime proféssus est. Cum tribus discípulis Euplo, Germáno et Valentíno vitam duxit: humánis spretis oblectaméntis, rebus divínis plénius incumbébat; erga próximum caritátis ardóre æstuábat. Idcírco ad procurándam multórum salútem Romam se cóntulit. Hospítio excéptus in ínsula Tíberis, hóspitis fíliam per quinquénnium immedicábili morbo languéntem, baptísmo sanávit. ℟. Honéstum fecit.

Lectio v.

Mox óculis cæci coram pópulo signo crucis apértis, a multitúdine eum fílium Apóllinis credénte in templum Æsculápii rápitur. Ibi Christi servum se proféssus, ejus invocatióne magnum númerum ægrórum, nequícquam idóli opem implorántium, valetúdini restítuit, aras díruit, Æsculápii signum confráctum in Tíberim projécit. Quibus rebus, et mille tercentórum gentílium, præter Æsculápii sacerdótes, conversióne inde secúta, irritáti Postúmii Titiáni præfécti Urbis minas, Angeli mónitu, declínans, san-

ctum Marcéllum Pontíficem ádiit, a quo Epíscopus ordinátus, et Asculum missus est.

R. Desidérium ánimæ.

Lectio vi.

Multis in itínere miráculis, ingénti multitúdine Christo adjúncta, simul ac Asculum Emygdius pervénit, dæmones e simulácris idolórum per cuncta fana ejulátibus éditis, peregrínum dolóris sui causam indicárunt. Quem cum concitáta plebs ad cædem quæreret, excítus tumúltu Polymius civitátis præses eum ad se vocátum multis, sed írritis verbis, ad Jovis et Angáriæ deæ Asculi patrónæ, veneratiónem hortátur, promíssis étiam in præmium núptiis própriæ fíliæ Polísiæ, quam Emygdius ad Christum convérsam baptizávit, et post eam mille et sexagínta hómines, edúcta e saxo per ingens miráculum aquárum cópia. His in rábiem actus Polymius sancto Epíscopo caput abscídit; quo facto, truncus ejus mirabíliter eréctus abjéctum humo próprium caput attóllens mánibus per spátium tercentórum pássuum ad oratórium portávit. Inde ad templum máximum translátus est, ubi magna religióne Asculáni pópuli et concúrsu exterórum hanc usque in diem cólitur. Incidit ejus beáta mors persecutióne Diocletiáni duránte.

R. Stola jucunditátis.

In III. Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndum Lucam.

Lectio vii. Cap. 9.

In illo témpore: Dixit Jesus discípulis suis: Cum audiéritis prælia et seditiónes, nolíte terréri: opórtet primum hæc fíeri, sed nondum statim finis. Tunc dicébat illis: Surget gens contra gentem, et regnum advérsus regnum, et terræmótus magni erunt per loca. Et réliqua.

Homilía S. Gregórii Papæ.

Hom. I. in Evang.

Dominus et Redémptor noster parátos nos inveníre desíderans senescéntem mundum, quæ mala sequántur, denúntiat, ut nos ab ejus amóre compéscat. Appropinquántem ejus términum quantæ persecutiónes prævéniant, innotéscit: ut si Deum metúere in tranquillitáte nólumus, saltem vicínum ejus judícium vel persecutiónibus attríti timeámus.

R. Coróna áurea super caput ejus.

Lectio viii.

Huic étenim lectióni sancti Evangélii, quam modo vestra fratérnitas audívit, paulo supérius Dóminus præmísit dicens: Exsúrget gens contra gentem, et regnum advérsus regnum, et erunt terræmótus magni per loca, pestiléntiæ et fames. Et, quibúsdam interpósitis, hoc, quod modo audístis, adjúnxit: Erunt signa in sole, et luna, et stellis, et in terris pressúra géntium præ confusióne sónitus maris, et flúctuum. Ex quibus profécto ómnibus ália jam facta cérnimus, ália in próximo futúra formidámus.

R. Hic est vere Martyr, qui pro Christi nómine sánguinem suum fudit.

Léctio ix. de Homilia Vigiliæ S. Lauréntii.

DIE XXX.

SS. FELICIS ET ADAUCTI

Martyrum
Patronorum Congregat.
Presbyteralis Regii.

Duplex.

Omnia de Comm. plurimorum Martyrum, præter seq.

Oratio.

MAJESTATEM tuam, Dómine, supplices exorámus; ut sicut nos júgiter Sanctórum tuórum commemoratióne lætíficas, ita semper supplicatióne deféndas. Per Dóminum.

In I. Nocturno Lectiones de Scriptura occurrente.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

FELIX, Diocletiáno et Maximiáno imperatóribus, propter suscéptam Christi religiónem comprehénsus, in Serápidis templum addúctus est. Cui sacrificáre cum juberétur, os simulácri cónspuit. Quo facto, statim ærea státua córruit. Quod cum íterum ac tértio in æde Mercúrii Dianæque factum esset, impietátis et mágicæ artis accusátus equúleo torquétur. Mox ad secúndum ab Urbe lápidem via Ostiénsi dúcitur, ut secúri ferirétur. Cui inter viam oblátus quidam Christiánus, cum Felícem agnóscens ad martyrium duci vidéret: Ego quoque, clara voce inquit, eádem, qua iste lege vivo: ego eúmdem Jesum Christum colo. Itaque Felícem osculátus cum eo secúri percútitur, tértio Kaléndas Septémbris. Cujus nomen cum ignótum esset Christiánis, is Adaúcti nómine nobilitátus est, quod sancto mártyri Felíci adaúctus sit ad corónam.

℟. Sancti tui.

De Sermóne sancti Augustíni Epíscopi.

Sermo 47. de Sanctis.

Lectio v.

QUOTIESCUMQUE, fratres caríssimi, sanctórum Mártyrum solémnia celebrámus, ita, ipsis intercedéntibus, expectémus a Dómino cónsequi temporália benefícia, ut ipsos Mártyres imitándo, accípere mereámur ætérna. Ab ipsis enim sanctórum Mártyrum in veritáte festivitátum gáudia celebrántur, qui ipsórum Mártyrum exémpla sequúntur. Solemnitátes enim Mártyrum exhortatiónes sunt martyriórum: ut imitári non pígeat, quod celebráre deléctat.

℟. Vérbera carnífícum.

Lectio vi.

SED nos vólumus gaudére cum sanctis, et tribulatiónem mundi nólumus sustinére cum ipsis. Qui enim sanctos Mártyres, in quantum potúerit, imitári nolúerit, ad eórum beatitúdinem non póterit perveníre. Sed et Paulus Apóstolus prædicat, dicens: Si fuérimus sócii passiónum, érimus et consolatiónum. Et Dóminus in Evangélio: Si mundus vos odit, scitóte quia me priórem vobis ódio hábuit. Recúsat esse in córpore, qui ódium non vult sustinére cum cápite.

℟. Tamquam aurum.

In III. Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndum Lucam.

Lectio vii. Cap. 10.

IN illo témpore: Dixit Jesus discípulis suis: Qui vos audit,

me audit; et qui vos spernit, me spernit. Et réliqua.

Homilía ven. Bedæ Presb.

Lib. 3. in Luc. 10. c. 42. paulo ante finem.

Ut in audiéndo quisque, vel spernéndo Evangélii prædicatórem non viles, quasque persónas, sed Dóminum Salvatórem, imo ipsum Patrem spérnere se, vel audíre dísceret, ait: Qui vos audit, me audit; et qui vos spernit, me spernit; qui autem me spernit, spernit eum qui me misit; quia procul dúbio in discípulo magíster audítur, et in fílio pater honorátur. Potest et ita intélligi: qui non facit misericórdiam uni de frátribus meis mínimis, nec mihi facit; quia et ipse pro his formam servi et páuperis hábitum suscépit.

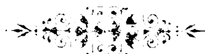
℟. Propter testaméntum.

Lectio viii.

Reversi sunt autem septuagínta duo cum gáudio dicéntes: Dómine, étiam dæmónia subjiciúntur nobis in nómine tuo. Bene quidem conféssi sunt, deferéntes honórem nómini Christi; sed quia infírma adhuc fide gaudébant in virtútibus, vide quid áudiunt. Et ait illis· Vidébam Sátanam sicut fulgur de cælo cadéntem. Non modo vídeo, prius vidébam quando córruit. Quod autem ait: Sicut fulgur, vel præcípitem de supérnis ad ima lapsum signíficat, vel quia dejéctus adhuc transfigúrat se in ángelum lucis. ℟. Sancti mei.

Lectio ix.

Ecce dedi vobis potestátem calcándi supra serpéntes et scorpiónes. Hoc est omne genus immundórum spirítuum de obséssis corpóribus ejiciéndi. Quamvis et líttera rectíssime possit áccipi: síquidem et Paulus a vípera invásus nihil advérsi pátitur. Hoc sane inter serpéntes, qui dente; et scorpiónes, qui cauda nocent, distáre árbitror, quod serpéntes apérte sæviéntes, scorpiónes clánculo insidiántes vel hómines, vel dæmones signíficent. Serpéntes, qui inchoándis virtútibus venéna pravæ persuasiónis objíciunt; scorpiónes, qui consummátas virtútes ad finem vitiáre conténdunt. Verúmtamen in hoc nolíte gaudére, quia spíritus ejícere, sicut et virtútes álias fácere, intérdum non est ejus mériti qui operátur, sed invocátio nóminis Christi hoc agit. Te Deum laudámus.

OFFICIUM VOTIVUM

SANCTI PROSPERI

EPISCOPI, CONFESSORIS ET DOCTORIS

REGII PRINCIPALIS PATRONI

Omnia dicuntur de Comm. Conf. Doct., præter ea quæ hic assignantur propria.

In Hymn. **Iste Conféssor** M. S.

In utrisque Vesperis.

Ad Magnif. Ant. **O Doctor óptime, Ecclésiæ sanctæ lumen, beáte Prosper, divínæ legis amátor deprecáre pro nobis Fílium Dei.**

Oratio.

Ecclesiam tuam, quæsumus, Dómine, grátia cæléstis amplíficet: quam beáti Prósperi Confessóris tui atque Pontíficis illustráre voluísti gloriósis méritis et doctrínis. Per Dóminum.

Pro Mense Majo.

In I. Nocturno Lectiones de Scriptura occurrente.

In II. Nocturno.

Sermo S. Augustíni Epíscopi.

Ser. 3. De Verb. Dom. in Matth.

Lectio iv.

Cum nobis pro offício cómpetat dícere, vobis autem convéniat pro devotióne audíre, quid tam necessárium tamque pértinens póterit utrísque contíngere, quam ut quod religióse dícitur et devóte audítur, obséquiis competéntibus teneátur? Nam si religiósa non tacére lucrum est, tacére dispéndium; quanto ítaque potióra lucra potúerint proveníre, cum operatiónis efféctu monstrátur quidquid magistériis cæléstibus et díscitur et tenétur? Par étenim causa et docéntem, et audiéntem constríngit, ut utriúsque proféssio factórum testificatióne signétur. R. **Invéni David.**

Lectio v.

Et quamvis dissímile sit doctóris discentísque offícium, tamen utriúsque par esse debet sanctárum legum obséquium: ut jungántur factis, qui separántur offíciis: copuléntur ópere, qui divérsi sunt nómine; et quos vocábula ab ínvicem séparant, eos observántia præceptórum fidéliter ac devóte conjúngat. Quare sic fit, ut utriúsque divérsus sit actus, sed observántiæ par sit necessárius in utrísque efféctus, ut factórum in ambóbus conspíret asséensus, quibus divérsus est in vocábulis sonus.

R. Pósui adjutórium.

Lectio vi.

In doctóre enim molésta est causa, dícere nec fácere, præcípere nec observáre; in discénte vero, audíre velle quod nolit implére, aures audítui accommodáre, et ab ópere voluntátem avértere. Céterum, qui facit quod docet, et quidquid

ímperat complet, máximus in cæléstibus senténtia Dómini declarátur. At vero, qui quod dicit négligit, et qui quod audit contémnit, salútis reus exístit, qui observánda contémpsit et perícula non vitávit. Amat enim mortem, qui vitæ præcépta non servat, et horret vitam, qui peccáta morti débita desperáta morte frequéntat.

℟. Iste est qui.

In III. Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndum Matthæum.

Lectio vii. Cap. 5.

In illo témpore: Dixit Jesus discípulis suis: Vos estis sal terræ. Quod si sal evanúerit, in quo saliétur? Et réliqua.

Homilía sancti Joánnis Chrysóstomi.

Ex Hom. 15. in Matth. circa med.

Si autem sal evanúerit, in quo saliétur? Ad níhilum valet ultra, nisi ut mittátur foras, et conculcétur ab homínibus. Alii enim, etiámsi sæpe delínquant, possunt tamen ad véniam perveníre; si vero hoc magíster ipse patiátur omni satisfactióne privábitur et supplícia extréma persólvet. Ne enim audiéntes: Cum exprobráverint vobis, et persecúti vos fúerint et díxerint omne malum advérsum vos, in médium prodíre formídent, dicit: Quóniam nisi ad ista fuéritis paráti, frustra étiam prodítis in públicum. Non enim vos opórtet maledícta hóminum timére, sed laudes, quas in audíre cupiátis, tunc vere infatuándi estis atque calcándi.

℟. Amávit eum.

Lectio viii.

Si vero, perseverábitis vosmetípsos úndique castigántes, et deínde audiéritis mala, gaudéte; hoc enim est opus salis, laxa quæque úrere atque restríngere. Itaque jam necessária subséquitur maledíctio, nihil vobis prorsus incómmodans, imo étiam testimónium vestræ pérhibens firmitátis. Si vero illa timéntes fortitúdinem vobis útilem deserátis, multo sævióra patiémini, et male scílicet audiéntes et contémpti a cunctis atque despécti; hoc namque est ab ómnibus conculcári. Deínde ad áliud eos sublímius ducit exémplum: Vos estis lux mundi.

℟. In médio Ecclésiæ.

Lectio ix.

Iterum mundi, non uníus profécto gentis, nec vigínti úrbium, sed totíus orbis lumen tunc perhibéntur, et lumen intelligíbile, ipsóque sole fulgéntius, sicut étiam sal hoc loco intellígitur spiritále. Prius autem sal pósuit, deínde lumen, ut discas quantum sit verbórum uréntium benefícium, quantúmque cómmodum honéstæ rectæque doctrínæ. Hæc síquidem stringit ánimos, nec quoquam difflúere permíttit, facítque atténtius ad lumen virtútis aspícere, ad quam velut apprehénsa manu pértrahit audiéntes.

Te Deum laudámus.

Pro Mense Junio.

In II. Nocturno.

Sermo S. Augustíni Epíscopi.

Ex Epist. 152. tom. 2.

Lectio iv.

Sollicitissime cavéndum est in docéndo supérbiæ vítium, quod in discéndo non ita est.

Unde sancta Scriptúra nos ádmonet dicens: Sit omnis homo velox ad audiéndum, tardus autem ad loquéndum; et ille in Psalmo ait: Audítui meo dabis gáudium et lætítiam; continuóque subjécit: Exultábunt ossa humiliáta; vidit enim in audiéndo facíllime servári humilitátem, quæ difficilis est in docéndo; quóniam necésse est, ut doctor hábeat superiórem locum, ubi laboriósum est obtinére ne subrépat elátio.
℟. Invéni David.

Lectio v.
In Psalm. 129.

Ecce enim, fratres mei, dico caritáti vestræ: lóquimur nos modo ad vos, ut áliquid doceámus vos, quanto mélius, si omnes scirémus, et nemo docéret álterum, ut non esset álius loquens, álius áudiens; sed omnes audiéntes unum illum, cui dícitur: Audítui meo dabis gáudium et lætítiam. Unde et ille Joánnes non tam gaudébat, quia prædicábat et quia loquebátur; sed gaudébat, quia audiébat; ait enim: Amícus autem sponsi stat, et audit eum, et gáudio gaudet propter vocem sponsi. Itaque ibi unusquísque probet se, non ut loquátur, sed ut de álio locutiónis offícium éxigat. Gáudium autem taciturnitátis intus in voluntáte hábeat, vocem doctrínæ in necessitáte. ℟. Pósui adjutórium.

Lectio vi.
De Baptismo contra Donat. lib. 2. c. 5.

Et plerúmque doctóribus minus áliquid revelátur, ut eórum pátiens et húmilis cáritas, in qua fructus major est, comprobétur; vel quómodo téneant unitátem, cum in rebus obscurióribus divérsa séntiunt; vel quómodo accípiant veritátem, cum contra id, quod sentiébant, declarátam esse cognóscunt. Quorum duórum maniféstum tenémus unum in beáto Cypriáno: idest quómodo tenúerit unitátem cum eis, a quibus divérsum sentiébat. Hómines enim sumus: unde áliquid áliter sápere quam se res habet, humána tentátio est. Nimis autem amándo senténtiam suam, vel invidéndo melióribus usque ad sacrilégium perveníre, diabólica præsúmptio est: in nullo autem áliter sápere quam res se habet, angélica perféctio est. ℟. Iste est.

In III. Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndum Matthæum.

Lectio vii. Cap. 5.

In illo témpore: Dixit Jesus discípulis suis: Vos estis sal terræ. Quod si sal evanúerit, in quo saliétur? Et réliqua.

De Homilía sancti Joánnis Chrysóstomi.

Ex Homil. 15. in Matth.

Luceat lux vestra: hoc est, plúrima in vobis sit virtus, ac máxime ingens illíus accendátur ignis et ineffábile omníno lumen effúlgeat. Quando autem tam magna virtus fúerit et clara, latére non póterit, étiam si mille illam contégere velit modis ille, qui póssidet. Bene autem ait, Lumen: nihil est, quod sic hóminem fáciat insígnem, atque conspícuum, etiámsi magno ámbitu optet latére, ut splendor iste virtútis. Sicut enim ipso sole circúmdatus, ita útique clarus effúlget,

nec in terram solúmmodo rutilátus própriæ virtútis emíttit, sed supra ipsum étiam cælum próprio fulgóre radiábit.

℟. Amávit eum.

Lectio viii.

Hinc ítaque illos ubérius consolátur. Etsi, inquit, maledícta in vos audiéntes dolétis, habétis tamen plúrimos, quos ad amórem atque admiratiónem Dei vestro adducátis exémplo. Tunc enim multi erunt omníno mirántes, non útique vos tantum, sed per vos étiam Patrem vestrum. Nec dixit, Deum, sed Patrem; conferéndæ illis nobilitátis prærogatívam hoc jam nómine largiéndo. Consídera, quantum istiúsmodi sit cómmodum, quantum étiam discrímen. Si enim vítiis sordeámus etiámsi nobis nullus obtréctet, érimus ómnibus miserióres. Si vero virtútibus splendére curémus, vel si totus mundus contra nos maledíctis volúerit personáre, érimus ómnium beatíssimi, atque ad nos trahémus omnes, qui veníre elégerint ad salútem. Omni quidem tuba documénta sunt óperum clarióra, vitáque munda, ipsa est luce fulgéntior. ℟. In médio.

Lectio ix.

Ex Hom. 16. in Matth. post init.

Non veni sólvere legem, sed implére. Legem vero non uno tantum, sed áltero et tértio implévit modo. Uno quidem, quia nihil ex legítimis ipse transgréssus est: álio vero, quia per nos quoque idípsum facit, quod Paulus significándo dicébat: Quóniam finis legis Christus ad justítiam omni credénti. Quod enim illa per lítteram non pótuit, hoc per fidem ipse confécit. Si vero áliquis diligénter exáminet, álium quoque tértium modum implétæ ab eo legis invéniet. Quem vero istum? Ipsa útique præcépta, quæ erat datúrus: non enim intéritus priórum, sed augméntum pótius et compleméntum erant ea quæ dicebántur a Christo. Illíus quippe senténtiæ, qua dícitur: Non occídes, non interémptio, sed adimplétio magis atque munítio est, dícere: Non irascáris; omniúmque simíliter ceterórum.

Te Deum laudámus.

Pro Mense Julio.

In II. Nocturno.

Sermo sancti Joánnis Chrysóstomi.

In cap. 7. Matth. Homil. 18. post initium.

Lectio iv.

Deus ita nos dispósuit esse, ut nec studéntes et laborántes, circa Scriptúras, acquirámus salútem sciéntiæ sine grátia Dei, ut nec nobis imputémus, quod scimus: nec tamen grátiam acquirámus, nisi studuérimus, et laboravérimus circa Scriptúras, ne donum Dei detur negligéntibus. Sicut enim in bello non omnis, qui pugnat, vincit; nemo tamen víncere potest, nisi pugnáverit: sic non omnes, qui student et legunt, acquírunt sciéntiam spirituálem; nemo tamen acquírere potest, nisi qui aut studiósus fúerit ad legéndum, aut assíduus ad audiéndum.

℟. Invéni David.

Lectio v.

Et infidéles quidem, et non timéntes Deum invéniunt scién-

tiam legéndo et studéndo, sed non illam, quæ ex Deo est, quæ per Spíritum sanctum datur: sed hanc, quæ est ex natúra carnáli, quæ per exercitatiónem carnis acquíritur, quam habuérunt étiam gentílium studiósi. Multa enim differéntia est inter sciéntias istas. Qui enim oratiónibus non instat, nec opéribus bonis, sed per solum stúdium lectiónum factus est sciens, quando áliis prædicat, ipse sibi non sentit quod prædicat. R. Pósui adjutórium.

Lectio vi.

SED quando álios docet, ab intus consciéntia ejus ridet sibi de verbis suis; quia sciéntia, quæ ex solis lectiónibus est, ex ore procédit; quæ autem de Spíritu sancto est, de corde profértur: et ídeo spirituális sciéntia non solum dícitur, sed et sentítur. Non tantum in Scriptúris légitur, sed ex corde suggéritur: et ídeo si álios terret, ipse ámplius timet: si consolátur, ipse mélius gaudet; et omne quod lóquitur, non tantum legit, sed experiménto probávit. Ídeo ergo petámus Deum, et operémur bona, ut non carnálem, sed spirituálem sciéntiam mereámur. R. Iste est qui.

In III. Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndum Matthæum.

Lectio vii. Cap. 5.

IN illo témpore: Dixit Jesus discípulis suis: Vos estis sal terræ. Quod si sal evanúerit, in quo saliétur? Et réliqua.

Hom. S. Hierónymi Presb.

Lib. 1. Comm. in c. 5. Matth.

SAL appellántur Apóstoli et doctóres: quia per illos univérsum hóminum condítur genus. Quod si sal evanúerit, in quo saliétur? Si doctor erráverit, a quo álio doctóre emendábitur? Ad níhilum valet ultra, nisi ut mittátur foras, et conculcétur ab homínibus. Exémplum de agricultúra sumptum est. Sal étenim sicut in cibórum condiméntum, et ad siccándas carnes necessárium est, ita álium usum non habet. Certe légimus in Scriptúris, urbes quasdam ira victórum sale seminátas, ut nullum in ipsis germen orirétur. R. Amávit eum.

Lectio viii.

CAVEANT ergo doctóres et Epíscopi, et vídeant poténtes poténter torménta sustinére, nihílque esse remédii, sed majórum ruínam ad tártarum dúcere. Vos estis lux mundi. Non potest cívitas abscóndi supra montem pósita: neque accéndunt lucérnam et ponunt eam sub módio, sed super candelábrum ut lúceat ómnibus qui in domo sunt. Docet fidúciam prædicándi, ne Apóstoli abscondántur ob metum, et sint símiles lucérnæ sub módio, sed tota libertáte se prodant: ut quod audiérunt in cubículis, prædicent in tectis. R. In médio.

Lectio ix.

NOLITE putáre, quóniam veni sólvere legem, aut Prophétas: non veni sólvere, sed adimplére. Sive quod de se per álios prophetáta compléverit, sive quod ea, quæ ante propter infirmitátem audiéntium rúdia, et imperfécta fúerant, sua prædicatióne compléverit, iram tollens, et vicem taliónis exclú-

dens, et occúltam in mente concupiscéntiam damnans. Donec tránseat cælum et terra. Promittúntur nobis cæli novi et terra nova, quæ factúrus est Dóminus Deus. Si ergo nova creánda sunt, consequénter vétera transitúra. Te Deum.

Pro Mense Augusto.

In II. Nocturno.

Ex Libro S. Augustíni Epíscopi de Civitáte Dei.

Lib. 18. Cap. 1. Lectio iv.

Auctores nostri, in quibus non frustra sacrárum litterárum fígitur et terminátur canon, absit, ut inter se áliqua ratióne disséntiant. Unde non immérito, cum illa scríberent, eis Deum vel per eos locútum, non pauci in scholis, aut gymnásiis litigiósis disputatiónibus gárruli, sed in agris, atque in úrbibus cum doctis, atque indóctis tot, tantíque pópuli credidérunt. Ipsi sane pauci esse debuérunt, ne multitúdine vilésceret, quod carum religióne esse oportéret; nec tamen ita pauci, ut eórum non sit miránda consénsio. ℟. Invéni.

Lectio v.

Neque enim in multitúdine philosophórum, qui labóre étiam litterário monuménta suórum dógmatum reliquérunt, fácile quis invénerit, inter quos cuncta, quæ sensére, convéniant; quod osténdere hoc ópere longum est. Ubi etsi áliqua vera dicebántur, eádem licéntia dicebántur, et falsa; prorsus ut non frustra talis cívitas mysticum vocábulum Babylónis accéperit. Bábylon quippe interpretátur Confúsio quod nos jam dixísse memínimus. Non ínterest diáboli regis ejus, quam contráriis inter se rixéntur erróribus, quos mérito multæ, variæque impietátis páriter póssidet. ℟. Pósui adjutórium.

Lectio vi.

At vero gens, pópulus, cívitas, respública, Israelítæ, quibus crédita sunt elóquia Dei, nullo modo pseudoprophétas cum veris Prophétis pari licéntia confudérunt, sed concórdes inter se, atque in nullo dissentiéntes, sacrárum litterárum veráces ab eis agnoscebántur et tenebántur auctóres. Ipsi eis erant Philósophi, hoc est amatóres sapiéntiæ, ipsi sapiéntes, ipsi Theólogi, ipsi Prophétæ, ipsi Doctóres probitátis, atque pietátis. Quicúmque secúndum illos sápuit et vixit, non secúndum hómines, sed secúndum Deum, qui per eos locútus est, sápuit et vixit. ℟. Iste est.

In III. Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndum Matthæum.

Lectio vii. Cap. 5.

In illo témpore: Dixit Jesus discípulis suis: Vos estis sal terræ. Quod si sal evanúerit, in quo saliétur? Et réliqua.

Homilía sancti Hilárii Epíscopi.

Comment. in Matth. cap. 4. post initium.

Vos estis sal terræ: quod si sal infatuátum fúerit, ad níhilum valet id quod saliétur. Sal, ut árbitror, terræ nullum est. Quómodo ergo Apóstolos sal terræ nuncupávit? Sed propríetas est quæerénda dictórum, quam et Apostolórum offícium, et ipsíus salis natúra monstrá-

bit. Sal est in se uno cóntinens aquæ, et ignis eleméntum, et hoc ex duóbus est unum.
℟. Amávit eum.

Lectio viii.

Hic ígitur in omnem usum humáni géneris efféctus, incorruptiónem corpóribus, quibus fúerit aspérsus, impértit et ad omnem sensum condíti sapóris aptíssimus est. Apóstoli autem sunt rerum cæléstium prædicatóres et æternitátis velut satóres, immortalitátem ómnibus corpóribus, quibus eórum sermo aspérsus fúerit, conferéntes. Mérito ígitur sal terræ nuncupáti sunt, per doctrínæ virtútem saliéndi modo æternitáti córpora reservántes.
℟. In médio Ecclésiæ.

Lectio ix.

Sed natúra salis semper éadem est, nec immutári unquam potest. Verum quia conversióni homo súbjacet, et solus beátus, qui usque ad finem in ómnibus Dei opéribus permánserit: ídeo eos sal terræ nuncupátos monet in tráditæ sibi potestátis virtúte persístere, ne infatuáti nihil sáliant, et ipsi, sensu accépti sapóris amísso, vivificáre corrúpta non possint, et projécti de Ecclésiæ promptuáriis cum his, quos salíerint, pédibus incedéntium proterántur. Te Deum.

Pro Mense Septembri.

In II. Nocturno.

De Exposit. S. Augustíni Episc. in Epístolam primam beáti Joánnis.

Tract. 3. Cap. fin. Lectio iv.

Non habétis necessitátem, ut áliquis vos dóceat, qui únctio ipsíus docet vos de ómnibus. Quid ergo nos fácimus, fratres, quia docémus vos? Si únctio ejus docet vos de ómnibus, quasi nos sine causa laborámus. Et ut quid tantum clamámus? Dimittámus vos unctióni illíus et dóceat vos únctio ipsíus. Sed modo mihi fácio quæstiónem et illi ipsi Apóstolo fácio: dignétur audíre párvulum quæréntem a se. Ipsi Joánni dico: Unctiónem habébant, quibus loquebáris? Tu dixísti, quia únctio ipsíus docet vos de ómnibus; ut quid talem Epístolam fecísti? quid illos tu docébas? quid instruébas? quid ædificábas? ℟. Invéni David.

Lectio v.

Jam hic vidéte magnum sacraméntum, fratres. Sonus verbórum nostrórum aures pércutit, magíster intus est. Nolíte putáre quemquam hóminem áliquid díscere ab hómine. Admonére póssumus per strépitum vocis nostræ: si non sit intus, qui dóceat, inánis fit strépitus noster. Magistéria forínsecus, adjutória quædam sunt et admonitiónes. Cáthedram in cælo habet, qui corda docet. De Dómino dico. Proptérea ait et ipse in Evangélio: Nolíte vobis dícere magístrum in terra; unus est magíster vester Christus. Ipse vobis ergo intus loquátur, quando nemo hóminum illic est; quia etsi áliquis est a látere tuo, nullus est in corde tuo. Christus sit in corde.
℟. Pósui adjutórium.

Lectio vi.

Sic sunt ista verba, fratres, quæ forínsecus dícimus, quómodo est agrícola ad árborem: forínsecus operátur, adhíbet aquam et diligéntiam cultúræ.

Quælibet forínsecus adhíbeat, numquid poma format? numquid nuditátem lignórum vestit umbra foliórum? numquid tale áliquid intrínsecus agit? Sed quis agit hoc? Audíte agrícolam Apóstolum, vidéte quid sumus et audíte magístrum interiórem: Ego plantávi, Apóllo rigávit, sed Deus increméntum dedit. Hoc ergo vobis dícimus: sive plantémus, sive rigémus loquéndo, non sumus áliquid, sed ille, qui increméntum dat Deus, idest únctio illíus, qui docet vos de ómnibus. ℟. Iste est qui.

In III. Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndum Matthæum.

Lectio vii. Cap. 5.

In illo témpore: Dixit Jesus discípulis suis: Vos estis sal terræ. Quod si sal evanúerit, in quo saliétur? Et réliqua.

Homilía sancti Joánnis Chrysóstomi.

Homil. 15. in Matth. sub med.

Attendite quid díxerit: Vos estis sal terræ: per quod osténdit, quam necessário ista præcípiat. Non enim de vestra, inquit, tantúmmodo vita, sed de univérso orbe vobis rátio reddénda est. Non ad duas quippe urbes aut decem, aut vigínti, neque ad unam gentem vos mitto, sicut mittébam Prophétas, sed ad omnem terram prorsus ac mare, totúmque mundum, et hunc váriis crimínibus opprésum.

℟. Amávit eum.

Lectio viii.

Dicendo enim: Vos estis sal terræ, osténdit univérsam hóminum infatuátam esse natúram et peccatórum vi corrúptam: et idcírco illas ab eis virtútes requírit, quæ máxime ad multórum salútem procurándam necessáriæ sunt, atque útiles. Nam qui mansuétus est ac modéstus et miséricors et justus, non intra se tantúmmodo hæc recte facta conclúdit, verum in aliórum quoque utilitátem præclároes hos fáciet efflúere fontes. Igitur, qui corde mundo est atque pacíficus, et persecutiónem pro veritáte pátitur, nihilóminus in commúne cómmodum vitam instítuit. ℟. In médio Ecclésiæ.

Lectio ix.

Ne ígitur putétis, inquit, ad lévia vos ducéndos esse certámina, neque exiguárum rerum vobis ineúndam esse ratiónem: Vos estis sal terræ. Quid ígitur? Ipsi ne putrefácta medicáti sunt? Nequáquam: neque enim fíeri potest, ut ea, quæ jam corrúpta sunt, salis perfricatióne reparéntur. Non ergo hoc fecérunt, sed ante renováta, sibíque trádita, atque ab illa jam putrédine liberáta aspergébant sale, et in ea novitáte conservábant, quam a Dómino suscéperant. Liberáre quippe a putrédine peccatórum Christi virtútis est; ut autem ad illam íterum non revertántur, Apostolórum curæ est, ac labóris. Te Deum laudámus.

COMMEMORATIONES PATRONORUM

IN SUFFRAGIIS SANCTORUM FACIENDÆ

De **SS. CHRYSANTHO ET DARIA** Mart.

Ad Laudes. Ant. **Vestri capílli cápitis omnes numeráti sunt: nolíte timére, multis passéribus melióres estis vos.**

℣. **Exultábunt sancti in glória.**

℟. **Lætabúntur in cubílibus suis.**

Orémus.

Beatorum Mártyrum tuórum, Dómine, Chrysánthi et Daríæ quæsumus, adsit nobis orátio: ut quos venerámur obséquio, eórum pium júgiter experiámur auxílium.

Ad Vesp. Ant. **Gaudent in cælis ánimæ sanctórum, qui Christi vestígia sunt secúti, et quia pro ejus amóre sánguinem suum fudérunt, ídeo cum Christo exúltant sine fine.**

℣., et Oratio ut supra.

De **S. PROSPERO**

Episc. Confess. et Doct.

Ad Laudes. Ant. **Euge, serve bone et fidélis, quia in pauca fuísti fidélis, supra multa te constítuam; dicit Dóminus.**

℣. **Justum dedúxit Dóminus per vias rectas.**

℟. **Et osténdit illi regnum Dei.**

Orémus.

Ecclesiam tuam, quæsumus Dómine, grátia cæléstis amplíficet, quam beáti Prósperi Confessóris tui atque Pontíficis illustráre voluísti gloriósis méritis et doctrínis.

Ad Vesp. Ant. **O Doctor óptime, Ecclésiæ sanctæ lumen beáte Prosper, divínæ legis amátor, deprecáre pro nobis Fílium Dei.**

℣., et Oratio ut supra.

INDEX ALPHABETICUS

Nihil obstat quominus in hac Appendice edantur Officia propria hujus Diœcesis a novissimo libello nostro fideliter deprompta.

Regii Lepidi, 15 Maji 1896.

L. † S.

† **VINCENTIUS** Episcopus.

Taurini 1896. Ex Typ. Pont. Petri Marietti.

OFFICIA PROPRIA

DIŒCESIS

REGII LEPIDI

PARS AUTUMNALIS

FESTA AUGUSTI

DIE XXX.

SS. FELICIS ET ADAUCTI
Martyrum
Patronorum Congregat.
Presbyteralis Regii.

Duplex.

Omnia de Comm. plurimorum Martyrum, præter seq.

Oratio.

Majestatem tuam, Dómine, súpplices exorámus; ut sicut nos júgiter Sanctórum tuórum commemoratióne lætíficas, ita semper supplicatióne deféndas. Per Dóminum.

In I. Nocturno Lectiones de Scriptura occurrente.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

Felix, Diocletiáno et Maximiáno imperatóribus, propter suscéptam Christi religiónem comprehénsus, in Serápidis templum addúctus est. Cui sacrificáre cum juberétur, os simulácri cónspuit. Quo facto, statim ærea státua córruit. Quod cum íterum ac tértio in æde Mercúrii Dianæque factum esset, impietátis et mágicæ artis accusátus equúleo torquétur. Mox ad secúndum ab Urbe lápidem via Ostiénsi dúcitur, ut secúri ferirétur. Cui inter viam oblátus quidam Christiánus, cum Felícem agnóscens ad martyrium duci vidéret: Ego quoque, clara voce inquit, eádem, qua iste, lege vivo: ego eúmdem Jesum Christum colo. Itaque Felícem osculátus cum eo secúri percútitur, tértio Kaléndas Septémbris. Cujus nomen cum ignótum esset Christiánis, is Adaúcti nómine nobilitátus est, quod sancto mártyri Felíci adaúctus sit ad corónam.

℟. Sancti tui.

De Sermóne sancti Augustíni Epíscopi.

Sermo 47. de Sanctis.

Lectio v.

Quotiescumque, fratres caríssimi, sanctórum Mártyrum solémnia celebrámus, ita, ipsis intercedéntibus, expectémus a Dómino cónsequi temporália

benefícia, ut ipsos Mártyres imitándo, accípere mereámur ætérna. Ab ipsis enim sanctórum Mártyrum in veritáte festivitátum gáudia celebrántur, qui ipsórum Mártyrum exémpla sequúntur. Solemnitátes enim Mártyrum exhortatiónes sunt martyriórum: ut imitári non pígeat, quod celebráre deléctat.
℟. Vérbera carníficum.

Lectio vi.

SED nos vólumus gaudére cum sanctis, et tribulatiónem mundi nólumus sustinére cum ipsis. Qui enim sanctos Mártyres, in quantum potúerit, imitári nolúerit, ad eórum beatitúdinem non póterit perveníre. Sed et Paulus Apóstolus prædicat, dicens: Si fuérimus sócii passiónum, érimus et consolatiónum. Et Dóminus in Evangélio: Si mundus vos odit, scitóte quia me priórem vobis ódio hábuit. Recúsat esse in córpore, qui ódium non vult sustinére cum cápite.
℟. Tamquam aurum.

In III. Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndum Lucam.

Lectio vii. Cap. 10.

IN illo témpore: Dixit Jesus discípulis suis: Qui vos audit, me audit; et qui vos spernit, me spernit. Et réliqua.

Homilía ven. Bedæ Presb.
Lib. 3. in Luc. 10. c. 42. paulo ante finem.

UT in audiéndo quisque, vel spernéndo Evangélii prædicatórem non viles, quasque persónas, sed Dóminum Salvatórem, imo ipsum Patrem spérnere se, vel audíre dísceret, ait: Qui vos audit, me audit; et qui vos spernit, me spernit; qui autem me spernit, spernit eum qui me misit; quia procul dúbio in discípulo magíster audítur, et in fílio pater honorátur. Potest et ita intélligi: qui non facit misericórdiam uni de frátribus meis mínimis, nec mihi facit; quia et ipse pro his formam servi et páuperis hábitum suscépit.
℟. Propter testaméntum.

Lectio viii.

REVERSI sunt autem septuagínta duo cum gáudio dicéntes: Dómine, étiam dæmónia subjiciúntur nobis in nómine tuo. Bene quidem confléssi sunt, deferéntes honórem nómini Christi; sed quia infírma adhuc fide gaudébant in virtútibus, vide quid áudiunt. Et ait illis: Vidébam Sátanam sicut fulgur de cælo cadéntem. Non modo vídeo, prius vidébam quando córruit. Quod autem ait: Sicut fulgur, vel præcípitem de supérnis ad ima lapsum signíficat, vel quia dejéctus adhuc transfigúrat se in ángelum lucis. ℟. Sancti mei.

Lectio ix.

ECCE dedi vobis potestátem calcándi supra serpéntes et scorpiónes. Hoc est omne genus immundórum spirítuum de obséssis corpóribus ejiciéndi. Quamvis et líttera rectíssime possit áccipi: síquidem et Paulus a vípera invásus nihil advérsi pátitur. Hoc sane inter serpéntes, qui dente; et scorpiónes, qui cauda nocent, distáre árbitror, quod serpéntes apérte sæviéntes, scorpiónes clánculo insidiántes vel hómines, vel dæmones signíficent. Serpéntes, qui inchoándis vir-

tútibus venéna pravæ persuasiónis objíciunt; scorpiónes, qui consummátas virtútes ad finem vitiáre conténdunt. Verúmtamen in hoc nolíte gaudére, quia spíritus ejícere, sicut et virtútes álias fácere, intérdum non est ejus mériti qui operátur, sed invocátio nóminis Christi hoc agit. Te Deum laudámus.

FESTA SEPTEMBRIS

DOMINICA I.

B. M. V. DE CONSOLATIONE SEU DE CINCTURA.

In I. Vesperis.

Ant. et Capit. de Laudibus; Ps. et reliqua hic non propria ut in Festis B. M. V.

Hymnus. Ave, maris stella.

℣. Numquid obliviscétur virgo ornaménti sui? ℟. Aut sponsa fásciæ pectorális suæ?

Ad Magnif. Ant. Sancta María, succúrre míseris, juva pusillánimes, réfove flébiles, ora pro pópulo, intérveni pro clero, intercéde pro devóto femíneo sexu, séntiant omnes tuum juvámen, quicúmque célebrant tuam sanctam festivitátem.

Oratio ut ad Laudes.

Et fit comm. Dom. occurr.

Ad Matutinum.

Invitat. Jesum per Maríam nos consolántem, * Veníte, adorémus.

Ps. Veníte, exultémus.

In I. Nocturno.

De Cánticis Canticórum.

Lectio i. Cap. 4.

O quam pulchra es, amíca mea, quam pulchra es! Oculi tui columbárum, absque eo, quod intrínsecus latet. Capílli tui sicut greges caprárum, quæ ascendérunt de monte Gálaad. Dentes tui sicut greges tonsárum, quæ ascendérunt de lavácro, omnes geméllis fœtibus, et stérilis non est inter eas. Sicut vitta coccínea lábia tua: et elóquium tuum, dulce. Sicut fragmen mali púnici, ita genæ tuæ, absque eo, quod intrínsecus latet. Sicut turris David collum tuum, quæ ædificáta est cum propugnáculis: mille clypei pendent ex ea, omnis armatúra fórtium.

℟. Sancta et immaculáta.

Lectio ii.

Tota pulchra es, amíca mea, et mácula non est in te: Veni de Líbano, sponsa mea, veni de Líbano, veni: coronáberis de cápite Amana, de vértice Sanir et Hermon, de cubílibus leónum, de móntibus pardórum. Vulnerásti cor meum, soror mea sponsa, vulnerásti cor meum in uno oculórum tuórum, et in uno crine colli tui. Quam pulchræ sunt mammæ tuæ, soror mea sponsa! pulchrióra sunt úbera tua vino, et odor unguentórum tuórum super ómnia arómata.

℟. Congratulámini mihi.

Lectio iii.

Favus distíllans lábia tua, sponsa, mel et lac sub língua tua: et odor vestimentórum tuórum sicut odor thuris. Hortus conclúsus, soror mea sponsa, hortus conclúsus, fons signátus. Emissiónes tuæ paradísus malórum punicórum cum pomórum frúctibus. Cypri cum nardo, nardus et crocus, fístula et cinnamómum cum univérsis lignis Líbani, myrrha et áloe

cum ómnibus primis unguéntis. Fons hortórum: púteus aquárum vivéntium, quæ fluunt ímpetu de Líbano. Surge, Aquilo, et veni, Auster, perfla hortum meum, et fluant arómata illíus.

℞. Beáta es, Virgo.

In II. Nocturno.

Sermo sancti Bernárdi Abbátis.

Sermo in Dominica infra Oct. Assumpt. B. M. V. super Signum magnum.

Lectio iv.

JURE María sole perhibétur amícta, quæ profundíssimam divínæ sapiéntiæ, ultra quam credi váleat, penetrávit abyssum; ut, quantum sine personáli unióne creatúræ condítio pátitur, luci illi inaccessíbili videátur immérsa. Illo nimírum igne Prophétæ lábia purgántur, illo igne Séraphim accendúntur. Longe vero áliter María méruit, non velut summátim tangit, sed operíri magis úndique, et circumfúndi, et tamquam ipso igne conclúdi. Candidíssimus sane, sed et calidíssimus hujus mulíeris amíctus: cujus ómnia tam excelléater irradiáta noscúntur, ut nihil in ea, non dico tenebrósum, sed ne subobscúrum saltem, vel minus lúcidum, sed ne tépidum quidem áliquid, aut non ferventíssimum líceat suspicári.

℞. Sicut cedrus.

Lectio v.

MULIER amícta sole. Plane amícta lúmine tamquam vestiménto. Non pércipit forte carnális: nimírum spirituále est, stultítia illi vidétur. Non sic videbátur Apóstolo, qui dicébat: Induímini Dóminum Jesum Christum. Quam familiáris ei facta es, Dómina! Quam próxima, imo quam íntima fíeri meruísti: quantam inveaísti grátiam apud eum! In te manet, et tu in eo, et vestis eum, et vestíris ab eo. Vestis eum substántia carnis, et vestit ille te glória suæ majestátis. Vestis solem nube, sole ipsa vestíris. Novum enim fecit Dóminus super terram, ut múlier circúmdaret virum. ℞. Quæ est ista.

Lectio vi.

TE ítaque, Mater misericórdiæ, mediatrícem nobis apud solem justítiæ constitútam devótis supplicatiónibus interpellámus, ut in lúmine tuo videámus lumen, et solis grátiam tuo mereámur obténtu, quam vere amávit præ ómnibus, et ornávit, stola glóriæ índuens, et corónam pulchritúdinis ponens in cápite tuo. Plena es gratiárum, plena rore cæléstí, innixa super diléctum, delíciis áffluens. Ciba hódie páuperes tuos, Dómina: ipsi quoque catélli de micis edant; nec púero Abrahæ tantum, sed et camélis potum tríbuas de supereffluénti hydria tua: quia tu vere puélla es præelécta, et præparáta Altíssimi Fílio. Cujus divíno instínctu sanctus Póntifex et doctor Ambrósius, postquam Augustínum sacro baptísmate expiávit, novum hóminem novis véstibus índuit, cuculláque nigra, et cíngulo ex cório ipse, ut fertur, præcínxit. Hujus autem sacri cínguli ornaméntum póstea relígio Augustiniána semper gestávit in signum devotiónis

erga beátam Vírginem Maríam, sanctum patrem Augustínum, piámque ejus matrem Mónicam, ita ut Eugénio quarto adprobánte fúerit institúta socíetas Cincturatórum sanctórum Augustíni et Mónicæ, et ália símilis sub invocatióne beátæ Maríæ Vírginis de Consolatióne, quas Gregórius décimus tértius in unum corpus redégit; ac sodalítium Cincturatórum beátæ Maríæ Vírginis vóluit appellári, illúdque tum Gregórius ipse, tum multi álii ejus successóres innúmeris grátiis et privilégiis cumulárunt.

℟. Ornátam.

In III. Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndum Lucam.

Lectio vii. Cap. 1. d.

In illo témpore: Exsúrgens María ábiit in montána cum festinatióne in civitátem Juda. Et intrávit in domum Zacharíæ, et salutávit Elísabeth. Et réliqua.

De Hom. S. Augustíni Ep.

Lib. de Præsentia Dei, sive Epist. 187., alias 57., n. 23.

Hæc sunt certe verba Elísabeth matris Joánnis: Beáta tu inter mulíeres, et beátus fructus ventris tui. Et unde hoc mihi, ut véniat mater Dómini mei ad me? Ecce enim ut facta est vox salutatiónis tuæ in áuribus meis, exultávit in gáudio infans in útero meo. Hoc autem ut díceret, sicut Evangelísta prælocútus est, repléta est Spíritu sancto, quo procul dúbio reveiánte cognóvit, quid illa exultátio significáret infántis, id est illíus venísse matrem, cujus præcúrsor ipse et demonstrátor esset futúrus. Pótuit ergo esse ista significátio rei tantæ a majóribus cognoscéndæ, non a párvulo cógnitæ.

℟. Sub tuum præsídium confúgimus, clementíssima Virgo, súscipe nos, única spes nostra, et nostris delectáre láudibus, * Quibus indígni omni te laude digníssimam collaudámus, ℣. Aufer a nobis iniquitátes nostras, ut digni canámus tibi glóriæ melos. Quibus indígni.

Lectio viii.

Nam neque cum hoc ante in Evangélio narrarétur, dictum est, crédidit infans in útero ejus, sed, exultávit; neque ipsa dixit: exultávit in fide infans in útero meo, sed, exultávit in gáudio. Vidémus autem exultatiónem non solum parvulórum, sed étiam pécorum: non útique de áliqua fide, vel religióne, vel qualicúmque rationáli cognitióne veniéntem. Sed hæc plane inusitáta et nova éxtitit, quia in útero, et ad ejus advéntum, quæ hóminum Salvatórem fúerat paritúra. Ideo mira, ídeo in magnis signis deputánda: Ideo hæc exultátio, et tanquam matri Dómini rédita resultátio, sicut solent mirácula fíeri, facta est divínitus in infánte, non humánitus ab infánte.

℟. Porta cæli et stella maris es, Virgo María, Regis ætérni mater, gratos nos redde Fílio tuo: * Quia omnis virtus, et decor, et glória ex te respléndet. ℣. Tu véniæ vena, tu gratiæ mater, tu spes mundi, exáudi nos clamántes ad te. Quia. Glória Patri. Quia.

Lectio ix. de Homilia Dominicæ occurr.

Ad Laudes

et per Horas.

Ant. 1. Odor vestimentórum * tuórum sicut odor thuris.

Ps. Dóminus regnávit.

2. Cíngulo suo * confortávit nos, et potestátem suam dedit in manu nostra.

3. Justítia * cíngulum lumbórum ejus, et fides cinctórium renum ejus.

4. Myrrha, et gutta, * et cásia a vestiméntis tuis.

5. Séntiens vestimentórum illíus, * fragrántiam, benedíxit nobis Deus noster.

Capitulum. Isaiæ 11.

EGREDIETUR virga de radíce Jesse, et flos de radíce ejus ascéndet. Et requiéscet super eum spíritus Dómini.

Hymnus. O gloriósa Vírginum.

℟. Benedícta tu in muliéribus.
℣. Et benedíctus fructus ventris tui.

Ad Bened. Ant. Quæ est ista, quæ ascéndit sicut auróra consúrgens, pulchra ut luna, elécta ut sol, terríbilis ut castrórum ácies ordináta?

Oratio.

DOMINE Jesu Christe, pater misericordiárum et Deus totíus consolatiónis: concéde propítius; ut sicut lumbos præcíncti puríssimam Genitrícem tuam Maríam sub consolatiónis título gaudéntes venerámur in terris, ita perénni ejúsdem consórtio pérfrui mereámur in cælis: Qui vivis et regnas.

Et fit comm. Dom. occurr.

In II. Vesperis.

Omnia ut in I. Vesp., præter Ad Magnif. Ant. Sub tuum præsídium confúgimus, clementíssima Virgo, súscipe nos, única spes nostra, et nostris delectáre láudibus.

DIE XIII.

S. VENERII Abbatis

Patroni min. Princ.

Dupl. 2. classis.

Omnia de Communi Conf. non Pont., præter seq.

Oratio. Intercéssio.

In I. Nocturno.

De Epístola beáti Pauli Apóstoli ad Philippénses.

Lectio i. Cap. 3.

QUÆ mihi fuérunt lucra, hæc arbitrátus sum propter Christum detriménta. Verúmtamen exístimo ómnia detriméntum esse propter eminéntem sciéntiam Jesu Christi Dómini mei: propter quem ómnia detriméntum feci, et árbitror ut stércora ut Christum lucrifáciam, et invéniar in illo non habens meam justítiam: quæ ex lege est, sed illam, quæ ex fide est Christi Jesu: quæ ex Deo est justítia in fide ad cognoscéndum illum, et virtútem resurrectiónis ejus, et societátem passiónum illíus, configurátus morti ejus, si quo modo occúrram ad resurrectiónem, quæ est ex mórtuis.

℟. Euge, serve bone.

Lectio ii.

NON quod jam accéperim, aut jam perféctus sim: sequor autem, si quo modo comprehéndam, in quo et comprehénsus sum a Christo Jesu. Fratres, ego me non árbitror comprehendísse. Unum autem, quæ, quidem retro sunt oblivíscens, ad ea vero, quæ sunt prióra,

exténdens me ipsum, ad destinátum pérsequor, ad bravíum supérnæ vocatiónis Dei in Christo Jesu. Quicúmque ergo perfécti sumus, hoc sentiámus, et si quid áliter sápitis, et hoc vobis Deus revelábit. Verúmtamen, ad quod pervénimus, ut idem sapiámus, et in eádem permaneámus régula.

℟. Justus germinábit.

Lectio iii.

IMITATORES mei estóte, fratres, et observáte eos, qui ita ámbulant, sicut habétis formam nostram. Multi enim ámbulant, quos sæpe dicébam vobis (nunc autem et flens dico) inimícos crucis Christi, quorum finis intéritus, quorum Deus venter est, et glória in confessióne ipsórum, qui terréna sápiunt. Nostra autem conversátio in cælis est: unde étiam Salvatórem expectámus Dóminum nostrum Jesum Christum, qui reformábit corpus humilitátis nostræ, configurátum córpori claritátis suæ, secúndum operatiónem virtútis suæ, qua étiam possit subjícere sibi ómnia.

℟. Iste cognóvit.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

VENERIUS in ínsula Palmária Lunénsis provínciæ claris ortus natálibus, flóruit Gregório primo Pontífice Máximo. Hujus adolescéntia iis potíssimum fuit dédita disciplínis, quibus ad pietátem, ac religiónem informabátur. Maturióre ætáte mónachi vitam profésssus, mox ab ipsíus mónachis, quod conspícuus esset virtútibus, in Abbátem elígitur. Exínde in ínsulam non procul a Lunénsi território pósitam quam Tyrum majórem appéllant, proféctus, solitáriam vitam degit. Et corpus quidem pomis agréstibus, iísque herbis sustentábat, quas incúltum illud, ac sylvéstre ferébat solum: ánimam vero vigíliis, oratiónibus, divinarúmque rerum meditatióne pascébat, ut, ánimo a corpórea contagióne abstrácto, cæléstis cujúsdam vitæ ratiónem ab omni, quoad ejus fíeri póterat, terréna sorde purgátam dúceret.

℟. Honéstum fecit.

Lectio v.

QUI quidem quantis apud Deum méritis abundáret, satis declárant quæ consecúta sunt deínde mirácula. Cum enim multis jam annis in ea morátus ínsula, penúria, faméque aliquándo premerétur, virum quemdam, Agréstium nómine, qui ipsum, mónita salútis acceptúrus, adíerat, ab eóque in Dei et próximi caritáte egrégie fúerat institútus, rogat, ut ad se sárculum cum hórdei sextário, ut habéret unde víveret, mittat. Quod cum ille fecísset, a sancto viro, instánte jam messe, satum, íllico et germinávit, et spicam prótulit, atque ad maturitátem pervénit; modiósque decem ex uno sextário eádem ipsa tempestáte deméssos, paupéribus mox distríbuit. Pauper étiam Domeális, cum Venérium invíseret in ínsula, párvulum, quem habébat fílium in navícula dormiéntem relíquit. Is latrátu canis expergefáctus, ac térritus, in mare demérgitur. Quod cum Domeális in navim revérsus cognovísset, casúmque Venério multis cum lácrimis narrásset, vir Dei ruens in ter-

ram, Dominúmque óbsecrans, púerum jam mórtuum e mari edúctum, parénti vivum, incolumémque restítuit. Immánem quoque dracónem, in Lunénsi agro, quacúmque incéderet, ómnia devastántem, ipsóque hálitu hómines inficiéntem, navésque subverténtem, post triduánum jejúnium epíscopi Lunénsis rogátu, signo crucis facto, et sanctæ Trinitátis nómine invocáto, ita fugávit, ut nunquam póstea comparúerit.

℟. Amávit eum.

Lectio vi.

Cum his, aliísque signis viri sancti fama in dies magis magísque percrebrésceret, atque ad ipsum concúrsus, ad impetrándas a Deo grátias, úndique fíerent, nóminis celebritátem fúgiens, trajécit in Córsicam ínsulam, ibíque quadragínta diébus delitéscens, morabátur cum béstiis, corvo ei quotídie dimídium panem, et frustum carnis búbulæ deferénte. Dum étiam secus litus ámbulans, mercatóris cadáver e mari projéctum conspexísset, stans cum lácrimis orávit Dóminum, ut eum tantísper vitæ rédderet, dum prætéritæ vitæ peccáta defléret. Cui cum duo Angeli exaudítam esse ejus oratiónem nunciássent, statim vir ille surréxit. Tandem cum Venérius divínitus monerétur, ut in prístinam solitúdinem redíret, duarúmque návium naviculatóres eum trajícere recusárent, ingens repénte per dies quátuor exórta tempéstas numquam cessávit, donec ii secum in navim admissúros esse promítterent. Quo témpore áccidit, ut sedátis flúctibus, duo júvenes ludibúndi saxa ad signum jácerent, atque eórum alter casu a sócio in témpora percússus interíret: quem cum sepultúræ mandáre cogitárent, Venérii précibus ad vitam revocátus est. In suam dénique delátus ínsulam, tantis sese labóribus, vigíliis, ac jejúniis afflictáre cœpit, ac si tum primum Deo servíre incíperet. Quo factum est, ut non multo post carnis solútus vínculis, Idibus Septémbris ad beatórum domicílium evolárit. Cujus corpus ab Angelis humátum, tantæ virtútis óleo manáre cœpit, ut omnis géneris morbos fácile sanáret. ℟. Iste homo.

In III. Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndum Matthæum.

Lectio vii. Cap. 19.

In illo témpore: Dixit Petrus ad Jesum: Ecce nos relíquimus ómnia, et secúti sumus te, quid ergo erit nobis? Et réliqua.

Homilía venerábilis Bedæ Presbyteri.

In natali sancti Benedicti.

Duo sunt órdines electórum in judício futúri: unus judicántium cum Dómino, de quibus hoc loco mémorat, qui reliquérunt ómnia, et secúti sunt illum: álius judicandórum a Dómino, qui non quidem ómnia sua páriter reliquérunt, sed de eis tamen, quæ habébant quotidiánas dare eleemósynas Christi paupéribus curábant: unde et auditúri sunt in judício: Veníte, benedícti Patris mei, possidéte præparátum vobis regnum a constitutióne mundi: esurívi enim, et dedístis mihi bíbere. ℟. Iste est qui.

Lectio viii.

SED et reprobórum duos ibi futúros órdines, Dómino narránte, compérimus: unum eórum, qui fídei christiánæ mystériis initiáti ópera fídei exercére contémnunt: quibus in judício testátur: Discédite a me, maledícti, in ignem ætérnum, qui præparátus est diábolo et ángelis ejus: esurívi enim, et non dedístis mihi manducáre. Alterum eórum, qui fidem, et mystéria Christi vel nunquam suscepére, vel suscépta per apostásiam deseruére: de quibus dicit: Qui autem non credit jam judicátus est, quia non credit in nómine unigéniti Fílii Dei.

℟. Sint lumbi.

Lectio ix.

VERUM, his cum timóre et pavóre débito paulísper commemorátis, ad lætíssima pótius Dómini, et Salvatóris nostri promíssa convertámus audítum. Videámus, quæ tantæ grátiæ pietátis, non ætérnæ tantúmmodo vitæ præmia suis sequácibus, sed et præséntis múnera pollicétur exímia. Et omnis, inquit, qui relíquerit domum, vel fratres, aut soróres, aut patrem, aut matrem, aut uxórem, aut fílios, aut agros propter nomen meum, céntuplum accípiet, et vitam ætérnam possidébit. Qui enim terrénis afféctibus, sive possessiónibus pro Christi discipulátu renuntiáverit, quo plus in ejus amóre profécerit, eo plures invéniet, qui se intérno suscípere afféctu, et suis gáudeant sustentáre substántiis.

Te Deum laudámus.

FESTA OCTOBRIS

DIE IX.

S. DOMNINI Martyris.

Duplex.

Omnia de Comm. unius Mart., præter seq.

Oratio.

OMNIPOTENS ætérne Deus, qui beáti Domníni Mártyris tui in fídei confessióne firmitátem glorióso triúmpho decorásti: concéde nobis, quæsumus; ut, eo adjuvánte, nos quoque in fídei professióne stábiles et fervéntes usque ad mortem inveníri mereámur. Per Dóminum.

In I. Nocturno Lectiones de Scriptura occurrente.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

INTER cæteras persecutiónes, quæ in Christiános motæ sunt ab imperatóribus Románis, Diocletiáni et Maximiáni persecútio multórum Mártyrum sánguine fuit insígnis, in qua étiam illústre cóntigit sancti Domníni martyrium. Igitur cum Maximiánus pacátis jam Gálliis, ad Germániæ fines devenísset, et multos in suo exércitu mílites Christiános esse percíperet; eos omni arte conátus est a Christi fide avértere, quos cum in Christi fide constántes esse vidéret, plúribus ex illis perémptis, álios étiam perímere aggrediebátur. Erant ex divérsis provínciis Christiáni número quasi quingénti, qui cum crudelitátem Maximiáni animadvérterent, commúni consílio inde discédere Romam versus statuérunt. Fuit hujus consílii

præcípuus auctor sanctus Domnínus, qui a cubículis erat imperatóri, cujus diadéma erat curæ ejúsdem sancti commíssum, quod statútis diébus cápiti imperatóris imponebátur. Suasu ítaque sancti Domníni, dum mílites fugam parant, ad aures Maximiáni devénit multos in exércitu esse Christiános, qui desérta milítia, fugam paráre, et Romam pétere decréverant: quamóbrem ira commótus, áliquot milítibus ad se accersítis, de quibus erat suspício an Christiáni forent, hortári eos cœpit, ut Christi fide desérta, idolórum cultum amplecteréntur.

℟. Honéstum fecit.

Lectio v.

At mílites in Christi fide persisténtes idolórum cultum ádeo detestáti sunt, ut ipsi imperatóri sævítiam in Christiános palam exprobrárint; quibus tyránnus commótus, eos cápite cædi imperávit. Itaque mílites vitam hanc mortálem cum sempitérna glorióso martyrio commutárunt. Intérfuit horum certámini, et morti sanctus Domnínus, qui una cum multis Christiánis milítibus inde quamprímum abscédere properávit; non tormentórum et mortis metu, sed ut cæteris cómitem se præbéret, et eos hortarétur, ut fortes in Christi fide permanérent. Tanta enim jam erat tyránni, et ejus satéllitum crudélitas, ut si quem inveníssent, qui áliquid obséquii impénderet Christiánis, prótinus comprehénsus, aut idólis immoláre, aut mortem subíre cogerétur. Idcírco cum sanctus Domnínus, ut ántea consuéverat, non posset ámplius in aula imperatóris prodésse Christiánis, una cum ipsis milítibus discédere decrévit: quod certe illis cessit ad ánimi salútem, et sancto ad martyrii glóriam et triúmphum.

℟. Desidérium ánimæ.

Lectio vi.

Nocte quadam mílites una cum sancto Domníno per loca ínvia iter arrípiunt, ne fácili negótio inveníri possint, et cum jam in Itáliam deveníssent, videbántur sibi quasi secúri. Alii ítaque Romam versus via Flamínia, álii via Cláudia iter prosequúntur, beátus vero Domnínus via Cláudia cœptum iter proséquitur; sed tyránnus Maximiánus, ubi mílitum fugam agnóvit, valde indignátus est, præcípue vero beáti Domníni abscéssu, in quem præ cæteris ira accénsus se despéctui ab eo habéri arbitrátus est. Proptérea convocátis ad se multis, jubet, ut statim sanctum insequántur, et ubicúmque inveníssent, suum contémptum, et deórum injúriam vindicántes occíderent. Impii satéllites tyránno obtemperántes, nulla interpósita mora, sanctum prosequúntur, qui licet semper parátus fuísset vitam pro Christo, sanguinémque profúndere, cum ut dictum est, Itáliam intrásset, et via Cláudia Placéntiam pervenísset, eam cum pertransísset, prope flúvium Sisteriónem ab ímpiis satellítibus invéntus, statim gládio transverberátus, et cápite truncátus, gloriósam palmam martyrii est consecútus.

℟. Stola jucunditátis.

In III. Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndum Joánnem.

Lectio vii. Cap. 12.

In illo témpore: Dixit Jesus discípulis suis: Amen, amen dico vobis: nisi granum fruménti cadens in terram mórtuum fúerit; ipsum solum manet. Et réliqua.

Homilía sancti Augustíni Epíscopi.

Tract. 15. in Joannem sub med.

Ipse Dóminus Jesus erat granum mortificándum et multiplicándum; mortificándum infidelitáte Judæórum, multiplicándum fide populórum. Jam vero exhórtans ad passiónis suæ sectánda vestígia: Qui amat, inquit, ánimam suam, perdet eam. Quod duóbus modis intélligi potest. Qui amat, perdet: idest, si amas perdes. Si cupis vitam tenére in Christo, noli mortem timére pro Christo. Item álio modo: Qui amat ánimam suam, perdet eam: noli amáre, ne perdas: noli amáre in hac vita, ne perdas in ætérna vita.

℟. Coróna áurea.

Lectio viii.

Hoc autem quod postérius dixi, magis habére vidétur Evangélicus sensus. Séquitur enim: Et qui odit ánimam suam in hoc mundo, in vitam ætérnam custódit eam. Ergo quod supra dictum est, qui amat (subintellígitur, in hoc mundo) ipse útique perdet; qui autem odit (útique in hoc mundo) in vitam ætérnam ipse custódit eam. Magna, et mira senténtia, quemádmodum sit hóminis in ánimam suam amor ut péreat, ódium ne péreat. Si male amáveris, tunc odísti: si bene óderis, tunc amásti. Felíces, qui odérunt custodiéndo, ne perdant amándo.

℟. Hic est vere.

Lectio ix.

Sed vide, ne tibi subrépat, ut te ipsum velis interímere, sic intelligéndo, quod debes odísse in hoc mundo ánimam tuam. Hinc enim quidam malígni, atque pervérsi hómines, et in se ipsis crudelióres et sceleratióres homicídæ, flammis se donant, aquis se præfócant, præcipítio se collídunt et péreunt. Hoc Christus non dócuit: imo étiam diábolo præcipítium suggerénti respóndit: Redi retro, Sátanas: scriptum est: Non tentábis Dóminum Deum tuum; Petro autem dixit, signíficans, qua morte clarificatúrus erat Deum: Cum esses júnior, cingébas te, et ambulábas, quo volébas: cum autem senúeris, alter te cinget et feret, quo tu non vis. Ubi satis expréssit, non a se ipso, sed ab álio debére occídi, qui vestígia séquitur Christi. Te Deum laudámus.

DIE XVI.

Octava S. DOMNINI Mart.

Pro Eccl. quarum est Titulus.

Omnia ut in festo, præt. seq.

Oratio.

Omnipotens ætérne Deus, qui beáti Domníni Mártyris tui in fídei confessióne firmitátem glorióso triúmpho decorásti: concéde nobis, quæsumus; ut, eo adjuvánte, nos quoque in fídei professióne stábiles et fervéntes usque ad mortem inveníri mereámur. Per Dóminum.

In I. Nocturno Lectiones de Scriptura occurrente.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

Deus, qui custódit ossa sanctórum, quanta forent mártyris Domníni mérita, insígni miráculo patefécit. Etenim, licet via pública a minístris tyránni prostrátus martyr occubuísset, tamen ipse se érigens, eleváto própriis mánibus e terra in qua jacébat, cápite, tránsiens Sisteriónem flúvium ad ictum lápidis illud déferens, juxta eámdem viam públicam subsístens ad terram sese dimísit. Locus sepultúræ ejus diu fuit neccléctus et incógnitus, donec sub imperatóribus Christiánis, cum jam Constantínus nomen Christo dedísset, tali miráculo est patefáctus. Etenim idem locus, ubi sancti mártyris corpus jacébat, miro lúmine illustrári cœpit, quod cum sæpe apparuísset, et non sine áliqua cæléstis Núminis significatióne fíeri posse multi putárent, suspicári cœpérunt ibi alicújus sancti viri corpus jacére. Commúni ítaque consénsu ádeunt illi Parménsem epíscopum, qui, re percépta, una cum clero eo se transfert. Ibi eo præsénte, áltius effóssa humo túmulus mártyris invenítur, quem Epíscopus omni veneratióne apériens mártyris corpus invénit, et ejus caput abscíssum inter ulnas ejúsdem mártyris pósitum, et in látere loci, ubi jacébat, descríptum ipsíus sancti Domníni mártyris nomen. Simul autem ac túmulus apértus est, mira ex sancti mártyris relíquiis odóris fragrántia emanáre cœpit, quo omnes circumstántes perfúsi et recreáti sunt. Sed Epíscopus túmulum claudi præcépit, et consílio una cum relíquis hábito, parvam ecclésiam ibi construxit, quæ deínceps sancti Domníni nómine est vocáta, et plúribus sanctus cœpit illustráre miráculis.

℟. Honéstum fecit.

Lectio v.

Inde factum est, ut fama et glória ipsíus divulgáta, úndique permúlti ex remótis et longe pósitis regiónibus, eum honorándi causa, accéderent. At cum majóribus in dies prodígiis sanctus martyr fíeret illústrior, et major étiam úndique adjacéntium populórum concúrsus, mártyris ecclésiam ampliándam esse visum fuit, in quam sanctæ relíquiæ transferréntur; sed eam in mentem veniébat dubitátio, quonam in loco forent. Tandem ne pius pópuli afféctus Dei benignitáte privarétur, cuídam ecclésiæ custódi divínitus patefáctum est, in média ecclésia corpus mártyris jacére. Qua revelatióne, spe eréctus pópulus, non tamen sine ánimi hæsitatióne erat, quum dubitáret verane illa et certa foret revelátio: sed íterum in præfáto loco jacére divínitus patefáctum. Ideo pópulus ad Parménsem accédit Antístitem, ad cujus régimen ecclésia mártyris spectábat, ut in eo loco, quem sæpe divína revelátio patefécerat, terram eruéndam curáret. Indícit hic triduánum jejúnium, quod pópulus álacri ánimo suscépit: die vero tértia ad locum divínitus indicátum accéssit, et una étiam magna pópuli multitúdo. Egésta autem áltius hu-

mo, túmulos repértus est. Epíscopus, qui óperi præsens instábat, fúndere preces incépit, illúmque apériens, sacrum mártyris corpus invénit.

℟. Desidérium ánimæ.

Lectio vi.

Póstea vero Epíscopus magna ánimi pietáte, una cum cleri et pópuli frequéntia élevans sacrosánctas mártyris relíquias in eum locum tránstulit, in quo nunc sunt cónditæ, reservátum in testimónium látere, qui ad caput sancti mártyris jacébat ad veneratiónem Christi fidélium, et in quo erat supradícta inscríptio, authénticum adhuc pérhibens de tam pretiósi depósiti identitáte testimónium. Ex eo témpore idem locus ámplius frequentári cœpit, et reddi nómine sancti Domníni illústrior, ex divérsis étiam provínciis eo concurréntibus fidélibus veneratiónis sancti mártyris grátia, cujus intercessióne tot benefícia a Deo quotídie præstári cognoscebántur. Ecclésia quoque amplióribus exténsa fuit spátiis, et laqueáribus ac pariétibus, vário pictúræ génere decénter ornátis est decoráta. Passus est beátus martyr Domnínus sub imperatóribus Diocletiáno et Maximiáno, séptimo Idus Octóbris, et in Burgénsi civitáte, quæ ex ejus nómine vocátur, glorióse cónditus requiéscit.

℟. Stola jucunditátis.

In III. Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndum Joánnem.

Lectio vii. Cap. 12.

In illo témpore: Dixit Jesus discípulis suis: Amen, amen dico vobis: nisi granum fruménti cadens in terram mórtuum fúerit: ipsum solum manet. Et réliqua.

Homilía sancti Joánnis Chrysóstomi.

Homil. 65. in Joann.

Quid ígitur signíficat granum fruménti, nisi cadens in terram mórtuum fúerit: de cruce lóquitur, ne perturbaréntur. Cum gentíles accessérunt, tunc mórtuum esse, hoc (inquit) máxime pópulus addúcet, et mei augébit præcónium. Inde cum non ita verbis persuadéret, rerum experiéntia id aggréditur, ínquiens: hoc in fruméntum contíngere, ut mórtuum majórem fructum ásferat. Quod si hoc in semínibus évenit, multo magis in me; sed non intellexérunt discípuli, quid díceret. Ideo frequénter idem répetit Evangelísta excúsans, quod póstmodum fúgerint.

℟. Coróna áurea.

Lectio viii.

Talem, de resurrectióne dísputans, ratiónem Paulus étiam áttulit. Quam ígitur habébunt excusatiónem, qui resurrectiónem non credunt cum in semínibus, et in plantis quotídie hoc videámus, ac étiam in nostro génere? Primum enim corrúmpi semen opórtet, inde fíeri generatiónem. Omníno autem cum Deus áliquid fecit, nulla opus est ratióne. Quómodo non ex níhilo fecit? Hoc ad Christiános dico, qui se dicunt crédere Scriptúris.

℟. Hic est vere martyr.

Lectio ix.

Ego autem, et áliud dicam ex humánis ratiónibus. Alii malítiam, álii virtútem sectántur:

sed malítiæ sectatóres multi felíciter in últimam pervenérunt senectútem, virtútis autem contra. Quómodo ergo pro méritis unusquísque accípiet? quando? Certe, ínquiunt, sed córpora non resúrgent. Nonne áudiunt Paulum dicéntem: Opórtet autem corruptíbile hoc indúere incorruptiónem? Neque ánimam intélligit: quippe quæ non corrúmpitur: et resurréctio de mórtuo dícitur: Cécidit autem corpus.

Te Deum laudámus.

DIE XXV.

Sanctorum Martyrum

CHRYSANTHI ET DARIÆ

Patronorum.

Duplex I. classis cum Octava.

Omnia de Communi plurimorum Mart., præter seq.

Oratio.

Beatorum mártyrum tuórum, Dómine, Chrysánthi et Daríæ, quæsumus, adsit nobis orátio; ut quos venerámur obséquio, eórum pium júgiter experiámur auxílium. Per Dóminum.

In I. Nocturno.

Incipit Epístola secúnda B. Pauli Apost. ad Corínthios.

Lectio i.

Paulus Apóstolus Jesu Christi, per voluntátem Dei, et Timótheus frater, Ecclésiæ Dei, quæ est Corínthi, cum ómnibus sanctis, qui sunt in univérsa Achája, grátia vobis, et pax a Deo Patre nostro, et Dómino Jesu Christo. Benedíctus Deus, et Pater Dómini nostri Jesu Christi, Pater misericordiárum, et Deus totíus consolatiónis, qui consolátur nos in omni tribulatióne nostra, ut possímus et ipsi consolári eos, qui in omni pressúra sunt, per exhortatiónem, qua exhortámur, et ipsi a Deo: quóniam sicut abúndant passiónes Christi in nobis, ita per Christum abúndat consolátio nostra.

℟. Abstérget Deus.

Lectio ii.

Sive autem tribulámur pro vestra exhortatióne et salúte, sive consolámur pro vestra consolatióne, sive exhortámur pro vestra exhortatióne et salúte, quæ operátur tolerántiam earúmdem passiónum, quas et nos pátimur, ut spes nostra firma sit pro vobis sciéntes, quod sicut sócii passiónum estis, sic éritis et consolatiónis. Non enim vólumus ignoráre vos, fratres, de tribulatióne nostra, quæ facta est in Asia: quóniam supra modum graváti sumus supra virtútem ita ut tædéret nos étiam vívere. Sed ipsi in nobismetípsis respónsum mortis habúimus, ut non simus fidéntes in nobis, sed in Deo, qui súscitat mórtuos, qui de tantis perículis nos erípuit, et éruit, in quem sperámus quóniam et adhuc erípiet. ℟. Viri sancti.

Lectio iii. Cap. 5.

Scimus enim, quóniam si terréstris domus nostra hujus habitatiónis dissolvátur, quod ædificatiónem ex Deo habémus, domum non manufáctam, ætérnam in cælis. Nam et in hoc ingemíscimus, habitatiónem nostram, quæ de cælo est, superíndui cupiéntes, si tamen vestíti, non nudi inveniámur. Nam et qui sumus in hoc tabernáculo, ingemíscimus gra-

váti, eo quod nólumus expoliári, sed supervestíri, ut absorbeátur, quod mortále est a vita. Qui autem éfficit nos in hoc ipsum, Deus, qui dedit nobis pignus spíritus. Audéntes ígitur semper, sciéntes, quóniam, dum sumus in córpore, peregrinámur a Dómino, per fidem enim ambulámus, et non per spéciem: audémus autem, et bonam voluntátem habémus, magis peregrinári a córpore, et præséntes esse ad Dóminum.

℟. Tradidérunt córpora.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

Chrysanthus nóbilis adoléscens, Polémii Alexandríni fílius, Romæ, cum legéndo sanctum Evangélium, tum audiéndo sanctum Carpóphorum, christiána fide imbútus, ac baptizátus, cum eámdem fidem profitéri non dubitáret, patris in se ódium concitávit. Qui minis, inédia, vínculis, omni dénique machinárum génere fílium a suscépta religióne conátus avértere, cum horum nihil succéderet, voluptátem illécebras per impudícas féminas tentávit. Sed ne ea quidem ratióne sancti júvenis constántia labefactári pótuit.

℟. Sancti tui.

Lectio v.

Demum immíssa est et Daría virgo honestíssima, et disertíssima, ut qua ratiónibus, qua blandítiis júvenem ad ritus pátrios revocáret. Sed contra res áccidit. Nam Chrysánthi persuasióne Daría simul cum fide baptísmum suscépit. Cumque Romæ innumerábilem multitúdinem hæc mulíerum, ille virórum ad Christum convérterent, Celerínus præféctus comprehénsos trádidit Cláudio tribúno, qui jussit a milítibus Chrysánthum vinctum cruciátibus torquéri, sed víncula ómnia resolúta sunt: mox cómpedes, in quos conjéctus fúerat, sunt confrácti.

℟. Vérbera carníficum.

Lectio vi.

Deinde bovis cório inclúsum in ardentíssimo sole constítuunt: tum pédibus ac mánibus caténa constríctis, in obscuríssimum cárcerem detrúdunt, ubi solútus caténis, claríssima lux locum illustrávit. Daría vero in lupánar compúlsa, leónis tutéla, dum in oratióne defíxa est a contumélia divínitus defénsa est. Demum in arenáriam, quæ est in via Salária, utérque ductus, effóssa terra, lapídibus obrúti, parem martyrii corónam adépti sunt. Passi sunt sub Numeriáno imperatóre, eorúmque acta a Veríno et Arménio Stéphani Papæ presbyteris conscrípta sunt.

℟. Tamquam aurum.

In III. Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndum Lucam.

Lectio vii. Cap. 11.

In illo témpore: Dicébat Jesus turbis Judæórum, et princípibus sacerdótum: Væ vobis, qui ædificátis monuménta prophetárum: patres autem vestri occidérunt illos. Et réliqua.

Homilía sancti Hierónymi Presbyteri.

Lib. 4. Comment. in Matth. 23.

Væ vobis, qui ædificátis monuménta prophetárum! Pru-

dentíssimo syllogísmo coárguit eos fílios esse homicidárum, dum ipsi opinióne bonitátis, et glóriæ in pópulos sepúlchra ædíficant prophetárum, quos majóres eórum interfecérunt, et dicunt: Si fuissémus témpore illo, non fecissémus ea, quæ fecérunt patres nostri. Hoc autem étiam si sermóne non dicant, ópere loquúntur, ex eo quod ambitióse et magnífice ædíficent memórias occisórum, quos a pátribus suis esse jugulátos non negant. Et vos impléte mensúram patrum vestrórum. Probáto superióribus dictis, quod fílii essent homicidárum, et eórum, qui prophétas occidíssent; nunc conclúdit, quod volúerat, et quasi extrémam syllogísmi partem ponit: quasi dicens, quod illis déficit, vos adimpléte: illi interfecérunt servos, vos Dóminum crucifígite: illi prophétas, vos eum, qui a prophétis prædicátus est.

℟. Propter testaméntum.

Lectio viii.

Mittam ad illos prophétas, et apóstolos, et ex illis occídent, et persequéntur. Obsérva juxta Apóstolum scribéntem ad Coríntbios, vária esse dona discipulórum Christi. Alios prophétas, qui ventúra prædícunt: álios sapiéntes, qui novérunt, quando débeant proférre sermónem: álios scribas in lege doctíssimos, ex quibus lapidátus est Stéphanus, Paulus occísus, crucifíxus Petrus, flagelláti in Actibus Apostolórum discípuli, et persecúti sunt eos de civitáte in civitátem, expelléntes de Judæa ut ad géntium pópulum transmigrárent.

℟. Sancti mei.

Lectio ix.

Dicamus bréviter, quare sanguis Abel justi usque ad Zacharíam, fílium Barachíæ, ab illa generatióne requirátur, cum neutrum eórum occíderit. Régula Scripturárum est, duas generatiónes malórum et bonórum nosse, hoc est singulórum síngulas. De bonis sumámus exémpla. Quis ascéndet in montem Dómini, aut quis stabit in loco sancto ejus? Cumque plures, quia ascensúri sunt in montem Dómini descripsísset, qui divérsis fuére ætátibus, póstea infert: Hæc est generátio quæréntium Dóminum, quæréntium fáciem Dei Jacob. Et in álio loco de ómnibus Sanctis, generátio justórum benedicétur. De malis vero, et in præsénti loco, generátio viperárum: et requiréntur ómnia a generatióne ista. Et in Ezechiéle, cum peccáta terræ descripsísset, sermo prophéticus adjécit: Si Noe, et Job, et Dániel ibi fúerint invénti, non dimíttam peccáta terræ illi: omnes justos, qui símiles forent virtútibus eórum, per Noe, et Job, et Dániel volens intélligi. Ergo est isti, qui simília Cain et Joas contra Apóstolos gésserint, de una generatióne esse referúntur.

Te Deum laudámus.

DIE XXVI.

B. DAMIANI FURCHERII
a Finario, Confessoris.

Duplex.

Omnia de Comm. Conf. non Pont., præter seq.

Oratio.

Deus, qui fidélium salúti procurándæ beátum Damiánum

Confessórem tuum et mira dicéndi vi et virtútibus decorásti: præsta quæsumus; ut ejus intercessióne et exémplo veram caritátem verbo et exémplo exhibeámus. Per Dóminum.

In I. Nocturno Lectiones de Scriptura occurrente.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

Damianus Finárii in Ligúria ex nóbili æque ac locupléte família de Furchériis sæculo décimo quinto ineúnte natus est. Quis futúrus esset puer iste ex ipsa ejus infántia Deus insígni prodígio testátum vóluit: nam a deménte subréptus, et diu a paréntibus conquisítus, tandem cæléсti indício invéntus fuit. Adolescéntiam ingréssus, eam juste sanctéque perégit, et réliquo vitæ témpore numquam ab institúto declinávit. Ut autem facílius bona cæléstia, quibus inhiábat, assequerétur, mundi opes, et illécebras contémnens, Prædicatórum Ordini nomen dedit.

℟. Honéstum fecit.

Lectio v.

Scholam perfectiónis ingréssus, in excoléndis ómnibus virtútibus totus fuit: hinc sólidæ sanctitátis fundaménta jáciens in humilitáte profúnde se exércuit: jejúnio et abstinéntia corpus spirítui subjécit, devotióne præcípuus oratióni stúduit pro víribus ac omnímoda morum honestáte præfúlsit: nihil ígitur mirum si in carne præter carnem vivens, caritáte erga Deum exárserit. Ut autem concréditi sibi a Dómino talénti lucrum cáperet, diu noctúque sacris lítteris talem dedit óperam, ut sciéntia clarus eváserit, et brevíssimo témpore, licet gravíssimo incómmodo, nonnúllos scrípserit códices pia unctióne refértos. ℟. Amávit eum.

Lectio vi.

Cum vero evangelizándi munus Damiáno commíssum fuísset, apostólico zelo incénsus plúribus in locis verbum Dei annuntiávit, multósque e vitiórum cœno ad honéstam vitæ ratiónem tradúxit. Tandem suæ prædicatiónis cursu consummáto, Régii Lépidi decúmbens, magno fervóris spíritu et devotióne ómnia christiánæ religiónis adjuménta suscépit, ac méritis onústus mortálem vitam cum ætérna commutávit anno Dómini millésimo quadringentésimo octogésimo quarto. Sepúltus in ecclésia cœnóbii sui Ordinis miráculis coruscáre cœpit: quaprópter ejus relíquiis in várias regiónes delátis, exínde públicum ecclesiásticum cultum obtínuit, quem ad hæc usque témpora propagátum Pius nonus Póntifex Máximus ex Sacrórum Rítuum Congregatiónis consúlto adprobávit, et ut ejus festum cum Offício et Missa in univérso Prædicatórum Ordine celebrarétur benígne indúlsit.

℟. Iste homo.

In III. Nocturno Homilia Sancti Evangélii in Evang. Sint lumbi vestri præcíncti, ut in eodem Comm. I. loco.

DIE XXVII.

Tertia die infra Octavam

SS. CHRYSANTHI ET DARIÆ

Martyrum.

In I. Nocturno Lectiones de Scriptura occurrente.

In II. Nocturno.

Sermo sancti Ambrósii Epíscopi.

De natali SS. Martyr. Serm. 76.

Lectio iv.

Si quantum me necésse est dicére, et vos opórtet audíre, tantum prósequi córporis mei posset infírmitas, profécto omnes excusáti essémus; sed ego insinuándo præcéptum, vos exequéndo mandátum. Sed quóniam imbecillitáte percéllimur, quo minus, quantum opórtet, dícere valeámus, excúset nos mentis devótio, quos non excúsat prædicatiónis orátio. Hoc est, etsi a láudibus Dómini lingua cessámus mirabília tamen ejus fídei opéribus approbémus: si non lóquimur verbis ejus glóriam, factis exequámur ejus glóriam, quóniam dictis facta prióra sunt. Nam Dóminus in Evangélio ita dicit: Qui fécerit sic et docúerit sic, magnus vocábitur in regno cælórum. Audis ergo, quóniam præcédit factum, subséquitur doctrína, síquidem benefácere, prima doctrína est: cessántibus enim verbis hoc ipsum docet hóminem, opus óptimum dum vidétur: quod etsi voce aures non éxcitet, virtúte tamen corda compúngat.

℣. Sancti tui.

Lectio v.

Quis enim bonum factum videns non gáudeat, mirétur, et imitétur, ac véluti tácite magístro utens ejus exémplo doceátur? Dictis ígitur facta præcédunt: immo sine factis dicta nihil possunt. Nam ídeo Dóminus et fíeri vóluit, sic docéri, ne sine bono ópere, verbórum inútilis esset, et superstitiósa jactátio. Mélius ergo docémur facto, quam voce. Dénique sancti Mártyres, et si voce tacent, factórum virtúte nos édocent, et si lingua silent, martyrii passióne persuádent. Unde quamvis disértus orátor facúndia sua me dóceat, id tamen, quod útile est mihi, mélius disco exémplo Sanctórum, quam assertióne verbórum. Cítius mihi persuádent óculi quod cernunt quam auris potest insinuáre, quod prǽterit. Audítui enim cito irrépit oblívio, oculórum autem históriа semper inspícitur.

℟. Vérbera carníficum.

Lectio vi.

Quis enim non ómnibus horis, momentísque conspíciat, quemádmodum tunc beáti Mártyres propter nomen Christi divérsis subjacuére supplíciis, et de ipsis pœnis quodámmodo triumphábant? quanto enim plura patiebántur, tanto se victoriosíssimos credébant. Victória enim est Mártyris judícium persequéntis, sicut scriptum est: Et vincas cum judicáris. Cum judicátur enim Martyr et condemnátur, tunc vincit atque prostérnit: tali enim judício non est addíctus ad mortem, sed absolútus ad réquiem: ac per hoc manifestíssima ratióne vicísse est, non periísse. Constat ígitur sanctos Mártyres plus passióne docére, quam voce: quamquam ípsamet pássio sine voce non sit. Légimus enim, ánimas eórum sub ara Dei clamáre et dícere: Quoúsque sanctus et verus non víndicas sánguinem nostrum?

℟. Tamquam aurum.

In III. Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndum Lucam.

Lectio vii. Cap. 11.

In illo témpore: Dicébat Jesus turbis Judæórum, et princípibus sacerdótum: Væ vobis, qui ædificátis monuménta prophetárum: patres autem vestri occidérunt illos. Et réliqua.

Homilía Venerábilis Bedæ Presbyteri.

Lib. 4. Cap. 51. in Luc. 11.

Non monuménta prophetárum ornáre, sed interfectóres prophetárum imitári scéleris est. Judæi ergo prophetárum monuménta ædificándo patrum suórum facta, qui hos occíderant, arguébant, sed patérna facínora æmulándo, dum Christum Apostolósque illíus insequúntur, in se ipsos senténtiam retorquébant: éadem vidélicet ipsi, quæ in paréntibus damnábant, agéntes. Profécto testificámini, quod consentítis opéribus patrum vestrórum, quóniam quidem ipsi eos occidérunt, vos autem ædificátis eórum sepúlchra. Simulábant quidem se ob favórem vulgi captándum, patrum suórum horrére perfídiam, memórias prophetárum, qui ab eis occísi sunt, magnífice ornándo; sed ipso ópere testificántur, quantum patérnæ nequítiæ conséntiant, Dóminum, qui ab eísdem prophétis prænuntiátus est, injúriis agéndo.

℟. Propter testaméntum.

Lectio viii.

Ubi se páriter et fílios homicidárum et ad suæ damnatiónis augméntum, sciéntes peccáre declárant. Unde recte subjúngitur: Proptérea et Sapiéntia Dei dixit: Mittam ad illos Prophétas et Apóstolos, et ex illis occídent et persequéntur. Sapiéntiam Dei seípsum dicit: Ipse est enim Dei virtus et Dei sapiéntia, sicut Apóstolus docet. Dénique in Matthæo ita habes: Ideo ecce ego mittam ad prophétas, et sapiéntes, et scribas.

℟. Sancti mei.

Lectio ix. de Homilia Vigil. SS. Apost. Simonis et Judæ, ut in Brev.

DIE XXIX.

Quinta die infra Octavam

SS. CHRYSANTHI ET DARIÆ Martyrum.

In I. Noct. Lect. de Scriptura occurrente.

In II. Nocturno.

Sermo sancti Basilíi Epíscopi.

In Psal. 115.

Lectio iv.

Pretiosa in conspéctu Dómini mors Sanctórum ejus. Nihil est, quod cunctémini illústre hoc et honéstum adíre certámen, neu mortem perhorréscite; neque enim ea est corrúptio, sed vitæ occásio, non omnímoda delétio, sed ad honórem prétii ingéntis migrátio. Sane lapílli quidam flóridis interspérsi et sublucéntes colóribus nominári solent pretiósi apud viros divitiárum appeténtes; re autem vera pretiósa est mors Sanctórum ejus; cum vidélicet ánima per vitæ hujus currículum expurgáta, ab omni elúvie et inquinaménto carnis emancipáta, ac libertáti réddita, nullam in se rétinens máculam aut rugam duris pro pietáte agónibus jam

exantlátis probáta, insigníta coróna justítiæ, perque hæc ómnia admirábili decóre virtútis interlúcens, Dómino suo atque ómnium júdici se præsentárit, lápide omni pretióso longe rutilántior: Dei múnere eam adépta claritátem. Quonam pacto non censéri débeat pretiósa hóminis istíus mors in conspéctu Dómini? ℟. Sancti tui.

Lectio v.

Exitus ítaque sanctórum virórum e vitæ hujus stádio ne lugeámus. Immo fletu magis prosequénda venit ipsa natívitas, et ex útero in hanc vitam progréssio. Hic enim in mundum ingréssus noster per ignomíniam fit sordéntis elúviei ac fœdi odóris, et quorum ne prospéctum quidem ullus eórum, qui nos in vivis præferit, fácile tóleret. Natúræ enim necessitáte ejúsmodi perscrípsit nobis, et sanxit carnális generatiónis ingréssus. Contra éxitus atque hinc emigrátio pretiósa est et illústris; neque ínterim ómnium talis est; sed eórum qui vitam hanc suam sancte et juste traduxérunt. Itaque pretiósa est mors, non item pretiósa natívitas: nam, teste Apóstolo, seminátur in corruptióne, surget in incorruptióne.

℟. Vérbera carníficum.

Lectio vi.

Mihi sane confer mortem cum hac nativitáte, eúmque desínito lugére, qui huic ignobilitáti subdúcitur. In lege Judáica, si qui moriebántur, horum morticína habebántur abominatióni: contra, mors si cúpiam nunc irrogátur pro Christi nómine, pretiósæ censétur relíquiæ Sanctórum ejus. In prióri lege dicebátur sacerdótibus, et Nazaræis illud; non contaminábitur super ullo mórtuo; et, si quis tetígerit cadáver immúndus erit; et hoc lavábit vestiménta sua. Nunc e divérso, Mártyris ossa quisquis attígerit, ob grátiam córpori insidéntem, fit quadam tenus sanctificatiónis párticeps. Quare pretiósa est in conspéctu Dómini mors Sanctórum ejus.

℟. Tamquam aurum.

In III. Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndum Lucam.

Lectio vii. Cap. 11.

In illo témpore: Dicébat Jesus turbis Judæórum, et princípibus sacerdótum: Væ vobis, qui ædificátis monuménta prophetárum: patres autem vestri occidérunt illos. Et réliqua.

Homilía Venerábilis Bedæ Presbyteri.

Lib. 4. Cap. 51. in Luc. 11.

Si autem éadem sapiéntia Dei est, quæ prophétas, et apóstolos misit, cessent hærétici Christo ex Vírgine princípium dare: omíttant, álium legis et prophetárum, álium novi testaménti Deum prædicáre. Quamvis sæpe étiam apostólica scriptúra prophétas, non eos solum, qui futúram Christi incarnatiónem, sed et eos qui ventúra cæléstis regni gáudia prædícunt, appéllat. Prophétæ, inquit, duo, aut tres dicant, et dijúdicent. Sed nequáquam hoc credíderim apóstolis in catálogi órdine præferéndos.

℟. Propter testaméntum.

Lectio viii.

Ut inquirátur sanguis ómnium prophetárum qui effúsus est

a constitutióne mundi a generatióne ista. Quæritur, quómodo sanguis ómnium prophetárum, atque justórum ab una Judæórum generatióne requirátur; cum et multi sanctórum sive ante incarnatiónem, sive post mortem resurrectionémque Salvatóris, ab áliis sint natiónibus interémpti: et ipse Dóminus, Judæis licet acclamántibus, a románo tamen præside, romanísque sit milítibus crucifíxus. Sed moris est Scripturárum, duas sæpe generatiónis hóminum, bonórum scílicet, malorúmque computáre; hoc est eórum, qui non ex sanguínibus, neque ex voluntáte carnis, neque ex voluntáte viri, sed ex Deo nati sunt, et eórum, quibus dícitur: Vos ex patre diábolo estis. Et álibi, serpéntes, generátio viperárum.

℟. Sancti mei, qui in carne pósiti certámen habuístis.

Lectio ix.

A sánguine Abel usque ad sánguinem Zacharíæ, qui périit inter altáre et ædem. Quare a sánguine Abel, qui primus martyrium passus est, mirum non est. Sed quare usque ad sánguinem Zacharíæ, quæréndum est; cum et multi post eum usque ad nativitátem Christi, et ipso mox nato, innocéntes in Béthlehem púeri sint ab hac generatióne perémpti. Nisi forte, quia Abel pastor óvium, Zacharías sacérdos fuit, et illo in campo, hic in átrio necátus est, utriúsque gradus Mártyres, et láici scílicet et altáris offício mancipáti, sub eórum vóluit intimáre vocábulo.

Te Deum laudámus.

DIE XXXI.

Septima die infra Octavam
SS. CHRYSANTHI ET DARIÆ
Martyrum.

In I. Nocturno Lectiones de Scriptura occurrente.

In II. Nocturno.

Sermo sancti Joánnis Chrysóstomi.

De Martyribus Serm. 1. tom. 8.

Lectio iv.

Nemo est, qui nésciat, Mártyrum glórias ad hoc divíno consílio a Dei pópulis frequentári, ut et illis débitus honor dicétur, et nobis virtútis exémpla, favénte Christo, monstréntur: ut cum hæc ita celebrári perspícimus, cognoscámus, quanta eos glória máneat in cælis, quorum natalítia táliter celebrántur in terris: quo possímus étiam ipsi tálibus provocári exémplis, virtúte pari, devotióne consímili ac fide; ut Christo præstánte, dimicáre et víncere hostem possímus: ut parta victória cum iísdem sanctis in regnis cæléstibus triumphémus. Quis est enim, qui eórum velit mérito copulári, nisi prius constántiam eórum téneat, sectétur fidem, imitétur virtútem passiónis, eorúmque glóriam páribus vitæ lineaméntis aut invéniat, aut exquírat?

℟. Sancti tui, Dómine, mirábile consecúti sunt iter.

Lectio v.

Qui etsi martyrio par esse non possit, tamen múneris tanti dignitáte se quisque bonis áctibus dignum præbeat. Adest enim clementíssimus Deus, qui desiderántibus suis aut marty-

rium præbeat, aut sine martyrio cum sanctis præmia divína restítuat. Duæ sunt enim causæ in sæculo, quæ hómini advérsa impórtant, sed diversitáte mériti discernúntur: áliud enim est pro peccátis afflígi, áliud pro justítia exercéri. In peccatóre meritórum retribútio, in justo gloriósa de virtúte certátio. Illic peccátor, ut mereátur, afflígitur, hic justus pro exámine comprobátur.

℟. Vérbera carníficum non timuérunt.

Lectio vi.

Ut enim peccátor infirmátur advérsis, ita justus tentatiónibus roborátur. Sic dimicárunt advérsum peccátum sancti: sic et laborándo fortióres, et moriéndo victóres affécti sunt. Nullus atlhéta sine certámine fórtior dici, nullus sine certámine póterit coronári. Nemo miles sine prælio hostem subjécit. Nemo sine bello imperatórem proméruit. Habes, christiáne, competéntia arma, quibus hostem expúgnes: habes fortíssima tela, quibus inimícos debélles. Hæc sunt arma, quibus dimicárunt sancti, quorum virtútes díligis, et victórias admiráris.

℟. Tamquam aurum.

In III. Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndum Lucam.

Lectio vii. Cap. 11.

In illo témpore: Dicébat Jesus turbis Judæórum, et princípibus sacerdótum: Væ vobis, qui ædificátis monuménta prophetárum: patres autem vestri occidérunt illos. Et réliqua.

Homilía sancti Hilárii Epíscopi.

In Matth. 13. cap. 24.

Væ vobis, scribæ et pharisæi hypócritæ, qui ædificátis sepúlchra prophetárum. Unicuíque nostrum ex natúra sensus, atque opínio æquitátis impónitur; ut minus ex eo véniæ iniquitátis opus hábeat, quo magis æquitátis ignoráta non fúerit. Prophétas namque omnes pópulus occídit; in ódium enim eórum amaritúdine objurgatiónis accénsi sunt. Nam pública voce furta, cædes, adultéria, sacrilégia ejus pópuli coarguébant. Et quia indígnum eum cælésti regno ob hæc ópera denuntiábant, et hærédes testaménti Dei futúras esse gentes prædicábant, vário pœnárum génere conffécti sunt. Sed paréntum facta postéritas ita detestáta est, ut prophetíæ libros veneréntur, memórias adórnent, sepúlchra instáurent; talíque reveréntia extra culpam se esse patérni scéleris testéntur.

℟. Propter testaméntum.

Lectio viii.

Qui ergo prophétas cum gravíssimo piáculo occísos faténtur, qua vénia Christum, qui prophetárum opus est, condemnábunt, cum ea, quæ detestántur, étiam multiplicáto facínore perfíciant? Atque ídeo et serpéntes, et viperína generátio sunt, quia mensúram patérnæ voluntátis implébant. Et quómodo effúgient judícium, detestántes cædem prophetárum, et usque ad crucis mortem Dóminum persequéntes? A quibus, propter Apóstolos, qui de futurórum revelatióne prophétæ sunt, et de Christi agnitióne

sapiéntes, et de legis intelligéntia scribæ, cæsos, lapidátos, crucifíxos, et a civitátibus in civitátes fugátos, omnis sanguis justórum ab Abel usque ad Zacharíam redundávit; et quibus, obedítum si fuísset, propriórum críminum esset vénia præstitúta, ab his, ob eósdem interémptos, pœna in eos, qui peremérunt, paternórum quoque facínorum congerátur.

℟. Sancti mei.

Lectio ix. Homil. Vigil. Omn. Sanctorum.

FESTA NOVEMBRIS

DIE III.

Translatio

S. VENERII Abbatis.

Duplex.

Omnia de Communi Conf. non Pont., præter sequentia.

In Hymn. **Iste Confessor** M. S.

Oratio **Intercéssio.**

In I. Nocturno Lectiones de Scriptura occurrente.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

Cum Saracéni, immánis ac fera nátio, Córsica, Sardiniáque vastáta, Lunénsem oram classe obséssam populaféntur, christianósque partim captívos abdúcerent, partim in mare demérgerent, partim ferro trucidárent: quin et sanctas ipsas Christi ecclésias nullo discrímine spoliárent, subvérterent, profanárent: Ludovícus primus imperátor, Cároli Magni fílius non re minus quam nómine Pius, tota re cum finítimis Longobardíæ Epíscopis communicáta, earúmdem ecclesiárum tutélam, donec barbarórum rábies desævíret, ipsórum præsulum fídei custodiæque commísit, ut eas quisque statis ménsibus qua quivis óptima ratióne posset, ab injúriis tuerétur.

℟. Honéstum fecit.

Lectio v.

Erat per id témporis Apollináris, ecclésiæ Regiénsis antístes, vir pius, clarúsque virtútibus. Qui cum in órdine vicis suæ ad Palmáriam ínsulam Lunénsis provínciæ, in qua beáti Venérii ossa quiescébant, se contulísset; et ad ejúsdem beáti Venérii sepúlchrum excubáret; arctióre somno corréptus, visus sibi est, beáti Venérii vocem audíre, ácriter commonéntis, ut asportátis illinc, sacris ejus relíquiis, eas in loco tutióre collocáret: neque enim tam cito Saracenórum rábiem quietúram. Qui convocátis suis, magna veneratióne sepúlchrum sancti reserávit; atque inde ossa sacra, e quibus suavíssimus odor efflabátur, collégit; éaque insígni cum honóre Régium deláta, ad sancti Prósperi basílicam sub altári ad tértium Nonas Novémbris collocávit.

℟. Amávit eum.

Lectio vi.

Cujus rei fama longe latéque vulgáta, ingens hóminum multitúdo váriis ex locis eo conflúxit, sancti misericórdiam implorántium, ut suo patrocínio várias quibus tenebántur infirmitátes depélleret. Neque írrita fuére vota. Multi enim paralýtici curáti sunt: multi membris capti ac débiles confirmáti: multi váriis irretíti morbis réd-

diti sunt sanitáti. E quorum número unus fuit, qui eo témpore hanc sancti viri lítteris consignávit históriam. Cum enim is acri fébrium ardóre premerétur, ad sancti túmulum delátus, ádeo repénte convάluit, ut ne vestígium quidem febris póstea remanéret.

℟. Iste homo.

In III. Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndum Matthæum.

Lectio vii. Cap. 19.

In illo témpore: Dixit Petrus ad Jesum: Ecce nos relíquimus ómnia, et secúti sumus te, quid ergo erit nobis? Et réliqua.

Homilía sancti Joánnis Chrysóstomi

Homil. 65. in Matth.

Quænam sunt hæc ómnia, quæ te dicis, beatíssime Petre, reliquísse? Arúndinem, rétia, navículam, universúmque piscatórum instruméntum. Hæc tu ómnia vocas? Ita, inquit. Sed non ambitióne quadam, aut inâni glória; verum, ut páuperum plebem hac interrogatióne introdúcam. Nam quóniam a Dómino dictum est: Si vis perféctus esse, vende quæ habes, et distríbue paupéribus, et habébis in cælo thesáurum; ne quis páuperum opinétur non posse ad perfectiónem se pervenîre, cum quæ paupéribus áfferat, non hábeat; quærit Petrus, ut tu discas, nihil te minus propter inópiam habitúrum. Quærit, inquam, Petrus: ne, si id a Petro percíperes, præsértim cum adhuc spíritus grátia non abundáret, ambiguitáte perpléxus jacéres; sed ut ab ejus magístro prolάta senténtia firma spe roboréris.

℟. Iste est.

Lectio viii.

Nam quemádmodum étiam nos pro áliis disputámus, sic Apóstolus quoque ad univérsi orbis cómmodum non dubitávit interrogáre. A superióribus enim patet, nihil de se ipso dubitásse. Qui enim ipsórum cælórum claves suscépit, quanto magis de cæteris quæ in cælo sunt, confíderet? Tu autem illud diligénter expénde, quam exquisíte duo illa, quæ Christus a dívite pétiit, ut scílicet paupéribus substántiam distribúeret suam, et Christum sequerétur, bréviter compléxus est dicens: Relíquimus ómnia, et secúti sumus te. Ambo enim hæc facta jam erant: nam et sua reliquérunt, ut ipsum sequeréntur: et eo quod ómnia reliquérunt, sequi facílius potuérunt: et quóniam reliquérunt, confídere atque gaudére ipsos admonébat. Quid ígitur Christus respóndet? Amen dico vobis, qui vos qui secúti estis me, in regeneratióne, cum séderit Fílius hóminis in throno majestátis suæ, sedébitis et vos super sedes duódecim, judicántes duódecim tribus Israel.

℟. Sint lumbi.

Lectio ix.

Quid ígitur? num et Judas sedébit? Mínime quidem. Non enim sedébitis et vos, solúmmodo dixit, sed adjécit: qui me secúti estis; ut et Judam ejíciat, et posterióres áttrahat. Non enim ad illos dictum est solos; neque ad Judam, qui se indígnum effécit. Ita discípulis quidem magna pollicétur, di-

cens: Super duódecim sedes sedébitis: sublimióres enim jam facti, nihil a cadúcis rebus petébant. Cæteris autem hæc étiam præséntia pollicétur, dicens: Quicúmque dimíserit fratres, aut soróres, aut patrem, aut matrem, aut uxórem, aut fílios, aut agros, aut domum grátia nóminis mei, céntuplum accípiet, et vitam ætérnam possidébit. Certe ne quis illud, vos, audiens, discípulis, et máxime in futúro præmia consequántur, datum solúmmodo credat, ea propter látius oratiónem prodúxit, et ad univérsum orbem pollicitatiónem exténdit: ita ut a præséntibus futúra confírmet. Te Deum laudámus.

DIE XVI.

Inventio

S. PROSPERI Episc. Conf.

Duplex.

Omnia dicuntur de Comm. Conf. Pont., præter seq.

In Hymn. Iste Conféssor M. S.

Ad Magnif. Ant. O Doctor óptime, Ecclésiæ sanctæ lumen, beáte Prosper, divínæ legis amátor, deprecáre pro nobis Fílium Dei.

Oratio.

Ecclesiam tuam, quæsumus Dómine, grátia cæléstis amplíficet: quam beáti Prósperi, Confessóris tui, atque Pontíficis, illustráre voluísti gloriósis méritis et doctrínis. Per Dóminum.

In I. Nocturno.

De libro Ecclesiástici.

Lectio i. Cap. 39.

Sapientiam ómnium antiquórum exquíret sápiens, et in prophétis vacábit. Narratiónem virórum nominatórum conservábit, et in versútias parabolárum simul introíbit. Occúlta proverbiórum exquíret, et in abscónditis parabolárum conversábitur. In médio magnatórum ministrábit, et in conspéctu præsidis apparébit. In terram alienigenárum géntium pertránsiet: bona enim et mala in homínibus tentábit.

R. Euge, serve bone.

Lectio ii.

Cor suum tradet ad vigilándum dilúculo ad Dóminum, qui fecit illum, et in conspéctu Altíssimi deprecábitur. Apériet os suum in oratióne, et pro delíctis suis deprecábitur. Si enim Dóminus magnus volúerit, spíritu intelligéntiæ replébit illum: et ipse tamquam imbres mittet elóquia sapiéntiæ suæ, et in oratióne confitébitur Dómino: et ipse díriget consílium ejus, et disciplínam, et in abscónditis suis consiliábitur. R. Ecce sacérdos.

Lectio iii.

Ipse palam fáciet disciplínam doctrínæ suæ, et in lege testaménti Dómini gloriábitur. Collaudábunt multi sapiéntiam ejus, et usque in sæculum non delébitur. Non recédet memória ejus, et nomen ejus requirétur a generatióne in generatiónem. Sapiéntiam ejus enarrábunt gentes, et laudem ejus enuntiábit Ecclésia.

R. Jurávit Dóminus.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

Cum inter canónicos Ecclésiæ sancti Prósperi, et mónachos sancti Benedícti Regiénsis in Æmília civitátis, per multos

annos in Romána Cúria lis esset agitáta, in utra ipsórum ecclésia sanctórum Prósperi et Venérii córpora requiéscerent; Clemens octávus Póntifex Máximus ut tandem huic controvérsiæ finis imponerétur, diplómate, motu próprio, dato Romæ prídie Idus Februárias anni quinti et nonagésimi supra sesquimillésimum, Epíscopos duos, Mutinénsem et Mantuánum peculiáriter delegávit, ut posteáquam se se Régium contulíssent, adhíbitis spectátæ fídei tabelliónibus, qui cuncta, quæ gereréntur, in acta reférrent, ipsa sanctórum córpora e marmóreis ac lígneis edúcta capsis, inspícerent: ritéque examináta ac probáta, in hunc modum póstea distribúerent: ut íntegrum quidem sancti Prósperi corpus canónicis impertirétur, ejus tamen partícula mónachis assignáta: corpus vero sancti Venérii mónachis íntegrum traderétur, ejus partícula canónicis attribúta.

℟. Invéni David.

Lectio v.

Itaque mox anno Dómini sexcentésimoprimo supra millésimum, decimoséxto Kaléndas Decémbris, Præsules, quibus id erat injúnctum, summi Pontíficis mandátum executúri; cum ad condíctam diem Régium convenísent, præmónitis ántea pártibus iísque præséntibus, quorum intérerat, testibúsque probátis adhíbitis, Pontifício diplómate ántea recitáto, rem totam magna cum celebritáte, fide, et concórdia peregérunt; et sua utríque loco tum córpora, tum relíquiæ ac præscríptum Pontíficis distribúta sunt. Quamóbrem Ecclésiæ prædíctæ canónici, dum locus áptior pro sancti honóre, quam fíeri póterat decentíssime, adornátur, ínterim in íntimo suo archívio corpus sancti Prósperi deposuére. ℟. Pósui adjutórium.

Lectio vi.

Aberat eo témpore Cláudius Rangónius epíscopus Regiénsis, apud regem Polóniæ Sedis Apostólicæ Núncius. Cum is ígitur rediísset, ut res majóre solemnitáte transigerétur, majúsque pietátis stúdium, ac pópuli devótio erga sanctos tuteláres excitarétur, impetrátam nuper ad idípsum a Summo Pontífice Paulo quinto plenáriam indulgéntiam promulgávit, ac solémnem supplicatiónem indíxit. Decantatísque per urbem Litaníis, aliísque précibus rite persolútis, cum canonicórum ómnium intervéntu, corpus beatíssimi Patris nostri Prósperi in ejus ecclésia, arca plúmbea, specióso mármore circumtécta, conclúsum, sub altári máximo, pie, ac reverénter depósuit, anno salútis nostræ millésimo sexcentesimoséptimo prídie Kaléndas Decémbris.

℟. Iste est.

In III. Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndum Matthæum.

Lectio vii. Cap. 5.

In illo témpore: Dixit Jesus discípulis suis: Vos estis sal terræ; quod si sal evanúerit, in quo saliétur? Et réliqua.

Homilía sancti Joánnis Chrysóstomi.

In Matth. Hom. 15. sub med.

Quia déderat Dóminus præcépta sublímia, multóque, quam

in véteri lege majóra, ne trepidárent discípuli, neve turbaréntur ac dícerent: Quómodo hæc implére potérimus? atténde quid dicat: Vos estis sal terræ: per quod osténdit, quam necessário ista præcípiat. Non enim, inquit, pro vestra tantúmmodo salúte, sed pro univérso prorsus orbe hæc vobis doctrína commíttitur. Non ad duas quippe urbes, aut decem, aut vigínti, neque ad unam gentem vos mitto, sicut mittébam prophétas; sed ad omnem terram prorsus ac mare, totúmque mundum, et hunc váriis crimínibus oppréssum.

℟. Amávit eum.

Lectio viii.

Dicendo enim: Vos estis sal terræ, osténdit univérsam hóminum infatuátam esse natúram et peccatórum vi corrúptam: et idcírco illas máxime ab eis virtútes requírit, quæ ad multórum salútem procurándam necessáriæ atque útiles sunt futúræ. Cum enim mansuétus áliquis ac modéstus, cum misericors fúerit et justus, non in semetípso tantúmmodo hæc recte facta conclúdet, verum in aliórum quoque utilitátem bonos hos fáciet emanáre fontes. Sed qui mundo corde est atque pacíficus, et qui persecutiónem pro veritáte perpétitur, nihilóminus in commúne cómmodum vitam suam instítuit.

℟. In médio Ecclésiæ.

Lectio ix.

Ne ígitur opinémini ad mediócria vos ducéndos esse certámina, neque pro exíguis rebus hunc vobis insonáre sermónem, vos estis sal terræ. Quid ígitur? Ipsi ne putrefácta medicáti sunt? nequáquam. Neque enim fíeri potest ut ea, quæ jam corrúpta sunt, salis perfricatióne reparéntur. Non ergo hoc fecérunt, sed ante renováta sibíque trádita, atque ab illa jam putrédine liberáta, perfricábant sale, et in ea novitáte servábant, quam a Dómino útique suscéperant. Liberáre quippe a putrédine peccatórum, Christi profécto virtútis est: ne autem ad illa íterum revertántur, apostolórum ac doctórum curæ est et labóris.

Te Deum laudámus.

DIE XXIV.

Translatio

S. PROSPERI Episc. Conf.

Duplex 2. classis.

Omnia ut supra in die Inventionis præter sequentia.

In Hymno Iste Conféssor M. S.

In I. Nocturno Lectiones Fidélis sermo, de Communi Conf. Pontificis.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

Beati Prósperi córporis múltiplex divérsis tempóribus, multis de causis, translátio facta est. Cum enim Hílaro Papa, ac Leóne imperatóre, sub quibus Prosper decésserat, in sancti Apollináris ædícula, a se constrúcta, primum esset sepúltus, consecútæ sunt póstea in Itáliam, atque in eam præcípue Gálliæ Cisalpínæ partem, in qua Régium est, váriæ barbarórum incursiónes. Quare idem sanctus Thomæ Regiénsi

epíscopo se se augústa spécie conspícuum per quiétem osténdens, ádmonet, ut exíguam illam ædículam, in qua jacébat, amplíficet; atque ibi suas relíquias et tutióre et decentióre loco recóndat. Quod is non solum íllico præstitit, sed et juxta eúmdem locum áliam quoque basílicam, ac monastérium sub ipsíus sancti tutéla, satis quidem magníficam excitávit: in quam et ejus ossa, mirífico tum odóre fragrántia, reverénter tránstulit octávo Kaléndas Decémbris.

℟. Invéni David.

Lectio v.

Post multos vero annos, círciter annum salútis nostræ millésimum áltera et tértia translátio celebráta est in hunc modum. Cum in dicto monastério, in quo sancti ossa jacébant, vis ingens aquárum frequénter erúmperet, Erimináldus Regiénsis antístes eárum ímpetum inhibére cógitans, ne dum opus illud perfícitur, sacræ relíquiæ áliqua ex parte læderéntur, eas in ecclésia sanctæ Dei Genitrícis intra urbem, in quam Adelárdus epíscopus sanctórum Chrysánthi et Daríæ ossa transtúlerat, ad tempus repósuit. Verum cum, morte prævéntus, quod moliebátur perfícere non potuísset, Teuzo ejus succéssor, álteram sub ejúsdem sancti invocatióne in civitáte brevi quidem constrúxit; sed ejus dedicatiónem diútius dístulit; quippe illa, divíno consílio, reservabátur Gregório quinto Pontífici Máximo. Qui vel Papíæ Concílium celebráre, vel in Germániam profic ísci cógitans, cum Régio iter fáceret, Othóne tértio imperatóre, basílicam intra urbem a Teuzóne fabricátam, adhíbitis Ravennáte, atque octódecim áliis Epíscopis, ac nonnúllis Abbátibus, et univérso clero, sancti Prósperi memóriæ dedicávit nono Kaléndas Februárii: ejúsque, et sancti Venérii córpora, aliásque relíquias ibi recondídit, multis hanc translatiónem miráculis cohonestántibus.

℟. Pósui adjutórium.

Lectio vi.

Verum non multos post annos, aquis hoc eódem in templo, ut olim in áltero, exundántibus, Sigifrédus epíscopus altáre simul cum paviménto, ne ab aquis superári posset, in altum eréxit. Cumque extráctum inférne sancti corpus, íterum reponéndum esset: addubitánte non némine, num illæ essent relíquiæ sancti Prósperi, epíscopus sacris indútus véstibus Deum orat, ut id áliqua ratióne declároet. Forte tunc civis habébat fílium ádeo ulcerósum, ut, costis contabefáctis, étiam ipsa víscera interióra patéscerent. Cumque consúmptis per biénnium facultátibus, spei nihil ámplius in médicis superésset; fílium suis húmeris ad sanctum, ántequam tumularétur, détulit; qui, sancto Próspero invocáto, statim perféctam sanitátem, multis inspectántibus, consecútus est. Atque ítidem, dum in íntimum altáre recónditur, multi energúmeni liberáti, febricitántes sanitáti rédditi, claudi restitúti, cæci illumináti. Dénique post áliquot sæcula, cum hoc ipsum templum ruínam minarétur, cives magno conséneu, eo díruto, áliud cœpére molíri,

Leónis décimi Pontíficis Máximi anno áltero. Quod ære tum público, tum priváto in hanc, quæ hódie cérnitur, amplitúdinem a fundaméntis eréctum, ejúsdem sancti relíquias sub altári majóre compléctitur.

℟. Iste est.

In III. Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndum Matthæum.

Lectio vii. Cap. 5.

In illo témpore: Dixit Jesus discípulis suis: Vos estis sal terræ: quod si sal evanúerit, in quo saliétur? Et réliqua.

Homilía sancti Hierónymi Presbyteri.

Lib. I. Comment. in Matth. 5.

Sal appellántur Apóstoli et doctóres, quia per illos univérsum hóminum condítur genus. Quod si sal evanúerit, in quo saliétur? Si doctor erráverit, a quo álio doctóre emendábitur? Ad níhilum valet ultra, nisi ut mittátur foras, et conculcétur ab homínibus. Exémplum de agricultúra sumptum est. Sal enim, sicut in cibórum condiméntum et ad siccándas carnes necessárium est, ita álium usum non habet. Certe légimus in Scriptúris, urbes quasdam ira victórum sale seminátas, ut nullum in ipsis germen orirétur.

℟. Amávit eum.

Lectio viii.

Caveant ergo doctóres, et Epíscopi, et vídeant poténtes poténter sustinére torménta: nihílque esse remédii, sed majórum ruínam ad tártarum dúcere. Vos estis lux mundi: non potest cívitas abscóndi supra montem pósita, neque accéndunt lucérnam, et ponunt eam sub módio, sed super candelábrum, ut lúceat ómnibus, qui in domo sunt. Docet fidúciam prædicándi, ne Apóstoli abscondántur ob metum, et símiles sint lucérnæ sub módio, sed tota libertáte se prodant; ut, quod audiérunt in cubículis, prædicent in tectis.

℟. In médio.

Nona Lectio de S. Chrysogono Martyre, ut in Breviario.

DIE XXV.

S. JUCUNDÆ Virg.

Dupl. 2. class.

Omnia de Comm. Virg., præter seq.

Oratio. Exáudi nos, Deus salutáris noster.

In I. Noct. Lect. De Virgínibus, ut in Comm. Virg. 1. loco.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

Jucunda, nóbilis virgo, Régii in Æmília nata est. Hæc ab incunábulis sanctíssimæ Dei Genitrícis castitátem et vitam secúta carnem jejúniis et vigíliis assídue macerábat: et crebro in oratióne, coram Sanctis atque Angelis suspíria, lacrimásque profúndens, cæléstem in terris vitam æmulabátur: multum ad hoc præcípue adjuvántibus mónitis, ac doctrína beáti Prósperi, tunc ejus civitátis Epíscopi, cui se se illa in disciplínam tradíderat. Ad quam ille scribens hortátus est, ut ómnibus terrénis posthábitis, suíque perféctam victóriam consecúta, ad ea, quæ sursum sunt, mente atque afféctu conscénderet. Cujus illa præcéptis obtém-

perans, sicut in terris secúta est ejus vestígia, ita eídem in cælis méruit sociári séptimo Kaléndas Decémbris. Ejus corpus sepúltum est in ecclésia sancti Petri ejúsdem civitátis, in qua magna pópuli veneratióne cólitur.

℟. Propter veritátem.

Lectio v. et vi. de Sermone sancti Ambrosii Episcopi: Quóniam hódie, de Comm. Virg. 1. loco. In III. Nocturno Homil. Dóminus noster sancti Joannis Chrysost. in Evang. S. Matth.: Accessérunt ad Jesum pharísæi, de eodem Communi 2. loco.

FESTA DECEMBRIS

DIE I.

Translatio
Sanctorum Martyrum
CHRYSANTHI ET DARIÆ
Patronorum.

Duplex majus.

Omnia de Comm. plur. Mart., præter seq.

Oratio.

Beatorum Mártyrum tuórum, Dómine, Chrysánthi et Daríæ, quæsumus, adsit nobis orátio: ut quos venerámur obséquio, eórum pium júgiter experiámur auxílium. Per Dóminum nostrum Jesum Christum Fílium tuum, qui tecum vivit et regnat in unitáte Spíritus sancti.

In I. Nocturno.

De Epístola secúnda beáti Pauli Apóstoli ad Corínthios.

Lectio i. Cap. 4.

Habemus thesáurum istum in vasis fictílibus: ut sublímitas sit virtútis Dei, et non ex nobis. In ómnibus tribulatiónem pátimur, sed non angustiámur: aporiámur, sed non destitúimur: persecutiónem pátimur, sed non derelínquimur: humiliámur, sed non confúndimur: dejícimur, sed non perímus: semper mortificatiónem Jesu in córpore nostro circumferéntes: ut et vita Jesu manifestétur in corpóribus nostris.

℟. Abstérget Deus.

Lectio ii.

Semper enim nos, qui vívimus, in mortem trádimur propter Jesum: ut et vita Jesu manifestétur in carne nostra mortáli. Ergo mors in nobis operátur, vita autem in vobis. Habéntes autem eúmdem spíritum fídei, sicut scriptum est: Crédidi, propter quod locútus sum: et nos crédimus, propter quod et lóquimur: sciéntes quóniam, qui suscitávit Jesum, et nos cum Jesu suscitábit, et constítuet vobíscum. Omnia enim propter vos: ut grátia abúndans per multos in gratiárum actióne, abúndet in glóriam Dei.

℟. Viri sancti.

Lectio iii.

Propter quod non defícimus; sed licet is, qui foris est, noster homo corrumpátur: tamen is qui intus est, renovátur de die in diem. Id enim, quod in præsénti est, momentáneum et leve tribulatiónis nostræ, supra modum in sublimitáte ætérnum glóriæ pondus operátur in nobis: non contemplántibus nobis, quæ vidéntur, sed quæ non vidéntur. Quæ enim vidéntur, temporália sunt; quæ autem non vidéntur, ætérna sunt.

℟. Tradidérunt córpora.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

Sanctorum Chrysánthi et Daríæ córpora in urbem Æmíliæ Régium hac ratióne transláta sunt. Cum primus Berengárius Longobardórum rex, qui étiam in Itália impérium obtinúerat, Romam ob regni negótia petiísset; cogitarétque ecclésiam Papíæ, régia atque imperatória magnificéntia dignam, in qua et ipse sepelirétur, ædificáre; eam ut sanctórum quoque relíquiis celebriórem rédderet, círciter annum nongentésimum quintumdécimum, a Joánne décimo, tunc témporis, Pontífice Máximo, sanctórum Chrysánthi et Daríæ córpora ea lege, ut dictam ecclésiam cónderet, tandem impetrávit. Qui, quæ cogitáverat, perfícere non pótuit. Nam Papíam ingénti lætítia revérsus, mox et bello pétitus, et Longobardórum insídiis circumvéntus, regnóque privátus, occíditur. Cui succédens non multos post annos Berengárius tértius ejus nepos ex fília, cum esset Adelárdo Regiénsium epíscopo arcta familiaritáte conjúnctus, ac benefíciis accéptis devínctus, ejus addúctus précibus, eádem Sanctórum córpora ipsi donávit, ut illa in sua ecclésia honorífice collocáret, círciter annum Dómini nongentésimum quadragésimum séptimum, Agapíto secúndo Pontífice Máximo.

℟. Sancti tui.

Lectio v.

Cum vero et ipse Berengárius tértius multis bellis esset implícitus, Adelárdus métuens, ne in ea rerum perturbatióne tanto thesáuro privarétur, Urso Regiénsis Ecclésiæ advocáto, atque álteri religióso sacerdóti dictas relíquias quam occultíssime Régium asportándas trádidit. Quo in itínere illud permírum áccidit, quod cum in agro Ticinénsi, qua iter est Régium, flúvii extra ripas exundássent, et tota via aquis ingéntibus natáret, ii tamen, qui intempésta nocte Mártyrum córpora deferébant, toto itínere siccis pédibus confécto, Régium pervenére. Ubi illa honorífice excépta, et multis a Deo signis ac miráculis cohonestáta, in basílica sanctæ Maríæ solémni pompa, ac celebritáte Kaléndis Decémbris cóndita sunt.

℟. Vérbera carnífícum.

Lectio vi.

Verum eum in nonnullórum ánimis insidéret suspício, quod prædícta sanctórum córpora Papíæ adhuc essent, quo inítio a Berengário deláta fúerant; Ugo Rangónius Regiénsis epíscopus, ut ex hóminum ánimis scrúpulum hunc evélleret, indícto prius triduáno jejúnio, oratióne præmíssa, nocturnóque Mártyrum in choro decantáto, ac sacro Missæ sacrifício per Epíscopum ipsum perácto; arcam, in qua sacra pígnora servabántur, malléolo a se percússam, aperíri jussit, clero, populóque inspectánte, ac septem tabelliónibus acta excipiéntibus, prídie Kaléndas Decémbris, anno Dómini vigésimo secúndo supra sesquimillésimum, Adriáno sexto Pontífice Máximo. In arca invénta est tum lígnea pyxis, reférta línteis, vestibúsque concísis, ac sánguine respérsis; tum ad

ejus latus capsélla, in quo Sanctórum córpora erant repósita, miríficum odórem spirántia. Quibus ómnibus in público inspéctis, institúta statim est circum platéam solémnis supplicátio: deferénte Epíscopo utrúmque caput cum bráchiis; canónicis autem in férculo capséllam, ac pyxidem, cum cæteris inclúsis ibi relíquiis. Et hæ quidem, absolúta supplicatióne, veneratióni per íntegrum diem expósitæ sunt. Quo témpore períti médici, ad hoc ipsum adhíbiti, censuérunt alteríus ossa ac relíquias maris esse; alteríus féminæ et utriúsque annum agéntis círciter vigésimum. Deínceps vero cápita et bráchia, collégii canonicórum liberalitáte, duóbus argénteis simulácris inclúsa, cæteræ vero relíquiæ cum capsélla in arca marmórea sunt repósitæ.

℟. Tamquam aurum.

In III. Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndum Lucam.

Lectio vii. Cap. 11.

In illo témpore: Dicébat Jesus turbis Judæórum, et princípibus sacerdótum: Væ vobis, qui ædificátis monuménta prophetárum: patres autem vestri occidérunt illos. Et réliqua.

Homilía sancti Joánnis Chrysóstomi.

In Matth. 23. Homil. 75. ante med.

Ut inquirátur, inquit, sanguis ómnium prophetárum a sánguine Abel usque ad sánguinem Zacharíæ, qui périit inter altáre et ædem. Vide quot modis, et arguméntis revocáre, stabilíréque ipsos stúdeat. Dixit jam patres suos ab ipsis condemnátos, qui hi communicássent cum illis, quod ad converténdum parum non est. Dixit quóniam condemnántes álios, ipsis pejóra fáciunt: quod ad confusiónem ipsórum sufficiébat. Dixit, quia non ferent ista impúne: et ut terróris magnitúdinem renováret, gehénnam eis intentávit. Verum quia gehénna futúra est in áltera vita, adjécit et præséntia. Vénient, inquit, ómnia hæc in generatiónem hanc: quæ supplícia cum acrimónia prótulit dicens, quóniam gravióra cæteris patiéntur. Nulla tamen harum ómnium ratióne facti sunt melióres.

℟. Propter testaméntum.

Lectio viii.

Si quis díceret, curnam gravióra ómnibus patiéntur? Respondéndum est, quia gravióra fœdioráque, quam cæteri omnes perpetrárunt, et nihil eos a sceléribus pótuit revocáre. An non audístis Lamech dicéntem, vindicátum ex Cain sépties, ex Lamech vero septuágies sépties? hoc est, plúribus ego, quam Cain, supplíciis dignus sum. Atqui Lamech fratrem non interfécerat, ut Cain. Sed quia nec exémplo quidem commónitus prudéntior factus est, magis punítur. Quóniam qui multos propter peccáta sua vexátos esse non ignórat, neque idcírco factus est mélior, sed éadem commíttere non curat, illórum quoque pœnas juste sustinébit. Opportúne autem Abel in médium prodúxit; ut osténdat, invídia étiam ipsos in cædem incitári.

℟. Sancti mei.

Lectio ix.

Quid ígitur, inquit, dícere potéstis? an fórsitan, quod post commíssa Deus contícuit? an quod exclamávit quidem, sed gravióra supplícia non popóscit? an quod ignorástis, quibus patres vestri exagitáti sunt modis, quóniam prophétas occidérunt? nonne mille cládibus tráditi periérunt? quómodo ígitur melióres facti non estis? Cur autem patrum vestrórum supplícia, et quæ passi sunt, ego enárrem? ipsi vos patres vestros sánguinis crímine condemnástis. Cur ergo pejóra fácitis? vos ipsi jam senténtiam protulístis, quia malos male perdet: quam ígitur, post hanc senténtiam, véniam impetrábitis? O inæstimábilem Dei misericórdiam! qui quamvis sciret, hæc Judæis nihil profutúra, nihilóminus prædicáre, et admonére numquam cessávit.

Te Deum laudámus.

OFFICIUM VOTIVUM

SANCTI PROSPERI

EPISCOPI, CONFESSORIS ET DOCTORIS

REGII PRINCIPALIS PATRONI

Omnia dicuntur de Comm. Conf. Doct., præter ea quæ hic assignantur propria.

In Hymn. Iste Conféssor M. S.

In utrisque Vesperis.

Ad Magnif. Ant. O Doctor óptime, Ecclésiæ sanctæ lumen, beáte Prosper, divínæ legis amátor deprecáre pro nobis Fílium Dei.

Oratio.

Ecclesiam tuam, quæsumus, Dómine, grátia cæléstis amplíficet: quam beáti Prósperi Confessóris tui atque Pontíficis illustráre voluísti gloriósis méritis et doctrínis. Per Dóminum.

Pro Mense Augusto.

In I. Nocturno Lectiones de Scriptura occurrente.

In II. Nocturno.

Ex Libro S. Augustíni Epíscopi de Civitáte Dei.

Lib. 18. Cap. 41. Lectio iv.

Auctores nostri, in quibus non frustra sacrárum litterárum fígitur et terminátur canon, absit, ut inter se áliqua ratióne disséntiant. Unde non immérito, cum illa scríberent, eis Deum vel per eos locútum, non pauci in scholis, aut gymnásiis litigiósis disputatiónibus gárruli, sed in agris, atque in úrbibus cum doctis, atque indóctis tot, tantíque pópuli crediděrunt. Ipsi sane pauci esse debuérunt, ne multitúdine viIésceret, quod carum religióne esse oportéret; nec tamen ita pauci, ut eórum non sit miránda consénsio. ℟. Invéni.

Lectio v.

Neque enim in multitúdine philosophórum, qui labóre étiam litterário monuménta suórum dógmatum reliquérunt, fácile quis invénerit, inter quos cuncta, quæ sensére, convéniant; quod osténdere hoc ópere longum est. Ubi etsi áliqua vera dicebántur, eádem licéntia dicebántur, et falsa; prorsus ut non frustra talis cívitas mysticum vocábulum Babylónis accéperit. Bábylon quippe interpretátur Confúsio quod nos jam dixísse memínimus. Non ínterest diáboli regis ejus, quam contráriis inter se rixéntur erróribus, quos mérito multæ, variæque impietátis páriter póssidet. ℟. Pósui adjutórium.

Lectio vi.

At vero gens, pópulus, cívitas, respública, Israelítæ, quibus crédita sunt elóquia Dei, nullo modo pseudoprophétas cum veris Prophétis pari licéntia confudérunt, sed concórdes inter se, atque in nullo dissentiéntes,

sacrárum litterárum veráces ab eis agnoscebántur et tenebántur auctóres. Ipsi eis erant Philósophi, hoc est amatóres sapiéntiæ, ipsi sapiéntes, ipsi Theólogi, ipsi Prophétæ, ipsi Doctóres probitátis, atque pietátis. Quicúmque secúndum illos sápuit et vixit, non secúndum hómines, sed secúndum Deum, qui per eos locútus est, sápuit et vixit. ℟. Iste est.

In III. Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndum Matthæum.

Lectio vii. Cap. 5.

In illo témpore: Dixit Jesus discípulis suis: Vos estis sal terræ. Quod si sal evanúerit, in quo saliétur? Et réliqua.

Homilía sancti Hilárii Epíscopi.

Comment. in Matth. cap. 4. post initium.

Vos estis sal terræ: quod si sal infatuátum fúerit, ad níhilum valet id quod saliétur. Sal, ut árbitror, terræ nullum est. Quómodo ergo Apóstolos sal terræ nuncupávit? Sed propríetas est quærénda dictórum, quam et Apostolórum offícium, et ipsíus salis natúra monstrábit. Sal est in se uno cóntinens aquæ, et ignis eleméntum, et hoc ex duóbus est unum. ℟. Amávit eum.

Lectio viii.

Hic ígitur in omnem usum humáni géneris efféctus, incorruptiónem corpóribus, quibus fúerit aspérsus, impértit et ad omnem sensum condíti sapóris aptíssimus est. Apóstoli autem sunt rerum cæléstium prædicatóres et æternitátis velut satóres, immortalitátem ómnibus corpóribus, quibus eórum sermo aspérsus fúerit, conferéntes. Mérito ígitur sal terræ nuncupáti sunt, per doctrínæ virtútem saliéndi modo æternitáti córpora reservántes. ℟. In médio Ecclésiæ.

Lectio ix.

Sed natúra salis semper éadem est, nec immutári unquam potest. Verum quia conversióni homo súbjacet, et solus beátus, qui usque ad finem in ómnibus Dei opéribus permánserit: ídeo eos sal terræ nuncupátos monet in tráditæ sibi potestátis virtúte persístere, ne infatuáti nihil sáliant, et ipsi, sensu accépti sapóris amísso, vivificáre corrúpta non possint, et projécti de Ecclésiæ promptuáriis cum his, quos salíerint, pédibus incedéntium proterántur. Te Deum.

Pro Mense Septembri.

In II. Nocturno.

De Exposit. S. Augustíni Episc. in Epístolam primam beáti Joánnis.

Tract. 3. Cap. fin. Lectio iv.

Non habétis necessitátem, ut áliquis vos dóceat, qui únctio ipsíus docet vos de ómnibus. Quid ergo nos fácimus, fratres, quia docémus vos? Si únctio ejus docet vos de ómnibus, quasi nos sine causa laborámus. Et ut quid tantum clamámus? Dimittámus vos unctióni illíus et dóceat vos únctio ipsíus. Sed modo mihi fácio quæstiónem et illi ipsi Apóstolo fácio: dignétur audíre párvulum quæréntem a se. Ipsi Joánni dico: Unctiónem habébant, quibus loquebáris? Tu dixísti, quia únctio ipsíus docet vos de

ómnibus; ut quid talem Epístolam fecísti? quid illos tu docébas? quid instruébas? quid ædificábas?

℟. Invéni David.

Lectio v.

Jam hic vidéte magnum sacraméntum, fratres. Sonus verbórum nostrórum aures pércutit, magíster intus est. Nolíte putáre quemquam hóminem áliquid díscere ab hómine. Admonére póssumus per strépitum vocis nostræ: si non sit intus, qui dóceat, inánis fit strépitus noster. Magistéria forínsecus, adjutória quædam sunt et admonitiónes. Cáthedram in cælo habet, qui corda docet. De Dómino dico. Proptérea ait et ipse in Evangélio: Nolíte vobis dícere magístrum in terra; unus est magíster vester Christus. Ipse vobis ergo intus loquátur, quando nemo hóminum illic est; quia etsi áliquis est a látere tuo, nullus est in corde tuo. Christus sit in corde.

℟. Pósui adjutórium.

Lectio vi.

Sic sunt ista verba, fratres, quæ forínsecus dícimus, quómodo est agrícola ad árborem: forínsecus operátur, adhíbet aquam et diligéntiam cultúræ. Quælibet forínsecus adhíbeat, numquid poma format? numquid nuditátem lignórum vestit umbra foliórum? numquid tale áliquid intrínsecus agit? Sed quis agit hoc? Audíte agrícolam Apóstolum, vidéte quid sumus et audíte magístrum interiórem: Ego plantávi, Apóllo rigávit, sed Deus increméntum dedit. Hoc ergo vobis dícimus: sive plantémus, sive rigémus loquéndo, non sumus áliquid, sed ille, qui increméntum dat Deus, idest únctio illíus, qui docet vos de ómnibus. ℟. Iste est qui.

In III. Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndum Matthæum.

Lectio vii. Cap. 5.

In illo témpore: Dixit Jesus discípulis suis: Vos estis sal terræ. Quod si sal evanúerit, in quo saliétur? Et réliqua.

Homilía sancti Joánnis Chrysóstomi.

Homil. 15. in Matth. sub med.

Attendite quid díxerit: Vos estis sal terræ: per quod osténdit, quam necessário ista præcípiat. Non enim de vestra, inquit, tantúmmodo vita, sed de univérso orbe vobis rátio reddénda est. Non ad duas quippe urbes aut decem, aut vigínti, neque ad unam gentem vos mitto, sicut mittébam Prophétas, sed ad omnem terram prorsus ac mare, totúmque mundum, et hunc váriis crimínibus oppréssum.

℟. Amávit eum.

Lectio viii.

Dicendo enim: Vos estis sal terræ, osténdit univérsam hóminum infatuátam esse natúram et peccatórum vi corrúptam: et idcírco illas ab eis virtútes requírit, quæ máxime ad multórum salútem procurándam necessáriæ sunt, atque útiles. Nam qui mansuétus est ac modéstus et miséricors et justus, non intra se tantúmmodo hæc recte facta conclúdit, verum in aliórum quoque utilitátem præcláros hos fáciet efflúere fontes. Igitur, qui corde mundo est atque pacíficus, et persecutiónem pro veritáte

pátitur, nihilóminus in commúne cómmodum vitam instítuit. ℟. In médio Ecclésiæ.

Lectio ix.

Ne ígitur putétis, inquit, ad lévia vos ducéndos esse certámina, neque exiguárum rerum vobis ineúndam esse ratiónem: Vos estis sal terræ. Quid ígitur? Ipsi ne putrefácta medicáti sunt? Nequáquam: neque enim fíeri potest, ut ea, quæ jam corrúpta sunt, salis perfricatióne reparéntur. Non ergo hoc fecérunt, sed ante renováta, sibíque trádita, atque ab illa jam putrédine liberáta aspergébant sale, et in ea novitáte conservábant, quam a Dómino suscéperant. Liberáre quippe a putrédine peccatórum Christi virtútis est; ut autem ad illam íterum non revertántur, Apostolórum curæ est, ac labóris. Te Deum laudámus.

Pro Mense Octobri.

In II. Nocturno.

Ex libro Morálium sancti Gregórii Papæ.

Lib. 9. Cap. 6. Lectio iv.

Hinc namque per Daniélem dícitur: Pertransíbunt plúrimi, et múltiplex erit sciéntia. Hinc Joánni in prióri parte revelatiónis Angelus dicit: Signa, quæ locúta sunt septem toníttrua. Cui tamen in ejúsdem revelatiónis término præcépit dicens: Ne signáveris verba prophetíæ libri hujus. Pars quippe revelatiónis antérior signári præcípitur, términus prohibétur: quia quidquid in sanctæ Ecclésiæ inítiis látuit, finis quotídie osténdit. Nonnúlli vero a Græca líttera, quæ Ypsilon dícitur, Hyadas nuncupátas arbitrántur. Quod si ita est, significatióni, quam díximus, contrárium non est. ℟. Invéni.

Lectio v.

Doctores enim his stellis non inconveniénter expréssi sunt, quæ a lítteris nomen trahunt. Sed quamvis Hyades ab ejúsdem lítteræ visióne non díscrepent; certum tamen est, quia hyetos Imber dícitur, eo quod exórtæ plúvias appórtant. Vir ígitur sanctus redemptiónis nostræ órdinem contemplátus admirétur, atque admírans exclámet, dicens: Qui exténdit cælos solus, et gráditur super fluctus maris; qui facit Arctúrum, et Oríonas, et Hyadas.

℟. Pósui adjutórium.

Lectio vi.

Extensis étenim cælis, Dóminus formávit Arctúrum: quia in honórem dedúctis Apóstolis, in cæléstí conversatióne fundávit Ecclésiam. Formáto quoque Arctúro fecit Oríonas: quia roboráta fide universális Ecclésiæ, contra procéllas mundi édidit mártyres. Editis quoque Oriónibus prótulit Hyadas: quia convalescéntibus contra advérsa martyribus, ad infundéndam ariditátem humanórum córdium doctrínam cóntulit magistrórum. Isti ítaque sunt astrórum spirituálium órdines, qui dum summis virtútibus éminent, semper ex supérnis lucent.

℟. Iste est qui.

In III. Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndum Matthæum.

Lectio vii. Cap. 5.

In illo témpore: Dixit Jesus discípulis suis: Vos estis sal

terræ. Quod si sal evanúerit, in quo saliétur? Et réliqua.

Homilía sancti Augustíni Epíscopi.

Ex Lib. I. de Serm. Domini in monte, c. 6.

Neque accéndunt lucérnam, et ponunt eam sub módio. Quid putámus: ita esse dictum: Sub módio, ut occultátio tantum lucérnæ accipiénda sit, tamquam si díceret: Nemo accéndit lucérnam, et occúltat illam? An áliquid étiam módius signíficat, ut hoc sit pónere lucérnam sub módio, superióra fácere córporis cómmoda, quam prædicatiónem veritátis: ut ídeo quisque veritátem non prædicet, dum timet, ne áliquid in rebus corporálibus, et temporálibus moléstia patiátur? Et bene módius dícitur, sive propter retributiónem mensúræ, quia quisque recípiet, quæ gessit in córpore; sive quóniam temporália bona, quæ in córpore peragúntur, certa diérum mensúra et inchoántur et tránseunt, quam fortásse signíficat módius.

℟. Amávit eum.

Lectio viii.

Sub módio ergo lucérnam ponit quisquis lucem bonæ doctrínæ cómmodis temporálibus obscúrat et tegit. Super candelábrum autem, qui corpus suum ministério Dei subjícit, ut supérior sit prædicátio veritátis et inférior sérvitus córporis. Per ipsam tamen córporis servitútem excelléntior lúceat doctrína, quæ per offícia corporália, idest, per vocem et linguam et céteros córporis motus in bonis opéribus insinuátur étiam discéntibus. ℟. In médio.

Lectio ix.

Super candelábrum ergo ponit lucérnam, cum dicit Apóstolus: Non sic pugno tamquam aerem cædens, sed castígo corpus meum et servitúti subjício, ne forte áliis prædicans, ipse réprobus invéniar. Quod vero ait: Ut lúceat ómnibus qui in domo sunt: domum puto dictam habitatiónem hóminum, idest ipsum mundum; propter id quod supérius ait: Vos estis lumen mundi: aut si quisque domum vult accípere Ecclésiam, nec hoc est absúrdum.

Te Deum laudámus.

Pro Mense Novembri.

In II. Nocturno.

Sermo S. Augustíni Epíscopi.

Ser. 3. De Verb. Dom. in Matth.

Lectio iv.

Cum nobis pro offício cómpetat dícere, vobis autem convéniat pro devotióne audíre, quid tam necessárium tamque pértinens póterit utrísque contíngere, quam ut quod religióse dícitur et devóte audítur, obséquiis competéntibus teneátur? Nam si religiósa non tacére lucrum est, tacére dispéndium; quanto ítaque potióra lucra potúerint proveníre, cum operatiónis efféctu monstrátur quidquid magistériis cæléstibus et díscitur et tenétur? Par étenim causa et docéntem, et audiéntem constríngit, ut utriúsque proféssio factórum testificatióne signétur. ℟. Invéni David.

Lectio v.

Et quamvis dissímile sit doctóris discentísque offícium, tamen utriúsque par esse debet sanctárum legum obséquium:

ut jungántur factis, qui separántur officiis: copuléntur ópere, qui divérsi sunt nómine; et quos vocábula ab ínvicem séparant, eos observántia præceptórum fidéliter ac devóte conjúngat. Quare sic fit, ut utriúsque divérsus sit actus, sed observántiæ par sit necessárius in utrísque efféctus, ut factórum in ambóbus conspíret assénsus, quibus divérsus est in vocábulis sonus. ℟. Pósui.

Lectio vi.

In doctóre enim molésta est causa, dícere nec fácere, præcípere nec observáre; in discénte vero, audíre velle quod nolit impléré, aures audítui accommodáre, et ab ópere voluntátem avértere. Céterum, qui facit quod docet, et quidquid ímperat complet, máximus in cæléstibus senténtia Dómini declarátur. At vero, qui quod dicit négligit, et qui quod audit contémnit, salútis reus exístit, qui observánda contémpsit et perícula non vitávit. Amat enim mortem, qui vitæ præcépta non servat, et horret vitam, qui peccáta morti débita desperáta morte frequéntat.
℟. Iste est qui.

In III. Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndum Matthæum.

Lectio vii. Cap. 5.

In illo témpore: Dixit Jesus discípulis suis: Vos estis sal terræ. Quod si sal evanúerit, in quo saliétur? Et réliqua.

Homilía sancti Joánnis Chrysóstomi.

Ex Hom. 15. in Matth. circa med.

Si autem sal evanúerit, in quo saliétur? Ad níhilum valet ultra, nisi ut mittátur foras, et conculcétur ab homínibus. Alii enim, etiámsi sæpe delínquant, possunt tamen ad véniam perveníre; si vero hoc magíster ipse patiátur omni satisfactióne privábitur et supplícia extréma persólvet. Ne enim audiéntes: Cum exprobráverint vobis, et persecúti vos fúerint et díxerint omne malum advérsum vos, in médium prodíre formídent, dicit: Quóniam nisi ad ista fuéritis paráti, frustra étiam prodítis in públicum. Non enim vos opórtet maledícta hóminum timére, sed laudes, quas in audíre cupiátis, tunc vere infatuándi estis atque calcándi.
℟. Amávit eum.

Lectio viii.

Si vero, perseverábitis vosmetípsos úndique castigántes, et deínde audiéritis mala, gaudéte; hoc enim est opus salis, laxa quæque úrere atque restríngere. Itaque jam necessária subséquitur maledíctio, nihil vobis prorsus incómmodans, imo étiam testimónium vestræ pérhibens firmitátis. Si vero illa timéntes fortitúdinem vobis útilem deserátis, multo sævióra patiémini, et male scílicet audiéntes et contémpti a cunctis atque despécti; hoc namque est ab ómnibus conculcári. Deínde ad áliud eos sublímius ducit exémplum: Vos estis lux mundi.
℟. In médio Ecclésiæ.

Lectio ix.

Iterum mundi, non unius profécto gentis, nec vigínti úrbium, sed totíus orbis lumen tunc perhibéntur, et lumen intelligíbile, ipsóque sole fulgéntius, sicut étiam sal hoc loco

intellígitur spirituále. Prius autem sal pósuit, deínde lumen, ut discas quantum sit verbórum uréntium benefícium, quantúmque cómmodum honéstæ rectæque doctrínæ. Hæc síquidem stringit ánimos, nec quoquam diffluére permíttit, facítque atténtius ad lumen virtútis aspícere, ad quam velut apprehénsa manu pértrahit audiéntes.

Te Deum laudámus.

Pro Mense Decembri.

In II. Nocturno.

Sermo S. Augustíni Epíscopi.

Ex Epist. 152. tom. 2.

Lectio iv.

SOLLICITISSIME cavéndum est in docéndo supérbiæ vítium, quod in discéndo non ita est. Unde sancta Scriptúra nos ádmonet dicens: Sit omnis homo velox ad audiéndum, tardus autem ad loquéndum; et ille in Psalmo ait: Audítui meo dabis gáudium et lætítiam; continuóque subjécit: Exultábunt ossa humiliáta; vidit enim in audiéndo facíllime servári humilitátem, quæ diffícilis est in docéndo; quóniam necésse est, ut doctor hábeat superiórem locum, ubi laboriósum est obtinére ne subrépat elátio.

℟. Invéni David.

Lectio v.

In Psalm. 129.

ECCE enim, fratres mei, dico caritáti vestræ: lóquimur nos modo ad vos, ut áliquid doceámus vos, quanto mélius, si omnes scirémus, et nemo docéret álterum, ut non esset álius loquens, álius áudiens; sed omnes audiéntes unum illum, cui dícitur: Audítui meo dabis gáudium et lætítiam. Unde et ille Joánnes non tam gaudébat, quia prædicábat et quia loquebátur; sed gaudébat, quia audiébat; ait enim: Amícus autem sponsi stat, et audit eum, et gáudio gaudet propter vocem sponsi. Itaque ibi unusquísque probet se, non ut loquátur, sed ut de álio locutiónis offícium éxigat. Gáudium autem taciturnitátis intus in voluntáte hábeat, vocem doctrínæ in necessitáte. ℟. Pósui adjutórium.

Lectio vi.

De Baptismo contra Donat. lib. 2. c. 5.

ET plerúmque doctóribus minus áliquid revelátur, ut eórum pátiens et húmilis cáritas, in qua fructus major est, comprobétur; vel quómodo téneant unitátem, cum in rebus obscurióribus divérsa séntiunt; vel quómodo accípiant veritátem, cum contra id, quod sentiébant, declarátam esse cognóscunt. Quorum duórum maniféstum tenémus unum in beáto Cypriáno: idest quómodo tenúerit unitátem cum eis, a quibus divérsum sentiébat. Hómines enim sumus: unde áliquid áliter sápere quam se res habet, humána tentátio est. Nimis autem amándo senténtiam suam, vel invidéndo melióribus usque ad sacrilégium perveníre, diabólica præsúmptio est: in nullo autem áliter sápere quam res se habet, angélica perféctio est.

℟. Iste est.

In III. Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndum Matthæum.

Lectio vii. Cap. 5.

IN illo témpore: Dixit Jesus discípulis suis: Vos estis sal

terræ. Quod si sal evanúerit, in quo saliétur? Et réliqua.

De Homilía sancti Joánnis Chrysóstomi.

Ex Homil. 15. in Matth.

Luceat lux vestra: hoc est, plúrima in vobis sit virtus, ac máxime ingens illíus accendátur ignis et ineffábile omníno lumen effúlgeat. Quando autem tam magna virtus fúerit et clara, latére non póterit, étiam si mille illam contégere velit modis ille, qui póssidet. Bene autem ait, Lumen: nihil est, quod sic hóminem fáciat insígnem, atque conspícuum, etiámsi magno ámbitu optet latére, ut splendor iste virtútis. Sicut enim ipso sole circúmdatus, ita útique clarus effúlget, nec in terram solúmmodo rutilátus próprіæ virtútis emíttit, sed supra ipsum étiam cælum próprio fulgóre radiábit.

℟. Amávit eum.

Lectio viii.

Hinc ítaque illos ubérius consolátur. Etsi, inquit, maledícta in vos audiéntes dolétis, habétis tamen plúrimos, quos ad amórem atque admiratiónem Dei vestro adducátis exémplo. Tunc enim multi erunt omníno mirántes, non útique vos tantum, sed per vos étiam Patrem vestrum. Nec dixit, Deum, sed Patrem; conferéndæ illis nobilitátis prærogatívam hoc jam nómine largiéndo. Consídera, quantum istiúsmodi sit cómmodum, quantum étiam discrímen. Si enim vítiis sordeámus etiámsi nobis nullus obtréctet, érimus ómnibus miserióres. Si vero virtútibus splendére curémus, vel si totus mundus contra nos maledíctis volúerit personáre, érimus ómnium beatíssimi, atque ad nos trahémus omnes, qui veníre elégerint ad salútem. Omni quidem tuba documénta sunt óperum claróra, vitáque munda, ipsa est luce fulgéntior.

℟. In médio.

Lectio ix.

Ex Hom. 16. in Matth. post init.

Non veni sólvere legem, sed implére. Legem vero non uno tantum, sed áltero et tértio implévit modo. Uno quidem, quia nihil ex legítimis ipse transgréssus est: álio vero, quia per nos quoque idípsum facit, quod Paulus significándo dicébat: Quóniam finis legis Christus ad justítiam omni credénti. Quod enim illa per lítteram non pótuit, hoc per fidem ipse confécit. Si vero áliquis diligénter exáminet, álium quoque tértium modum implétæ ab eo legis invéniet. Quem vero istum? Ipsa útique præcépta, quæ erat datúrus: non enim intéritus priórum, sed augméntum pótius et compleméntum erant ea quæ dicebántur a Christo. Illíus quippe senténtiæ, qua dícitur: Non occídes, non interémptio, sed adimplétio magis atque munítio est, dícere: Non irascáris; omniúmque simíliter ceterórum.

Te Deum laudámus.

COMMEMORATIONES PATRONORUM

IN SUFFRAGIIS SANCTORUM FACIENDÆ

De SS. CHRYSANTHO ET DARIA Mart.

Ad Laudes. Ant. Vestri capílli cápitis omnes numeráti sunt: nolíte timére, multis passéribus melióres estis vos.

℣. Exultábunt sancti in glória.

℟. Lætabúntur in cubílibus suis.

Orémus.

Beatorum Mártyrum tuórum, Dómine, Chrysánthi et Daríæ quæsumus, adsit nobis orátio: ut quos venerámur obséquio, eórum pium júgiter experiámur auxílium.

Ad Vesp. Ant. Gaudent in cælis ánimæ sanctórum, qui Christi vestígia sunt secúti, et quia pro ejus amóre sánguinem suum fudérunt, ídeo cum Christo exúltant sine fine.

℣., et Oratio ut supra.

De S. PROSPERO

Episc. Confess. et Doct.

Ad Laudes. Ant. Euge, serve bone et fidélis, quia in pauca fuísti fidélis, supra multa te constítuam; dicit Dóminus.

℣. Justum dedúxit Dóminus per vias rectas.

℟. Et osténdit illi regnum Dei.

Orémus.

Ecclesiam tuam, quæsumus Dómine, grátia cæléstis amplíficet, quam beáti Prósperi Confessóris tui atque Pontíficis illustráre voluísti gloriósis méritis et doctrínis.

Ad Vesp. Ant. O Doctor óptime, Ecclésiæ sanctæ lumen beáte Prosper, divínæ legis amátor, deprecáre pro nobis Fílium Dei.

℣. et Oratio ut supra.

Nihil obstat quominus in hac Appendice edantur Officia propria hujus Diœcesis a novissimo libello nostro fideliter deprompta.

Regii Lepidi, 15 Maji 1896.

L. ✠ S.

✠ VINCENTIUS Episcopus.

INDEX ALPHABETICUS

Taurini 1896. Ex Typ. Pont. Petri Marietti.

Dominica II. Octobris
solemnitatem Ss. Rosarii insequenti.

In Festo

B. Mariæ Virginis

sub titulo

Magnæ Hungarorum Dominæ.

Duplex II. classis.

Omnia ut in Officio votivo Immaculatæ Conceptionis B. Mariæ V. præter sequentia.

Ad Vesperas.

Hymnus.

O Gloriósa, o speciósa,
Stella luminósa:
Dómina mundi,
Mater gratiósa!

Vox angélica, vox prophética,
Proles Davídica:
Tibi cóncinit
Sálomon cántica!

Regína cœli, medéla mali,
Fortitúdo poli:
Vírgula plena
Colóre vernáli!

Auróra surgens, lucérna lucens,
Sol rádiis fulgens:
Illuminátrix,
Ténebras exclúdens!

Pulchra lunáris, fuga languóris,
Fer opem revínctis:
Qui puniúntur
Cárcerum caténis.

Solis æmula, fumi vírgula,
Pulchra puéllula:
Te concupívit
Rex sine mácula.

Torques aúrea, Regis vínea,
Turris ebúrnea:
Sis paupéribus
Salútis gálea. Amen.

℣. Salve Magna Dómina, cœlórum regína! ℟. Nostri, Patróna! in auxílium festína.

Oratio.

Deus, qui intercessióne immaculátæ Vírginis Maríæ, gentem nostram innúmeris cumulásti benefíciis: concéde propítius; ut quam protorége beáto Stéphano auctóre, Magnam Dóminam celebrámus, et Patrónam venerámur in terris, perénni ejus con-

sórtio lætémur in cœlis. Per Dóminum nostrum.

Ad Matutinum.

Invitat. Immaculátam Dei Genitrícem vírginem, Magnam Dóminam ac Patrónam celebrémus: * Christum ejus Fílium adorémus Dóminum.

Ps. Veníte exsultémus.

In I. Nocturno.

De libro Ecclesiástici.

Lectio i. Cap. 24.

Ego ex ore Altíssimi prodívi primogénita ante omnem creatúram: ego feci in cœlis, ut orirétur lumen indeficiens, et sicut nébula texi omnem terram: ego in altíssimis habitávi, et thronus meus in colúmna nubis. Gyrum cœli circuívi sola, et profúndum abýssi penetrávi, in flúctibus maris ambulávi, et in omni terra steti; et in omni pópulo, et in omni gente primátum hábui: et ómnium excelléntium et humílium corda virtúte calcávi: et in his ómnibus réquiem quæsívi, et in hæreditáte Dómini morábor.

℟. Per unum hóminem peccátum in hunc mundum intrávit, in quo omnes peccavérunt. * Ne tímeas María, invenísti grátiam apud Deum. ℣. Erípuit Dóminus ánimam tuam de morte, et contra inimícum factus est protéctor tuus. Ne tímeas.

Lectio ii.

Tunc præcépit, et dixit mihi Creátor ómnium, et qui creávit me, requiévit in tabernáculo meo, et dixit mihi: In Jacob inhábita, et in Israël hereditáre, et in eléctis meis mitte radíces. Ab inítio, et ante sæcula creáta sum, et usque ad futúrum sæculum non désinam, et in habitatióne sancta coram ipso ministrávi. Et sic in Sion firmáta sum, et in civitáte sanctificáta simíliter requiévi, et in Jerúsalem potéstas mea. Et radicávi in pópulo honorificáto, et in parte Dei mei hæréditas illíus, et in plenitúdine sanctórum deténtio mea.

℟. Transíte ad me omnes qui concupíscitis me: * Et narrábo vobis, quanta fecit Deus ánimæ meæ. ℣. Vivit Dóminus, quóniam adimplévit in me misericórdiam suam. Et narrábo.

Lectio iii.

Quasi cedrus exaltáta sum in Líbano, et quasi cypréssus in monte Sion:

quasi palma exaltáta sum in Cades, et quasi plantátio rosæ in Jéricho: quasi olíva speciósa in campis, et quasi plátanus exaltáta sum juxta aquam in platéis. Sicut cinnamómum, et bálsamum aromatízans odórem dedi: quasi myrrha elécta dedi suavitátem odóris: et quasi storax, et gálbanus, et úngula: et gutta, et quasi Líbanus non incísus vaporávi habitatiónem meam: et quasi bálsamum non mixtum odor meus. Ego quasi terebínthus exténdi ramos meos, et rami mei honóris et grátiæ. Ego quasi vitis fructificávi suavitátem odóris.

℟. Elécta mea cándida sicut nix in Líbano; sicut favus distíllans lábia ejus: * Mel et lac sub lingua illíus. ℣. Veni de Líbano, sponsa mea, veni, coronáberis coróna gratiárum. Mel et lac. Glória Patri. Mel et lac.

In II. Nocturno.
Sermo sancti Bernárdi Abbátis.

Lectio iv.

Ex Homilia 2. super **Missus** circa finem.

Et nomen, inquit, Vírginis María, quod interpretátum maris stella dícitur. Ipsa namque est nóbilis illa stella ex Jacob orta, cujus rádius univérsum orbem illúminat. Ipsa, inquam, est præclára et exímia stella super hoc mare magnum et spatiósum necessário subleváta, micans méritis, illústrans exémplis. O quisquis te intélligis in hujus sæculi proflúvio magis inter procéllas et tempestátes fluctuáre, quam per terram ambuláre: ne avértas óculos a fulgóre hujus síderis, si non vis óbrui procéllis. Si insúrgant venti tentatiónum, si incúrras scópulos tribulatiónum, réspice stellam, voca Maríam. Si jactáris supérbiæ undis, si ambitiónis, si detractiónis, si æmulatiónis, réspice stellam, voca Maríam. Si críminum immanitáte turbátus, consciéntiæ fœditáte confúsus, judícii horróre pertérritus, bárathro incípias absorbéri tristítiæ, desperatiónis abýsso, cógita Maríam. In perículis, in angústiis, in rebus dúbiis, Maríam cógita, Maríam ínvoca. Ipsam sequens, non dévias: ipsam rogans, non despéras: ipsam cógitans, non erras: ipsa tenénte, non córruis: ipsa protegénte non métuis: ipsa

duce non fatigáris: ipsa propítia pérvenis, et sic in temetípso experíris quam mérito dictum sit: et nomen Vírginis María.

℟. Ego ex ore Altíssimi prodívi, primogénita ante omnem creatúram: ego feci in cœlis, ut orirétur lumen indefíciens. * Nondum erant abýssi, et ego jam concépta eram. ℣. Deus enim creávit me in justítia, et apprehéndit manum meam, et servávit me. Nondum erant.

Lectio v.

Intuére o homo, consílium Dei, agnósce consílium sapiéntiæ, consílium pietátis. Redemptúrus humánum genus, prétium univérsum cóntulit in Maríam. Altius ergo intuémini quanto devotiónis afféctu a nobis volúerit honorári, qui totíus boni plenitúdinem pósuit in María: ut proínde, si quid spei in nobis est, si quid grátiæ, si quid salútis, ab ea novérimus redundáre, quæ ascéndit delíciis áffluens. Tolle Maríam hanc maris stellam, quid nisi calígo invólvens, umbra mortis, et densíssimæ ténebræ relinquúntur? Totis ergo medúllis córdium, totis præcordiórum afféctibus, et votis ómnibus Maríam hanc venerémur, quia sic est volúntas ejus, qui totum nos habére vóluit per Maríam. In ómnibus síquidem, et per ómnia próvidens míseris trepidatiónem nostram solátur, fidem éxcitat, spem róborat, diffidéntiam ábigit, érigit pusillanimitátem.

℟. Nihil inquinátum in eam incúrrit: * Candor est lucis ætérnæ et spéculum sine mácula. ℣. Est enim hæc speciósior sole, et luci comparáta invenítur púrior. Candor est lucis.

Lectio vi.

Ex oratione Pauli Esterházy Palatini Regni Hungariæ.

Meménto gloriósa Dei Génitrix, Magna Hungarórum Dómina, Sanctíssima Virgo María! meménto hæreditátis tuæ, quam fidélis servus tuus, primus rex, et apóstolus noster, sanctus Stéphanus tibi commendávit, ac testaménto transcrípsit. Réspice benígno vultu super regnum tuum, et gloriósis méritis tuis intercéde et sta pro pópulo tuo apud Fílium tuum Jesum Christum. Ad te clamavérunt patres nostri, et salvi facti sunt ex

univérsis tribulatiónibus suis; quia vigilávit óculus tuus assídue pro hæreditáte sua, o Dómina in ætérnum benedícta! Tali ergo spe erécti, ac fidúcia animáti sub tuum præsídium confúgimus nos pópulus tuus. Prótege, ac defénde potentíssimo patrocínio tuo pátriam nostram. Impetra sanctæ Matri Ecclésiæ et fídei cathólicæ hic et ubíque terrárum exaltatiónem: nobis cor dócile, et fídei frúctibus fœcúndum. Agnóscimus, o Dómina! quia peccávimus, sed noli meminísse iniquitátum nostrárum. Lóquere pro nobis bona apud Fílium tuum, ut secúndum voluntátem ejus vitam nostram instituámus, et te Dóminam, ac Patrónam nostram venerémur ómnibus diébus nostris.

℟. Signum magnum appáruit in cœlo: Múlier amícta sole, et luna sub pédibus ejus: * Et in cápite ejus coróna stellárum duódecim. ℣. Induit eam Dóminus vestiméntis salútis, induménto justítiæ, et quasi sponsam ornávit eam monílibus suis. Et in cápite. Glória Patri. Et in cápite.

In III. Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndum Lucam.

Lectio vii. Cap. 1. c.

In illo témpore: Missus est Angelus Gábriel a Deo in civitátem Galilǽæ, cui nomen Názareth, ad vírginem desponsátam viro. Et réliqua.

Homilía sancti Bernárdi Abbátis.

Homil. 2. super Missus est.

Novum cánticum illud, quod solis dábitur in regno Dei cantáre virgínibus, ipsam vírginum Regínam, imo primam inter céteras esse cantatúram, nemo est, qui ámbigat. Puto autem illam, præter illud, quod solis licet, cum ómnibus tamen virgínibus ei, ut dixi, commúne erit, dulcióri quodam, atque elegantióri cármine lætificatúram esse civitátem Dei. Hujus ítaque dulcísonos deprómere, vel exprímere módulos ne ipsárum quidem vírginum ulla digna inveniétur, quia mérito decantándum servábitur illi, quæ sola de partu, et partu divíno gloriátur. Gloriátur, dixi, de partu, non in se, sed in ipso, quem péperit. Deus síquidem, Deus enim est, quem pé-

perit, et qui Matrem suam in cœléstibus donatúrus glória singulári, in terris præveníre curávit et grátia, quia vidélicet ineffabíliter, et intácta concíperet, et páreret incorrúpta.

℟. Hortus conclúsus soror mea sponsa, hortus conclúsus, fons signátus: * Emissiónes tuæ paradísus, o María. ℣. Aperi mihi, soror mea, amíca mea, colúmba mea, immaculáta mea. Emissiónes.

Lectio viii.

Deum hujúsmodi decébat natívitas, qua nónnisi de vírgine nascerétur. Talis congruébat et vírgini partus, ut non páreret, nisi Deum. Proínde Factor hóminum, ut homo fíeret, nascitúrus de hómine, talem sibi ex ómnibus débuit delígere, imo cóndere Matrem, qualem et se decére sciébat, et sibi nóverat placitúram. Vóluit ítaque esse vírginem, de qua immaculáta immaculátus procéderet, ómnium máculas purgatúrus. Vóluit et húmilem, de qua mitis et húmilis corde prodíret, harum in se virtútum necessárium ómnibus, saluberrimúmque exémplum ostensúrus. Dedit Vírgini partum, qui ei jam ante et virginitátis inspiráverat votum, et humilitátis prærogáverat méritum. Ut ígitur, quæ Sanctum Sanctórum conceptúra erat páriter, et paritúra, sancta esset córpore, accépit donum virginitátis; ut esset et mente, accépit donum humilitátis. * O admirábilem, et omni honóre digníssimam Vírginem! O féminam singuláriter venerándam, super omnes féminas admirábilem, paréntum reparatrícem, posterórum vivificatrícem! Missus est Angelus ad vírginem, vírginem carne, vírginem mente, vírginem professióne, vírginem dénique, qualem descríbit Apóstolus, mente, et córpore sanctam; nec nóviter, nec fortúito invéntam, sed a sǽculo eléctam, ab Altíssimo præcógnitam, et sibi præparátam, ab Angelis servátam, a Pátribus præfigurátam, a Prophétis promíssam.

℟. Magníficat ánima mea Dóminum, * Quia fecit mihi magna qui potens est, et sanctum nomen ejus. ℣. Ecce enim ex hoc beátam me dicent omnes generatiónes. Quia. Glória Patri. Quia.

Lectio ix. Homilia Dominicæ occurr.

Ad Laudes.

Hymnus.

O potens Virgo Dominíque Mater
Hungáræ gentis colúmen, coróna,
Prisca quæ patrum píetas dicávit,
Accipe vota.

Namque vix nomen pópulo obsequénti
Intulit Christi Stéphanus fidémque
Te sui regni Dóminam vocávit
Teque Patrónam.

Ergo si dextras férimus supínas,
Líttore e nostro genus omne morbi
Pelle, et a nobis rémove dolósas
Dæmonis artes.

Da pias mentes animúmque rectum,
Díssipes quidquid nóceat juvéntæ,
Quidquid et turbet plácidam senéctam
Hinc age clemens.

Fac ut in nobis fídei perénnis
Stet vigor; serves túlimus quæ dudum
Múnera, et tandem número beáti
Agminis adde.

Sit decus Patri, genitǽque Proli,
Et tibi compar utriúsque virtus
Spíritus semper, Deus unus omni
Témporis ævo.
Amen.

℣. Magna Dómina, virgo Dei Génitrix María. ℟. Fílium pro família Mariána interpélla.

In II. Vesperis.

Hymnus.

O Gloriósa, o speciósa,
Stella luminósa:
Dómina mundi,
Mater gratiósa!

Palma virtútum, nectar óptimum,
Odor arómatum:
Reduc errántes
Ad regnum parátum.

Granum excússum, jubar effúsum,
Sidus animósum:
Nostrum exaúdi
Carmen sonorósum.

Dux milítiæ, fons lætítiæ,
Flos pudicítiæ:
In te cónfluunt
Cœli divítiæ.

Lílium candens, rosa rubéscens,
Virgo cœlum vincens:
Sidus aúreum
Grémio recóndens.

Virgo María! mundi glória,
Duc ad cœléstia:
Hic exsulántes
Ut sint in Pátria.

O sacrum Lumen! sanctum solámen,
Spíritus juvámen:
Tuis fámulis
Vitam confer. Amen.

℣. Virgo immaculáta, Magna Dómina Hungarórum!
℟. Videámus, fac Regem, in aula sanctórum.

Concordat cum originali a S. R. C. die 28. Julii concesso et per SS. D. N. Leonem PP. XIII. die 9. Aug. a. c. approbato.

Budapestini, die 15. Augusti 1896.

(L. S.) ✠ **Claudius Card. Vaszary**
Princeps Hungariæ Primas, Archiepisc. Strigonien.
Ad ben. mandatum:
Theophilus Klinda, Consistorii notarius.

Imprimatur.

Ratisbonæ, die 31. Augusti 1896.

Dr. **Fr. X. Leitner,** Vic. in Spir. Gen.

Ratisbonæ. Typis Fr. Pustet.

Die 14. Novembris.

In Diœces. Hagulst. et Novoc.

Beati Thomæ Percy Martyris, Comitis Northumbriæ.

Duplex majus.

Omnia de Communi unius Mart., præter sequ.

Oratio.

Effúnde super nos, quǽsumus Dómine, spíritum constántiæ et fortitúdinis, quo beátum Mártyrem tuum Thomam pro tuénda cathólica fide roborásti: ut eódem repléti, ad ejus glóriæ consórtium perveníre mereámur in cœlis; de cujus triumpháli agóne lætámur in terris. Per Dóminum nostrum.

In I. Nocturno Lect. Fratres: **Debitóres.** de Communi plurim. Mart. 1. loco.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

Thomas Percy, Northúmbriæ comes séptimus, non minus ánimi virtútibus quam géneris splendóre illústris, quum sub Elisabétha Angliæ regína majórem in dies hóminum multitúdinem ad schisma et hæresim pértrahi vidéret, tot animárum perditiónem veheménter dolébat, sæpe díctitans se ad cathólicam fidem restituéndam, vitam ipsam libénter impensúrum. Quum vero iterátis vícibus nonnúlli ex optimátibus cathólicis ipsíus opem implorássent, ægre tandem est addúctus, ut illórum haud satis instrúcto conátui restituéndi cathólicam religiónem se conjúngeret. Die ígitur Novémbris décima quarta, anno millésimo quingentésimo sexagésimo nono, urbem Dunélmum cum ingénti plebis plausu ingréssus, pseudoprophétas exínde ablegávit, officiísque schismáticis mensísque profánis e templo ejéctis, altária reædificánda et sacrosáncta mystéria ad breve tempus per ea loca curávit prosequénda; unde factum est ut, ultro abjécto schísmate, magna multitúdo ad Románi Pontíficis obediéntiam læta redíerit.

℟. Honéstum fecit.

Lectio v.

Cum vero contra se adveniéntium vim non posset sustinére, in Scótiam beátus comes se recépit; ubi in eórum manus qui Elisabéthæ favébant tráditus, in arctíssima custódia biénnio ámplius deténtus fuit; in vigíliis et jejúniis ínterim pro glóriæ coróna constánter certans, totósque intérdum dies orans flexis génibus. Tandem perfidióse, quasi libertáti restitútus, impónitur in navem qua in Angliam vectus est, Elisabéthæ satellítibus auro jam occúlte vénditus; et Ebóracum perdúcitur. Quamvis autem vita reginǽque favor, si modo se ad hæreticórum postuláta conformásset, illi sǽpius promitteréntur; tali facínori nunquam assentíri vóluit; et quum febri aliquámdiu Bervíci laboráret, nihil magis timébat, quam ne ob illum morbum martýrii coróna privarétur.

℟. Desidérium ánimæ.

Lectio vi.

Dénique Ebóraci denuntiátur illi, postrídie sibi moriéndum esse; qua senténtia audíta in oratióne pernoctávit, neque edens neque bibens, nisi quod quinque aut sex pruna gustávit. Hora vero mortis jam instánte, tamquam agnus se óbtulit tortóribus, qui eum ad locum supplícii dedúcerent, ubi signum crucis et fronti et scalis impónens, hílari vultu in scenam ascéndit; et ad pópulum convérsus: Scitóte, inquit, me esse in fide illíus Ecclésiæ, quæ per univérsum orbem christiánum connéxa et colligáta est. Hanc vero novam ecclésiam Anglicánam non novi. Tunc flexis génibus preces suas persólvit, ac signum crucis quod scalis imprésserat osculátus est; vixque jam díxerat: Súscipe Dómine ánimam meam; quum cárnifex caput córpori abscídit. Pópulus autem univérsum Mártyris Christi sánguinem in manutérgiis collégit. Passus est beátus Thomas die vicésima secúnda Augústi anno millésimo quingentésimo septuagésimo secúndo. Honóres autem Beatórum, illi jam a Gregório decimotértio concéssos, Leo Papa décimus tértius solémni decréto confirmávit.

℟. Stola jucunditátis.

In III. Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndum Matthæum.

Lectio vii. Cap. 10.

In illo témpore: Dixit Jesus discípulis suis: Nolíte arbitrári, quia pacem vénerim míttere in terram: non veni pacem míttere, sed gládium. Et réliqua.

Homilía sancti Hierónymi Presbýteri.

Lib. 1. in Matth. cap. 10.

Supra díxerat: Quod dico vobis in ténebris, dícite in lúmine; et quod in aure audítis, prædicáte super tecta; nunc infert quid post prædicatiónem sequátur. Ad fidem Christi totus orbis contra se divísus est: unaquæque domus et infidéles et credéntes hábuit, et proptérea bellum missum est bonum, ut rumperétur pax mala. Tale quid et in Génesi advérsus rebélles hómines, qui moti fúerant de Oriénte, et turrem exstrúere festinábant, per quam cœli alta penetrárent, fecísse scríbitur Deus, ut divíderet linguas eórum.

℟. Coróna aúrea.

Lectio viii.

Veni enim separáre hóminem advérsus patrem suum. Hic locus prope iísdem verbis in Michæa Prophéta scríbitur. Et notándum, ubicúmque de véteri Testaménto testimónium pónitur, utrum sensus tantum, an sermo consséntiat. Qui amat patrem aut matrem plus quam me, non est me dignus. Qui ante præmíserat: Non veni pacem míttere, sed gládium, et divídere hómines advérsus patrem et matrem, nurum et socrum: ne quis pietátem religióni anteférret, subjécit, dicens: Qui amat patrem, aut matrem plus quam me. Et in Cántico légimus Canticórum: Ordinávit in me caritátem. Hic ordo in omni afféctu necessárius est: ama post Deum, patrem; ama matrem, ama fílios.

℟. Hic est vere.

Lectio ix.

Ordo pulchérrimus: ad prædicatiónem mittit, docet perícula non timénda, afféctum súbjicit religióni. Aurum supra túlerat, æs de zona excússerat: dura Evangelistárum condítio. Unde ergo sumptus, unde victus necessária? Austeritátem mandatórum spe témperat promissórum: Qui récipit, ínquiens, vos, me récipit: et

qui me récipit, récipit eum qui me misit: ut in suscipiéndis Apóstolis unusquísque credéntium Christum se suscepísse arbitrétur.

Te Deum laudámus.

Die 10. Decembris.

S. Erconwaldi Episc. et Confess.

Duplex. (m. t. v.)

(assign. ex 14. Novembris.)

(In Diœc. Hagulst. et Novoc.)

DECRETUM.

HAGULSTADEN. ET NOVOCASTREN.

AD humillimas preces Rmi Dni Thomæ Wilkinson Episcopi Hagulstaden. et Novocastren. ab infrascripto Cardinali Sacræ Rituum Congregationi Præfecto relatas, Sanctissimus Dominus Noster Leo Papa XIII. Officium cum Missa in honorem Beati Thomæ Percy Martyris, Comitis Northumbriæ, jam ab eadem Sacra Rituum Congregatione revisum atque emendatum, Apostolica Sua Auctoritate adprobavit, simulque benigne indulsit, ut idem Officium cum Missa die 14. Novembris, in festo ipsius Beati Martyris, sub ritu duplici majori quotannis recolendo, ab universo Diœcesium Hagulstaden. et Novocastren. clero, tum sæculari, tum regulari, in posterum adhiberi valeat. Contrariis non obstantibus quibuscumque.

Die 13. Aprilis 1896.

✠ **Caj. Card. Aloisi Masella** S. R. C. Præf.

(L. S.) **A. Tripepi** S. R. C. Secret.

Imprimatur.

Ratisbonæ, die 15. Julii 1896.

Dr. **Fr. X. Leitner,** Vic. in Spir. Gen.

Ratisbonæ. Typis Fr. Pustet.

APPENDIX

SEU SUPPLEMENTUM

AD BREVIARIUM FRATRUM MINORUM

S. FRANCISCI CAPUCCINORUM

NOVA OFFICIA COMPLECTENS

JUXTA KALENDARIUM PERPETUUM

A CONGREGATIONE SS. RITUUM APPROBATUM

ANNO 1894

INDEX

November.

December.

Januarius

Februarius.

Martius.

Aprilis.

Majus.

Junius.

Julius.

Augustus.

25 S. Ludovici Regis Conf. 3. Ord. Patroni dupl. 2. clas. — Brev. veter. 26 hujus.
26 S. Hyacinthi Conf. dupl. — Brev. veter. 21 hujus.

September.

5 B. Gentilis Mart. 1. O. dupl. p. 54.
7 B. Angelinæ de Marscianis Vid. 3. Ord. semidupl. p. 55.
9 B. Seraphinæ Vid. 2. Ord. semidupl. Comm. 2. Oct. — Brev. veter. hodie.
27 S. Elzearii Conf. 3. Ord. dupl. maj. — Brev. veter. 20 Octobris.
28 B. Bernardini a Feltria Conf. 1. O. semidupl. — Brev. veter. hodie.

October.

* Dom. I. Solemnitas SS. Rosarii B. M. V. dupl. 2. clas. p. 56.
1 B. Ludovicæ a Sabaudia Vid. 2. Ord. semidupl. p. 62.
3 (Vigil.) B. Joannis de Dukla Conf. 1. O. semidupl. — Brev. veter. 19 Julii.
19 S. Petri de Alcantara Conf. 1. O. et Reformatoris insign. dupl. 2. clas. — Brev. veter. hodie.
20 S. Joannis Kantii Conf. dupl. — Brev. veter. 29 hujus.
22 B. Ladislai Conf. 1. O. semidupl. — Brev. veter. hodie.
23 S. Joannis a Capistrano Conf. 1. Ord. duplex 2. class. p. 64.
26 B. Joannis a Pinna Conf. 1. O. dupl. p. 66.
27 (Vigil.) Ss. Cosmæ, et Damiani Mart. semidupl. — Brev. veter. 27 Septembris.
29 B. Liberati a Lauro Conf. 1. O. dupl. p. 67.
31 (Vigil.) B. Thomæ a Florentia Conf. 1. O. semidupl. p. 68.

November.

5 B. Raynerii Conf. 1. O. dupl. — Comm. Oct., et B. Helenæ Virg. 2. Ord. p. 69.
* Dom. infra Oct. Omn. Sanctor. quor. Corpora, aut Reliquiæ asservant. in Ecclesiis Ord. dupl. maj. Comm. Dom., et Oct. p. 71.
14 B. Gabrielis Ferretti Conf. 1. O. semidupl. — Brev. veter. hodie.
19 S. Elisabeth Hungariæ Reg. Vid. 3. Ord. Patronæ dupl. 2. clas. — Brev. veter. hodie.
25 S. Catharinæ Virg. Mart. dupl. — Comm. B. Elisabeth Bonæ Virg. 3. Ord. p. 73.

Die IX. Decembris.

S. Silvestri Abb. Conf.
Duplex. (m. t. v.)
Orémus. Oratio.

Clementíssime Deus, qui sanctum Silvéstrum Abbátem sæculi hujus vanitátem in apérto túmulo pie meditántem ad erémum vocáre, et præcláris vitæ méritis decoráre dignátus es: te súpplices exorámus; ut ejus exémplo terréna despiciéntes, tui consórtio perfruámur ætérno. Per Dóminum.

Ad finem vi. Lectionis addantur verba seq. Ejus Offícium, ac Missam Leo Décimus Tértius Póntifex Máximus ad univérsam exténdit Ecclésiam. ℟. Iste homo.

In III. Noct. Homil. Duo sunt órdines. de Comm. Abb. 3. loco.

Die XIX. Decembr.

B. Conradi ab Ophyda Conf. I. O.
Duplex. (m. t. v.)

Omnia de Communi Conf. non Pont. præter seq.

Orémus. Oratio.

Augeátur, quæsumus, Dómine, in córdibus nostris sincéræ pietátis afféctus; et præcláræ beáti Conrádi Confessóris tui humilitátis, ac devotiónis exémpla nobis imitári ejúsdem intercessióne concéde. Per Dóminum.

Lect. I. Noct. de Script. occur. In Quat. Temp. leguntur Lect. de Comm. 1. loco.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

Conrádus Ophydæ præcípuo Asculánæ Diœcésis óppido christiánis ortus paréntibus, Deíque benedictiónibus prævéntus pueritiam innocénter transégit; et quatuórdecim círciter annos natus Seráphico Ordini ingénti fervóre nomen dedit, in quo præ sanctæ humilitátis, suíque contémptus amóre, studiórum currículo nondum plene eménso, vilióribus, ac laboriósis Conversórum ministériis sese ultro áddidit. Beáto Petro Trejénsi summa fuit necessitúdine conjúnctus, ita ut cor unum, únaque viderétur in utróque adésse ánima ob íntimam, quam ínvicem proposúerant spíritus communicatiónem, eamdémque ánimi pietátem, ac mentis fervórem. Oratióni, assiduǽque contemplatióni, corporísque cruciátibus, puróque reguláris observántiæ zelo júgiter inténtus, Deíparæ Vírginis, Angelórum, aliorúmque Sanctórum, máxime beáti Ægídii divi Francísci sócii visióne, et allóquio frequénter dignátus est.
℟. Honéstum fecit.

Lectio v.

Missus a Generáli Ordinis Præfécto in montem Alvérniæ ad coléndum Sacrórum Stígmatum sacéllum, ad quod tunc témporis sanctióres seligebántur ex univérso Ordine Consodáles, ibi aliquámdiu permánsit. Sed quo magis se abscónderet, véniam a præfato Generáli obtínuit álio commigrándi, et Sirólum pétiit, ubi puéllam a dæmonis obsessióne liberásse constans tradítio fuit; quare populórum timens frequéntiam, suíque nóminis celebritátem, solitárium Foráni Convéntum ádiit, ubi abscónditam vitam duxit cum íntimo consodáli Petro Trejénsi, quo præsénte, in Festo Purificatiónis Beátæ Maríæ Vírginis, cum mystérii memóriam mente versáret, Beatíssimæ Matris apparitióne méruit recreári, et Púerum Jesum sibi in ulnis tráditum ampléctens mira dulcédine perfúndi.
℟. Amávit eum.

Lectio vi.

Christi vestígia, et evangélicam perfectiónem impénse colens, nudis semper incéssit pédibus, única, vilíque conténtus túnica. Concionátor éxtitit egrégius, morúmque gravitáte exímius Seráphici Paréntis sui virtútes, vitæque ratiónem ita æmulátus est, ut ejúsdem Sancti Patriárchæ sócii, qui adhuc vita fruebántur, in beáto Conrádo álterum Franciscum se conspícere assérerent. Dum pátrio in Cœnóbio moram fáceret, suis ferventíssimis cohortatiónibus, et mónitis fratrem quemdam júvenem nimis consodálibus moléstum, moribúsque inordinátum, ad melióretn redégit frugem, ac inde mórtuum suis précibus a Purgatórii pœnis liberásse fertur. Plúribus illustrátus supérnis donis a Deo fuit, et miraculórum grátia tam in vita, quam post óbitum clarus evásit: virtútibus tandem, ac méritis plenus, felix ad astra migrávit, dum prædicáret in Insula prope Assísium, quæ nunc Bastía nuncupátur, anno millésimo tercentésimo sexto, prídie Idus Decémbris, ubi fuit honorífice sepúltus. Ejus tamen sacræ Exúviæ in eversióne Insulæ Perúsiam allátæ, usque ab anno millésimo tercentésimo vigésimo religióse asservántur in Ecclésia Minórum Conventuálium ejúsdem Civitátis. Cultum públicum beáto Conrádo ab immemorábili præstitum Pius Séptimus Póntifex Máximus die vigésima prima Aprílis anni millésimi octingentésimi décimi séptimi ratum hábuit, et confirmávit, ejúsque Festum cum Missa, ac Offício de Commúni ab univérso Minórum Ordine, et a Clero sæculári Civitátum Perúsiæ, Assísii, ac Terræ Ophydæ quotánnis die duodécima Decémbris, ejus óbitu pretiosíssima, celebrári indúlsit. Deínde vero Lectiónes própries secúndi Noctúrni cum Oratióne item própria approbávit, et recitári posse concéssit.

℟. Iste homo.

In III. Noct. Homil. Sancti Evangélii. de Comm. 1. loco.

In Laud. fit Comm. Fer. occur.

Dominica III. post Epiph.

In Festo Sanctæ Familiæ
Jesu, Maria, Joseph.
Duplex majus.

Ad Vesperas.

Ant. 1. Jacob áutem * génuit Joseph virum Maríæ, de qua natus est Jesus, qui vocátur Christus.

Psalm. ut in Festis B. M. V.

2. Angelus Dómini * appáruit in somnis Joseph, dicens: Joseph fili David, noli timére accípere Maríam cónjugem tuam: quod enim in ea natum est, de Spíritu Sancto est.

3. Pastóres venérunt * festinántes, et invenérunt Maríam, et Joseph, et Infántem pósitum in præsépio.

4. Magi intrántes domum invenérunt Púerum cum María Matre ejus.

5. Erat Pater ejus, * et Mater mirántes super his, quæ dicebántur de illo.

Capit. ut infra in Laud. p. 7.

Hymnus.

O lux beáta cœlitum,
Et summa spes mortálium,
Jesu, o cui doméstica
Arrísit orto cháritas:
María, dives grátia,
O sola, quæ casto potes
Fovére Jesum péctore,
Cum lacte donans óscula:

Tuque ex vetústis pátribus
Delécte custos Vírginis,
Dulci patris quem nómine
Divína proles ínvocat:
De stirpe Jesse nóbili
Nati in salútem géntium,
Audíte nos, qui súpplices
Vestras ad aras sístimus.
Dum sol redux ad vésperum
Rebus nitórem détrahit,
Nos hic manéntes íntimo
Ex corde vota fúndimus.
Qua vestra sedes flóruit
Virtútis omnis grátia,
Hanc detur in doméstícis
Reférre posse móribus.
Jesu, tibi sit glória,
Qui natus es de Vírgine,
Cum Patre, et almo Spíritu
In sempitérna sæcula. Amen.

℣. Verbum caro factum est, allelúja. ℟. Et habitávit in nobis, allelúja.

Ad Magnif. Ant. Beáti, qui hábitant * in domo tua, Dómine: in sæcula sæculórum laudábunt te.

Comm. Dom. III. post Epiph. Ant. ut in Psalt.

Orat. ut infra in Laud. p. 8.

Ad Matutinum.

Invit. Christum Dei Fílium, Maríæ, et Joseph súbditum, * Veníte, adorémus.

Hymnus.

Sacra jam splendent decoráta lychnis
Templa, jam sertis redimítur ara,
Et pio fumant, redoléntque acérræ
Thuris honóre.
Num juvet Summo Géniti Paréntе
Régios ortus celebráre cantu?
Num domus David, decóra et vetústæ
Nómina gentis?
Grátius nobis memoráre parvum
Názaræ tectum, tenuémque cultum;
Grátius Jesu tácitam reférre
Cármine vitam.
Nili ab extrémis peregrínus oris,
Angeli ductu, própere remígrat
Multa perpéssus Puer, et patérno
Límine sospes,
Arte, qua Joseph, húmili excoléndus
Abdito Jesus juvenéscit ævo,
Seque fabrílis sócium labóris
Adjicit ultro.
Irríget sudor mea membra, dixit,
Antequam sparso mádeant cruóre:
Hæc quoque humáno géneri expiándo
Pœna luátur.
Assídet Nato pia Mater almo,
Assídet Sponso bona nupta; felix
Si potest curas reveláre fessis
Múnere amíco.
O neque expértes óperæ, et labóris,
Nec mali ignári, míseros juváte,
Quos reluctántes per acúta rerum
Urget egéstas:
Démite his fastus, quibus ampla splendet
Fáustitas, mentem date rebus æquam:
Quotquot implórant cólumen, benígno
Cérnite vultu.
Sit tibi, Jesu, decus atque virtus,
Sancta qui vitæ documénta præbes,
Quique cum summo Genitóre, et almo
Flámine regnas.
Amen.

In I. Nocturno.

Ant. 1. Cum indúcerent * púerum Jesum paréntes ejus: accé-

pit eum Símeon in ulnas suas, et benedíxit Deum.

Psalm. ut in Festis B. M. V.

2. Ut perfecérunt ómnia * secúndum legem Dómini, revérsi sunt in Galilæam in civitátem suam Názareth.

3. Puer áutem * crescébat, et confortabátur plenus sapiéntia, et grátia Dei erat in illo.

℣. Propter nos egénus factus est cum esset dives. ℟. Ut illíus inópia nos dívites essémus.

De Epístola B. Páuli Apóstoli ad Colosséuses.

Lectio i. Cap. 3.

Indúite vos ergo sicut elécti Dei, sancti, et dilécti, víscera misericórdiæ, benignitátem, humilitátem, modéstiam, patiéntiam: supportántes ínvicem, et donántes vobismetípsis, si quis advérsus áliquen habet querélam: sicut et Dóminus donávit vobis, ita et vos. Super ómnia áutem hæc, charitátem habéte, quod est vínculum perfectiónis: et pax Christi exúltet in córdibus vestris, in qua et vocáti estis in uno córpore, et grati estóte. Verbum Christi hábitet in vobis abundánter, in omni sapiéntia, docéntes, et commonéntes vosmetípsos psalmis, hymnis, et cánticis spirituálibus, in grátia cantántes in córdibus vestris Deo.

℟. In terris visus est, * Et cum homínibus conversátus est. ℣. Hic adinvénit omnem viam disciplínæ, et trádidit illam Jacob púero suo. Et.

Lectio ii.

Omne quodcúmque fácitis in verbo, aut in ópere, ómnia in nómine Dómini Jesu Christi grátias agéntes Deo, et Patri per ipsum. Mulíeres, súbditæ estóte viris, sicut opórtet in Dómino. Viri, dilígite uxóres vestras, et nolíte amári esse ad illas. Fílii, obedíte paréntibus per ómnia: hoc enim plácitum est in Dómino. Patres, nolíte ad indignatiónem provocáre fílios vestros, ut non pusíllo ánimo fiant.

℟. Beáti, qui hábitant In domo tua, Dómine. ℣. In sæcula sæculórum laudábunt te. In.

Lectio iii.

Servi, obedíte per ómnia dóminis carnálibus, non ad óculum serviéntes, quasi homínibus placéntes; sed in simplicitáte cordis, timéntes Deum. Quodcúmque fácitis, ex ánimo operámini, sicut Dómino, et non homínibus: sciéntes quod a Dómino accipiétis retributiónem hæreditátis. Dómino Christo servíte. Qui enim injúriam facit, recípiet id, quod iníque gessit: et non est personárum accéptio apud Deum. Dómini, quod justum est, et æquum, servis præstáte: sciéntes quod et vos Dóminum habétis in cœlo. Oratióni instáte, vigilántes in ea in gratiárum actióne.

℟. Débuit per ómnia frátribus assimilári. * Ut miséricors fíeret. ℣. Cum esset Fílius Dei, dídicit ex iis, quæ passus est, obediéntiam. Ut. Glória. Ut.

In II. Nocturno.

Ant. 1. Consúrgens Joseph * accépit púerum, et matrem ejus nocte, et secéssit in Ægyptum.

2. Angelus Dómini * appáruit in somnis Joseph in Ægypto, dicens: Surge, et áccipe púerum, et matrem ejus, et vade in terram Israel.

3. Et véniens * habitávit Názareth, ut adimplerétur quod dictum est per Prophétas; quóniam Nazaræus vocábitur.

℣. Docébit nos Dóminus vias

suas. ℟. Et ambulábimus in sémitis suis.

Sermo S. Ambrósii Epíscopi.

Exp. in Ps. 36., et 61.

Lectio iv.

Súbditus esto Dómino, et óbsecra eum. Christus faciéndo voluntátem Patris, legem implévit. Et ídeo finis est legis, et plenitúdo est charitátis; quia díligens Patrem, afféctum omnem ejus adhíbuit voluntáti. Dénique pro pietáte erat, non pro infirmitáte Joseph, et Maríæ paréntibus súbditus. Suscépit ítaque compassiónem nostram, suscépit et subjectiónem. Quod enim subjécit sibi ómnia, suum est: quod subjéctus est, nostrum est. Anima, inquit, súbdita, non divínitas, ánima subjécta, non Dei virtus. Per ipsam ergo obediéntia, per ipsam humílitas: quæ tamen non ad infirmitátem poténtiæ suscépta sunt, sed ad magistérium disciplínæ.

℟. Ego áutem mendícus sum, et páuper: Dóminus sollícitus est mei. ℣. Labóres mánuum tuárum quia manducábis, beátus es, et bene tibi erit. Dóminus.

Lectio v.

Quasi homo ergo ex his, quæ passus est, dídicit obediéntiam, ut consummarétur in carne, et per obediéntiæ transfúsam in nos successiónem cáusa fíeret nobis salútis ætérnæ, quibus ante per inobediéntiæ hæreditátem primus ille Adam cáusa factus est mortis. Subjéctio ergo magistérium virtútis humánæ, non divínæ imminútio potestátis est. Nam si illum minórem Fílium, et inæquálem Patri dicunt, quia erat súbditus Patri Deo; numquid et matre ídeo minor, quia súbditus erat matri? Lectum est enim de Joseph, et María: Et erat súbditus illis. Sed píetas ómnibus nobis non dispéndio, sed increménto est; per quam ómnibus nobis Dóminus Jesus fidem infúdit, et grátiam, ut nos spíritu fidéli súbditos Patri fáciat Deo.

℟. Vulpes fóveas habent, et vólucres cœli nidos; Fílius áutem hóminis non habet ubi caput reclínet. ℣. Páuper sum ego, et in labóribus a juventúte mea. Fílius.

Lectio vi. Ibid. in Ps. 65.

Dénique, si considerémus, in paradíso defécit humílitas, et ídeo venit de cœlo. In paradíso orta est inobediéntia, et ídeo obediéntia cum Salvatóre descéndit. Inflabátur caro, unde subjéctio mansuetúdinis inveníri non póterat in terris. Véniens Dóminus Jesus primum se exinanívit, non rapínam arbitrátus esse se æquálem Deo, formam servi sibi accípiens, et spécie invéntus ut homo, humiliávit semetípsum, factus obédiens usque ad mortem. Dicat ergo: júvenis sum, et despéctus; quia Christus in páupere, atque despécto mundum redémit, quia Christus humilitáte diábolum vicit.

℟. Cum in forma Dei esset, semetípsum exinanívit* Formam servi accípiens. ℣. Humiliávit semetípsum factus obédiens usque ad mortem. Formam. Glória. Formam.

In III. Nocturno.

Ant. 1. Ibant paréntes * Jesu per omnes annos in Jerúsalem in die solémni Paschæ.

2. Cum redírent,* remánsit puer Jesus in Jerúsalem, et non cognovérunt paréntes ejus.

3. Non inveniéntes * Jesum, regréssi sunt in Jerúsalem, requiréntes eum.

℣. Páuper sum ego, et in labóribus a juventúte mea. ℟. Exaltátus áutem, humiliátus sum, et conturbátus.

Léctio sancti Evangélii secúndum Lucam.

Lectio vii. Cap. 2.

Cum factus esset Jesus annórum duódecim, ascendéntibus illis Jerosólimam secúndum consuetúdinem diéi festi, consummatísque diébus, cum redírent, remánsit puer Jesus in Jerúsalem, et non cognovérunt paréntes ejus. Et réliqua.

Homilía S. Bernárdi Abbátis.

Homil. 1. supra Missus est.

Et erat súbditus illis. Quis, quibus? Deus homínibus? Deus, inquam, cui Angeli súbditi sunt, cui Principátus, et Potestátes obédiunt, súbditus erat Maríæ, nec tantum Maríæ, sed étiam Joseph propter Maríam. Miráre ergo utrúmlibet, et élige quid ámplius miréris, sive Fílii benigníssimam dignatiónem, sive paréntum excellentíssimam dignitátem. Utrínque stupor, utrínque miráculum: et quod Deus hómini obtémperet, humílitas absque exémplo: et quod Deo homo principétur, sublímitas sine sócio. In láudibus vírginum singuláriter cánitur, quod sequúntur Agnum quocúmque íerit. Quibus ergo láudibus júdicas dignum, qui étiam præit?

℟. Vere tu es Rex abscónditus, * Deus Israel Salvátor. ℣. Tu doces hóminem sciéntiam. Deus.

Lectio viii.

Disce, homo, obedíre; disce, terra, subdi; disce, pulvis, obtemperáre. De Auctóre tuo loquens Evangelísta: Et erat, inquit, súbditus illis: haud dúbium quin Maríæ, et Joseph. Erubésce, supérbe cinis! Deus se humíliat, et tu te exáltas? Deus se homínibus subdit, et tu, domINári géstiens homínibus, tuo te præpónis Auctóri? Quóties enim homínibus præésse desídero, tóties Deum præíre conténdo: et tunc vere non sápio ea, quæ Dei sunt. De ipso namque dictum est: Et erat súbditus illis. Si hóminis, o homo, imitári dedignáris exémplum, certe non erit tibi indígnum sequi Auctórem tuum. Si non potes fórsitan sequi eum quocúmque íerit, dignáre vel sequi quo tibi condescéndit.

℟. Sicut per inobediéntiam unius hóminis peccatóres constitúti sunt multi: * Ita et per unius obeditiónem justi constituéntur multi. ℣. Venit Názareth, et erat súbditus illis. Ita. Glória. Ita.

Lectio ix. de Hom. Dom.

Léctio sancti Evangélii secúndum Matthæum.

Lectio ix. Cap. 8.

In illo témpore: Cum descendísset Jesus de monte, sequútæ sunt eum turbæ multæ; et ecce leprósus véniens, adorábat eum. Et réliqua.

Homilía S. Hierónymi Presbyteri.

Lib. 1. Comm. in cap. 8. Matth.

De monte Dómino descendénte, occúrrunt turbæ, quia ad altióra ascéndere non valuérunt. Et primus ei occúrrit leprósus: necdum enim póterat cum lepra tam multíplicem in monte Salvatóris audíre sermónem. Et notándum, quod hic primus speciáliter curátus sit: secúndo, puer Centuriónis: tértio, sócrus Petri fébriens in Caphárnaum: quarto loco, qui obláti sunt ei a dæmónio vexáti: quorum spíritus verbo ejiciébat, quando et omnes male habéntes curávit.

Si transferatur, legatur seq.

Lectio ix.

Si non potes sublímem incéndere sémitam virginitátis, séquere vel Deum per tutíssimam viam humilitátis: a cujus rectitúdine si qui étiam vírgines deviáverint, ut verum fátear, nec ipsi sequúntur Agnum quocúmque ierit. Séquitur quidem Agnum coinquinátus húmilis, séquitur et virgo supérbus, sed néuter quocúmque ierit; quia nec ille ascéndere potest ad mundítiam Agni, quia sine mácula est; nec is ad ejúsdem mansuetúdinem descéndere dignátur, quia scílicet non coram tondénte, sed coram occidénte se obmútuit. Attamen salubriórem elégit sequéndi partem in humilitáte peccátor, quam in virginitáte supérbus: cum et illíus immundítiam sua húmilis satisfáctio purget, et hujus pudicítiam supérbia ínquinet.

Ad Laudes,

et per Horas.

Ant. 1. Post tríduum * invenérunt Jesum in templo sedéntem in médio doctórum, audiéntem illos, et interrogántem eos.

2. Dixit mater * Jesu ad illum: Fili, quid fecísti nobis sic? Ecce pater tuus, et ego doléntes quærebámus te.

3. Descéndit Jesus * cum eis, et venit Názareth, et erat súbditus illis.

4. Et Jesus * proficiébat sapiéntia, et ætáte, et grátia apud Deum, et hómines.

5. Et dicébant:* unde huic sapiéntia hæc, et virtútes? Nonne hic est fabri fílius?

Capitulum. Lucæ 2.

Descéndit Jesus cum María, et Joseph, et venit Názareth, et erat súbditus illis.

Hymnus.

O gente felix hóspita
Augústa sedes Názaræ,
Quæ fovit alma Ecclésiæ
Et prótulit primórdia.

Sol, qui perérrat áureo
Terras jacéntes lúmine,
Nil grátius per sæcula
Hac vidit æde, aut sánctius.

Ad hanc frequéntes cónvolant
Cœléstis áulæ núntii,
Virtútis hoc sacrárium
Visunt, revísunt, éxcolunt.

Qua mente Jesus, qua manu,
Optáta patris pérficit!
Quo Virgo gestit gáudio
Matérna obíre múnera!

Adest amóris párticeps,
Curæque Joseph cónjugi,
Quos mille jungit néxibus
Virtútis áuctor grátia.

Hi diligéntes ínvicem
In Jesu amórem cónfluunt,
Utríque Jesus mútuæ
Dat charitátis præmia.

Sic fiat, ut nos cháritas
Jungat perénni fœdere,
Pacémque alens doméisticam
Amára vitæ témperet!

Jesu, tibi sit glória,
Qui natus es de Vírgine,
Cum Patre, et almo Spíritu
In sempitérna sæcula.
Amen.

℣. Ponam univérsos fílios tuos doctos a Dómino. ℟. Et multitúdinem pacis fíliis tuis.

Ad Bened. Ant. Illumináre nos, Dómine, exémplis famíliæ tuæ, et dírige pedes nostros in viam pacis.

Orémus. Oratio.

Dómine Jesu Christe, qui Maríæ, et Joseph súbditus, domésticam vitam ineffabílibus virtútibus consecrásti: fac nos, utriúsque auxílio, Famíliæ Sanctæ tuæ exémplis ínstrui, et consórtium cónsequi sempitérnum. Qui vivis.

Et fit Comm. Dom. III. post Epiph. Ant. **Cum descendísset Jesus de monte, ecce leprósus véniens adorábat eum, dicens: Dómine, si vis, potes me mundáre; et exténdens manum tétigit eum, dicens: Volo, mundáre.**

Orémus. Oratio.

Omnípotens sempitérne Deus, infirmitátem nostram propítius réspice: atque ad protegéndum nos, déxteram tuæ Majestátis exténde. Per Dóminum.

Ad Primam.

In ℟. br. **Qui natus es de María Vírgine.**

Ad Tertiam.

Capit. **Descéndit Jesus.** ut sup.

℟. br. **Propter nos egénus factus est; * Cum esset dives. Propter. ℣. Ut illíus inópia nos dívites essémus. Cum. Glória. Propter.**

℣. **Docébit nos Dóminus vias suas.** ℟. **Et ambulábimus in sémitis ejus.**

Ad Sextam.

Capitulum. Rom. 5.

Sicut per inobediéntiam uníus hóminis peccatóres constitúti sunt multi, ita et per uníus obeditiónem justi constituéntur multi.

℟. br. **Docébit nos Dóminus * Vias suas. Docébit. ℣. Et ambulábimus in sémitis ejus. Vias. Glória. Docébit.**

℣. **Páuper sum ego, et in labóribus a juventúte mea.** ℟. **Exaltátus áutem, humiliátus sum, et conturbátus.**

Ad Nonam.

Capitulum. Philipp. 2.

Semetípsum exinanívit formam servi accípiens, in similitúdinem hóminum factus, et hábitu invéntus ut homo.

℟. br. **Páuper sum ego, et in labóribus * A juventúte mea. Páuper. ℣. Exaltátus áutem, humiliátus sum, et conturbátus. A juventúte. Glória. Páuper.**

℣. **Ponam univérsos fílios tuos doctos a Dómino.** ℟. **Et multitúdinem pacis fíliis tuis.**

In II. Vesperis.

Ant., et Capit. de Laud. Psalm., et Hymn. ut in I. Vesp.

℣. **Ponam univérsos fílios tuos doctos a Dómino.** ℟. **Et multitúdinem pacis fíliis tuis.**

Ad Magnif. Ant. **María áutem conservábat ómnia verba hæc cónferens in corde suo.**

Comm. Dom. Ant. **Dómine, si vis, potes me mundáre: et ait Jesus: Volo, mundáre.**

Oratio ut supra.

Die III. Febr.

B. Odorici Conf. 1. Ordinis.

Duplex. **(m. t. v.)**

Omnia de Communi Conf. non Pont. præter seq.

Ant. **Similábo.** ℣. **Amávit.**

Orémus. Oratio.

Deus, qui ut multos Oriéntis pópulos ad Ecclésiæ sinum perdúceres, beátum Odoricum invícta ánimi fortitúdine in máximis labóribus roborásti: réspice propítius ad ánimos diabólica fráude decéptos; ut méritis ipsíus gloriósis a suis ténebris eruántur. Per Dóminum.

Deinde fit Comm. S. Blasii Episc., et Mart. Ant. **Iste sanctus.** ℣. **Glória, et.**

Oratio. **Deus, qui nos.** de Comm.

Lect. I. Noct. de Script. occur.

In Quadrag. **Beátus vir.** de Comm. 2. loco.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

Odorícus apud Portumnaónem, in província Forijúlii, sæculo Christi tertiodécimo inclinánte natus, post puerítiam, atque adolescéntiam innocénter exáctas, Ordini Minórum sancti Francísci in convéntu civitátis Utini nomen dedit. Austéræ Ordinis régulæ, quam perpétuo custodívit, austeriórem adjécit vitæ ratiónem, sæpíssime jejúnans, pane tantum, et aqua reféctus, semper férrea zona lumbos, férreis vínculis bráchia obstríctus. Mirabíliter húmilis quoscúmque prælatiónis gradus constantíssime recusávit; et cum úberes ex sua prædicatióne fructus reférret, gratiísque, et virtútibus coruscáret, mínimum inter divíni verbi minístros reputáre se consuévit. Mirabíliter spíritu páuper, semper nudis pédibus, et una tantum túnica indútus incéssit: longas peregrinatiónes, nullo instrúctus commeátu, ac Dei tantum providéntia fretus, perégit.

℟. Honéstum fecit.

Lectio v.

Ut ánimas Deo lucrarétur, missiónes Ordinis Minórum in Asia, et adjacéntibus ínsulis exercére cúpiens, apostólico múneri solitáriam áliquot ménsium vitam exémplo Christi præmísit. Fórtior ex ea factus, Minórem Asiam, Arméniam, Médiam, Pérsiam peragrátus, ad extrémos usque Tártaros, Sinas, Indósque, necnon et insulárum undequáque paténtium íncolas pervénit. Has ipse apostólicas peregrinatiónes narrat in itinerário, quod obediéntia adáctus dictávit, nihil de se ámplius, et de suis labóribus in eo réferens. Aliis áutem coævis, et probatíssimis monuméntis constat, fidélem Evangélii minístrum in remótis illis regiónibus plúrimum adlaborásse, non semel pro Christi cáusa in discrímen vitæ incidísse apud bárbaras gentes, equúleo fuísse aliquándo tortum, beátæ Vírginis, aliorúmque Sanctórum apparitiónibus recreátum; intérdum quoque mirabíliter altum, sustentatúmque: vigínti áutem, et ámplius míllia infidélium prædicatióne sua christiáno gregi adjecísse.

℟. Amávit eum.

Lectio vi.

Tartarórum Imperatóri, qui Christiánæ Religióni tunc favébat, acceptíssimus fuit. Quum tres annos in civitáte Cámbalek, quæ státio missiónis erat, mansísset, hortátu ejúsdem Imperatóris, anno millésimo tercentésimo trigésimo in Itáliam rédiit, Aveniónem usque perrectúrus, ut Pontífici reférret rei christiánæ progréssum apud Tártaros, et álios ex eódem Ordine Minórum divíni verbi minístros, qui ad illárum pártium ánimas Deo mancipándas mitteréntur, ab eódem Pontífice impetráret. Sed Pisis morbo afféctus, et supérno, ut fertur, impúlsu mónitus, itínere Avenionénsi divértere, atque Utinénse Cœnóbium repétere débuit. Morbo illic recrudescénte, die décima quarta Januárii anni millésimi tercentésimi trigésimi primi mortem óbiit, quam pretiósam in conspéctu Dómini fuísse demonstrávit íllico factus, ac diu servátus cívium, et finitimórum concúrsus ad ejus sepúlchrum: confirmavítque Deus plúribus ad invocatiónem servi sui éditis mi-

ráculis, quæ cum satis probáta jam tunc fúerint, eídem sacrum comparárunt cultum, non modo apud cives suos, totámque províncíam Forojuliénsem, sed étiam apud contérminos pópulos. Cultum vero ipsum in illíus óbitu ad hæc usque témpora sine intermissióne exhíbitum Apostólica Sedes anno millésimo septingentésimo quinquagésimo quinto approbávit, Offício, ac Missa de eódem beáto viro univérso Ordini Minórum, ac Diœcésibus Utinénsi, et Concordiénsi concéssis. Ut áutem his lectiónibus própriis idem cultus augerétur, Pius Papa Séptimus ad preces Ordinárii Utinénsis cleménter indúlsit.

℟. Iste homo.

In III. Noct. Homil. Sancti Evangélii. de Comm. 1. loco.

Pro S. Blasio Episc., et Mart.

Lectio ix.

Blásius, Sebáste in Arménia, cum virtútum láude floréret, ejúsdem civitátis Epíscopus elígitur. Qui, quo témpore Diocletiánus insatiábilem crudelitátem in Christiános exercébat, se in spelúncam ábdidit montis Argæi: ubi támdiu látuit, dum ab Agricolái Præsidis milítibus venántibus depreh énsus, et ad Præsidem ductus, ejus jussu conjéctus est in víncula. Quo in loco multos ægrótos sanávit, qui ad Blásium, ejus fama sanctitátis addúcti, deferebántur. In illis puer fuit, qui desperáta a médicis salúte, transvérsa spina fáucibus inhæréente, ánimam agébat. Prodúctus áutem ad Præsidem Blásius semel, et íterum, cum nec blandítiis, nec minis addúci posset, ut diis sacrificáret, primum virgis cæsus, deínde in equúleo férreis pectínibus dilaniátus est: postrémo dempto cápite, illústre fídei testimónium Christo Dómino dedit, tértio Nonas Februárii.

In Laud. fit Comm. S. Blasii.

Vesperæ de sequenti.

Die XI.

Ss. Septem Fundatorum Ordinis Servorum B. M. V.

Duplex.

Omnia de Comm. Conf. non Pont. præter seq.

In I. Vesperis.

Capit. ut infra in Laud. p. 12.

Hymnus.

Bella dum late fúrerent, et urbes
Cæde fratérna gémerent cruéntæ,
Adfuit Virgo, nova semper edens
Múnera matris.

En vocat Septem Fámulos fidéles,
Ut sibi in luctu récolant dolóres,
Quos tulit Jesus, tulit ipsa consors
Sub cruce Nati.

Illico parent Dóminæ vocánti:
Spléndidis tectis, opibúsque spretis,
Urbe secédunt procul in Senári
Abdita montis.

Córpora hic pœnis crúciant acérbis,
Sóntium labes hóminum piántes:
Hic prece avértunt, lacrymísque fusis
Núminis iram.

Pérdolens Mater fovet, atque amíctum
Ipsa lugúbrem monet induéndum:
Agminis sancti pia cœpta surgunt,
Mira patéscunt.

Palmes in bruma víridans honóres
Núntiat patrum: próprios Maríæ
Ore lacténti vócitant puélli
Nómine Servos.

Sit decus Patri, genitæque
Proli,
Et tibi, compar utriúsque Virtus
Spíritus semper, Deus unus, omni
Témporis ævo.
Amen.

℣. Hi viri misericórdiæ sunt, quorum pietátes non defuérunt.
℟. Semen eórum, et glória eórum non derelinquétur.

Ad Magnif. Ant. Non recédet laus tua, Virgo María, de ore hóminum, qui mémores fúerint virtútis Dómini in ætérnum, pro quibus non pepercísti ánimæ tuæ.

Orat. ut infra in Laud. p. 13.

Et fit Comm. præced., et Fer. in Quadrag.

Ad Matutinum.

Hymnus.

Sic patres vitam péragunt in
umbra,
Lília ut septem nívei decóris,
Vírgini excélsæ bene grata, Petro
Visa nitére.

Jamque divína rapiénte flam-
ma,
Cúrsitant urbes, loca quæque
obérrant,
Si queant cunctis ánimis do-
lóres
Fígere Matris.

Hinc valent iras domuísse cæ-
cas,
Néscia et pacis fera corda jun-
gunt,
Erigunt mœstos, révocant no-
céntes
Dicta piórum.

At suos Virgo comitáta servos
Evehit tandem súperas ad oras:
Gémmeis sertis décorat per ævum
Omne beátos.

Eja nunc cœtus gémitum pre-
cántis
Audiant, duros vídeant labóres:
Semper et nostris fáveant benígno
Lúmine votis.

Sit decus Patri, genitæque
Proli,
Et tibi, compar utriúsque Virtus
Spíritus semper, Deus unus, omni
Témporis ævo.
Amen.

Lect. I. Noct. de Script. occur.
In Quadrag. Laudémus viros gloriósos. de Comm. Conf. Pont. 2. loco.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

Sæculo tértio décimo, quum Frideríci secúndi diro schísmate, cruentísque factiónibus cultióres Itáliæ pópuli scinderéntur, próvidens Dei misericórdia præter álios sanctitáte illústres, septem e Florentína nobilitáte Viros suscitávit, qui in charitáte conjúncti, præclárum fratérnæ dilectiónis præbérent exémplum. Hi, nimírum Bonfílius Monáldius, Bonajúncta Manéttus, Manéttus Antellénsis, Amidéus de Amidéis, Ugúccio Ugucciónum, Sostenéus de Sostenéis, et Aléxius Falconérius, quum anno trigésimo tértio ejus sæculi, die sacra Vírgini cœlo recéptæ, in quodam piórum hóminum convéntu, Laudántium nuncupáto, fervéntius orárent; ab eádem Deípara síngulis appárente sunt admóniti, ut sánctius, perfectiúsque vitæ genus amplecteréntur. Re ítaque prius cum Florentíno Præsule colláta, hi septem Viri, géneris nobilitáte, divitiísque posthábitis, sub vilíssimis, detritísque véstibus cilício indúti, octáva die Septémbris in rurálem quamdam ædículam secessére, ut ea die primórdia vitæ sanctióris auspicaréntur, qua ipsa Dei Génitrix mortálibus orta sanctíssimam vitam incéperat.

℟. Honéstum fecit.

Lectio v.

Hoc vitæ institútum quam sibi foret accéptum Deus miráculo osténdit. Nam quum páulo deínceps hi septem Viri per Florentínam urbem ostiátim eleemósynam emendicárent, áccidit ut repénte infántium voce, quos inter fuit sanctus Philíppus Benítius quintum ætátis mensem vix ingréssus, Beátæ Maríæ Servi acclamaréntur: quo deínde nómine semper appelláti sunt. Quare, vitándi pópuli occúrsus, ac solitúdinis amóre ducti, in Senárii montis recéssu omnes convenére, ibíque cœléste quoddam vitæ genus aggréssi sunt. Victitábant enim in spelúncis, sola aqua, herbísque conténti; vigíliis, aliísque asperitátibus corpus atterébant: Christi Passiónem, ac mœstíssimæ ejúsdem Genitrícis dolóres assídue meditántes. Quod quum olim sacra Parascéves die impénsius exequeréntur, ipsa beáta Virgo illis iteráto appárens, lúgubrem vestem, quam indúerent, osténdit, sibíque acceptíssimum fore significávit, ut novum in Ecclésia regulárem Ordinem excitárent, qui jugem recóleret, ac promovéret memóriam dolórum, quos ipsa pértulit sub cruce Dómini. Hæc sanctus Petrus, ínclytus Ordinis Prædicatórum Martyr, ex familiári cum sanctis illis Viris consuetúdine, ac peculiári étiam Deíparæ visióne quum didicísset; iis áuctor fuit, ut Ordinem Regulárem sub appellatióne Servórum Beátæ Vírginis institúerent: qui póstea ab Innocéntio Quarto Pontífice Máximo approbatus fuit.

℟. Amávit eum.

Lectio vi.

Porro sancti illi Viri, quum plures sibi sócios adjunxíssent, Itáliæ civitátes, atque óppida, præsértim Etrúriæ, excúrrere cœpérunt, prædicántes ubíque Christum Crucifíxum, civíles discórdias compescéntes, et innúmeros fere dévios ad virtútis sémitam revocántes. Neque Itáliam modo, sed et Gálliam, Germániam, ac Polóniam suis evangélicis labóribus excoluérunt. Dénique quum bonum Christi odórem longe, latéque diffudíssent, portentórum quoque glória illústres, migrárunt ad Dóminum. Sed quos unus veræ fraternitátis, ac religiónis amor in vita sociáverat, unum páriter demórtuos contéxit sepúlchrum, únaque pópuli venerátio prosecúta est. Quaprópter Clemens Undécimus, et Benedíctus Décimus Tértius Pontífices Máximi delátum iísdem a plúribus sæculis indivíduum cultum confirmárunt: ac Leo Décimus Tértius, approbátis ántea miráculis, post indúltam veneratiónem ad collectívam eorúmdem invocatiónem a Deo patrátis, eósdem anno quinquagésimo Sacerdótii sui Sanctórum honóribus cumulávit, eorúmque memóriam Offício, ac Missa in univérsa Ecclésia quotánnis recoléndam instítuit.

℟. Iste homo.

In III. Noct. Homil. Grandis fidúcia! de Comm. Apost. cum ℟. vii., et viii. de Comm. Conf.

In Quadrag. ix. Lect. de Hom. Fer.

Ad Laudes.

Capitulum. 1. Petr. 4.

Caríssimi: Communicántes Christi passiónibus gaudéte, ut et in revelatióne glóriæ ejus gaudeátis exultántes.

Hymnus.

Matris sub almæ númine
Septéna proles náscitur:

Ipsa vocánte, ad árduum
Tendit Senári vérticem.
Quos terra fructus próferet
Dum sacra proles gérminat,
Uvis repénte túrgidis
Onústa vitis præmonet.
Virtúte claros nóbili
Mors sancta cœlo cónsecrat;
Tenent olympi límina
Servi fidéles Vírginis.
Cohors beáta, Núminis
Regno potíta, réspice
Quos hinc recédens fráudibus
Cinctos relínquis hóstium.
Ergo, per almæ vúlnera
Matris rogámus súpplices,
Mentis tenébras dísjice,
Cordis procéllas cómprime.
Tu nos, beáta Trínitas,
Perfúnde sancto róbore,
Possímus ut felíciter
Exémpla patrum súbsequi.
Amen.

℣. Sit memória illórum in benedictióne. ℟. Et ossa eórum púllulent de loco suo.

Ad Bened. Ant. Ecce quam bonum, et quam jucúndum habitáre fratres in unum.

Orémus. Oratio.

Dómine Jesu Christe, qui ad recoléndam memóriam dolórum sanctíssimæ Genitrícis tuæ, per Septem beátos Patres nova Servórum ejus Família Ecclésiam tuam fœcundásti: concéde propítius; ita nos eórum consociári flétibus, ut perfruámur et gáudiis. Qui vivis, et regnas.

In II. Vesperis.

Omn. ut in I. Vesp. a Cap. de seq.

Die XVI.

B. Philippæ Mareriæ Virginis 2. Ordinis.

Duplex.

Orémus. Oratio.

Deus, qui beátam Philíppam, Vírginem tuam, miris coruscáre facis miráculis: concéde propítius; ut omnes, qui ejus devóte implórant auxílium, petitiónis suæ salutárem consequántur efféctum. Per Dóminum.

Deinde fit Comm. S. Andreæ Corsini Episc., et Fer. in Quadrag.

Lect. I. Noct. de Script. occur. In Quadrag. De virgínibus. de Comm. Virginum.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

Philíppa ex nobilíssima Maréria família, patre Philíppo, matre Imperatríce, Æquícolis in Aprútio nata est. Infans numquam alícui moléstiæ fuit, et statim post infántiam sese dedit sacrárum Scripturárum stúdio, virórum doctrína, castitatéque insígnium utens magistério. Quantum in ipsis profécerit, exímiæ ejus virtútes declarárunt. Mundi contémptu præcípue enítuit, quum jam grandævis a complúrimis Dynástis expeterétur, gravíssimis consanguineórum, ac præsértim fratris conátibus, atque moléstiis superátis, oblátas núptias constantíssime recusávit, et remotióri cubículo tamquam voluntário se inclúsit cárceri. Sed quum ibi optátam non posset habére quiétem, in montem supra Marérium, sibi alíquibus féminis adjúnctis, secédens, incísis crínibus, vili tégmine indúta, ædes magníficas cum rupis horróre commutávit. Hac in specu, sibi, et mundo emórtua, consepúltaque cum Christo támdiu vívere statúerat donec áliud de se divína Providéntia statúere dignarétur.

℟. Propter veritátem.

Lectio v.

Thomas ejus frater, panem in rosas convérsum admirátus, nutu divíno hæc fíeri árbitrans,

ad sorórem ascéndit, eíque Ecclésiam sancti Petri una cum subúrbio ab omni vectigáli trádidit exémptam. Fratri Philíppa acquiéscens, in Monastério olim Benedictinórum Cœnóbio, a se melióri formæ restitúto, vitam religiósam suscépit sub régula sanctæ Claræ ejus colúmnæ in seráphica schola. Complúres eam sequútæ sunt nóbiles mulíeres, ac præcípue ejus neptes, quarum una jam futúris erat devóta núptiis, quas inter véluti lucérna lucens supra candelábrum, ad régulam pro víribus servándam soróres excitábat. Licet ómnium esset mater, et magístra, ómnium tamen mínima volébat habéri. Corpus vigíliis, et jejúniis in servitútem redígere magnópere satagébat. Inter dolórum acúleos libénter gloriabátur in infirmitátibus suis. Orans in templo ubérrimas lácrymas collígere solébat in quoddam vas lígneum, cujus dimídium adhuc extat, quod ægris admótum vel sanitátem, vel levámen affert.

℟. Dilexísti justítiam.

Lectio vi.

Zelus animárum illam supramódum comédit, atque ut errántes ad meliórem frugem redígeret omne stúdium conferébat. Una ex ejus néptibus, invíta e Monastério a frátribus edúcta, Philíppæ précibus ita immóbilis ante óstium evásit, ut nulla vi ab illis potúerit dimovéri. Ardentíssima fuit ejus cháritas in páuperes, et pro se nihil cógitans, largam in eórum sinum stipem erogábat, ac ínsuper salutáribus exhortatiónibus illis prodésse studébat. Curatiónum grátia fuit insígnis. Ejus manus, et jam ipsa invíta, super ægrum impósita morbum gravem dépulit. Páuci panes per totam Páschatis octávam nihil fuérunt imminúti, et módicum fruménti in hórreo, manu hinc inde revolútum, ómnibus Monastérii úsibus per plures annos abúnde suffécit. Dono prophetíæ enítuit, et córdium secréta novit. Languóre conf́ecta, longe ante óbitus die præscíto, salutáribus mónitis adhortáta soróres, Sacraméntis a beáto Rogério muníta, cœléstibus recreáta visiónibus, décimo quarto Kaléndas Mártias anno millésimo ducentésimo trigésimo sexto beáto fine quiévit. Pretiósam ejus mortem testáti sunt tum pópuli proximióres, et remóti, qui illam ut prodigiórum Sanctam ab ejus tránsitu usque modo veneráti sunt, et præcípue attestátus est Deus, Philíppam quotidiánis illústrans miráculis. Ejus corpus una cum corde étiam ad præsens rúbido, et parum a naturáli statu immutáto, pæcípua veneratióne cólitur.

℟. Afferéntur Regi.

In III. Noct. Homil. Sæpe vos. de Comm. 1. loco.

In Quadrag. Lect. ix. de Homil., et fit Comm. Fer. in Laud.

Vesp. a Capit. de sequenti.

Die I. Martii.

B. Mathiæ de Nazaræis Virg. 2. Ordinis.

Duplex.

Orémus. Oratio.

Dómine Jesu Christe, qui beátam Mathíam Vírginem tuam ad tibi caste, et pie serviéndum ubéribus donis attraxísti: ejus, quæsumus, intercessióne concéde; ut, casto corde tibi adhæréntes, ætérnam glóriæ corónam consequámur. Qui vivis.

Et fit Comm. B. Antonii, et Fer. in Quadrag.

Lect. I. Noct. de Script. occur. In Quadrag. De **virgínibus**. ut in Comm.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

Mathía de Nazaræis Mathélicæ in Picéno nobílibus, piísque paréntibus orta, puerítiam ita transégit, ut dilúculo cœlésti Sponso perpétuo famulári deliberáverit. Itaque spléndidas núptias a patre oblátas constantíssime recúsans, clam domo aufúgiens ad Monastérium sanctæ Maríæ Magdalénæ convolávit: ubi comam sibi ipsa tondens, claustrálem vitam solémniter proféssa est. Quas in corde suo ascensiónes ad Christum disposúerat, brevi áuxit ádeo, ac perfécit, ut ómnibus consoróribus admiratióni foret, atque exémplo. Quo factum est, ut mórtuæ Abbatíssæ consobrínæ suæ ómnium voto relúctans præ humilitáte, Epíscopo Camerinénsi gratulánte, ac probánte, Monastérii Præses fúerit subrogáta: quod munus ad annos quadragínta sanctíssime ministrávit. Dignitátis honóre nihil commóta, ita præfuit semper, ut subjéctæ Soróres ejus voluntáti numquam repugnáverint.

℟. Propter veritátem.

Lectio v.

Prudéntiæ ceterárum simul virtútum singuláre prorsus, ac perfectíssimum exercítium conjúnxit. Paupertátem ita cóluit, ut patris hæreditátem sibi delátam partim paupéribus, partim Monastério, et ejus Ecclésiæ, quam a fundaméntis excitávit, nihil sibi relícto, attribúerit. Ut castitátem incontaminátam serváret, carnis mortificatiónem sub inítium tirocínii suscéptam numquam dimísit. Quotidiánum pene servávit jejúnium, pane tantum, et aqua utens, cilícia índuit aspérrima, flagélla ad sánguinis effusiónem, vigílias ad íntegras fere noctes protráxit, ut Deo per oratiónem árctius adhæréret; in qua cum sacratíssimam Passiónem Christi mente recóleret, divíni amóris igne ádeo inardescébat cor ejus, ut vel profusíssimas lácrymas fúnderet, vel in dulcíssimas éxtases rapta consísteret.

℟. Dilexísti justítiam.

Lectio vi.

Virtútibus émicans, donis étiam prophetíæ, ac miraculórum enítuit: quorum odor, ac fama ómnium ánimos ita pervásit, ut plúrimi vel consílii, vel auxílii cáusa contínuo ad eam confúgerent: ipsa vero humilitátem ita cóluit semper, ut vilióra Monastérii offícia obíre gestíret. Tandem vicínæ mortis cónscia, die, horáque illíus prænuntiáta, eníxe soróribus comméndans custódiam castitátis, paupertátis, obediéntiæ, mutuámque dilectiónem, ac concórdiam, luce circumfúsa spíritum emísit die sanctis Innocéntibus sacra, anno millésimo tercentésimo. Corpus inter pópuli lácrymas, ac láudes in Ecclésia Monastérii tumulátum, ob prodígia, quæ fiébant, páulo post in arca lígnea, mox lapídea recónditum, sub Altári sanctæ Cæcíliæ collocátum est, ubi Fidélium veneratióni, ac cúltui patet. Hunc in dies áuctum, ac látius propagátum ob crebra mirácula, et sanguíneum sudórem, quem ab eo dimanáre plúries, ac jurídice compértum est, Clemens Décimus Tértius Póntifex Máximus confirmávit, concésso in ejus honórem Offício, ac Missa: Pius vero

Sextus, probátis Oratióne, ac Lectiónibus própriis, ampliávit.

℟. Afferéntur Regi.

In III. Noct. Homil. Sæpe vos. de Comm. 1. loco.

In Quadrag. Lect. ix. de Homil. Fer., et Comm. in Laud.

Vesp. a Cap. de sequenti.

Die II.

B. Agnetis Pragensis Virg. 2. Ord. Duplex.

Orémus. Oratio.

Deus, qui beátam Agnétem Vírginem per regálium deliciárum contémptum, et húmilem tuæ Crucis sequélam ad cœlum sublimásti: tríbue nobis, quæsumus; ut, ejus précibus, et imitatióne, ætérnæ glóriæ mereámur esse partícipes. Qui vivis.

Et fit Comm. B. Mathiæ. Ant. Símile est. ℣. Diffúsa. et Fer. in Quadrag.

Lect. I. Noct. de Script. occur.

In Quadrag. De virgínibus. ut in Comm.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

Agnes Premislái Ottokári primi Regis Bohemórum fília, Pragæ in pervigílio sanctæ vírginis, et mártyris Agnétis in lucem édita fuit. Bolesláo Silésiæ Ducis fílio deínde desponsáta a paréntibus, et in Monastério Trebnicénsi vírginum Ordinis Cisterciénsium prope Vratisláviam, curánte beáta Hedvíge Ducíssa, collocáta, ibi prima sanctitátis fundaménta jecit. Cum triénnium in eo exegísset, defúncto sponso, Doxánam ad Sanctimoniáles Præmonstraténses migrávit, inter quas omni virtútum génere, pro téneræ ætátis módulo, enítuit. Aliórum quoque núptias, non modo Regum, sed et Imperatóris, non semel póstea oblátas, constánter declinávit; et ad Príncipem Austriæ, áulicis erudiénda consuetúdinibus missa, non terréni, sed cœléstis Regni gustándis delíciis ánimum, virésque omnes inténdit. Indeféssa pérmanens in oratióne, carnem suam jejúniis, atque áliis asperitátibus edómuit; erga páuperes vero, et oppréssos téneram commiseratiónem æque, ac profúsam liberalitátem exhíbuit. Eámdem vitæ ratiónem ferventióri stúdio servávit in patérna domo, cum quólibet sponsálium vínculo solúta esset; donec Summo Pontífice Gregório Nono adjuvánte, a régio fratre suo líbere sequéndi divínum sponsum Jesum Christum, et Cœnóbium ingrediéndi facultátem impetrávit.

℟. Propter veritátem.

Lectio v.

Attígerat illis diébus Bohémiam fama novi reguláris Institúti a beáta Clara Assisiénsi cónditi; qua permóta, íllico Agnes mundánis omníno valedícere próperat. Amplum paupéribus excoléndis in urbe Pragéna hospítium éxtruit, recentíque Crucigerórum cum stella rúbea nuncupatórum Ordini regéndum commíttit. Primum dein eádem in urbe Clarissárum Monastérium érigit, beátæ ipsíus Agnétis nómine póstea insignítum; illúdque tradit Sanctimoniálibus virgínibus, quas proptérea ab eádem Institutríce Clara ad se mitti postuláverat. Hisce mox et ipsa sociáta, hábitu, et sacro velámine ibi assúmpto, álias nobilíssimas vírgines secum addúcit ad novum severióris vitæ Institútum amplecténdum. Ab ipso áutem Gregório Nono deínceps Monastérii Abbatíssa constitúta, religiósam famíliam san-

ctíssime gubernávit. Quamvis enim esset ómnium prima, non áliter céteris præésse visa est, nisi præcláro devotiónis, obediéntiæ, castitátis, sui abnegatiónis, ac demissiónis exémplo.

℟. Dilexísti justítiam.

Lectio vi.

Sed vírginem humilitátis amantíssimam honórum véluti postrémæ relíquiæ perturbábant. Quare, brevi transácto témpore, Abbatíssæ títulum recusávit, ac tantúmmodo Soror major Monastérii deínceps vóluit appellári. Oblátas a régio fratre divítias accípere rénuit, nullúmque a Sorôribus retinéri permísit temporálium bonórum domínium. Supernálium visiónum dono, et grátia curatiónum ditáta a Deo fuísse perhibétur. Jamque illi soli vivens, cum in ómnium virtútum cultúra constánter perseverásset, tandem cumuláta méritis, in cœlum migrávit circa reparátæ salútis annum ducentésimum octogésimum supra millésimum, ætáte fere octogenária. Cultum ab immemorábili témpore beátæ Agnéti præstitum Pius Nonus Póntifex Máximus, ex Sacrórum Rítuum Congregatiónis consúlto, Apostólica auctoritáte ratum hábuit, et confirmávit.

℟. Afferéntur Regi.

In III. Noct. Homil. Sæpe vos, fratres. de Comm. 1. loco.

In Quadrag. Lect. ix. de Homil. Fer., et Comm. in Laud.

In Vesp. Comm. seq. Ant. Símile est. ℣. Spécie tua.

Die III.

B. Eustochii Calafato Virg. 2. Ord.

Semiduplex.

Orémus. Oratio.

Omnípotens, et misericors Deus, qui vitam beátæ Eustóchii Vírginis tuæ cum Christo abscónditam mirabíliter clarificásti: ejus précibus, et imitatióne concéde; ut, in hoc sæculo páriter consepúlti, ad vitam resúrgere mereámur ætérnam. Per Dóminum.

In Quadrag. Comm. Fer.

Lect. I. Noct. de Script. occur.

In Quadrag. De virgínibus. ut in Comm.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

Eustóchium ex nóbili Calafatórum, et Románo-Columnénsium génere Messánæ nata, a prima adolescéntia ánimi virtútibus non minus, quam córporis venustáte explendéscens, cum a complúrimis Regni Sicíliæ Dynástis expeterétur, gravíssimis consanguineórum conátibus, moléstiis, atque injúriis fórtiter superátis, oblátas núptias constantíssime recusávit, ut cœléstì Sponso a se datam serváret fidem. Hac victória Eustóchium excitáta, cum nihil magis optáret quam pati, et esse cum Christo, in Messanénse Basilicárum Monastérium Ordinis Sancti Francísci se recépit; inque eárum vírginum númerum cooptáta, sic quotidiánæ vitæ consuetúdine, atque virtútibus elúxit, ut omnes stúdio excitáret suo. Rerum divinárum, atque in primis cruciátuum Christi meditatióni continénter insístens, id unum enitebátur, ut quocúmque se vérteret,nihil áliud, nisi ejúsdem Passiónis mystéria, suis óculis exhiberétur.

℟. Propter veritátem.

Lectio v.

Exímio erga Deum amóre flagrans, ut virginitátem, quam ei dicáverat, illibátam perpétuo custodíret, setóso indúsio, ac

intérdum senticóso, crebrísque flagellatiónibus, vigíliis, atque jejúniis carnem júgiter affligébat, pane tantum, et aqua absínthio, et cínere admíxtis victitáre, atque ut diútius in oratióne insómnis persísteret, óculos óleo, et mali arábici succo liníre stúduit: quibus ex rebus vultus, ut cupiébat, amísit venustátem. Severióris disciplínæ servándæ cáusa, probánte Callíxto Tértio Pontífice Máximo, novum Clarissárum Monastérium Montis Vírginis, plúrimis curis, atque moléstiis, ei obsisténtibus multis ex Basilicárum Ascetérii virgínibus non modo, sed étiam ex Messánæ optimátibus, instítuit. Huic invíta ómnium prima cum præésset, nihil unquam neque ínsolens, neque gloriósum ex ore ejus éxiit; sed demísso per virtútem ánimo, fámula cujúsque videbátur, et erat. Qua sane virtúte, præcipuáque in próximum charitáte, cum Moniáles lue conflictaréntur, mirum in modum excélluit.

℟. Dilexísti justítiam.

Lectio vi.

Eucharistíæ Sacraméntum, memoriále Passiónis Christi, singulári ánimi sensu prosequebátur, atque Deíparam Vírginem, míllies (festis præsértim illíus diébus) recitáta Angélica salutatióne, sanctíssime colébat. Tali modo cum annos quátuor et quinquagínta complésset, postrémum nacta est morbum; quo accrescénte, Ecclésiæ Sacraméntis muníta, ad custodiéndam sollicitíssime religiónem, et Ordinis disciplínam soróres adhortáta, affulgénte, ut fertur, in ejus cubículo claríssimo sydere, tértio décimo Kaléndas Februárii extrémo sæculo décimo quinto méritis plena in pátriam migrávit Beatórum. Ejus corpus adhuc íntegrum, in sacra Monastérii Montis Vírginis æde, signis corúscat; cujus opem præsentíssimam Messanénses præsértim in terræmótibus expérti sunt. Delátum Beátæ Eustóchio cultum Pius Sextus Póntifex Máximus probávit, utque ejus festum cum Offício, et Missa ab univérso Ordine Minórum, atque a Clero Messanénsi celebrarétur, Apostólica auctoritáte concéssit.

℟. Afferéntur Regi.

In III. Noct. Homil. Sæpe vos. de Comm. 1. loco.

In Quadrag. Lect. ix. de Homil. Fer., et Comm. in Laud.

Vesp. a Cap. de sequenti.

Die VIII.

S. Joannis de Deo Conf.

Duplex.

Ad vi. Lectionem addantur verba seq.: et Leo Décimus Tértius, ex Sacrórum Cathólici Orbis Antístitum voto, ac Rítuum Congregatiónis consúlto, cœléstem ómnium hospitálium, et infirmórum ubíque degéntium Patrónum declarávit, ipsiúsque nomen in agonizántium Litaníis invocári concéssit.

Die XIV.

B. Petri de Treja Conf. 1. Ord.

Duplex. (m. t. v.)

Orémus. Oratio.

Deus, qui beátum Petrum Confessórem tuum cœléstibus donis cumulásti: præsta, quæsumus; ut ejus patrocínio gaudeámus in terris, et glóriæ consórtio perfruámur in cœlis. Per Dóminum.

Et fit Comm. B. Rogerii, et Fer., ac Translat. S. Bonaventuræ Episc. Conf., et Eccl. Doct.

Ant. O Doctor.

℣. Elégit eum.

Orémus. Oratio.

Deus, qui beátum Pontíficem Bonaventúram Ecclésiæ tuæ Doctórem tribuísti: concéde propítius; ut, cujus Translatiónem cólimus, eúmdem apud te intercessórem júgiter habeámus. Per Dóminum.

Lect. I. Noct. Justus. de Comm. 1. loco.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

Petrus a Montículo Tréjæ in Picéno piis paréntibus natus, perfectiónis percúpidus Religióni a sancto Francísco nuper fundátæ nomen dedit. Tirocínio laudabíliter eménso, votísque nuncupátis, quum in reguléri observántia, virtútum stúdio, humanísque sciéntis multum profecísset, verbi Dei præco renunciátus est; quod munus ferventíssime cum animárum lucro aliquámdiu obívit.

℟. Honéstum fecit.

Lectio v.

In Foráni Cœnóbio beáti Conrádi ab Ophyda, cum quo familiaritátem, et spíritus communicatiónem iníerat, exímiam pietátem, ac spíritus fervórem æmulátus est. Oratióni, rerum cœléstium contemplatióni assíduus, vigíliis, aliísque cruciátibus corpus afflígens, Christum pro nobis passum jugi meditatióne recolébat; hinc die quadam coram ejus imágine orans, in éxtasim raptus visus est. Sanctum Michaélem Archángelum tanto prosequebátur devotiónis afféctu, ut ejus præséntia, et allóquio recreári merúerit. Cœlésti beátæ Maríæ Vírginis, sancti Joánnis Evangelístæ, suíque Patriárchæ Francísci apparitióne dignátus, ea tamen erat humilitáte, ut magnum se peccatórem reputáret.

℟. Amávit eum.

Lectio vi.

Cum in Siróli Cœnóbium venísset, non ita multo post virtútibus, meritísque decórus ad cœlum evolávit. Sanctitáte, et miraculórum glória celebratíssimus, Beatórum cultum obtínuit. Ejus corpus ad aram sacélli sanctíssimi Crucifíxi prius depósitum, mox ad álterum beatíssimæ Vírginis in Ecclésia sancti Francísci translátum, magna semper in veneratióne fuit. Quamóbrem Pius Sextus Póntifex Máximus tértio Idus Septémbris anni millésimi septingentésimi nonagésimi tértii, ut de eo Offícium, ac Missa celebrári, et recitári posset, indúlsit.

℟. Iste homo.

In III. Noct. Homil. Sancti Evangélii. de Comm. 1. loco.

Lect. ix. de Homil. Fer., et Comm. in Laud., ac Translat. S. Bonaventuræ Ep. C., et D.

℣. Amávit. Oratio ut supra.

In II. Vesp. Comm. seq.

Die XV.

B. Matthæi de Agrigento Episc., et Conf. 1. Ord.

Semiduplex. (m. t. v.)

Orémus. Oratio.

Da, quæsumus, omnípotens Deus, interveniénte beáto Matthæo Confessóre tuo, atque Pontífice; ut, sicut ipse Sanctíssimi Nóminis Fílii tui Jesu amóre flagrávit, ita nos eódem accénsi studeámus calcáre terréna, et amáre cœléstia. Qui tecum vivit, et regnat.

Et fit Comm. Fer.

Lect. I. Noct. Fidélis sermo. de Comm. 1. loco.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

Matthæus Agrigénti in Sicília piis, honestísque paréntibus natus, Deíque amóre prævéntus, puerítia, ac adolescéntia summa morum pietáte transácta, patérnis valedícens ópibus, ac mundi spretis illécebris, ut Deo ad majóra vocánti sese intímius conjúngeret, apud Minóres Conventuáles inter Cléricos connumerátus est. Vota jam solémnia proféssus, Hispániam, ut sacris, humanísque disciplínis imbuerétur, ex obediéntia pétiit, ubi se totum pietátis opéribus, et excoléndis virtútibus dedit. Altióris inde perfectiónis stúdio, ac sancti Bernardíni Senénsis fama commótus, rigídius Fratrum de Observántia Institútum amplexátus, ac inter ipsíus Bernardíni sócios adscítus, Itáliam fere totam perlustrávit, et in nómine Jesu, quod júgiter præseferébat, labescéntem ubíque pietátem ópere, ac prædicatióne restítuit, Dómino sermónem confirmánte sequéntibus signis. Regulárem observántiam per Hispániam restaurávit, ac in Sicília plúrimum promóvit. Deíparam Vírginem summo prosequebátur amóre, ac suavíssimi Jesu nóminis inter Sículos præsértim ádeo strénuus assértor factus est, ut ubíque domórum fróntibus affíxum cernerétur. Plúrima præsértim in Sicília ejus ópera constrúcta sunt Monastéria, annuéntibus Martíno Quinto, ac Eugénio Quarto Pontifícibus, in Jesu nóminis, Deiparæque honórem Sanctæ Maríæ a Jesu appelláta.

℟. Invéni David.

Lectio v.

Agrigentíno Epíscopo vita functo, invítus licet, unánimi cívium consénsu, plaudénte Alphónso Aragóniæ Rege, Eugenióque Quarto, Agrigentínæ Ecclésiæ præfícitur. Epíscopus ordinátus omni sane virtútum láude, uti lucérna super candelábrum pósita, corúscans, se totum Ecclesiásticæ disciplínæ restaurándæ impéndit. Per summam calúmniam apud Eugénium accusátus, Deo sic permitténte, ut tamquam áurum in fornáce ejus probarétur constántia, Romam ab objéctis se purgatúrus sceléribus ádiit, ibíque a Summo Pontífice ínnocens declarátus, suæ est restitútus Ecclésiæ, cujus régimen páulo post sponte dimísit. Panórmum revérsus, a Conventuálibus ea in urbe degéntibus peramánter excéptus, aliquantísper apud eos est commorátus, donec Observántiæ Vicário Provinciáli agénte, ad suos revérsus est.

℟. Pósui adjutórium.

Lectio vi.

Aliquot ibi annis pie, sanctéque transáctis, labóribus fractus, ac advérsa valetúdine afflíctus, Superiórum jussu ad Conventuáles dénuo est deportátus; ac tandem sénio, morbóque conféctus ad cœlum evolávit. Illíus cadáver ab ejus frátribus vindicátum in Cœnóbium Sanctæ Maríæ de Jesu illátum est non sine prodígiis, in quibus illud insígne, quod evécto in Cœnóbii templum féretro emórtuus licet, médium se eréxerit, et junctis deínde mánibus Eucharístiam adórans, rursus decubúerit magno adstántium stupóre. Miraculórum glória in vita, et post mortem célebris, ac spíritu prophético, et sanctitátis láude clarus, statim uti Sanctus cœpit ab homínibus honorári. Quem cultum ab immemorábili témpore eídem præ-

stitum Clemens Décimus Tértius ratum hábuit, festúmque diem ecclesiástico Offício celebrári indúlsit. Ac tandem Pius Papa Séptimus Lectiónes próprias in ejus Offício recitári concéssit.

℟. Iste est.

In III. Noct. Homil. Léctio sancti Evangélii. de Comm. 1. loco.

Lect. ix. de Homil. Fer., et Comm. in Laud.

Vesp. de sequenti.

Die XVI.

B. Petri Senensis Conf.
Duplex. (m. t. v.)
Orémus. Oratio.

Mentis nostræ, quæsumus, Dómine, supérbiam sanctæ humilitátis spíritu déprime, qui cœléstibus illustratiónibus beáti Petri Confessóris tui humilitátem mirabíliter sublimásti. Per Dóminum.

Et fit Comm. B. Matthæi, et Fer.

Lect. I. Noct. Justus. de Comm. 1. loco.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

Petrus civis Senénsis, una cum uxóre pudíce vitam ducens, ex péctinum opifício, quod Senis dídicit, et usque ad senectútem exércuit, Pectinárii cognómen accépit. Humilitátis spíritu, abjéctis vanis vestiméntis, Tértii Ordinis sancti Francísci Institútum ampléxus est. Mórtua ínterim uxóre, ex qua nullam suscéperat prolem, vénditis ómnibus, datísque paupéribus, ad pietátis normam impénsius ánimum excólere cœpit. Hinc assídue célebre nosocomíum Sanctæ Maríæ de Scala invísens, oratióni vacans, et éxcubans, aut in sancti Domínici Templo, aut in Ecclésia Deíparæ urbis Senárum præcípua, mire aliquándo intelléxit, quam bene Seráphicus vir Francíscus Christi Crucifíxi vestígia fúerit sequútus. Ex quo factum est, ut deínceps apud fratres sancti Francísci Senis perpétuo víxerit, ubi Cœlitum fruebátur delíciis, et contra dæmonum artes triumphábat.

℟. Honéstum fecit.

Lectio v.

In rerum cœléstium meditatióne tanto charitátis Dei igne intérius exardescébat, ut étiam extérius lux circumfúsa cernerétur. Quaprópter fama virtútis ejus ita incrébuit, ut Sanctus, ómnium, qui eum agnoscébant, judício, mérito appellarétur. At ipsa parvi pendens, aliéna máximi fáciens, humilitátem, véluti vitæ christiánæ decus, et perfectiónis fundaméntum cóluit, ac ómnia tegens siléntio, étiam cum péctines venáles expóneret, uno verbo prétium dícere sólitus erat, et exínde dígito lábia conclúdere. Puritátem mentis, et córporis, abstinéntia assídua, somno brevi, oratióne protrácta, duro lecto, crebrísque peregrinatiónibus intemerátam servávit. Labes suæ pueritíæ in charta recensítas, cum aliquándo ad locum árboris sancti Francísci prope Senas deploratúrus pérgeret, propter lácrymas, quas Christi cháritas ab ejus óculis exprésserat, Angeli voce intelléxit, ómnia sua peccáta plene sibi fuísse remíssa.

℟. Amávit eum.

Lectio vi.

Quibus virtútibus quanti mériti esset apud Deum, Deus ipse testátus est. Nam secréta córdium penetrávit, mórtuum púe-

rum excitávit, ejúsque patrem ab ilíaco morbo sanávit. Maphéum civem Senénsem dolóre cápitis laborántem signo Crucis liberávit. Multa prædíxit, quorum veritátem probávit evéntus. Plúrima étiam salutáribus mónitis dócuit, atque scripsit, in quibus sciéntia Sanctórum reperítur, et arcána proverbiórum elúcent. Unde célebre factum est nomen ejus apud Senénses, qui in máximis reipúblicæ rebus nihil prius agébant, quam Petri senténtiam agnóscerent. Ejus consíliis usus est splendidíssimum Senárum decus beátus Ambrósius Sansedónius, quem consuetúdine sancta sibi Petrus devínxerat. Dénique labénte anno millésimo ducentésimo octogésimo nono, magnis cumulátus méritis, et Ecclésiæ Sacraméntis rite munítus, apud eósdem fratres óbiit Senis prídie Nonas Decémbris. Ejus corpus in æde sancti Francísci tumulátum, Reipúblicæ Senénsis sumptu, nóbili sepúlchro decorátum est, quod Deus innúmeris miráculis gloriósum réddidit. Unde público decréto ánnuam ipsíus memóriam Senátus, Populíque intervéntu celebrándam Senénses statuérunt, atque étiam nunc quotánnis pia oblatióne célebrant. Insígnem Petri sanctitátem Pius Secúndus Póntifex Máximus oratióne hábita in Senénsi Basílica declarávit. Et Pius Séptimus anno millésimo octingentésimo secúndo ejus Festum cum Offício, et Missa recoléndum indúlsit.

℟. **Iste homo.**

In III. Noct. Homil. **Sancti Evangélii.** de Com. 1. loco.

Lect. ix. de Homil. Fer., et Comm. in Laud.

Vesp. a Cap. de sequenti, Com. præc.

Die XX.

B. Joannis a Parma
Conf. I. Ordinis.
Duplex majus. **(m. t. v.)**

Orémus. Oratio.

Deus, qui ad tui nóminis glóriam promovéndam beáto Joánni Confessóri invíctam spíritus fortitúdinem contulísti: concéde nobis; ut, déxtera poténtiæ tuæ adjúti, ad cœléstis glóriæ triúmphum perveníre mereámur. Per Dóminum.

In Quadrag. fit Comm. Fer.

Lect. I. Noct. **Justus.** de Comm. 1. loco.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

Joánnes ex antíqua Buraliórum família Parmæ ortus, et a primis pueritíæ annis pie, sanctéque educátus, Institútum Minórum sancti Francísci est ampléxus; in quo ádeo flóruit tum vitæ integritáte, tum sacræ doctrínæ, et eloquéntiæ præstántia, ut et Bonóniæ, et Neápoli, ubi Thologíam dócuit, ac dénique Romæ non minus doctus, quam sanctus haberétur. Quo factum est, ut Crescéntius Miníster Generális ad Lugdunénse Concílium ab Innocéntio Quarto accersítus, cum ipse sénio impedirétur, hunc in suas vices, et locum subrogáverit, mox univérsus Ordo eúmdem in Generálem Minístrum elégerit.

℟. **Honéstum fecit.**

Lectio v.

Ubi ad præfectúram accéssit, eo suas cóntulit cogitatiónes, et curas, ut regulárem disciplínam sartam, tectámque serváret; eáque de cáusa províncias omnes, vix duóbus sibi sóciis adjúnctis, pedes obíret. Etiam ab itínere fessus divínum Offícium stans,

et apérto cápite recitábat. In fratrum Convéntibus degens, vilióribus múniis fungebátur; noctu ad matutínas láudes surgébat, Sacrum quotídie faciébat: victu áutem utebátur parcíssimo, et simplicíssimo. His virtútibus Gálliæ Regi, et plúribus Románis Pontifícibus mirífice se commendávit. Tanti hábitus est a Græcórum Imperatóre Joánne Vatácio, ut hujus rogátu missus in Oriéntem, fúerit tamquam ángelus pacis, ad Græcæ Natiónis uniónem cum Ecclésia Latína conciliándam.

℟. Amávit eum.

Lectio vi.

In Occidéntem redux, páucis post annis Prælatúram sui Ordinis a se abdicávit, rogatúsque, ut successórem propóneret, sanctum Bonaventúram nominávit. Hinc in solitárium Græcii locum, Reatínæ Valli imminéntem, se recépit, ubi trigínta annos angélicam pótius, quam humánam vitam tradúxit. Sed cum, permitténte Nicoláo Quarto, novum iter in Græciam paráret ad componéndas Oriéntis turbas, quæ jam recrudúerant, morbo prope Camerínum corréptus, quam sibi prænuntiáverat, mortem felíciter obiit. Camértes ejus córpori marmóreum monuméntum público sumptu excitárunt; nec destitére fidéles sancti Viri exúvias, atque memóriam multíplici solémnis cultus ratióne prósequi, donec Pius Sextus Póntifex Máximus eúmdem, jam miraculórum fama clarum, inter Beátos habéri, et Offícii, ac Missæ celebratióne honorári concéssit.

℟. Iste homo.

In III. Noct. Homil. Sancti Evangélii fratres. de Comm. 1. loco.

In Quadrag. Lect. ix. de Homil. Fer., et Comm. in Laud.

Vesp. a Cap. de sequenti, Comm. præc.

Die XXIII.

B. Bentivolii De Bonis Conf. Duplex. (m. t. v.)

Orémus. Oratio.

Deus, qui glóriam tuam in beáti Bentivólii Confessóris prædicatióne, et miráculis revelásti: concéde propítius; ut ejus méritis, et intercessióne ad contemplándam spéciem tuæ celsitúdinis perducámur. Per Dóminum.

Et fit Comm. Fer.

Lect. I. Noct. Beátus vir. de Comm. 2. loco.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

Bentivólius De Bonis Septémpedæ duodécimo decurrénte sæculo natus, ibídem morum integritáte commendátam adolescéntiam exégit. Ordinis Seráphici tunc nascéntis, ejúsque Patriárchæ Francísci fama permótus, ac virtútibus, et sermóne exímii concionatóris verbi Dei ex eódem Ordine illéctus, pátria simul, et quavis temporáli spe relíctis, Assísium convoláre constítuit, quo tamen ei perveníre non lícuit, nisi post felíciter devíctam patris repugnántiam. Religiónis hábitu e Francísci mánibus suscépto, et in gáudio spíritus votis Deo nuncupátis, íllico inter fratres virtútum ómnium splendóre, humilitátis potíssimum, patiéntiæ, obediéntiæ, simplicitátis, mortificatiónis, jugísque oratiónis emícuit, ac proínde Evangélicæ perfectiónis exémplar commúniter conclamátus, et hábitus.

℟. Honéstum fecit.

Lectio v.

Conversatióne ejus sancta sínguli delectabántur assídue, útpote qui de cœléstibus disseréndo simplicitáte elóquii, áttamen veheménter igníti, ita omnes ad virtútem sectándam alliciébat, ut vel ex familiáribus collocutiónibus, vel ex tribunáli Pœniténtiæ, ubi sédulo medebátur contrítis corde, quisque véluti occúltos stímulos ad arripiéndum perfectiónis iter percíperet. Id vero cum aliquándo præstáret, Spíritus sancti afflátus, qui satis apérte ex sermónis efficácia patébat, clárius étiam se pródidit per mirum stellæ splendórem, quæ loquéntis fronte ínsidens, hóminem diu cœlésti luce perfúsum audiéntibus exhíbuit. Crebris quoque charismátibus éxtasum, ráptuum, agilitátis, aliísque donis ejus sanctitátem Deus testátam vóluit.

℟. Amávit eum.

Lectio vi.

Ipse áutem Bentivólius, quæstum magnum réputans, pietátem cum sufficiéntia, et sibi perútile gloriári in Cruce Dómini nostri Jesu Christi, ad reguláris observántiæ ápicem perveníre conténdit humilitáte, paupertáte, vitæ austeritáte, in seípsum non intermísse sæviéndo, corpúsque suum excruciándo ad mortem usque, per quam sénio conféctus, intra festum Nativitátis Dómini, et Stéphani Protomártyris, lenta febre consúmptus, ad cœlum felíciter evolávit in pátria, sepultúsque est ibídem in Ecclésia sui Ordinis. Quum vero tanta sanctitátis fama vivens inclaruísset, hæc ad núntium mortis ádeo áucta est, ut úndique concúrrerent fidéles ad mortáles ejus exúvias religióso cultu prosequéndas, felíci æmulatióne síngulis eum Beátum, et Sanctum conclamántibus, validíssimum ipsíus ad Deum patrocínium implorántibus, qui fámuli sui sepúlchrum miraculórum splendóre, et frequéntia gloriósum réddidit. Quæ quidem ómnia quum numquam cessárint, imo in dies majóra eváserint, Pius Nonus Póntifex Máximus cultum públicum ecclesiásticum, ab immemorábili témpore beáto Bentivólio tribútum, Apostólica auctoritáte sua ratum hábuit, et confirmávit.

℟. Iste homo.

In III. Noct. Homil. **Pusíllum gregem.** de Comm. 2. loco.

Lect. ix. de Homil. Fer., et Comm. in Laud.

Vesp. de sequenti.

Die XXIV.

B. Didaci Josephi a Gadibus
Conf. Ord. N. Cap.
Duplex majus.

Orémus. Oratio.

Deus, qui beátum Dídacum Joséphum Confessórem tuum sciéntia Sanctórum decorásti, et in salútem gentis suæ mirabíliter direxísti: ejus nobis intercessióne concéde, quæ pia, et recta sunt sápere; ut ad regnum glóriæ tuæ felíciter perducámur. Per Dóminum.

Et fit Comm. B. Bentivolii, et Fer. in Quadrag.

Lect. I. Noct. **Justus.** de Comm. 1. loco.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

Dídacus Joséphus, ántea Joséphus Francíscus appellátus, Gádibus in Hispánia, nobílibus, piísque paréntibus natus est. Quam esset sanctimóniæ láudem consequutúrus, jam in púero

conjectáre lícuit; noctu enim ad orándum surgébat, summóque mane ad templi fores áderat, ut ad aram Sacerdóti primus ministráret: corpúsculum vero innocens flagris, et cilíciis cruciáre véluti in delíciis hábuit. Adoléscens ob ingénii tarditátem áditu ad Ordinem Capuccinórum prohibítus, eo impediménto oratióne, et contentióne assídua superáto, desidérii demum compos est factus, ac vitæ severióris Híspali tirocínium pósuit, exegítque cum omnígenæ virtútis fama. Votis solémnibus nuncupátis, ac póstmodum sacerdótio áuctus, quo sanctióri vínculo Deo adhærébat, eo fervéntius regulárum custódia, contínuo precándi stúdio, suíque acérrima afflictatióne ad perfectiónis fastígium contendébat.

℟. Honéstum fecit.

Lectio v.

Apostólicum ministérium, cui se geréndo ímparem reputábat, ex obediéntia suscépit. Moxque, divíno Spíritu roborátus, Hispániam univérsam obíre aggréssus est, pedéstri semper itínere, túnica indútus obsoléta, cibi, ac potus abstinentíssimus, nullis umquam labóribus fractus. Vicos, castélla, urbes, studiórum universitátes, régiam ipsam divíni verbi prædicatióne, vitæque sanctimónia ad pietátem illéxit. Tempus omne a suggéstu vácuum fidélibus per Pœniténtiæ sacraméntum expiándis impendébat, púeris sacra catechési erudiéndis, nosocomíis, et carcéribus visitándis. Noctes vero orándo, meditándoque transigébat; quem si quando somnus occupábat, léctulum fessis ártubus nuda humus præbébat. Tanto virtútum splendóre commóti úndique pópuli ad illum confluébant, eo número ut, cum templa capiéndo non essent, Virum Dei sub diu concionári oportéret. Id áutem fere contingébat, ubi Dídacus de sanctíssima Christi Matre díceret, vel de Trinitáte augústa; beatíssimam enim Vírginem sub Pacíferæ appellatióne, ac Matris divíni Pastóris mirífice colébat: de Trinitátis áutem mystério ea sublimitáte loquebátur, ut mérito ejus mystérii Apóstolus nuncuparétur.

℟. Amávit eum.

Lectio vi.

Dídaci exhortatiónibus difficile dictu est, quot e perditiónis via ad sémitam salútis redúcti sint, quot hærétici ad Cathólica dógmata tradúcti, quot simultátes, atque ódia restíncta. Eo suadénte, ímpii sæpe códices combústi, theátra vero obseráta, vel fúnditus evérsa. Tanta erat populórum in eum píetas, et reveréntia, ut passim tamquam alter Páulus haberétur; quas tamen públici honóris significatiónes ille demissíssimo ánimo excipiébat, non secus ac convícia, et insectatiónes, quibus idéntidem impetebátur. Demum labóribus attrítus, gravem íncidit in morbum; cujus dolóres cum patientíssime tollerásset, Ecclésiæ Sacraméntis reféctus, qua prædíxerat die, anno millésimo octingentésimo primo, ætátis quinquagésimo octávo, Arúndæ migrávit ad Dóminum. Eum virtútibus, miraculísque illústrem Leo Décimus Tértius Póntifex Máximus Beatórum fastis adscrípsit.

℟. Iste homo.

In III. Noct. Homil. Pusíllum gregem. de Comm. 2. loco.

Lect. ix. de Homil., et Comm. Fer. in Laud.

Vesp. de Annunt. B. M. V. Com. præc., et Fer.

Die XXVI.

B. Rizzerii a Mucia
Conf. 1. Ordinis.
Duplex. **(m. t. v.)**
Orémus. Oratio.

Omnípotens, et miséricors Deus, qui beáto Rizzério Confessóri tuo donum curatiónum contulísti: tríbue nobis, quæsumus; ut, ejúsdem intercessióne ab ómnibus malis expedíti, corónam glóriæ cónsequi mereámur. Per Dóminum.

In I. Noct. Lect. **Justus.** de Comm. 1. loco.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

Rizzérius in Castro Múciæ Diœcésis Camerinénsis nóbili génere ortus, Bonóniæ humánis disciplínis ánimum excóluit. Ibi quum conciónibus Seráphici Patris una cum beáto Peregríno de Faleróne interfuísset, ambo prótinus ad illum accessérunt, habitúmque Minórum impetrárunt. Tum Rizzérius per viam actívam ámbulans, ac Deo, proximóque fidéliter sérviens, quum in máximam sancti Patris familiaritátem pervenísset, Minister Provínciæ Picénæ Anconitánæ constitúitur, quam quidem prudentíssime administrávit.

℟. **Honéstum fecit.**

Lectio v.

Ut vero tamquam áurum in fornáce probarétur, gravíssimas illi Deus tentatiónes permísit, quibus superándis in abstinéntia, ásperis córporis castigatiónibus, lácrymis, et oratiónibus se plúrimum exércuit. Ut áutem grátiam, quam impetrábat, prómptius obtinéret, ad Seráphicum suum Patrem conténdit, cujus ope, ut tradunt sancti Bonaventúra, et Antonínus, a Deo liberátur. Exínde ab ejúsdem sancti Francísci, qui gráviter ægrotábat, látere dimovére se nóluit, eíque moriénti ádfuit. A quo cum audísset Minórem Fratrem solis véstibus oportére se esse conténtum, ei se régulæ perfécte confomávit.

℟. **Amávit eum.**

Lectio vi.

Tandem virtútibus, et miráculis clarus anno millésimo ducentésimo trigésimo sexto in pátria sua spíritum Deo réddidit. Ejus corpus in Ecclésia sancti Jacóbi secréto in loco occlúsum támdiu mansit, donec judiciáliter Episcopáli auctoritáte fuit recógnitum. Cultus tamen statim ab illíus óbitu incéptus, et contínua miraculórum série erga eos præsértim, qui fébribus, uti constans fert tradítio, labórant, confirmátus ad nostra usque témpora perennávit. Quem rite examinátum Gregórius Décimus Sextus ex sacrórum Rítuum Congregatiónis consúlto confirmávit, hujúsque festi honórem concéssit.

℟. **Iste homo.**

In III. Noct. Homil. **Sancti Evangélii.** de Comm. 1. loco.

Lect. ix. de Homil. Fer., et Comm. in Laud.

Vesp. a Cap. de sequenti.

Die XXVII.

S. Joannis Damasceni Conf.,
et Eccl. Doct.
Duplex. **(m. t. v.)**

In utrisque Vesperis ad Magnif. Ant. **O Doctor.**

Orémus. Oratio.

Omnípotens sempitérne Deus, qui ad cultum sacrárum imáginum adseréndum, beátum Joán-

nem cœlésti doctrína, et admirábili spíritus fortitúdine imbuísti: concéde nobis ejus intercessióne, et exémplo; ut, quorum cólimus imágines, virtútes imitémur, et patrocínia sentiámus. Per Dóminum.

Et fit Comm. B. Rizzerii, et Fer.

Lect. I. Noct. **Sapiéntiam.** de Comm. Doct.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

Joánnes a pátrio loco Damascénus dictus, nóbili génere natus, humánis, divinísque lítteris a Cosma mónacho Constantinópoli fuit excúltus; cumque ea tempestáte Imperátor Leo Isáuricus nefário bello sacrárum Imáginum cultum insectáretur, Joánnes hortátu Gregórii Tértii Románi Pontíficis, et sermóne, et scriptis sanctitátem illíus cultus sédulo propugnávit. Quo facto tantam Leónis advérsum se invídiam concitávit, ut hic confíctis lítteris ipsum tamquam proditórem accusárit apud Damásci Calípham, qui Joánne consiliário, et adminístro utebátur. Crédulus fráudi Princeps Joánni nequídquam calúmniam ejuránti præcídi déxteram jussit. Verum innocéntiæ vindex ádfuit cliénti suo sanctíssima Virgo, cujus opem précibus eníxe imploráverat, ejúsque benefício trunca manus restitúta ita bráchio coáluit, ac si divísa numquam fuísset. Quo máxime miráculo permótus Joánnes, quod pridem ánimo concéperat, éxequi státuit. Itaque ægre a Calípha impetráto secéssu, suas omnes facultátes in egénos distríbuit, et servos libertáte donávit: tum sacra Palæstínæ loca peregrínus lustrávit, ac demum una cum Cosma institutóre suo in Láuram sancti Sabbæ prope Hierosólymam concéssit, ibíque Présbyter initiátus est.

℟. Honéstum fecit.

Lectio v.

In religiósæ vitæ palæstra præclarióra virtútum exémpla mónachis præbuit, demissiónis potíssimum, et obediéntiæ. Abjectíssima quæque Cœnóbii múnia véluti sibi própria deposcébat, ac sédulo obíbat. Contéxtas a se spórtulas venditáre Damásci jussus, in ea nimírum civitáte, ubi olim summis honóribus perfúnctus fúerat, irrisiónes, ac ludíbria vulgi ávide captábat. Obediéntiam ádeo cóluit, ut non modo ad quémlibet præsidum nutum præsto esset; sed ne cáusam quidem eórum, quæ præcipiebántur, quamvis árdua essent, et insólita, quæréndam sibi unquam putárit. Inter has virtútum exercitatiónes Cathólicum dogma de sanctárum Imáginum cultu impénse tuéri numquam déstitit. Quare ut ante Leónis Isáurici, ita póstmodum Constantíni Coprónymi advérsum se ódia, vexatiónésque provocávit; eo vel magis quod líbere arrogántiam Imperatórum retúnderet, qui fídei negótia pertractáre, deque his senténtiam arbitrátu suo ferre audébant.

℟. Amávit eum.

Lectio vi.

Mirum sane est quam multa tum ad fidem tutándam, tum ad pietátem fovéndam, et solúta, et adstrícta númeris oratióne, Joánnes elucubráverit, dignus sane qui ab áltera Nicæna Synodo amplíssimis láudibus celebrarétur, et ob áureum oratiónis flumen Chrysórrhoas appellarétur. Neque solum contra Iconómachos orthodóxam fidem defén-

dit; sed omnes ferme hæréticos, præsértim Acéphalos, Monothelítas, Theopaschítas strénue impugnávit: Ecclésiæ jura, potestatémque egrégie vindicávit: primátum Príncipis Apostolórum disertíssimis verbis assérruit; ipsúmque Ecclesiárum cólumen, infráctam petram, orbis terrárum magístrum, et moderatórem sæpius nóminat. Univérsa áutem ejus scripta non modo eruditióne, et doctrína præstant, sed étiam quemdam ingénuæ pietátis sensum præferunt, præcípue cum Genitrícis Dei láudes prædicat, quam singulári cultu, et amóre prosequebátur. Illud vero máxime in láudem Joánnis cedit, quod primus univérsam Theologíam recto órdine comprehénderit, et sancti Thomæ viam complanáverit ad sacram doctrínam tam præclára méthodo tractándam. Tandem vir sanctíssimus méritis plenus, devexáque jam ætáte, in pace Christi quiévit anno círciter septingentésimo quinquagésimo quarto. Ejus Offícium, et Missam Leo Décimus Tértius Póntifex Máximus, áddito Doctóris título, univérsæ Ecclésiæ concéssit.

℟. Iste homo.

In III. Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndum Lucam.

Lectio vii. Cap. 6.

In illo témpore: Factum est et in álio sábbato, ut intráret Jesus in synagógam, et docéret: et erat ibi homo, et manus ejus déxtera erat árida. Et réliqua.

Homilía S. Petri Chrysólogi.

Serm. 32.

In hoc hómine ómnium hóminum imágo figurátur, in hoc géritur cura cunctórum, in hoc universórum sánitas diu expectáta reparátur. Arúerat enim manus hóminis magis stupóre fídei, quam siccitáte nervórum, et plus culpa consciéntiæ, quam debilitáte carnáli. Antíqua ista nimis erat, et quæ in ipso mundi princípio contígerat ægritúdo, nec arte hóminis, aut benefício póterat hæc curári, quæ Dei fúerat indignatióne contrácta: tetígerat vétita, inconcéssa præsúmpserat, cum se ad árborem sciéndi bonum, malúmque porréxerat: auctóre indigébat, non qui malágma impóneret; sed qui posset illátam relaxáre senténtiam, et ignoscéndo resólvere quod religáverat indignándo.

℟. Iste est.

Lectio viii.

In hoc hómine nostræ tantum géritur umbra sanitátis; perfécta áutem salus nobis reservátur in Christo: quia tunc arídítas nostræ manus miseránda dissólvitur, cum cruóre perfúnditur Domínicæ Passiónis, cum in illo vitáli ligno Crucis exténditur, cum carpit fructuósam de dolóre virtútem, cum totam árborem salútis ampléctitur, cum clavis Dómini corpus affígitur, quo numquam ad árborem concupiscéntiæ, et áridæ rédeat voluptátis. Et ait hómini habénti manum áridam: Surge in médium, proféssor debilitátis própriæ, supérnæ pietátis exáctor, testis divínæ virtútis, Judáicæ incredulitátis assértor; surge in médium, ut quos non compúngit virtus tanta signórum, quos non ópera tantæ salútis inclínant, vel debilitátis tantæ miserátio constríngat, et mítiget.

℟. In médio.

In Quadrag. Lect. ix. de Homil. Fer., et Comm. in Laud. Alias

Lectio ix.

Dixit hómini: Exténde manum tuam; et exténdit, et restitúta est manus illíus. Exténde manum tuam: jussióne sólvitur, quæ fúerat jussióne convíncta. Exténde manum tuam. Agnóvit pœna júdicem, opus Deum, indulgéntia pródidit Conditórem. Oráte, fratres, ut sola synagóga tali debilitáte fuscétur, nec sit in Ecclésia, cujus manum arefáciat cupíditas, cóntrahat avarítia, rapína debílitet, tenácitas ægrótam constríngat; sed si accíderit id ipsum, áudiat Dóminum, et cito eam in ópere pietátis exténdat, reláxet et in misericórdia, in eleemósynis pórrigat. Sanári nescit, qui nescit páuperi fœnerári.

Vesp. a Cap. de sequenti.

Die XXVIII.

B. Peregrini a Falerono
Conf. 1. Ordinis
Duplex.

Orémus. Oratio.

Omnípotens, et miséricors Deus, qui nobis in beáto Peregríno Confessóre tuo insígne humilitátis exémplar tribuísti: præsta, quæsumus; ut ipsíus vestígiis inhæréntes in terris, promíssa humílibus præmia consequámur in cœlis. Per Dóminum.

Et fit Comm. S. Joannis Damasceni, et Fer.

In I. Noct. Lect. **Beátus vir.** de Comm. 2. loco.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

Peregrínus Faleróni in Picéno natus, pie a piis, nobilibúsque paréntibus educátus, Bonóniam adoléscens pétiit, ut in frequentíssima illa Universitáte philosóphicis disciplínis, ac sciéntiæ Cánonum, et Decretálium incúmberet. Quum áutem in iis ibi valde profíceret, illuc, divína disponénte grátia, beátus Franciscus perréxit, cujus aspéctu, hábitu, incéssu, et prædicatióne excitátus Peregrínus, derelíctis quæ mundi sunt, Minórum Ordini aggregári ferventíssime stúduit. Factus áutem voti compos ab ipso beáto Institutóre, simúlque ab eo mónitus, ut viam humilitátis tenéret, constánter hanc velóci pede calcávit; húmilem proptérea servans láici statum, licet sublimióribus facultátibus instrúctus.

℟. Honéstum fecit.

Lectio v.

Humilitáti theológicas, cardinalésque virtútes adjúnxit; charitáte præsértim, ac religióne flagrans, obténta vénia, sanctificáta ópere redemptiónis nostræ loca, Evangeliórum volúmen secum ferens, visitávit, martyrii quoque desidério succénsus. Quæ ut primum corpóreis a longe óculis cérnere datum est, mirum dictu, quot, quantísque spíritus fervóribus compunctiónis suæ, ac fídei arguménta præbúerit. Terram illam ampléxibus tenens, ósculis donans, lácrymis rigans, salútis humánæ mystéria meditabátur. Quum áutem loca sancta mirábili lacrymárum effusióne, ac pietáte singulári recóleret, máximam in cernéntium córdibus devotiónem excitábat.

℟. **Amávit eum.**

Lectio vi.

Itáliam, et pátriam répetens, raro ádmodum suos nóbiles consanguíneos visitáre consuévit. Et nonnísi ut illos Christo lucrifáceret, sermónem ad suos habébat, eósdem divíni verbi pábulo refíciens, et salútis sémitam docens. Méritis tandem, virtútibus, ac miráculis clarus, sancti

Severíni in pace quiévit: cujus exúvias sanctus Bonaventúra in illa Ecclésia sancti Francísci sub ara collocávit, ibíque, et álibi sexcéntis ab hinc annis público Ecclesiástico cultu venerátur. Aucta áutem miraculórum fama, eórum præsértim, qui déntibus laborántes ad tactum dentis ejúsdem Beáti præsídium experiúntur, Pius Séptimus Póntifex Máximus, supplicántibus Archiepíscopo Firmáno, Epíscopo Septempedáno, Minórum Conventuálium Ordine, nec non Clero, Magistrátu, ac Pópulo óppidi Faleróni, Diœcésis Firmánæ, cultum illíus approbávit die vigésima octáva Júlii anni millésimi octingentésimi vigésimi primi.

℟. Iste homo.

In III. Noct. Homil. Pusíllum gregem. de Comm. 2. loco.

Lect. ix. de Homil. Fer., et Comm. in Laud.

Vesp. a Cap. de sequenti, Comm. præc., et Fer. in Quadrag.

Die XII. Aprilis.

B. Angeli de Clavasio Conf. I. Ord.
Semiduplex. (m. t. v)

Orémus. Oratio.

Deus, qui ad expugnándos Ecclésiæ tuæ hostes, beátum Angelum Confessórem tuum invícta ánimi fortitúdine roborásti: ejus nobis méritis, et intercessióne concéde; ut, ómnium hóstium superátis insídiis, perpétua pace lætémur. Per Dóminum.

Et fit Com. Fer. in Quadrag.

Lect. I. Noct. de Script. occur.

In Quadrag. Beátus vir. de Comm. 2. loco.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

Angelus Clavásii in Pedemóntio nóbili génere natus, ab ineúnte ætáte morum innocéntia, et candóre enítuit. Adhuc adoléscens tanto erga Domínicam Passiónem pietátis sensu afficiebátur, ut eum non semel intempésta nocte ad Christi e Cruce pendéntis imáginem férvide orántem mater invénerit. Sacræ Theologíæ, et Juris utriúsque láurea Bonóniæ insignítus, Senatórium Ordinem in Montisferráti Província adéptus est. Interim evangélicæ perfectiónis stúdio incénsus, trigésimo círciter ætátis anno, mundo, ópibus, nobilitáti, ac dignitáti valedícere státuit, soli Deo inter Fratres Minóres Observántes famulatúrus. Quamóbrem opulénto património, et magistrátu abdicáto, Génuam profícíscitur, ibíque Minórum Institútum ampléctitur.

℟. Honéstum fecit.

Lectio v.

Solémni emíssa professióne, tantis mox virtútibus excéllere cœpit, ut ómnibus admiratióni fúerit, et exémplo. Fervens in eo erat orándi, ac meditándi stúdium; exímia prorsus in Christi Passiónem, Virginémque Deíparam píetas: flagrantíssima in Deum, et próximum cháritas. De animárum salúte sollícitus, a prædicándo Dei verbo vix umquam déstitit, et Summam cásuum consciéntiæ compósuit, a suo nómine Angélicam nuncupátam. Páuperum ádeo miserebátur, ut victum pro illis ostiátim quæreret, nec ulli umquam labóri párceret, ut pii erigeréntur montes ad eórum levándam inópiam. Paupertátis, obediéntiæ, et castitátis rigidíssimus cultor, corpus suum vigíliis, jejúniis, cilício, flagéllis attrívit. Quibus, aliísque virtútibus in toto Ordine clarus, primum Genuénsis Províncíæ, totíus post Cismontánæ Observántium Famíliæ

quartus Vicárius Generális eléctus est: quæ múnia tam sancte gessit, ut illíus quique prudéntiam, charitátem, mansuetúdinem, reguláris disciplínæ zelum suspícerent, animíque simplicíssimam humilitátem.

℟. Amávit eum.

Lectio vi.

Apud Príncipes quoque, Summósque Pontífices prudéntiæ, doctrínæ, ac sanctitátis opiniónem nactus est máximam. Eum namque Carólus Sabáudiæ Dux primus sibi in confessárium elégit. Eúmdem Sixtus Papa Quartus ad evulgándum Cruciátæ fœdus contra Turcas Apúliæ oras tunc infestántes, et Innocéntius Octávus ad repriméndam Waldénsium hæresim per Itáliæ fines grassántem, Núntium, et Commissárium Apostólicum bono, faustóque evéntu delegárunt. Oblátas sibi inde amplíssimas dignitátes constantíssime recusávit. Sénio tandem conféctus, anno millésimo quadringentésimo nonagésimo quinto, ætátis suæ octogésimo quarto, Cúnei sancto fine quiévit. Corpus ejus in Ecclésia Fratrum Reformatórum extra mœnia ejúsdem Civitátis, quæ eum in Patrónum sibi iteráto adscívit, íntegrum adhuc, suavémque spirans odórem, singulári veneratióne cólitur. Quem quidem cultum ab immemorábili témpore ad ætátem nostram prodúctum, Benedíctus Décimus Tértius Póntifex Máximus rite probávit.

℟. Iste homo.

In III. Noct. Homil. Sancti Evangélii. de Comm. 1. loco.

In Quadrag. Lect. ix. de Homil. Fer., et Comm. in Laud.

Vesp. a Cap. de seq. Comm. præc., et Fer. in Quadrag.

Die XVIII.

B. Francisci Venimbene a Fabriano Conf. 1. Ord.

Duplex. (m. t. v)

Orémus. Oratio.

Præsta, quæsumus, omnípotens Deus: ut, sicut beátus Franciscus verbi tui præco ita fecit, et dócuit, ut magnus esse merúerit in regno cœlórum; nos quoque ejus précibus, et imitatióne, tibi júgiter verbis, et opéribus placére studeámus. Per Dñum.

Lect. I. Noct. de Script. occur.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

Franciscus Venimbéne ex honéstis, piísque paréntibus Fabriáni in Picéno ortus, in ipsis natúræ cláustris futúræ sanctitátis indícium dedit. Ejus enim pia génitrix nullum pondus, non dolóres, vel moléstias sensit. In lucem éditus haud lácrymas, sed risum emísit; et quasi baptísmatis undam anhélans, singulári modo gestíre visus fuit. Adhuc infántulus, letháli morbo afféctus, précibus, et voto matris suæ, ad sepúlchrum Seráphici Patriárchæ addúctus, sanitátem recépit. Tum venerábilis Angelus Tancrédi, qui in familiáribus sancti Francísci fúerat, ingénuum puéruli aspéctum atténte contemplátus, suum consodálem eum futúrum asseveránter prædíxit. Sortítus ítaque ánimam bonam, Deíque benedictiónibus prævéntus, ab ineúnte ætáte modéstiam, et pietátem fovit. Ante décimum annum humánas lítteras dídicit, et póstea philosophíæ toto ánimo óperam dedit, sacris tamen semper inténtus, ut sapiéntia simul, et pietáte profíceret. Cum séxdecim esset annórum, et in suo cubículo philosophíæ atténderet,

ad Minórum Institútum eum invitántem íterum, ac tértio vocem de cœlo audivísse perhibétur; cui prompte, alacritérque obtémperans, relíctis ómnibus, ad fratres Minóres Vallis Eremítæ prope Fabriánum se cóntulit. Erat tunc témporis illíus Cœnóbii Præses nómine Grátia, póstea totíus Ordinis Minister Generális renuntiátus; qui, ut narrant, de superventúro adolescénte cœlitus præmónitus, læto ánimo, et patérna charitáte illum recépit.

℟. Honéstum fecit.

Lectio v.

Ineúnte tirocínii anno Assísium missus ad Portiúnculæ Indulgéntiam lucrándam, de qua dein librum compósuit, mónita, ac spíritum Seráphici Patriárchæ a fratre Leóne háusit. Sacerdótio áuctus, altáris ministéria tanto ánimi fervóre peragébat, ut plúries in Missis pro defúnctis ad verba: requiéscant in pace, multórum Angelórum, vel animárum audítam esse tradant vocem respondéntium, Amen. Divíni verbi præco exímius effectus, plúrimas errántes oves dicéndi vi, ac suæ vitæ exémplo ad Jesu Christi ovíle redúxit, nulli parcens labóri, ut animárum salúti prospíceret. Primus in suo Ordine, colléctis Doctórum libris, bibliothécam extrúxit, eámque totíus domicílii óptimam officínam appellábat, ex qua arma depromúntur ad hæréticos retundéndos, ac omnígena documénta ad Cathólicam doctrínam illustrándam. Summa veneratióne eum prosequéntes concíves, juxta forum sui óppidi Minorítis cláustrum ædificavérunt, cujus régimen Superiórum obediéntia Franciscus suscípere coáctus, in ómnibus se præbens bonórum óperum exémplum, reguláris disciplínæ institúta renováre, et firmáre satégit.

℟. Amávit eum.

Lectio vi.

Ad perfectiónis ápicem indesinénter tendens, contínuo conátu virtútes omnes assequútus est. Abstinéntia enim fuit admirábilis, semel tantum in die, ac solo pane, et aqua vires refícere sólitus; vel paupéribus insérviens, commúni cum illis utebátur cibo. Unica illi erat atque híspida túnica cilício non absímilis; léctulus durus, quo páucis cubábat horis, réliquum noctis tempus divínis láudibus, et contemplatióni tríbuens. Orándo áutem tam inténso in Deum ferebátur afféctu, ut præsértim in Christi Dómini recolénda Passióne, divínæ charitátis dulcédine perfúsus, ac fletu mádidus conspicerétur. Dolóres Crucifíxi cúpiens in suo córpore ferre, aspérrimis flagris usque ad sánguinis effusiónem sæpe in se animadvertébat. Quaprópter ut osténderet Deus quantópere fidélis hic servus sibi foret accéptus, eum plúribus decorásse miráculis memóriæ próditum est: eidémque diem, et horam óbitus ante áliquot annos revelásse. Præscius ítaque sui tránsitus, jamjam moritúrus, adstántibus procéribus, adolescéntulum occúlto morbo laborántem, uti narrant, repénte sanitáti restítuit; ac tandem lenta febri consúmptus, die vigésima secúnda Aprílis, anno tercentésimo vigésimo secúndo supra millésimum, Fabriáni felíciter ad Dóminum migrávit, inter fratrum suórum, et pópuli lácrymas. Ejus corpus opórtuit ibi per tríduum veneratióni fidélium expónere in Ecclésia Ordinis Minórum, in qua dein honorífice sepúltum, ad hæc usque témpora incorrúptum ma-

gna devotióne cólitur. Qui cultus ab immemorábili exhibitus, jámdiu ab Apostólica Sede recógnitus fuit, et confirmátus.

℟. Iste homo.

In III. Noct. Hom. Sancti Evangélii. de Comm. 1. loco.

Vesp. a Cap. de sequenti.

Die XIX.

B. Conradi ab Asculo
Conf. 1. Ord.
Duplex.

Orémus. Oratio.

Deus, qui beátum Conrádum dolórum Jesu Christi Fílii tui jugi meditatióne mirábilem effecísti: ejus nobis intercessióne concéde; ut Crucis mortificatiónem in corde nostro portáre, et vitam cónsequi mereámur ætérnam. Per eúmdem Dóminum.

Et fit Comm. B. Francisci.

Lect. I. Noct. de Script. occur.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

Conrádus Asculi in Picéno nobílibus paréntibus Francísco Miliáno, et Agnéte Saladínia natus, qua futúrus esset vitæ sanctitáte, matri statim innótuit, quæ illum jejúnii témpore nonnísi semel in die lac sugéntem expérta est. Is pietátem cum ætáte áugens, prophetíæ étiam dono adoléscens illustrátus appáruit; nam ad pedes púeri Hierónymi, qui póstea Minórum famíliam univérsam, tum Cathólicam Christi Ecclésiam, Nicolái Quarti sumpto nómine, gubernávit, sese prostérnere in more hábuit. Minórum Institútum in pátria proféssus, ac Perúsii Doctor renunciátus, Romæ primum in verbi Dei prædicatióne plúrimum adlaborávit, deínde in Africam proféctus, variísque Lybiæ regiónibus peragrátis, mansuetúdine, virtútum nitóre, miraculísque éfferas illas gentes lenívit, ac plura hóminum míllia Christo lucrátus est.

℟. Honéstum fecit.

Lectio v.

Romam rédiens núdipes, laboribúsque attrítus, magnam sui admiratiónem injécit Hierónymo tunc Minórum Præsidi, qui páulo post commigratúrus Parísios, jussu Nicolái Tértii Pontíficis Máximi ad componénda inter Francórum, et Castéllæ Reges exórta dissídia, Conrádum sibi cómitem adjúngi postulávit, votíque compos factus est. Re bene gesta, Conrádus íterum in Urbem cum Hierónymo revérsus, post biénnium in verbi Dei prædicatióne transáctum, Parísios ad theológicas disciplínas públice explicándas rursus migráre jussus est. Quo múnere dum summo pláusu fungebátur, frequéntes étiam ad pópulum habére conciónes, nosocomía, et xenodochía cum ingénti animárum fructu visitáre non déstitit. Aspérrimo prætérea vitæ génere usus, virtútibus ómnibus, ac evangélicæ perfectióni vacábat. In Christum patiéntem tanto ferebátur amóre, ut ejus dolórum párticeps fíeri quandóque merúerit: augustíssimum vero Trinitátis mystérium ea recolébat fide, ut in ejus nómine dæmones ejécerit, ac morbos depúlerit.

℟. Amávit eum.

Lectio vi.

A Nicoláo Quarto ad Petri Cáthedram recens evécto Romam revocátus, ut in sacrum Cardinálium collégium cooptarétur, ubi Asculum pervénit, gravi morbo corréptus, atque Ecclésiæ Sacraméntis munítus, die, qua prædíxerat, décimo tértio Kaléndas

Majas, anni millésimi ducentésimi octogésimi noni, ætátis suæ quinquagésimo quinto, humi, ut petíerat, decúmbens, spíritum Deo réddidit. Corpus ejus flexíbile, et bene olens, tríduo inhumátum, deínde Nicolái Pontíficis jussu honorífice tumulátum, post annos octogínta duos ad novam Ecclésiam sáncti Francísci translátum est: ubi miráculis, et perpétua pópuli veneratióne adhuc claret. Quibus permótus Pius Sextus Póntifex Máximus, Officium, ac Missam in ejus honórem cum Lectiónibus própriis recitári permísit.

℟. **Iste homo.**

In III. Noct. Homil. **Pusíllum gregem.** de Comm. 2. loco.

Vesp. a Cap. de sequenti Comm. præc.

Die XXVI.

B. Mariæ V. de Bono Consilio.
Duplex 2. class.

In I. Vesperis.

Ant., et Capit. ut ad Laudes p. 38. Psalmi ut in Festis B. M. V.

Hymn. **Ave, maris stella.**

℣. **Ora pro nobis, Mater Boni Consílii.** ℟. **Ut digni efficiámur promissiónibus Christi.**

Ad Magnif. Ant. **Candor est lucis ætérnæ, et spéculum sine mácula Dei majestátis, et imágo bonitátis illíus, et ídeo nihil inquinátum in eam incúrrit.**

Oratio ut inf. in Laud. p. 38.

Ad Matutinum

Invit. **Sancta María Dei Génitrix Virgo, Mater Boni Consílii, * Intercéde pro nobis.**

Hymnus.

**Pláude festívo, pia gens, honóre,
Dum Genestánam veneráris ædem,
Qua Dei magnæ Genitrícis alma
Splendet imágo.**

**Hæc ubi miram spéciem repénte
Obtulit lætis pópulis vidéndam,
Multa mox secum bona ferre nostras
Visa per oras.**

**Ipsa tunc ægris áderat, moléstos
Córporis morbos, animíque pellens,
Longe et ærúmnas Látio imminéntes
Ipsa fugábat.**

**Virgo, quæ magnis decoráta signis,
Nunc quoque effúlges, míseris juvámen
Affer, et fusis pátiens cliéntum
Annue votis.**

**Sit salus illi, decus, atque virtus,
Qui super cœli sólio corúscans,
Totíus mundi sériem gubérnat
Trinus, et unus. Amen.**

In I. Nocturno.

Ant. 1. **Accipe consílium intelléctus, et ne abjícias consílium meum.**

Psalmi ut in Festis B. M. V., sub unica Ant.; extra tempus Pasch. ut sequitur.

2. **Sine consílio nihil fácias, et post factum non pœnitébis.**

3. **Audíte disciplínam, et estóte sapiéntes, et nolíte abjícere eam.**

℣. **Venérunt mihi ómnia bona páriter cum illa.** ℟. **Et innumerábilis honéstas per manus illíus.**

De libro Proverbiórum.

Lectio i. Cap. 2. 10.

Si intráverit sapiéntia cor tuum, et sciéntia ánimæ tuæ placúerit, consílium custódiet te, et pru-

déntia servábit te, ut eruáris a via mala, et ab hómine, qui pervérsa lóquitur; qui relínquunt iter rectum, et ámbulant per vias tenebrósas; qui lætántur cum male fécerint, et exúltant in rebus péssimis; quorum viæ pervérsæ sunt, et infámes gressus eórum.

℟. Si sapiéntiam invocáveris, et inclináveris cor tuum prudéntiæ: * Tunc intélliges timórem Dómini, et sciéntiam Dei invénies. ℣. Quia Dóminus dat sapiéntiam, et ex ore ejus prudéntia, et sciéntia. Tunc intélliges.

Lectio ii.

Fili mi, ne éffluant hæc ab óculis tuis. Custódi legem, atque consílium; et erit vita ánimæ tuæ, et grátia fáucibus tuis. Tunc ambulábis fiduciáliter in vita tua, et pes tuus non impínget. Si dormíeris, non timébis; quiésces, et suávis erit somnus tuus. Ne páveas repentíno terróre, et irruéntes tibi poténtias impiórum. Dóminus enim erit in látere tuo, et custódiet pedem tuum, ne capiáris.

℟. Si intráverit sapiéntia cor tuum, et sciéntia ánimæ tuæ placúerit: Consílium custódiet te, et prudéntia servábit te ℣. Ut eruáris a via mala, et ab hómine, qui pervérsa lóquitur. Consílium.

Lectio iii.

Ego sapiéntia hábito in consílio, et erudítis intérsum cogitatiónibus. Timor Dómini odit malum. Arrogántiam, et supérbiam, et viam pravam, et os bilíngue detéstor. Meum est consílium, et æquitas; mea est prudéntia, mea est fortitúdo. Per me Reges regnant, et legum conditóres justa decérnunt. Per me Príncipes ímperant, et poténtes decérnunt justítiam. Ego diligéntes me díligo; et qui mane vígilant ad me, invénient me.

℟. Beátus homo, qui ínvenit sapiéntiam, et qui áffluit prudéntia:* Primi, et puríssimi fructus ejus. ℣. Pretiósior est cunctis ópibus; et ómnia quæ desiderántur, huic non valent comparári. Primi. Glória. Primi.

In II. Nocturno.

Ant. 1. Justi sunt omnes sermónes mei; non est in eis pravum quid, neque pervérsum.

2. Consílium illíus sicut fons vitæ pérmanet.

3. Audi consílium, et súscipe disciplínam, ut sis sápiens in novíssimis tuis.

℣. Viam sapiéntiæ monstrábo tibi. ℟. Ducam te per sémitas æquitátis.

Sermo S. Augustíni Epíscopi.

In natali S. Joan. Bapt.

Lectio iv.

Hóminem concépit Elísabeth, hóminem María: sed Elísabeth solum hóminem, María Deum, et hóminem. Mira res est, quómodo potúerit concípere creatúra Creatórem. Quid est ergo intelligéndum, fratres mei, nisi quia ipse sibi fecit carnem de sola matre, qui fecit primum hóminem sine patre, et matre? Primus ille noster casus fuit, quando fémina, per quam mórtui sumus, in corde concépit venéna serpéntis. Persuásit enim serpens peccátum, et admíssus est male suádens. Si primus noster casus fuit, cum fémina concépit corde venéna serpéntis, non mirándum, quod salus nostra facta est, cum fémina concépit in útero carnem Omnipoténtis. Utérque cecíderat sexus; utérque fúerat reparándus. Per mulíerem in intéritum missi

erámus; per mulíerem nobis réddita est salus.

℟. Fili, custódi legem, atque consílium; * Et erit vita ánimæ tuæ, et grátia fáucibus tuis. ℣. Tunc ambulábis fiduciáliter in via tua, et pes tuus non impínget. Et.

Sermo S. Fulgéntii Epíscopi.

De Laud. Mariæ ex partu Salvat.

Lectio v.

Quóniam diábolus per serpéntem Evæ loquútus, per Evæ áures mundo íntulit mortem, Deus per Angelum ad Maríam pértulit verbum, et cunctis sæculis vitam effúdit. Angelus sermónem ejécit, et Christum Virgo concépit. Hoc splendóre concípitur Dei Fílius, ac mundítia generátur. De cœlis médicus tránsiens per Vírginem, post tránsitum suum illæsam fecit Vírginem permanére. Qui enim disrúpta córporum membra in áliis póterat integráre tangéndo, quanto magis in sua Matre, quod invénit íntegrum, pótuit non violáre nascéndo? Crevit enim ejus partu intégritas córporis pótius, quam decrévit, et virgínitas ampliáta est pótius, quam fugáta.

℟. Audi, fili mi, et súscipe verba mea, * Ut multiplicéntur tibi anni vitæ. ℣. Viam sapiéntiæ monstrábo tibi, ducam te per sémitas æquitátis. Ut.

Lectio vi.

María quam præclaríssimis tribus bonis sublimétur, auscúlta, salutatiónis angélicæ, benedictiónis divínæ, et plenitúdinis grátiæ. Sic enim eam légitur salutásse: Ave, María, grátia plena, benedícta inter mulíeres. Et ut nihil non sublíme esset in hac sanctíssima Vírgine, quam Angelus grátia plenam salutávit, non sine divíno consílio factum est, ut ejus étiam imágines summo essent in honóre, et prodígiis, miraculísque claréscerent. Quas inter ea tribus abhinc sæculis præcípuo honóre cólitur, quæ, Páulo Secúndo sedénte, mirabíliter apparuísse in paríete Ecclésiæ Patrum Ordinis Eremitárum sancti Augustíni in Oppido Genestáni Prænestínæ Diœcésis, ex pontifíciis diplomátibus, et suppáribus monuméntis comprobátur. Quibus permótus Pius Papa Sextus præfátis ejúsdem Oppidi Cœnobítis Offícium próprium concéssit séptimo Kaléndas Majas, ipso scílicet Apparitiónis die, recitándum, ac deínde illud die, quæ immediáte subséquitur, pro ejus recitatióne in pósterum assignáta, ad univérsum prædíctum Ordinem sub ritu dúplicis majóris exténdit. Leo vero Décimus Tértius ad augéndum cultum erga beatíssimam Vírginem sub título Matris Boni Consílii novum hoc Offícium approbávit.

℟. Auscúlta sermónes meos, et ad elóquia mea inclína áurem tuam: * Ne recédant ab óculis tuis, custódi ea in médio cordis tui. ℣. Vita enim sunt inveniéntibus ea, et univérsæ carni sánitas. Ne. Glória. Ne.

In III. Nocturno.

Ant. 1. Via stulti recta in óculis ejus; qui áutem sápiens est áudit consília.

2. Cor boni consílii státue tecum, non est enim tibi áliud pluris illo.

3. Sápiens cor, et intelligíbile abstinébit se a peccátis, et in opéribus justítiæ succéssus habébit.

℣. Coróna sapiéntiæ timor Dómini. ℟. Replens pacem, et salútis fructum.

Léctio sancti Evangélii secúndum Lucam.
Lectio vii. Cap. 1.

In illo témpore: Missus est Angelus Gabriel a Deo in Civitátem Galilææ, cui nomen Názareth, ad Vírginem desponsátam viro, cui nomen erat Joseph, de domo David, et nomen Vírginis María. Et réliqua.

Homilía S. Bernárdi Abbátis.
Ex Homil. 2. super Missus circa finem.

Et nomen, inquit, Vírginis María, quod interpretátum maris stella dícitur. Ipsa namque est nóbilis illa stella ex Jacob orta, cujus rádius univérsum orbem illúminat. Ipsa, inquam, est præclára, et exímia stella super hoc mare magnum, et spatiósum necessário subleváta, micans méritis, illústrans exémplis. O quisquis te intélligis in hujus sæculi proflúvio magis inter procéllas, et tempestátes fluctuáre, quam per terram ambuláre; ne avértas óculos a fulgóre hujus síderis, si non vis óbrui procéllis. Si insúrgant venti tentatiónum, si incúrras scópulos tribulatiónum, réspice Stellam, voca Maríam. Si jactáris supérbiæ undis, si ambitiónis, si detractiónis, si æmulatiónis, réspice Stellam, voca Maríam. Si críminum immanitáte turbátus, consciéntiæ fœditáte confúsus, judícii horróre pertérritus, bárathro incípias absorbéri tristítiæ, desperatiónis abysso, cógita Maríam. In perículis, in angústiis, in rebus dúbiis, Maríam cógita, Maríam ínvoca. Ipsam sequens, non dévias; ipsam rogans, non despéras; ipsam cógitans, non erras; ipsa tenénte, non córruis; ipsa protegénte, non métuis; ipsa duce, non fatigáris; ipsa propítia, pervénis, et sic in temetípso experíris quam mérito dictum sit: et nomen Vírginis María.

℟. Fílii, audíte me: * Beáti qui custódiunt vias meas. ℣. Audíte disciplínam, et estóte sapiéntes, et nolíte abjícere eam. Beáti.

Lectio viii.

Intúere, o homo, consílium Dei, agnósce consílium sapiéntiæ, consílium pietátis. Redemptúrus humánum genus, prétium univérsum cóntulit in Maríam. Altius ergo intuémini quanto devotiónis afféctu a nobis volúerit honorári, qui totíus boni plenitúdinem pósuit in María: ut proínde, si quid spei in nobis est, si quid grátiæ, si quid salútis, ab ea novérimus redundáre, quæ ascéndit delíciis áffluens. Tolle Maríam hanc maris stellam, quid nisi calígo invólvens, umbra mortis, et densíssimæ ténebræ relinquúntur? Totis ergo medúllis córdium, totis præcordiórum afféctibus, et votis ómnibus Maríam hanc venerémur, quia sic est volúntas ejus, qui totum nos habére vóluit per Maríam. In ómnibus síquidem, et per ómnia próvidens míseris, trepidatiónem nostram solátur, fidem éxcitat, spem róborat, diffidéntiam ábigit, érigit pusillanimitátem.

℟. Princípium sapiéntiæ timor Dómini: * Et sciéntia Sanctórum prudéntia. ℣. Per me enim multiplicabúntur dies tui, et addéntur tibi anni vitæ. Et. Glória. Et.

Lectio ix.

Ad Patrem verebáris accédere, solo audítu térritus ad fólia fugiébas: Jesum tibi dedit mediatórem. Sed fórsitan et in ipso majestátem vereáre divínam, quod licet factus sit homo, mánserit

tamen Deus. Advocátum habére vis et ad ipsum? Ad Maríam recúrre. Pura síquidem humánitas in María. Nec dúbius díxerim, exaudiétur et ipsa pro reveréntia sua. Exáudiet útique Matrem Fílius, et exáudiet Fílium Pater. Filíoli, hæc peccatórum scala, hæc mea máxima fidúcia est, hæc tota rátio spei meæ. Quid enim? Potest ne fílius aut repéllere, aut sustinére repúlsam? Non audíre, aut non audíri Fílius potest? Néutrum plane. Invenísti, ait Angelus, grátiam apud Deum: felíciter. Semper hæc invéniet grátiam, et sola est grátia, qua salvámur. Quid nos ália concupíscimus, fratres? Quærámus grátiam, et per Maríam quærámus, quia quod quærit, ínvenit, et frustrári non potest. Quærámus grátiam, sed grátiam apud Deum: nam apud hómines grátia fallax. Quærant álii méritum, nos inveníre grátiam studeámus. Quid enim? Non grátiæ est, quod hic sumus? profécto misericórdiæ Dómini est, quod non sumus consúmpti.

Ad Laudes,
et per Horas.

Ant. 1. Ego mater * pulchræ dilectiónis, et timóris, et agnitiónis, et sanctæ spei.

2. In me grátia * omnis viæ, et veritátis; in me omnis spes vitæ, et virtútis.

3. Qui áudit me, * non confundétur; et qui operántur in me, non peccábunt.

4. Da mihi sédium tuárum assistrícem sapiéntiam, et noli me reprobáre a fíliis tuis.

5. Optávi, * et datus est mihi sensus, et invocávi, et venit in me spíritus sapiéntiæ.

Capitulum. Prov. c. 8.

Beátus homo, qui áudit me, et qui vígilat ad fores meas quotídie, et obsérvat ad postes óstii mei. Qui me invénerit, invéniet vitam, et háuriet salútem a Dómino.

Hymnus. O gloriósa Vírginum. ut in Festis B. M. V.

℣. Dignáre me, laudáre te, Virgo sacráta. ℟. Da mihi virtútem contra hostes tuos.

Ad Bened. Ant. Beáta Mater, et intácta Virgo, regína mundi, nostras deprecatiónes ne despícias in necessitátibus, sed a perículis cunctis líbera nos semper.

Orémus. Oratio.

Deus, qui Genitrícem dilécti Fílii tui matrem nobis dedísti, ejúsque speciósam imáginem mira apparitióne clarificáre dignátus es: concéde, quæsumus; ut ejúsdem mónitis júgiter inhæréntes, secúndum cor tuum vívere, et ad cœléstem pátriam felíciter perveníre valeámus. Per eúmdem Dóminum.

Ad Tertiam.

Capit. ut supra.

℟. br. Venérunt mihi ómnia bona * Páriter cum illa. Venérunt. ℣. Et innumerábilis honéstas per manus illíus. Páriter. Glória. Venérunt.

℣. Viam sapiéntiæ monstrábo tibi. ℟. Ducam te per sémitas æquitátis.

Ad Sextam.

Capitulum. Prov. c. 6.

Consérva, fili mi, præcépta patris tui; et ne dimíttas legem matris tuæ. Liga ea in corde tuo júgiter, et circúmda gútturi tuo.

℟. br. Viam sapiéntiæ * Monstrábo tibi. Viam sapiéntiæ. ℣. Du-

cam te per sémitas æquitátis. Monstrábo. Glória. Viam.

℣. **Coróna sapiéntiæ, timor Dómini.** ℟. **Replens pacem, et salútis fructum.**

Ad Nonam.

Capitulum. Prov. 23.

Præbe, fili mi, cor tuum mihi; et óculi tui vias meas custódiant.

℟. br. **Coróna sapiéntiæ, * Timor Dómini. Coróna.** ℣. **Replens pacem, et salútis fructum. Timor. Glória. Coróna.**

℣. **Veníte, fílii, audíte me.** ℟. **Timórem Dómini docébo vos.**

In II. Vesp. Omnia ut in primis præter

Ad Magnif. Ant. **Felix es, sacra Virgo María, et omni láude digníssima; quia ex te ortus est sol justítiæ, Christus Deus noster, magni Consílii Angelus.**

Et fit Comm. sequentis.

Die XXVII.

Ss. Cleti, et Marcellini Pont., et Mart.
Semiduplex.

Officium ut in Breviario hodie vel 26. hujus.

Deinde Com. B. Jacobi Illirici Conf. non Pont. Oratio **Adésto.**

Die VII Maji.

S. Stanislai Episc., et Martyris.
Duplex.

Officium ut in Breviario hodie.

Deinde fit Comm. B. Agnelli Conf. 1. Ord.

Orémus. Oratio.

Dómine Jesu Christe, qui beátum Agnéllum a sæculi illécebris absolútum, ad tuæ Crucis sequélam transíre fecísti: fac ita ejus inhærére vestígiis, ut quam in cœlis accépit glóriæ corónam obtinére mereámur. Qui vivis.

Pro B. Agnello C. 1. Ord.
Lectio ix.

Agnéllus ex nóbili família de Agnéllis, duodécimo exeúnte sæculo, Pisis ortus, in ipso juventútis flore a sancto Francísco in religiósum Minórum cœtum recéptus, ádeo virtútibus emícuit, ut idem Ordinis Parens custódiam Gálliae Províncíae ipsi concréderet. Hac egrégie perfúnctus, constitáque Schola Parisiénsi, in Angliam, licet adhuc Diáconus, missus est, ut Minórum famíliam eo in Regno constitúeret, atque Minístri Provinciális offício fungerétur. Plúribus ibi Cœnóbiis fundátis, Ordinem mirífice propagávit; Oxónii academíam instítuit, in qua júvenes sacris disciplínis óptime imbueréntur. Res pro religióne, atque Ordine suo præcláre a se gestas virtútum excelléntia superávit. Nam numquam ánimum a cœléstium contemplatióne avertébat, ex qua tam íntima dulcédine afficiebátur, ut ubérrimas lacrymas profúnderet. Ita de se submísse sentiébat, ut nonnísi Superiórum império ad Sacerdótium ineúndum indúci potúerit. Dum totis víribus conabátur pacem compónere inter Regem, et Dynástam Gallésii, extrémum in morbum íncidit annos natus quadragínta duos. Sanctórum mortem óbiit tértio Idus Mártias anno millésimo ducentésimo sexto et trigésimo, miráculis in vita, et post mortem clarus. Ejus corpus Oxónii in Ecclésia sui Ordinis cónditum, post multos annos incorrúptum, et óleo suavíssimo éffluens est repértum. Hinc in nóbile mausoléum translátum, condígno honóre persequúti sunt fidéles usque ad schisma Henríci octávi, quo témpore Ecclésia dí-

ruta, et sacræ exúviæ dispérsæ. Agnélli tamen cultum, qui Pisis, et in Ordine Minórum semper víguit, Leo Tértius Décimus Summus Póntifex rite probátum confirmávit, et Pisánæ Archidiœcési, Minorúmque Ordini Officium de eo, ac Missam benígne indúlsit.

Et fit Comm. B. Agnelli.

Oratio ut supra.

Vesp. de sequenti.

Die XIV.

B. Gherardi a Villamagna
Conf. 3. Ord.
Duplex.

Orémus. Oratio.

Deus, qui per jugem Fílii tui Passiónis memóriam béatum Gherárdum Confessórem tuum altíssimæ contemplatiónis, et pœniténtiæ stúdio decorásti: da nobis fámulis tuis; ut, ejus vestígiis inhæréntes, redemptiónis præmia cónsequi valeámus. Per eúmdem Dóminum.

Et fit Comm. S. Bonifacii Mart.

Orémus. Oratio.

Da, quæsumus, omnípotens Deus: ut qui beáti Bonifácii Mártyris tui solémnia cólimus, ejus apud te intercessiónibus adjuvémur. Per Dóminum.

Lect. I. Noct. de Script. occur.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

Gherárdus húmili génere natus in óppido Villæmágnæ prope Floréntiam duodécimo æræ Christiánæ verténte sæculo, paréntibus arvis excoléndis addíctis adhuc puer orbátus, Floréntiæ ab ipsis arvórum heris domo excéptus, pie, christianéque fuit educátus. Quum áutem unus ex his eques Hierosolymitánus navigatúru esset in Syriam advérsus infidéles, egrégia Gherárdi índole, et virtútum ornátu captus, vóluit eum, cui jam per ætátem licébat, sócium sibi adscíscere. Sed quum præliántes ambo in hóstium manus mísere devenissent, post ingéntes ærúmnas redémpti fuére. Quum vero eques, quocum iter fécerat, decessísset, Gherárdus in perlustrándis Terræ Sánctæ locis ad pœniténtiæ stúdium inflammátus, in Etrúriam rédiit, et in suum tugúrium apud Villammágnam sese recépit. Non multo post cum áltero Ordinis Hierosolymitáni équite íterum Syriam pétiit, et quum navim, qua ipse una cum vigínti Hierosolymitáriis milítibus vehebátur, ab immáni piráta víribus multo majóribus oppugnári vidéret, non áliter quam eníxis ad Deum précibus ab immminénti illo discrímine sese, sociósque liberávit.

℟. Honéstum fecit.

Lectio v.

Hierosólymis alíquot annos morátus, ob spectáta ejus virtútum mérita équitum Hierosolymitariórum Cruce donátus fuit, atque inter eos cooptátus, quos Auxiliáres seu Famulántes appéllant. Ibídem singulári erga infírmos, et peregrínos charitáte, et assíduæ cœléstis contemplatiónis stúdio máximam sibi sanctitátis famam adéptus est. Ejus ítaque declinándæ cáusa ab Ordinis præsídibus véniam pétiit redeúndi in pátriam. Itáliam versus návigans, sæva maris procélla suis précibus sedáta, et in Etrúriam appúlsus, a sancto Francísco Assisiénsi Tértii Ordinis Minórum hábitum devotíssime accépit. Pátriam deínde répetens, in domúnculam extra óppidum secéssit ea mente, ut eremíticam vitam posthac dúceret, ubi flagellatiónibus ásperum, cœléstium tamen con-

templatióne suáve vitæ genus instítuit. Pane tantum, et herbis utebátur ad victum, quibus raro legúmina addébat, ac præter Ordinis Minórum abstinéntias, ter in hebdómada jejunábat. Charitáte in próximum ardens, ut juváret ægros, egenósque, stipem ipse quæritábat, omnésque ad eum confluéntes, vel in rectam salútis viam revocáre, vel ad perfectiónem impéllere omni ope, atque ópera studébat.

℟. Amávit eum.

Lectio vi.

Orándi assiduitáte callum génibus obduxísse post ejus óbitum compértum est. Nam præter diúrnas precatiónes, Ecclésias valde inter se díssitas ter per hebdómadam noctu visitábat, vetústam præsértim in vértice montis, qui Incóntrus appellátur, quem locum beátus Leonárdus a Portu Maurítio consúlto ad sui Ordinis recéssum instituéndum selégit, quia in eo frequéntius Gherárdus in cœléstium rerum contemplatióne sesè recípere consuéverat. Dono tandem prophetíæ, scrutatiónis córdium, morbórum sanatiónis, et miraculórum clarus, plenúsque diérum, anno millésimo ducentésimo quadragésimo secúndo, sui óbitus die cuídam mónacho e sacra sancti Benedícti família, quo consciéntiæ moderatóre utebátur, prænuntiáto, et Ecclésiæ Sacraméntis rite, devotéque munítus, mense Majo plácide obdormívit in Dómino. Statim ejus habitáculo ob miraculórum cópiam in Ecclésiam ei dicátam constrúcto, ejúsque córpori in lapídea urna recóndito, públicus, et ecclesiásticus cultus exhibéri cœpit, quem per annos fere sexcéntos júgiter continuátum, et áuctum, Summus Póntifex Gregórius Décimus Sextus, ex Sacrórum Rítuum Congregatiónis consúlto, anno millésimo octingentésimo trigésimo tértio solémni decréto ratum hábuit, et confirmávit, benignéque indúlsit, ut ejus festum tam a Clero Florentíno, et Fesuláno, quam ab Ordine tum Hierosolymitáno, tum Minórum sancti Francísci, Missa, Officióque próprio celebrarétur.

℟. Iste homo.

In III. Noct. Homil. Pusíllum gregem. de Comm. 2. loco.

Pro S. Bonifacio Mart.

Lectio ix.

Bonifácius civis Románus, quod cum Aglæ nóbili matróna impudíce versátus esset, tanto illíus intemperántiæ dolóre captus est, ut pœniténtiæ cáusa se ad conquiréndа, et sepeliénda Mártyrum córpora contúlerit. Itaque relíctis peregrinatiónis sóciis, cum Tarsi multos propter Christiánæ fídei professiónem váriis torméntis cruciátos vidísset, illórum víncula osculátus, eos veheménter hortabátur, ut constánter supplícia perférrent, quod brevem labórem sempitérna réquies consecutúra sit. Comprehénsus ígitur, férreis úngulis excarnificátus est; cui étiam inter mánuum úngues, et carnem acúti cálami sunt infíxi, plumbúmque liquefáctum in os ejus infúsum. Quibus in cruciátibus ea vox tantum Bonifácii audiebátur: Grátias tibi ago, Dómine Jesu Christe, Fili Dei. Mox in ollam fervéntis picis demísso cápite conjéctus est: unde cum inviolátus exísset, ira incénsus judex, eum secúri pércuti jubet. Quo témpore magnus terræmótus factus est, ita ut multi infidéles ad Christi Dómini fidem converteréntur. Eum sequénti die quæréntes sócii, cum

martyrio afféctum cognovíssent, quingéntis sólidis ejus corpus redemérunt, et condítum unguéntis, linteísque involútum, Romam portándum curárunt. Quod factum cum ab Angelo Aglæ matróna, quæ et ipsa pœnitens se piis opéribus addíxerat, cognovísset, pródiens óbviam sancto córpori, Ecclésiam ejus nómine ædificávit; in qua corpus sepúltum est Nonis Júnii, cum ejus ánima prídie Idus Maji apud Tarsum Cilíciæ urbem migrásset in cœlum, Diocletiáno, et Maximiáno Imperatóribus.

In Laud. fit Comm. S. Bonifacii Mart.

Vesp. a Cap. de sequenti.

Die XV.

B. Benvenuti a Recineto Conf. 1. Ord.

Duplex. (m. t. v.)

Orémus. Oratio.

Largíre, misericors Deus: ut dum beáti Benvenúti memóriam cólimus; humilitátis, et devotiónis ejus vestígia sectémur in terris, ac tecum beátam mansiónem ejúsdem intercessióne teneámus in cœlis. Per Dóminum.

Et fit Comm. B. Gherardi.

Lect. I. Noct. de Script. occur.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

Benvenútus Recinéti in Picéno décimo tértio Christiáni nóminis sæculo ortus est. In patérna domo a téneris annis pie educátus, tali, tantóque amóre in Jesum Christum exársit, ut sæculi illécebras, ac voluptátes pessumdáre decréverit. Quare, ut in suscépto perfectiónis trámite graderétur, magis, magísque in dies profíceret, inter Fratres láicos Franciscánæ famíliæ in eádem civitáte adscítus fuit. Ibi sub Seráphica vivéndi norma Deo sacrátus, in omni semper virtútum génere se exércuit. Humilitáte præcéllens, vilióra quæque domus, ac laboriosióra múnia prætulit. Devotióne excelléntior, tempus, quod ab exequéndo ministério supérerat, in Ecclésia ferventíssimo, quo flagrábat in Christum, afféctu orans, lætus insumébat.

℟. Honéstum fecit.

Lectio v.

Cum Frátribus reficiéndis cibária ipse paráret, quodam mane dilúculo Ecclésiam perréxit oratúrus, eo consílio, ut pro more múneri suo extémplo se rédderet. Sed jam imminébat refectiónis hora, quin cœléstis contemplatiónis dulcédine absórptus, obeúndo ministério se restitúeret. Sénsibus deínde rédditus, angústiis prémitur, Fratres exístimans própria culpa necessária refectióne privándos. Verum vix culínam repétiit, cum ab Angelo pulchérrimi júvenis formam præseferénte salutátur, a quo cuncta cibándis Frátribus paráta dídicit, ipsis jucundióra se numquam degustásse testántibus. Fervéntior inde factus, dum sacris intérerat, ac Eucharístico cibo, quem ávide semper exoptábat, crebro reficerétur, non sibi, sed Christo, in quem transformári cupiébat, vívere videbátur.

℟. Amávit eum.

Lectio vi.

In éxtasim persæpe raptus, eo procéssit ascensióne férvida in Deum, ut bráchiis Christum Jesum compléctí merúerit. Tot charismátibus a Deo cumulátus, vix dici potest, quantum in religiósa perfectióne profécerit ad óbitum usque pretiósum, qui íníbi tértio Nonas Maji cóntigit, nostræ Re-

demptiónis anno millésimo ducentésimo octogésimo nono. In exímiæ sanctitátis arguménto signis cláruit, atque miráculis. Pretiosíssima ejus spólia cívium, ac finitimórum affluénte cœtu summa veneratióne incessánter excépta sunt. His permótus Pius Séptimus Póntifex Máximus, præfátum cultum ratum hábuit, ac Missam, et Offícium in honórem beáti Benvenúti recitári indúlsit.
℟. **Iste homo.**
In III. Noct. Homil. Sancti E**vangélii.** de Comm. 1. loco.
Vesp. a Cap. de sequenti.

Die XXIX.

Bb. Stephani, Raymundi,
et Sociorum Mart. 1. Ord.
Duplex.

Orémus. Oratio.

Deus, pro cujus amóre, ac fídei tuéndæ zelo beátus Stéphanus, Raymúndus, et Sócii gládiis impiórum occubuére: præsta, quæsumus; ut, eórum suffrágiis in fide stábiles, te semper ex ánimo diligámus. Per Dóminum.
Et fit Comm. S. Augustini.
Lect. I. Noct. de Script. occur.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

Quo témpore Tolosána Diœcésis lethífera labe Albigénsium inficiebátur, immortális memóriæ Póntifex Gregórius Nonus Christi fidélium salúti prospíciens, Inquisitóres illuc misit lectíssimos viros tum ex Minórum, tum ex Ordine Prædicatórum. Ex primis erant Stéphanus de Narbóna, et Raymúndus de Carbonériis. Ex áliis vero Guillélmus Arnáldi, ejúsque sócii Bernárdus de Rupe forti, et Gárcias de Aura. Hisce et charitáte, et múnere sex álii adjungebántur, nimírum Prior Monastérii ex Ordine sancti Benedícti in óppido Avenionéti, mónachus Clusínus nuncupátus, Raymúndus Tolosánæ Ecclésiæ Archidiáconus, Bernárdus ejúsdem cléricus, Fortanérius, et Admárus item clérici, qui Nuntiórum munus explébant, láicus demum tabéllio Petri nómine. Hosce úndecim una fídei, et múneris societáte conjúnctos pari glóriæ triúmphi, immortalísque vitæ Deus reservávit.
℟. **Sancti tui.**

Lectio v.

Nam cum eo, quo par erat stúdio, et indústria missi a Pontífice Inquisitóres suo múnere fungeréntur, Albigénsium ira, et livor aspérius desæviit. Raymúndus ab Alfaro, vir sceIestíssimus, et Albigénsium doctrínis imbútus, qui nómine Tolosáni Cómitis óppido Avenionéti præféctus erat, quod óppidum a civitáte Tolósæ non longe distat, Inquisitóres, eorúmque sócios in ædes dynástæ arcessívit. Ingens patébat áula juri dicéndo comparáta. Eo cum ingréssi essent Inquisitóres, eorúmque cómites supramemoráti, e látebris dispósiti satéllites erúmpunt. Adoriúntur illos non solum inérmes, sed ultro, alacritérque mori parátos. Nulli ígitur exaudíti gémitus, aut ejulátus moriéntium, sed læta cántica ex ore occumbéntium personábant, cum Ambrosiánum hymnum canéntes voce concórdi grates ætérno Deo persólverent. Cóntigit áutem eórum beáta mors anno Dómini millésimo ducentésimo quadragésimo secúndo, quarto Kaléndas Június, nocte vidélicet Ascensiónis Dómini nostri Jesu Christi.
℟. **Vérbera carníficum.**

Lectio vi.

Infándum scelus, ac illústris Servórum Dei óbitus diu latére non póterant. Vel étiam homínibus tacéntibus rem gestam signa, et osténta insólita prædicavérunt, quorum plura réferunt coævi, ac posterióres histórici. Omnium ergo ore tamquam veri Christi Mártyres hábiti sunt, et Ecclesiásticus cultus statim illis exhíbitus, tum in Tolosána civitáte, tum in óppido Avenionéti, ubi eórum festum quotánnis ad hæc usque témpora recólitur. Hunc áutem immemorábilem cultum Pius Nonus Póntifex Máximus, audíto prius Sacrórum Rítuum Congregatiónis oráculo, adprobávit octávo Idus Septémbris anni millésimi octingentésimi sexagésimi sexti.

℟. Tamquam áurum.

In III. Noct. Homil. Dóminus, ac Redémptor. de Comm. plur. Mart. 1. loco.

Temp. Pasch. Homil. Iste locus. de Comm.

Vesp. de sequenti.

Die XXXI.

B. Felicis a Nicosia C. Ord. Cap. Duplex majus.

Orémus. Oratio.

Dómine Deus, qui béatum Felícem Confessórem tuum in simplicitáte, et humilitáte tibi servíre, ac mirábiles in corde suo ascensiónes dispónere docuísti: concéde propítius; ut ipsíus exémpla sectántes in terris, ejúsdem glóriæ partícipes efficiámur in cœlis. Per Dóminum.

Et fit Comm. S. Ferdinandi C. Deinde S. Petronillæ Virg. Oratio Exáudi nos. de Comm.

Lect. I. Noct. Beátus vir. de Comm. 2. loco.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

Felix paréntibus religióne magis quam ópibus præstántibus Nicosíæ in Sicília natus, a genitríce sua Cathólicæ religiónis rudiménta edóctus, puerítiam, atque adolescéntiam in cordis simplicitáte transégit; et sutóriæ officínæ addíctus, verbis, atque præcláris virtútum exémplis sodáles ad Christiánæ pietátis ópera allícere stúduit. Vigésimum octávum annum agens, sancti Francísci hábitum in Fratrum Capulatórum Ordine índuit, et sancti Felícis a Cantalício, cujus nomen assúmpsit, vestígia sequens, iter perfectiónis ad óbitum usque calcávit. Síquidem monásticam disciplínam semper ad exémplum servávit, árduas Institúti régulas, et austeritátes diligentíssime exequútus est. Spíritu, et re paupérrimus, ne céllulam quidem própriam hábuit; castitátis cultor exímius, eam duríssimis cruciátibus véluti sepe circúmdedit. Præsidum mandátis prompto, hilaríque ánimo semper páruit. In Dei timóre defíxus, peccátum vel levíssimum exhórruit. Diébus vero síngulis Sanctíssimo Christi Córpore se refíciens, tanto dilectiónis æstu in Deum ferebátur, ut pro ejus glória étiam mori veheménter exoptáverit, atque cœléstis ille ignis quo inflammabátur, ex ore quoque, et óculis emicáret.

℟. Honéstum fecit.

Lectio v.

Sibi uni aspérrimus, cunctis affábilis, et mitis, proximórum salúti totum se dedit. Cum inter cives, et oppidános stipem mendicáret, ádeo ejus candor ánimi, et omnígenæ virtútis exém-

pla valuére, ut álios a vitæ pravitáte avocáret, álios alacrióres ad virtútem sectándam felíciter effíceret. A labóre, atque ærúmnis infráctus ætérnæ proximórum salúti consúluit, paupéribus solátium, mœréntibus levámen, ægrotántibus tenérrimam cordis miseratiónem exhíbuit. Cum áutem tot floréret virtútum ópibus, ipse se unus ignorábat, et contémni, ac pro níhilo habéri peroptábat. Sed qui exáltat húmiles Deus supérnis illum cumulatíssime charismátibus locupletávit. Etenim prophetíæ dono excélluit, et córdium perscrutatiónis, ac tanta étiam mirácula, cum víveret, operátus est, ut véluti Thaumatúrgus suspicerétur, et prædicarétur. Cœlésti vero sapiéntia ita ornátus appáruit, ut ad eum cujúsque conditiónis hómines conflúerent, egrégia consília, et documénta salútis relatúri. Porro tot, tantísque virtútibus insígnem, et supérnis munéribus tam abúnde ditátum virum non modo vulgáres hómines, sed étiam viri pietáte, prudéntia, ac dignitáte præstántes unánimi senténtia sanctum asserébant, et proclamábant.

℟. Amávit eum.

Lectio vi

Ætátis suæ annum septuagésimum prætergréssum, labóres, asperitátes, et diutúrna jejúnia in extrémam infirmitátem impulére; ejúsque mors innocentíssimæ vitæ consentánea fuit. Nam morbi dolóribus jucúndo ánimo tolerátis, eo augustíssimo Sacraménto pro summa reveréntia flexis génibus recépto, prídie Kaléndas Június, anno millésimo septingentésimo octogésimo séptimo, cúpiens dissólvi, et esse cum Christo, ter Cœnóbii Præpósitum ab hoc mundo discedéndi véniam flagitávit, eáque tandem impetráta, ánimam efflávit tanta vultus hilaritáte, ut non e vita migráre, sed a vínculis erúmpere viderétur. Quæ de illo vivénte percrebúerat sanctitátis fama, postquam mortálem hanc vitam cum beáta commutávit, áucta magis, atque diffúsa est, accedénte celebritáte miraculórum a Deo ad ipsíus invocatiónem patratórum. Quorum duóbus discússis, atque probátis, Summus Póntifex Leo Décimus Tértius Felícem beátum nuncupándum esse decrévit, atque de eo Offícium, ac Missam in univérso Capulatórum Ordine celebrári concéssit.

℟. Iste homo.

In III. Noct. Homil. Sancti Evangélii. de Comm. 1. loco.

In Laud. Comm. S. Petronillæ Virg.

In II. Vesp. Comm. seq.

Die I. Junii.

B. Jacobi de Strepa
Episc., et Conf. 1. Ord.
Duplex. (m. t. v.)

Orémus. Oratio.

Deus, qui in beáto Jacóbo Confessóre tuo, atque Pontífice Apostólicum evangelizándi spíritum mirabíliter renovásti: præsta quæsumus; ut, ipso intercedénte, fide, ac móribus tibi júgiter adhæreámus. Per Dóminum.

In I. Noct. Lect. de Script. occur.

In II. Nocturno.

Jacóbus Senatória Strepárum Família in majóri Polónia ortus, in ipso juventútis flore Minoríticum sancti Francísci Ordinem ingréssus est. In eo constitútus, nihil magis cordi hábuit, quam ut pro víribus sublímes assúmpti status virtútes sibi com-

paráret. Missus in Rússiam, Societáti peregrinántium Fratrum nuncupátæ comes Missionárius adjúnctus est. Subínde Cœnóbii Leopolitáni præfectúra ipsi demandáta fuit, ac Vicárius Generális totíus illíus Missiónis auctoritáte Apostólica fuit renuntiátus, quæ múnia egrégie explévit. Demórtuo Archiepíscopo Kaliciénsi, deprecánte Polóniæ Rege, Bonifácius Nonus ad eam Metropolitánam Ecclésiam, quæ deínceps Leópolim transláta est, Jacóbum evéxit.

℟. Invéni David.

Lectio v.

Mirum dictu est, quam præclára ómnium virtútum edíderit specímina toto octódecim annórum spátio, quibus illam rexit Ecclésiam. Abjéctum sui Institúti hábitum retinére, ac dimísso suæ famíliæ stémmate, beátæ Maríæ Vírginis effígiem, ánnulo pastoráli inscúlptam, deférre glóriæ duxit. Devotiónem erga augustíssimum Eucharistíæ Sacraméntum, ac Deíparam Vírginem apud pópulum sibi commíssum magno zelo promóvit. Multas Ecclésias ædificávit, et Religiosórum Monastéria áuxit, quæ de Décimis sibi assignátis dotávit. Paupéribus sublevándis, peregrínis hospítio suscipiéndis, dissidéntibus componéndis totum se præbuit. Omnis géneris incómmoda pértulit in pastorálibus offíciis exequéndis, ut Dei glóriæ, Ecclésiæ increménto, et animárum salúti prospíceret.

℟. Pósui adjutórium.

Lectio vi.

Quemádmodum illústrem Epíscopum se præstitit Jacóbus, sic et egrégium Reipúblicæ Optimátem in eo miráti sunt omnes. Quum enim tunc témporis Polóniæ Regnum Barbarórum incursiónibus perturbarétur, non solum públicis indíctis précibus divínam opem implorándam curávit, verum étiam Senatóris officio fungens, tum privátim, tum in públicis Comítiis, salubérrima consília præstábat ad repelléndos hóstium conátus. Quaprópter commúni póstmodum elógio pátriæ, et Regni custos vocábatur. Tandem anno quadringentésimo undécimo supra millésimum, labóribus conféctus, et sénio gravátus, pretiósam in conspéctu Dómini mortem Leópoli oppétiit. Sanctitátis ejus fama in tota Rússia, Polónia, aliísque finítimis Provínciis conféstim, Deo multis signis eam confirmánte, ádeo inváluit, ut Fidéles eum uti Sanctum cólere cœperint. Hunc cultum numquam interrúptum Summus Póntifex Pius Sextus benígne approbávit.

℟. Iste est.

In III. Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndum Joánnem.

Lectio vii. Cap. 10.

In illo témpore: Dixit Jesus Pharisæis: Ego sum Pastor bonus. Bonus Pastor ánimam suam dat pro óvibus suis. Et réliqua.

Homilía S. Augustíni Epíscopi.

Serm. 137. de verb. Evang. Joann. Cap. 5.

Cum legerétur Evangélium, puto, quod animadvertístis, quod designávit Dóminus pastórem, designávit mercenárium, designávit furem. Pastórem dixit ánimam suam pónere pro óvibus, et intráre per jánuam. Furem dixit, et latrónem ascéndere per áliam partem. Mercenárium dixit, lupum, vel étiam furem si vídeat,

fúgere, quia non est illi cura de óvibus; mercenárius est enim, non pastor. Ille intrat per jánuam, quia pastor est; ille ascéndit per áliam partem, quia fur est; ille videns eos, qui volunt tóllere oves, timet, et fugit, quia mercenárius est, quia non est illi cura de óvibus; mercenárius est enim. Si invenérimus tres istas persónas, invénerit sánctitas vestra, et quos diligátis, et quos tolerétis, et quos caveátis. Diligéndus est pastor, tolerándus est mercenárius, cavéndus est latro.

℟. Amávit eum.

Lectio viii.

Sunt hómines in Ecclésia, de quibus dicit Apóstolus, qui ex occasióne evangelízant, quæréntes ab homínibus cómmoda sua, sive pecuniária, sive bonórum, vel láudis humánæ. Quomodólibet voléntes accípere múnera evangelízant, et non tam salútem ejus quærunt, cui annúntiant, quam cómmodum suum. Ille áutem, qui áudit salútem ab eo, qui non habet salútem, si ei credíderit, quem ille annúntiat, neque in illo spem posúerit, per quem illi annuntiátur salus: qui annúntiat, habébit detriméntum: cui annuntiátur, habébit lucrum. Habes Dóminum dicéntem de Pharisæis: Cáthedram Móysi sedent. Non eos solos significábat Dóminus: quasi vero eos, qui créderent in Christum, ad Judæórum scholam mítteret, ut ibi díscerent, quemádmodum iter sit ad Regnum cœlórum.

℟. Sint lumbi.

Lectio ix.

Nonne ídeo Dóminus venit, ut instítúeret Ecclésiam, ipsósque Judæos bene credéntes, et bene sperántes, et bene diligéntes segregáret tamquam fruménta a páleis, et fáceret unum paríetem circumcisiónis, cui conjungerétur álius páries ex præpútio Géntium: quibus duóbus pariétibus de divérso veniéntibus, esset ipse Lapis anguláris? Nonne ergo idem Dóminus de duábus istis plébibus in uno futúris dixit: Hábeo et álias oves, quæ non sunt ex hoc ovíli? Loquebátur áutem Judæis: opórtet me, inquit, et eas addúcere, ut sit unus grex, et unus pastor.

Vesp. a Cap. de sequenti.

Die VIII.

B. Pacifici a Ceredano Conf.

1. Ord.

Semiduplex. (m. t. v)

Orémus. Oratio.

Deus, qui beátum Pacíficum Confessórem tuum verbo, atque exémplo clarére fecísti: præsta, quæsumus; ut ejúsdem vestígia sectántes, ad cœléstem pátriam perducámur. Per Dóminum.

Lect. I. Noct. de Script. occur.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

Pacíficus Ceredanénsis, ab ineúnte ætáte advérsis probári cœptus, pios paréntes inter luis, bellíque strages extínctos amísit. Sic mísere orbátus, in Benedictínum sancti Hierónymi Monastérium apud Nováriam benígne recípitur a Præsule, qui in púero egrégiam, piámque índolem admirátus, eum liberálibus disciplínis erudiéndum curávit. Sed hoc étiam vita functo, júvenis Evangélicæ perfectióni studens, Franciscále Institútum proféssus est. In quo ad perféctam suscéptæ vitæ ratiónem totum se infórmans, litterárum stúdia ita cum virtútum ómnium exercitatióne con-

júnxit, ut insígni doctrína non minus, quam sanctimónia clarus passim haberétur.

℟. Honéstum fecit.

Lectio v.

Flagrans charitáte, vires omnes ánimi, et spirituália dona, quæ divína meditándo, ac seípsum afflictándo háuserat, et fovérat, in procurándis quæ Dei sunt, pénitus impéndit. In Sacerdotáli obeúndo ministério laborávit indeféssus; et cum evangelizáret virtúte multa, erróres oppugnávit, mores corréxit, ódia, factionésque sedávit. Ubi miserórum cáusa agerétur, nihil intermísit, quo eis levámini esset, et solátio. Deíparam Vírginem summa pietáte colens, ejus cúltui amplificándo óperam dedit, Sodalitátes instítuit, sacéllum eréxit. Regulárem observántiam, et Ecclesiásticam disciplínam ore, exémplo, excitatísque Cœnóbiis, promóvit: illa quoque móribus dirigéndis ab eo conscrípta est Summa, quæ de ejus nómine Pacífica prænotátur. In ómnibus constánter húmilis, obédiens, ac sanctam præferens hilaritátem visus est, sive urgérent advérsa, sive secúnda arridérent.

℟. Amávit eum.

Lectio vi.

Hisce virtútibus, et probáta solérti ejus in árduis prudéntia, toti suo Ordini, et Sixto Quarto commendátus, legátus est in Sardíniam. Ibi cum partes sibi commissas religióse adímplet, cum ánimos éxcitat ad profligándos Turcas ab Italis oris, prout prædíxerat oppidánis suis, sese non ámplius ab iis, nisi mórtuum visum iri, Sássari ad súperos migrávit, anno millésimo quadringentésimo octogésimo secúndo, ætátis suæ quinquagésimo octávo. Sacræ dein exúviæ ejus Ceredánum translátæ, Clero, et pópulo exultánte, honorífice cónditæ sunt in sacéllo ab eo extrúcto; ubi impénsa in dies veneratióne coluntur. In vita, et post mortem miráculis præfúlsit; cultum públicum ei exhíbitum Benedíctus Décimus Quartus confirmávit.

℟. Iste homo.

In III. Noct. Homil. Sancti Evangélii. de Comm. 1. loco.

Vesp. de sequenti.

Die IX.

B. Bartholomæi Pucci Conf. 1. Ord

Duplex. (m. t. v.)

Orémus. Oratio.

Dómine Jesu Christe, qui beáto Bartholomæo Confessóri tuo ómnia dimíttere, et te alácriter sequi tribuísti: ejus méritis, et intercessióne concéde; nos quoque pro amóre tuo terréna despícere, et sola cœléstia sectári. Qui vivis.

Et fit Comm. B. Pacifici.

Deinde Ss. Primi, et Feliciani Mart.

Orémus. Oratio.

Fac nos, quæsumus, Dómine, sanctórum Mártyrum tuórum Primi, et Feliciáni semper festa sectári: quorum suffrágiis protectiónis tuæ dona sentiámus. Per Dóminum.

Lect. I. Noct. de Script. occur.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

Sæculo décimo tértio labénte, cum diræ, cruentæque factiónes per Itáliam late invaléscerent, et Etrúriæ urbes undequáque rapínis, incéndiis, ac vastatiónibus premeréntur, Fratres Minóres juxta Evangélicæ virtútis normam vitam componéntes, fidélium

plúrimos ad sui imitatiónem trahébant. Inter hosce Bartholomæus, a Púccio patre, et Francísco avo suo nuncupátus, in primis censéndus est. Nam nóbili génere in Monte Politiáno ortus, ibíque jam cum spectatíssima uxóre, et fíliis suis, licet sæculi distέntus curis, pie, ac juste vivens, magno cœpit flagráre ardóre ad arctióra pœniténtiæ, ac paupertátis vota transeúndi. Quare, impetráta vénia a cónjuge sua, quæ et ipsa perpétuæ castitátis voto sese devínxit, nec non liberórum negótiis compósitis, mundo, et divítiis valedíxit, ac Seráphici Patris Francísci Sodálibus adscríptus, suáve Jesu Christi jugum ampléxus fuit.

℟. Honéstum fecit.

Lectio v.

Velut ígitur novus homo in virénti illa religiósa paléstra se exércens, virtútum ómnium cultúræ ánimum inténdit; Regulári præsértim observántia, paupertátis, et castitátis custódia, ac severitáte, qua corpus suum in servitútem redigébat, exémplar céteris factus. Ad Sacerdótium, quamquam præ humilitáte relúctans, diligénti hábita præparatióne, evéctus, majóri alacritáte incéptum perfectiónis iter cúrrere visus est. Oratióni, divinæque contemplatióni tantópere se dedit, ut seráphicis liquésceret ardóribus; intérdum quoque illíus fáciem supérnæ claritátis lúmine emicásse, eúmque suávi éxtasi raptum tradunt. Pari erga próximos charitáte incénsus, cuicúmque páuperi pro Christi amóre poscénti, sancti sui Institutóris propósitum imitátus, eleemósynam non denegábat.

℟. Amávit eum.

Lectio vi.

Hanc servi sui in egénos charitátem insígnibus prodígiis Deum plerúmque illustrásse memóriæ próditum est: nunc óleo, et vino, nunc fruménto abúnde multiplicáto, sive in Cœnóbio ad Fratrum levámen, sive ad aléndos famélicos, cum dira in Monte Politiáno annónæ inópia sævíret. Narrant étiam illum sub páuperum spécie opem ab ipso flagitántium, Deíparæ Vírginis ulnis púerum gestántis, aut beatórum Angelórum apparitiónem intérdum promeruísse. Magna ídeo de ipso vigébat sanctitátis fama, ejúsque nomen ab ómnibus celebrabátur. Ast Bartholomæus abjécte de se séntiens, et vanam glóriæ áuram exhorréscens, dum aliquándo ad Cœnóbium redíret, sese fátuum simulávit, puerórum, et plebículæ irrisiónes, et saxa sibi captans. Tandem diérum, operúmque plenus, Ecclésiæ Sacraméntis recéptis, in Christi Crucifíxi ampléxu felíciter efflávit ánimam, anno Dómini círciter millésimo tercentésimo trigésimo, prídie Nonas Maji. Miráculis étiam post óbitum clarus, in Sancti Francísci Montis Politiáni templo apud sui Ordinis Cœnóbium, in quo vitam dúxerat, fuit cónditus, ubi usque ad præsens magna veneratióne cólitur. Cultum ab immemorábili témpore eídem exhíbitum, ex Sacrórum Rítuum Congregatiónis consúlto, Leo Décimus Tértius Póntifex Máximus adprobávit, confirmavítque; ac de eo Offícium cum Missa tam in Politiána Diœcési, quam in toto Minórum Ordine quotánnis celebrándum indúlsit. ℟. Iste homo.

In III. Noct. Homil. Grandis fidúcia! de Comm. Apost. 1. loco cum ℟℟. Conf. non Pont.

Die XVI.

B. Jolentæ Viduæ 2. Ord.
Duplex.

Orémus. Oratio.

Omnípotens sempitérne Deus, qui beátam Joléntam ab honóribus, divitiísque misericórditer abstraxísti, et húmilem Fílii tui Crucem, et carnis mortificatiónem elígere fecísti: ejus méritis, et intercessióne concéde; ut terréna ómnia despiciámus, ac cœléstia sincéro corde quærámus. Per eúmdem Dóminum.

Et fit Comm. S. Joannis.
Deinde Oct. S. Antonii.
Lect. I. Noct. de Script. occur.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

Joléntа, quæ in Polóniis Hélena, in Húngaris Jóheleth, ex Bela Quarto Hungáriæ Rege, et María Græcórum Imperatóris fília, paréntibus procreáta est. Quinquénnis Cracóviam deláta, beátæ Cunegúndæ ejus soróri instituénda tráditur. Bolesláo majóris Polóniæ duci in matrimónium data, bonis ómnibus opéribus, et exémplo refúlsit, atque virum suum ad eam vitæ perfectiónem tradúxit, ut Pii cognómen adéptus sit. Charitáte fervens, víduis, pupíllis, ægrótis, egéntibus semper præsto fuit; plura étiam cum viro Monastéria, xenodochía, et sacras ædes cóndidit, Ordinémque Minórum per totam Polóniam propagávit.
℟. Propter veritátem.

Lectio v.

Bolesláo vita functo, et duábus fíliis núptui locátis, vestígia sanctæ Elísabeth ejus ámitæ, ac beatárum Constántiæ, et Margarítæ sorórum sequúta, Sandéciam cum Anna tértia fília libens perréxit, ibíque Monastérium Clarissárum a beáta Cunegúnda excitátum ingréssa est: ubi cum inédiæ, tum oratióni ita stúduit, ut cœléstem vitam dúcere viderétur. Ab hoc vero ob Barbarórum incursiónes égredi coácta, vitam egit pœniténtem in erémo una cum eádem beáta Cunegúnda soróre; qua e vivis erépta, Gnesnam cum fília ad Monastérium, quod cum viro suo a fundaméntis eréxerat, et prædiis, pagísque locupletáverat, se confert. Abbatíssæ suscépto múnere, in egénis, infirmísque, queis famulabátur, fere sublevándis, in exácta sui Ordinis legum custódia, atque in supernárum rerum contemplatióne sic assuévit, ut sanctitátis ejus fama in vulgus étiam manáverit.
℟. Dilexísti justítiam.

Lectio vi.

Christi torménta ita secum ánxie versábat, ut illum vidére aliquándo meruísse ferátur. Morbo tandem corrépta, et Ecclésiæ Sacraméntis muníta, alúmnas ad Regulárem observántiam efficáci oratióne adhortáta est. Hinc eádem, qua prædíxerat hora, spíritum Deo réddidit tértio Idus Júnii, anno millésimo ducentésimo nonagésimo octávo. Post mortem mira claritáte circúmdata, una cum sancto Stanisláo Cracoviénsi Epíscopo, sui Ordinis Abbatíssæ ánimam agénti appáruit, eámque prótinus incolumitáti restítuit. Ejus deínde ope, et intercessióne quamplúres bonam adépti sunt valetúdinem, aliásque meruérunt a Deo grátias accípere, quod ad ejus sepúlchrum pictæ testántur tabéllæ. Atque ita sanctitátis ejus, et miraculórum fama percrébuit, ut non solum apud Polónos, verum et apud

éxteras natiónes ejus semper patrocínium magno in prétio hábitum sit. Ejúsdem porro Beátæ immemorábilem, atque perseverántem cultum rite probátum Leo Duodécimus Póntifex Máximus, anno millésimo octingentésimo vigésimo séptimo, confirmávit, ejúsque Offícium, et Missam celebrári permísit.

℟. Fallax grátia.

In III. Noct. Homil. Cœlórum Regnum. de Comm.

In Laud. fit Comm. Oct. S. Antonii.

In II. Vesp. Comm. seq.

Die XIX.

B. Michelinæ Viduæ 3. Ord. Duplex.

Orémus. Oratio.

Deus, qui beátam Michelínam, a terrénis solútam afféctibus, ad amórem tuum dispositióne admirábili transtulísti: tríbue nobis, quæsumus; ut, ejus méritis, et imitatióne a nóxiis cupiditátibus expedíti, quæ tibi sunt plácita líberis méntibus exequámur. Per Dóminum.

Et fit Comm. Oct. S. Antonii.

Deinde Ss. Mart. Gervasii, et Protasii.

Oratio. Deus, qui nos ánnua. de Comm.

Lect. I. Noct. de Script. occur.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

Michelína Pisáuri ad oram Adriátici maris, sæculo ineúnte décimo quarto, orta est ex illústri, copiosáque família Metéllia. Egrégia puéllæ índoles ad virtútem prona, et a prima ætáte magna quæque porténdens, incéndi magis visa est ad pietátem doméstico paréntum exémplo, sanctísque institútis. Duodénnis viro æque nóbili nupta est: exactóque in castíssimi cónjugis fœdere octo annórum spátio, viri primum, deínde únici fílii mortem, quem matérne diligébat, forti, erectóque in Deum ánimo pértulit. Vanas, et umbrátiles mundi pertæsa delícias, et claro excitáta exémplo piæ mulíeris e Syria Pisáurum spécie peregrinántis appúlsæ, quam póstea contubernálem hábuit, et pœniténtis vitæ sóciam, prima intra Pisaurénses nomen dedit Tértio Ordini Sancti Francísci de Pœniténtia, ut in aspérrimo vitæ génere a terrénis curis exémpta, libérius cœléstium contemplatióni vacáret.

℟. Propter veritátem.

Lectio v.

Erogáto ítaque in paúperes avíto censu, et in cœléstes thesáuros per eórum manus deportáto, vili, ac híspido indúta sacco, pédibus nuda, victum mendicáto quærens, corpus suum inédia, vigíliis, cilício, flagéllis attrívit, vix brevi concéssa quiéte super nuda humo, vel asséribus strámine instrúctis. A consanguíneis id vitæ genus iníquo ánimo feréntibus, nunc convíciis, nunc verbéribus lacessíta, a suscépto institúto deterréri non pótuit, únice ánxia pati, et contémni pro Christo. De proximórum salúte sollícita, verbo, et exémplo pérditos cives a vivéndi licéntia ad castigátos mores revocávit: ægrótis tamquam vile mancípium præsto fuit in nosocomíis, in eorúmdem tradúcens compéndium tum eleemósynas sibi collátas, tum quidquid operáta fuit consílio mánuum suárum: tantóque erga illos incénsa est charitátis æstu, ut múlier fortis, súique victrix osculári, et ore sæpius attíngere non abhorrúerit fœda

úlcera leprosórum, qui non sine miráculo sanitáti sunt restitúti.

℟. **Dilexísti justítiam.**

Lectio vi.

Confirmáta jam ætáte, prompti navígii, honestíque comitátus nacta opportunitátem, in Palæstínam trajécit, pie veneratúra loca Christi vestígiis, et sánguine consecráta. In Calváriæ monte inténse orans, rapta est in éxtasim, sibíque réddita, ita de Redemptóris Passióne disséruit, ut audiéntes a gémitu, et lácrymis non temperáverint. In pátriam redux, cúmulum áddidit virtútibus, quibus ántea floruerat, oratióni, et contemplatióni inténta, pœniténtiæ, et charitátis opéribus addícta, et supernórum charísmatum dono præfúlgens. Demum conféctis Christiánæ milítiæ stipéndiis, prænuntiatóque dormitiónis suæ témpore, Sacraméntis Ecclésiæ expiáta, ætátis suæ anno quinquagésimo sexto ad cœléstem Sponsum evolávit die décima nona Júnii, a Christo nato millésimo tercentésimo quinquagésimo sexto. Sacri córporis exúviæ miráculis a Deo illustrátæ, obscúro loco prímitus cónditæ sunt in Ecclésia sancti Francísci Fratrum Minórum; sed non multo post in elegantiórem, et supra terram éditum túmulum, iteráto invéctæ, pópulo Pisaurénsi civi olim suæ, nunc Patrónæ grata pietátis, et obséquii testimónia exhibénte. Cultum, eídem ab immemorábili témpore delátum, decréto suo approbávit Apostólica Sedes, anno millésimo septingentésimo trigésimo séptimo; póstea vero ejus festum cum Offício, et Missa in urbe, et diœcési Pisaurénsi, et a toto Franciscáno Ordine celebrári indúlsit.

℟. Fallax **grátia.**

In III. Noct. Homil. **Sæpe vos.** de Comm. 1. loco.

Die XV. Julii.

S. Camilli de Lellis Conf.

Duplex majus.(**m. t. v.**)

Ad vi. Lectionem addantur verba seq.: **et Leo Décimus Tértius, ex sacrórum Cathólici orbis Antístitum voto, ac Rítuum Congregatiónis consúlto, cœléstem ómnium hospitálium, et infirmórum ubíque degéntium Patrónum declarávit, ipsiúsque nomen in agonizántium Litaníis invocári præcépit.**

℟. **Iste homo.**

Die XIX. Julii.

S. Vincentii a Paulo Conf.

Duplex.(**m. t. v.**)

Ad vi. Lectionem addantur verba seq. **Hunc áutem divínæ charitátis exímium heróem, de unoquóque hóminum génere óptime méritum Leo Tertiusdécimus, instántibus plúribus Sacrórum Antistítibus, ómnium Societátum charitátis in toto Cathólico Orbe existéntium, et ab eo quomodocúmque promanántium, peculiárem apud Deum Patrónum declarávit, et constítuit.**

Die IX. Augusti.

B. Joannis de Alverna Conf.

1. Ord.

Duplex. (**m. t. v.**)

Orémus. Oratio.

Deus, qui beátum Joánnem Confessórem tuum pœniténtiæ virtúte, ac cœléstibus donis insígnem effecísti: ejus méritis, et précibus concéde; ita nos vívere in hoc sæculo, ut præmia mereámur ætérna. Per Dóminum.

Et fit Comm. Ss. Cyriaci, etc.

Deinde Octavæ S. P. Dominici.

Postea S. Romani Mart.

Oratio. **Præsta . . . . ut, intercedénte. . .**

Lect. I. Noct. de Script. occur.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

Joánnes, ex nóbili Eliseórum família in urbe Firmána ortus, ac vulgáriter de Alvérna nuncupátus ob ejus sacrum in eo monte recéssum, a téneris usque annis præclára dedit sanctitátis indícia. Vix septénnis, solitária loca quærébat, ut Christi Passiónem suávi meditatióne recóleret; ac ejus imitándi stúdio corpúsculum váriis modis puerili simplicitáte excogitátis afflictáre satagébat. Decénnis inter Canónicos Reguláres sancti Petri de Firmo adscítus, oratióni, ac jugi mortificatióni tali fervóre incúbuit, ut noctes quandóque insómnes tradúceret. Arctióris disciplínæ cúpidus, trédecim tantum annos natus Fratrum Minórum famíliæ nomen dedit, consílio præsértim Fratris Joánnis a Muro, qui póstmodum Romána Púrpura insignítus fuit.

℟. **Honéstum fecit.**

Lectio v.

Sancti Francísci Ordinem ampléxus, magistério usus Jacóbi de Falleróne virtútes omnes præcellénti ratióne excóluit. A sancto Bonaventúra, Ordinis Generáli Minístro, in Alvérnæ montis solitúdinem deínde missus fuit, ubi cella constrúcta, austéram vitam, sed divinórum charísmatum cópia suávem transégit. Evangélii prædicándi múnere accépto, Thúsciæ peragrávit regiónes; tantáque eloquéntiæ vi, et auctoritáte in dicéndo pollébat, ut adstántibus plúribus Ecclésiæ Præsúlibus, et Henríco Imperatóri admiratióni fúerit. Idem Imperátor eum viséndi cáusa perréxit ad Alvérnæ montem, et sacra illa loca donis, ac privilégiis ditávit. Intérea Joánnes demísso semper ánimo, et mundi, suíque contémptor, jejúniis, vigíliis, austeritátibus contínuo óperam dabat, ac toto fere triénnio numquam cubávit, sed muro vel pérticæ inníxus brevem carpébat somnum.

℟. **Amávit eum.**

Lectio vi.

Dénique cum quinquagínta jam annis inter Fratres Minóres fidéliter Dómino deservísset, sibi mortem appropinquáre præsénsit. In festo sanctæ Maríæ ad Nives, re Sacra devóte perácta, febri corréptus in cellam revértitur, ibíque láudes divínas ante Crucifíxi imáginem cœpit concínere; ádeo ut conveniéntes Fratres valde admiraréntur. In pervigílio sancti Lauréntii ad cujúsdam Fratris verba: Confortáre in Dómino, et in beáto Lauréntio, supérno spíritu recreátus, et íllico assúrgens, ad Ecclésiam perréxit, ubi in éxtasim raptus, toto psalmodíæ témpore ferventíssime orávit. Postrídie Fratres ad concórdiam, et Christi amórem adhortátus, dum illi psalmos pœnitentiáles recitábant, placidíssime obdormívit in Dómino, anno supra millésimum tercentésimo vigésimo secúndo. Ejus corpus mirábili flagrans odóre, et vívida, ac rubicúnda fácie, tríduo ob ingéntem pópuli concúrsum mansit insepúltum. Invalescénte áutem prodigiórum fama, extrúcto in majóri Alvérnæ Ecclésia sacéllo, ibi fidélium veneratióni fuit expósitum. Cultum vero ab immemorábili témpore ei exhíbitum Summus Póntifex Leo Décimus Tértius, ex Sacrórum Rítuum Congregatiónis con-

súlto, ratum hábuit, et confirmávit.

℟. Iste homo.

In III. Noct. Homil. Sancti Evangélii, fratres. de Comm. 1. loco.

Pro Vigilia S. Laurentii Mart. Lect. ix. Homil. Quia Dóminus, ac Redémptor. de Comm. unius Mart. 2. loco.

Et fit Comm. Oct. S. P. Dominici.

Deinde pro Comm. Vig. Ant., et ℣. de Fer. occur.

Orémus. Oratio.

Adésto, Dómine, supplicatiónibus nostris: et intercessióne beáti Lauréntii Mártyris tui, cujus prævenímus festivitátem, perpétuam nobis misericórdiam benígnus impénde. Per Dóminum.

Postea fit Com. S. Romani Mart. Vesp. de sequenti.

Die V. Septembris.

B. Gentilis Mart. 1. Ord. Duplex.

Orémus. Oratio.

Te, Dómine, quæsumus, ut ex ore nostro incessánter tibi láudes perfícias, qui beáto Gentíli Mártyri tuo ad infidélium conversiónem linguárum donum indidísti. Per Dóminum.

Lect. I. Noct. de Script. occur.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

Gentílis Mathélicæ in Picéno ortum hábuit ex Finaguérria gente inter Mathelicénses illústri. Pueritia pie exácta, adoléscens Fratrum Minórum Ordini nomen dedit. Studiórum currículo emménso, Sacerdótio insignítus, in Alvérnia dein ábditus, virtútum ómnium spécimen se exhíbuit. Oratióne, siléntio, et solitúdine ádeo delectabátur, ut noctes in Ecclésia crebro dúceret insómnes, suavíssima absórptus contemplatiónis dulcédine, divinorúmque arcanórum admirátor effectus. Præcláris iis Gentílis dótibus permóti illíus Cœnóbii Fratres, in Præsidem eum bis elegérunt: quo in múnere illórum ita sibi devícit ánimos, ut ad perfectiónis stúdium, rectámque Régulæ observántiam peramánter eos excitáret. Harum vero virtútum nitor foras étiam erúpit, dum verbi Dei præcónio, vitæ exémplo, zelóque flagrantíssimo hómines críminum labe inféctos ad meliórem redégit frugem, et ánimas errórum ténebris deténtas signis, ac prodígiis ad veritátis lumen perdúxit.

℟. Honéstum fecit.

Lectio v.

Facta a Superióribus vénia, últimos tum Ægyptiórum, tum Persárum lustrávit fines: unde, quum eórum sermónem edíscere non posset, égredi jam cœperat; quum Deus, qui servum suum ad hanc evocáverat messem, per júvenem ei in itínere accurréntem redíre jussit, ut apud eas gentes suum Evangélium nunciáret. Itaque Pérsidem regréssus, índito ei divínitus linguæ dono, ubérrimo animárum fructu Christi fidem prædicávit, Deo ipsíus verba multis confirmánte miráculis. Qua de re Persæ convícti, Gentílis doctrínam ampléxi, ultra decem míllia sacro Baptísmate ablúti sunt. Ut áutem eo magis in suscépta fide illos firmáret, ténui conténtus obsónio, rudíque incédens amíctu, ómnia pro Christo ut stercus árbitrans, stipem sponte oblátam egénis adjuvándis erogábat. Prophetíæ dono excélluit, multa prædícens éxitu dein comprobáta.

℟. Desidérium ánimæ.

Lectio vi.

At ægre feréntes Saracéni, innúmeros pene hómines a Mahumétis perfídia ad Christum convérti Gentílis ópera, eum anno tercentésimo trigésimo primo supra millésimum in Torris civitáte Martyrio affecérunt. Ejus ossa honorífice Venétias transvécta, in Ecclésia Fratrum Minórum requiéscunt. Miráculis quamplúrimis Martyrem suum Deus illustrávit: inter quæ illud máximum narrátur cujúsdam júvenis, qui, solémni supplicatióne prætereúnte, qua Gentílis Relíquiæ asportabántur, quum obmurmuráret, tot exhibéri honóres hómini, cujus sánctitas ignóta esset, repénte magno hiátu os ejus utrínque ad áures retórtum est, et nonnísi culpam conféssus, votóque emísso Mártyris sepúlchrum venerándi, perfécte conváluit. Beáti Gentílis cultum ratum hábuit Pius Sextus Póntifex Máximus, qui Missam étiam, ac Officium die quinta Septémbris, ejus óbitu pretiosíssima, tum ab univérso Minórum Ordine, tum a Clero Mathelicénsi quotánnis celebrári indúlsit.

℟. Stola jucunditátis.

In III. Noct. Homil. Si considerémus. de Com. 1. loco.

Vesp. de seq. tantum.

Die VII.

B. Angelinæ de Marscianis Vid. 3. Ord.

Semiduplex.

Orémus. Oratio.

Deus, qui beátam Angelínam exímiæ humilitátis, et charitátis dono decorásti, ac per eam fœtu novæ prolis Ecclésiam tuam amplificáre voluísti: concéde propítius; ut ejus exémpla sectántes, ætérna gáudia consequámur. Per Dóminum.

Lect. I. Noct. de Script. occur.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

Angelína ex Comítibus Marsciáni Umbriæ in Castro Montis Jovis nata, a pueritia altaríola domi érigens, virgínibus complúribus in divína obséquia congregándis prælúsit: jam enim tum ad preces, et ad cétera pietátis exercítia virgúnculas accersére de vicínia mos illi fuit. Ægre vero Joánni de Termis Cómiti Civitéllæ ad Truéntum matrimónio juncta, ad pia ópera sédulo incúbuit. Sponso post biénnium vita functo, cœléstia cœpit libérius cogitáre, víduas, et pupíllos fovére, et sacris exhortatiónibus multos peccatóres ad pœniténtiam addúcere. Univérsa ferme Aprutiórum óppida discúrrens, multis puéllis nobílibus ubíque, ut virginitátem capésserent, persuásit. Hinc in implacábiles incúrrit inimicítias, et apud Ladisláum Sicíliæ Regem accusáta, qui eam uti hæréticam Neápolim accívit, secum constítuens illam flammis devovére. Ibi mórtuum púerum ad vitam revocávit, et coram Rege constitúta ei prunas in sua veste laténtes óbtulit flágitans, ut si eam sontem comperísset, extémplo cremáret. Rex dúplici consternátus miráculo, illæsæ scílicet vestis, et reveláti, quod nulli credíderat, secréti, eam cum honóre dimísit.

℟. Propter veritátem.

Lectio v.

Inter redeúndum passim, uti consuéverat, peccátis obnóxios ad offícia, et puéllas ad cláustra vocávit, et in sua ditióne multas congregávit discípulas. Apud Re-

gem íterum accusáta, jussa est toto Regno cum sóciis exuláre, et Assísium profécta, et pro peccántibus, et insectatóribus orans, per éxtasim cognóvit, se divínitus ad Fulginátes mitti. Igitur Dei mónitis obtémperans, Fulgíneum perréxit, ibíque Monastérium sanctæ Annæ Comitissárum nuncupátum constrúxit, illúdque cum Lucrétia, et Catharína ex Comítibus de Genga, et cum áliis nobilíssimis féminis ingréssa, prima in Itália Religiónis Sorórum Tértii Ordinis sancti Francísci de Pœniténtia in cláustris degéntium fundaménta jecit; quam Urbánus Sextus, Bonifácius Nonus, et Martínus Quintus approbavérunt. Missis per divérsa loca discípulis, vigínti Monastéria ædificávit, quæ véluti Generális Minístra invísens, Sorores ad pœniténtiam, aliásque virtútes hortabátur. Jejúniis, oratiónibus, et charitátis opéribus perpétuo inténta, angélicam pótius, quam humánam vitam dúcere videbátur. Multas dæmonum insídias passa, et ab eis tum verbéribus, tum áliis modis cruciáta, glorióse de eis triúmphum rétulit.

℟. Dilexísti justítiam.

Lectio vi.

Gravi languóre corrépta, discípulas ad virtútes, et Régulæ observántiam adhortáta, præséntibus, et abséntibus benedíxit. Póstea Sacraméntis Ecclésiæ devotíssime suscéptis, in éxtasi constitúta, et dormiénti símilis, die décima quarta Júlii spíritum emísit, anno millésimo quadringentésimo trigésimo quinto. Miro splendóre cœpit fácies effulgére, cubículum suavíssimum spiráre odórem, pópulus accúrrere ad venerándum sacrum corpus, quod, Epíscopo, Clero, Religiósis, et urbis Magistrátu comitántibus, ad templum sancti Francísci Ordinis Minórum delátum, ut ipsa optáverat, in devóto sacéllo, muro arcuáto, túmulo eminénti sepúltum fuit. Paríetes hujus in ómnium conspéctu diem sólidum humóre sanguíneo manárunt, et ipsa reveláverit ea die Turcas Constantinópoli potítos esse, et cladem rei Christiánæ se voluísse lápidum lácrymis, quam suis non póterat, exprímere. Ejus corpus a solémni translatióne super aram locátum, perénni cultu, atque immemorábili gáudet. Quo quidem cultu rite probáto, Leo Duodécimus Póntifex Máximus ipsíus Beátæ Offícium, et Missa Idibus Júlii, tum ab univérso Minórum Ordine, tum a Clero Fulgináte, et Civitéllæ ad Truéntum, ut celebrarétur, indúlsit.

℟. Fallax grátia.

In III. Noct. Homil. Cœlórum Regnum. de Com.

Et fit Comm. Octav. Dedic.

Vesp. de seq. tantum.

Dom. I. Octobris.

In Solemnitate SS. Rosarii
B. Mariæ Virginis.
Duplex 2. Classis.

In I. Vesperis.

Ant. 1. Quæ est ista, speciósa sicut colúmba, quasi rosa plantáta super rivos aquárum?

Psal. ut in Fest. B. M. V.

2. Virgo potens, sicut turris David; mille clypei pendent ex ea, omnis armátura fórtium.

3. Ave, María, grátia plena, Dóminus tecum, benedícta tu in muliéribus.

4. Benedíxit te Dóminus in virtúte sua, quia per te ad níhilum redégit inimícos nostros.

5. Vidérunt eam fíliæ Sion

vernántem in flóribus rosárum, et beatíssimam prædicavérunt.

Capit. ut infr. in Laud.

Hymnus.

Cœléstis áulæ Núntius,
Arcána pandens Núminis,
Plenam salútat grátia
Dei Paréntem Vírginem.
Virgo propínquam sánguine
Matrem Joánnis vísitat,
Qui cláusus alvo géstiens
Adésse Christum núntiat.
Verbum, quod ante sæcula
E mente Patris pródiit,
E Matris alvo Vírginis,
Mortális Infans náscitur.
Templo puéllus sístitur,
Legíque paret Légifer;
Hic se Redémptor páupere
Prétio redémptus ímmolat.
Quem jam dolébat pérditum,
Mox læta Mater ínvenit
Ignóta doctis méntibus
Edisseréntem Fílium.
Jesu, tibi sit glória,
Qui natus es de Vírgine,
Cum Patre, et almo Spíritu
In sempitérna sæcula.
Amen.

Sic terminantur Hymni ad Complet., et ad Horas.

℣. **Regína Sacratíssimi Rosárii, ora pro nobis.** ℟. **Ut digni efficiámur promissiónibus Christi.**

Ad Magnif. Ant. **Beáta es, Virgo María, Dei Génitrix, quæ credidísti Dómino; perfécta sunt in te, quæ dicta sunt tibi: intercéde pro nobis ad Dóminum Deum nostrum.**

Oratio ut infr. in Laud.

Et fit Comm. Dom. occur.

Ad Matutinum.

Invit. **Solemnitátem Rosárii Vírginis Maríæ celebrémus: * Christum ejus Fílium adorémus Dóminum.**

Hymnus.

In monte olívis cónsito
Redémptor orans, prócidit,
Mœret, pavéscit, déficit,
Sudóre manans sánguinis.
A proditóre tráditus
Raptátur in pœnas Deus,
Duríque vinctus néxibus
Flagris cruéntis cæditur.
Intéxta acútis séntibus
Coróna contumélíæ,
Squallénti amíctum púrpura,
Regem corónat glóriæ.
Molis Crucem ter árduæ,
Sudans, anhélans, cóncidens,
Ad montis usque vérticem
Gestáre vi compéllitur.
Confíxus atro stípite
Inter sceléstos ínnocens,
Orándo pro tortóribus
Exsánguis efflat spíritum.
Jesu, tibi sit glória,
Qui natus es de Vírgine,
Cum Patre, et almo Spíritu
In sempitérna sæcula. Amen.

In I. Nocturno.

Ant. 1. **Angelus Gábriel nuntiávit Maríæ: et concépit de Spíritu sancto.**

Psalmi trium Nocturn. ut in Festis B. M. V.

2. **Intrávit María in domum Zacháriæ, et salutávit Elísabeth.**

3. **Péperit Fílium suum primogénitum, et reclinávit eum in præsépio.**

℣. **Sancta Dei Génitrix semper Virgo María.** ℟. **Intercéde pro nobis ad Dóminum Deum nostrum.**

De libro Ecclesiástici.

Lectio i. Cap. 24.

In ómnibus réquiem quæsívi, et in hæreditáte Dómini morábor. Tunc præcépit, et dixit mihi Creátor ómnium; et qui creávit me, requiévit in tabernáculo meo, et dixit mihi: In Jacob inhábita, et in Israel hære-

ditáre, et in eléctis meis mitte radíces. Ab inítio, et ante sæcula creáta sum, et usque ad futúrum sæculum non désinam, et in habitatióne sancta coram ipso ministrávi. Et sic in Sion firmáta sum, et in civitáte sanctificáta simíliter requiévi, et in Jerúsalem potéstas mea. Et radicávi in pópulo honorificáto, et in parte Dei mei hæréditas illíus, et in plenitúdine Sanctórum deténtio mea.

℟. Súmite psaltérium jucúndum in insígni die solemnitátis vestræ: * Et exultáte Vírgini adjutríci nostræ. ℣. Cantáte ei cánticum novum: annuntiáte inter gentes glóriam ejus. Et.

Lectio ii.

Quasi cedrus exaltáta sum in Líbano, et quasi cypréssus in monte Sion: quasi palma exaltáta sum in Cades, et quasi plantátio rosæ in Jéricho: quasi olíva speciósa in campis, et quasi plátanus exaltáta sum juxta aquam in platéis. Sicut cinnamómum, et bálsamum aromatízans odórem dedi: quasi myrrha elécta dedi suavitátem odóris: et quasi storax, et gálbanus, et úngula, et gutta, et quasi líbanus non incísus vaporávi habitatiónem meam, et quasi bálsamum non mixtum odor meus. Ego quasi terebínthus exténdi ramos meos, et rami mei honóris, et grátiæ.

℟. Vidi speciósam ascendéntem désuper rivos aquárum, cujus inæstimábilis odor erat nimis: * Et sicut dies verni circúmdabant eam flores rosárum, et lília convállium. ℣. Astitit Regína a dextris tuis in vestítu deauráto circúmdata varietáte. Et.

Lectio iii.

Ego mater pulchræ dilectiónis, et timóris, et agnitiónis, et sanctæ spei. In me grátia omnis viæ, et veritátis, in me omnis spes vitæ, et virtútis. Transíte ad me omnes, qui concupíscitis me, et a generatiónibus meis implémini: Spíritus enim meus super mel dulcis, et hæréditas mea super mel, et favum: Memória mea in generatiónes sæculórum. Qui edunt me, adhuc esúrient: et qui bibunt me, adhuc sítient. Qui áudit me, non confundétur: et qui operántur in me, non peccábunt. Qui elúcidant me, vitam ætérnam habébunt.

℟. Quæ est ista, quæ procéssit sicut sol, et formósa tamquam Jerúsalem? Vidérunt eam fíliæ Sion, et beátam dixérunt: * Et Regínæ laudavérunt eam. ℣. Et sicut dies verni circúmdabant eam flores rosárum, et lília convállium. Et. Glória. Et.

In II. Nocturno.

Ant. 1. Cum indúcerent Jesum paréntes ejus, ut sísterent eum Dómino, Símeon accépit eum in ulnas suas, et benedíxit Deum.

2. Requiréntes Jesum paréntes ejus, invenérunt illum post tríduum in médio Doctórum.

3. Cœpit contristári, et factus est sudor ejus in horto, sicut guttæ sánguinis.

℣ Post partum, Virgo, invioláta permansísti. ℟. Dei Génitrix, intercéde pro nobis.

Lectio iv.

Cum Albigénsium hæresis per Tolosátium regiónem ímpie grassarétur, atque áltius in dies radíces ágeret, sanctus Domínicus, qui nuper Prædicatórum Ordinis fundaménta jécerat, ad eam convellendam totus incúbuit. Id ut præstáret valídius, auxílium beátæ Vírginis, cujus dígnitas illis erróribus impudentíssime pete-

bátur, cuíque datum est cunctas hæreses interímere in univérso mundo, eníxis précibus implorávit. A qua (ut memóriæ próditum est) cum mónitus esset ut Rosárium pópulis prædicáret, velut singuláre advérsus hæreses, ac vítia præsídium; mirum est, quanto mentis fervóre, et quam felíci succéssu injúnctum sibi munus sit exequútus. Est áutem Rosárium certa precándi fórmula, qua quíndecim Angelicárum salutatiónum décades, oratióne Domínica interjécta, distínguimus, et ad eárum síngulas tótidem nostræ reparatiónis mystéria pia meditatióne recólimus. Ex eo ergo témpore pius hic orándi modus mirabíliter per sanctum Domínicum promulgári, augeríque cœpit; quem ejúsdem Institutórem, auctorémque fuísse Summi Pontífices Apostólicis lítteris passim affirmárunt.

℟. Tu glória Jerúsalem, tu lætítia Israel, tu honorificéntia pópuli nostri fecísti viríliter: * Quia cunctas hæreses sola interemísti. ℣ Pulchra es, et decóra, terríbilis ut castrórum ácies ordináta. Quia.

Lectio v.

Innumerábiles porro fructus ex hac tam salutári institutióne in Christiánam rempúblicam dimanárunt, inter quos victória illa mérito numerátur, quam sanctíssimus Póntifex Pius Quintus, et ab eo inflammáti Christiáni Príncipes apud Echínadas ínsulas de Turcárum tyránno potentíssimo reportárunt. Nam cum illa ipsa die ea victória reláta sit, qua die sanctíssimi Rosárii Sodalitátes per univérsum orbem consuétas supplicatiónes perágerent, statutásque preces de more fúnderent, iis précibus haud immérito refértur accépta. Quod quidem cum étiam Gregórius Décimus Tértius testátus esset, ut pro tam singulári benefício beátæ Vírgini sub appellatióne Rosárii perénnes grátiæ ubíque terrárum haberéntur, in Ecclésiis ómnibus, in quibus altáre Rosárii foret, prima quaque Octóbris Domínica Officium ritu dúplici majóri perpétuo celebrándum indíxit: aliíque Pontífices Rosárium recitántibus, ejusdémque Rosárii Sodalitátibus indulgéntias pene innúmeras concessére.

℟. Déxtera tua magnificáta est in fortitúdine, déxtera tua confrégit inimícos. * Submérsi sunt in aquis veheméntibus, et opéruit eos mare. ℣. Benedíxit te Dóminus in virtúte sua, quia per te ad níhilum redégit inimícos nostros. Submérsi.

Lectio vi.

Clemens vero Undécimus ánimo réputans insígnem páriter victóriam, anno millésimo septingentésimo décimo sexto, in Hungáriæ Regno a Cárolo Sexto, Imperatóre Romanórum elécto, de innúmeris Turcárum cópiis relátam, eo die contigísse, quo festum Dedicatiónis sanctæ Maríæ ad Nives celebrarétur, atque eódem ferme témpore, quo sanctíssimi Rosárii Confrátres públicam, solemnémque supplicatiónem in alma Urbe ingénti pópuli concúrsu, magnáque religióne peragéntes, férvidas ad Deum preces pro Turcárum depressióne fúnderent, ac poténtem opem Deíparæ Vírginis in auxílium Christianórum humíliter implorárent: eam ob rem, victóriam illam, nec non liberátam páulo post eorúmdem Turcárum obsidióne Corcyrénsem ínsulam, ejúsdem beátæ Vírginis patrocínio pie cénsuit

adscribéndam. Quamóbrem, ut hujus quoque tam insígnis benefícii perénnis semper et memória extáret, et grátia, sanctíssimi Rosárii festum eádem die, eodémque ritu celebrándum ad Ecclésiam univérsam exténdit. Hæc ómnia Benedíctus Décimus Tértius in Breviário Románo appóni jussit. Leo áutem Tertiusdécimus in turbulentíssimis Ecclésiæ tempóribus, diúque preméntium malórum sæva tempestáte, cunctos in Orbe fidéles, iterátis Apostólicis lítteris ad Mariális Rosárii, præsértim per Octóbrem mensem, frequéntiam veheménter incéndit, áucto quoque ánnui festi solemnitátis ritu, additáque Litaníis Lauretánis Regínæ Sacratíssimi Rosárii invocatióne, et Offício de eádem solemnitáte próprio Ecclésiæ univérsæ concésso. Sanctíssimam ergo Dei Genitrícem cultu hoc eídem gratíssimo júgiter venerémur, ut quæ tóties Christi fidélibus, Rosárii précibus exoráta, terrénos hostes profligáre dedit, ac pérdere, inférnos páriter superáre concédat.

℟. Signum magnum appáruit in cœlo: múlier amícta sole, et luna sub pédibus ejus:* Et in cápite ejus coróna stellárum duódecim. ℣. Dábitur cápiti tuo augméntum gratiárum, et coróna ínclyta próteget te. Et. Glória. Et.

In III. Nocturno.

Ant. 1. Apprehéndit Pilátus Jesum, et flagellávit.

2. Mílites plecténtes corónam de spinis, imposuérunt super caput ejus.

3. Crucis impérium super húmerum ejus: regnávit a ligno Deus.

℣. Speciósa facta es, et suávis.

℟. In delíciis tuis, sancta Dei Génitrix.

Léctio sancti Evangélii secúndum Lucam.

In illo témpore: Missus est Angelus Gábriel a Deo in civitátem Galilææ, cui nomen Názareth, ad Vírginem desponsátam viro, cui nomen erat Joseph, de domo David, et nomen Vírginis María. Et réliqua.

Homilía S. Bernárdi Abbátis.

Sermo de S. Maria.

Ad commendatiónem grátiæ suæ, et ad destructiónem humánæ sapiéntiæ, Deus de fémina, sed vírgine dignátus est carnem assúmere, ut símilem símili rédderet, contrárium contrário curáret, pestíferam spinam evélleret, peccáti chirógraphum potentíssime deléret. Eva spina fuit, María rosa éxtitit. Eva spina vulnerándo, María rosa ómnium afféctus mulcéndo. Eva spina infígens ómnibus mortem, María rosa reddens salutíferam ómnibus sortem. María rosa fuit cándida per virginitátem, rubicúnda per charitátem. Cándida carne, rubicúnda mente: cándida virtútem sectándo, rubicúnda vítia calcándo. Cándida afféctum purificándo, rubicúnda carnem mortificándo: cándida Deum diligéndo, rubicúnda próximo compatiéndo.

℟. Ego quasi vitis fructificávi suavitátem odóris,* Et flores mei fructus honóris, et honestátis. ℣. Ego mater pulchræ dilectiónis, et timóris, et agnitiónis, et sanctæ spei. Et.

In Serm. de Aquæductu.

Lectio viii.

Verbum caro factum est, et hábitat jam in nobis. Hábitat in memória nostra, hábitat in cogitatióne, quia usque ad

ipsam descéndit imaginatiónem. Quonam modo, inquis? Nimírum jacens in Præsépio, in virgináli grémio cubans, in monte prædicans, in oratióne pernóctans, in Cruce pendens, in morte pallens, liber inter mórtuos, et in inférno ímperans, seu étiam tértia die resúrgens, et Apóstolis loca clavórum, victóriæ signa demónstrans, novíssime coram eis cœli secréta conscéndens. Quid horum non vere, non pie, non sancte cogitátur? § Quidquid horum cógito, Deum cógito, et per ómnia est Deus meus. Hæc ego meditári dixi sapiéntiam, et prudéntiam judicávi eructáre memóriam suavitátis; quóniam in hujuscémodi núcleis virga sacerdotális copiósa prodúxit, quam in supérnis háuriens, ubérius nobis María refúdit. In supérnis plane, et ultra Angelos, quæ Verbum ex ipso Patris corde suscépit.

℟. Surge, própera, amíca mea: jam enim hiems tránsiit, imber ábiit, et recéssit: * Flores apparuérunt in terra nostra. ℣. Dóminus dabit benignitátem, et terra nostra dabit fructum suum. Flores. Glória. Flores.

Ad Laudes,

et per Horas.

Ant. 1. Lætáre, * Virgo Mater; surréxit Christus de sepúlchro.

2. Ascéndit Deus * in jubilatióne, et Dóminus in voce tubæ.

3. Spíritus Dómini * replévit orbem terrárum.

4. Assúmpta est María in cœlum; gáudent Angeli, laudántes benedícunt Dóminum. Allelúja.

5. Exaltáta est * Virgo María super choros Angelórum, et in cápite ejus coróna stellárum duódecim.

Capitulum. Eccli. 24. 39.

In me grátia omnis viæ, et veritátis, in me omnis spes vitæ, et virtútis: ego quasi rosa plantáta super rivos aquárum fructificávi.

Hymnus.

Jam morte victor óbruta
Ab ínferis Christus redit,
Fractísque culpæ vínculis,
Cœli reclúdit límina.

Visus satis mortálibus
Ascéndit ad cœléstia,
Dextræque Patris ássidet
Consors patérnæ glóriæ.

Quem jam suis promíserat,
Sanctum datúrus Spíritum:
Linguis amóris ígneis
Mœstis alúmnis ímpluit.

Solúta carnis póndere
Ad astra Virgo tóllitur,
Excépta cœli júbilo,
Et Angelórum cánticis.

Bis sena cingunt sídera
Almæ Paréntis vérticem:
Throno propínqua Fílii
Cunctis creátis ímperat.

Jesu, tibi sit glória,
Qui natus es de Vírgine,
Cum Patre, et almo Spíritu
In sempitérna sæcula.
Amen.

℣. Elégit eam Deus, et præelégit eam. ℟. Et habitáre eam fecit in tabernáculo suo.

Ad Bened. Ant. Solemnitátem hodiérnam sanctíssimi Rosárii Genitrícis Dei Maríæ devóte celebrémus, ut ipsa pro nobis intercédat ad Dóminum Jesum Christum.

Orémus. Oratio.

Deus, cujus Unigénitus per vitam, mortem, et resurrectiónem suam nobis salútis ætérnæ præmia comparávit: concéde, quæsumus; ut, hæc mystéria sanctíssimo Beátæ Maríæ Vírginis

Rosário recoléntes, et imitémur, quod cóntinent, et quod promíttunt, assequámur. Per eúmdem Dóminum.

Et fit Comm. Dom. occur.

Ad Primam.

℟. br. **Qui natus es.**

Ad Tertiam.

Capit. **In me grátia.** ut supra.

℟. br. **Sancta Dei Génitrix, * Semper Virgo María. Sancta.** ℣. **Intercéde pro nobis ad Dóminum Deum nostrum. Semper. Glória. Sancta.**

℣. **Post partum, Virgo, invioláta permansísti.** ℟. **Dei Génitrix, intercéde pro nobis.**

Ad Sextam.

Capitulum. Eccli. 30.

Floréte flores quasi lílium, et date odórem, et frondéte in grátiam; collaudáte cánticum, et benedícite Dóminum in opéribus suis.

℟. br. **Post partum, Virgo, * Inviolata permansísti. Post.** ℣. **Dei Génitrix, intercéde pro nobis. Inviolata. Glória. Post.**

℣. **Speciósa facta es, et suávis.** ℟. **In delíciis tuis, sancta Dei Génitrix.**

Ad Nonam.

Capitulum. Eccli. 24.

Quasi cedrus exaltáta sum in Líbano, et quasi cypréssus in monte Sion: quasi palma exaltáta sum in Cades, et quasi plantátio rosæ in Jéricho.

℟. br. **Speciósa facta es, * Et suávis. Speciósa.** ℣. **In delíciis tuis, sancta Dei Génitrix. Et. Glória. Speciósa.**

℣. **Elégit eam Deus, et præelégit eam.** ℟. **Et habitáre eam fecit in tabernáculo suo.**

In II. Vesperis.

Omnia ut in I. præter seq.

Hymnus.

Te gestiéntem gáudiis,
Te sáuciam dolóribus,
Te jugi amíctam glória,
O Virgo Mater, pángimus.

Ave, redúndans gáudio,
Dum cóncipis, dum vísitas,
Et redis, offers, ínvenis,
Mater beáta, Fílium.

Ave, dolens, et íntimo
In corde agónem, vérbera,
Spinas, Crucémque Fílii
Perpéssa, Princeps Mártyrum.

Ave, in triúmphis Fílii,
In ígnibus Parácliti,
In Regni honóre, et lúmine,
Regína fulgens glória.

Veníte, gentes, cárpite
Ex his rosas mystériis,
Et pulchri amóris ínclytæ
Matri corónas néctite.

Jesu, tibi sit glória,
Qui natus es de Vírgine,
Cum Patre, et almo Spíritu
In sempitérna sæcula.
Amen.

Ad Magnif. Ant. **Beáta Mater, et intácta Virgo, gloriósa Regína mundi, séntiant omnes tuum juvámen quicúmque célebrant tuam Sanctíssimi Rosárii solemnitátem.**

Et fit Comm. Dom. occur.

Die I. Octobris.

B. Ludovicæ a Sabaudia Vid.
2. Ord.
Semiduplex.

Omnia de Comm. nec Virg., nec Mart. præter seq.

Orémus. Oratio.

Deus, qui in beáta Ludovíca, per omnes vitæ sémitas tradúcta, singuláre virtútis exémplum proposuísti: concéde; ut in via, qua nos vocásti, ejúsdem

vestígia sequámur, et cum ipsa ad te perveníre mereámur. Per Dóminum.

Et fit Comm. S. Hieronymi.

Deinde S. Remigii Episc., et Conf.

Orat. Da, quæsumus.de Comm. Conf. Pont.

Lect. I. Noct. de Script. occur.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

Ludovíca beáti Amadéi Sabáudiæ Ducis fília, a téneris annis in omnem pietátem institúta, ac propénsa, futúræ sanctitátis indícia præbuit. In ea jam tunc eluxére mira vitæ innocéntia, flagrans oratiónis stúdium, pudor singuláris, rerúmque humanárum despéctus. Virginitátem Deo vovére dum cogitáret, pátruo óbsequens, cujus fúerat post paréntum mortem commíssa tutélæ, viro Príncipi a Cabillóne nupsit. Virtútes, in quibus virgo appríme se exercúerat, in ipso conjúgio impensíssime excóluit. A mundi vanitáte, et áulæ illécebris abhorrébat; vitæ sanctitáte, mónitis, et oratióne subditórum mores brevi ad meliórem formam redúxit, ac virum suum, quem in Deo summópere diligébat, ad Evangélicam perfectiónem sectándam miríſice inflammávit.

℟. Propter veritátem.

Lectio v.

Vigésimo séptimo ætátis anno viro orbáta, se totam Deo mancipávit. Religiósum sacrárum Vírginum Institútum, ut primum licéret, amplécti eníxe desíderans, addúci numquam pótuit, ut álteras núptias iníret. Módica família, ténui victu, ac vestítu conténta, sub quo rudem Franciscálium túnicam gestábat, cœléstium rerum contemplatióni, pœniténtiæ, ac pietátis opéribus sédulo vacans, in perfectiónis Christiánæ stúdio quotídie profécit. Ardentióri ínterim charitáte fervéscens, profúsa liberalitáte, ingéntes opes in páuperum, Sanctimoniálium, Clericórum alimóniam erogábat; ægros, teterrimísque morbis inféctos invisébat, solabátur, iísque étiam ministrábat.

℟. Dilexísti justítiam.

Lectio vi.

Temporálibus tandem expedíta negótiis, divínæ voluntáti parens, suísque frustra obsisténtibus, sancti propósiti tenax, ad Franciscálium Vírginum famíliam in Orbæ Cœnóbium læta convolávit. Disciplínæ reguláris observántia, humilitáte, obediéntia, et omnímoda sui abnegatióne brevi céteris præstitit. Victum quæritáre, ab áliis reprehéndi, in seípsam sævíre in delíciis hábuit. Ferventíssimo in Christum passum, et Vírginem Matrem rapiebátur afféctu, ac divínis intérdum charismátibus affluébat. Gravi dénique corrépta morbo, quadragésimo secúndo ætátis anno, Ecclésiæ Sacraméntis rite, piéque suscéptis, die, quam prædíxerat, vigésima quarta Júlii anni millésimi quingentésimi tértii ad cœléstem Sponsum felíciter migrávit. Sanctitátem ejus plúrimis Deus prodígiis post mortem illustrávit: hinc honoríſico sepúlchro condi, ac Noserétum transférri, aliísque Ecclesiástici cultus obséquiis decorári méruit. Quem rite probátum Gregórius Décimus Sextus Póntifex Máximus, anno millésimo octingentésimo trigésimo nono, ex Sacrórum Rítuum Congregatiónis consúlto, confirmávit; Officiúmque próprium in illíus honórem recitándum ad univérsam utriúsque se-

xus Seráphici Ordinis Famíliam Sacra éadem Congregátio exténdit.

℟. Fallax grátia.

In III. Noct. Homil. Saepe vos. de Comm.

Die XXIII.

S. Joannis a Capistrano Conf. 1. Ord.

Duplex 2. Classis I. P.

In utrisque Vesp., et Laud. ℣. **Ora pro nobis.**

Orémus. Oratio.

Deus, qui Ecclésiam tuam beáti Joánnis méritis, et doctrínis mirabíliter sublimásti, et per eum de pérfidis tyránnis in virtúte sanctíssimi Nóminis Jesu fidéles tuos triumpháre fecísti: præsta, quæsumus; ut de inimícis nostris, ejus intercessióne, prævaléntes in terris, præmiári cum ipso mereámur in cœlis. Per Dóminum.

Lect. I. Noct. Beátus vir. de Comm. 2. loco.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

Joánnes Capistráni in Pelígnis ortus, et Perúsium studiórum cáusa missus, in christiánis, et liberálibus disciplínis ádeo profécit, ut ob egrégiam Juris sciéntiam áliquot civitátibus a Neápolis Rege Ladisláo præféctus fúerit. Dum áutem eárum rem públicam sanctíssime gerens, perturbátis rebus tranquillitátem revocáre studet, cápitur ipse, et in víncula conjícitur; quibus mirabíliter eréptus, Francísci Assisiénsis Régulam inter Fratres Minóres profitétur. Ad divinárum Litterárum stúdium progréssus, præceptórem nactus est sanctum Bernardínum Senénsem, cujus et virtútis exémpla, in cultu potíssimum sanctíssimi Nóminis Jesu, ac Deíparæ propagándo, egrégie est imitátus. Aquilánum Episcopátum recusávit, et severióre disciplína, atque scriptis, quæ plúrima édidit ad mores reformándos, máxime enítuit.

℟. **Honéstum fecit.**

Lectio v.

Prædicatióni verbi Dei sédulo incúmbens, Itáliam fere univérsam lustrávit, quo in múnere et virtúte sermónis, et miraculórum frequéntia innúmeras prope ánimas in viam salútis redúxit. Eum Martínus Quintus ad extinguéndam Fraticellórum sectam Inquisitórem instítuit. A Nicoláo Quinto contra Judæos, et Saracénos generális Inquisítor in Itália constitútus, plúrimos ad Christi fidem convértit. In Oriénte multa óptime constítuit, et in Concílio Florentíno, ubi véluti sol quidam fulsit, Arménos Ecclésiæ Cathólicæ restítuit. Idem Póntifex, postulánte Friderico Tértio Imperatóre, illum Apostólicæ Sedis Núntium in Germániam legávit, ut hæréticos ad Cathólicam fidem, et Príncipum ánimos ad concórdiam revocáret. In Germánia, aliísque Provínciis Dei glóriam sexennáli ministério mirífice auxit, Hussítis, Adamítis, Thaborítis, Hebræísque innúmeris doctrínæ veritáte, ac miraculórum luce ad Ecclésiæ sinum tradúctis.

℟. **Amávit eum.**

Lectio vi.

Cum Callístus Tértius, ipso potíssimum deprecánte, Cruce signátos míttere decrevísset, Joánnes per Pannóniam, aliásque províncias volitávit, qua verbo, qua

lítteris Príncipum ánimos ita ad bellum accéndit, ut brevi míllia Christianórum septuagínta conscrípta sint. Ejus consílio, et virtúte potíssimum Taurunénsis victória reláta est, centum ac vigínti Turcárum míllibus partim cæsis, partim fugátis. Cujus victóriæ cum Romam núntius venísset octávo Idus Augústi, idem Callístus ejus diéi memóriæ solémnia Transfiguratiónis Christi Dómini perpétuo consecrávit. Letháli morbo ægrótum, et Villácum delátum viri Príncipes plures visitárunt: quos ipse ad tuéndam Religiónem hortátus, ánimam Deo sancte réddidit, anno salútis millésimo quadringentésimo quinquagésimo sexto. Ejus glóriam post mortem Deus multis miráculis confirmávit; quibus rite probátis, Alexánder Octávus, anno millésimo sexcentésimo nonagésimo, Joánnem in Sanctórum númerum rétulit, ejúsque Offícium, ac Missam Leo Décimus Tértius, áltero ab ejus canonizatióne sæculo, ad univérsam exténdit Ecclésiam.

In II. Vesp. Comm. seq.

℟. Iste homo.

In III Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndum Lucam.

Lectio vii. Cap. 9.

In illo témpore: Convocátis Jesus duódecim Apóstolis, dedit illis virtútem, et potestátem super ómnia dæmónia, et ut languóres curárent. Et réliqua.

Homilía S. Bonaventúræ Epíscopi.

Exp. in Luc. cap. 9.

Apóstoli nomináti sunt, ut eórum commendarétur auctóritas. Apóstolus enim missus interpretátur, missi áutem fuérunt ad prædicándum secúndum illud: non misit me Christus baptizáre, sed evangelizáre. Fuérunt ad prædicándum missi non rem parvam, sed magnam, scílicet regnum Dei, per quod potest intélligi doctrína veritátis juxta illud: auferétur a vobis regnum Dei, et dábitur genti faciénti fructus ejus. Potest étiam dici grátia Sancti Spíritus secúndum illud: Non est regnum Dei esca, et potus, sed justítia, pax, et gáudium in Spíritu Sancto; et infra: Ecce regnum Dei intra vos est. Potest étiam dici glória ætérna juxta illud: Amen dico vobis, nisi quis renátus fúerit ex aqua, et Spíritu Sancto, non potest introíre in regnum Dei.

℟. Iste est.

Lectio viii.

Omnibus his modis Apóstoli missi sunt prædicáre regnum Dei, scílicet veram doctrínam, divínam grátiam, et ætérnam glóriam. Et quia propter auctoritátem prædicatiónis concésserat potestátem curatiónis; ídeo subdit, et sanáre infírmos, scílicet misit ad confirmatiónem veritátis prædicáre secúndum illud: Illi áutem profécti prædicavérunt ubíque, Dómino cooperánte, et sermónem confirmánte sequéntibus signis. Unde signum missiónis spirituális ad prædicándum est sanátio audiéntium a morbis vitiórum.

℟. Sint lumbi.

Lectio ix.

Tria áutem sunt signa evidéntia, quibus probátur, utrum prædicátor a Dómino sit missus ad Evangélium prædicándum. Primum est auctóritas mitténtis, cujúsmodi est Pontíficis, et máxime

Pontíficis Summi, qui est loco Petri, imo Jesu Christi: unde quiab eo míttitur, a Christo míttitur. Secúndum est zelus animárum in persóna, quæ míttitur, quando scílicet principáliter quærit Dei honórem, et animárum salútem. Tértium est fructificátio, et convérsio auditórum. Per primum sunt núntii Patris, per secúndum Fílii, per tértium Spíritus Sancti. De primo: Pro pátribus tuis nati sunt tibi fílii; de secúndo: Non enim nosmetípsos prædicámus, sed Jesum Christum Dóminum nostrum; de tértio: Pósui vos, ut eátis, et fructum afferátis, et fructus vester máneat. Et qui sic míttitur, potest dícere illud: Spíritus Dómini super me, eo quod únxerit me.

In II. Vesp. Comm. seq.

Die XXVI.

B. Joannis a Pinna Conf.
I. Ord.
Duplex. (m. t. v.)

Orémus. Oratio.

Deus, qui beátum Joánnem Confessórem tuum, ad tua promíssa curréntem, per omnes vitæ sémitas mirabíliter traduxísti: eádem nobis miseratióne concéde; ut, inter mundánas varietátes tua semper mandáta sectándo, ad ætérnæ beatitúdinis portum perveníre felíciter valeámus. Per Dóminum.

Et fit Comm. S. Wenceslai. Deinde S. Evaristi Pp., et Mart. Orat. Infirmitátem. de Comm. Lect. I. Noct. de Script. occur.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

Joánnes in óppido Pinnæ sancti Joánnis Firmánæ Diœcésis honéstis paréntibus ortus, tanta spíritus simplicitáte, atque innocéntia morum efflóruit, ut supérnæ dulcédinis benedictiónibus a Deo prævéntus, cœléstibus communicatiónibus adhuc adoléscens illustrári merúerit. Pulchérrimi enim, planéque divíni cujúsdam púeri, qui sibi inopináto appáruit, voce commónitus, vias Dómini deínceps teréndas mirabíliter edocétur. Qua voce suavíssime recreátus, ac véluti alter efféctus, ut insígnem quemdam sancti Francísci Assisinátis discípulum concionántem adíret, atque nascéntis illíus Ordinis Institúto nomen daret divínitus intelléxit: sponsióne ínsuper accépta, futúrum, ut post longum eménsum iter ad cœli pátriam evocarétur.

℟. Honéstum fecit.

Lectio v.

Recinétum in Picéno, ubi tunc témporis Províncíæ comítia agebántur, incunctánter pergens, uti præfáti Ordinis sodalítio adsciscerétur, eníxis précibus postulávit. Voti compos factus, atque inter primævos illos beáti Francísci ásseclas cooptátus, exímiæ sanctitátis splendor evásit: dignus exínde judicátus, qui in Gálliam Narbonénsem ad excitánda Fratrum Minórum Monastéria, et evangélicam vivéndi ratiónem propagándam destinarétur. Vigínti et quinque annos ínibi commorátus, longanimitáte, mansuetúdine, vitæque puritáte íncolas illos in máximam sui admiratiónem, et amórem traxit.

℟. Amávit eum.

Lectio vi.

Tædio tandem afféctus, quod longi itíneris sémitam cœli-

tus prænuntiátam longiórem evádere, ac divínæ pollicitatiónis exsolutiónem háctenus dístrahi conspíceret, sub árbore cónstitit, cupiítque dissólvi. Adfuit vero Dóminus, qui Joánnem semel, et íterum consolátus, illum de cœlésti assequénda glória, tum de piaculáribus pœnis in hac vita solvéndis indúbium, tutúmque fecit. In Picénum intérea revérsus, altíssimæ contemplatiónis, miraculórum, et prophétiæ dono cláruit. Dénique plúrimis, iísque acerbíssimis tolerátis dolóribus, amantissimíque Dómini præséntia dénuo roborátus, in ipsíus ósculo beáte obdormívit. Ejúsdem corpus in pátria honorífice cónditum, perénni cultu, atque immemorábili gáudet. Quo quidem cultu rite probáto, Pius Séptimus Póntifex Máximus ipsíus Beáti Offícium, et Missam celebrándam indúlsit.

℟. Iste homo.

In III. Noct. Homil. Pusíllum gregem. de Comm. 2. loco.

Pro S. Evaristo.

Lectio ix.

Evarístus Græcus ex Judæo patre, Trajáno Imperatóre, Pontificátum gessit. Qui Ecclesiárum títulos Urbis Romæ Presbyteris divísit, et ordinávit, ut septem Diáconi Epíscopum custodírent, dum Evangélicæ prædicatiónis offício fungerétur. Idem constítuit ex traditióne Apostólica, ut matrimónium públice celebrétur, et Sacerdótis benedíctio adhibeátur. Præfuit Ecclésiæ annos novem, menses tres: Presbyteris decem et septem, Diáconis duóbus, Epíscopis quíndecim, quater, mense Decémbri ordinátis. Martyrio coronátus, prope sepúlchrum Príncipis Apostolórum in Vaticáno sepúltus est séptimo Kaléndas Novémbris.

Et fit Comm. S. Evaristi.

In II. Vesp. Comm. seq.

Die XXIX.

B. Liberati a Lauro Conf.

I. Ord.

Duplex. (m. t. v.)

Orémus. Oratio.

Dómine Jesu Christe, qui beátum Liberátum Confessórem tuum a sæculi pompa ad suam tolléndam crucem, ac te sequéndum vocásti: concéde propítius; ut, ejus exémplo, cadúca despícere, ac te pura mente dilígere valeámus. Qui vivis.

Lect. I. Noct. de Script. occur.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

Liberátus a Láuro in Picéno, ex nobilíssima Cómitum Brumfortiórum gente ortum duxit, ineúnte sæculo décimo tértio. Brevi tamen, ut vocántem Spíritum sequerétur, mundi vanitátibus, fluxísque divítiis núntium dare, seque Deo totum mancipáre státuit. Qua de re inter Fratres Seráphici Minórum Ordinis, insígnibus pietáte viris tunc máxime floréntis, sese cooptári postulávit; votíque compos factus, in Cœnóbium secéssit, quod prope Castrum Brumfórtium solitário loco, Suffiáno nuncupáto, nemóribus interclúso, divinorúmque contemplatióni opportuníssimo, sancti Francísci Assisinátis Asseclæ sibi paráverant.

℟. Honéstum fecit.

Lectio v.

Sacerdótio insignítus, vitam sibi duxit ad mortem usque virtútibus ádeo claram, ut humilitátis, integritátis, asperitátis in

corpus suum Sodálibus exémplar extíterit, ac effundéndis Deo précibus dies, noctésque íntegras constantíssime insúmpserit. Siléntio quoque, solitúdini, divinorúmque meditatióni ita vacávit, ut raro ádmodum vel cum suis loquerétur; et si aliquándo interrogántibus satisfácere oportéret, ita respondébat, ut ángelus pótius viderétur, quam homo.

℟. Amávit eum.

Lectio vi.

Quo perfectíssimam virtútum génere vitam tradúcens, divinóque ardóre júgiter incénsus, in éxtasim sæpius rapi a Deo proméruit, ceu tráditum est, et cum póstmodum sensus recíperet, tantam præseferébat mentis lætítiam ex prægustatióne supérni gáudii, tantóque vultus ejus cœlésti fulgóre perfúsus apparébat, ut ómnibus admiratióni esset, ac Sanctus commúni voce prædicarétur. Tandem consummátus in brevi explévit témpora multa. Austeritáte enim vitæ, et charitátis igne consúmptus, in morbum íncidit, et ad extrémum subínde addúctus, fratres suos álloquens de cœlésti glória, atque ánimo exúltans, felíciter obdormívit in ósculo Dómini, anno círciter millésimo ducentésimo sexagésimo. Corpus ejus ad locum Brumfórtii, a suo nómine ex tunc vocátum, translátum est una cum relíquiis Beatórum Húmilis, ac Pacífici, ejúsdem Ordinis, magnáque ibi veneratióne beátus Liberátus cólitur, miráculis multis, uti fertur, clarus.

℟. Iste homo.

In III. Noct. Homil. Pusíllum gregem. de Comm. 2. loco.

Vesp. de sequenti.

Die XXXI.

B. Thomæ a Florentia Conf. 1. Ord.

Semiduplex.

Orémus. Oratio.

Deus, qui admirábili cleméntia de peccatóribus justos, et de vasis iræ facis vasa misericórdiæ: concéde propítius; ut, beáti Thomæ Confessóris tui précibus, e vitiórum servitúte solúti, perpétua filiórum tuórum libertáte gaudére mereámur. Per Dóminum.

Lect. I. Noct. de Script. occur.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

Thomas Bellácius a Floréntia, cum adoléscens sæculi illécebris aliquándo indulsísset, divínæ grátiæ lúmine illustrátus, in álium repénte hóminem immutári, et ad omnem perfectiónem conténdere visus est. Sodalitáti enim sancti Hierónymi, quam a Cyppo vocant, primum adscríptus, mox inter Láicos Franciscáni Ordinis cooptátus, dignos, atque ubérrimos pœniténtiæ fructus fecit, tantísque virtútibus ineúntis ætátis vítia emendávit, ut Seráphici Paréntis sui non tam ássecla, et æmulátor, quam viva quædam, et númeris ómnibus absolúta imágo viderétur.

℟. Honéstum fecit.

Lectio v.

Solitúdinis, ac rerum divinárum amóre inflammátus, in orándo, contemplandóque assídue sese exércuit. Exímio religiósæ paupertátis stúdio tantam adjécit in obediéndo alacritátem, ut sancti Joánnis a Capistráno Moderatóris sui jussu, prunas diu tractáre nudis mánibus non du-

bitárit, insígni miráculo illæsus. Córporis castigátor acérrimus, ádeo parce, duritérque vitam egit, ut toto ferme anno, quem in septem quadragésimas ad sancti Francísci exémplum partiebátur, solo pane, ádditis intérdum páucis, iísque mínime coctis oléribus, victitárit: nec álio umquam potu sit usus, quam aqua vel símplici, vel injécto absynthio amarulénta. His virtútibus, multísque prodígiis, quibus eum Deus quotídie illustrábat, quantam sanctitátis opiniónem sibi conciliáverit, vel exínde dedúci potest, quod homo expers litterárum, nec Sacris initiátus, a Princípibus viris, annuénte Summo Pontífice, adhíbitus sit ad Fraticellórum pestem ab Etrúriæ fínibus expellendam, eóque auctóre multa passim Cœnóbia fundáta sint, atque ab illo eódem prudentíssime, sanctissiméque administráta.

℟. Amávit eum.

Lectio vi.

Cum Albérto de Sartiáno, aliísque Ordinis Minórum Frátribus ab Eugénio Quarto in Æthiópiam missus, a Mahumetánis captus, atque in cistérnam véterem conclúsus, ibi íntegros vigínti dies sine ullo cibo, potúque exégit. Inde post tres menses inédia, siti, squallóre conféctus, Bárbaris tantam patiéntiam demirántibus, edúctus cum esset, nulla contumélia, ac ne illátis quidem vulnéribus deterréri umquam pótuit a Christiánæ fídei veritátibus asseréndis, detestandísque Mahumetánæ impietátis erróribus. Postrémo a Turcis dimíssus, et martyrii spe frustrátus, in Itáliam redux, Pontíficem adíre státuit, atque obsecráre, ut se ad Infidélium regiónes remítteret. Eo consílio Romam proficíscens, gravi morbo corrípitur in Fontis-Colúmbæ Cœnóbio; a quo ad álterum Reatínum, ut commódius curarétur, translátus, ibi pie, sanctéque decéssit prídie Kaléndas Novémbris anni millésimi quadringentésimi quadragésimi séptimi. Ejus sanctitátis, et miraculórum fama, ac populórum concúrsu ad sacrum corpus ibídem coléndum augescénte in dies, Fratres, et univérsi Cives sacras ejúsdem exúvias in nobiliórem locum transferéndas, et cultum ab immemorábili témpore Thomæ præstitum, Apostólicæ Sedis judício approbándum curárunt. Quem tandem cultum Clemens Décimus Quartus Póntifex Máximus ratum habens, eum Beatórum ritu, solémni decréto venerári permísit.

℟. Iste homo.

In III. Noct. Homil. Sancti Evangélii. de Com. 1. loco.

Lectio ix. Vigil. omnium Sanctorum, Homil. Advérte ómnia. de Comm. plur. Mart. 2. loco.

Et fit Comm. Vigil. Ant., et ℣. de Feria occurr., ut in Psalt.

Orémus. Oratio.

Dómine Deus noster, multíplica super nos grátiam tuam: et quorum prævenímus gloriósa solémnia, tríbue súbsequi in sancta professióne lætítiam. Per Dóminum.

Vesp. de sequenti tantum.

Die V. Novembris.

B. Raynerii Conf. I. Ord.

Duplex. (m. t. v.)

Orémus. Oratio.

Dómine Jesu Christe, qui beátum Raynérium Confessórem, per árduas humilitátis, paupertátis, obediéntiæ, et patiéntiæ sémitas in tui imitatióne mirábilem effecísti; ejus nobis inter-

cessióne, et exémplo concéde; ut secúndum te vívere valeámus. Qui vivis, et regnas.

Et fit Comm. S. Caroli.

Deinde Oct. omnium Sanctorum.

Postea B. Helenæ Virg.

Orémus. Oratio.

Deus, recte valéntium, et ægrotántium salus, qui beátam Hélenam Vírginem tuam mira in morbis fortitúdine, morúmque innocéntia decorásti: ejus nobis intercessióne concéde; ut, ægritúdines, et advérsa patiénter toleréntes, mortális vitæ emendatiónem, et ætérnæ salútem consequámur. Per Dóminum.

Lect. I. Noct. de Scriptura occurrente.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

Arétii, quæ celebérrima est cívitas in Etrúria, ortus Raynérius de Mariánis, ab ineúnte ætáte rerum mundanárum vanitátem agnóscens, et mirabílibus, quæ de Minórum Patre, deque illíus discípulis ubíque vulgabántur, illéctus, Ordini Seráphico nomen dare constítuit; eo quidem consílio, ut Evangélicam perfectiónem assequerétur. Quare, ómnibus relíctis, inter láicos Franciscánæ famíliæ adscríbi suppliciter pétiit. Petitiónis compos factus, ab ipso tirocínio, eóque magis solémnibus votis in gáudio spíritus nuncupátis, Jesu Christi vitam, quoad hómini licet, sibi fidéliter imitándam propósuit, juxta ipsíus Dómini verba: Qui vult veníre post me, ábneget semetípsum, tollat crucem suam, et sequátur me. Quod ut facílius perfíceret, ad amicítiam fratris Massæi, aliorúmque sanctiórum jam Seráphico Patriárchæ familiárium accéssit, atque íntimam cum suo venerábili concíve patre Benedícto, ómnium virtútum génere commendáto, necessitúdinem conjúnxit; cui, ut sócius in peregrinatiónibus, et Apostólicis ministériis, fidelíssime inservívit. Et tantórum virórum exémpla imitári sátagens, vir sanctitáte clarus, omníque veneratióne dignus evásit.

℟. Honéstum fecit.

Lectio v.

Inter ipsíus virtútes éminent cordis, et óperis humílitas, prompta, hilarísque obediéntia, rígida paupértas, et patiéntia invícta, quibus inhærens, exultávit ut gigas ad curréndam sanctitátis viam. Pernóctans in oratióne, ipsum Dóminum in horto orántem imitátus, fervénti devotióne, ac pietáte Patrem misericordiárum pro hóminum salúte eníxe precabátur. Nec tantum orándi assiduitáte, et exémpli virtúte animárum bono consúluit, verum étiam singulári solértia, qua percélebrem Portiúnculæ Indulgéntiam tuéri stúduit; per notárium enim público exaráto instruménto, ea ómnia, quæ de eádem innotéscunt, ad nos transmísit, et tantum Seráphici Patris benefícium a Christo Jesu, Immaculátæ Vírginis intercessióne, accéptum, atque a Summis Pontifícibus confirmátum, íntegrum servávit. Propter quam in próximos charitátem méruit a divíno Salvatóre potestáte donári ejiciéndi dæmónia, et languóres curándi. Unde Raynérii jussu plures dæmones e corpóribus exíre compúlsi, infírmi ad sanitátem restitúti, nec non mórtui ad vitam revocáti perhibéntur.

℟. Amávit eum.

Lectio vi.

Qui tamen multa in fratres benefácta cumuláverat, dissólvi jam cupiébat, et esse cum Christo. Apud Burgum Sancti Sepúlchri illúxit ei tandem optáta dies, prima mensis Novémbris anni millésimi tercentésimi quarti; qua, córpore solúta, felix illíus ánima ad láudes Deo Uno et Trino in ætérnum canéndas cum ómnibus beátis Cœlítibus se conjúnxit. Et statim æra campána Convéntus sancti Francísci, némine pulsánte, sónitum edidérunt, factúsque repénte ad eam Ecclésiam ingens pópuli concúrsus Raynérium sanctum inclamántis, ac ipsíus devóte poscéntis opem. Deus áutem servum suum plúrimis miráculis clarificásse fertur, quorum quinquagínta novem per públicum Notárium descrípta, et consignáta sunt authéntico instruménto: illíus exemplári depósito juxta beáti viri corpus, quod íntegrum adhuc, et incorrúptum in prædícto sancti Francísci Templo apud Minorítas Conventuáles sub ara máxima summa fidélium veneratióne asservátur. Cultum vero eídem Beáto a témpore immemorábili exhíbitum Summus Póntifex Pius Séptimus approbávit.

℟. Iste homo.

In III. Noct. Homil. Pusíllum gregem. de Comm. 2. loco.

Pro B. Helena Enselmina.

Lectio ix.

Hélena, Patávii ex nóbili Enselminórum génere nata, cum in ipsa puerítia, Deo ducénte, ad pietátem ferrétur, vix pubertátem áttigit, cum se Religióni addíxit in suburbáno Arcéllæ véteris Monastério, sancti Francísci Assisiénsis ópera constrúcto, quod póstea in urbem translátum est, ipsiúsque Hélenæ nómine, ac título insignítum. Ibi Régulam proféssa, quam Seráphicus Patriárcha sanctæ Claræ tradíderat, hujus quoque virtútes imitári stúduit: quo exémplo sibi propósito, cum ánimum assídua rerum divinárum contemplatióne áleret, in primis vero Domínicæ Passiónis, ad cujus cultum instrúcta a sancto António, quem in vita spíritus ducem, et magístrum habuísse fertur, corpus labóribus, vigíliis, et jejúniis ad pœniténtiam provocábat. Cœléstibus favóribus in vita, et morti próxima recreátam, et post mortem miráculis, præsértim in pátriæ calamitátibus, illustrátam fuísse memóriæ tráditum légitur. Quare a fidélibus statim ac spíritum exhalávit, sub título Beátæ público cultu cœpta est venerári, quem ab immemorábili témpore Hélenæ præstitum fuísse rite probátum est, anno millésimo sexcentésimo nonagésimo quinto; et Innocéntius Papa Duodécimus Moniálibus ejúsdem Patavínæ urbis in Offício Ecclesiástico beátæ Hélenæ commemoratiónem fíeri indúlsit.

Et fit Comm. Oct. omnium Sanctorum, et B. Helenæ.

Dominica
infra Oct. omnium Sanctorum.

Comm. Sanctorum, quorum Corpora, aut Reliquiæ in nostris Ecclesiis asservantur.

Duplex majus.

Omnia de Communi plur. Mart. præter seq.

Orémus. Oratio.

Auge in nobis, Dómine, resurrectiónis fidem, qui in Sanctórum tuórum Relíquiis mi-

rabília operáris: et fac nos immortális glóriæ partícipes, cujus in eórum cinéribus pígnora venerámur. Per Dóminum.

Et fit Comm. Dominicæ, et Octavæ.

Lect. I. Noct. **Fratres: Debitóres.** de Comm. plur. Mart.

In II. Nocturno.

Ex Tractátu S. Joánnis Damascéni de fide orthodóxa.
Lib. 4. Cap. 16.

Lectio iv.

Christus Dóminus Sanctórum Relíquias velut salutíferos fontes præbuit, ex quibus plúrima ad nos benefícia manant, suavissimúmque unguéntum prófluit. Nec vero quisquam huic sermóni fidem détrahat; nam si aqua in desérto ex áspera, et sólida rupe, atque ex ásini maxílla ad sedándam Sampsónis sitim, Deo ita volénte, prosíliit: erit ne, cur cuíquam incredíbile videátur, ex Mártyrum Relíquiis suáve unguéntum scaturíre? Mínime certe: iis quidem, quibus Dei poténtia, honórque, quo Sanctos suos áfficit, perspéctus, et explorátus est; atque illud quidem véteri lege comparátum erat, ut quisquis mórtuum contigísset, immúndus censerétur: verum hi mortuórum número mínime habéndi sunt.

℟. **Sancti tui, Dómine.**

Lectio v.

Ex quo enim ípsamet vita, ac vitæ Auctor inter mórtuos adscríptus est, eos, qui in spe resurrectiónis, fidéque erga eum, diem extrémum clausérunt, mórtuos haudquáquam appellámus. Quid enim mórtuum corpus mirácula édere queat? Per ea dæmones expellúntur, morbi profligántur, ægróti sanántur, cæci prospíciunt, leprósi mundántur, tentatiónes, ac mœróres discutiúntur: ac dénique omne donum óptimum a Patre lúminum, eórum ópera ad eos, qui fide mínime dúbia póstulant, descéndit. Quid non labóris suscípias, ut patrónum quemdam nanciscáris, qui te mortáli Regi ófferat, ac tuo nómine ad eum verba fáciat? An non ígitur hi honorándi sunt, qui totíus humáni géneris patrónos se profiténtur, ac Deo nostra cáusa súpplicant?

℟. **Vérbera carnífícum.**

Lectio vi.

Honorándi certe, et quidem ita, ut in eórum nómine Deo Templa extruámus, dona offerámus, eórum memóriam colámus, atque in ea spirituáliter oblectémur; quo nimírum lætítia nostra iis, a quibus invitámur, cóngruat; ac non, dum eos cólere, et demeréri studémus, offendámus pótius, et irritémus. Quibus enim rebus Deus cólitur, iísdem quoque servi ipsíus oblectántur; quibus áutem Deus offénditur, iísdem étiam ipsíus mílites offendúntur. Quocírca in Psalmis, et Hymnis, et Cánticis spirituálibus, et compunctióne, et eórum, qui in egestáte versántur, commiseratióne (quibus obséquiis Deus potíssimum conciliátur) Sanctos colámus, státuas ipsis, ac visíbiles imágines erigámus; immo ipsi virtútibus eórum imitándis hoc consequámur, ut vivæ eórum státuæ, atque imágines simus.

℟. **Tamquam áurum.**

In III. Noct. Homil. **Advérte ómnia.** de Comm. 2 loco.

Lectio ix. Homil., et Comm. Dom., ac Oct.

℣. **Lætámini.**

Die XXV.

S. Catharinae Virg. et Mart. ut in Brev. hodie.

Deinde fit Comm. B. Elisabeth Bonæ Virg.

Orémus. Oratio.

Crescat, Dómine, in nobis Passiónis Unigéniti Fílii tui afféctus; et beátæ Elísabeth Vírginis imitatióne, ejus memória in córdibus nostris júgiter augeátur. Per eúmdem Dóminum.

Pro B. Elisabeth Bona Virg.

Lectio ix.

Elísabeth, ob exímiam vitæ sanctitátem vulgo Bona nuncupáta, orta est in óppido Waldsech Diœcésis Constantiénsis. In summa ánimi simplicitáte, morúmque innocéntia primis adolescéntiæ annis transáctis, Tértio Ordini sancti Francísci nomen dedit in Monastério Ráuthe, ex quo pedem numquam éxtulit, proptérea étiam inclúsa nuncupáta. Proximórum amórem, paupertátem, obediéntiam, castimóniam, afflictatiónem córporis, patiéntiam, et humilitátem mirífice cóluit. Jesu Christi patiéntis amóre veheménter incénsa, ad óbitum usque eam dolor momórdit, quod in juveníli ætáte Domínicos cruciátus ad memóriam non revocáverit frequéntius. Miráculis, et prophetíæ dono clara, anno virgínei partus millésimo quadringentésimo vigésimo, obdormívit in Dómino. Cultu público coli íllico cœpit, quem Clemens Tertiusdécimus Póntifex Máximus rite probávit.

Vesp. de sequenti.

IMPRIMATUR

Fr. Raphael Pierotti O. P. S. P. A. Magister.

IMPRIMATUR

Iulius Lenti Patr. Costantinopolitanus Vicesgerens.

---

(1) Ce Propre comprend les Offices de l'archidiocèse de Santa-Fé de Bogota, et ceux des diocèses d'Antiochia, Carthagène, Medellin, Nouvelle-Pampelune, Panama, Pasto, Popayan, Sainte-Marthe et Tunja.

